

Giới thiệu Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp

Truyện Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp của tác giả Chung Hiểu Sinh lấy bối cảnh ở Trùng Khánh, có một người tên Hắc Cầu vốn nổi danh là một tên côn đồ, chém nhau, cướp bóc, không từ bất cứ chuyện xấu nào mà hắn không làm. Hắn cứ mặc định trong lòng mình là hắn chỉ giết hại người chứ không bao giờ cứu người. nhưng không ngờ chỉ vì một quả bom mà đời hắn hoàn toàn lệch hướng. Cứu một đại thiếu gia ngôn tình hiện đại thanh cao ngạo mạn?

Cứu một quân nhân chưa từng đánh giặc? Cứu hàng triệu người dân thường? Và bông hồng tuyết ấy còn cứu rồi cả linh hồn đã sớm mục nát của chính bản thân?

Đây là truyện xưa kể về hành trình trở thành anh hùng của một tên lưu manh đầu đường xó chợ!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Hắc Cầu ngồi bên lề đường hút thuốc, đối diện hắn là một đại viện quyền quý — nhà của thương nhân vãi vốc nổi tiếng Trùng Khánh, Diệp Hường Dân. Bên chân Hắc Cầu có đến bảy tám tàn thuốc, nói rõ hắn đã ngồi ở nơi này bao nhiêu lâu.

Ngoài đường vốn đã náo nhiệt, gần đây còn náo nhiệt hơn, bởi vì chính phủ quốc dân dời đến Trùng Khánh, người người như thủy triều mà ủa tới thành phố núi này, cả thành phố tốt xấu lẫn lộn, vừa náo nhiệt lại vừa tức giận, nhưng trong bầu không khí tức giận này còn trộn lẫn mùi chết chóc, sôi động mà lại nặng nề, méo mó. Một sự mâu thuẫn vô phương giải thích — bởi vì đây là năm... 1937.

Một cậu bé mặc quần áo được vá từ vải vụn rón rén đến gần Hắc Cầu, thử nhặt một tàn thuốc bên chân hắn, sau đó lại lui một bước, đợi Hắc Cầu phản ứng. Hắc Cầu chỉ nhìn cậu bé một cái, nhưng cũng không nói gì thêm, thậm chí chấp nhận cho hành vi của cậu, thế là cậu bé kia lại đến gần một lần nữa, ngồi xổm xuống nhặt tàn thuốc trên mặt đất.

Hắc Cầu biết cậu bé này đang làm gì. Lượm những tàn thuốc đã hút của người khác, lấy sợi thuốc lá còn dư bên trong rồi lại dùng giấy thuốc bao lại, sau đó hạ giá bán.

Lúc cậu bé kia nhặt đến mẫu thuốc thứ tư, Hắc Cầu duỗi chân ra giẫm lên tay cậu bé, hé miệng nói ra một đồng từ không ai nghe hiểu được: “Sono tabako ikura desu ka?”()

Cậu bé kia sùng sốt một chút: “Gi.. anh nói cái gì?”

Hắc Cầu nói: “Ikura?”

Nét mặt cậu bé trở nên hoảng hốt, thân thể nhỏ bé run rẩy: “Anh, anh, anh là người Nhật Bản?!”

Hắc Cầu hít một hơi thuốc thật sâu, sau đó hướng cậu bé kia nhà khói. Hơi khói đặc phả vào gương mặt cậu bé, cậu bé lập tức chảy nước mắt ho khan. Cậu dùng sức cố gắng rút tay ra khỏi bàn chân đang giẫm lên kia, cũng không lượm tàn thuốc nữa, ngã nhào về phía sau rồi chạy đi, vừa chạy vừa sợ hãi kêu lâm bâm “Giặc Nhật tới.. giặc ngoại xâm tới..”

Hắc Cầu cười haha. Hắn thích nhất là nhìn biểu tình hoảng sợ trên gương mặt người khác, điều này khiến hắn cảm thấy sung sướng, bởi vì đã lâu rồi hắn không có thứ cảm giác ấy. Hắn đã sớm mất đi linh hồn của bản thân.

Cậu bé nhặt thuốc rồi đi rồi, Hắc Cầu lại châm thuốc một lần nữa, tiếp tục nhìn chăm chăm cửa lớn phía đối diện.

Không bao lâu sau, cửa lớn mở ra, bên trong có hai người đàn ông trẻ tuổi đi tới, người đi phía trước ánh chừng hai mươi tuổi, da trắng không râu, tướng mạo thanh tú anh tuấn, vóc người cao ráo thon gầy, mặc âu phục trắng thớm, người đi phía sau chừng ba mươi tuổi, mặc một chiếc áo khoác ngoài lớn, nhăm nhăm theo đuôi cậu trai trẻ tuổi.

Hắc Cầu vốn đang chờ người đi ra, cho nên hắn dập tàn thuốc, hai tay đút túi quần, cạ lơ phất phơ băng qua đường, khi cách hai người đàn ông kia ba, bốn mét thì dừng lại.

Người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục vừa nhìn thấy hắn, gương mặt tuấn tú liền đen như than: “Lại là cậu.”

Hắc Cầu hướng đối phương cong môi cười đầy lưu manh: “Diệp nhị công tử, buổi trưa tốt lành, tôi thay Hoàng Tam gia gửi lời hỏi thăm đến anh.”

Cái vị Diệp nhị công tử này chính là con trai thứ hai của Diệp Hường Dân, Diệp Vinh Thu. Năm nay hai mươi hai tuổi, là vị công tử nổi danh thanh cao ngạo mạn ở Trùng Khánh. Từng có một thương nhân Hồng Kông văng lai Diệp gia nói qua, dáng cười của Diệp nhị công tử tựa tuyết Hồng Kông, được nhìn thấy một lần thôi là đã đủ vinh hạnh. Mà Hoàng Tam gia trong lời Hắc Cầu, là một ông trùm ở địa giới Trùng Khánh —— đứng vị trí nhất nhì ở nơi này.

Lại nói tiếp, từ cuối đời nhà Thanh, Diệp gia đã thể hiện tài năng buôn bán gia thương trên cái đất Trùng Khánh, các con buôn vải làm ăn sinh sôi nảy nở đều phải nghe lệnh Diệp gia, như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Nhưng mà vì Trung Hoa Dân Quốc đưa ra vài quyết định sai lầm, khiến đất nước từ từ xuống dốc, đặc biệt những năm gần đây thời cuộc càng ngày càng xấu, làm ăn cũng mỗi lúc một khó khăn, số cửa hàng của Diệp gia còn lại chỉ bằng một phần mười hai so với hai mươi năm trước, thu nhập miễn cưỡng duy trì được thể diện cho mấy người nhà họ. Mà Hoàng Tam gia lại trái ngược hẳn với Diệp gia, nghe nói ngày còn trẻ tuổi, ông từng làm lao động phổ thông cho Diệp gia, cho đến mười năm gần đây mới ra mặt, đồng thời nhanh chóng trở thành ông trùm của Trùng Khánh. Diệp Vinh Thu không vừa mắt ông trùm này, bởi anh cho rằng Hoàng Tam gia phát triển dựa vào quốc nạn. Càng loạn thì rượu và thuốc lá hay đánh bạc làm ăn lại càng tốt, có bao nhiêu người táng gia bại sản chỉ để đổi lấy một hơi thuốc phiện sung sướng, mà chính phủ thiếu biện pháp, không ra tay quản đám người này. Bởi vậy, Hoàng Tam gia dựa vào những thứ trên mà trở thành một nhân vật có thể hô phong hoán vũ.

Diệp Thu Vinh không vừa mắt hay coi trọng Hoàng Tam gia, nhưng hết lần này tới lần khác, Hoàng Tam gia lại rất vừa mắt với Diệp Vinh Thu này. Có lẽ là ngồi trên cao, ánh nhìn cũng khác hẳn, bao nhiêu mỹ nhân nhưng nhớ yêu thương Hoàng Tam gia đều không muốn, lại cứ khăng khăng đi gặm cái xương cứng tên Diệp Vinh Thu.

Đúng vậy, ông ta để mắt tới Diệp Vinh Thu. Lần đầu tiên Hắc Cầu nghe thấy cảm thấy rất mới mẻ: Đàn ông cũng có thể để mắt đàn ông sao? Tạc một lỗ trên tường cũng có thể tự xử, việc quái gì phải chọc vào cái mông thẳng đàn ông khác?

Hắc Cầu là một tay sai rất được Hoàng Tam gia sủng ái, hẳn đứng ở đây cũng là bởi Hoàng Tam gia phải tới. Hoàng Tam gia dặn hẳn phải coi chừng Diệp Vinh Thu, xem mỗi ngày anh ta làm gì, đến nơi nào, gặp những ai rồi báo lại cho ông. Nếu như Diệp Vinh Thu rất thân thiết với một người nào đó, mặc kệ là nam hay nữ, Hắc Cầu đều có thể mượn danh nghĩa Tam gia mà dạy dỗ cho người kia một chút, để từ nay về sau, người kia không còn dám xuất hiện trước mặt Diệp Vinh Thu nữa.

Bây giờ Hoàng Tam gia ngồi trên vị trí lớn, mọi người ở Trùng Khánh muốn tiếp tục sống thì không thể đắc ý ông ta, mà Diệp gia cũng không ngoại lệ. Ông ta muốn Diệp Vinh Thu, bất kể là sống hay chết, vẹn nguyên hay phân mảnh, chỉ cần ngoắc một ngón tay liền có thể làm được. Nhưng ông ta không làm vậy, ông ta muốn từng chút từng chút một, đánh tan cái sự kiêu ngạo của Diệp Vinh Thu, đến khi anh ta cam tâm tình nguyện quỳ gối xuống bên chân cho mình độc chiếm.

Cho nên ông ta sai Hắc Cầu đi làm nhiệm vụ này, bởi vì ông ta nghĩ Hắc Cầu là người thích hợp nhất. Hắc Cầu giống như tên của hắn, hắn là một con chó dữ, hơn nữa còn là loại chó ngao Tây Tạng, hắn ta hung ác độc địa, không có chuyện gì là không dám làm, lúc nào cũng thờ ơ với mọi sự. Hắn ta không có chấp niệm, cũng chưa từng gặp ai khiến hắn nổi lên tâm tư này.

Nhìn ra được Diệp Vinh Thu đã có vẻ tức giận, nhưng anh ta vẫn rất khắc chế, con mắt hung ác trừng Hắc Cầu, sau đó lên xe kéo ở bên đường.

Xe kéo khởi hành, Hắc Cầu không nhanh không chậm theo sau. Diệp Vinh Thu ngồi trong xe nhìn thoáng qua thân ảnh lác lác phía bên ngoài, dùng giọng Trùng Khánh mắng nhỏ: “Đồ tạp chủng.”

Xe kéo dừng lại trước cửa một quán trà, Diệp Vinh Thu xuống xe. Một cậu bé bán báo đứng ngoài cửa quán trà hét to: “Tin lớn! Tin lớn! Tình báo ở tiền tuyến chiến trường! Thượng Hải đã rơi vào tay giặc! Bộ đội kêu gọi nhập ngũ xuất chinh lương thực! Chi viện cho tiền tuyến!” Diệp Vinh Thu cau mày: “Ngay cả Thượng Hải cũng rơi vào tay giặc?” Anh móc ra một đồng tiền, đưa cho đứa trẻ rồi nhận lấy báo, vào quán trà đi lên lầu. Hắc Cầu không đi lên, ngồi xuống trước quán trà, lại đốt một điếu thuốc.

Hôm nay Diệp Vinh Thu hẹn gặp một bạn học cũ ở quán trà. Người bạn này có tên là Phùng Chân, là một trong số những người hiếm hoi vừa mắt Diệp Vinh Thu. Gia cảnh nhà Phùng Chân bình thường, thể nhưng nhờ có tài văn chương, ở đại học từng làm hội trưởng câu lạc bộ thơ ca, Diệp Vinh Thu rất yêu thích thơ của cậu ta. Hai người hẹn hôm nay cùng ăn tối, Phùng Chân sẽ mang tập thơ mới nhất đến cho anh, thuận tiện tâm sự chuyện quốc gia đại sự gần đây.

Đến giờ hẹn Phùng Chân vẫn chưa có tới, vì vậy Diệp Vinh Thu lấy tờ báo mới mua dưới lầu ra nhìn.

Tin chiến sự chỉ chiếm một trang báo rất nhỏ, nếu có tin chiến thắng chắc hẳn sẽ là một trang dài, đáng tiếc là không có thắng trận —— từ lúc chiến tranh đến giờ đều liên tiếp thất bại, gần như không đánh thắng được một trận nào —— cho dù chỉ là một cuộc giao chiến nhỏ.

Diệp Vinh Thu thấy bức mình, tiện tay vứt báo qua một bên. Bạn học cũ không đến, anh không có việc gì để làm, liền bắt đầu nghĩ linh tinh.

Anh nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Hắc Cầu.

Đó là một buổi tối cách đây hai tháng, anh và bạn bè vừa mới ăn lẩu xong, lúc đi xuống lầu dưới, phu xe của anh chặn lại, nói là anh đi chậm một chút, bởi vì bên ngoài có người gây náo.

Hai phút sau đó, động tĩnh bên ngoài bình thường trở lại, dưới sự bảo vệ của người hầu, anh đi ra khỏi quán trà, thấy một cảnh tượng hỗn loạn khiến người khác phải kinh hãi. Có tổng cộng sáu người gây chuyện, trong đó có năm người nằm trên đất như đồng thịt vụn, cả đất đều là máu, có người còn chảy máu từ đầu ra, khiến anh nghĩ ngờ những người này đều đã chết. Duy chỉ có một người đang đứng, người nọ tựa vào tường, một tay cầm cây gậy thép, tay kia cầm một điếu thuốc, thi thoảng lại hít vào một hơi, sau đó nhả ra hơi khói dài.

Người hầu cẩn cẩn trọng trọng hộ tống anh ra khỏi ngõ nhỏ, lúc đi qua trước mặt người kia, anh ghé mắt liếc nhìn, khi ấy mới phát hiện trên mặt người

kia cũng đều là máu. Nhưng về mặt người nọ rất bình thản, ánh mắt trống rỗng chết lặng, tựa như máu trên người không phải của hắn, đám người trên mặt đất cũng chẳng hề liên quan.

Trong lòng Diệp Vinh Thu không khỏi nảy sinh chán ghét, lúc đi ngang qua lạnh lùng nói: “Có bản lĩnh thì đi đánh giặc Nhật đi.” Anh rất kiêu ngạo, tỏ vẻ không sợ sệt gì, nhưng hiển nhiên người hầu của anh rất kinh hãi, nghe thấy cậu chủ nói vậy, liền nhanh chân chắn phía trước mặt che chở cho cậu chủ nhà mình, sợ Hắc Cầu lại lên cơn. Thế nhưng Hắc Cầu không gây khó dễ cho họ, tựa như không nghe thấy mấy lời kia, vẫn lặng lẽ hút thuốc.

Lúc đi ra khỏi con hẻm, Diệp Vinh Thu lại khinh thường bổ sung một câu: “Rác rưởi.” Còn lâu anh mới thừa nhận, thật ra trong lòng cũng rất sợ.

Sau này Diệp Vinh Thu mới biết, người đàn ông đêm đó là Hắc Cầu, đồng thời qua lời người hầu kẻ được biết, đêm đó Hắc Cầu một chấp năm, mà hắn lại là người duy nhất đứng lên được.

Trong lòng Diệp Vinh Thu đầy chán ghét với đám lưu manh côn đồ suốt ngày đánh nhau làm loạn, anh thâm nghĩ, những người này sống không bằng chết, nên để cho bọn họ ra chiến trường đi đầu chấn đạn Nhật. Diệp nhị thiếu gia cũng rất ghét người Nhật Bản, bởi vì bọn họ gây rối bầu không khí thanh tĩnh của anh. Nhưng nếu bảo Diệp nhị thiếu gia ra trận đánh đuổi giặc, anh cũng không có muốn. Bởi vì anh tự cho bản thân là một người siêu phàm, mạng của anh rất quý giá, những chuyện gây tổn thương đến sinh mạng, hắn là nên giao cho những kẻ hạ nhân như kia làm—— chẳng hạn như Hắc Cầu, chẳng hạn như Hoàng Tam gia, chẳng hạn như những người luôn âm ỉ giữa đường cái, khiến con người ta nảy sinh chán ghét.

Nghĩ tới đây, Diệp Vinh Thu nhin không được mà cảm tò báo lên nhìn một chút. Thượng Hải thất thủ. Hai chữ ‘thất thủ’ này khiến trong lòng anh sinh ra chút buồn phiền.

Diệp Vinh Thu ngồi trên quán trà đợi nửa giờ, Phùng Chân vẫn còn chưa tới. Theo lý thuyết, Phùng Chân là một rất thuận phép tắc, hắn sẽ không đến trễ như vậy. Anh nhớ tới Hắc Cầu ngồi châu chực ở dưới lầu, đột nhiên nảy lên dự cảm xấu, vì vậy nhanh chóng đi xuống dưới.

Ngoài cửa quán trà có tiếng ồn ào, mọi người vây lại thành vòng tròn, chẳng biết vây xem cái gì. Diệp Vinh Thu đẩy đoàn người đi vào, thấy rõ tình hình bên trong, nhất thời kinh ngạc.

Phùng Chân ngã xuống mặt đất, trên mặt xanh xanh tím tím một mảng, khóe miệng còn tụ máu. Mắt kính của cậu ta rơi một bên, một bên gọng bị gãy, một bên mắt kính vỡ thành hình mạng nhện. Hắc Cầu cười trên người cậu ta, cười hi hi đưa điều thuốc đến bên miệng Phùng Chân: “Tới đi, hít một hơi ấy, mong chú thích.”

Diệp Vinh Thu giật run người: “Mì! Dừng tay!”

Hắc Cầu quay đầu lại, thấy Diệp Vinh Thu liền nở nụ cười, chỉ vào Diệp Vinh Thu rồi dương dương tự đắc với Phùng Chân, “Này, Tam gia coi trọng cái mông của anh ta, nhờ tôi đến trông nom cái mông ấy, không cho phép người khác chạm vào. Chú em hiểu không? Hiểu rồi thì sau này cách xa anh ta ra một chút.”

Nhất thời, ánh mắt quần chúng đến xem đều dừng trên người Diệp Vinh Thu, ngay cả Phùng Chân cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu chỉ cảm thấy như bị ăn một cái tát trước mọi người, trời đất quay cuồng, mặt rất đau. Trong nháy mắt nổi lên ý niệm muốn bóp chết cái tên Hắc Cầu kia, nhưng mà anh là một người có tu dưỡng đọc sách, sẽ không làm loại chuyện như này.

Diệp Vinh Thu giận tím mặt: “Câm miệng đi! Đồ tạp chủng, quay lại nói cho Hoàng Tam, bảo ông ta rút khỏi trái đất đi! Diệp nhị tôi không đội trời chung với ông ta!”

-x-

() Sinh Sinh không dịch câu nói = tiếng Nhật của Hắc Cầu, nhưng nếu bạn nào muốn biết nghĩa thì câu đấy có nghĩa là “Chỗ thuốc lá đó bán bao nhiêu tiền?” (そのたばこいくらですか。) Ikura (いくら) = bao nhiêu tiền?

M: “Gia” trong Hoàng Tam gia nghĩa là ông/lão/ngài.. bởi vì bối cảnh và cách gọi Tam gia mà mình giữ nguyên /

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Bình sinh, đây là lần đầu tiên Diệp Vinh Thu mất mặt trước nhiều người như vậy. Da mặt mấy người đọc sách đều rất mỏng, không chịu nổi việc bị người khác soi mói, nói xong câu kia cũng chẳng thêm đoái hoài gì tới Phùng Chân đang bị Hắc Cầu dè, đẩy đám đông đi ra ngoài, giống như đang chạy trốn. Anh chưa từng gặp loại chuyện nào hoang đường như vậy, tuy từng nghe nói qua chuyện đàn ông ở với đàn ông, nhưng anh vẫn luôn xem thường cho rằng mấy chuyện này chỉ có đám rác rưởi mới làm, nên không muốn bị đánh đồng cùng bọn chúng — anh đã có vị hôn thê ở Vũ Hán, đợi sang năm sẽ kết hôn. Hành động của Hoàng Tam gia và lời nói của Hắc Cầu đối với anh mà nói là một sự sỉ nhục.

Hắc Cầu nhìn bóng Diệp Vinh Thu bỏ chạy, cười ha hả rồi đứng lên. Hắn cực kỳ thích phản ứng này của Diệp nhị thiếu gia, hắn vẫn luôn thích nhìn biểu

tình hoảng sợ trên mặt mấy người ăn vận gọn gàng ra về ‘bề trên’, quả thật vô cùng thú vị.

Hắc Cầu buông Phùng Chân ra, nhấc chân chạy đuổi theo Diệp Vinh Thu, Phùng Chân giữ chân hắn lại, lần tìm cặp kính cong vẹo mà đeo lên sống mũi. Anh ta ngẩng đầu lên tức giận trừng Hắc Cầu: “Sao anh có thể sỉ nhục nhân cách của Mậu Thực? Cậu ấy là một người trí thức?! Anh nên nói xin lỗi với cậu ấy!” Mậu Thực chính là tên tự của Diệp Vinh Thu.

Hắc Cầu nhìn anh ta buồn cười: “Sỉ nhục người trí thức?” Hắn giơ nắm tay lên, “Tôi còn có thể đánh người trí thức nữa là!”

Hắn muốn rút chân ra, nhưng Phùng Chân lại ôm chân hắn thật chặt không buông tay: “Tôi mặc kệ anh là cái gì của Hoàng Tam gia, anh không được ngăn tôi gặp mặt cậu ấy! Tôi có chuyện quan trọng cần nói cho cậu ấy biết!”

Cuối cùng Hắc Cầu cũng rút được chân ra, đang định co gối đá vào người Phùng Chân, thế nhưng anh ta lại nói một câu khiến chân của hắn ngưng lại.

“Tôi sắp rời khỏi Trùng Khánh, tôi muốn gặp mặt và nói cho cậu ấy biết.” Phùng Chân nói như vậy.

Diệp Vinh Thu nổi giận đùng đùng trở về dinh thự nhà họ Diệp, sau đó lập tức quăng vỡ mấy bình sứ Thanh Hoa trong phòng khách. Người hầu của anh – A Phi vội vã vào theo, thấy những mảnh vỡ nhỏ, chân mày cau lại, ngoắc tay gọi một người hầu nữ tới: “Nhanh thu thập đồ ở đây đi, sai người trong phòng bếp làm lễ hấp đường phen hạ hỏa rồi mang tới.” Sau đó lại đuổi theo Diệp Vinh Thu, đồ ngon đồ ngọt: “Thiếu gia, đừng tức giận mà ảnh hưởng đến thân thể.”

Diệp Vinh Thu cũng chẳng để ý đến lời A Phi, trực tiếp đi về phòng mình, đóng sập cửa lại rồi khóa xuống.

Diệp Vinh Thu ở trong phòng phát tiết một hồi lâu, cuối cùng cũng nhớ ra mình bỏ lại Phùng Chân ngoài cửa quán trà, anh bắt đầu cảm thấy áy náy. Dù thế nào đi nữa thì cũng bởi vì mình nên Phùng Chân mới bị Hắc Cầu gây khó dễ, anh lại chạy về một mình như vậy, không biết Hắc Cầu sẽ làm gì với Phùng Chân. Diệp Vinh Thu giận đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi, hận đến mức chỉ mong giặc Nhật ném mấy quả bom xuống Trùng Khánh, để mấy người như Hoàng Tam gia và Hắc Cầu bị nổ chết đi, đến lúc ấy thế giới này mới an tĩnh trở lại được!

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa ở bên ngoài vang lên.

“Cậu ấm, có người tới.” A Phi đứng ngoài cửa thấp giọng nói.

Diệp Vinh Thu lớn tiếng trả lời: “Cút! Mau cút hết cho tôi! Tôi không muốn thấy ai!”

Ngoài cửa an tĩnh một hồi, sau đó A Phi lại nói: “Là Phùng Chân...”

Diệp Vinh Thu sững sốt một chút, còn nghi mình nghe lầm, mãi đến khi A Phi đứng ngoài cửa lặp lại một lần nữa, anh mới nhảy dựng ra khỏi giường, nhanh chóng nhặt âu phục vừa bị mình vò nát vứt trên mặt đất kia lên, xỏ một ống tay vào rồi lại cởi ra, mở tủ lấy một bộ âu phục mới khoác lên người, sau đó mới mở cửa đi xuống lầu.

Phùng Chân đang đứng trong phòng khách ở lầu dưới, cả người nhếch nhác đầy bùn đất, trên mặt còn có vết thương, kính mắt bị hỏng được cất vào, ánh mắt hơi dại ra. Diệp Vinh Thu vội vàng chạy lên, vui mừng giữ lấy người trước mặt: “Phùng huynh, thật sự xin lỗi anh, bởi vì tôi mà anh phải chịu khổ. Anh có khỏe không? Tên Cầu kia có gây khó dễ cho anh không?”

“Cầu?” Phùng Chân sững sốt một chút, mới rõ anh đang nhắc đến Hắc Cầu, cười khổ nói: “Không sao, cậu vừa đi thi hắn liền thả tôi.”

Diệp Vinh Thu phân phó với A Phi: “Kêu người chuẩn bị nước nóng cho Phùng huynh tắm, bảo A Đề chuẩn bị cơm tối.” Vừa nói vừa đỡ Phùng Chân đi lên lầu.

Phùng Chân giữ anh lại, bảo: “Không cần. Hôm nay tôi tới tìm cậu là bởi có hai chuyện, nói xong tôi đi luôn, quay về sắp xếp hành lý.”

Diệp Vinh Thu dừng bước, nhìn anh ta đầy hoang mang: “Hai chuyện gì?”

Phùng Chân lấy từ trong ngực ra một tập thơ do chính tay mình đóng, mặt trên còn có một dấu chân đen thật to, dấu chân của Hắc Cầu. Anh ta dùng tay áo lau lau dấu chân kia đi, nhưng lau mãi không hết, có chút ngại ngần đưa cho Diệp Vinh Thu: “Đây là tất cả những bài thơ tôi viết từ thời đại học tới nay, đóng chung trong này, khó có được một người yêu thích các tác phẩm kém cỏi của tôi, tặng cho cậu.”

Diệp Vinh Thu nhận lấy tập thơ kia, ghét bỏ dấu chân chường mắt, nhưng không nói gì thêm, chỉ nói: “Cảm ơn anh, Phùng huynh, tôi đánh giá cao tài năng của anh, cũng như cách anh thể hiện tư tưởng của mình vào trong thơ ca, Trung Quốc bây giờ cần lắm nhưng người có tư tưởng mới như vậy để dạy dỗ học sinh, chứ không phải mấy lão gia ngoan cố bảo thủ kia, càng không phải đám vô học lỗ năng như bên ngoài. Cũng vì đám người đó mà Trung Quốc mới rơi vào tình cảnh suy đồi như hôm nay, ngay cả cái nước Nhật Bản bé tẹo cũng ức hiếp chúng ta được, bởi vì bọn chúng cho rằng Trung Quốc thiếu khuyết tư tưởng và linh hồn.”

Phùng Chân cúi đầu một chút, cắn môi, đẩy gọng kính nhưng tay hẫng ra, không nói gì hồi lâu. Một lát sau anh ta chậm rãi nói: “Còn một việc nữa, Mậu Thực, tôi tới để chào tạm biệt cậu. Tôi phải đi, e là mấy ngày nữa sẽ phải rời Trùng Khánh.”

Diệp Vinh Thu ngăn ra: “Anh muốn đi đâu?”

Phùng Chân chăm chú nhìn ánh mắt người đối diện, bình tĩnh nói: “Tôi muốn đi lính.”

Bầu không khí trong phòng khách nhất thời kết băng, qua nửa phút đồng hồ, Diệp Vinh Thu dùng giọng nói buồn cười hỏi: “Anh? Đi lính? Phùng huynh, anh điên rồi sao?”

Phùng Chân lắc đầu: “Không, tôi không điên. Tôi muốn đi lính, tới Sơn Tây, tới Thượng Hải, ra tiền tuyến đánh Nhật Bản.”

Diệp Vinh Thu buông lỏng bàn tay giữ vai Phùng Chân ra, lui về phía sau một bước, ánh mắt không thể tin: “Ra tiền tuyến? Phùng huynh, anh là một sinh viên có học thức cao, sao anh có thể ra chiến trường được? Nơi đấy rất nguy hiểm, tính mạng anh cũng sẽ gặp nguy hiểm!”

Phùng Chân thờ dài, quay mặt qua chỗ khác: “Tôi có một người bạn, cậu ấy quen một người Mĩ, người Mĩ kia là một phóng viên mặt trận, có chụp rất nhiều ảnh ở tiền tuyến, chính phủ sẽ không sử dụng những bức hình ấy, thậm chí bọn họ còn không cho phép cánh báo chí dùng quá nhiều trang để viết về chiến tranh, cho nên đại đa số mọi người không ý thức được Trung Quốc ta đang rơi vào kiếp nạn nào. Chiến tranh rất ác liệt, chỉ trong mấy tháng mà chúng ta gần như mất cả vùng đồng bằng Hoa Bắc. Giặc Nhật rất tàn nhẫn, bọn họ không chỉ giết quân nhân mà còn sát hại cả những người dân vô tội, trên chiến khu trăm họ lầm than. Vì sao chính phủ lại dời thủ đô đến Trùng Khánh này? Bởi vì ngay cả Nam Kinh cũng sắp không chống nổi. Chính phủ đánh không lại được giặc Nhật, chỉ có thể rút lui, rút lui đến Trùng Khánh. Nếu còn lui nữa thì sẽ tới đâu?”

Diệp Vinh Thu trầm mặc hai phút, tiếp lời anh nói: “Đúng vậy, chiến tranh rất tàn khốc, giặc Nhật rất ghê tởm. Nhưng Phùng huynh, anh không nên đi lính, anh nên đọc sách của anh, anh là người tốt, nếu như ở chiến trường không may gặp chuyện gì ngoài ý muốn.. thực sự không đáng!”

Phùng Chân nói: “Ai cũng muốn như vậy. Chiến tranh khiến rất nhiều người phải chết, chúng ta đều biết cả, chúng ta không muốn bản thân, những người thân yêu, bạn bè mình phải chết, bởi vì trong đầu chúng ta đều nghĩ rằng sinh mệnh của mình đáng giá bằng sinh mệnh của mười, hay thậm chí cả một trăm người khác, người ta đổi máu, đổi sinh mạng cho chúng ta sống là điều đương nhiên. Cũng chính bởi suy nghĩ này, nên quân đội của chúng ta lần lượt bị đánh bại! Trung Quốc đã bị giặc Nhật nhỏ bé tiêu diệt đến một nửa! Tôi đã đọc rất nhiều sách, tôi muốn báo ân cho tổ quốc ta, nhưng bây giờ, ngấm gió ngấm trăng làm thơ không ích gì!” Anh ta cúi đầu, nhìn hai cánh trắng nõn mảnh khảnh của mình: “Cậu nói đúng, người Nhật Bản cho rằng chúng ta thiếu khuyết linh hồn và tư tưởng. Hay chí ít thì quân đội của chúng ta thiếu khuyết linh hồn và tư tưởng này. Tôi không tiếc cho sinh mạng mình, tôi chỉ mong có thể làm được chút gì đó, có thể sẽ không ai nghe tôi, có thể tôi không thay đổi được suy nghĩ của bất cứ kẻ nào, nhưng tôi có thể tự thay đổi bản thân. Tôi không muốn.. làm chính mình phải thất vọng, không muốn.. có lỗi với với những quyển sách tôi đã đọc qua, không muốn.. phụ lòng đất nước này.”

Lúc này, Diệp Vinh Thu trầm mặc rất lâu. Anh sốt ruột đi vòng quanh chỗ mình hai vòng, hỏi Phùng Chân: “Mặc kệ tôi khuyên anh thế nào, cũng không được sao?”

Phùng Chân bình tĩnh mỉm cười: “Tôi mong có thể nhận được lời chúc phúc của cậu, Mậu Thục.”

Diệp Vinh Thu đi tới bên cửa sổ, liếc mắt ra phía ngoài. Hắc Cầu đang an vị ở đối diện cửa lớn, hút thuốc, nhìn khu phố đăm đăm, vẻ mặt chết lặng. Diệp Vinh Thu dùng sức đập mạnh khung cửa sổ xuống, mắng: “Đồ chó hoang! Kẻ nên đi ăn đạn lại mơ mơ màng màng ở đó, còn người tốt thì lại muốn đi đánh giặc!”

Phùng Chân đi tới bên cạnh anh, đề bờ vai anh xuống, nhìn ra bên ngoài theo tầm mắt anh, ánh nhìn dừng trên người Hắc Cầu. Không biết tại sao, anh cảm thấy đáng vẻ của Hắc Cầu rất tịch mịch. Anh ta nhẹ giọng nói: “Những người đó.. chỉ là chưa được thức tỉnh mà thôi. Một ngày nào đó bọn họ sẽ tỉnh ngộ!”

Diệp Vinh Thu coi nhẹ, dùng giọng Trùng Khánh nói: “Giúp một tên tạp chủng thức tỉnh à? Có chĩa họng súng vào đầu hần hần cũng chẳng tỉnh được đâu! Một tên cặn bã như vậy!”

Phùng Chân khe khẽ thờ dài, nhỏ giọng nói: “Rồi sẽ tỉnh ngộ mà thôi. Một ngày nào đó, sẽ tỉnh ngộ.”

Hắc Cầu đang xem náo nhiệt. Có một người gánh hàng rong nặng nề băng qua đường, và một người đang kéo xe vôi vãi đụng vào nhau, hai người ngã lăn ra, người kéo xe không bị làm sao, nhưng gánh hàng của người kia thì bị đổ nhào, đồ trong hộp gỗ rơi đầy đất, là một ít dưa và trái cây ăn vặt.

“Chó chết!” Người bán hàng rong quát to một tiếng, bắt chặp vết thương đau nhức trên người, vôi vãi nhảy lên tìm kiếm đồ rơi ra. Bên lề đường có mấy tên ăn mày và trẻ con thấy được, lập tức nhảy ra cướp lấy đồ trên mặt đất, cất vào trong ngực rồi bỏ chạy. Người bán hàng rong nóng mắt, xông lên đoạt lại túi hạt dưa trong tay một đứa trẻ. Ông ta cố gắng cướp túi hạt dưa về, nhưng đứa bé kia lại không chịu buông tay, người bán hàng rong hùng hùng hổ hổ mắng: “Mày dám cướp! Đồ tạp chủng! Mau buông tay!”

Đương lúc bọn họ tranh đoạt, có rất nhiều người đi tới nhất đồ rơi tán lác trên mặt đất, người bán hàng rong càng tức giận, rống lên: “Đừng lấy! Đừng lấy đi!” Ông ta vừa phân tâm, đứa bé kia đã nhanh chóng kéo tay ông ta cắn mõng cái, người bán hàng rong kêu đau, buông lỏng tay ra, đứa bé kia nắm chặt túi hạt dưa rồi chạy nhanh như chớp, một đi không trở về!”

Người bán hàng rong gấp đến nỗi không biết nhặt gì lên trước, lúc này người kéo xe phải đi, người bán hàng thấy vậy liền không nhặt đồ nữa, nhào tới chặn đường của xe kéo, trợn mắt nhìn đối phương: “Tiên sư bố nhà mày!”

Người kéo xe kia cũng không khách khí, nhìn ông ta chằm chằm: “Ông muốn ra tay?”

Người bán hàng rong trợn tròn mắt: “Mày muốn đánh?”

“Ông muốn đánh tôi?”

“Thế mày muốn đánh tao hả?”

Hai người đều rất phẫn nộ, nhưng không ai dám động tay, cứ đánh với cả muốn đánh ầm hết lên.

Hắc Cầu kìm lòng không nổi mà nở nụ cười. Ở cái đất Trùng Khánh này, mà không, có lẽ ở toàn miền Nam Trung Quốc này đi, những chuyện cãi nhau vật vãnh như vậy có thể thấy khắp mọi nơi, nhưng rất ít người động tay động chân thật. Phần lớn mọi người đều giống như bây giờ, kêu đánh đi tới đi, nhưng quá nửa giờ vẫn chẳng ai ra tay trước. Có lẽ là bọn họ đều lịch sự, hoặc cũng có thể họ đều luyện tức sinh mệnh.

Nhưng Hắc Cầu thì lại khác, hắn bắt đầu thấy ngứa tay, muốn xông lên đánh ngã mấy người kia, nhìn bộ dạng sợ đến nổi tè ra quần của bọn họ.

Đúng lúc này cửa dinh thự nhà họ Diệp mở ra, Phùng Chân đi ra ngoài. Hắc Cầu liếc mắt nhìn Phùng Chân, thu nắm tay đang ngứa về.

Phùng Chân đi tới trước mặt Hắc Cầu, thấp giọng nói: “Cảm ơn anh đã cho tôi vào.” Suy nghĩ một lúc lại thấy không thích hợp, nghĩ không nên nói lời cảm ơn với Hắc Cầu, vì vậy lại dùng giọng điệu dạy dỗ nói: “Hôm nay anh sai rồi, tôi vẫn mong anh đi xin lỗi Mậu Thực.”

Hắc Cầu cười cười nhìn anh ta: “Lúc này chú em vào trong, không động đến móng anh ta chứ?”

Phùng Chân ngẩn ra, cau mày lại.

Hắc Cầu nói: “Thôi đi đi.”

Phùng Chân thờ dãi, lắc đầu muốn đi, Hắc Cầu ở phía sau gọi giật lại: “Mà này.”

Phùng Chân quay đầu nhìn hắn ta đầy nghi hoặc.

“Tôi không biết móng đàn ông thì có cái gì tốt.” Hắc Cầu nói: “Nhưng nếu chú không bị bọn gác Nhật róc xương lọc thịt, chờ chú về rồi tôi sẽ cho chú vào chơi với móng của Diệp thiếu gia một chút, tôi sẽ giúp chú gạt Tam gia.”

Mặt Phùng Chân đỏ lên: “Anh! Anh đừng có nói bậy bạ!”

Hắc Cầu nhìn bộ dạng xấu hổ của anh ta, cười đến ngã ra. Phùng Chân đi luôn. Đợi anh ta đi rồi, Hắc Cầu thu nụ cười trên môi lại, ngẩng đầu nhìn của sổ trên dinh thự nhà họ Diệp. Diệp Vinh Thu đang đứng bên giường, mặt đen lại, dùng ánh mắt đầy căm hận nhìn hắn đắm đắm.

Hắc Cầu lại nhe răng múa vuốt nở nụ cười, hướng Diệp nhị thiếu gia làm một động tác hôn gió. Diệp Vinh Thu tức giận, làm động tác cắt cổ cho hắn nhìn, sau đó kéo rèm cửa sổ vào. Bởi vì anh dùng sức, rèm cửa bị tuột một góc, Hắc Cầu đứng bên ngoài, nhìn chiếc rèm lung lay, tưởng tượng cảnh Diệp Vinh Thu tức giận giậm chân kéo cửa sổ, thấy cực kỳ thú vị.

Hắc Cầu hút thuốc, trầm nghĩ: Khó trách Hoàng Tam gia để tâm đến vị thiếu gia này như vậy, bởi vì vị thiếu gia này thực sự là một người rất thú vị. Anh ta thanh cao như vậy, ngạo mạn như vậy, lại còn tự cho mình là đúng, khiến người ta nhìn không được muốn đánh gãy kiêu ngạo của anh ta, đập tan cái đáng về mỹ lệ kia đi, để nhìn xem sâu bên trong tâm hồn kia có những gì.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Mười giờ tối, đèn trong dinh thự nhà họ Diệp đều đã tắt, Hắc Cầu từ bên lề đường đứng lên, chậm rãi đi về nhà.

Nhà hắn nằm sâu trong một con hẻm ở Giang Bắc, con ngõ rách nát, khắp nơi chỉ có bóng người nghèo, bọn họ đều là những mảnh tối nghèo hèn thấp kém ở Trùng Khánh. Hắc Cầu còn chưa đến gần ngõ đã nghe thấy một mùi tanh tưởi, nếu như Diệp Vinh Thu đi qua nơi này, chỉ sợ khi về sẽ ngậm mình tẩm mấy tiếng liền, nhưng Hắc Cầu đã sớm tập thành thói quen, lông mày chẳng nhui đến một cái, cứ thản nhiên đi vào.

Đi qua vô số bãi rác chồng chất, Hắc Cầu dùng chân bên một chiếc cửa gỗ siêu vẹo, đá cái cửa lung lay như sắp đổ kia rồi đi vào.

“Ài, ôi, này, đồ chó hoang anh nhẹ một chút đi! A...”

Vừa mới vào sân đã nghe thấy tiếng rên rỉ cao vút của một người phụ nữ. Tiếng rên này đến từ căn nhà phía đối diện, của một góa phụ chừng bốn mươi tuổi, mợ Nga.

Không ai biết mợ Nga họ gì, chỉ biết chồng mợ là một phu xe họ Lý, hầu hết mọi người đều kêu là mợ Nga, nhưng cũng có người thì gọi chị. Mợ mặc kệ người khác gọi sao thì gọi, nhưng nếu có ai đó lấy họ người chồng tôn kính của mợ ra mà gọi là Lý Nga, mợ sẽ phát hỏa, người đàn bà chanh chua ấy sẽ chỉ thẳng vào mũi đối phương mà mắng. Mọi người đều dị nghị bàn tán phía sau lưng mợ, nói rằng nếu chồng mợ ở dưới tuổi vàng có biết, nhất định sẽ đội mồ sống dậy, bởi vì mợ làm một công việc rất vất vả, ấy là làm kỹ nữ — mợ là một kỹ nữ, một mình đeo biển hành nghề trên cái đất xướng, số tiền

ngủ cùng người khác kiếm được, cũng như số tiền Hắc Cầu bỏ ra mua một bao thuốc lá.

Một con mèo khoang không biết chui ra từ đâu, chạy đến bên chân Hắc Cầu, cọ cọ vào ống quần hắn. Đó là con mèo mà mẹ Nga nuôi, đặt tên là Tiểu Hoa. Hắc Cầu khom lưng ôm lấy Tiểu Hoa, sờ sờ cái đầu nhỏ của nó. Tiểu Hoa vron hai cái chân trước cọ cọ vào ***g ngực hắn, không ngừng kêu meo meo. Hắc Cầu vỗ đầu nó nở nụ cười, ôn nhu hỏi: “Sao vậy?”

Tiểu Hoa lại kêu hai tiếng meo meo, lè lưỡi liếm ngón tay Hắc Cầu. Thế là Hắc Cầu sờ bụng nó, xem ra đang đói bụng đây. Hắc Cầu ôm Tiểu Hoa đi vào căn nhà của mình, lấy ra một miếng thịt khô và một ít bánh quy, thả xuống trước mặt Tiểu Hoa, Tiểu Hoa liền vui vẻ ăn.

Hắc Cầu đi vào sân nhỏ, nhặt một cục đá lên, cầm trong tay ước lượng, sau đó ném ra ngoài.

“Ầm ầm!” Một tiếng vang lớn cùng tiếng hét chói tai của một người phụ nữ vang lên, mấy giây sau mẹ Nga khoác một chiếc áo choàng đỏ thẫm chạy ra ngoài. Mẹ mới chui từ trong chăn ra, áo choàng tiện tay khoác, cặp gò bồng đảo trắng nõn hiện rõ ra, thế nhưng mẹ chẳng để ý, mà vốn mẹ đâu có biết cái gọi là liêm sỉ. Mẹ ra ngoài nhìn cửa thủy tinh bị ném vỡ, chống eo mắng to: “Sur bố mẹ mày, ném vỡ đầu người ta làm sao, thủy tinh đâm vào người ta thì làm sao?”

Hắc Cầu không mấy hứng thú nhìn bộ ngực phập phồng lên xuống của mẹ khi mắng người: “Mẹ đừng có để mèo kêu, nghe não lòng lắm.”

Lúc này một người đàn ông trung niên tướng mạo thấp bé đi từ nhà của mẹ Nga ra, đang hăng hái thì bị người ta quấy rầy, vốn đang nổi giận đùng đùng lên thì nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Hắc Cầu ở trong sân, con tức xep đi một chút, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười: “Cầu ca, về rồi hả.”

Hắc Cầu biết ông ta, người này là khách quen của mẹ Nga, bán táo phở ở bên cạnh con hẻm, tên Vương Nhị. Vợ Vương Nhị nổi tiếng là người đàn bà chanh chua, hai người này cãi nhau đều đặn mỗi ngày, ba bữa đánh nhỏ, đêm bữa đánh lớn, âm ỉ đến nỗi quăng hết nồi niêu bát đĩa ra ngoài cửa. Bởi vậy mà tuy họ làm ăn tạm được, nhưng càng ngày lại càng nghèo. Vương Nhị vừa gặp người đã than muốn bỏ quách bà vợ xấu xí ở nhà kia đi, vợ ông ra đường cũng kể lể chuyện muốn ly dị, thế nhưng hai người này vẫn ở với nhau đến giờ.

Hắc Cầu mặc kệ ông ta, xoay người trở về nhà. Bỏ lại mẹ Nga với Vương Nhị đứng trong sân rùm beng vì chuyện ngày hôm nay. Vương Nhị nói vì mình chưa ‘tới’ nên không thể đưa tiền được, mẹ Nga lại nói cây súng của ông ta đã hết đạn, lãng phí thời gian, chính mẹ phải giúp ông lau sạch súng, cho nên vẫn phải trả tiền.

Hắc Cầu chán nản nghe tiếng cãi vã ở bên ngoài, đột nhiên cảm thấy ống quần mình bị kéo một chút, cúi đầu thì thấy Tiểu Hoa. Hắn ôm Tiểu Hoa lên, ôn nhu vuốt bộ lông trên người nó. Tiểu Hoa ngẩng đầu ghé đến bên mặt hắn, thấy vậy hắn cũng phối hợp ghé sát mặt vào, Tiểu Hoa hôn lên cảm hắn một cái. Hắc Cầu cười nhẹ, ôm Tiểu Hoa khẽ gọi: “Cục cưng.”

Tiểu Hoa làm nũng cọ vào ***g ngực hắn.

Lúc này mẹ Nga chạy tới cửa nhà hắn, mắng: “Đồ chó hoang, mày làm hỏng việc làm ăn của nhà người ta, mất toi một lần làm việc! “

Hắc Cầu buông Tiểu Hoa ra, lấy đầu ngón chân nhẹ đá vào cái mông nó, nó nhảy cửa sổ đi ra ngoài. Hắc Cầu đi ra, mở cửa, nghiêng người dựa vào khung cửa, mẹ Nga chỉ vào mũi hắn mắng “Mà cha mày” “Đồ chó hoang” “Quần tạp chủng”.. loạn hết cả lên. Về mặt Hắc Cầu vô cùng hưởng thụ, mãi đến khi mẹ Nga thấy mệt, thở phì phò không lên tiếng được nữa, Hắc Cầu mới móc trong túi ra một tập pháp tệ, ném vào lòng mẹ Nga: “Bồi cửa thủy tinh nhà mẹ này.” (pháp tệ = tiền giấy của chính phủ Quốc Dân Đảng phát hành sau năm 1935).

Mẹ Nga cầm tiền hắn ném tới, mở to mắt ra nhìn: Mẹ bồi Vương Nhị ngủ năm mươi lần cũng không kiếm được nhiều tiền như thế! Mẹ chậm rãi cất tiền, xoay người quay trở về, còn hùng hùng hổ hổ: “Thằng quý, tiền của mày toàn tiền bẩn. Thằng tạp chủng mày chém ai mà nhận được phông? Không sợ sau này phải xuống địa ngục sao?”

Hắc Cầu nhún vai: “Địa ngục nhìn như nào? Thật ra cháu cũng tò mò muốn xem lắm. Không biết chơi có vui không?”

“Vậy mày đi mà xem, sớm muộn gì mày cũng được xem thôi.” Mẹ Nga bước vào nhà, tiếng đóng cửa nặng nề vang lên, cũng không còn mắng người. Một lát sau, Hắc Cầu nghe thấy tiếng cười điên cuồng từ nhà mẹ vang ra, bật cười lắc đầu, xoay người đi ngủ.

Sớm hôm sau, Hắc Cầu lại đến trước dinh thự nhà họ Diệp mà ngồi chồm hổm canh người.

Áng chừng đến tầm trưa, cửa dinh thự nhà họ Diệp mở ra, người hầu của Diệp Vinh Thu là A Phi chạy ra, tới trước mặt Hắc Cầu, vẻ mặt khinh thường đánh giá hắn: “Này, theo tôi vào, nhị thiếu gia nhà tôi muốn gặp anh.”

Hắc Cầu đứng lên, xoay xoay đuôi đuôi chân tay ngồi đến tê, cả lo phát phơ theo A Phi đi vào dinh thự nhà họ Diệp.

A Phi không dẫn Hắc Cầu vào phòng khách mà chỉ đưa đến sân, sau đó bỏ lại câu chờ một chút rồi đi. Hắc Cầu biết Diệp Vinh Thu không muốn người như hắn giẫm chân lên gạch men sứ nhà họ Diệp, nếu không phải sợ hắn âm ỉ ở ngoài đường gây mất thể diện thì căn bản sẽ không để kẻ thấp hèn như hắn tiến vào Diệp gia. Hắc Cầu cũng chẳng để ý, tự tìm một băng ghế rồi ngồi xuống, sờ sờ cái bàn sờ sờ cái ghế, sau đó lại chạy đi tới đung đưa xích đu trong sân.

Lúc Diệp Vinh Thu đi ra thì thấy Hắc Cầu ngồi trên xích đu cười phơ lớ đến vui vẻ. Hắn vron thẳng chân ra, ngồi trên cái xích đu dành cho trẻ con và thiếu nữ trông vô cùng buồn cười, chỉ là hắn lại chẳng thấy như vậy, Diệp Vinh Thu thầm khinh bỉ trong lòng: Còn không bằng tụi nhà quê!

Hắc Cầu thấy Diệp Vinh Thu tới cũng không đứng lên, rung rung cặp chân dài, thái độ không tôn trọng, còn nhếch môi cười tà: “Diệp nhị thiếu gia, hôm

nay Hoàng Tam gia lại kêu tôi tới gửi lời hỏi thăm đến anh.”

Diệp Vinh Thu vừa nghe thấy ba chữ Hoàng Tam gia, ánh mắt như muốn phun lửa, nhưng anh vẫn cố khắc chế, thậm chí tâm tình chán ghét đối với Hắc Cầu cũng được giấu đi bảy tám phần, chỉ nghiêm mặt nói: “Phải thế nào thì cậu mới chịu đi?”

“Đi?” Biểu tình Hắc Cầu rất đổi ngạc nhiên: “Nhị thiếu gia vừa mới cho tôi vào đã vội đuổi tôi đi rồi sao? Còn tương tốt xấu gì cũng được mời ăn một bữa sơn hào hải vị, để tên nhà quê tôi đây mở to mắt nhìn một chút chứ.”

Diệp Vinh Thu trầm mặc trong lòng: Đúng là không biết xấu hổ! Nói: “Ra giá đi, cậu muốn bao nhiêu tiền?”

Như nghe được điều gì đó rất buồn cười, Hắc Cầu bật cười một tiếng. Sau khi cười xong, hấn ngồi trên xích đu, khuỷu tay chống xuống đầu gối, nâng mặt mỉm cười chăm chú nhìn Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu cố nén chán ghét mà nhìn hấn một cái. Thật ra đáng đáp Hắc Cầu không tệ, chỉ là lúc nào cũng ngang ngược hung bạo, khiến không ai muốn nhìn thẳng vào mắt hấn, cũng bởi vậy mà Diệp Vinh Thu chưa từng nghiêm túc nhìn hấn một lần nào. Đôi mắt Hắc Cầu rất đen, là một sắc đen thuần, không có ánh sáng pha tạp, Diệp Vinh Thu mới nhìn hai giây đã thấy áp lực, dời ánh mắt qua chỗ khác.

Hắc Cầu nói: “Nhị thiếu gia, không phải tôi muốn trông coi anh, có thời gian làm việc này, không bằng đi uống rượu tìm kỹ nữ hầu! Tam gia muốn tôi tới coi anh nên tôi mới đi, ở chỗ Tam gia còn có đám chó trắng chó đỏ chó xanh chó hoa, tha hồ vây xung quanh anh sủa.”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Phải làm thế nào thì Hoàng Tam mới bằng lòng buông tha tôi?”

Hắc Cầu cười: “Nhị thiếu gia, không phải anh đã biết rõ rồi hay sao mà còn hỏi. Tam gia nhà tôi coi trọng cái môn anh, anh cời quần ra chịu để ông ta mân mê chơi đùa, khẳng định ông ta sẽ coi anh như bảo bối trong tay, đến khi ấy anh có cảm sung đập chết đám chúng tôi, ông ta cũng vui mừng, mà anh cũng nhàn hạ.”

Bởi vì lời nói khó nghe của hấn mà Diệp Vinh Thu tức đến sùi bọt mép, gương mặt trắng nhợt rồi lại đỏ bừng, răng nghiến kèn kẹt, khinh thị nửa ngày cuối cùng mắng ra mấy tiếng: “Đúng là đồ chó dữ!”

Hắc Cầu chỉ cười.

Diệp Vinh Thu nói: “Cậu quay về nói cho Hoàng Tam, bảo ông ta dẹp ngay cái suy nghĩ kia đi! Cái loại chuyện bản thù này, tuyệt đối không có khả năng! Tôi thà bị một con chó.. tôi.. chứ cũng không để ông ta đạt được như ý!”

Hắc Cầu mở to mắt nhìn: “Ế? Nhị thiếu gia nguyện ý bị chó làm? Lẽ nào coi trọng tôi sao? Đừng có nói cho Tam gia biết đó, nếu không Tam gia đập chết tôi mất!”

“Cậu!!!” Diệp Vinh Thu tức đến giận run, chỉ vào mũi hấn mắng: “Cậu! Cậu! Cậu thú lắm! Mau cút đi!”

Hắc Cầu hời hợt liếm môi.

Lúc này A Phi chạy tới, ghé bên tai Diệp Vinh Thu thấp giọng nói: “Cậu chủ, có điện thoại tìm cậu.”

Diệp Vinh Thu liếc mắt nhìn: “Ai gọi tới?”

Bộ dạng A Phi như muốn nói rồi lại thôi, nhìn Hắc Cầu một chút, sau đó ghé sát bên tai Diệp Vinh Thu thấp giọng nói hai câu. Diệp Vinh Thu cả kinh, lập tức bỏ lại Hắc Cầu rồi đi vào trong nhà, Hắc Cầu không hiểu cái gì, lại tiếp tục vui vẻ đung đưa xích đu.

Mấy phút sau, Diệp Vinh Thu nổi giận đùng đùng chạy ra ngoài. Bộ dạng xem ra còn tức giận hơn ban nãy, cả vạt không biết đã bị kéo từ lúc nào, cổ áo sơ mi mở rộng, lộ ra xương quai xanh thanh tú. Anh vọt tới trước mặt Hắc Cầu, một tay kéo cổ áo hấn, tay kia thì vung quyền, đánh Hắc Cầu ngã khỏi xích đu.

Hắc Cầu ôm mặt nhìn anh đầy khó hiểu, chỉ thấy anh phát điên chỉ vào mũi mình mắng: “Đê tiện! Thâm độc! Vô sỉ! Nhiều người không biết xấu hổ! Cho rằng bắt cóc Phùng Chân thì có thể ép tôi được hay sao?! Đây là phạm pháp! Tôi muốn tố cáo!”

Hắc Cầu ngẩn người lập lại: “Phùng Chân?”

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Xe kéo dừng trước cửa một khách sạn, Diệp Vinh Thu và A Phi từ trên xe đi xuống, bước vào quán. Hắc Cầu một mực bám theo xe kéo đi tới, theo sát Diệp Vinh Thu đi vào trong.

Khách sạn này là sản nghiệp của Hoàng Tam gia, nhưng đây không phải là một khách sạn bình thường. Một gã hầu bàn dẫn đám Diệp Vinh Thu đi vào trong mật đạo phía sau cầu thang, ở đó có một cái thang xoắn ốc đi xuống — dưới đó là một sông bạc ngầm, đây mới là nơi kiểm soát thực sự của Hoàng Tam gia.

Cuối cùng Diệp Vinh Thu vẫn phải đích thân đến. Anh biết cảnh sát không làm gì được Hoàng Tam gia. Bắt cóc một người thì có là cái gì chứ, ở cái đất Trùng Khánh này, dựa vào thế lực của Tam gia, chỉ cần ông ta không bắt trời thành viên quan trọng của chính phủ thì không ai có thể làm gì được ông ấy. Diệp Vinh Thu không thể mặc kệ chuyện của Phùng Chân, dù sao cũng bởi vì anh mà Phùng Chân phải chịu khổ. Mà kể hôm nay anh có trốn được đi chăng nữa, nhưng chỉ cần Hoàng Tam gia vẫn còn muốn uy hiếp anh thì ông ta thiếu gì biện pháp, hôm nay là Phùng Chân, nhưng ngày mai ngày kia có lẽ sẽ là anh trai anh, hoặc thậm chí cả cha anh, có trốn mãi trốn nữa cũng chẳng tránh được. Tuy rằng đồ giờ Hoàng Tam gia chưa làm gì ép buộc anh, nhưng Diệp Vinh Thu vẫn luôn lo lắng, vậy nên trước khi xuất môn anh có giấu một con dao Thụy Sĩ vào trong người, thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, anh còn sai người phát tin thư cho anh trai là Diệp Hoa Xuân đang quản chuyện ở cửa hàng, nếu như đêm nay anh không thể về thì nhờ anh ấy tìm cách cứu viện. Xong xuôi anh mới dẫn A Phi ra cửa.

Dưới cầu thang xoắn ốc chính là sông bạc, Diệp Vinh Thu bị dẫn đi ngang qua các bàn chơi, nhìn không được mà liên tục nhui mày. Anh thật sự chán ghét cái nơi bẩn thỉu xấu xa này, mà sông bạc này cũng không phải chỉ phục vụ mình mấy người trong tầng lớp thượng lưu, có không ít kẻ sai dịch như công nhân bốc vác hay đánh xe thuê, những kẻ nô dịch tâm thường như vậy, chỉ hô hấp cùng một bầu không khí với bọn họ thôi mà Diệp Vinh Thu đã cảm thấy không sạch sẽ.

Đi ngang qua sông bạc, quẹo qua hai khúc ngoặt, tên hầu bàn kia dẫn bọn họ đến trước một cánh cửa đen kịt, gõ cửa một cái: “Tam gia, có người đến.”

Bên trong truyền tới thanh âm trầm thấp của Hoàng Tam: “Vào đi.”

Tên hầu bàn kia mở cửa ra, hướng Diệp Vinh Thu cúi mình: “Nhị thiếu gia, mời.”

Diệp Vinh Thu hít sâu một hơi, sửa sang lại cổ áo, nặng nề tiến vào trong. A Phi và Hắc Cầu theo sát ở phía sau.

Hiệu quả cách âm ở nơi này dường như rất tốt, bọn họ vào phòng, hầu bàn đứng bên ngoài đóng cửa lại, thanh âm huyên náo ở ngoài kia lập tức bị ngăn cách. Vừa vào cửa, đập vào mắt Diệp Vinh Thu là một người đàn ông trung niên quý ngay giữa phòng, ông ta mặc một chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn đã cũ, khắp người toàn vết thương. Diệp Vinh Thu không biết ông ta, nên không hiểu gì.

Hoàng Tam gia hút xì gà, ngồi nhàn nhả trên chiếc ghế bành, mặt hướng về người đàn ông kia. Hoàng Tam chừng bốn mươi tuổi, gương mặt tròn đầy, ánh mắt cay nghiệt thâm trầm. Đứng phía sau ông ta là hai vệ sĩ vận tây trang màu đen, cơ bắp săn chắc, đứng yên tựa hai bức tượng điêu khắc. Ông ta cười híp mắt nhìn Diệp Vinh Thu: “Nhị thiếu gia hạ cố đến chơi, thật không dễ dàng, thật không dễ dàng!”

Diệp Vinh Thu không để ý đến ông ta, ánh mắt chăm chú nhìn Phùng Chân. Phùng Chân bị trói tứ chi, co mình trong góc phòng phía Tây, một bên mắt xanh tím, trên mặt xanh xanh đỏ đỏ, khoe miệng còn mang theo vết máu, hiển nhiên đã được người ta “chiếu cố” thật tốt. Anh ta vừa nhìn thấy Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu, ánh mắt lập tức ánh lên tia khẩn cầu, thấp giọng kêu: “Mậu Thực.”

Diệp Vinh Thu nén giận nói: “Tam gia, xin hỏi ý ngài đây là sao?”

Hoàng Tam gia cười he he khoát tay áo, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh nói: “Không vội, tới tới tới, Mậu Thực à, tới bên đây ngồi đi, chờ tôi xử lý cho xong chuyện này, chúng ta cùng tâm sự.” Sau đó ông ta giận tái mặt, kêu tên: “Hắc Cầu.”

Hắc Cầu lập tức tiến lên trước một bước, cúi đầu bên người Hoàng Tam: “Tam gia.”

Hoàng Tam gia nhả một hơi xì gà, lấy tờ giấy hé ra trên bàn, đưa cho Hắc Cầu: “Tới, đọc một chút đi.”

Hắc Cầu cầm tờ giấy bắt đầu đọc: “Nay thiếu Hoàng Tam gia bốn ngàn năm trăm đồng, sẽ trả lại vào ngày 15 tháng 11, theo đó mà xác lập, Lý Niệm.”

Diệp Vinh Thu nhìn Hắc Cầu đầy ngạc nhiên, hần vẫn diện vô biểu tình, không đáp lại ánh mắt của anh. Đồ giờ Diệp Vinh Thu vẫn nghĩ, mấy tên con đồ suốt ngày làm việc xấu sẽ không biết một chữ nào, bởi vì không được giáo dục văn minh, cho nên mới có thể hành động thô lỗ man rợ như vậy. Hắc Cầu biết chữ, điều này khiến anh cảm thấy có chút kinh ngạc.

Hiển nhiên người đang quỳ gối giữa phòng kia chính là Lý Niệm. Ông ta nghe Hắc Cầu đọc giấy nợ xong, quỳ rạp xuống đất dập đầu liên tục: “Tam gia, Tam gia, xin ngài thương xót, cho tôi thư thả thêm mấy ngày, chờ tôi thắng tiền rồi nhất định sẽ trả lại, nhất định sẽ trả lại.”

Diệp Vinh Thu dùng ánh mắt đánh giá cái người tên Lý Niệm kia, dựa vào quần áo trên người ông ta, vô luận thế nào ông ta cũng không có khả năng xuất ra số tiền bốn ngàn năm trăm đồng lớn như vậy. Diệp Vinh Thu cau mày trầm nghĩ: Hóa ra là một dân cờ bạc. Rơi vào hoàn cảnh này cũng không thể trách được ai, có trách cũng chỉ trách bản thân.

Hoàng Tam xùy một tiếng: “Thư thả mấy ngày? Lão Lý à, số tiền này ông mượn tôi từ nửa năm trước rồi, ông nói một tháng sau sẽ trả, tôi lại đợi ông thêm một tháng, ông nói muốn thư thả, tôi cho ông thư thả, bây giờ ông lại nói muốn thư thả tiếp. Đến hôm nay đã quá nửa năm rồi, đều là ông kéo dài thời hạn, không phải như vậy là phá vỡ quy tắc rồi hay sao? Những người khác biết chuyện, sẽ nhìn Hoàng Tam tôi thế nào đây?”

Lý Niệm không ngừng xin dung thứ: “Tam gia, tôi van xin ngài, ngài cho tôi mượn thêm một nghìn nữa, nhất định tôi sẽ gỡ được vốn!”

Hoàng Tam gia lấy xì gà bên miệng ra, ung dung hỏi: “Lại cho thêm một nghìn nữa?”

Lý Niệm vươn một bàn tay, quơ quơ năm đầu ngón tay, cười xòa nói: “Mượn thêm một nghìn nữa, một lần cuối, đảm bảo đây là một lần cuối cùng.”

Hoàng Tam Gia nhà khói, đột nhiên lạnh lùng nói: “Hắc Cầu!”

Hắc Cầu không nói lời nào, rút từ bên hông ra một con dao nhỏ, tiến lên nắm lấy bàn tay đang vươn ra của Lý Niệm, mũi dao đề lên lòng bàn tay. Lý Niệm sợ đến nỗi biến sắc, hoảng sợ giãy dụa: “Tam gia, Tam gia, không, đừng..”

Hoàng Tam lạnh lùng nói: “Chặt của ông ta một ngón tay, tránh khỏi lòng tham không đáy, gặp người liên vươn tay.”

“A!!!!”

Hoàng Tam gia vừa ngưng, con dao của Hắc Cầu liền thuận thực cắt xuống, tựa như cắt một cây củ cải. Trong nháy mắt máu tươi bắn ra, tung tóe khắp nền nhà. Một đoạn ngón tay lăn đến bên chân Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu kinh hãi, thiếu chút nữa ngã đi, may mà có A Phi đỡ lấy. Đây là lần đầu tiên Diệp Vinh Thu trông thấy cảnh tượng tàn nhẫn như vậy, loại chuyện này nếu chỉ nghe thôi còn chẳng thấy có gì, nhưng tận mắt chứng kiến như vậy, khiến tóc gáy anh dựng hết cả lên.

Lý Niệm ôm bàn tay mình lăn xuống đất kêu thảm thiết. Bên ngoài náo nhiệt sung sướng, còn người ở bên trong lại khổ đau như đang đứng giữa địa ngục trần gian, cách một bức tường mà như cách biệt trời đất.

Hắc Cầu thu dao về, lau lau vết máu trên áo mình thật tự nhiên, mặt không đổi sắc trở về bên cạnh Tam gia. Hoàng Tam xoay người phân phó với người đứng phía sau mình: “Dẫn ông ta đi ra ngoài, lấy tám trăm đồng cho ông ta, bảo ông ta để lại khế ước mua bán nhà cửa.” Rồi quay lại hướng Lý Niệm nói: “Tôi cho ông mượn thêm tám trăm, cho ông một tháng, số tiền này sẽ không lấy lãi. Tôi lần lộn làm ăn cũng lâu rồi, cũng phải nói quy tắc, căn nhà mà tổ tiên ông để lại hơn năm ngàn, tôi cũng không gây khó dễ cho ông. Bây giờ ông cầm tiền, tháng sau nhớ trả lại, coi như xong. Còn nếu không trả được, ông để nhà cửa lại, cũng coi như là đã thanh toán.”

Lý Niệm vừa nghe thấy có tiền, cũng không lần lộn nữa, cầm bàn tay chảy máu của mình cười yếu ớt: “Cảm ơn Tam gia, rất cảm ơn Tam gia.”

Hoàng Tam khoát tay: “Dẫn ông ta ra ngoài đi.”

Lý Niệm vừa bị dẫn đi xong, Hoàng Tam lập tức thay đổi biểu tình, cười với Diệp Vinh Thu đầy thân thiết: “Mậu Thực à, tới, tới ngồi đi, em đứng như vậy không mỏi sao?”

Sắc mặt của Diệp Vinh Thu vẫn còn trắng bệch, cả người run run, bàn tay không tự chủ cựa vào bên hông mình, để có thể cảm nhận được rõ con dao Thụy Sĩ đang được giấu bên trong. Anh nhận ra trước giờ mình đã đánh giá thấp Hắc Cầu, có lẽ bởi vì trước mặt anh, lúc nào hắn ta cũng bày ra vẻ mặt dễ thiện lưu manh đầu đường xó chợ, khiến anh lầm tưởng Hắc Cầu chỉ là một con chó. Trên thực tế, hắn ta lại là một con sói dữ.

Diệp Vinh Thu nói: “Không cần!” Anh không muốn tới gần Hoàng Tam gia.

Hoàng Tam vẫn còn cười, giọng nói có vẻ nặng nề hơn ban nãy một chút: “Tới ngồi.”

Diệp Vinh Thu liếc mắt nhìn Hắc Cầu theo bản năng. Hắc Cầu cúi đầu chẳng biết đang suy nghĩ gì. Cuối cùng Diệp Vinh Thu không dám cứng rắn nữa, cứng nhắc đi tới ngồi xuống bên cạnh Hoàng Tam.

Hoàng Tam nắm tay Diệp Vinh Thu, anh giống như bị điện giật mà lập tức rút tay về, nét mặt co quắp: “Tam gia! Ngài đã đáp ứng sẽ không làm khó Diệp mỗ!”

Lần đầu tiên Hoàng Tam bày tỏ tình yêu của mình, phản ứng của Diệp Vinh Thu vô cùng kịch liệt, khi đó chính miệng Hoàng Tam có nói, ông ta sẽ chờ ngày Diệp Vinh Thu tự nguyện trở thành người của ông chứ cũng không ép buộc. Diệp Vinh Thu nghe xong chỉ thấy Thiên Phuong dạ đàm[1], anh vốn chán ghét chuyện đàn ông tăng tị với đàn ông, hơn nữa anh còn chán ghét cả một người không có tư chất làm trưởng bối như Hoàng Tam gia, lấy đâu ra chuyện có ngày anh nguyện ý cơ chứ? Nếu Hoàng Tam có kẻ dao vào cổ anh mà uy hiếp, anh thà chết chứ không chịu khuất phục. Nhưng anh phát hiện mình quá ngây thơ rồi, Hoàng Tam nói không, chỉ là không trực tiếp ép buộc anh mà thôi, chứ không có nghĩa là Hoàng Tam không làm gì ảnh hưởng đến cuộc sống của anh. Mới mấy tháng ngắn ngủi, anh đã bị ép đến sắp điên!

Hoàng Tam cũng không tức giận bởi hành động kia của Diệp Vinh Thu, ông vẫn cười híp mắt: “Mậu Thực, hôm nay em đại giá quang lâm, không biết là có chuyện gì?”

Diệp Vinh Thu cứng giọng nói: “Tam gia đã biết hà tất còn hỏi?”

Hoàng Tam giả vờ mơ màng suy nghĩ một chút, ánh mắt lui tới Phùng Chân ở trong góc phòng, mới làm vẻ bừng hiểu ra: “Chẳng lẽ Mậu Thực tới là vì nó?”

Diệp Vinh Thu cố nén xung động cười nhạt nói: “Không biết Tam gia lấy lý do gì? Đột nhiên lại trối bạn của tôi lại?”

Hoàng Tam liếc mắt nhìn Hắc Cầu, Hắc Cầu mặt không đổi sắc đứng ở đó, không nói năng gì. Hoàng Tam hỏi Diệp Vinh Thu: “Nó là cái gì của em?”

Giọng của Diệp Vinh Thu có chút không kiên nhẫn: “Là bạn của tôi.”

Hoàng Tam gia cười nhưng trong lòng không cười: “Ồ vậy sao, tôi lại nghe thấy người ta nói, nó và em ám độ Trần Thương với nhau.[2]” Hoàng Tam cũng là người đi lên từ cuộc sống tạm bợ, tuy hôm nay đã trở thành một nhân vật lớn, thế nhưng một chữ cái cũng không biết. Ông thường phải qua lại với người trong xã hội thượng lưu hay các cán bộ quan chức, cho nên phải thu liễm về côn đồ của bản thân mà ra vẻ thư sinh tri thức. Ông thường học thành ngữ, cứ vui vẻ là lại dùng, cũng không biết có hợp ngữ cảnh hay không. Mà thuộc hạ của ông phần lớn đều là đám lưu manh côn đồ không biết mặt chữ. Có một lần ông học được bốn chữ ‘khánh trúc nan thư’ [3], từ đó liền dùng thường xuyên, bữa tối thật là khánh trúc nan thư, cô gái kia đẹp đến khánh trúc nan thư, ngay cả bầu trời đầy sao cũng khánh trúc nan thư. Đám thuộc hạ của ông cũng học theo từ này, thường xuyên dùng để nịnh nọt ông, nói chiến tích của ông khánh trúc nan thư. Cho đến một ngày trở về, một vị tiên sinh làm kế toán uyên chuyên nhắc ông dùng từ này là sai, Hoàng Tam mới biết ý nghĩa của câu thành ngữ ấy. Rồi sau này, không có ai gặp lại tiên sinh kế toán kia, cũng không ai nghe thấy Hoàng Tam gia nói bốn chữ này một lần nào nữa. (khánh trúc nan thư = tội lỗi chồng chất =)))

Diệp Vinh Thu lập tức cả kinh đứng lên, thất thanh nói: “Ông nói bậy bạ gì đấy!” Anh nghĩ Hắc Cầu có ý gây thị phi, lúc này ngẩng đầu lên, ánh mắt hung tợn như tia lửa điện bắn về phía Hắc Cầu, hận không thể khoét hai cái lỗ trên mặt hắn.

Nhưng mà lần này oan cho Hắc Cầu rồi. Hắc Cầu cũng không báo cáo mật thiết gì đó với Hoàng Tam, vốn là ngày hôm qua có người thấy Phùng Chân đi ra từ dinh thự nhà họ Diệp, liền báo tin cho Hoàng Tam biết, ông lập tức bày ra trò này.

Hoàng Tam cười ản, thờ dài một tiếng: “Mậu Thực à!” Ngưng một chút lại nói: “Em cũng biết tôi có tâm ý với em, tôi hy vọng có thể đạt được thâm tình của em, em nói em không chịu đi con đường này, tôi cũng chưa từng gây khó dễ em, chỉ muốn dùng thực tâm khiến em cảm động, đợi một ngày nào đó em cam tâm tình nguyện. Nhưng em cũng không thể để tôi thất vọng như vậy được! Em vừa hư dữ ừ ừ xà với tôi[4], lại vừa ám độ Trần Thương với kẻ khác. Hoàng Tam tôi là một người dám làm dám chịu, tâm ý của tôi đối với em, cả giới thượng lưu ở Trùng Khánh không ai là không biết! Em làm như vậy, người khác nhìn vào, mặt mũi tôi biết để đâu? Tôi không đành lòng gây khó dễ cho em, nhưng không thể cứ vậy mà bỏ qua chuyện này được!”

Diệp Vinh Thu tức đến giận run: “Nói bậy bạ! Ông ản nói bậy bạ! Tôi và Phùng Chân huynh trong sạch, đường đường chính chính! Ông nói vậy là sỉ nhục nhân cách của tôi!”

Hoàng Tam gia híp mắt nhìn anh một hồi, nở nụ cười ôn hòa: “Thật không?”

Diệp Vinh Thu ngẩng cổ nói: “Tôi với ông mới không phải là..” Anh cắn răng, nuốt mấy chữ ‘cá mè một lứa’ kia trở lại, cứng giọng nói: “Tôi không theo con đường này!”

Hoàng Tam gia không nhanh không chậm rút ra một cây xì gà, một tên vệ sĩ lập tức thay ông châm lửa. Hoàng Tam gia nhả hai hơi, chậm rãi nói: “Nếu Mậu Thực đã nói như vậy, tôi tin nhân phẩm của Mậu Thực. Như vậy đi, cũng đã tới rồi, tối nay chúng ta cùng nhau ăn cơm, tôi sẽ phái người mang đồ của quán Hải Đường tới, đã lâu rồi không gặp em, muốn tâm sự chuyện trò cùng em một chút.”

Diệp Vinh Thu cứng giọng nói: “Cảm ơn tâm ý của Tam gia, tôi đã có hẹn với người nhà, không thể phụng bồi.”

Hoàng Tam nhíu mày, cười nói: “Cũng được, không còn việc gì nữa, em về trước đi.”

Diệp Vinh Thu cả kinh, không nghĩ ông ta sẽ để mình đi như vậy. Thế nhưng Hoàng Tam ngồi ở đó không nhìn anh. Anh do dự một chút, đi về phía Phùng Chân, lập tức có người ngăn cản lại. Hoàng Tam gia cười cười nói: “Tôi có chút chuyện muốn nói với vị bằng hữu kia của em, nói xong tôi sẽ đưa cậu ta về.”

Lòng Diệp Vinh Thu trầm xuống: Hoàng Tam không tính tha người.

Mọi người giằng co nửa phút, Hoàng Tam đột nhiên thờ dài khiến Diệp Vinh Thu không khỏi căng thẳng. Hoàng Tam ra vẻ tiếc nuối nhìn Diệp Vinh Thu: “Mậu Thực à! Tôi đối với em là chân tình, em lại luôn từ chối cách xa ngăn dậm, thật khiến người ta thương tâm. Mặc dù tôi có nhiều bản lĩnh hơn người khác, nhưng tim tôi cũng làm bằng máu bằng thịt, từ lúc tôi coi trọng em, tôi không ngủ ngon được giấc nào, đám thuộc hạ kia đều nói càng ngày tôi càng tiêu tuý.

Diệp Vinh Thu thầm chữ một tiếng, hận không thể khiến cái lão Hoàng Tam kia sầu đến chết đi luôn, như vậy người khác mới có thể an tâm được.

Hoàng Tam nói tiếp: “Thầy thuốc bắt bệnh cho tôi, nói đây là tâm bệnh, không thuốc nào trị khỏi, mà đã trị thì phải trị tận gốc. Em đối với tôi lúc nào cũng lạnh lùng như vậy, tôi muốn mời em ăn một bữa thôi mà em cũng đẩy qua đẩy lại, nhìn thấy tôi thì hận không thể quay đầu bỏ chạy, thật sự khiến lòng tôi nguội lạnh. Cứ như vậy mãi cũng không hay, thân thể này của tôi, chẳng thể chống đỡ được thêm nữa. Như vậy đi..” Ông ta giơ hai ngón tay lên, “Tôi sẽ cho em hai tháng, kể từ giờ đến cuối năm, em quay về suy nghĩ thật kỹ, nếu như em cảm thấy thật sự không được, tôi sẽ bỏ qua, từ nay về sau đường ai người nấy đi, tôi sẽ không làm phiền em nữa. Còn nếu như em muốn.. tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi em!”

Diệp Vinh Thu nghe xong cũng không cảm thấy nhẹ nhõm, bởi vì lời của ông ta khiến tâm anh lắng xuống: Hoàng Tam sẽ buông tha sao? Không đâu, ông ta chưa từng buông tha điều mình muốn. Ông ta đang gửi tôi hậu thư, ông ta không muốn đợi nữa rồi, sợ rằng hai tháng này ông ta sẽ dồn anh vào bước đường cùng, khiến anh phải tự mình cúi đầu trước ông ta...

[1] Thiên Phương dạ đàm (天方夜譚): chỉ truyện cổ tình Ngàn lẻ một đêm, ý nói khó có thể tin tưởng. (Thiên Phương dùng để chỉ các nước Ả Rập thời xưa.)

[2] Ám độ Trần Thương (暗度陈仓): Cái này hình như là kế thứ 8 trong 36 kế “Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới”, nhưng hình như trong câu này dùng để chỉ chuyện nam nữ thông:*** ...

[3] Khánh trúc nan thư (罄竹难书): chặt hết tre làm sách cũng không ghi hết tội lỗi, như đã nói ở trên, ý là tội lỗi chồng chất.. =))

[4] Hư dử 虚与委蛇): ý nói giả vờ ân cần, quan tâm, ... (lão này CDSHT quá =))

Áo kiểu Tôn Trung Sơn.

Tôn Trung Sơn (1866-1925), là người lãnh đạo cuộc cách mạng Tân Hợi năm 1911 lật đổ triều đại Mãn Thanh và khai sinh nước Trung Hoa Dân Quốc. (vi.wiki)

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Diệp Vinh Thu không thể đưa Phùng Chân đi, nhưng cũng không thể theo Hoàng Tam mà làm ngọc nát, cuối cùng đành phải ủ rũ cúi đầu quay trở về. Anh ngồi xe kéo đi về nhà, vừa xuống xe, nhìn thấy Hắc Cầu theo sau, con giận chẳng có chỗ để phát tiết. Anh vẫn cho rằng Phùng Chân bị bắt như vậy đều bởi vì Hắc Cầu, thế nên liền đi tới trước mặt hắn, hai mắt bốc lửa: “Loại người như vậy rốt cuộc sống để làm gì cơ chứ?”

Hắc Cầu vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên như chẳng hề gì.

Lửa giận trong lòng Diệp Vinh Thu lại bùng lên, thấy mắt hắn không chút gọn sóng liền nguyên rủa: “Ước gì mi chết luôn đi, đồ cặn bã.”

Chân mày Hắc Cầu hơi nhú lại, không nói gì.

Diệp Vinh Thu vừa vào nhà, anh cả của anh – Diệp Hoa Xuân – đi ra đón, khăn trương giữ lấy anh kiểm tra: “Tiểu Thu, em không sao chứ?”

Diệp Vinh Thu mệt mỏi lắc đầu.

Diệp Hoa Xuân nói: “Anh đang ở cửa hàng, thấy người đưa tin em phải tới, lập tức trở về nhà luôn. Em vừa gặp Hoàng Tam sao? Hắn gây khó dễ cho em sao?”

Diệp Vinh Thu chỉ bảo: “Tạm tạm.”

Trong nhà, Diệp Vinh Thu là đứa con trai được cưng nhất, trên anh có một anh trai và một chị gái, chị gái lớn hơn anh mười lăm tuổi, anh trai lớn hơn anh mười hai tuổi, bởi vậy vừa mới chào đời anh đã được mọi người yêu thương cưng chiều, cho nên khi lớn lên mới hình thành tính cách như thế này. Diệp Hoa Xuân hiểu rõ tính em trai mình, sợ cứ tiếp tục như vậy Diệp Vinh Thu sẽ làm chuyện gì quá kích, vì vậy nói: “Tiểu Thu, anh đã bàn bạc với cha mình, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, hay là em tạm thời rời khỏi Trùng Khánh một thời gian đi, anh sai người đưa em tới Vũ Hán. Chờ sự tình qua rồi thì sẽ đón em trở về.”

Diệp Vinh Thu lấy làm kinh hãi: “Rời khỏi Trùng Khánh?”

Diệp Hoa Xuân bảo: “Em tới Vũ Hán tìm Thư Quyên đi.”

Chu Thư Quyên là vị hôn thê của Diệp Vinh Thu. Diệp gia và Chu gia có quan hệ từ nhiều đời trước, khi hai đứa trẻ còn bé, người lớn trong nhà cùng đặt ước định. Ngày nhỏ Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên cũng coi như thanh mai trúc mã của nhau, sau này bởi vì chuyện làm ăn mà Chu gia chuyển tới Vũ Hán, nhưng ước định giữa hai nhà cũng không vì thế mà phá bỏ. Những ngày lễ tết, Chu gia vẫn đưa Chu Thư Quyên trở lại Trùng Khánh, để hai người có thể bồi dưỡng tình cảm. Năm nay Chu Thư Quyên đã mười tám tuổi, đang học đại học ở Vũ Hán. Thật ra từ năm ngoái hai nhà đã thúc giục hai đứa trẻ cưới xin, thế nhưng hai người đều không muốn, mượn cớ kéo dài thời gian. Chu Thư Quyên nói muốn học xong, mà Diệp Vinh Thu cũng nói mình chưa chuẩn bị sẵn sàng. Nếu theo tư tưởng cũ, trai gái đến tuổi ấy đều đã làm cha làm mẹ, nhưng cả hai đều được giáo dục tư tưởng mới nên luôn có cảm giác mình vẫn còn trẻ, không muốn bị tù túng trong nếp sống cũ mà muốn tiếp tục hưởng thụ cuộc sống của bản thân.

Hơn nữa, Diệp Vinh Thu thấy mình không có tình cảm gì với Thư Quyên, anh chỉ coi cô ấy như một người em gái. Có lẽ từ nhỏ Diệp nhị thiếu gia đã quen thói tự coi trọng bản thân, nên anh không thường thức được tư vị của ái tình. Anh vốn là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, cũng từng nảy sinh hảo cảm với một số người, nhưng chỉ cần đối phương có một hành động không hợp ý, phần hảo cảm này lập tức tan thành mây khói. Giống như khi học trung học, suýt chút nữa anh cùng con gái hiệu trưởng viết nên giai thoại, nhưng có một lần anh vô tình nhìn thấy cô con gái của hiệu trưởng kia ngồi trong phòng học không bóng người mà móc mũi, từ đó anh không buồn để mắt tới đối phương lại ví dụ như hỏi đại học anh với phó hội trưởng của câu lạc bộ thơ ca suýt chút nữa đã yêu nhau, nhưng có một lần nói chuyện, anh thấy trên răng đối phương có hành lá, từ đấy chẳng mấy khi anh nói chuyện với cô gái kia. Tính anh cứ như vậy, không muốn bản thân chịu thua thiệt, luôn cảm thấy mình nên tìm một người hoàn mỹ để bầu bạn, chứ không thể tùy tiện vâng theo ý cha mẹ mà lãng phí một đời.

Lúc này, trải qua vài lần bị Hoàng Tam ép buộc, anh nghĩ mình nên nhanh chóng cưới Thư Quyên để lấy cô ấy ra làm bìa đỡ đạn cho bản thân, thế nhưng rồi lại nghĩ mình không nên kéo Thư Quyên xuống nước cùng, cuối cùng anh cũng không kể chuyện này cho Thư Quyên nghe. Anh biết nếu như lần này tới Vũ Hán tìm Chu gia, chuyện hôn sự không thể kéo dài được nữa. Bên Hoàng Tam là địa ngục, mà kết hôn cùng người con gái mình không thương cũng là biển lửa, Diệp Vinh Thu chẳng muốn phải theo ai. Anh lo lắng, bảo với Diệp Hoa Xuân: “Qua lần này rồi hẵng tính, nếu em có đi, chỉ sợ Hoàng

Tam cũng không dễ dàng buông tha cho mọi người. Để em nghĩ biện pháp, có lẽ vẫn còn biện pháp nào đó để đuổi ông ta.”

Diệp Hoa Xuân hiểu em trai mình, biết không thể nói thêm, đành phải thở dài: “Để anh phải thêm người bảo vệ em.”

Diệp Vinh Thu hỏi Diệp Hoa Xuân: “Cha đã về chưa?”

Diệp Hoa Xuân lắc đầu: “Chưa, sáng sớm ông ấy đã đi sang vùng lân cận, có lẽ phải hai ngày nữa mới về. Ông ấy đi liên lạc với một vị khách lớn, nếu như lần này đàm phán thành công, chuyện bán vải của nhà chúng ta có lẽ sẽ được cứu.” Ngưng một chút, tức giận nói: “Nếu như chúng ta có thể buôn bán tốt, có địa vị như vài chục năm trước đây, thì sao một tên lưu manh như Hoàng Tam có thể bắt nạt chúng ta được? Đúng là ông trời không có mắt!”

Diệp Vinh Thu cười khò: “Nếu như ông trời có mắt, Hoàng Tam đã chẳng lẫn lộn được tới vị trí ngày hôm nay.”

Diệp Vinh Thu đứng ngồi không yên suốt cả buổi tối, sớm hôm sau anh thức dậy, mặc tây trang thắt cà vạt chỉnh tề, chuẩn bị xuất môn. Cả đời Diệp Vinh Thu chưa từng đi nhờ vả xin ai giúp đỡ, nhưng hôm nay không còn cách nào khác, anh quyết định tìm tới một nhân vật có chút giao tình với mình ở Trùng Khánh, hi vọng đối phương có thể giúp một tay, đi tới năn nỉ Hoàng Tam một chút, để ông ta thả Phùng Chân, buông tha anh. Thế nhưng anh có chút phiền não với con chó luôn canh trước cửa nhà kia, không biết làm thế nào để đuổi Hắc Cầu đi.

Nhưng khi Diệp Vinh Thu ra ngoài cửa, ngoài ý muốn phát hiện, hôm nay Hắc Cầu còn chưa tới.

Lúc này đây, Hắc Cầu đang ở trong sào huyệt của Hoàng Tam.

Hắc Cầu đi tới cửa phòng chứa củi, bên ngoài phòng có hai đàn em đang trông chừng, thấy hắc liên vội vã đi tới: “Anh Hắc Cầu, sao anh lại tới?”

Hắc Cầu hỏi đồng bọn của mình: “Họ Phùng bị giam trong này sao?”

Đàn em đáp: “Đúng vậy.”

Nghe vậy Hắc Cầu liền đi vào trong phòng chứa củi, hai tên đàn em kia nhìn nhau, Hắc Cầu vốn là người được Hoàng Tam luôn tin tưởng, không ai dám đứng lên can. Hắc Cầu vừa vào phòng, liền thấy Phùng Chân bị trói tay trói chân ném vào trong góc, mặt vàng vọt, thoạt nhìn tinh thần không tốt lắm.

Hắc Cầu đi tới trước mặt Phùng Chân, Phùng Chân cầu xin hắc nói: “Mấy người thả tôi ra đi, tôi và Mậu Thực thật sự không có gì.”

Hắc Cầu nhìn chằm chằm anh ta một lúc, đột nhiên hỏi: “Không phải anh đi làm bia đỡ đạn cho tụi Nhật Bản sao? Sao lại bị bắt rồi?”

Phùng Chân cười khò: “Tôi cũng không biết tại sao, sáng sớm hôm qua vừa ra khỏi cửa đã bị người ta đánh đến ngất rồi bắt đi, lúc tỉnh lại thì đã ở đây rồi. Tôi xin anh thả tôi đi, lý tưởng còn chưa thực hiện được, tôi không muốn chết ở cái nơi quỷ quái như này. Anh thả tôi ra đi, tôi cam đoan từ sau sẽ không bao giờ... gặp mặt Mậu Thực nữa. Van xin anh.”

“Lý tưởng.” Hắc Cầu nhẹ giọng lặp lại hai chữ này. Sau đó hắc lấy một con dao ra, hướng Phùng Chân đâm tới. Hình ảnh hôm qua Hắc Cầu chặt ngón tay người khác vẫn còn vẹn nguyên, Phùng Chân sợ đến nhắm mắt kêu to, thế nhưng anh không cảm thấy đau đớn, trái lại tay chân còn được buông lỏng. Hắc Cầu cắt đứt sợi dây trói trên người anh.

Hắc Cầu thu dao về, nhìn anh cười nhạt: “Dao của tụi Nhật Bản còn lớn hơn dao trong tay tôi nhiều.”

Phùng Chân ngượng ngùng.

Hắc Cầu đỡ Phùng Chân đứng dậy, Phùng Chân bị trói đã lâu, tay chân tê rần, bước đi chao đảo, Hắc Cầu dứt khoát nhấc anh ta lên rồi đi ra ngoài. Bọn họ ra khỏi phòng chứa củi, hai tên đàn em thấy Phùng Chân được mang ra, đều lấy làm kinh hãi. Hắc Cầu vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ nói: “Tôi dẫn tên này đi gặp Tam gia.” Hai người kia tưởng Hoàng Tam muốn gặp người, không dám ngăn cản mà để họ đi.

Hắc Cầu đỡ Phùng Chân đi thẳng vào phòng trong. Hoàng Tam đang ôm hôn một cô gái hoa, thấy Hắc Cầu tiến đến, ngạc nhiên một chút, hai gã vệ sĩ lập tức đi tới ngăn Hắc Cầu lại. Hoàng Tam gia đẩy cô gái trên người mình ra, nhéo nhéo mũi cô nàng, cười bảo: “Đi đi.” Cô nàng kia lắc mũi ra ngoài. Hoàng Tam khoát tay, hai gã vệ sĩ lui về phía sau lưng ông ta.

Hoàng Tam châm điếu xì gà, nhìn Hắc Cầu, lại nhìn Phùng Chân bị hắc xách theo, kì quái hỏi: “Sao lại ở đây? Không phải tôi sai chú tới nhìn Mậu Thực hay sao?”

Hắc Cầu cúi đầu, “Tam gia, ngài thả Phùng Chân ra đi, anh ấy không có quan hệ gì với Nhị thiếu gia.”

Hoàng Tam sùng sốt một chút. Đương nhiên ông ta biết Phùng Chân và Diệp Vinh Thu không phải loại quan hệ kia. Diệp Vinh Thu chán ghét đàn ông đến nỗi mỗi lỗ chân lông trên người Diệp Vinh Thu đều thể hiện rõ điều này. Ông bắt Phùng Chân lại vốn để trêu chọc Diệp Vinh Thu một chút thôi, nào phải tranh giành tình nhân gì. Nhưng Hắc Cầu lại nói một câu khiến ông thêm sùng sốt.

Hắc Cầu nói: “Anh ấy là người của tôi, Tam gia thả anh ấy đi.”

Hoàng Tam kinh ngạc đến nỗi làm rơi cả điếu xì gà trong tay: “Chú nói cái gì cơ?”

Phùng Chân cũng cả kinh quay lại nhìn Hắc Cầu.

Hắc Cầu không nói thêm điều gì, vén y phục trên người Phùng Chân lên, bàn tay trực tiếp vói vào trong quần Phùng Chân rồi nắm lấy lấy mông anh ta, sau đó lại kéo Phùng Chân vào trong ***g ngực, dán đôi môi của mình lên. Phùng Chân chỉ biết trợn to mắt nhìn, choáng váng mấy giây mới nhớ ra phải giãy dụa. Bàn tay vừa mới chống lên vai Hắc Cầu, còn chưa kịp đẩy hẳn ra đã lại giật mình: Hắc Cầu lại nắm lấy bộ vị quan trọng trên người anh, anh vừa chống cự một chút, Hắc Cầu liền dùng lực véo, véo mạnh đến nỗi anh chỉ biết trợn trắng mắt, thiếu chút nữa bất tỉnh.

Nhất thời, toàn bộ căn phòng trở nên yên tĩnh, đến mức một cái kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng.

Mười mấy giây sau, Hắc Cầu thả Phùng Chân ra, mặt không đổi sắc cúi đầu: “Tam gia thả anh ấy đi, tôi hứa sẽ trông nom anh ấy cẩn thận, nếu anh ấy còn dám quấy rầy Nhị thiếu gia, tôi sẽ chặt đứt cái chân cún ấy.”

Sắc mặt Hoàng Tam nhấp nháy thay đổi như ánh đèn neon, biểu tình vô cùng cổ quái, qua mấy giây, ông ta đột nhiên vỗ bàn cười lớn, đến mức hai tên vệ sĩ đứng sau đều phải giật mình.

“Ha ha ha, Tiểu Hắc, chú.. chú... ha ha ha ha..” Hoàng Tam gia cười đến nỗi không ngồi thẳng được, lau nước mắt vì bật cười mà khoát tay, “Thả thì thả, chú mang tên kia về đi, quay lại tiếp tục nhìn Mậu Thực, có chuyện gì liền báo cho tôi.”

Hắc Cầu bái ông ta một cái: “Đa tạ Tam gia.” Sau đó dẫn Phùng Chân đi ra ngoài.

Hắc Cầu đưa Phùng Chân tới đường cái, nhạt giọng nói: “Biến đi, đừng để... tôi nhìn thấy anh nữa.”

Mặt Phùng Chân đỏ lên, nói không gãy gọn: “Cảm ơn anh, nhưng anh cũng không nên dùng phương pháp này, tôi...”

Hắc Cầu cười nhạo: “Bớt sàm ngôn đi, tôi bị bệnh dại, về nhà tắm nhanh đi, nhớ uống thuốc.” Nói xong xoay người rồi đi.

Hắn vừa đi không được bao xa, Phùng Chân đuổi theo, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Hắc... Hắc tiên sinh, rõ ràng anh không phải người xấu, tại sao phải... làm loại chuyện không nên này? Con người hẳn nên đi tìm ý nghĩa cuộc sống của bản thân, sau đó thực hiện nó. Anh có thể theo tôi đi lính, cũng có thể tự buôn bán làm ăn, tại sao lại cứ đâm mình trong trụy lạc?”

Hắc Cầu quay đầu nện một đấm vào mũi Phùng Chân, Phùng Chân ngửa mặt lên trời, máu mũi chảy dài. Hắc Cầu cúi đầu chết lặng nhìn anh ta, lặp lại một từ “Biến”. Sau đó nhét tay vào túi quần nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

CHƯƠNG 6.

Diệp Vinh Thu đi tìm người giúp anh thương lượng với Tam gia suốt cả ngày, họ đều là những người có giao tình với Diệp gia hay có chút quan hệ cá nhân với anh, hơn nữa đều là những nhân vật có tiếng tăm ở Trùng Khánh. Nhưng ai cũng vậy, ngay từ đầu đã rất khách khí, lúc Diệp Vinh Thu đưa ra mong muốn bọn họ cứu Phùng Chân từ trong tay Hoàng Tam gia, thái độ của họ rất vì diệu, đặt trọng tâm nhắm chỗ, thậm chí Diệp Vinh Thu còn cảm giác được ánh mắt họ nhìn mình có bao nhiêu trào phúng. Thật ra Diệp Vinh Thu chưa từng nhắc đến chuyện của mình, nhưng như Hoàng Tam đã nói, tâm ý của ông dành cho anh toàn bộ những nhân vật lớn ở Trùng Khánh đều biết cả. Diệp Vinh Thu không nghĩ mình đã làm sai điều gì, bởi vì anh là người bị động, nhưng một người đàn ông lại bị một người đàn ông khác để ý là một chuyện đáng si nhục cỡ nào. Ánh mắt mọi người nhìn anh nào phải ánh mắt nhìn một cậu ấm, mà là nhìn một con thỏ tự rước nhục vào thân —— cho dù sự thật không phải như vậy.

Diệp Vinh Thu nín giận từ chối lời mời cùng đi ăn tối với người khác, cúi đầu ủ rũ đi về nhà. Hôm nay mưa rơi lất phất, anh không mang ô, cũng từ chối chiếc ô mà A Phi đưa tới, cứ đội mưa mà đi trên đường. Trùng Khánh là một thành phố hay có những cơn mưa dầm liên miên, rất ít khi trời đổ mưa tầm tã mà cứ lất phất rơi chẳng biết bao giờ ngừng như vậy, lúc này đây nó lại càng phù hợp với tâm tình âm ức của Diệp Vinh Thu.

Nửa đời trước cuộc sống anh rất thuận, muốn cái gì thì có cái đó, được nâng niu tán tụng, chẳng bao giờ gặp trở ngại hay chịu tổn thất. Anh vẫn luôn tự đánh giá cao bản thân, cảm thấy mình là một người tài ba thần thánh, sinh ra ở một cái nơi không sạch sẽ như thế giới này đã là một loại dẫn vật, anh cảm thấy mình nên thuộc về trời cao. Thế nhưng giờ đây, Hoàng Tam nỗ lực kéo anh từ trên cao xuống, anh lại khó tránh khỏi bàn tay bản thiêu kia.

“Mậu Thực?”

Một giọng nữ ôn nhu vang lên, Diệp Vinh Thu mờ mịt ngẩng đầu. Anh thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi đang đứng trước mặt mình, trên tay cô gái còn bồng bế một đứa trẻ hai ba tuổi.

“Mậu Thực? Là cậu sao?” Cô gái ôm đứa trẻ kia tiến lên phía trước, người đàn ông đi bên cạnh lập tức bước lên theo, che kín ô cho cô gái và đứa bé, không để một giọt mưa rơi xuống người bọn họ.

Diệp Vinh Thu nhận ra cô gái kia. Đó là bạn học cùng anh hồi đại học, phó hội trường câu lạc bộ thơ ca Lý Tuyết Thanh. Lúc còn đi học, hai người thiếu chút nữa đã thành một đôi, Lý Tuyết Thanh là một trong số ít cô gái khiến anh có chút động tâm, nhưng bởi vì một lần đối phương vô tình để hành lá dính trên răng, khiến chút hảo cảm kia hóa hư không, từ đấy về sau anh không để ý tới đối phương nữa.

“Đã lâu không gặp!” Lý Tuyết Thanh nhiệt tình chào hỏi.

Diệp Vinh Thu miễn cưỡng cười: “Đã lâu không gặp, gần đây cậu vẫn khỏe chứ?”

Lý Tuyết Thanh ôn nhu cười: “Tốt lắm.” Cô kéo kéo người đàn ông đứng bên cạnh mình: “Giới thiệu với cậu, đây là chồng của mình, Trương Vĩ Bình.” Sau đó lại ôn nhu xoa đầu đứa trẻ ở trong lòng, “Con mình, đã hai tuổi, cực cưng ngoan, kêu chú đi.”

Đứa trẻ kia vươn bàn tay mũm mĩm tới bên Diệp Vinh Thu, giọng nói không rõ ràng: “Cú —— Cú —— Chào.”

Là một đứa trẻ rất xinh đẹp. Diệp Vinh Thu chăm chú nhìn hàm răng của Lý Tuyết Thanh, răng cô nàng rất trắng rất sạch sẽ, nụ cười ngọt ngào tràn đầy hạnh phúc. Không có hành lá.

Chồng của Lý Tuyết Thanh là một người đàn ông rất đỗi bình thường, đeo một cặp mắt kính, ôn văn nho nhã, nhưng anh ta giống như Lý Tuyết Thanh, cả người toát lên vẻ hạnh phúc. Anh ta hướng Diệp Vinh Thu vươn tay: “Xin chào, tôi từng nghe Tuyết Thanh nhắc tới anh. Sao anh không mở ô, gần đây trời lạnh, cẩn thận ngã bệnh. Nhà chúng tôi ở gần đây, hay là anh tới nhà chúng tôi uống chén trà nóng đi!”

Diệp Vinh Thu tùy tiện vươn tay ra nắm lại một chút, miễn cưỡng cười nói: “Để khi khác đi, tôi còn có việc, cần phải về.”

Lý Tuyết Thanh và chồng của cô cũng không miễn cưỡng, hàn huyên vài câu cùng Diệp Vinh Thu rồi rời đi.

Trong lòng Diệp Vinh Thu tồi tệ đến cực điểm. Nếu như phí công đi tìm người nói chuyện cả ngày khiến anh cảm thấy mệt mỏi, thì lúc vô tình gặp lại Lý Tuyết Thanh anh lại cảm thấy phẫn nộ. Trước đây anh là con cưng của trời, anh cho rằng Lý Tuyết Thanh không xứng với bản thân, cho nên cứ như vậy mà mặc kệ không để ý đến cô ấy. Khi đó Lý Tuyết Thanh còn khốc lóc đi tìm anh vài lần, hỏi vì sao anh không để ý đến cô nàng nữa. Đương nhiên anh không nói hình ảnh cô nàng trong lòng anh đã sụp đổ chỉ vì một miếng hành lá. Anh chỉ tỏ vẻ ngạo mạn nói rằng muốn chuyên tâm cho bài vở, xin đối phương đừng tiếp tục dây dưa không rõ với anh. Lúc này đây trong lòng anh có chút âm ư. Vì sao cô gái bị anh thấy chướng mắt lại có thể cười rục rờ như vậy? Vì sao cô ấy có vẻ tràn đầy sức sống và vui vẻ như thế kia? Tại sao không vui đầu vào góc tường mà khóc, cả đời này không quên được anh? Dựa vào cái gì. dựa vào cái gì mà khi anh đang mất hứng không vui, những người khác lại có thể cao hứng vui vẻ như vậy chứ!

Hắc Cầu ngồi đợi ngoài dinh thự nhà họ Diệp đến gần tám giờ tối mới thấy Diệp Vinh Thu trở về. Diệp Vinh Thu được A Phi đỡ xuống từ trên xe kéo, gương mặt đỏ lên, bước đi loạng choạng, thoạt nhìn uống rất nhiều rượu. Thấy Hắc Cầu ngồi phía đối diện, đột nhiên Diệp Vinh Thu đẩy A Phi ra, lao đảo bước về phía Hắc Cầu. A Phi vội vã đuổi theo đỡ anh dậy, lại bị anh dùng lực đẩy ngã xuống.

Diệp Vinh Thu chạy tới trước mặt Hắc Cầu, kéo cổ áo hắn, hưng tận mắng: “Chó!”

Hắc Cầu có chút ngạc nhiên mà nâng mi, cong môi cười hi hi với Diệp Vinh Thu rồi sủa: “Gâu gâu, ăng ăng, gâu gâu gâu!”

Hành động của hắn chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, Diệp Vinh Thu giận đến nỗi không thể nói, trực tiếp giơ nắm đấm lên hướng về phía hắn. Thế nhưng anh đã uống quá nhiều rượu, nắm tay mềm nhũn, không đánh được đến nơi đến chốn, hắn còn ngẩng cổ lên thích ý chỉ vào bả vai mình nói: “May quá có người đảm vai cho tôi, cơ mà lực hơi yếu đó!”

Diệp Vinh Thu lại lên cơn giận, liên tục mắng chửi: “Mì còn dám mở miệng! Đồ tạp chủng! Đồ rác rưởi!”

Hắc Cầu nhìn đáng vẻ tức giận của anh, còn cười vui vẻ hơn: “Mắng thêm hai câu nữa đi xem nào, xem nhị thiếu gia có thể mắng được những gì?”

Đám A Phi nhào lên ngăn cản hai người, lại bị Diệp Vinh Thu nổi điên lên mà đẩy ra. Sau đó Diệp Vinh Thu nhào tới bên người Hắc Cầu, dấn mũi lên mũi hắn, hưng tận hỏi: “Có biết có bao nhiêu người chán ghét mi không?”

Ánh mắt Hắc Cầu tối sầm lại, đột nhiên bẻ cổ tay Diệp Vinh Thu, đẩy Diệp Vinh Thu ngã xuống mặt đất. Hắn đề người lên người anh, ghé vào tai anh giễu cợt hỏi: “Thế anh có biết có bao nhiêu người chán ghét anh không? Anh cho anh là cái quái gì, anh ăn ngon mặc đẹp, muốn cái gì thì có cái đấy, cho nên chỉ cần người ta khiến anh mất hứng một chút, anh liền nổi điên lên! Anh là người trên trời hạ! Anh nghĩ mình giỏi hơn người khác hả?! Không đâu! Anh cũng chỉ là một tên thối rửa, nát từ trong ra ngoài! Vừa thối rửa vừa nát vụn! Không thể cứu chữa!

Đám A Phi không ngừng kéo Hắc Cầu, vát và lăm mồm cứu Diệp Vinh Thu bị đè dưới thân Hắc Cầu ra được. Bọn họ đề phòng nghiêm ngặt, tách chủ nhân ra khỏi con chó kia, sau đó vội vã hộ tống Diệp Vinh Thu hồn bay phách lạc, quần áo không chỉnh tề đi vào trong dinh thự nhà họ Diệp Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

CHƯƠNG 7.

Từ ngày Hoàng Tam ra kỳ hạn hai tháng với Diệp Vinh Thu, anh biết nhất định chuyện làm ăn trong nhà đã xảy ra vấn đề. Đó giờ anh trai đi đến cửa hàng trông coi đến tầm bảy tám giờ tối mới trở về, nhưng bây giờ lại về khi hoàng hôn chưa kịp buông. Mà cha của anh, cứ hai ba ngày là lại qua vùng lân cận, nói là đi liên lạc chuyện làm ăn.

Diệp Vinh Thu đương nhiên sẽ bận tâm, nhưng Diệp Hường Dân và Diệp Hoa Xuân đều an ủi để anh có thể yên lòng. Diệp Hường Dân thì bảo chỉ là ông muốn mở rộng làm ăn, còn Diệp Hoa Xuân lại nói vì bụng vợ đã lớn sắp sinh con, nên phải dành nhiều thời gian bên cạnh vợ. Tuy hai người nói như vậy, nhưng Diệp Vinh Thu đâu phải kẻ ngốc, anh biết chắc chắn đã xảy ra chuyện, hơn nữa nhất định có liên quan đến Hoàng Tam.

Một buổi sớm, Diệp Vinh Thu vận áo quần chỉnh tề chuẩn bị xuất môn, anh muốn tới cửa hàng nhìn. Sau khi anh ra trường, Diệp Hường Dân có chia hai cửa hàng cho anh trông coi, thế nhưng anh vốn không có hứng thú với chuyện làm ăn, chỉ thích đọc sách viết văn, nên đã giao cửa hàng cho người khác xử lý, dăm bữa nửa tháng mới đến xem một lần.

Anh vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Hắc Cầu ngồi bên ngoài. Không thể phủ nhận, Hắc Cầu là một con chó rất rất chuyên nghiệp. Mặt trời chưa lên đã đi tới, đến tối khuya mới chịu về, gió kê gió, mưa mặc mưa. Diệp Vinh Thu phát hiện mỗi ngày Hắc Cầu đợi mình tắt đèn phòng đi ngủ mới chịu rời đi. Có một buổi tối anh cố ý mở đèn, bản thân thì chạy sang khách phòng ngủ, kết quả sớm hôm sau anh đi tới bên cửa sổ nhìn, thấy Hắc Cầu tựa vào gốc cột điện bên lề đường mà gật gù, suốt đêm không chịu đi. Đêm mùa đông lạnh giá, không biết hán chịu đựng kiểu gì.

Thật ra Diệp Vinh Thu đã biết chuyện Hắc Cầu cứu Phùng Chân ra ngoài. Sau khi Phùng Chân được thả, đội ổn định rồi liền gọi điện báo tin cho anh, bảo anh có thể yên tâm được rồi, còn nói Hắc Cầu đã cứu mình ra, đương nhiên không đề cập Hắc Cầu đã cứu anh ta ra bằng cách nào. Diệp Vinh Thu rất ngạc nhiên, anh không nghĩ Hắc Cầu lại có lòng tốt như vậy, hoài nghi hán có mưu tính gì khác, có lẽ hán muốn trao đổi lợi ích gì đó với anh, hoặc giả Hoàng Tam tự bày trò diễn kịch. Nhưng đến tận khi Phùng Chân rời khỏi Trùng Khánh rồi, Hắc Cầu cũng không nhắc tới chuyện này với Diệp Vinh Thu, coi như chưa từng phát sinh điều gì.

Diệp Vinh Thu không cảm ơn Hắc Cầu. Hắc Cầu là người của Hoàng Tam gia, Hoàng Tam bắt Phùng Chân, hán thì lại thả, coi như huê nhau mà thôi, chẳng thể coi hán đã làm một chuyện tốt được. Và lại chuyện hôm đó Hắc Cầu lảng mạ anh giữa đường vẫn còn canh cánh trong lòng, cho nên buổi tối anh mới cố ý bật đèn giày vò Hắc Cầu. Nói thế nào thì nói, tên vô lại như Hắc Cầu không đáng để anh nói lời cảm ơn.

Diệp Vinh Thu nhắm mắt làm ngơ với Hắc Cầu đã thành thói quen, anh đi thẳng tới chỗ xe kéo. Hắc Cầu thấy anh đi ra, đưa bàn tay lên miệng thổi thổi, sau đó lại chà lên gương mặt bị lạnh đến đỏ au, bước theo sau xe kéo.

Xe kéo dừng trước cửa hàng của Diệp gia. Sáng sớm đã có không ít người qua lại ngoài đường phố, những cửa hàng ngoài mặt tiền đón khách không ngừng nghỉ, mà bên ngoài hiệu vải nhà anh lại đầy chim đậu, ngoại trừ nhân viên và thủ quỹ đang ghé trên quầy thu ngân ngủ gật, không có một bóng khách nào khác. Thấy Diệp Vinh Thu đi vào, thủ quỹ và nhân viên vội vã chạy ra đón, khom lưng cúi mình chào anh: “Thiếu gia.”

Diệp Vinh Thu hỏi bọn họ: “Gần đây làm ăn thế nào?”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, thủ quỹ cười khổ nói: “Chuyện làm ăn... không tốt lắm.”

Diệp Vinh Thu vươn tay: “Đưa sổ sách cho tôi xem một chút.”

Thủ quỹ lấy quyển sổ kế toán từ trong quầy ra đặt vào trong tay Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu đảo mắt nhìn một chút, cả kinh mà thốt lên: “Như này là sao? Sao thiếu nhiều đơn hàng như vậy?” Tháng trước bắt đầu từ ngày 28, các khoản thu giảm đáng kể. Trước kia chỉ một ngày thôi là có thể viết đầy hai trang giấy, nhưng đã qua rất nhiều ngày, không viết hết nổi một trang. Diệp Vinh Thu nhìn kỹ một chút, phát hiện chuyện đáng giật mình hơn: Bảy ngày gần đây nhất, không có một khoản thu nào cả, trái lại đều là chi ra, hơn nữa tất cả đều là trả lại hàng!

Bàn tay cầm sổ của Diệp Vinh Thu run lên: “Như này là sao? Sao mấy ngày hôm nay không bán được chút vải nào? Sao lại trả lại hàng? Sao có nhiều người trả lại hàng như vậy?”

Thủ quỹ và nhân viên liếc mắt nhìn nhau, thủ quỹ than dài, nhân viên tỏ vẻ đau khổ nói: “Thiếu gia, chúng tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nữa, đột nhiên không có người đến mua. Mấy nhà đã giao tiền đặt cọc trước kia đều đi tới bảo chúng tôi hoàn lại tiền, nói là vải nhà ta không tốt, không muốn mua. Có người còn mua vải về, thậm chí đã cắt rồi, nhưng cũng ôm vải tới trả lại, nói là chất lượng quá kém. Chúng tôi không chịu trả thì bọn họ liền phá tiệm, âm âm ỉ ỉ không ai dám đến nữa.”

Thủ quỹ nhìn sắc mặt của Diệp Vinh Thu, dè dè dặt dặt nói: “Thiếu gia, chuyện này có vẻ không đơn giản, hình như có người cố ý gây khó dễ cho nhà chúng ta.”

Diệp Vinh Thu cúi đầu không nói chuyện. Anh biết rõ ai là người gây khó dễ cho nhà anh, chỉ là anh không ngờ Hoàng Tam lại có bản lĩnh lớn như vậy, không dễ trót lọt một cuộc làm ăn nào.

Diệp Vinh Thu ra khỏi cửa hàng của mình, lên xe, chạy tới cửa hàng chính của Diệp gia. Cửa hàng chính nằm ở trung tâm thành phố, mỗi ngày phải có đến hàng ngàn lượt khách qua lại, không chỉ có người ở Trùng Khánh, mà ngay cả những du khách gần xa cũng ghé tới cửa hàng nhìn một lần, thế nhưng lúc này Diệp Vinh Thu đi tới, phát hiện cửa hàng vắng ngắt, khách qua lại đều cố tránh khỏi cửa hàng nhà họ, so với tiệm may hay mấy quán ăn nhỏ bên cạnh, tựa như hai thái cực bất đồng.

Diệp Vinh Thu hỏi thủ quỹ ở đó xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thoát đầu thủ quỹ còn không chịu nói, Diệp Vinh Thu phải gặng hỏi mấy lần ông ấy mới chịu nói thật.

“Hồi đầu tháng có một nhóm lưu manh ngày nào cũng tới làm loạn, đám ấy không cướp gì cả, chỉ làm loạn cửa hàng lên, đuổi hết khách ra bên ngoài, người ta muốn vào mua thì bọn họ liền đánh. Gọi cảnh sát tới cũng chẳng ăn ai, cảnh sát mặc kệ... sau này gọi cho cảnh sát, họ còn cúp máy thẳng luôn. Từ đó không có khách nào vào. Thi thoảng có mấy vị khách không biết chuyện đi tới, đều bị đám lưu manh bên ngoài nhắc nhở, không cho bọn họ mua. Nghe nói...” Ông ta lén nhìn sắc mặt của Diệp Vinh Thu, cẩn trọng nói từng từ: “Là Hoàng Tam đứng sau sai khiến, mọi người đều sợ ông ta nên không ai dám vào cả. Có nhân viên trong cửa hàng nghe mấy chữ đắc tội Hoàng Tam xong liền bỏ chạy, còn có nhân viên lén mang vải ra ngoài bán hạ giá, báo cảnh sát, họ cũng không chịu quản.”

Diệp Vinh Thu nghe xong, sắc mặt tối đen như than: “Sức sinh!”

Dù sao thì cũng đã nói, thủ quỹ bảo: “Thiếu gia, cứ tiếp tục như vậy e là tôi không chống được nữa. Chuyện làm ăn của cửa hàng vốn đã không tốt, bây giờ người ta lại thi nhau tới trả lại hàng, ảnh hưởng rất nhiều đến thanh danh của cửa hàng ta. Hôm trước đại thiếu gia có bàn bạc với tôi, dù sao cũng không ai mua, có lẽ phải đóng bớt hai cửa hàng rồi cho thuê mặt bằng, như vậy mới có thể tiếp tục.”

Diệp Vinh Thu cả kinh: “Đóng cửa hàng?”

Thủ quỹ kia vốn là lão đầu nhà anh, giúp Diệp gia trông coi cửa hàng suốt ba mươi năm nay, là một người rất đỗi trung thành. Ông kéo Diệp Vinh Thu qua một góc, thấp giọng nói nhỏ: “Thiếu gia, cậu cũng biết thời thế giờ đây bất ổn. Nói thật với cậu, hai tháng trước, số vải bán ra cũng chỉ miễn cưỡng chi trả được tiền điện nước, lương cho nhân viên... ấy thế mà còn lỗ. Tôi với đại thiếu gia có tính qua một lượt, năm nay lỗ đến mấy trăm. Tháng này lại không bán được chút vải nào, sắp tới còn có mấy khoản chi, lỗ thêm hơn một ngàn. Còn cả quân lương nữa, chính phủ cũng muốn chúng ta phải bỏ tiền ra. Thật sự quá khó khăn rồi!”

Diệp Vinh Thu cau mày thật chặt: “Tiếp tục như vậy liệu chống đỡ thêm được bao lâu?”

Thủ quỹ nói: “Vốn là có thể chống đỡ được mấy tháng, thế nhưng tháng trước lão gia lấy một khoản tiền lớn mang ra ngoài, nói là muốn tới vùng lân cận chạy chọt. Nếu cứ duy trì tình hình hiện tại, e rằng chúng ta phải đóng cửa trước lễ mừng năm mới.”

Diệp Vinh Thu lặng người: Trước lễ mừng năm mới, đó cũng là hạn chót của Hoàng Tam gia.

Diệp Vinh Thu ra khỏi cửa hàng, Hắc Cầu đứng bên ngoài cười hi hi cúi đầu chào anh: “Diệp nhị thiếu gia, tôi thay Hoàng Tam gia chúc ngài buổi trưa tốt lành. Gấu gấu gấu ăng.” Từ ngày Diệp Vinh Thu gọi hắc là chó, hắc liền coi mình là chó thật, mỗi lần mở miệng với Diệp Vinh Thu, nói xong liền sủa thêm mấy tiếng.

Tâm tình Diệp Vinh Thu tệ đến cực điểm, mặc kệ hắc mà xoay người rời đi. Hắc Cầu điềm nhiên bước theo sau.

Diệp Vinh Thu trở lại dinh thự nhà mình, đương chuẩn bị quay về phòng, phía sau có người gọi giật lại. Anh quay đầu nhìn, thấy chị dâu xoa xoa cái bụng lớn, được người làm đỡ đi.

Chị dâu của anh – Tô Anh, đã mang thai đến tháng thứ bảy, là đứa thứ ba, hai đứa trước đều là gái hết cả. Tuy rằng Diệp gia không bạc đãi con gái, nhưng dù sao cũng là nhà làm ăn, vẫn mong có một đứa cháu trai nối dõi tông đường. Có một thầy thuốc đông y nói rằng thai lần này là một cậu bé, cho nên người trong nhà hết mực chờ che cho chị, chỉ mong có thể thuận thuận lợi lợi sinh được một đứa bé trai mập mạp kháu khỉnh.

Diệp Vinh Thu hỏi: “Chị không đi ngủ trưa sao?”

Về mặt Tô Anh rầu rĩ: “Không ngủ, ngủ không được. Mấy hôm nay chị ngủ không ngon giấc, cứ nửa đêm là lại chực tỉnh, nằm cũng khó chịu, đứa nhỏ trong bụng cứ liên tục đạp, nên nghĩ không bằng đi khắp nơi.”

Diệp Vinh Thu nói: “Chị nhớ chú ý đến sức khỏe.”

“Ai...” Tô Anh nặng nề thở dài, nói: “Chị cũng muốn bồi dưỡng tốt lắm chứ, cứ dặn bản thân đừng lo, vì đứa nhỏ trong bụng mà phải ăn ngon ngủ ngon. Nhưng em xem cuộc sống này... ăiz..!” Nói đến đây chị lại thở dài.

Diệp Vinh Thu cảm thấy trong lời chị nói có hàm ý, đành quay người lại, đi tới phòng khách.

Tô Anh ôm bụng, người làm chậm rãi đỡ chị ngồi xuống bàn trà, chị bảo: “Mấy hôm nay em có đọc báo nghe loa phóng thanh không? Tình hình mỗi lúc một rối loạn, đến Nam Kinh cũng đã thất thủ. Sao quân Nhật cứ tới rào rào như thế? Đã bao nhiêu ngày rồi? Em xem rốt cuộc quân đội của chúng ta đang làm cái gì cơ chứ, để cái nước Nhật bé tí đánh cho sợ chết khiếp. Chị nghe người ta nói, giặc Nhật bảo sẽ chiếm được Trung Quốc ta trong ba tháng. Nói như vậy, chẳng mấy nữa chúng sẽ đánh tới Trùng Khánh? Ngay cả thủ đô cũng sắp không giữ được, thời loạn thế loạn, sao đứa nhỏ lại sinh vào đúng cái thời buổi này cơ chứ...”

Diệp Vinh Thu nghe xong thấy không đành lòng, không biết làm gì ngoài việc trấn an chị dâu: “Không đâu, chị dâu, chúng sẽ không đánh tới Trùng Khánh đâu. Chính phủ dời thủ đô đến đây, nói rõ Trùng Khánh an toàn mà.”

Tô Anh thở ngắn than dài: “Tội giặc Nhật như vậy, chỉ sợ chẳng mấy mà...”

Diệp Vinh Thu cố gắng cười nói: “Đám quan viên kia rất sợ chết, bọn họ ở đâu, đảm bảo ở đấy sẽ an toàn.”

Tô Anh bảo: “Có lẽ vậy.” Ngưng một chút chị lại nói: “Chuyện nước đã không tốt, bây giờ chuyện nhà cũng chẳng lành. Anh trai em mấy hôm nay rất buồn, cứ đứng ngồi không yên, nghe nói làm ăn không tốt, liên tục thua lỗ, cứ như vậy.. lại sắp mất đi hai cửa hàng.”

Diệp Vinh Thu không còn cười được nữa.

Tô Anh nhìn anh một cái, bảo: “Thời cuộc mỗi lúc một bất ổn, giá hàng càng ngày càng đắt lên, chuyện làm ăn nhà chúng ta vốn đang không mấy tốt, lại nhiều miệng ăn như vậy, thật không xong. Giả mà may mắn quân Nhật không đánh tới, nhưng đứa bé này sắp sinh ra, lại thêm tiền người chăm, tiền đồ ăn thức uống, rất tốn, chị sợ nhờ việc làm ăn nhà chúng ta...”

Diệp Vinh Thu cúi đầu, cố sức cắn môi. Anh bắt đầu hiểu Tô Anh muốn nói gì với mình.

Một lát sau, Tô Anh nói: “Nghe nói nhà chúng ta bị cái người tên Hoàng Tam gây khó dễ. Thấy bảo Hoàng Tam có chút hiểu lầm gì đó với em? Thu à, em có thể tìm cách hóa giải chuyện hiểu lầm kia được không? Chị thấy anh em ngày nào cũng buồn bã như vậy, trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì, có lẽ đứa nhỏ trong bụng cũng biết chuyện, ngày nào cũng nháo cũng ập...”

Diệp Vinh Thu hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Chị dâu, chị yên tâm, nhất định sẽ có cách. Em còn chút chuyện ở bên ngoài, chị nghỉ ngơi thật tốt. Gặp lại sau.” Dứt lời, anh vội vã đi ra tựa như đang chạy trốn. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

CHƯƠNG 8.

Diệp Vinh Thu bị lời nói khách khí nhưng tình tường của Tô Anh đâm vào lòng, sợ đến nỗi chạy ra ngoài quá nửa giờ mới dám quay trở về, về nhà rồi thì vội lui lên lầu, giam mình trong căn phòng ngột ngạt.

Diệp Vinh Thu phát tiết một hồi, lấy quyển sách triết học Hegel ra xem, nhưng mãi mà chẳng được chữ nào vào đầu, buồn bực đi qua đi lại trong căn phòng, tuy vậy anh cũng không có ý định ra ngoài gặp người khác. Cuối cùng anh đi tới bên cửa sổ nhìn.

Từ cửa sổ phòng anh vừa hay nhìn rõ được Hắc Cầu đang ngồi chồm hổm ở bên ngoài. Hắc Cầu ngồi bên lề đường, cầm hai chiếc bánh bao trắng lên gặm, đột nhiên có một con chó hoang mình đầy bụi bẩn chạy tới. Diệp Vinh Thu còn tưởng Hắc Cầu sẽ đập con chó dính đầy bùn đất trên người kia ra thật xa, nhưng Hắc Cầu lại không làm như vậy, hắn xé một miếng bánh rồi vút xuống đất cho con chó kia ăn.

Một miếng bánh nhỏ đương nhiên là không đủ với con chó hoang, nó đi vòng quanh người Hắc Cầu mà kêu lên. Hắc Cầu không ăn nữa, xé từng miếng bánh nhỏ ra cho con chó kia.

Diệp Vinh Thu đứng bên cửa sổ nhìn năm phút. Hắc Cầu bám đuôi anh suốt mấy tháng nay, nhưng anh chưa từng trông thấy bộ dạng này của Hắc Cầu. Lúc này đây, hắn bẻ con chó hoang kia lên, cười cười vuốt ve bộ lông của nó, nụ cười trong trẻo, thậm chí ánh mắt còn mang theo chút ôn nhu. Một khắc ấy, Diệp Vinh Thu cứ ngỡ là mình đã nhận lầm người. Trong mắt anh, Hắc Cầu là một tên đáng ghét vô cùng, hắn tàn bạo, lạnh lùng, điên cuồng, coi mạng người như cỏ rác, không giống như bây giờ, ôn nhu chơi đùa với động vật.

Con chó kia dường như chưa no bụng, lúc Hắc Cầu ôm nó vào lòng, nó lè lưỡi liếm bên miệng Hắc Cầu, liếm vụn bánh nhỏ còn sót trên gương mặt hắn đi. Hắc Cầu lấy tay quệt miệng, thả nó xuống mặt đất, xoa xoa đầu của nó. Chó con niềm nở vẫy đuôi với Hắc Cầu một lúc mới xoay người đi.

Chó hoang đi rồi, Hắc Cầu ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ phòng Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu lập tức núp mình sau tấm rèm cửa. Anh cũng không biết mình hoảng cái gì, chỉ là không muốn Hắc Cầu biết mình đang nhìn hắn ta, như vậy giống như anh luôn ra vẻ thờ ơ chứ không thật sự chán ghét Hắc Cầu vậy. Không phải, anh rất rất ghét tên ấy, chỉ mong có một quả bom rơi xuống để tên ấy nổ chết đi cho rồi.

Hành động cho con chó hoang ăn vừa rồi của Hắc Cầu khiến Diệp Vinh Thu cứ cảm thấy là lạ không đúng. Anh mong Hắc Cầu cứ mãi làm một tên cực kì gian xảo ác như trước đi, không nên có một cử chỉ hành động lương thiện nào, tránh phải nghĩ tên ấy không đáng ghét như ban nãy. Anh tự an ủi bản thân một tiếng: “Bởi vì là đồng loại nên hắn mới dịu dàng thế kia.” Nghĩ đến đây, tâm tình anh khá hơn một chút.

Một lát sau, Diệp Vinh Thu nghe thấy tiếng ô tô đi vào nhà, anh biết Diệp Hoa Xuân đã trở về.

Diệp Vinh Thu đi xuống lầu đón anh trai của mình, lúc thấy người tiến vào thì ngẩn ra: Diệp Hoa Xuân dẫn Hắc Cầu vào nhà!

Hắc Cầu nhìn thấy Diệp Vinh Thu, cao hứng cúi người về phía anh: “Nhị thiếu gia, tôi thay Hoàng Tam gia chúc anh buổi tối tốt lành. Gâu gâu.” Đành

rằng bắt chước tiếng chó sủa, thế nhưng hắn còn lắc lắc mồm, giống như bắt chước cách vẫy đuôi của tụi chó vậy.

Diệp Vinh Thu không thể tin mà tròn trừng mắt: “Anh?!”

Diệp Hoa Xuân nghe thấy Hắc Cửu nói vậy, chân mày hơi nhíu lại, xoay người cười đầy khách khí với hắn: “Không biết nên xưng hô thế nào?”

Hắc Cửu nhún vai: “Cứ gọi Hắc Cửu là được rồi.”

Diệp Hoa Xuân ngưng lại một chút, nói: “Hắc... tiên sinh, trước tiên mời anh nghỉ ngơi một chút, uống trà làm nóng người, đợi cơm chín rồi tôi sẽ kêu người gọi anh tới.”

Hắc Cửu không tỏ thái độ gì, đi theo người hầu tiến vào phòng khách, lúc hắn đi ngang qua Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu tỏ vẻ chán ghét lui về phía sau hai bước, Hắc Cửu cười cười hướng anh chớp mắt, lại lắc mồm: “Gâu gâu ằng.”

Diệp Vinh Thu tức đến nổi đỉnh đầu sắp bốc khói.

Hắc Cửu bị dẫn đi rồi, Diệp Vinh Thu lập tức chạy tới trước mặt Diệp Hoa Xuân: “Anh, anh điên rồi sao? Sao lại dẫn tên ấy vào?”

Về mặt của Diệp Hoa Xuân có chút uể oải, tay anh giơ lên ra dấu suy, thấp giọng nói: “Trời mùa đông rất lạnh, cậu ta ngồi bên ngoài suốt cả ngày, mặt lạnh đến tím tái thế kia, thấy có chút tội nghiệp.”

Hai mắt Diệp Vinh Thu vẫn trừng lớn, con ngươi như sắp rớt ra ngoài: “Anh thương hại tên ấy? Tên ấy là chó canh của Hoàng Tam đấy! Có phải chúng ta bắt tên ấy đứng ở bên ngoài đầu, tên ấy muốn cút lúc nào mà chẳng được!”

Diệp Hoa Xuân bảo em trai bình tĩnh một chút, sau đó lại giải thích: “Anh biết, anh kêu cậu ta vào nhà cũng bởi vì cậu ta là người của Hoàng Tam. Anh có đi nghe ngóng, thấy bảo Hoàng Tam có vẻ rất trọng dụng cậu ta, cậu ta là người có tiếng nói nhất trong đám thuộc hạ của ông ấy.” Ngưng một chút, cười khổ bảo: “Hoàng Tam thật lợi hại, gần đây chuyện làm ăn nhà ta gặp khó khăn. Anh nghĩ, chúng ta cứ liều mạng với Hoàng Tam như vậy cũng không phải là biện pháp, có lẽ nên chuyển sang cách khác. Cho nên anh mới mời cậu ta vào, xem có thể nhờ cậu ta nói đỡ, hay giúp chúng ta được cái gì không.”

Diệp Vinh Thu tỏ vẻ nghi ngờ nói: “Tên ấy á? Tên ấy là con chó trung thành của Hoàng Tam đấy, Hoàng Tam kêu hắn chém người, đến một cái liếc mắt hắn cũng chẳng buồn nhìn.”

Diệp Hoa Xuân thở dài: “Được đến đâu hay đến đấy, mời cậu ta một bữa cơm, xem cậu ta có giúp gì được hay không, dù sao thì cũng chỉ tốn một bữa cơm thôi mà. Cậu ta cũng chỉ nhận tiền rồi làm việc theo lời người khác, chúng ta gây khó dễ cho cậu ta làm gì.”

Diệp Vinh Thu tỏ vẻ khinh thường nói: “Chúng ta đâu có gây khó dễ cho tên đấy, rõ ràng là tên ấy một mực gây khó dễ cho em!”

Diệp Hoa Xuân cởi áo khoác đưa cho người làm, ngăn Diệp Vinh Thu lên lầu: “Được rồi được rồi. Tí nữa ăn cơm em cũng nên bình tĩnh đi một chút.. hỏi cậu ta xem có phải Hoàng Tam thật sự muốn chặn đường sống của chúng ta không, xem có thể làm gì để cứu vãn? Nếu như có thể tặng quà cho Hoàng Tam, hoặc làm cho ông ta chút việc gì đó mà có thể qua khỏi khó khăn lần này, như vậy là tốt nhất.”

Diệp Vinh Thu không lên tiếng nữa. Hôm nay anh đã đi tới cửa hàng, biết rõ bản lĩnh của Hoàng Tam có bao nhiêu lớn. Kể cả bọn họ có liều mạng hợp lại cũng không thể đọ nổi Hoàng Tam gia.

Qua nửa tiếng đồng hồ, người ở phòng bếp đi lên báo đã chuẩn bị xong cơm tối, Diệp Vinh Thu bắt đầu đi xuống dưới lầu dùng bữa. Tối nay Diệp Hưởng Dân không về nhà, còn Tô Anh bởi vì khó chịu trong người nên đã sớm đi ngủ rồi, mấy đứa nhỏ Diệp Hoa Xuân giao cho người làm trông, vì vậy trên bàn ăn chỉ có ba người đàn ông ngồi với nhau.

Diệp Vinh Thu đi tới bên cạnh bàn, Hắc Cửu đang ngồi yên vị ở chỗ kia, hắn vừa nhìn thấy anh đi tới, liền hưng phấn đứng lên như chó nhìn thấy chủ, trước khi hắn kịp mở miệng, Diệp Vinh Thu đã giơ tay lên chặn lại: “Miễn.”

Hắc Cửu cười đến rạn rở.

Diệp Hoa Xuân tỏ vẻ bình thường mà cười nói: “Hắc tiên sinh...”

Hắc Cửu lập tức học bộ dạng khoát tay ban nãy của Diệp Vinh Thu: “Ui dào, miễn. Nghe người ta gọi là ‘Cửu’ quen rồi, tiên sinh cái gì chứ.”

Nụ cười trên môi Diệp Hoa Xuân cứng đờ, hai chữ Hắc Cửu này thật sự rất khó gọi, chỉ đành phải gượng cười: “Mau tới đây, đừng khách khí, chỉ có mấy món đơn giản, mong Hắc... không ngại.”

Hắc Cửu cũng chẳng khách khí gì, lấy tay bóc cái chân vịt rồi đưa lên miệng gặm.

Diệp Vinh Thu tỏ vẻ khinh thường hừ một tiếng, Hắc Cửu nâng mày nháy mắt nhìn anh, làm khẩu hình ‘gâu gâu’, Diệp Vinh Thu lập tức đưa mắt nhìn qua nơi khác.

Diệp Hoa Xuân nhẹ đá chân Diệp Vinh Thu dưới gầm bàn, sau đó hỏi Hắc Cửu: “Xin hỏi Hắc huynh năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Hắc Cửu gặm chân vịt nói: “Lúc tôi sinh ra thì Lục Kiến Chương vừa mới chết.”

Diệp Hoa Xuân bấm đốt ngón tay tính toán một hồi: “Lục Kiến Chương.. đó là năm Dân Quốc thứ bảy... tới năm nay.. Ồ, Hắc huynh, năm nay anh chỉ mới mười chín tuổi thôi sao? Còn rất trẻ, nhỏ hơn em trai tôi đến vài tuổi.”

Diệp Vinh Thu cũng hơi giật mình. Dáng Hắc Cửu cao to, chân dài tay lớn, lúc nào cũng mang theo vẻ mặt tàn ác bất cần đời, ánh mắt thâm trầm, anh không ngờ hần nhỏ hơn mình đến ba tuổi.

Hắc Cửu cười, lại lấy tay bóc một miếng xương sườn bỏ vào bát của mình.

Diệp Hoa Xuân vẫn còn bất chuyện: “Vậy anh đã từng đọc sách chưa?”

Diệp Vinh Thu cảm thấy buồn cười. Tuy rằng anh từng nhìn thấy Hắc Cửu đọc giấy, nhưng mấy chữ kia chẳng thấm vào đâu. Những người có văn hóa, chắc chắn sẽ không đi làm cái nghề như Hắc Cửu, càng không lạnh lùng tàn khốc như hần.

Hắc Cửu nhún vai, liếc mắt nhìn Diệp Vinh Thu, cười nói: “Cũng không học qua mấy đạo Khổng Mạnh nào, nhưng có đọc vài quyển sách linh tinh. 《Kim Bình Mai》, 《Đăng Thảo hòa thượng》, 《Nhục bồ đoàn》,... rất hấp dẫn.” Hần cười hi hi nhìn Diệp Vinh Thu, “Không biết nhị thiếu gia đã từng đọc chưa?”

Hai tai Diệp Vinh Thu nóng lên, cả giận nói: “Mi!”

Thế nhưng Diệp Hoa Xuân lại tỏ vẻ cả kinh: “Nói như vậy, Hắc huynh từng đọc sách rồi sao? ... Vậy sao không tiếp tục học lên đại học, lại... lại...”

Về mặt Hắc Cửu có chút trào phúng: “Người thì muốn ăn cơm, chó thì muốn thức ăn cho chó, học để mà làm gì?”

Từ lúc ngồi xuống bàn cơm đến giờ Diệp Vinh Thu vẫn chưa mở miệng lần nào, cuối cùng nhịn không được châm chọc nói: “Đọc sách có thể tu dưỡng tri thức, giúp nội tâm trở nên phong phú, biết thế nào gọi là lễ nghĩa liêm sỉ. Chỉ ít người đọc sách sẽ không đi giúp kẻ gian làm chuyện xấu!”

Hắc Cửu nâng mi, nhìn Diệp Vinh Thu cười hi hi: “Tiếc là sách vở không thể bán mộng thay cho người ta.”

“Mi!” Diệp Vinh Thu mạnh mẽ đứng lên, đập đũa xuống bàn đầy nặng nề, sắc mặt trở nên tái xanh.

Về mặt của Diệp Hoa Xuân cũng có chút khó coi, trầm giọng nói: “Hắc huynh, xin anh nghiêm túc hơn một chút.” Anh kéo tay áo Diệp Vinh Thu, phải kéo vài cái Diệp Vinh Thu mới chịu ngồi xuống.

Bàn cơm trở nên tĩnh lặng, hai anh em nhà họ Diệp ngồi bất động, chỉ có Hắc Cửu hừng hực ăn đến vui vẻ. Vẫn là Diệp Hoa Xuân phá vỡ trầm mặc, anh nói: “Hắc huynh, tôi cũng là người có mặt, anh lại là người được Tam gia trọng dụng, tôi muốn hỏi anh một câu, rất cuộc.. Tam gia có ý gì... với em trai tôi?”

Diệp Vinh Thu hung tợn trừng mắt nhìn Hắc Cửu, hần còn dám nói đến chữ “mộng” kia, anh sẽ lập tức ném bát vào mặt hần. Đáp lại ánh mắt của Diệp Vinh Thu, Hắc Cửu trung ra biểu tình “Thế tôi phải nói như nào”.

Diệp Hoa Xuân cắn môi một cái, có chút khó nói: “Em trai tôi.. còn nhỏ lại chưa hiểu chuyện, cũng không biết thế nào mà lại đi dắc tội với Tam gia, để Tam gia chọc ghẹo em ấy đến mức này. Dù sao thì Diệp gia chúng tôi vẫn cần chút thể diện, chuyện này thực sự... Liệu Hắc huynh có thể chỉ cho chúng tôi một con đường sáng? Chỉ cần Tam gia có thể gờ cao đánh khẽ, Diệp gia chúng tôi nhất định sẽ báo đáp ân tình của Tam gia!”

Diệp Vinh Thu nặng nề hừ một tiếng.

Hắc Cửu gặm chân vịt và xương sườn xong, tiện tay ném xương đi, lại múc cho mình một bát canh, sau đó mới không nhanh không chậm bắt chéo chân, nghiêng đầu quan sát về mặt Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu bị hần nhìn đến khó chịu, không khỏi trừng mắt nhìn lại.

Hắc Cửu thờ ơ hỏi thăm: “Muốn biết vì sao Hoàng Tam gia coi trọng anh sao?”

Diệp Vinh Thu nhìn hần đầy nghi ngờ.

Hắc Cửu thôi bắt chéo chân, khom lưng ghé tới người anh. Diệp Vinh Thu lập tức lui về phía sau một chút. Hắc Cửu chăm chú nhìn ánh mắt anh thật lâu, vuốt cằm nói từng chữ một: “Bởi vì anh khiến người ta cảm thấy chán ghét, thấy anh liền khó chịu, nên mới hành hạ anh cho vui.” Nói xong hần bưng bát canh lên uống sạch, sau đó kéo khăn trải bàn lên lau miệng, nói: “Cảm ơn đại thiếu gia đã mời bữa cơm này.” Dứt lời liền đứng dậy xoay người đi.

Diệp Vinh Thu và Diệp Hoa Xuân cả kinh, há hốc miệng nhìn hần, mãi đến khi Hắc Cửu ra khỏi phòng khách, Diệp Hoa Xuân mới vội vã đứng dậy đuổi theo: “Khoan đã, anh chờ một chút, lát nữa còn có điểm tâm và trà nóng, anh ngồi thêm chút nữa đi.”

Hắc Cửu quay đầu, nhìn Diệp Vinh Thu vẫn ngồi yên trên ghế như cũ, nhếch môi nở nụ cười giễu cợt, sau đó vòng qua Diệp Hoa Xuân rồi đi.

Diệp Vinh Thu bị ánh mắt kia đâm đến nhói, anh có cảm giác như Hắc Cửu đang xem thường mình, nghĩ vậy anh liền đứng lên, ngăn Diệp Hoa Xuân đang không cam lòng lại, nói: “Anh, để em đi!” Nói rồi tự mình chạy đuổi theo.

Hắc Cầu đi tới giữa sân thì bị Diệp Vinh Thu đuổi kịp, anh lớn tiếng quát từ đằng sau: “Cậu đứng lại đó cho tôi!”

Hắc Cầu nghe lời dừng bước.

Diệp Vinh Thu thở hồng hộc chạy đến trước mặt hắn, hỏi: “Cậu có ý gì?” Ngưng một lúc, thanh âm trầm xuống, “Dựa vào cái gì mà cậu nói tôi đáng ghét?” Diệp nhị thiếu gia sống tới tận bây giờ chưa thấy ai hơn mình, tướng mạo anh tốt, lại học hành giỏi giang, đó giờ chỉ toàn được người ta nâng niu tán tụng. Nhưng lúc này anh lại bị một tên du côn ác độc không chuyện xấu nào là không làm nói anh đáng ghét, còn lặp lại cái từ kia đến hai lần. Lại thêm chuyện bị Hắc Cầu mắng ở giữa đường ngày hôm ấy vẫn còn canh cánh trong lòng.

Hắc Cầu không để ý tới anh, tiếp tục đi ra ngoài. Diệp Vinh Thu bị hắn chọc giận —— anh nhìn ra được thái độ của Hắc Cầu đối với mình, hắn chán ghét anh, khinh thường anh. Đường đường là Diệp nhị thiếu gia, thế mà anh lại bị một tên lưu manh xem thường, cho nên Diệp Vinh Thu lập tức đuổi theo ngăn hắn lại: “Cậu giải thích đi? Dựa vào cái gì mà cậu mắng tôi? Tôi đã làm sai cái gì chứ?”

Hắc Cầu dừng bước một lần nữa, nhìn Diệp Vinh Thu hỏi: “Từ lúc Hoàng Tam coi trọng anh đến giờ, anh đã làm được những gì rồi?”

Diệp Vinh Thu sững người.

Hắc Cầu cười lạnh một tiếng, nói: “Cha anh ngày ngày chạy vạy khắp nơi, anh trai anh tờ mờ sáng đã đi tới cửa hàng, anh ấy còn tới tìm Tam gia cầu xin hai lần, nhưng Tam gia không chịu gặp, nói là trừ khi anh tự mình tới, những người còn lại đều không muốn nhìn. Lúc Phùng Chân bị bắt, anh đi tới gặp Tam gia, rồi sao, Tam gia vừa nói không tha anh đã xoay người về.”

Diệp Vinh Thu biện bạch: “Tôi đi tìm người giúp đỡ!”

Hắc Cầu nói: “Ồ, anh đi tìm người khác giúp đỡ, kết quả thế nào? Chỉ cần anh nói với Tam gia vài câu, để ông ta hôn vài cái, sờ mông vài lần, ông ta liền tha Phùng Chân ra.”

Mặt Diệp Vinh Thu đỏ lên: “Dựa vào cái gì!”

Hắc Cầu nhún vai: “Bị Hoàng Tam gia để ý, anh cảm thấy mình không có lỗi gì đúng không?”

Diệp Vinh Thu cá giận nói: “Đương nhiên tôi không có!”

Hắc Cầu cười: “Chắc là vậy nhĩ. Thế nhưng Phùng Chân, anh trai anh, hay cha anh còn vô tội hơn nữa. Anh hỏi vì sao tôi khinh thường anh à? Tôi khinh thường anh làm liên lụy đến người khác. À mà, con chó như tôi không xứng để khinh thường Diệp nhị thiếu gia đâu nhĩ.” Vừa nói hắn vừa cười cười, hướng Diệp Vinh Thu sủa hai tiếng gâu gâu.

Sắc mặt Diệp Vinh Thu chột xanh chột tím, run giọng nói: “Cậu! Cậu! Ăn nói bậy bạ!”

Hắc Cầu cười xùy một tiếng, lấy một điều thuốc ra châm lửa, hướng Diệp Vinh Thu nhả một vòng khói. Hắn nói: “Được rồi, anh muốn biết làm thế nào nào để Tam gia mất hứng với anh chứ gì? Nể tình ăn của nhà anh một bữa cơm, tôi sẽ nói cho anh biết. Chỉ cần anh coi mình như kỹ nam, cởi hết quần áo ra quỳ xuống cho Tam gia chơi đùa. Tam gia muốn cái gì anh làm cái đó, kiểu gì ông ấy cũng chóng mặt với anh.”

Diệp Vinh Thu nghe xong chỉ cảm thấy đầu ong ong. Từng câu từng từ Hắc Cầu nói đều đang si nhục tâm hồn thánh khiết của anh. Chẳng đợi Hắc Cầu nói xong anh đã giơ tay hung hăng đập lên mặt Hắc Cầu. Hắc Cầu bị đập đến nỗi nghiêng mặt sang một bên, hất giơ tay lên sờ sờ gương mặt mình, làm như đang gãi ngứa, sau đó nhả khói vào mặt Diệp Vinh Thu, ngênh ngang ra khỏi cổng lớn nhà họ Diệp. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

CHƯƠNG 9.

Mấy lời Hắc Cầu nói khiến Diệp Vinh Thu trầm trọc suốt cả đêm. Không phải anh một mực không chịu thừa nhận bản thân đã làm sai điều gì, mà là Hắc Cầu nói Phùng Chân và người nhà so với anh còn vô tội hơn khiến anh đứng ngồi không yên. Trên thực tế, từ lúc được Hoàng Tam tha mạng, trong lòng anh vẫn luôn nhấp nhóm bất an, đến khi thấy người nhà vất vả gian khổ vì chuyện của mình, anh lại càng bất an hơn nữa, chỉ là chính anh cũng không rõ đến tột cùng mình lo lắng là vì cái gì. Bởi vì sợ hãi sao? Không hoàn toàn là như vậy. Lời Hắc Cầu nói ngày hôm nay đã thức tỉnh anh, khiến anh rõ những bất an này đến từ ấy nấy. Trước đó anh không rõ, bởi anh không nghĩ đây là lỗi của mình, thực tế anh đã kéo rất nhiều người xuống nước cùng, nhưng sau tất cả anh lại không làm gì, chỉ như con rùa đen mãi rúc đầu trong cái mai, sợ Hoàng Tam động tới một sợi tóc.

Cho nên ngày hôm sau, Diệp Vinh Thu bắt đầu hành động. Đương nhiên anh không làm loại chuyện thấp hèn mà Hắc Cầu bảo, anh suy tính những chuyện mà mình có đủ khả năng làm được.

Sáng sớm, Hắc Cầu vừa tới dinh thự nhà họ Diệp, cửa lớn liền mở ra, một người làm chạy tới, cung cung kính kính nói với hắn: “Hắc tiên sinh, thiếu gia nhà tôi mời tiên sinh vào ngồi.”

Hắc Cầu cảm thấy khó hiểu, không biết là vị thiếu gia nào, nhưng nếu đã có người mời hắn vào thì tội gì phải đứng ngoài trời hít gió lạnh, cho nên hắn cũng không từ chối, tùy tiện bước vào nhà họ Diệp.

Diệp Vinh Thu ngồi trong phòng khách, thấy Hắc Cầu đi vào, vẫn giữ bộ mặt lạnh tanh, ngạo mạn kêu người làm tới: “Đi lấy cho tên ấy một cốc sữa đậu nành nóng.”

Thế là lập tức có người dẫn Hắc Cầu đến ghế ngồi, đưa cho hắn một cốc sữa đậu nành nóng hổi. Hắc Cầu có chút hiếu kỳ nhìn Diệp Vinh Thu: “Ồ, buổi sáng tốt lành, nhị thiếu gia, tôi đây...”

Diệp Vinh Thu giơ tay lên ngăn hắn lại: “Không cần phải nói.” Anh uống một ngụm sữa đậu, lạnh lùng nói: “Bên ngoài trời lạnh, cậu cứ ngồi đây mà chơi.”

Hắc Cầu thần nhiên nhận lệnh.

Ăn sáng xong, Diệp Vinh Thu nói: “Tôi đi lên lầu đọc sách, cậu vào khách phòng mà nghỉ ngơi, tôi sẽ kêu người đưa sách tới cho cậu xem.” Dứt lời liền xoay người đi lên lầu. Hắc Cầu không chút dị nghị, theo người làm đi tới khách phòng.

Hắc Cầu vừa đi, Diệp Vinh Thu lập tức xoay người xuống cầu thang, nhận áo khoác người hầu đưa tới, vội vàng vàng lên chiếc ô tô mượn từ chỗ Diệp Hoa Xuân đi ra ngoài. Hôm nay anh có ý cho Hắc Cầu vào nhà, thật ra là bởi muốn ra ngoài một chút, xem có thể cứu vãn việc làm ăn của gia đình được hay không. Kết quả có tốt xấu thế nào đi chăng nữa, anh cũng phải giúp gia đình một tay.

Dù sao Diệp gia cũng đã có một thời hoàng kim, cho nên Diệp Vinh Thu từng tiếp xúc với không ít cậu ấm tiểu thư trên bàn tiệc, đều là người làm ăn, tuy rằng bọn họ không có bản lĩnh đấu chọi lại với Hoàng Tam gia, nhưng giúp đỡ cho việc làm ăn nhà anh một chút cũng không phải chuyện quá khó. Ngày còn đi học, Diệp Hoa Xuân có kêu gọi mời chào nhà bạn học cùng hợp tác làm ăn, nhưng Diệp Vinh Thu không như vậy, anh cho rằng mình thuộc phần trí thức chứ không phải thương nhân, nên chưa từng đề cập chuyện làm ăn nhà mình với bạn bè cùng qua lại, sợ bị người khác coi thường. Thế nhưng bây giờ thời thế đã thay đổi.

Đêm qua Diệp Vinh Thu đã tính toán chọn người xong xuôi, vừa lên xe, anh trực tiếp kêu tài xế lái tới Trương công quán. Nữ chủ nhân của Trương công quán này tên Lưu Uyển, là một người phụ nữ mạnh mẽ, bởi vì chồng mất sớm, nên chuyện làm ăn trong nhà đều do người phụ nữ này một tay đảm nhiệm. Lưu Uyển từng thân thiết với người mẹ quá cố của Diệp Vinh Thu, ngày còn bé anh cũng được bà quan tâm chăm sóc rất nhiều. (Công quán = dinh thự)

Diệp Vinh Thu gặp được Lưu Uyển rồi, anh ngồi hàn huyên với bà một lúc lâu, bởi vì ngượng ngùng mà không dám mở miệng. Mãi đến giờ ăn trưa, Lưu Uyển kêu anh lưu lại dùng bữa, anh mới mặt dày nói rõ ý đồ mình đến đây: “Nghe nói cô mới mở một nhà máy, lại tuyển rất nhiều công nhân, không biết có cần may đồng phục cho công nhân mới không ạ? Với cả cũng sắp sang năm mới, không biết các công nhân cũ có muốn đổi đồng phục mới hay không?”

Lưu Uyển sững sốt, hiểu ra lý do Diệp Vinh Thu đến đây, kéo tay anh cười nói: “Cháu nói phải, cô cũng từng nghĩ tới. Thế nhưng vừa mới mở một nhà máy tốn không ít tiền, còn chưa biết thu được lợi nhuận gì hay không, e rằng không có ngay một khoản tiền lớn như vậy. Nhưng đến tầm sang năm, công xưởng làm việc hiệu quả và ổn định rồi, cô sẽ thay đồng phục cho công nhân, đến lúc đó nhất định sẽ tìm tới cháu.”

Có lẽ là không muốn Diệp Vinh Thu tay không trở về, Lưu Uyển còn nói muốn may mấy bộ quần áo mới cho các cô và người làm, cảm ơn mấy đồng bạc lẽ đưa cho Diệp Vinh Thu nói là tiền đặt cọc, bảo anh chọn chất liệu vải tốt, sau đó sẽ gửi thêm tiền sau.

Mười mấy đồng bạc này với Diệp gia mà nói chỉ như muối bỏ biển, Diệp Vinh Thu tự an ủi bản thân có còn hơn không, rời khỏi Trương công quán rồi đi tới công quán khác.

Mấy chuyện buôn bán làm ăn này, Diệp Vinh Thu vừa nghĩ đã thấy đau đầu. Ngay cả Diệp Hoa Xuân và Diệp Hường Dân nỗ lực suốt như vậy nhưng vẫn không đâu vào với đâu, thì liệu một Diệp Vinh Thu luôn cho rằng bản thân thanh cao hơn người sẽ giải quyết được gì cơ chứ? Anh chạy tới vài nhà, vốn là muốn mời chào làm ăn lớn, nhưng lại chẳng thu được đơn hàng nào, nhà nào cũng đưa cho anh vài đồng tiền lẻ, nói là muốn may quần áo mới cho người thân. Đi suốt cả một ngày, Diệp Vinh Thu chỉ chào hàng được năm sáu bộ quần áo, mấy đồng bạc lẻ này chẳng giúp đỡ được gì cho việc kinh doanh của nhà anh, cùng lắm chỉ đủ cho Diệp gia ăn mấy ngày.

Gần đây Diệp Vinh Thu liên tiếp gặp khó khăn, trong lòng không khỏi cảm thấy thất vọng và bất lực. Sống trên đời hơn hai mươi năm, nhưng số lần Diệp Vinh Thu cảm thấy bất lực chỉ đếm trên đầu ngón tay, ngoài trừ năm lên ba tuổi mẹ anh qua đời ra, từ nhỏ anh đã muốn gì được nấy, chẳng phải hao tổn tâm sức làm cái gì.

Diệp Vinh Thu cúi đầu ủ rũ lên xe, đang định chợp mắt một chút, đột nhiên xe phanh gấp, suýt chút nữa anh đụng mặt vào cửa kính, nháy mắt liền tỉnh lại.

Tài xế hạ cửa kính xuống mắng, “Chó chết! Mắt mũi để ở đâu hả? Suýt chút nữa thì đụng rồi đây này!” Đối phương cũng là một chiếc ô tô, đột nhiên xe kia chuyển hướng, thiếu chút nữa thì hai xe đụng vào nhau.

Tâm tình Diệp Vinh Thu vốn không tốt, mắt bình tĩnh nói: “Không đụng thì bớt nói nhảm đi, đi nhanh lên một chút!”

Nhưng tài xế xe kia lại mở cửa đi xuống, cửa sau xe cũng mở, bước xuống xe là một người đàn ông chừng năm sáu chục tuổi, mặc chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn. Diệp Vinh Thu vừa nhìn thấy đối phương, lập tức cả kinh, tài xế đang định nhả ga thì bị anh cản lại. Anh vội vàng mở cửa xe đi xuống.

“Hiệu trưởng Tổng,” Diệp Vinh Thu cất tiếng trước.

Người đàn ông bị gọi là hiệu trưởng Tổng sùng sốt một chút, nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, nét mặt trở nên vui mừng: “Ồ! Không phải là Mậu Thực sao! Đã lớn như vậy rồi!”

Hiệu trưởng Tổng là hiệu trưởng trường trung học của Diệp Vinh Thu, bởi vì Diệp Vinh Thu thanh tú lại có thành tích tốt, cho nên hiệu trưởng Tổng rất thích anh, còn từng bồi dưỡng riêng cho anh về toán học.

Hai người vô tình gặp nhau trên đường, hiệu trưởng Tổng mời Diệp Vinh Thu cùng đi ăn tối, Diệp Vinh Thu đồng ý, hai người liền tới một quán ăn gần đó. Cũng không biết có phải ông trời thương Diệp Vinh Thu không mà ban một cơn mưa giữa tháng ngày khô hạn. Trên bàn cơm, đột nhiên hiệu trưởng Tổng chủ động hỏi: “Mậu Thực à, thầy nhớ nhà em buôn bán vải?”

Diệp Vinh Thu đáp: “Vâng ạ. Cũng sắp đến năm mới rồi, thầy có muốn may quần áo mới cho người trong nhà không? Em sẽ chọn chất liệu vải tốt nhất cho thầy.”

Hiệu trưởng Tổng khoát tay: “Nhà thầy thì không cần, mấy hôm trước cô vừa đặt mua quần áo rồi, màu sắc rực rỡ đủ cả. Là thế này, sang năm thầy muốn may đồng phục mới cho nhóm tân sinh, trang phục xuân thu với hè, bộ phận hậu cần nói đã chọn may xong rồi, thế nhưng thầy không hài lòng về chất lượng vải của mấy bộ ấy lắm. Làm cho học sinh, không thể tùy tiện được.”

Diệp Vinh Thu còn đang hoài nghi mình nghe lầm. Anh đi suốt cả ngày nhưng chẳng mời được ai, bây giờ cơ hội lại tự động được đưa tới cửa, hơn nữa còn là một thương vụ lớn. Anh dè dặt hỏi: “Ý của thầy là?”

Thầy Tổng cười nói: “Vợ thầy từng mua vải ở nhà em, khen không dứt lời, nói là mặc thoải mái lại bền. Cho nên thầy định đặt vải của nhà em, hơn nữa nếu có vấn đề gì, trực tiếp tới tìm em cũng tiện.”

Diệp Vinh Thu ngạc nhiên không nói nên lời.

Hiệu trưởng Tổng hỏi anh: “Em có thể nhận làm được không? Nếu như em đồng ý, mấy hôm nữa thầy sẽ dẫn thêm người cùng tới thăm hiệu vải nhà em một chuyến.”

Diệp Vinh Thu gật đầu liên tục: “Đương nhiên! Đương nhiên! Thầy đã giúp Mậu Thực em được một việc lớn đó!!”

Diệp Vinh Thu không ngờ vận khí của mình lại tốt đến vậy, tuy rằng Hoàng Tam phái người tới gây khó dễ chuyện làm ăn nhà anh, khiến anh đi mời chào khắp nơi nhưng không thành, nhưng cuối cùng lại gặp được hiệu trưởng Tổng. Có lẽ hiệu trưởng Tổng không biết chuyện của Hoàng Tam, hơn nữa còn đặt làm đồng phục học sinh, đúng là một vụ làm ăn lớn, áng chừng phải hơn trăm cuộn vải.

Diệp Vinh Thu không dám đắc ý quá nhiều, anh quay về kể chuyện này cho Diệp Hoa Xuân, Diệp Hoa Xuân lập tức liên hệ với hiệu trưởng Tổng, quả nhiên hôm sau hiệu trưởng Tổng dẫn người tới xem hàng, nhìn vải xong khen không dứt lời, quyết định giao cho Diệp gia, đồng thời còn rộng rãi để lại hơn mười lăm bạc tây làm tiền đặt cọc.

Nếu cuộc trao đổi này thành công, cửa hàng vải nhà họ Diệp có thể chống đỡ được ít nhất ba tháng nữa. Diệp Hoa Xuân hết sức vui vẻ, khen em trai giỏi giang không ngớt, Diệp Vinh Thu cũng lấy làm đắc ý.

Hai ngày này, cứ sáng sớm là Diệp Vinh Thu lại mời Hắc Cầu vào nhà, bản thân thì chạy ra ngoài, tránh được cái đuôi Hắc Cầu vốn luôn bám theo sau. Tối đến anh trở lại Diệp gia, Hắc Cầu vẫn đang nằm trong khách phòng ngủ ngon lành, chẳng chút hoài nghi xem anh có đi đâu hay không. Hôm nay Diệp Vinh Thu hoàn thành mọi việc xong xuôi, có thể hãnh diện đứng trước mặt Hắc Cầu.

Buổi tối anh về nhà, cởi áo choàng ra trực tiếp đi tới khách phòng, Hắc Cầu đang cầm một cái que, mãi mê chơi với con vẹt Diệp gia nuôi, liếc mắt thấy Diệp Vinh Thu đi tới, buông que xuống quan sát anh một phen, nhếch môi cười nói: “Ồ, có vẻ như tâm tình nhị thiếu gia hôm nay rất tốt.”

Khỏe miệng Diệp Vinh Thu không kiềm chế được mà cong lên. Công nhân trong nhà xưởng đang bắt đầu làm việc không ngừng nghỉ, có lẽ trước năm mới sẽ hoàn thành xong đơn hàng của hiệu trưởng Tổng, đến khi nhận được tiền rồi, Diệp gia có thể vượt qua được khó khăn này. Hoàng Tam nói cho anh hai tháng, còn nói sẽ không ép buộc anh, chỉ cần anh có thể chống đỡ, Hoàng Tam sẽ phải thực hiện lời hứa của bản thân! Đến lúc ấy, Hắc Cầu cũng phải cuốn xéo khỏi tầm mắt anh.

Hắc Cầu cười cười, lại cầm cái que lên, vừa trêu đùa con vẹt vừa nói: “Nhị thiếu gia, nghe người làm nhà anh nói, con vẹt này đến từ nước ngoài, lúc mới tới không quen với khí hậu nơi đây, không chịu ăn uống gì, thiếu chút nữa thì chết.”

Diệp Vinh Thu nhú mày, có chút khó hiểu: “Đúng vậy.”

Hắc Cầu nói: “Bây giờ thì được nuôi đến béo tốt rồi, mập đến nỗi không bay nổi. Trước đây nó luôn cho là mình rất giỏi, có thể bay rất xa, nhưng bây giờ bị nhốt thành thói quen. Nó học cách an phận mà nhận mệnh, không thay đổi được cái khác thì phải thay đổi chính bản thân mình.”

Diệp Vinh Thu nghe xong cảm thấy rất khó chịu, lạnh lùng liếc mắt nhìn Hắc Cầu, xoay người ngao mạn rồi đi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

CHƯƠNG 10.

Tình hình Trung Quốc càng ngày càng đi xuống, quân Nhật chiếm lĩnh Nam Kinh, sau đó mở cuộc tàn sát tù binh và dân chúng với quy mô lớn, mỗi ngày đều có vô số người dân chết dưới đao giặc Nhật. Chính phủ không thể khống chế dư luận được nữa, các tờ báo công khai chỉ trích giặc Nhật và chính phủ yếu kém vô năng, người dân Trung Quốc sống trong hoang mang lo sợ việc làm ăn của Diệp gia cũng mỗi lúc một khó khăn hơn, đến mức phải cắt giảm ăn uống, ngày trước một bữa cơm có ít nhất ba món mặn ba món chay và một nồi canh lớn, bây giờ giảm đi một mặn một chay, ngoại trừ Tô Anh đang có thai vẫn được ăn bữa phụ ra thì điểm tâm chiều của mọi người cũng bị cắt bớt. Giá tiền hơn trăm cuốn vải vốn không nhỏ, Diệp gia phải đem hết số vốn lưu động đi dùng cho nhà xưởng, để đẩy nhanh tiến độ công việc.

Tuy thời kì này có chút khó khăn, nhưng tình thế có thể xoay chuyển, thời gian sau sẽ đỡ vất vả hơn, nhưng mấy ngày gần đây, Diệp Vinh Thu phát hiện bầu không khí trong Diệp gia có chút bất ổn.

Cả nhà đang ăn cơm, đột nhiên Tô Anh đặt đũa xuống bàn, lấy khăn tay ra khóc thút thít. Mọi người đều sửng sốt, Tô Lê ngồi bên cạnh chị buông đũa, xoa lưng chị: “Mẹ, sao vậy mẹ?” Tô Lê là con gái lớn của Diệp Hoa Xuân và Tô Anh, năm nay đã mười ba tuổi.

Tô Anh nắm tay con gái lớn, quyết tâm nói: “Tiểu Lê, sang năm con không cần phải đi học nữa, giống như con gái của mấy nhà bình thường kia, ở nhà học nữ công gia chánh, như vậy có thể bù vào chi phí trong nhà.”

Tô Lê sửng sốt, Diệp Hoa Xuân lớn tiếng cắt lời chị: “Em nói linh tinh cái gì đấy!”

Diệp Vinh Thu cũng cá kinh: “Chị dâu, có chuyện gì vậy?”

Tô Anh nắm chặt khăn tay: “Em nói linh tinh sao? Cứ theo cái đà này, sang năm anh nộp học phí cho con được không?”

Diệp Hoa Xuân nóng nảy: “Được được! Cả nhà đang dùng cơm, em nói cái này để làm gì!”

Tô Anh không chịu yếu thế, chỉ vào thức ăn trên bàn cơm: “Lúc ăn cơm không nói thì lúc nào mới có thể nói? Ngay cả cơm ăn còn không đủ no, đến lúc thằng bé ra, sao có sữa cho nó uống được?”

Diệp Hường Dân ngồi ở đầu bàn trầm giọng nói với người làm: “Nói cho phòng bếp, đợi ăn xong thì hầm một bát canh gà đưa đến phòng mẹ bọn trẻ.”

Tô Anh nhìn Diệp Hường Dân đầy u oán, cũng chẳng ra vẻ tiểu thư khuê các gì nữa, nói đầy trách cứ: “Hầm canh gà để mà làm gì? Có thể ăn được nhiều bữa không? Con hiếu, con hiền mọi người không muốn để cho cậu hai phải nghĩ nhiều, ngày nào cậu ấy cũng ngồi trong phòng đọc sách viết chữ, chẳng bận tâm đến ý đến cái gì, trời bên ngoài có sập chắc cũng chẳng liên quan gì đến cậu ấy! Nhưng việc này từ cậu ấy mà ra, cậu ấy không quan tâm, hai người cũng không quản là thế nào!”

Diệp Hoa Xuân lo đến nỗi liên tục nháy mắt ra dấu với vợ, nhưng trong nhà anh không có tiếng nói, quản được chuyện bên ngoài nhưng không quản được vợ. Tô Anh ôm hai đứa con gái, có lẽ bị ảnh hưởng bởi mẹ, hoặc là bị giật mình, hai đứa nhỏ cũng khóc lên. Tô Anh lau nước mắt nói: “Con nói mấy lời này, con biết mọi người muốn trách con, nhưng con nói vậy không phải vì bản thân mình, mà là vì ba đứa con của con. Nhà ta nhiều miệng ăn như vậy, cứ tiếp tục như vậy thì sẽ thế nào đây?” Chị chỉ vào cái bụng đang nhô ra của mình, ánh mắt sâu nặng nhìn về phía Diệp Vinh Thu, “Em, coi như chị cầu xin em, em hãy nghĩ biện pháp đi, anh trai em hết cách rồi, Hoàng Tam như vậy, chẳng ai xoay chuyển được ông ta. Hoàng Tam làm như vậy cũng bởi vì em, nhất định em sẽ có biện pháp!”

Diệp Vinh Thu ngơ ngàng nhìn về phía Diệp Hoa Xuân: “Anh, có phải.. lại xảy ra chuyện rồi hay không?”

Diệp Hoa Xuân chau mày ủ ê, thở dài thườn thọt: “Ai...”

Ánh mắt Diệp Vinh Thu lại đảo tới chỗ cha mình, Diệp Hường Dân cúi đầu không hé răng.

Không người đàn ông nào lên tiếng, Tô Anh đành phải nói: “Được! Không ai nói thì con nói! Em, không phải nhà ta mới có đơn hàng mới hay sao? Chúng ta dồn hết tiền đầu tư vào đây, muốn nhanh chóng giao hàng một chút! Bây giờ vải đã làm xong, người ta lại nói không cần!”

Diệp Vinh Thu ngẩn người, bàn tay lơ lửng, chiếc bát rơi xuống bàn: “Không cần? Vì sao?!”

“Ai.” Diệp Hoa Xuân lại thở dài: “Sáng nay anh gọi tới chỗ hiệu trưởng Tống, hỏi ngày hai chín giao hàng thế nào, ông ấy lại nói với anh là không cần vải nữa. Anh hỏi vì sao, ông ấy không nói thêm câu nào, lập tức cúp điện thoại. Buổi chiều anh tới tìm người, ông ấy cũng tránh không chịu gặp. Anh nghĩ Hoàng Tam lại giờ trò quý gì nữa rồi.”

Diệp Vinh Thu vô lực dựa vào ghế. Tuy rằng hiệu trưởng Tống có đưa họ tiền đặt cọc, nhưng số tiền đặt cọc này căn bản là không đủ để mua nguyên liệu, Diệp gia phải lưu động hết số vốn trong cửa hàng vào đơn hàng này, hôm nay hiệu trưởng Tống lại nói không cần nữa, không mua vải của bọn họ, coi như tất cả những gì Diệp gia làm đều đổ ra sông ra bể.

Diệp Vinh Thu thất thần lẩm bẩm nói: “Sao có thể.. sao có thể...” Anh cứ ngỡ hiệu trưởng Tống không có quan hệ gì với Hoàng Tam gia, cho nên vui vẻ nhận đơn hàng này. Không ngờ tay chân Hoàng Tam dài đến như vậy, bọn họ hoàn toàn rơi vào chỗ nước sôi lửa bỏng.

Tô Anh lớn tiếng khóc, Diệp Hường Dân không ngừng lắc đầu, Diệp Hoa Xuân lo lắng đỡ vợ mình, Tô Anh đẩy anh ra, cao giọng nói: “Chị biết da mặt em rất mỏng, không muốn chịu nhục mà đi đến gặp Hoàng Tam gia. Vậy em dẫn chị đi, chị sẽ cầu xin Tam gia, chị sẽ quỳ xuống, sẽ dập đầu lạy ông ta, xin ông buông tha cho Diệp gia.”

Diệp Hường Dân không nghe nổi nữa, đập mạnh xuống bàn: “Con! Đưa vợ về phòng nghỉ ngơi đi!”

Diệp Hoa Xuân đỡ Tô Anh dậy, khẩn cầu vợ đi về phòng. Tô Anh vừa đi vừa quay đầu nhìn Diệp Vinh Thu nói: “Em trai! Nhà ta chống không nổi nữa rồi! Nếu tiếp tục như vậy, đến cửa hàng cũng không mở được nữa! Chị xin em, thực sự cầu xin em, em hãy nghĩ biện pháp đi!”

Ngón tay thon dài của Diệp Vinh Thu gắt gao siết đũa, anh cảm thấy phẫn nộ, nhưng nhiều hơn cả là bi thương. Sự phẫn nộ của anh không chỉ đến từ việc hiệu trưởng Tống phản bội, mà còn đến từ sự trách cứ của người nhà. Tô Anh biết ý đồ của Hoàng Tam, nhưng chị lại đưa ra yêu cầu này với anh, lẽ nào chị muốn anh phải làm mấy chuyện đồi bại ô uế như đám người hèn mạt mà anh vẫn luôn khinh thường với Hoàng Tam hay sao? Thế nhưng anh cũng biết, Tô Anh nói không sai, Diệp gia thành ra nông nổi này đều là vì anh cả. Nếu tiếp tục như vậy, nhà anh cũng không chống chọi được nữa. Chẳng lẽ anh phải đi cầu xin Hoàng Tam... .

Cả nhà Diệp Hoa Xuân quay về phòng, trên bàn cơm lúc này chỉ còn lại hai cha con Diệp Hường Dân và Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu bất lực kêu một tiếng: “Cha...”

Diệp Hường Dân yên lặng một lúc lâu, đột nhiên ông thở dài, “Tiểu Thu à, đều do cha không có đủ bản lĩnh.”

Diệp Vinh Thu có cảm giác như mình bị người ta hung hăng đập tai một cái. Cảm giác ngực nhói đau.

Diệp Hường Dân nói tiếp: “Không sao đâu, Tiểu Thu, con không cần phải sợ, cha sẽ không để con phải chịu khổ. Trước đó cha có cầm tiền ra bên ngoài làm ăn, vốn là ban đầu đang rất tốt, đủ cho nhà ta ăn nửa năm. nhưng.. gần đây cũng xảy ra một chút vấn đề, chưa thu hồi vốn được. Qua một vài bữa nữa nhất định sẽ ổn cả thôi, có tiền rồi thì đâu sẽ vào đó.”

Diệp Vinh Thu nhìn nét mặt do dự của Diệp Hường Dân, e rằng việc làm ăn của ông cũng đã thất bại rồi. Anh run giọng hỏi: “Trong nhà còn bao nhiêu tiền?”

Diệp Hường Dân không hé răng.

Diệp Vinh Thu hỏi lại một lần nữa. Diệp Hường Dân cười khổ nói: “Con, con không cần phải lo lắng, thuyền tới cầu tự nhiên thẳng. Coi như năm nay là một năm thất bại đi, cũng sắp sang năm mới rồi, đừng để mấy chuyện này làm bận lòng.”

Diệp Vinh Thu không hỏi nữa. Anh đi thẳng lên tầng, đi vào phòng của Diệp Hường Dân, tìm sổ sách ra nhìn. Chữ số trong sổ khiến anh cả kinh, lúc này mới rõ Tô Anh không nói quá. Nếu tiếp tục như vậy nữa, đừng nói là cho con đi học, ngay cả tiền mời bà đỡ đẻ e rằng cũng chẳng có. Diệp Hường Dân còn nói mừng năm mới, thế nhưng sang năm sau, cả nhà họ ăn không khí uống nước mưa.

Diệp Vinh Thu đặt sổ sách về vị trí cũ, quay trở về phòng của mình, đập vỡ hết những gì có thể đập. Diệp Hường Dân lên tầng gõ cửa phòng anh, anh hét lớn: “Đi đi! Mặc kệ con đi!” Sau đó bất luận người bên ngoài gõ cửa khuyên nhủ như nào, anh cũng không chịu mở cửa.

Đèn phòng không tắt, Hắc Cầu thấy rõ trong phòng đang có người phát rồ. Bóng đen đi tới đi lui, Diệp Vinh Thu đang đập bẻ cái gì đó. Hắn cười cười, ngồi xổm xuống đất móc điều thuốc ra châm lửa, châm thuốc xong hắn cũng không lập tức tắt lửa luôn mà dùng que diêm hơ lên bàn tay lạnh như băng, thẳng đến khi diêm cháy hết.

Diệp Vinh Thu giam mình trong phòng phát tiết cả buổi tối, mãi đến sáng hôm sau anh mới ra khỏi phòng. Gương mặt anh hốc hác, hiển nhiên hôm qua không có nghỉ ngơi.

Diệp Hường Dân và Diệp Hoa Xuân lo lắng hỏi thăm anh, anh không nói gì, ngồi xuống bàn ăn một bát vằn thắn, sau đó nói: “Con đi ra ngoài.”

Diệp Hoa Xuân giật mình ngăn anh lại: “Tiểu Thu, chẳng lẽ em muốn làm chuyện điên rồ gì?”

Diệp Vinh Thu nhét tay vào túi quần, sờ sờ con dao gọt hoa quả trong túi, nói: “Cha, anh, hai người yên tâm, em rất bình tĩnh. Em đi nói chuyện với Hoàng Tam gia, giống như chị dâu nói, em quỳ xuống xin ông ta tha cho nhà chúng ta.” Đăng bởi: admin

Chương 11

CHƯƠNG 11

Diệp Vinh Thu vừa ra khỏi cửa, Hắc Cầu đã lại lẻo đẻo theo sau. Diệp Vinh Thu nói với hắn: “Đẫn tôi đi gặp Hoàng Tam.”

Hắc Cầu có chút kinh ngạc đánh giá Diệp Vinh Thu, có lẽ bởi biểu tình của Diệp Vinh Thu quá bi tráng, nên hắn kim lòng không động mà nở nụ cười. Diệp Vinh Thu tức giận nhìn hắn đăm đăm: “Cậu cười cái gì?”

Hắc Cầu nhún vai: “Không có gì. Đi theo tôi.”

Hắc Cầu thực sự dẫn Diệp Vinh Thu đến gặp Hoàng Tam gia. Diệp Vinh Thu ôm tinh thần bi tráng xúc động mà đến gặp, anh muốn hùng hồn chửi chết cái lão Hoàng Tam kia đi, lại nghĩ nếu Hoàng Tam còn cứng đầu cứng cổ như cũ, anh quyết lười rách cá chết với ông ta một phen, nói chung, anh sẽ không làm con rùa chỉ biết rút cổ nữa, anh sẽ oanh oanh liệt liệt đầu võ giương oai một hồi, ít nhất cũng phải khiến mọi người e sợ khí phách của bản thân!

Nhưng khi đến nơi thì Diệp Vinh Thu lại bị mấy tiểu đệ ngăn lại, tiểu đệ đi vào thông báo, lúc đi ra lại nói Hoàng Tam đang bận việc, kêu Diệp Vinh Thu đứng ngoài chờ, đợi đến khi nào Hoàng Tam xử lý xong xuôi sẽ gọi anh vào.

Diệp Vinh Thu nghĩ mình đã hạ cố đến đây, đúng như ý muốn của Hoàng Tam, chắc chắn ông ta sẽ sẵn đón nhiệt tình lắm. Nhưng không ngờ Hoàng Tam lại kêu anh đứng ngoài đợi một lúc lâu.

Diệp Vinh Thu đợi được bốn mươi lăm phút, bắt đầu đứng ngồi không yên, đi đi lại lại ở trong phòng.

Hắc Cầu hút thuốc đánh giá anh, giống như đang xem cái gì đó đầy thú vị, miệng cười không dứt.

Diệp Vinh Thu bị hắn cười đến phát giận, trừng mắt nhìn: “Cười cái gì?”

Hắc Cầu nhả một hơi khói xám, hỏi anh: “Nhị thiếu gia, vành mắt anh đen quá, có phải đêm qua ngủ không ngon không, rốt cuộc đã có chuyện gì vậy?”

Diệp Vinh Thu bị hắn nói trúng, gương mặt có chút thẹn, lại trợn trắng mắt trừng. Cả đêm qua anh phải hạ quyết tâm mới có thể hùng hổ đến đây. Nhưng bây giờ Hoàng Tam bắt anh đợi, đứng cảm trong lòng dần bị mài mòn, bắt đầu thấy rụt rè. Anh sợ nếu phải đợi thêm nữa, tinh thần sẽ nguội hủ, cho nên bây giờ mới nôn nóng.

Diệp Vinh Thu hỏi Hắc Cầu: “Rốt cuộc Hoàng Tam muốn tôi phải đợi bao lâu nữa?”

Hắc Cầu hít một hơi thuốc, ung dung nói: “Nếu tôi mà là Tam gia, tôi sẽ để anh đợi đến khi nào anh nản hẳn, sau đó mới gặp anh.”

Lông mày Diệp Vinh Thu cau chặt lại: “Đây là ý gì?”

Hắc Cầu nhún vai, chỉ cười mà không nói.

Diệp Vinh Thu nhìn về mặt giễu cợt kia cũng đủ hiểu ý tứ của hắn. Anh không được gặp Hoàng Tam, không thể phát hỏa với ông ấy, cho nên bắt đầu hướng Hắc Cầu nạt nộ. Anh tóm lấy cổ áo Hắc Cầu, vẻ mặt dữ dằn, hận không thể cắn rứt một miếng thịt trên người hắn ta: “Rốt cuộc các người muốn gì? Đùa giỡn với tôi sao? Há!?”

Hắc Cầu làm như nghe thấy điều gì đó buồn cười, cười khì khì: “Ừa bây giờ anh mới biết sao? Đây chính là ý của Tam gia, muốn đùa giỡn với anh. So với mấy con chó mèo Tam gia từng nuôi, anh thú vị hơn hẳn.”

Những đức tính tốt đẹp được gìn giữ suốt hai mươi năm qua của anh bị quẳng sạch không thương tiếc trong mấy tháng này. Anh sắp phát điên, mò tìm con dao giấu trong tay áo, hận không thể hung hăng đâm Hắc Cầu một dao, hoặc là đâm chính mình, sớm kết thúc chuỗi ngày bị kẻ khác dẫn vật đến thống khổ như này đi.

Diệp Vinh Thu quay về chỗ ngồi, hết vò đầu bứt tóc lại dùng sức chà xát gương mặt mình. Hắc Cầu lạnh lùng quan sát anh, đột nhiên thấp giọng nói: “Đừng tự làm khổ bản thân.”

Diệp Vinh Thu cho rằng hắn đang chửi mình, ngẩng đầu lên nhìn về phía Hắc Cầu, nhưng Hắc Cầu lại chăm chú nhìn điều thuốc trong tay, tựa như đang tự nói với bản thân.

Diệp Vinh Thu dần trở nên ủ rũ.

Lại qua một giờ nữa, trong phòng đột nhiên truyền tới tiếng bước chân, giọng Hoàng Tam ồm ồm vang lên: “Ôi, Mậu Thực! Hôm nay là ngày gì vậy, em đến đây thật lấy làm vinh hạnh cho kẻ hèn này!”

Diệp Vinh Thu mờ mịt ngẩng đầu lên, thấy Hoàng Tam gia tiến lên nghênh đón, mắt nhắm giậy để tìm lại tâm tình, sau đó cau mày đứng dậy.

Hoàng Tam vỗ lưng anh nói: “Em đợi có lâu lắm không? Ôi, hôm qua tôi ngủ muộn, mãi đến ban này mới dậy, đêm kia vô dụng không dám đánh thức tôi, lại để Mậu Thực phải đợi lâu như vậy!” Nói xong xoay người đá gót chân tiểu đệ phía sau lưng, tiểu đệ kia lập tức cười cười nhìn Diệp Vinh Thu đầy nịnh nọt.

Diệp Vinh Thu nhìn nụ cười ranh mãnh của Hoàng Tam, chỉ cảm thấy bị ai trong lòng. Kích động của con người cũng có hạn, giống như Hắc Cửu nói, anh tự phát tiết trong lòng xong, Hoàng Tam mới chịu đi ra, bây giờ muốn khí thế trào dâng một lần nữa, lại cảm thấy vô lực, một chút tức giận cũng không dậy nổi.

Hoàng Tam ôm hông Diệp Vinh Thu đi vào cửa: “Tối tối tối, uống chút trà đi, chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện. Ai nha. Lâu rồi không được gặp em, vừa thấy em là liền cao hứng.”

Diệp Vinh Thu đẩy cái tay không an phận của Hoàng Tam ra, cười khổ nói: “Tam gia.” Anh gạt những lời mắng chửi mình đã chuẩn bị từ hôm qua sang một bên, khép nép nói: “Tam gia, ông bỏ qua cho tôi đi.”

Hoàng Tam sừng sốt một chút, cười đầy ý vị thâm trường: “Mậu Thực à, em nói gì vậy, sao tôi nghe mà không hiểu?”

Diệp Vinh Thu nhìn sàn nhà đăm đăm, do dự một hồi, lo lắng không biết có nên quỳ xuống trước mặt Hoàng Tam hay không. Nhưng tới bây giờ anh chưa từng quỳ xuống trước mặt ai, đầu gối kiểu ngạo đứng thẳng, muốn khuy xuống một chút cũng không thể. Anh nhỏ giọng nói: “Nếu như tôi có làm gì đắc tội ông, xin ông.. hãy cứ đánh tôi, tôi sẽ chịu tội. Xin ông, buông tha cho Diệp gia đi.”

“Em nói cái gì cơ?” Hoàng Tam dấn lỗ tai mình lại gần, “Nói to lên một chút, tôi không nghe rõ.”

Diệp Vinh Thu dùng sức cắn môi, mắt cay cay, run giọng nói: “Tôi.. xin ông.”

“Gì cơ?” Hoàng Tam vẫn làm bộ không nghe rõ.

“Tôi.. tôi xin ông.” Cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng lớn tiếng nói. Những xúc cảm trong lòng anh, vào một khắc kia đã tan vỡ hết thảy, nước mắt cuộn trào mãnh liệt.

“Ôi, sao em lại khóc, em xin tôi cái gì chứ?” Hoàng Tam giả vờ kinh ngạc, bàn tay thô ráp vuốt lên gương mặt Diệp Vinh Thu, giúp anh lau nước mắt.

Diệp Vinh Thu khắc chế nỗi chán ghét trong lòng mà lui về phía sau một bước, tránh bàn tay của Hoàng Tam, tâm tình kích động nói: “Tam gia, ông rất lợi hại, đến cả hiệu trưởng Tống cũng phải khuất phục trước lời ông. Tôi nhận thua, tôi không chịu được nữa, thế nhưng điều mà Tam gia muốn, Diệp mạo quả thật không đáp ứng nổi. Xin ông giờ cao đánh khẽ, cái mạng hèn này tôi cũng chẳng tiếc, mạng tôi ông muốn lấy thì lấy, xin ông tha cho nhà tôi một con đường sống.”

Hắc Cửu đứng bên cạnh lắc đầu không nói gì: Diệp nhị thiếu gia này quả thật rất ngây thơ. Anh ta đi cầu xin người khác, nhưng vẫn giữ nguyên bộ dạng “Tôi là bất đắc dĩ”, “Tôi vốn thanh cao”, không chịu cho đối phương thấy chút nhượng bộ hay cầu xin nào, như vậy sao lấy được lòng người khác? Suy cho cùng, anh ta vẫn đặt giá trị bản thân lên cùng. Hơn nữa, Diệp nhị thiếu gia đã mắc một lỗi trí mạng, anh chủ động lộ khuyết điểm của bản thân trước mặt kẻ địch —— nói Hoàng Tam đừng làm tổn thương đến người nhà anh, như vậy khác nào dục cự hoàn nghênh!

Dường như Hoàng Tam cũng cảm thấy anh buồn cười, khoe miệng câu lên. Ông lại giả vờ kinh ngạc nói: “Em nói gì cơ? Hiệu trưởng Tống là ai? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Về mặt Diệp Vinh Thu trở nên thê lương: “Ông giả ngu làm gì nữa?”

Hoàng Tam kéo tay anh đi vào trong: “Tối đây, chúng ta vào rồi nói, em gặp phiền phức gì thì hãy nói cho tôi, mấy bản lĩnh gì đó Hoàng Tam tôi không có, nhưng chỉ cần em mở miệng, nhất định tôi sẽ giúp em!”

Diệp Vinh Thu nửa theo nửa chối bị Hoàng Tam kéo vào trong, Hắc Cửu cùng hai gã vệ sĩ của Hoàng Tam cũng đi vào theo.

Hoàng Tam muốn Diệp Vinh Thu giải thích xem đã xảy ra chuyện gì, Diệp Vinh Thu cực kỳ chán ghét bộ dạng giả ngu của ông ta, can trọng không chịu nói. Hoàng Tam giả vờ tỏ vẻ bối rối: “Nếu em không nói em đã gặp phải chuyện gì, tôi đây cũng không giúp em được.”

Diệp Vinh Thu rơi vào tình cảnh bất đắc dĩ, đành phải kể lại chuyện về hiệu trưởng Tống ra. Hoàng Tam sợ còn chưa diễn đủ, ra sức đập bàn một cái, khiến mọi người giật nảy mình, sau đó tức giận nói: “Cái ông hiệu trưởng Tống này, sao có thể nói mà không giữ lời như vậy được chứ? Ông ta làm như vậy, khiến nhà em lỗ mấy bạc tây liền, khác nào hại Diệp gia em đến tận!”

Diệp Vinh Thu nhìn không được mà cười nhạt: “Tam gia, ông giả bộ làm gì nữa?”

Diệp Vinh Thu nhìn Hoàng Tam làm trò, cuối cùng cũng gom lại được một chút dũng khí, thế là đột nhiên anh đứng lên, móc con dao gấp trong túi ra, bắt

đầu trình diễn màn kịch anh đã tập đi tập lại trong đầu đến hàng nghìn lần suốt buổi tối hôm qua, anh sẽ kều dao lên cổ mình trước mặt Hoàng Tam và mọi người, hùng hồn phẫn nộ: Anh là đệ tử Không môn, tha chịu chết chứ không chịu nhục, nếu như Hoàng Tam còn muốn ép buộc, vậy anh sẽ tặng ông một thi thể lạnh băng! Anh sẽ cho mọi người thấy khí tiết của Diệp công tử!

Nhưng Diệp Vinh Thu không thể ngờ, bởi vì bàn tay đồ nhiều mồ hôi, lúc rút dao gấp bị trượt một chút, lưỡi dao không chịu ra. Mà vệ sĩ của Hoàng Tam vừa nhìn thấy động tác kia, một người thì đi tới giữ cổ tay anh, dao gấp rơi xuống mặt đất, sau đó bị đá văng ra tên vệ sĩ còn lại thì đè hai tay anh ra phía sau, mặt anh chặt vật dán lên mặt bàn, cả người hoàn toàn bị chế ngự.

Hai mắt Diệp Vinh Thu choáng váng, không ngờ sự tình lại thành ra thế này. Hoàng Tam và Hắc Cầu cũng kinh ngạc. Mọi người trong phòng mở to mắt nhìn, bầu không khí cực kỳ cổ quái.

“Ha ha ha ha!” Vẫn là Hắc Cầu đang đứng bên tường phá vỡ trầm mặc, hắc ôm bụng cười to, cười đến nghiêng ngả, thiếu chút nữa ngã xuống.

Diệp Vinh Thu giận đỏ mặt, nhưng cả người anh bị đè chặt, tư thế cực kỳ chật vật, một chút cũng không tránh được. Anh hùng dũng cảm biến thành một vai hề, anh hận không thể tìm chỗ mà chui xuống đất.

Hoàng Tam cũng không nhịn cười được, nhưng bởi muốn giữ thể diện cho Diệp Vinh Thu nên không cười quá khoa trương, ông khoát tay áo, ý bảo vệ sĩ thả Diệp Vinh Thu ra: “Mau biến! Ai cho các ngươi vô ý với nhị thiếu gia như vậy!”

Hai gã vệ sĩ buông Diệp Vinh Thu ra, lui về phía sau Hoàng Tam. Quần áo trên người Diệp Vinh Thu xóc xếch hết cả, anh chặt vật đứng lên, nước mắt ủy khuất rơi lộp bộp xuống. Anh cắn chặt môi, cố gắng ngăn nước mắt rơi xuống, bộ dạng ngoan lệ, kết hợp với từng dòng nước mắt chảy dài, vô cùng buồn cười.

Hoàng Tam hiểu rõ con người Diệp Vinh Thu, đến con gà anh còn chẳng dám giết thì lấy đâu ra gan mà ám sát ông, một dao này khẳng định là anh định tự kều vào cổ. Hoàng Tam nín cười, cầm tay Diệp Vinh Thu, ôn nhu dỗ dành nói: “Ồi, đừng khóc, em khóc tôi cũng đau lòng. Nhị thiếu gia à, Hoàng Tam tôi tuy không có bản lĩnh gì lớn, nhưng người trên giang hồ cũng phải nể cái mặt mỏng của tôi. Chuyện hiệu vải nhà em, tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết cho, bảo hiệu trưởng Tống mua vải nhà em, em xem có được không?”

Diệp Vinh Thu xị mặt nhìn Hoàng Tam đầy khó tin.

Hoàng Tam nắm lấy cánh tay trắng nõn của anh, tâm tình trở nên vui vẻ, cánh tay lại mềm mại tới ôm eo nhỏ. Diệp Vinh Thu giùng giàng tránh ra, nhưng biên độ không còn lớn như trước. Hoàng Tam nói: “Hiệu trưởng Tống của trường trung học Mậu Dương, tôi từng nghe nói qua. Tuy chuyện của em hơi phức tạp, nhưng cũng không quá khó khăn. Đầu sẽ có đó. Chỉ cần là chuyện của em, có phải tốn bao nhiêu tiền tôi cũng sẵn lòng giúp!”

Diệp Vinh Thu không tin ông ta có lòng tốt như vậy.

Quả nhiên, Hoàng Tam tỏ vẻ khổ sở nói: “Mấy hôm nay tôi nhớ em đến nỗi chẳng buồn ăn buồn uống, hôm nay em rút dao ra, tìm tôi nhói như dao kia đâm vào mình. Hoàng Tam tôi dù sao cũng chẳng phải người lương thiện gì, hôm nay giúp Diệp gia em bởi vì tôi đang cao hứng, nhưng ngày mai ngày kia tôi lại không vui thì làm sao? Nhị thiếu gia, em xem có phải em nên làm cái gì đó, khiến lòng tôi dễ chịu hơn một chút?” Thấy Diệp Vinh Thu cuống lên, ông lo lắng nói tiếp: “Đương nhiên, tôi biết em không thích, tôi cũng không muốn làm khó em, chỉ cần em cho tôi ném một chút ngon ngọt là được rồi. Tôi sẽ từ từ tới, sẽ kiên nhẫn đợi đến khi nào em rung động.”

Cả người Diệp Vinh Thu lập tức cứng cứng, chuẩn bị bảo vệ bản thân mình. Anh muốn quay đầu đi, thế nhưng ánh mắt oán hận của Tô Anh, bộ dạng khổ sở của Diệp Hoa Xuân, còn có hình ảnh Diệp Hường Dân tự trách bản thân không ngừng bủa vây dần vật anh. Tuy việc hôm nay không thành, nhưng anh nhớ rõ mục đích mình đến đây. Nếu bây giờ anh xoay người rời đi, Diệp gia sẽ bị hủy hoàn toàn.

Bàn tay Hoàng Tam đặt bên hông anh chậm rãi nhích. Lúc tay ông chạm tới mông Diệp Vinh Thu, ông phát hiện kiên nhẫn của anh đã đạt tới cực hạn, nếu ông xuống thêm một tác nữa, nhất định Diệp Vinh Thu sẽ phát tác, vì vậy ông mỉm cười, bàn tay dừng ở nơi nào đó, sau đó ghé mặt tới gần Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu biết ông ta muốn hôn mình, tìm anh đang kịch liệt đấu tranh, nhưng lại không có đủ dũng khí để đẩy Hoàng Tam ra. Anh chỉ biết cố sức mím chặt môi, nhắm thật chặt mắt lại, cả người run rẩy như cành lá héo rũ giữa gió thu.

Hoàng Tam cực kỳ thích phản ứng của anh với mình, ánh mắt sáng lên như bắt được con mồi ngon, chậm rãi dán môi mình lên da thịt non mịn của Diệp Vinh Thu.

Không ai để ý, lúc người đàn ông trẻ tuổi đáng thương không ngừng run rẩy, Hắc Cầu không nói lời nào, lặng lẽ rời khỏi phòng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

CHƯƠNG 12.

Diệp Vinh Thu rời khỏi địa bàn của Hoàng Tam, thần hồn phách lạc quay trở về. A Phi đi theo mời anh lên xe ngồi, anh từ chối, đồng thời bảo đám A Phi đi về trước. Anh trầm nghĩ, tốt nhất là đi một mình đi, lúc này đây anh không mong có một người quen nào đi bên cạnh, anh không muốn bị bọn họ quan tâm, cũng không muốn trả lời câu hỏi của ai khác, anh chỉ muốn được yên tĩnh một mình. Thế nhưng Hắc Cầu vẫn leo đèo theo sau, cách anh chừng mười bước.

Lực bất tòng tâm. Diệp Vinh Thu sống hơn hai mươi năm trên đời, lần đầu tiên anh biết bốn chữ này có thể khiến con người ta đau đến thấu triệt tâm can, anh bắt đầu hoài nghi về cuộc sống của mình. Hóa ra một người như anh, cũng có lúc bất lực tới như vậy, bị người ta chơi đùa trong tay, chỉ có thể tuân theo quy tắc mà người khác đặt ra, không có quyền phản kháng.

Diệp Vinh Thu như kẻ ngây người dại mà thả bước trên đường cái, đột nhiên có một lực kéo mạnh kéo anh ngược về phía sau, ngay sau đó, một chiếc xe rít gào phóng qua trước mặt, chỉ cách anh một gang tay, chiếc ô tô cắt gió lướt qua khiến anh giật mình, cuối cùng cũng thanh tịnh được đôi chút.

Người kéo anh trở về chính là Hắc Cầu. Về mặt hán không kiên nhẫn, cứu anh xong liền buông tay ra, đồng thời cách anh xa một chút.

Viên mắt Diệp Vinh Thu nóng lên, chết lặng hỏi hán: “Sao lại cứu tôi?”

Hắc Cầu hỏi ngược lại, “Anh muốn chết sao?”

Diệp Vinh Thu giương mắt nhìn trời.

Hắc Cầu nhún vai: “Nếu anh muốn chết thì đừng thêm một cái nữa đi, tôi sẽ không kéo anh nữa.”

Diệp Vinh Thu xoay người đối diện với con đường đông nghịt, từng chiếc ô tô phóng qua, lại không có dừng khí xông ra nữa.

Hắc Cầu nói: “Không phải chỉ để Tam gia hôn một cái thôi sao?”

Cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng khôi phục được sức sống, trừng mắt hung tợn nhìn hán: “Loại người như cậu thì biết cái gì?”

Hắc Cầu nở nụ cười: “Mấy cái đạo lý gì đó đương nhiên tôi không hiểu, thế nhưng từng lỗ chân lông trên người anh đang nghĩ gì tôi đều rõ. Từ ngày đầu tiên tôi nhìn thấy anh, tâm tư anh thế nào tôi đều đoán được cả, anh vừa há miệng, chỉ cần nhìn mắt anh là tôi biết anh muốn nói gì.”

Diệp Vinh Thu nhú mày: “Cậu thì biết cái gì?”

Hắc Cầu vẫn giữ bộ dạng hỏi họt: “Bởi vì khi còn bé tôi cũng từng ấu trĩ như anh.”

Diệp Vinh Thu sùng sốt. Hắc Cầu nhỏ hơn anh ba tuổi, nhưng lúc nào cũng mang tới cảm giác như người già từng trải, điều này khiến Diệp Vinh Thu cảm thấy khó chịu: “Cậu nói tôi ấu trĩ?”

Hắc Cầu nói: “Đúng vậy, ấu trĩ, bởi vì lúc nào anh cũng cho rằng mình khác biệt so với người khác. Lúc còn nhỏ tôi cũng từng ôm mấy suy nghĩ tự mãn như vậy, nhưng sau này tôi phát hiện, ăn như nhau, thái cũng như nhau, ngoại trừ việc tôi ấu trĩ hơn người khác thì chẳng có gì đặc biệt cả. Lúc anh thấy mình lợi hại, nhất định ở nơi khác sẽ có người lợi hại hơn anh lúc anh cảm thấy mình thâm, chắc chắn còn có người thâm hơn nữa. Trên thực tế anh chẳng là cái gì cả, đều có vài cái xương, đắp lên đó là vài miếng thịt, có gì khác biệt chứ?”

Chân mày Diệp Vinh Thu nhíu mỗi lúc một sâu: “Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?”

Hắc Cầu lắc đầu: “Không có gì. Lời của một con chó, nhị thiếu gia đừng coi là thật, gâu gâu ăng.”

Diệp Vinh Thu dần cảm thấy Hắc Cầu khác với những gì anh từng nghĩ. Chỉ ít, Hắc Cầu khác với mấy tên lưu manh bình thường khác. Dường như lúc nào hán cũng trợ trợ, chẳng đoái hoài đến điều gì, mặc kệ người ta coi thường hán, mặc kệ người ta ban cho hán ân huệ, anh chưa thấy hán tức giận bao giờ. Có đôi khi hán nói những lời thật giả lẫn lộn, khiến Diệp Vinh Thu cảm thấy hoang đường, nhưng cũng không phải không thừa nhận lời hán nói có đạo lý. Diệp Vinh Thu từng hận hán sỉ nhục anh, nhưng cách vũ nhục của hán khác hán với những người bình thường khác, bởi vì thái độ hán rất thẳng thắn, không thêm quan tâm đến cảm nhận của mọi người. Nhưng dẫu gì hán cũng là con chó Hoàng Tam nuôi, Diệp Vinh Thu tự nhắc bản thân, hán là một con chó dữ.

Diệp Vinh Thu đứng bên lề đường một hồi, đợi đường xá vắng lại rồi tiếp tục đi.

Đi được một đoạn đường, anh thấy phía trước có một đám đông tụm lại, dường như đang vây xem cái gì đó. Diệp Vinh Thu đi qua đám đông nọ, nghe thấy tiếng mọi người xì xào.

“Đã có chồng lại còn làm kỹ nữ, nghe nói mụ ngủ với lính, người kia còn là đại đội trưởng. Mụ quần quít lấy người ta muốn hầu hạ. Ai mà đồng ý được cơ chứ? Cho nên mới đánh nhau. Mụ ta coi như tiêu đời rồi!”

Diệp Vinh Thu không có lòng dạ nào mà nán lại xem náo nhiệt, đang định rời đi, đột nhiên có một bóng đen vọt vào trong đám người. Diệp Vinh Thu

sùng sốt một chút, người vừa vọt vào chính là Hắc Cầu.

Anh chần chừ trong chốc lát, nhón chân tiến lên xem.

Giữa đám đông vây quanh là bốn người đàn ông đang đánh một phụ nữ trung niên. Hắc Cầu vọt vào, nhấc chân đá hai người ra, sau đó tiếp tục đánh cái tên đang giơ chân vào người phụ nữ kia. Bốn người đàn ông không ngờ mụ ta lại có viện trợ, bị đánh xong liền nhanh chóng phục hồi tinh thần, đứng lên xông trận một lần nữa. Tuy Hắc Cầu giỏi đánh đấm, nhưng một chặp bốn cũng có chút trầy trật. Qua một lúc, hắn quật ngã được hai người, có một tên uất ức giơ chân muốn đập vào người hắn, Hắc Cầu muốn tránh cũng không được. Đúng lúc này, người phụ nữ bị đánh kia nhảy dựng lên, kéo tên kia ngã nhào xuống mặt đất, tên ấy luống cuống chống lại một hồi nhưng không được, bị mụ ta cào tới cào lui.

Hắc Cầu vừa đánh nhau vừa đôi co với người phụ nữ.

“Mợ Nga à, đã già rồi còn đi gây chuyện là sao?”

“Tiên sư bố nhà mày, tao nhờ mày nhảy vào giúp à?”

“Ai thèm giúp mợ? Mấy tên này cản đường cháu. Mợ ngủ với người ta thôi mà cũng xảy ra chuyện được?”

“Cái đám lính kia, chúng nó ngủ rồi nhưng không chịu trả tiền! Đã không trả tiền còn đi đánh người ta!”

“Thằng nào ngủ với mợ? Đúng là không có mắt, đến mợ mà nó cũng ngủ cùng được? Ngủ rồi có thấy sướng không? Sướng thì cho tụi nó khát?”

“Sướng cái búa! Nếu không phải nó đề lên người tao rên hừ hừ, tao còn không biết nó vào hay chưa!”

Đám đông xung quanh bắt đầu cười vang. Mấy tên lính kia cố sức bịt miệng Hắc Cầu và mợ Nga lại, ai dè đám đông cười to hơn nữa, còn có mấy người hướng đám lính chỉ chỉ trỏ trỏ. Diệp Vinh Thu nghe hai người nói vậy, chỉ cảm thấy khó nghe, anh lắc đầu liên tục.

Hắc Cầu vừa quát tháo âm ỉ vừa ra tay, chiêu nào chiêu nấy đều vô cùng hung ác, mặc dù đối phương đông đảo, nhưng hắn dần dần chiếm thế thượng phong. Đột nhiên người ta thấy hắn cầm cục gạch ở ven đường lên, quay sang hung hăng đập xuống đầu một tên! Gạch vỡ vụn trên đỉnh đầu đối phương, người nọ lập tức chảy máu đầu.

Đám người vây xem bị Hắc Cầu dọa sợ, lập tức tản bót đi. Ba tên lính kia vội vã đỡ tên bị Hắc Cầu đập đầu dậy, Hắc Cầu lại nhặt gạch lên ước lượng sức nặng, lạnh lùng liếc nhìn bọn họ. Đám lính bị khí thế ngang tàn của Hắc Cầu dọa đến sợ, không dám tiếp tục dây dưa, vội vã đỡ người bị chảy máu đầu lui về phía sau. Nhưng bọn chúng cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế, một tên chỉ vào mặt Hắc Cầu nói: “Tao nhớ kỹ mặt mày! Mày cứ chờ đó! Mày chờ đó cho tao!”

Mợ Nga định thừa thắng xông lên, nhưng bị Hắc Cầu kéo lại.

Diệp Vinh Thu thấy sự tình đã đến hồi kết, tiếp tục trở về nhà, anh vừa đi được một lúc, Hắc Cầu đã đuổi theo sau. Diệp Vinh Thu thấp giọng hỏi hắn: “Bà ta là ai?”

Hắc Cầu lau vết máu ở khóe miệng, không để ý trả lời: “Một kỹ nữ!”

Bước chân Diệp Vinh Thu ngưng lại, quay đầu nhìn sắc mặt Hắc Cầu, chỉ thấy vẻ bất cần trên gương mặt hắn. Anh cau mày lạnh lùng nói: “Cậu tình nguyện cứu một kỹ nữ!” Dừng một chút, không nói câu tiếp theo: Cậu tình nguyện cứu một kỹ nữ, cũng không chịu cứu tôi.

Diệp Vinh Thu không nói tiếp, bởi anh cũng biết như vậy là chỉ trích vô cớ. Tình hình của mợ Nga khác với anh, mợ bị bốn người đàn ông cường tráng đánh đập, còn anh thì bị một người đàn ông có bộ dạng đáng ghét sờ soạng. Thế nhưng trời biết, lúc ngồi trong phòng Hoàng Tam, Diệp Vinh Thu hi vọng có một anh hùng lao tới ngăn ông ta làm chuyện buồn nôn kia đến nhường nào, bất luận vị anh hùng đó là ai đi chăng nữa, là người cũng tốt, mà chó cũng chẳng sao, chỉ cần có thể ra tay cứu anh, kéo anh thoát khỏi Hoàng Tam, nếu vậy anh đã chẳng tuyệt vọng đến nhường này.

Diệp Vinh Thu không nói ra, nhưng Hắc Cầu hiểu rõ từng lỗ chân lông li ti trên người anh đang nghĩ gì. Hắn thờ ơ cười nói: “Nếu như anh là một kỹ nam, tôi cũng sẽ cứu anh.”

Diệp Vinh Thu dừng bước, ánh mắt thâm trầm đánh giá Hắc Cầu. Đột nhiên anh trở nên dửng dưng, cố sức đẩy hắn ra xa mà hét lớn: “Cút đi! Đồ chó dữ!” Mắng xong anh cắn chặt răng, quay đầu bỏ chạy.

Hắc Cầu nhìn bóng lưng anh, không đuổi theo.

Buổi tối, Hắc Cầu quay trở lại căn nhà cũ nát của mình, thấy mợ Nga đang đứng trong sân múc nước. Tiểu Hoa thấy hắn trở về, cao hứng chạy tới cõ cõ bên ông quần, hắn ôm Tiểu Hoa trở về phòng, mợ Nga ở phía sau gọi hắn lại: “Này, dạo này sáng sớm đã lục tục đi, đến khuya mới chịu về, mày ra ngoài chém người hả?”

Hắc Cầu xoa đầu Tiểu Hoa miễn cưỡng đáp: “Lâu lắm rồi không được chém ai, tay chân cũng ngứa ngáy lắm. Dạo này cháu đang giúp ông chủ trông mèo, ngày nào cũng phải đi trông chừng, không được để nó chạy trốn.”

Mợ Nga múc nước từ giếng lên, lấy tay vỗ nước lạnh vào mặt, thở gấp nói: “Mèo? Là cái đứa hôm nay mày đi theo đó hả?”

Hắc Cầu ừ một tiếng.

Mợ Nga vừa lau mặt vừa đi về phía hấn: “Tao thấy thằng bé đó, quả thật rất... khó chơi.”

Hắc Cầu ôm Tiểu Hoa đi tới cái ghế trong sân mà ngồi xuống. Tiểu Hoa không ngừng liếm ngón tay hấn, hấn cũng chiều vuốt ve bộ lông nó: “Cháu thấy anh ta.. rất giống cháu.”

“Mày á?” Mợ Nga quan sát hấn từ trên xuống dưới một lượt, “Mày còn chẳng bằng người hầu nhà nó.”

Hắc Cầu chỉ cười: “Anh ta giống cháu hồi mười hai tuổi. Có rất nhiều điểm tương đồng. Hơn nữa anh ta rất ngây thơ, còn cực kỳ ngu ngốc, anh ta nghĩ gì muốn gì cháu đều dễ dàng đoán được. Cháu không thích tính tình của anh ta bây giờ, cháu muốn thấy anh ta gặp xui, càng thảm lại càng tốt, anh ta tức giận, cháu lại càng thấy vui. Bởi vì cháu cũng từng có một thời ngu ngốc như vậy.”

Mợ Nga vắt khăn mặt không nói gì.

Hắc Cầu cúi đầu, có chút mờ mịt xoa đầu Tiểu Hoa, Tiểu Hoa ngoan ngoan nằm xuống đầu gối hấn, hưởng thụ cái xoa vuốt dịu dàng. Giọng hấn nhỏ dần, giống như đang tự nói với bản thân: “Hôm nay anh ta gặp xui, hấn bay phách lạc hết cả. Nhưng khi ấy cháu lại không vui một chút nào, suýt chút nữa đã dang tay cứu. Cháu ghét bộ dạng tự mãn của anh ta, nhưng lại hy vọng anh ta cứ mãi đáng ghét như vậy.”

Mợ Nga lặng lẽ nhìn hấn một lúc lâu, thờ dài nói: “Mày muốn cứu nó.. bởi mày đã nhìn thấy phần hồn của mình. Nếu mày có thể tìm lại phần linh hồn đã mục nát của bản thân trên người nó, vậy cũng tốt.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

CHƯƠNG 13

Hoàng Tam rất giữ lời, Diệp Vinh Thu vừa về nhà, hiệu trưởng Tống đã gọi điện thoại tới, khách sáo nói hai hôm nữa sẽ đến lấy vải. Qua hai ngày, hiệu trưởng Tống dẫn người bên bộ phận hậu cần tới hiệu vải của Diệp gia, sau đó thanh toán hết toàn bộ, lấy hơn trăm cuộn vải đi.

Tùng đồng bạc trắng bóng được đưa tới Diệp gia, ngoại trừ Diệp Vinh Thu ra thì ai nấy đều phấn khởi. Cũng may mà Diệp Hường Dân và Diệp Hoa Xuân không có gắng hỏi nhiều mà chỉ hỏi Diệp Vinh Thu có bị ép trao đổi gì hay không, Diệp Vinh Thu nhặt giọng trả lời: “Không có gì, con chỉ cầu xin Hoàng Tam thôi, ông ta đồng ý để... con suy nghĩ thêm một thời gian nữa.”

Tô Anh ôm bụng bầu tới chỗ Diệp Vinh Thu, tò vè áy náy nói: “Em hai, hôm trước chị sốt ruột nên mới nói mấy câu như vậy, em đừng để trong lòng, thông cảm cho người làm mẹ như chị đây, cũng bởi lo cho các con mà suy nghĩ nhiều.”

Diệp Vinh Thu rất muốn cười lạnh hỏi chị nghĩ cho con chị như vậy, còn anh bị làm sao chắc chị chẳng quan tâm đâu nhỉ. Nhưng cuối cùng anh cũng không hỏi, chỉ nói qua quýt mấy câu rồi kêu Tô Anh ra chỗ khác.

Không chỉ có vậy, mấy tên lưu manh luôn đứng canh ngoài hiệu vải nhà họ Diệp cũng đã đi, các con buôn bắt đầu liên lạc lại với Diệp gia. Còn chưa đầy một tuần nữa là đến năm mới, lúc này có không ít người đặt mua vải may đồ tết, những mặt hàng vốn ế ẩm cũng bán được không ít, việc làm ăn dần khôi phục được như trước đây.

Diệp Hoa Xuân cảm thấy kì quái, hỏi Diệp Vinh Thu: “Rốt cuộc Hoàng Tam có ý gì? Ông ta sẽ buông tha hấn cho Diệp gia chúng ta sao, hay là còn đang âm mưu làm trò gì nữa?”

Đến Diệp Vinh Thu cũng cảm thấy khó hiểu.

Diệp Hoa Xuân dè dặt hỏi em trai mình: “Hôm ấy Hoàng Tam đã làm gì với em?”

Diệp Vinh Thu cảm thấy nhục nhã, rất không vui mà kết thúc đề tài này. Đồng thời anh cũng cảm thấy mỉa mai, hóa ra địa vị của anh trong lòng Hoàng Tam lớn như vậy, để ông ta hôn vãi cái thời mà lại được thả thoải mái như này.

Còn có một chuyện khiến Diệp Vinh Thu phải để ý, đó là từ ngày gặp Hoàng Tam về, anh cũng không gặp lại Hắc Cầu. Hoàng Tam vẫn phái người đến trông chừng anh như trước đây, nhưng tên mới đến có dáng vẻ thấp bé, vẻ mặt cũng rất gian xảo, thường dùng ánh mắt *** loạn nhìn Diệp Vinh Thu, khiến anh không thoải mái một chút nào.

Hôm nay Diệp Hoa Xuân về nhà, xe không trực tiếp lái vào dinh thự mà đỗ ở ngay bên ngoài. Diệp Hoa Xuân xuống xe, nói chuyện cùng tên lưu manh

mới đến. Diệp Vinh Thu đứng bên cửa sổ, thấy lúc nói chuyện Diệp Hoa Xuân có đưa cho tên lưu manh kia hai bao thuốc lá, sau đó dường như tên kia đòi hỏi anh trai anh cái gì đó, vì vậy Diệp Hoa Xuân lấy mấy đồng bạc ra đưa cho tên kia. Diệp Vinh Thu nhũn mày đầy chán ghét: Hắc Cầu theo anh mấy tháng cũng chưa đòi hỏi anh một cái gì.

Diệp Hoa Xuân vào nhà, Diệp Vinh Thu đi từ trên lầu xuống, giả vờ lơ đãng hỏi: “Anh, ban nãy anh nói gì với cái tên cầu mới tới vậy?”

Diệp Hoa Xuân vừa cời khăn quàng cổ và giặt tay vừa nói: “À, anh hỏi vì sao lại đổi người, Hắc Cầu đi đâu rồi.”

Tìm Diệp Vinh Thu chừng lại một nhịp. Thật ra anh đã tò mò vấn đề này ngay từ ngày đầu tiên Hắc Cầu mất tích, nhưng anh là cậu ấm ở Diệp gia, Hắc Cầu lại là con chó của Hoàng Tam, anh không muốn đi dò hỏi loại vấn đề này, tránh bồi nhọt tôn nghiêm và kiêu ngạo vốn chẳng còn dư lại bao nhiêu. Hôm nay thấy Diệp Hoa Xuân thay anh hỏi vấn đề này, tuy trong lòng như có con mèo đang vờn móng cào đến ngứa ngáy, nhưng vẫn giả bộ đoán chính nói: “Đổi một con chó thôi mà, có gì lạ đâu.”

Diệp Hoa Xuân lên tiếng, hỏi: “Com tôi đã làm xong chưa? Hôm nay bận rộn trong cửa hàng suốt cả ngày, anh thấy đói lắm rồi.”

“... Chắc là nấu xong rồi.” Diệp Vinh Thu thấy anh trai không hiểu ý mình, lại bắt đầu nóng ruột, nhưng ban nãy anh vừa nói có gì đâu mà ngạc nhiên, bây giờ mà hỏi khác nào tự hạ thấp nhân phẩm, Diệp Vinh Thu gấp đến độ lấy tay xoắn bẹn vạt áo.

Diệp Hoa Xuân quay đầu dặn dò người làm trong nhà: “Bảo phòng bếp dọn com sớm một chút.” Nói xong đi tới phòng khách, Diệp Vinh Thu cũng lấp bắp đi theo.

Cũng may mà Diệp Hoa Xuân chịu nói ra điều anh trông mong nhất, không để anh phải đợi chờ quá lâu. Diệp Hoa Xuân ngồi xuống ghế sofa, nói: “Anh nghe tên kia bảo, Hắc Cầu gây phiền toái, đánh người ta trọng thương phải vào viện, nên Hoàng Tam mới đổi người.”

Diệp Vinh Thu lấy làm kinh hãi: “Cậu ta bị bắt rồi?”

Diệp Hoa Xuân gật đầu: “Cái tên ngoài kia hình như cũng không thân với Hắc Cầu cho lắm. Tên ấy bảo Hắc Cầu xấu tính, không hợp bầy, cũng không biết trúng ý Hoàng Tam ở điểm nào, chắc là bởi đánh nhau giỏi, cho nên Hoàng Tam mới coi trọng cậu ta. Tên ấy bảo Hắc Cầu gây chuyện bừa bãi, hôm trước đánh người trong quân đội —— hình như là đại đội trưởng, cho nên người ta đến bắt hắn đi, nếu không phải nể mặt Hoàng Tam chắc đã đánh chết luôn rồi, cuối cùng được tha cho còn nửa cái mạng quèn.”

Diệp Vinh Thu nhớ đến ngày hôm đó, Hắc Cầu đánh nhau với đám lính vì một kỹ nữ, còn dùng gạch đập vào đầu người ta, hiển nhiên Diệp Hoa Xuân đang nói đến chuyện này. Đáng nhẽ ra anh rất ghét Hắc Cầu, nhưng lúc nghe xong lại chỉ thấy đám lính kia ý thế hiếp người thật đáng hận, chứ không hề nghĩ Hắc Cầu tự làm tự chịu, thậm chí anh còn thấy hắn đáng thương. Anh nhin không được nói: “Không phải Hoàng Tam rất lợi hại hay sao? Sao đến một thuộc hạ cũng không bảo vệ được?”

Diệp Hoa Xuân cười nói: “Anh nghĩ mình có thể đoán được vài phần. Hoàng Tam làm đầu sỏ ở Trùng Khánh nhiều năm như vậy, đến cảnh sát cũng phải sợ thế lực của ông ta. Nhưng kể từ khi chính phủ dời đô đến Trùng Khánh, nhóm công chức ở đây cũng thay đổi theo, có rất nhiều lực lượng quân đội đi tới. Quân đội khác với cảnh sát, e rằng Hoàng Tam cũng phải ngại bọn họ, không dám động vào người trong quân đội.”

Diệp Vinh Thu cái hiểu cái không gật đầu.

Diệp Hoa Xuân thu dáng cười lại, đột nhiên thấp giọng nói: “Gần đây anh thám thính được vài tin tức. Trùng Khánh trở thành thủ đô rồi. sẽ có nhiều thay đổi so với trước kia. Chính phủ trung ương đặt chân đến đây, nhất định sẽ không để yên cho mấy đám côn đồ như Hoàng Tam tiếp tục phát triển. Anh nghe nói gần đây quân đội tiêu diệt mấy đám du canh du cư, thậm chí còn bắn chết người ngay trên đường, khu vực nội thành trở nên yên ả hơn nhiều. Nói không chừng làm như vậy là nhằm về phía Hoàng Tam.”

Diệp Vinh Thu sùng sốt, vui đến mức thiếu chút nữa nhảy lên: “Ý anh nói là, Hoàng Tam đang bị uy hiếp?”

Diệp Hoa Xuân cũng không vui vẻ như em trai, thờ dãi nói: “Dù sao đấy cũng chỉ là suy đoán và hy vọng của anh thôi. Tiếc là nhà chúng ta bây giờ đang sa sút, nếu có thế lực quân đội làm chỗ dựa thì đã không bị Hoàng Tam khi dễ như vậy rồi. Và lại dù chính phủ có để ý đến ông ta, nhưng thế lực của Hoàng Tam ở cái đất này đâu phải vừa, muốn đập đổ ông ta cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Chỉ hi vọng.. có thể lật đổ ông ta nhanh nhanh một chút. Nhà ta làm ăn đàng hoàng như vậy,.. mong ông ta đừng gây sự với chúng ta nữa. Qua được giai đoạn này, là tốt rồi.”

Diệp Vinh Thu nghe Hoàng Tam gặp chuyện, tâm tình khá hơn rất nhiều, ném chuyện Hắc Cầu ra sau đầu luôn, kỳ hạn hai tháng Hoàng Tam bảo cũng coi như chưa từng có.

Đào nất liền tới đêm ba mươi. Tuy rằng một năm này Trung Quốc bị giặc ngoại xâm xâm lược, nửa đất nước bị mưa bom bão đạn tàn phá, nhưng những nơi không bị ảnh hưởng bởi chiến tranh vẫn ca múa vui vẻ như trước. Nhà nhà treo đèn ***g đỏ, phố xá trở nên đông vui tấp nập, không khí năm mới len lỏi vào khắp các góc ngách trong thành phố, đến bên ngoài cửa tòa nhà chính phủ cũng treo câu đối năm mới đỏ chói.

Người trong Diệp gia cứ đinh ninh bữa tất niên này sẽ thâm trầm lắm, không ngờ sự tình lại thay đổi nhanh như vậy. Tô Anh mua rất nhiều đồ trang trí về cho Diệp gia, Diệp Hưởng Dân kêu người trang trí trước cổng dinh thự nhà họ một lượt, bởi có rất nhiều đồ trang trí nên tết năm nay, trông Diệp gia có vẻ náo nhiệt hơn so với mọi năm.

Ban ngày, người làm bận rộn trang trí nhà cửa, Diệp Hoa Xuân chơi đùa với hai cô con gái trong sân, Diệp Vinh Thu thì ngồi trong phòng nói chuyện với Diệp Hưởng Dân.

Giương mặt Diệp Hướnɡ Dân không giấu nổi sự vui mừng, cầm tay Diệp Vinh Thu nói: “Tiểu Thu à, nhất định năm sau là một năm đại cát.”

Diệp Vinh Thu ngạc nhiên hỏi: “Cha, có chuyện gì mà cha cao hứng vậy?”

Diệp Hướnɡ Dân nói: “Con cũng biết đạo trước cha ra ngoài liên tục rồi đúng không? Khi đó cha bận rộn làm ăn bên ngoài, hôm nay hàng được đưa tới, mấy hôm nữa cha sẽ chuyển đi, khi ấy sẽ lãi gấp bội. Sơ sơ cũng phải hơn mười ngàn! Tay Hoàng Tam đó muốn cản trở việc buôn bán của chúng ta, ông ta có muốn gây khó dễ cả năm sau cha cũng chẳng ngại!” Ông cảm khái vỗ vỗ tay Diệp Vinh Thu, “Con trai, cha sẽ không để con phải chịu khổ nữa.”

Không biết tại sao, Diệp Vinh Thu mơ hồ cảm thấy bất an: “Cha.. cha làm gì vậy? Phải là buôn vài không?”

Diệp Hướnɡ Dân ra vẻ thần bí lắc đầu: “Không phải, là thuốc. Ngoài kia đang đánh giặc, rất nhiều binh lính bị thương, thuốc dần trở nên khan hiếm, giá thuốc cũng vì thế mà leo thang! Cha nhập hàng từ Quý Châu rồi chuyển tới Thiểm Tây mà kiếm được số tiền này.”

Diệp Vinh Thu hỏi ông: “Cha, cha nhập hàng từ đâu, có đáng tin cậy không?”

Diệp Hướnɡ Dân nói: “Từ một người bà con xa. Người kia có cách nhập hàng, cha có cách giao hàng, hai chúng ta cùng hợp tác, chia năm mười năm mười.”

Tuy Diệp Vinh Thu vẫn cảm thấy lo lắng, nhưng mấy chuyện làm ăn như này anh dốt đặc cán mai, thấy Diệp Hướnɡ Dân tràn đầy tự tin, cũng chỉ biết vui vẻ theo.

Buổi tối, Diệp Vinh Thu đang ở trong phòng xem quần áo tết, hầu nữ đứng bên ngoài gõ cửa, “Nhị thiếu gia, cơm tối đã được chuẩn bị xong, lão gia gọi thiếu gia xuống ăn.”

Diệp Vinh Thu ừ một tiếng, buông đồ trong tay xuống, đang định đi ra ngoài, đột nhiên ngưng bước, xoay người đi tới bên cửa sổ. Ngoài đường vắng tanh, mọi người đều đã về nhà ăn cơm tất niên, cũng không thấy bóng dáng tên cầu mới tới. Diệp Vinh Thu đứng bên cửa sổ nhìn mấy giây, sau đó kéo rèm xuống, xoay người bước xuống lầu.

Tâm tình Diệp Hướnɡ Dân hôm nay vô cùng tốt, sai phòng bếp làm rất nhiều món ăn, Diệp Vinh Thu đi tới bên bàn nhàn, không khỏi cảm thán một câu: “Phong phú ghê.”

Cua rang cay, cá chua ngọt, đậu phụ nhồi thịt... cả bàn ăn bày chật ních những món ăn màu đỏ mang không khí lễ tết, Tô Anh thấy Diệp Vinh Thu liền nở nụ cười rạng rỡ: “Em trai, chúc mừng năm mới.”

Hai cô con gái của Diệp Hoa Xuân cũng vui vẻ vây quanh Diệp Vinh Thu kêu chú, Diệp Vinh Thu xoa đầu từng người một, sau đó lấy ra bao lì xì đỏ chót.

Ngồi vào bàn ăn, mọi người chưa động đũa mà đợi Diệp Hướnɡ Dân lên tiếng. Diệp Hướnɡ Dân gắp ly rượu lên, nét mặt rạng rỡ: “Còn mấy tiếng nữa thôi là năm cũ qua rồi. Tuy rằng năm nay nhà ta gặp một vài khó khăn, nhưng cuối cùng cũng trôi qua trong thuận lợi.”

Mọi người đều gắp ly rượu lên, đến Tô Anh đang mang thai cũng nâng một ly rượu nhạt.

Diệp Hướnɡ Dân cao giọng nói: “Mong sang năm Diệp gia chúng ta...”

“Rầm!” Đột nhiên bên ngoài truyền tới một tiếng vang lớn, mọi người đều sửng sốt, Diệp Hướnɡ Dân nuốt lời bên miệng trở vào. Kế đó là tiếng bước chân ồn ã, vài cảnh sát cầm súng xông vào, người hầu của Diệp gia không ngừng ngăn cản: “Quan gia, mấy người không thể xông vào.” Tên cảnh sát cầm đầu đá văng người làm ra, nhìn cả nhà đang kinh hoàng gắp giọng hỏi: “Ai là Diệp Hướnɡ Dân?”

Diệp Hướnɡ Dân hoảng sợ gắp tay lên: “Tôi...”

Hai gã cảnh sát xông tới, bẻ tay ông ra đằng sau, Tô Anh hoảng sợ hét ầm lên, hai cô con gái cũng ôm mẹ mà khóc lớn, Diệp Hoa Xuân và Diệp Vinh Thu vội vàng tiến lên ngăn. Diệp Hướnɡ Dân giãy dụa nói: “Quan gia, tôi đã phạm tội gì?”

Cảnh sát đi đầu cười lạnh nói: “Sở cảnh sát nhận được thư báo, ông buôn lậu vũ khí và đạn dược. Mau đưa đi!”

Diệp Hoa Xuân dâng thuốc lá mời cảnh sát: “Quan gia, quan gia chờ một chút, có phải đã có hiểu nhầm gì hay không?”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Mấy người có chứng cứ gì không?”

Cảnh sát đẩy bàn tay đang dâng thuốc của Diệp Hoa Xuân ra, đảo mắt nhìn Diệp Vinh Thu, hừ lạnh nói: “Chứng cứ? Chứng cứ ở ngay trong kho nhà các người!”

Cảnh sát kéo Diệp Hướnɡ Dân đi vào nhà kho, Diệp Hoa Xuân và Diệp Vinh Thu cũng đi theo, trong kho có đặt năm thùng hàng, cũng chính là hàng hóa mới được đưa đến mà Diệp Hướnɡ Dân nói tới. Diệp Vinh Thu tiến lên giải thích: “Trong này không có vũ khí đạn dược gì...”

Cảnh sát thô bạo đẩy tay anh ra, chỉ vào thùng hàng ở giữa: “Mời!” Hắn ta không chọn thùng bên trên mà trực tiếp chỉ vào thùng ở chính giữa, giống như đã định liệu từ trước. Hai anh em nhà Diệp gia liếc mắt nhìn nhau, thầm nghĩ không ổn rồi.

Thùng hàng bị mở ra, bên trong là các hộp thuốc được xếp chồng lên nhau. Cảnh sát kia đi tới bên cạnh thùng hàng, đẩy hết số thuốc sang một bên, cha con nhà họ Diệp mở to mắt nhìn: Ở dưới đáy thùng, quả thật có một khẩu súng lục đen nhánh.

Tay cảnh sát kia cười lạnh nói: “Có nghe qua luật lệ gì không? Tàng trữ súng đạn trong thời kì chiến tranh, đây là tội chết đấy!”

Diệp Hường Dân hoảng sợ vùng vẫy: “Quan gia, oan cho tôi, tôi cũng không biết tại sao ở đây lại có súng! Có... có người muốn hãm hại tôi! Là Hoàng...” Ông còn chưa dứt lời đã bị cảnh sát đánh vào mặt, khóe miệng lập tức rỉ máu tươi.

Cảnh sát không nhịn được mà vung tay lên: “Năm hết tết đến, đúng là xui xẻo. Mau đưa về đồn!”

Diệp Hoa Xuân và Diệp Vinh Thu cố gắng ngăn lại, nhưng cảnh sát trực tiếp rút súng lục chĩa về phía bọn họ, hai anh em không dám động đậy nữa, chỉ biết đứng trơ mắt nhìn Diệp Hường Dân bị cảnh sát trời đi. Đến khi bọn họ ra khỏi Diệp công quán, Diệp Vinh Thu vội vã chạy ra theo, chỉ thấy cảnh sát áp giải cha anh lên xe cảnh sát, nghênh ngang rời đi.

Diệp Vinh Thu hồn bay phách lạc quay trở về phòng khách, tiếng trẻ con khóc vang khắp nhà. Diệp Hoa Xuân đâm mạnh vào cột nhà, mắng to: “Súc sinh!”

Cả bàn đầy ắp món ngon vẫn chưa có ai động tới, nhưng lúc này, không ai có hứng mà tiếp tục ăn. Đêm giao thừa đáng lẽ rất tuyệt vời, nhưng bởi biến cố kia mà hồngбет.

Diệp Vinh Thu ngã xuống sô pha, ngón tay thon dài xoắn chặt vạt áo móng, cắn răng nghiêng lợi nói: “Hoàng... Tam...” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

CHƯƠNG 14.

Diệp Hường Dân bị bắt đi đúng đêm giao thừa, cả nhà họ Diệp lâm vào cảnh hoang mang lo lắng.

Diệp Vinh Thu biết rõ chuyện này do Hoàng Tam gây nên —— chuyện làm ăn của Diệp gia đã qua thời hoàng kim lâu rồi, bây giờ dường như không có thù oán gì với ai, cho nên ngoại trừ Hoàng Tam, anh không nghĩ ra người nào có thể làm chuyện này. Và lại trước đó Hoàng Tam có gia hạn chót là cuối năm với Diệp Vinh Thu, chỉ là lần nợ anh bị ông ta chiếm tiện nghi xong tạm thời buông lỏng cảnh giác, cứ tưởng có thể trốn tránh cho xong chuyện. Đến bây giờ Diệp Vinh Thu mới hiểu rõ dụng tâm hiểm ác của Hoàng Tam: Ông ta tựa như một con mèo đã ăn uống no nê, còn anh chỉ là một con chuột nhỏ bé với số phận hẩm hiu đáng thương hại, ông ta giữ anh lại, chẳng vội ăn ngay nhưng cũng không chịu buông tha, cứ lạt mềm buộc chặt mà vằn tới vằn lui, đến khi anh bắt đầu thoi thóp mới chịu thu tay về.

Hôm sau là ngày mừng một tết, trong Diệp gia không có chút vui mừng nào nhiệt nào, thay vào đó là bầu không khí nặng nề u ám. Sáng sớm Tô Anh đã thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà mẹ đẻ. Chỉ còn hơn một tháng nữa là chị sẽ sinh, tới hôm qua cảnh sát đột nhiên ập vào nhà khiến chị bị giật mình, nửa đêm đau bụng không ngủ được. Chị thật sự không chịu nổi cuộc sống như vậy, sợ đứa con trong bụng sẽ bị ảnh hưởng, cho nên quyết định về nhà mẹ đẻ trước, đợi sinh xong rồi hẵng tính.

Tiền Tô Anh đi rồi, hai anh em đi tới đồn cảnh sát.

Hai người cố gắng giải thích với cảnh sát tất cả chỉ là hiểu nhầm, nhưng cảnh sát một mực nói rằng đã thu được bằng chứng, không chịu nghe lời bọn họ hai người định nộp tiền bảo lãnh để đưa cha đi về, nhưng cảnh sát kêu những chuyện quan trọng như này không thể nộp tiền bảo lãnh đến khi bọn họ nói muốn gặp mặt cha một lần để trao đổi, cảnh sát bảo Diệp Hường Dân là nghi phạm quan trọng, người nhà không được vào thăm hỏi. Cuối cùng hai anh em bị cảnh sát đuổi ra ngoài.

Phải qua mấy ngày sau Diệp Vinh Thu mới đi tìm gặp Hoàng Tam.

Anh biết Hoàng Tam đã bắt đầu tiến hành thu lưới rồi, lần này đi chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều, bởi vậy anh không muốn đến đây một chút nào, chỉ mong sự tình có thể thay đổi theo chiều hướng tích cực hơn. Nhưng anh và Diệp Hoa Xuân đã đi nhờ vả hết những người có tiếng tăm mà hai người quen biết ở cái đất Trùng Khánh, nhưng đến một sợi tóc của cha cũng chẳng được nhìn, cho nên anh mới đành phải đi tìm Hoàng Tam.

Lần trước đi gặp Hoàng Tam, anh còn định cá chết lưới rách với ông ta một phen, nhưng lúc này đây anh không thể làm như vậy. Hoàng Tam đang đứng ở thế thượng phong, một bên là an nguy của cha, một bên là tôn nghiêm và niềm kiêu hãnh của bản thân, anh chỉ có thể chọn một thứ duy nhất, ngay cả tính mạng bản thân cũng không thể lờ ra kì kèo được.

Diệp Vinh Thu xuất môn mà không dẫn theo tài xế hay người tùy tùng nào, một mình đi bộ tới nơi ở của Hoàng Tam. Chỉ có bảy tám con phố mà anh đi

mất hơn hai giờ, trong lúc đi xoay người ba lần, nhưng cuối cùng vẫn tới đây.

Trước cửa sân nhà Hoàng Tam, Diệp Vinh Thu không ngờ mình lại gặp Hắc Cầu.

Hắc Cầu đã xuất viện, trên đầu còn quấn băng, trong miệng ngậm một miếng thuốc, ngồi ngoài đại viện nhà Hoàng Tam đến đờ ra. Nghe thấy tiếng bước chân của Diệp Vinh Thu, hắn ngẩng đầu lên, bốn mắt chạm nhau viết rõ sự sợ hãi. Hắc Cầu dập miếng thuốc trong tay, đứng lên, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng lại nuốt ngược trở vào, hắn trầm mặc mấy giây, cuối cùng cười cười nói: “Tôi tìm Tam gia? Đi thôi, tôi dẫn anh vào.”

Diệp Vinh Thu cũng muốn nói lại thôi, lặng lẽ bước theo hắn vào trong nhà.

Hắc Cầu dẫn Diệp Vinh Thu tới phòng ngoài, bảo anh đứng đó chờ, hắn thì vào trong thông báo. Lần này Hoàng Tam cũng không bắt anh phải chờ lâu nữa, mấy phút sau anh đã được đi vào.

Hoàng Tam đang ngồi hút thuốc ở phòng chính, hai chân thư thích đặt trên lò than, thấy Diệp Vinh Thu đi tới, không còn tỏ vẻ ân cần mừng rỡ như trước đây, ông ta nghiêng mắt quan sát một phen, muốn cười nhưng không cười hỏi: “Ồ, không phải nhị thiếu gia đây sao, năm mới tốt lành. Không biết lần này tới chỗ tôi là có việc gì vậy?”

Cổ họng Diệp Vinh Thu nghẹn nghẹn, run giọng nói: “Tam gia, tôi xin ông hãy cứu cha tôi.”

Hoàng Tam hút hai hơi thuốc, không nhanh không chậm nói: “Chuyện cha em thật ra tôi cũng từng nghe nói qua. Nhưng mà.. xem ra chuyện này có vẻ rất khó khăn.”

Lúc này Diệp Vinh Thu cũng không còn do dự nữa, quỳ gối xuống trước mặt ông ta —— niềm kiêu hãnh của anh đã bị người ta phá vỡ, lần này quỳ xuống cũng không còn khó khăn như trước đây, đến khi hai đầu gối chạm đất rồi anh mới thấy.. thật ra chuyện này cũng rất dễ dàng. Mặt anh không đổi sắc nói: “Van xin ông.”

“Ồi.” Hoàng Tam tỏ vẻ hứng thú, chăm chú nhìn Diệp Vinh Thu một lúc lâu, ông vừa nhấc tay lên, Hắc Cầu đã đi tới giúp ông thông tẩu thuốc. Hoàng Tam chậm rãi nói: “Chuyện này, nói khó cũng không phải là quá khó, giữa chốn giang hồ, coi như tôi cũng có chút tiếng tăm, bỏ ra chút tiền, uy hiếp một chút, cảnh sát sẽ chịu nhún nhường mà thả người ra. Chỉ là ——”

Qua thật lâu vẫn không thấy Hoàng Tam nói tiếp, Diệp Vinh Thu không nhịn được mà ngẩng đầu lên nhìn.

Hoàng Tam nhìn ánh mắt bị thương của anh rồi cười một tiếng, cuối cùng cũng nói mục đích của bản thân: “Nếu là trước đây, Hoàng Tam tôi một lòng say mê em, chỉ cần em nói một câu tôi sẽ thay em giải quyết hết mọi rắc rối. Nhưng mà nhị thiếu gia của tôi à, em cứ lạnh lùng với tôi như vậy, tôi cũng không chịu được nữa, cho nên khi đó tôi mới nói.” Ông ta uể oải dựng hai ngón tay lên, “Tôi tự cho bản thân thêm hai tháng, nếu nhị thiếu gia em vẫn không thể chấp nhận thì tôi cũng phải chịu. Hai tháng đã qua rồi.”

Diệp Vinh Thu ngẩn người nhìn ông ta, không rõ ý ông là gì.

Hoàng Tam nói tiếp: “Ồi, Hoàng Tam tôi cũng không nhịn được nữa mà nói thẳng. Nhị thiếu gia em cũng thật vô lương tâm, tôi chạy đi khắp nơi giúp em giải quyết trăm công ngàn sự, gấp đến độ cả đêm không ngủ ngon, tôi phải đến tìm hiệu trưởng Tống cầu cha cáo mẹ, bản thân phải bỏ ra không ít tiền của mới có thể giúp em giải quyết hết rắc rối. Em thì sao? Vừa mới tân hôn đã quên bà mối. Đã thế còn chẳng buồn liếc mắt nhìn tôi một cái, đến một cuộc điện thoại em cũng chẳng chịu gọi.” Ông ta đau đớn vỗ ngực mình, “Ngực tôi đau nhói em có biết không?”

Diệp Vinh Thu hận đến nghiến răng nghiến lợi, siết chặt bàn tay run giọng nói: “Tôi sai rồi, xin Tam gia đại nhân đại lượng tha thứ cho tôi.”

Hoàng Tam khoát khoát tay: “Dù sao Hoàng Tam tôi cũng lăn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, tuổi đời so ra cũng hơn em ít nhiều, nếu không có chút hảo hiệp đã chẳng đi được tới ngày hôm nay. Quên đi, em đi đi, tôi không xin em cái gì nữa, đã vậy em cũng đừng đến đây khiến tôi thêm đau lòng. Tiểu Hắc, mau tiễn khách.”

Diệp Vinh Thu sửng sốt. Anh từng nghĩ đến việc Tam gia dùng lời nói hạ lưu sỉ nhục mình, chứ trăm triệu lần không nghĩ Hoàng Tam sẽ đuổi anh đi. Hoàng Tam tổn nhiều tâm tư như vậy, không phải bởi muốn thấy anh rơi vào khốn cảnh như này sao? Chẳng lẽ ông ta thực sự bỏ qua? Nếu đã vậy sao còn hại cha anh phải vào tù?!

Hắc Cầu tiến lên trước, khom lưng đỡ Diệp Vinh Thu đang sững sờ dậy, nhân lúc kê mặt ghé vào tai anh thấp giọng nói: “Tam gia muốn anh cầu xin ông ta.”

Diệp Vinh Thu sợ run, nháy mắt cảm thấy như bị sét đánh. Trước khi đến đây anh đã chuẩn bị tâm lý nghe ông ta nói những lời bản thủ đệ tiện nhất, không ngờ Hoàng Tam có thể dễ dàng đẩy mình xuống vực sâu như này. Cầu xin ông ta? Cầu ông ta tha mình? Cầu ông ta chiếm lấy mình? Sao có thể!

Niềm kiêu hãnh của Diệp Vinh Thu đã hoàn toàn sụp đổ, chỉ còn lại chút tự tôn này. Anh lừa mình dối người tự nhủ bản thân, người bị ép là người vô tội, anh tha bị ức hiếp cũng không muốn tự sa ngã, nhưng bây giờ thì sao, Hoàng Tam chặn đánh chút phòng thủ yếu ớt cuối cùng của anh, anh đã sắp gục ngã.

Phần nộ trong lòng Diệp Vinh Thu như muốn nổ tung, anh chống tay xuống đất, đang muốn đứng dậy rồi đi thì Hoàng Tam liếc mắt nhìn anh, cao giọng nói: “Tiểu Hắc à, hôm nay tiễn nhị thiếu gia đi rồi, sau này đừng để em ấy vào đây nữa. Vừa nhìn thấy em ấy ngực tôi đã nhói đau.”

Diệp Vinh Thu nửa đứng nửa quỳ một hồi, cuối cùng lại quỳ rạp xuống đất, nước mắt chảy từng giọt, giọng nói càng thêm run rẩy: “Tam gia, tôi xin ông,

tôi cầu xin ông. Xin ông hãy cứu cha tôi.”

Hoàng Tam cắn tẩu nhìn anh không lên tiếng.

Hai mắt Diệp Vinh Thu mất hết tiêu cự, bên miệng không ngừng lặp đi lặp lại câu “Tôi cầu xin ông”. Hoàng Tam để mặc anh quỳ gối cầu xin suốt ba phút mới nặng nề thở dài, đặt tẩu thuốc qua một bên, đứng dậy đi tới trước mặt Diệp Vinh Thu đỡ anh lên: “Mậu Thực à, em đừng như vậy, nghe em nói mà tim tôi đau thắt.”

Diệp Vinh Thu khóc đến mức không nói nổi nên lời.

Hoàng Tam quay đầu khoát tay với Hắc Cầu và những người khác trong phòng, “Được rồi, tất cả lui ra đi, để tôi nói chuyện với Mậu Thực.”

Mọi người đều lui ra. Hắc Cầu dùng ánh mắt phức tạp chần chừ nhìn Diệp Vinh Thu mấy giây mới đi ra ngoài.

Hoàng Tam ôm hông Diệp Vinh Thu đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói: “Em xem, tôi đã đến cái tuổi nhìn đường còn chẳng rõ, cuối cùng lại ôm tình cảm với em, em vừa khóc tôi đã không chịu nổi. Nào, cục cưng, đừng khóc nữa. Không phải tôi không thể cứu cha em, chỉ là em đừng để tôi lại đau lòng như vậy. Sau này em làm người của Hoàng Tam, em nói gì tôi liền đáp ứng cái đó, đồ của tôi cũng là đồ của em. Có được không?”

Diệp Vinh Thu chỉ khóc mà không nói lời nào.

Hoàng Tam kéo anh vào buồng trong, đóng cửa rồi ngồi xuống kiên nhẫn chờ. Diệp Vinh Thu không đồng ý, ông cũng không nói lời nào, buộc Diệp Vinh Thu phải tự miệng nói trước.

Cuối cùng Diệp Vinh Thu miễn cưỡng gật đầu một cái, nói: “Xin ông hãy cứu cha tôi.” Anh tỏ rõ thái độ mình làm như vậy bởi vì lẽ hiếu chứ không phải cam tâm tình nguyện.

Hoàng Tam thăm cười một tiếng, sau đó giả vờ thở dài: “Được được được, bảo bối, cha của em cũng là cha của tôi, sao có thể không cứu được cơ chứ? Đừng khóc nữa, tới đây, tôi sẽ giúp em vui vẻ.” Nói rồi kéo Diệp Vinh Thu đi tới bên giường.

Cả người Diệp Vinh Thu cứng cứng.

Hoàng Tam cũng không vội cưỡng ép, như cười như không hỏi: “Em không muốn?”

Ánh mắt Diệp Vinh Thu dán chặt vào chiếc giường kia, muốn chạy trốn đến vạn lần, nhưng trong đầu lại có hơn một vạn ý niệm nhắc anh không thể chạy trốn.

Hoàng Tam nhàn nhã hận không thể ra ngoài chơi bài xong rồi trở về, để Diệp Vinh Thu có đủ thời gian suy nghĩ. Ông chăm chú nhìn nét mặt không ngừng thay đổi của Diệp Vinh Thu.

Ngày Diệp Hướng Dân bị kéo đi, gương mặt lộ rõ vẻ sùng sốt, biểu tình tuyệt vọng bất lực của Diệp Hoa Xuân, vẻ mặt lo âu sợ hãi của Tô Anh... Tất cả chậm rãi quay đều trong đầu Diệp Vinh Thu một lần lại một lần nữa. Cuối cùng anh run rẩy nói: “Tôi đồng...” Lời cuối cùng còn chưa nói ra, đột nhiên anh ngổ sập xuống đất khóc òa!

Hai mươi năm trên đời, chưa bao giờ Diệp Vinh Thu khóc lớn như vậy. Kiêu hãnh của anh, đức tin của anh, tôn nghiêm của anh, tất cả đều sụp đổ vào giờ khắc này. Anh biết thể xác mình sắp bị giày vò, nhưng trước đó, linh hồn của anh đã hoàn toàn bị xé nát, loại đau khổ này không cách nào hình dung được. Anh không biết mình có thể sống được bao lâu nữa, nhưng từ giây phút này trở đi, anh đã không còn là nhị thiếu gia Diệp Vinh Thu của ngày trước.

Đương lúc Hoàng Tam định đỡ Diệp Vinh Thu dậy, bầu trời vang lên tiếng nổ tung, ngay sau đó không lâu, mặt đất bắt đầu rung chuyển. Hoàng Tam sùng sốt: “Đây là... động đất?”

Bên ngoài đột nhiên trở nên ảm ỉ, những tiếng gào thét kinh không ngừng vang lên: “Giặc tới! Giặc Nhật tới! Mau chạy đi!” “Là giặc Nhật!!!”

Hoàng Tam không để ý đến Diệp Vinh Thu nữa, vội vã chạy tới bên cửa sổ nhìn. Mặt đất lại rung lên một lần nữa, đứng đây có thể nghe thấy tiếng nổ từ xa xa truyền tới và tiếng gào thét trong hoảng loạn của mọi người.

Cũng không biết dừng khi từ đâu tới, anh đứng lên chạy ra ngoài. Lúc kéo cửa phòng, suýt chút nữa anh đụng phải một người, Diệp Vinh Thu sùng sốt: Hắc Cầu đang quần băng trắng trên đầu, cánh tay dùng giữa khoảng không, bộ dạng dường như muốn mở cửa xông vào.

Diệp Vinh Thu chỉ sùng người trong chốc lát, sau đó anh vội đẩy Hắc Cầu chạy ra ngoài. Hắc Cầu chạy đuổi theo sau lưng anh.

Diệp Vinh Thu chạy thẳng ra khỏi hang ổ của Hoàng Tam, thấy mọi người nháo nhác trên đường cái, mặt ai nấy đều kinh sợ và tuyệt vọng, thể như con ruồi mất đầu bay loạn khắp nơi. Mà mấy chiếc máy bay đang lòng vòng trên bầu trời kia —— chính là máy bay chiến đấu của Nhật Bản.

Đột nhiên, một vật thể màu đen tách khỏi thân máy bay chiến đấu, sau đó nhanh chóng rơi xuống —— Giặc Nhật đang thả bom!

Ánh mắt Diệp Vinh Thu dán chặt vào những quả bom bị thả xuống. Có một quả bom đang rơi thẳng tắp xuống chỗ anh. Cả người anh ngã ra, quên mất phải né tránh, trong đầu đột nhiên hiện lên một suy nghĩ cổ quái: Muốn chấm hết tất cả.

Tiếng hét bên tai mỗi lúc một lớn hơn, thế nhưng dường như Diệp Vinh Thu không nghe thấy. Anh chỉ biết ngơ ngác nhìn quả bom, thậm chí còn bắt đầu mỉm cười.

Đột nhiên, một lực khổng lồ kéo anh ra ngoài, mới lao đảo chạy được hai bước, lại có một vật gì đó đè nặng lên người anh. Là một người, người kia ôm chặt anh ngã xuống đất, đồng thời lấy thân mình chở che cho anh.

“Àmmmm!” Bom nổ tung.

Ngày 18 tháng 2 năm 1938, lần đầu tiên Nhật Bản đánh xuống thủ đô Trùng Khánh của Trung Quốc. Tất cả mới chỉ là bắt đầu, báo hiệu năm năm rưỡi tiếp theo, Trùng Khánh không được yên ả một ngày nào. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

CHƯƠNG 15.

Bom không ngừng nổ tung ở những khu vực phụ cận, tiếng nổ lớn làm tai Diệp Vinh Thu ong lên, sóng nhiệt và lớp khói dày tạt vào mặt khiến Diệp Vinh Thu hít thở không thông.

Một lát sau Diệp Vinh Thu khôi phục thần trí. Tiếng nổ mạnh vẫn vang lên, nhưng bắt đầu xa dần, giặc Nhật không còn tiếp tục ném bom ở chỗ họ nữa. Nhưng khi tiếng bom nổ qua rồi, tiếng mọi người gào khóc lại trở nên rõ ràng và ám ảnh hơn bao giờ hết. Có người bị bom nổ chết, người thân ôm thi thể mà oán trời trách đất.

Diệp Vinh Thu quay đầu nhìn, thấy rõ người ghé vào chở che cho anh là Hắc Cầu.

Hắc Cầu từ trên người Diệp Vinh Thu đứng lên, nhổ đất bụi bay vào miệng ra. Băng trắng quần trên đầu hấn bị bụi bặm bám vào nhuộm thành màu xám bẩn, cánh tay và mặt lại có thêm vài vết thương. Hấn hỏi Diệp Vinh Thu: “Này chết chưa?”

Diệp Vinh Thu được Hắc Cầu lấy thân chở che cho, ngoại trừ lúc ngã xuống bàn tay bị trầy xước ra thì không bị thương chút nào. Anh nhìn Hắc Cầu đầy phức tạp, một lát sau ừ rừ cúi đầu thấp giọng nói: “Cảm ơn cậu...”

Hắc Cầu không đáp lời anh, hấn ngẩng đầu lên nhìn máy bay Nhật. Máy bay lượn vòng trên bầu trời Trùng Khánh, thả vô số bom đạn, sau đó bay vùn vụt đi. Toàn bộ quá trình, quân đội Trung Quốc không có bất kì hành động phản kích nào, dân chúng gào khóc chạy đi khắp nơi tìm chỗ trốn, cũng không có ai ngăn lại.

Diệp Vinh Thu nhìn máy bay chiến đấu của quân địch bay mỗi lúc một xa, nhin không được mắng: “Bọn Nhật Bản chết tiệt!”

Hắc Cầu nhìn chăm chú về phía trước, đột nhiên mặt biến sắc, nhanh chóng leo lên bờ tường, đứng trên tường nhìn về phía xa xôi. Diệp Vinh Thu giật mình nhìn hấn: “Cậu làm cái gì vậy?”

Chỉ thấy chân mày Hắc Cầu mỗi lúc một cau chặt, mắng to một tiếng: “Chó chết!” Sau đó nhảy xuống đầu tường bên kia, vội vã chạy về nơi hấn vừa nhìn.

Diệp Vinh Thu sững sờ một chút, gọi với theo: “Cậu đi đâu vậy?” Hắc Cầu không để ý tới anh, nháy mắt đã chạy thật xa. Lúc này, hai tên côn đồ chạy từ trong đại viện nhà Hoàng Tam ra, Diệp Vinh Thu sợ bị bọn chúng bắt lại, cũng không nghĩ nhiều, chạy theo hướng Hắc Cầu vừa đi.

Đây là lần đầu tiên quân Nhật tập kích Trùng Khánh, vì là lần đầu tiên thử tấn công nên bọn chúng không thả quá nhiều bom. Nhưng Trùng Khánh vốn được cho là nơi an toàn cách xa chiến trường, nên dân chúng nơi đây không khỏi hoảng loạn, mọi người không ngừng gào khóc tìm về nhà mình, đường cái rơi vào tình cảnh hỗn loạn.

Hắc Cầu chạy rất nhanh, vài lần Diệp Vinh Thu bị đám đông trên đường chen lấn suýt chút nữa mất dấu, nhưng vẫn cố lao đảo đuổi theo sau. Anh không biết Hắc Cầu muốn đi đâu, nhưng anh cũng không biết mình nên tới nơi nào, cho nên toàn tâm toàn ý bám theo sau.

Chạy suốt mười mấy phút đồng hồ, Diệp Vinh Thu thở hồng hộc mất hết sức, anh đang định bỏ cuộc, lại thấy Hắc Cầu rẽ vào khúc ngoặt phía trước. Anh vội vã xóc tinh thần rồi đuổi theo.

Con hẻm vô cùng thê thảm. Ban nãy quân Nhật ném bom xuống đây, phần nửa tòa nhà bị phá hủy, gạch ngói cùng máu thịt ngổn ngang một chỗ, Diệp Vinh Thu gần như nín thở. Có thể nhìn ra được đây là khu ổ chuột, mùi rác rưởi cùng máu tanh xông lên khiến Diệp Vinh Thu cảm thấy buồn nôn.

Hắc Cầu chạy lên chỗ gạch vỡ, Diệp Vinh Thu cũng không biết mình phát điên thế nào, cắn răng dẫm lên đồng gạch vụn mà đuổi theo.

Anh nghe thấy tiếng Hắc Cầu gào khản giọng: “Mợ Nga! Mợ đâu rồi? Tiểu Hoa? Tiểu Hoa, mày ở đâu?”

Diệp Vinh Thu mờ mịt đi theo hắn, lơ mơ nhớ ra người kỹ nữ mà Hắc Cầu cứu trên đường được hắn gọi là mợ Nga.

Đột nhiên có thứ gì đó khẽ động dưới đồng hoang tàn, Hắc Cầu lập tức chạy tới, đẩy từng tảng đá vụn ra, dưới đó lộ ra cánh tay một người. Hắc Cầu quay đầu hướng Diệp Vinh Thu hét lớn, “Mau gọi người tới cứu!”

Diệp Vinh Thu bị ánh mắt hung dữ của Hắc Cầu dọa sợ, lập tức xoay người hướng ngoài đường hô to: “Mọi người! Ở đây có người bị vùi!”

Chẳng mấy đã có hai người chạy tới, mọi người hợp sức đẩy từng tảng đá vụn, kéo một người đàn ông từ trong đó ra.

Hắc Cầu đưa người ra ngoài, sau đó lập tức chạy về phía trước, chạy tới khoảng sân rách nát ở bên trong. Vốn có ba gian phòng thì sụp hơn hai gian, cảnh tượng tiêu điều hoang phế không nỡ nhìn. Diệp Vinh Thu vọt vào, thấy Hắc Cầu đang quỳ gối giữa đồng gạch vụn, bàn tay điên cuồng đào bới, vừa bới vừa kêu to: “Mợ ơi? Chết tiệt, mợ đâu rồi?”

Thoáng thấy Diệp Vinh Thu xông vào, hắn quay đầu hét lớn: “Nhanh tới giúp tôi tìm đi!”

Diệp Vinh Thu chưa từng nhìn thấy Hắc Cầu thất kinh như vậy, bị hắn làm cho khiếp sợ, không dám nghĩ nhiều mà chạy tới, cùng hắn lật từng tảng đá.

Chỉ trong chốc lát, Hắc Cầu bế một con vật toàn thân đầy tro bụi ra. Diệp Vinh Thu tập trung nhìn kỹ, lập tức rợn tóc gáy: Đó là một con mèo nhỏ. Có điều nửa người nó bị máu thấm ướt, lặng yên nằm trong lòng bàn tay Hắc Cầu.

Hắc Cầu chợt bình tĩnh lại. Hắn ôm con mèo đáng thương vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt lại bộ lông của nó. Một lát sau, hắn cẩn thận đặt Tiểu Hoa xuống bãi đất trống bên cạnh, không nói gì mà tiếp tục đào bới.

Đột nhiên Diệp Vinh Thu ngăn Hắc Cầu lại, không cho hắn tiếp tục đào. Hắc Cầu đẩy tay anh ra, hai tay vẫn không ngừng bới, Diệp Vinh Thu lại ngăn hắn lại một lần nữa, tay giờ lên ra dấu yên lặng: “Chờ một chút, hình như tôi nghe thấy tiếng người.”

Hắc Cầu sững sốt, cuối cùng cũng chịu ngừng lại, ghé vào đồng cỏ nát chăm chú nghe. Diệp Vinh Thu cũng vênh tai lên. Qua mấy giây, bọn họ mơ hồ nghe thấy được giọng nói yếu ớt của một phụ nữ: “Con.. con.. ta ở đây.”

Hắc Cầu mờ mịt tìm nơi phát ra âm thanh, Diệp Vinh Thu chỉ vào đồng gạch nát trước mặt nói: “Ở dưới này.”

Hắc Cầu lập tức xông lên, bới đồng gạch nát lên tìm, một chiếc bàn đá hé ra. Diệp Vinh Thu tiến lên hỗ trợ, hai người hợp lực khênh bàn đá kia đi.

Mợ Nga đang nằm dưới đó, bởi vì cả người được bàn đá chắn cho nên mới tạm giữ được tính mạng. Nhưng khênh bàn đá ra rồi, Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đồng thời rùng mình: Hồng mợ Nga bị một tảng đá lớn đè lên, đá vụn và bùn đất dưới thân mợ bị máu nhuộm màu đen đặc.

Diệp Vinh Thu lập tức nhìn sắc mặt Hắc Cầu, chỉ thấy hắn ngầy ra, trong mắt đều là kinh hãi: Cả hai đều biết không thể cứu được mợ Nga.

Hắc Cầu không nói gì, hắn ngồi xuống, cẩn thận ôm nửa người trên của mợ Nga vào lòng, thấp giọng nói: “Mợ à, con tới cứu mợ đây.”

Mợ Nga tiều tụy cười một tiếng: “Ta như vậy chắc cũng chẳng chống được lâu nữa, cũng may mà có thể đợi được con về. Con nghe cho kỹ, tất cả tiền của ta đều ở dưới ván giường kia.” Mợ quay đầu nhìn vào căn phòng bị bom nổ đến hoang tàn, nói: “Con đào lên tìm một chút, chớ để người khác lấy đi, đó là tiền ta góp cho con, con cầm rồi sau này hồi cưới vợ.”

Hắc Cầu tựa hồ như không nghe, chăm chú lấy tay áo lau bụi đất trên mặt mợ Nga.

Mợ Nga cúi đầu ho hai tiếng, nhịp thở trở nên hỗn loạn. Mợ cố gắng hít một hơi, nói tiếp: “Ta không có con, coi con như con đẻ mình, tiền con đưa ta đều giữ lại, còn có của hồi môn của ta cũng ở đó, tất cả đều cho con. Ở gần kéo đầu giường có một hộp gỗ đen, bên trong cũng có chút tiền, là những đồng tiền dơ bẩn mà ta bán thân đổi lấy, con cầm tiền kia mua quan tài cho ta, đưa ta về Lý gia ở Du Bắc.. chôn..”

Diệp Vinh Thu chưa từng nhìn thấy cảnh sinh ly tử biệt như vậy. Ngày mẹ mất, anh còn quá nhỏ để rõ mọi chuyện, cho nên mỗi khi nhớ lại chỉ cảm thấy tiếc nuối chứ không có thống khổ. Hôm nay, một sinh mệnh sắp tắt lụi trước mắt anh, khiến nội tâm anh chấn động, kim lòng không động mà run rẩy. Giống như người mẹ đã mất vượt thời gian xuất hiện ở nơi này, một lần nữa từ từ chết đi trước mắt anh. Anh run giọng nói: “Không.. mợ sẽ không chết...” Anh không chịu tin, cũng không nguyện tin.. tính mạng con người lại yếu ớt mong manh tới như vậy.

Nhưng Hắc Cầu khác anh. Hắn chỉ điên cuồng khi đào bới tìm người, đến khi hắn tìm thấy mợ Nga rồi, lại trở nên bình tĩnh hơn bao giờ hết. Hắn không muốn tỏ ra đau khổ trước mặt người sắp đi, chỉ nhẹ giọng nói: “Lý gia ở Du Bắc, con biết rồi, còn gì nữa không?”

Mợ Nga lại ho khan vài tiếng, hơi thở càng lúc càng yếu ớt. Mợ chặt vật khoát tay: “Mà thôi.. thôi..ta cũng không có mặt mũi nào mà chôn cùng phần mộ tổ tiên của Lý gia.. con cứ tùy tiện đào một chỗ, chôn ta đi là được..”

Hắc Cầu nói: “Được, nghe mợ hết. Còn gì nữa.”

Ánh mắt mẹ Nga dần mờ hồ, mẹ nhìn Hắc Cầu, bàn tay run rẩy đưa lên, nhưng không cách nào tìm được vị trí chính xác. Hắc Cầu nắm lấy tay mẹ đặt lên mặt mình. Mẹ Nga cười cười, thanh âm nhẹ như gió thoảng: “Con.. nhiều năm như vậy.. ta chẳng nói với con một câu tốt đẹp nào.. Bây giờ ta sẽ nói.. con nhớ nghe rõ.. ta cũng không thể nói lại lần thứ hai..”

Hắc Cầu gật đầu: “Con nghe đây.”

Mẹ Nga nói chậm rãi: “Con, con là đứa trẻ tốt.. con không xấu xa.. con tốt.. tốt hơn rất nhiều người trên đời.. Ta biết trước đây con phải chịu khổ cực, mới vứt đi linh hồn mình.. Nhưng người còn sống, phải tìm được ý nghĩa cuộc sống của mình... Cả cuộc đời này, việc có ý nghĩa duy nhất mà ta từng làm.. đó là bảy năm trước cho con ăn một chén cơm..”

Hắc Cầu bắt đầu run lên, nhưng hắn vẫn cắn chặt khớp hàm, không nói gì.

Mẹ Nga nói: “Mãi đến khi sắp chết mới có thể cẩn thận suy nghĩ lại, đời người.. phải sống thật tốt.. không bao giờ là quá muộn.. con.. tâm lòng con tốt hơn bất cứ ai.. phải sống thật tốt... thật tốt.... sống sao cho thật ý nghĩa..”

Hắc Cầu cúi người xuống, vùi mặt vào lòng mẹ Nga, run giọng nói: “Mẹ, con hiểu rồi, con sẽ nhớ, mẹ cứ yên tâm. Mẹ đến đó rồi đừng vội đi, hãy chờ con. Con sẽ cho mẹ thấy.. mình sống thật tốt.”

Mẹ Nga mỉm cười, mẹ đã không cất lên thành tiếng được nữa, chỉ có thể yếu ớt dùng khẩu hình nói: “Con ngoan..”, mẹ vươn tay lên xoa đầu Hắc Cầu, nhưng bàn tay đưa lên, đến giữa khoảng không lại rơi xuống —— cũng không thể nhắc lên được nữa.

Hắc Cầu không khóc. Đến khi cánh tay mẹ hạ xuống, ngón tay hắn cẩn thận đưa lên mũi mẹ Nga, xác định mẹ đã mất thật rồi, đến lúc này hắn mới ngẩng mặt lên trời găm một tiếng.

“Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Nước mắt Diệp Vinh Thu tràn như đê vỡ, anh che mặt khóc rống lên, tựa như người phụ nữ này có quan hệ gần bó thân thiết với mình. Tâm tình có khả năng lay nhiễm, giờ phút này, anh cảm thấy cực kỳ bị thương.

Qua thật lâu, thật lâu, Hắc Cầu mới nhẹ nhàng buông mẹ Nga xuống, đi tới bên người Diệp Vinh Thu, dùng bàn tay dính đầy bùn đất và máu đỏ lau nước mắt trên mặt anh. Có điều bàn tay hắn so với gương mặt Diệp Vinh Thu còn bẩn hơn, chẳng khác nào bôi bẩn lên gương mặt anh.

Diệp Vinh Thu mở to đôi mắt sưng đỏ đầy đáng thương nhìn hắn.

Hắc Cầu do dự một chút, bàn tay to lớn áp vào nhẹ trên đỉnh đầu Diệp Vinh Thu, thấp giọng nói: “Đừng khóc.”

Diệp Vinh Thu thút thít lau nước mắt trên mặt: “Tôi, tôi không khóc.”

Hắc Cầu chăm chú nhìn đôi mắt anh: “Tôi đã cứu anh một mạng.”

Diệp Vinh Thu ngây ra, không biết lời hắn nói có ý gì.

Giọng Hắc Cầu dịu êm mà bình tĩnh: “Cứu được thì cứu thôi. Đừng sợ, tôi sẽ cứu anh. Yên tâm đi.”

Diệp Vinh Thu nhìn hắn đầy kinh ngạc. Một khắc kia, anh quên mất Hắc Cầu vẫn luôn chăm chọc anh, quên mất thân phận hèn mọn của Hắc Cầu, quên cả việc ghét bỏ bàn tay Hắc Cầu vỗ trên đầu mình có bao nhiêu dơ bẩn. Giây phút ấy anh thấy bàn tay đặt trên đầu mình thật ấm áp, lòng mình tịnh, những kích động mấy tháng qua chợt tan biến, chỉ thấy thật an bình.

-x-

Du Bắc: Du là tên gọi khác của Trùng Khánh, Bắc là phía Bắc. Du Bắc là phía Bắc Trùng Khánh. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

CHƯƠNG 16.

Diệp Vinh Thu cũng không đi gặp lại Hoàng Tam, bởi trong nhà anh xảy ra một chút chuyện.

Cha của Diệp Vinh Thu – Diệp Hường Dân phải nhập viện. Hôm ấy bom không rơi xuống đồn cảnh sát, nhưng bởi quân Nhật ném bom oanh tạc Trùng Khánh khiến dân chúng hoảng sợ và nảy sinh bạo loạn, vô số người chạy đến đồn cảnh sát và tòa nhà chính phủ, hai bên xảy ra xung đột lớn. Trong lúc hỗn loạn mọi người giẫm đạp lên nhau và sử dụng bạo lực khiến không ít người bị thương, lúc bấy giờ Diệp Hường Dân đang bị giam trong đồn cảnh sát cũng không may bị người ta đạp vào đầu, đến khi Diệp Hoa Xuân và Diệp Vinh Thu nhận được tin chạy tới bệnh viện, khi ấy Diệp Hường Dân đã rơi vào hôn mê sâu.

Diệp Hường Dân thụ thương rất nặng, hôn mê mãi không tỉnh lại, hai anh em Diệp gia châu chực ở bệnh viện hơn ba ngày mà tình hình của cha vẫn chưa có dấu hiệu chuyển tốt, cuối cùng đành phải đi về nhà, thay phiên nhau đến trông cha.

Từ ngày quân Nhật tấn công Trùng Khánh, Diệp Vinh Thu không gặp lại Hắc Cầu. Anh hoài nghi Hắc Cầu không thực hiện được hứa hẹn kia nên đã chạy trốn. Cho đến một buổi tối, Diệp Vinh Thu từ bệnh viện về nhà, phát hiện Hắc Cầu đang ngồi xõm trước cửa nhà mình. trông thấy thân ảnh quen thuộc kia, Diệp Vinh Thu sững sốt một lúc lâu, anh kêu phu xe đi vào trước, một mình đi tới bên Hắc Cầu.

Mỗi lần nghĩ đến Hắc Cầu, trong lòng Diệp Vinh Thu đều cảm thấy rất phức tạp. Hôm ấy Hắc Cầu cứu anh khỏi bom rơi đã khiến anh thay đổi thành kiến về hắn, anh cũng đã được thấy một mặt thâm tình trọng nghĩa của Hắc Cầu, không còn cảm thấy chán ghét hắn như trước đây, ngược lại còn sinh ra chút thương hại. Nhưng Hắc Cầu thật sự là thuộc hạ của Hoàng Tam, cũng thuộc đám lưu manh côn đồ mà anh vẫn luôn xem thường, điều này khiến anh khó có hảo cảm với Hắc Cầu. Hắc Cầu nói sẽ cứu anh, anh thật sự hoài nghi, liệu một tên lưu manh xỏ chợ nhỏ bé như Hắc Cầu có thể chống lại tên đầu xỏ lão thành là Hoàng Tam được hay không.

Diệp Vinh Thu hỏi Hắc Cầu: “Mấy ngày nay cậu đi đâu vậy?”

Hắc Cầu đáp: “Du Bác.”

Diệp Vinh Thu sững sốt một chút, lập tức hiểu hắn đi làm chuyện gì, không hỏi tiếp.

Hắc Cầu hỏi: “Cha của anh bị thương?”

Diệp Vinh Thu nhớ đến người cha nằm hôn mê trên giường bệnh suốt mấy ngày này, trong mắt có chút cay, khẽ thờ dài.

Hắc Cầu nhìn theo anh, nói: “Gần đây Tam gia cũng gặp phiền phức, ông ta không rảnh để tới tìm anh làm phiền đâu. Anh cứ yên tâm.”

Diệp Vinh Thu ngần ngại “ồ” một tiếng, Hắc Cầu không nói rõ nhưng Diệp Vinh Thu cũng hiểu đại khái chuyện gì đang xảy ra, có lẽ yếu viên của chính phủ mới tới đã ra tay trị Hoàng Tam đi. (yếu viên = thành viên quan trọng)

Hai người không nói gì nhìn nhau một hồi, Hắc Cầu đứng lên phui bụi dưới móng: “Tôi đi đây.”

Diệp Vinh Thu nghĩ nếu cứ để hắn đi như vậy thì có vẻ hơi lạnh lùng, nhưng anh không muốn mời Hắc Cầu vào nhà, đang quán quít suy nghĩ, Hắc Cầu đã đi qua bên người anh. Diệp Vinh Thu nhìn không được gọi hắn lại: “Cậu tới đây là muốn nói điều này thôi sao?”

Hắc Cầu đưa lưng về phía anh, khoát khoát tay: “Tiện nhìn xem anh còn sống hay không ấy mà.”

“Cậu. . . cậu.” Diệp Vinh Thu vẫn không thể làm trái lương tâm mà mời hắn vào nhà, đành phải hỏi: “Thương thế đã khá hơn chút nào chưa?”

Hắc Cầu xoay người, mặt không đổi sắc nhìn anh chăm chú, mãi đến khi Diệp Vinh Thu thấy có chút ngại ngùng, Hắc Cầu mới cong môi cười: “Thương thế ấy à, không việc gì. Còn có, tôi sẽ không vào nhà anh ngồi đâu, không cần phải lưu lại.” Nói xong câu đó, hắn đi thật.

Mặt Diệp Vinh Thu nóng lên, cảm thấy xấu hổ và ảo não cực kỳ. Anh bắt đầu tin lời Hắc Cầu nói khi đó, hắn có thể thấu rõ mỗi lỗ chân lông trên người anh đang nghĩ gì. Anh thật sự không biết diễn trò, từ nhỏ đã quen sống theo ý bản thân, cho nên bao nhiêu chán ghét và chột dạ đều viết rõ trên mặt. Nhưng khi nhìn bóng lưng rời đi của Hắc Cầu, đột nhiên anh cảm thấy chán ghét cái thói tự mãn kiêu ngạo của chính bản thân mình —— Anh bắt đầu hoài nghi ý nghĩa tồn tại của chúng, rốt cuộc dựa vào đâu mà anh tỏ ra như vậy?

Sau lần quân Nhật thử tấn công Trùng Khánh, thành phố này đột nhiên thay đổi. Thật ra máy bay quân Nhật ném bom cũng không phá hủy quá nhiều kiến trúc ở Trùng Khánh, nhưng lại dẫn tới sự thay đổi nghiêng trời lệch đất. Mỗi một người dân nơi đây đều có thể cảm nhận được, người đi đường, người thân, thậm chí trong chính nội tâm mình cũng đang bấp bênh rối loạn, chỉ là mỗi người lại có một cách biểu hiện ra bên ngoài khác nhau.

Nhất thời, trước cửa ban chiêu binh có một hàng dài người xếp hàng, một loạt sinh viên tham gia biểu tình, các chí sĩ yêu nước không ngừng diễn thuyết tuyên truyền, mà dân chúng cùng vài người trong chính phủ cũng đã đứng lên kêu gọi hòa bình —— không phải thông qua chiến tranh để giành lại hòa bình, mà là cầu xin đầu hàng. Nói ngắn gọn thì, đã có người bắt đầu thức tỉnh, cũng có những người tự nguyện ngủ say.

Mỗi lần Hắc Cầu đi qua ban chiêu binh là một lần hắn ngoái đầu nhìn lại, nhìn hàng đội ngũ khi náo nhiệt khi lại quạnh quẽ, cuối cùng xoay người rời đi.

Đào mất đã đến tháng ba, Tô Anh mẹ tròn con vuông sinh ra một cậu bé trai mập mạp. Chị vẫn không trở về Diệp gia mà ở lại nhà mẹ đẻ, đồng thời nói rõ, khi nào Diệp gia giải quyết xong chuyện phiền toái với Hoàng Tam thì mẹ con chị mới trở về.

Một tháng này, Diệp Vinh Thu chưa từng gặp lại Hoàng Tam. Nhưng không gặp không có nghĩa là Hoàng Tam không gây rắc rối cho anh. Bởi hiện tại Hoàng Tam đang gặp phiền phức, cho nên không thể làm gì khác ngoài việc giả bộ đang hoàng tử tể, nhưng muốn gây khó dễ cho Diệp gia lại là một chuyện rất đơn giản. Một tháng này, đám lưu manh của Hoàng Tam không ngừng chạy đến Diệp công quán, hiệu vải của Diệp gia, thậm chí còn chạy đến bệnh viện Diệp Hường Dân đang nằm làm náo loạn. Mấy ngày này anh em Diệp gia không rảnh rồi trông coi cửa hàng, nên đã bán mặt tiền đi để đổi

lấy tiền mặt. Tuy vậy lúc này bán mặt tiền cũng chẳng đổi được lấy bao nhiêu, giá cả chỉ bằng một phần mười năm ngoái —— ai cũng sợ giặc Nhật lại đánh tới, sản nghiệp sẽ bị hủy tan tành. Số tiền Diệp gia bán tiệm kia đều dành cho việc trị liệu của Diệp Hường Dân.

Bởi vì ngày nào cũng có đám lưu manh tới bệnh viện làm loạn, nên một tháng qua anh em Diệp gia đã phải chuyển viện cho Diệp Hường Dân đến ba lần, nhưng lần nào cũng vậy, qua mấy ngày là Hoàng Tam tra được tung tích của họ ngay. Ngay cả như vậy, Diệp Vinh Thu cũng không muốn đánh đổi tôn nghiêm và thể xác của mình một lần nữa, Diệp Hoa Xuân tưởng rằng chuyện lần trước đã khiến em trai mình mất hết dũng khí, nhưng không hoàn toàn là như vậy —— Chuyện ngày 18 tháng 2 khiến Diệp Vinh Thu rất xúc động, những lời mẹ Nga nói không chỉ khiến Hắc Cầu cảm động mà Diệp Vinh Thu cũng thấy cảm động theo. Người còn sống, sống thật tốt cũng là sống, ngu muội gặp sao hay vậy cũng là sống. Anh không muốn tiếp tục nhu nhược như vậy nữa, anh muốn sống sao cho thật ý nghĩa. Điều đó không đồng nghĩa với việc anh sẽ mặc kệ cha và anh trai mình, anh muốn tích cực chống lại. Hiện tại, ngày nào anh cũng viết thư nặc danh gửi chính phủ, tố cáo những tội ác mà Hoàng Tam gây ra suốt mấy năm qua, đồn bót hay sào huyệt của Hoàng Tam anh cũng cung cấp hết thảy. Thế nhưng muốn lật đổ Hoàng Tam không phải chuyện ngày một ngày hai, nếu như Hoàng Tam thực sự muốn ép anh tới đường cùng, anh đành phải mang dao tới gặp ông ta một lần nữa. Chỉ là lúc này anh không còn kẻ dao vào cổ bản thân, mà là dùng dao để chấm dứt mọi tội ác ông ta gây nên. Đây cũng được coi là một loại ý nghĩa sống.

Anh em Diệp gia đi tới bệnh viện, trên đường tới phòng bệnh của cha, các bác sĩ và y tá thấy họ đều tươi cười chào hỏi. Diệp Vinh Thu và Diệp Hoa Xuân cảm thấy kì quái, còn tưởng viện mới tăng tiền lương, hai anh em cũng không nghĩ ngợi nhiều. Đến khi bọn họ đi tới cửa phòng bệnh rồi, một bác sĩ mặc áo blouse trắng từ trong đi ra, gỡ ống nghe bên tai xuống, mỉm cười nói với Diệp Hoa Xuân và Diệp Vinh Thu: “Chúc mừng, cha của hai anh đã tỉnh lại rồi.”

Diệp Vinh Thu và Diệp Hoa Xuân liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều kinh hi. Diệp Hường Dân hôn mê suốt một tháng qua, bác sĩ từng nói với họ có khả năng Diệp Hường Dân sẽ phải sống thực vật cả đời, tuy rằng ngày nào bọn họ cũng ngắm trông cha tỉnh lại, nhưng dần dần đã thành thói quen, hai người nghe xong đều ngày dại.

Diệp Vinh Thu lấy lại phản ứng đầu tiên, anh hét to một tiếng, đẩy bác sĩ ra chạy vào phòng bệnh, Diệp Hoa Xuân theo sát phía sau.

Diệp Hường Dân đã thực sự tỉnh lại, nhưng cơ thể ông vẫn rất suy yếu, nằm trên giường bệnh không ngồi dậy nổi, cũng không nói nên lời, chỉ có thể nhìn anh em họ cười. Diệp Vinh Thu và Diệp Hoa Xuân, mỗi người nắm một bên tay cha mình, kích động không biết dùng lời nào để diễn tả.

Diệp Hường Dân cố sức ngẩng đầu chạm lên gương mặt của Diệp Vinh Thu, dùng khẩu hình để nói: “Con trai, đừng làm chuyện điên rồ.”

Diệp Vinh Thu cười nói: “Cha, cha yên tâm, con sẽ không làm việc gì ngốc nghếch đâu.”

Diệp Hường Dân nhìn anh nở nụ cười đầy ôn hòa.

Đương lúc ba cha con đang tâm sự, bên ngoài hành lang đột nhiên có tiếng âm ỉ, rất nhiều tiếng bước chân vội vã, còn có tiếng bác sĩ y tá can ngăn và tiếng hét chói tai. Anh em Diệp gia lập tức đoán được, sợ rằng đám lưu manh kia lại đến nháo rồi, hai người vội vã đứng dậy, muốn đi ra ngăn cản. Nhưng cửa phòng bệnh vừa mở ra, bảy tám người bên ngoài liền vọt tới, hai người không ngăn nổi.

Những người đó xông vào đập bẻ thiết bị trong phòng bệnh, Diệp Hường Dân vừa tỉnh lại hoảng sợ mở to mắt nhìn, há hốc miệng không nói lên thành tiếng. Một tên lưu manh xông tới, kéo mạnh ống dẫn trên mu bàn tay ông, máu tươi phun ra từ mu bàn tay Diệp Hường Dân.

Diệp Vinh Thu nóng mặt, nhào tới tên vừa rút bình truyền ra. Diệp nhị thiếu gia sống đến bây giờ cũng chưa từng đánh nhau với ai, lần đầu tiên anh đánh nhau chỉ như đứa con gái yếu ớt cào loạn, chẳng được mấy giây đã bị người ta ôm eo ném ra ngoài.

Sắc mặt Diệp Hường Dân lập tức thay đổi, cổ thở hắt một hơi, sau đó nhịp thở dần chậm lại, trợn trắng mắt ngất đi.

Diệp Vinh Thu kêu thảm thiết: “Cha!”

Mấy tên lưu manh đập hết đồ trong phòng bệnh rồi, thấy có người bất tỉnh liền xoay người bỏ đi. Diệp Vinh Thu muốn nhào tới nói lẽ cùng bọn chúng, lại bị Diệp Hoa Xuân kéo lại: “Được rồi, được rồi!”

Tên đi sau cùng ra đến cửa thì dừng bước, quay đầu nhìn vành mắt đỏ bừng của Diệp Vinh Thu, nói: “Tam gia nhờ tôi chuyển lời tới anh, phải tự biết mình biết ta.” Nói xong liền đập cửa rồi đi.

Diệp Hường Dân hôn mê suốt một tháng, vừa tỉnh được mấy tiếng đã lại ngất đi. Hai anh em một mực ở bệnh viện trông đến tối muộn, nghe bác sĩ nói tình hình Diệp Hường Dân không còn đáng ngại mới thở phào nhẹ nhõm. Diệp Vinh Thu kêu Diệp Hoa Xuân về nhà, định ở lại viện gác đêm, lại nghe thấy Diệp Hoa Xuân nói: “Em đi về với anh đi. Anh có chuyện muốn nói với em. Ở đây có người khác trông.”

Diệp Vinh Thu cảm thấy kì quái, nhưng khi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh trai, nghĩ là có chuyện rất quan trọng, đành theo anh lên xe trở về nhà.

Hai người trở lại Diệp công quán, Diệp Hoa Xuân kêu người làm đi xuống, ngồi bên mép giường chăm thuốc. Rất hiếm khi Diệp Vinh Thu thấy anh trai hút thuốc, Diệp Hoa Xuân không nghiện thuốc lá, chỉ khi nào phải xã giao với khách hàng anh mới hút một hai điếu, về nhà thì chẳng bao giờ hút cả.

Diệp Vinh Thu cảm thấy bất an: “Anh, anh muốn nói gì với em vậy?”

Diệp Hoa Xuân hít sâu hai hơi, sau đó nặng nề thở dài: “Tiểu Thu à, em rời khỏi Trùng Khánh, tới Vũ Hán đi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Dự cáo tập sau, Hắc Cầu bạo phát, phản kháng Hoàng Tam, đôi bên nương tựa lẫn nhau (^o^)/ Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

CHƯƠNG 17

Diệp Hoa Xuân hít sâu hai hơi, sau đó nặng nề thở dài: “Tiểu Thu à, em rời khỏi Trùng Khánh, tới Vũ Hán đi.”

Diệp Vinh Thu ngậy ra trong thoáng chốc, nghi hoặc hỏi: “Vậy sao được? Cha còn đang nằm viện!”

Diệp Hoa Xuân giờ tay lên ý bảo em trai bình tĩnh một chút: “Chuyện này anh cũng nghĩ từ lâu rồi, nhưng vẫn do dự, tới hôm nay mới có thể quyết định. Hoàng Tam vốn không có thâm cừ đại hận gì với Diệp gia chúng ta, em mới là mục tiêu chính của ông ta, anh nghĩ nếu như em đi rồi, có lẽ ông ấy sẽ không gây khó dễ cho nhà chúng ta nữa. Đương nhiên anh không muốn em rời đi, nhưng bây giờ Tô Anh vừa mới sinh xong, sức khỏe của cha cũng không tốt, nếu em tiếp tục ở đây, không chỉ có em gặp nguy, mà người nhà chúng ta cũng sẽ.. Anh sẽ chăm sóc cha, em yên tâm đi.”

Diệp Vinh Thu nói: “Nhưng kể cả em có đi, chưa chắc Hoàng Tam đã bỏ qua cho mọi người!”

Diệp Hoa Xuân gật đầu: “Anh cũng đã từng nghĩ tới. Cho nên anh nghĩ như này, chúng ta lựa một thời cơ thích hợp để cho em biến mất, khi ấy ông ta sẽ không thể làm gì khác.” Anh liếc mắt nhìn em trai mình, chậm rãi nói: “Ví dụ như khi giặc Nhật tấn công trở lại, anh sẽ nói là em bị bom nổ chết...”

Lúc giặc Nhật tấn công, Diệp Hoa Xuân núp ở nhà, Diệp công quán không nằm trong phạm vi bị bom nổ, nên căn bản Diệp Hoa Xuân không nhìn thấy cảnh người chết. Nhưng Diệp Vinh Thu thì khác, anh tận mắt chứng kiến người ta từ từ chết đi trước mặt mình, nỗi chấn kinh ngày ấy vẫn còn đọng lại rất rõ ràng, chỉ như vừa mới hôm qua. Anh cười khổ nói: “Thà rằng giặc Nhật không tới nữa...”

Diệp Hoa Xuân thở dài, nói: “Biết là vậy, nhưng chỉ sợ cứ tiếp tục em cũng không chống chọi được nữa. Có lẽ chúng ta nên tìm lý do khác, để Hoàng Tam nghĩ rằng em đã chết, không tiếp tục dây dưa, sau đó em nhân cơ hội rời khỏi Trùng Khánh, tới Vũ Hán.”

Diệp Vinh Thu cúi đầu không lên tiếng. Anh đang suy nghĩ, tuy rằng anh không muốn rời Trùng Khánh, không muốn rời người cha đang trọng thương, không muốn quăng tất cả trọng trách lên đầu anh cả, nhưng anh cũng phải công nhận lời Diệp Hoa Xuân nói rất có lý. Nếu cứ tiếp tục đối co với Hoàng Tam, người thua thiệt chỉ là anh, là Diệp gia bọn họ. Nhưng anh không muốn tới Vũ Hán, không muốn dựa dẫm vào vị hôn thê, nếu có thể tới những nơi khác là tốt nhất.

Tựa như thấu rõ tâm tư em trai mình, Diệp Hoa Xuân nói: “Bên cạnh đó, anh muốn em tới Vũ Hán, không chỉ là để tránh Hoàng Tam. Trùng Khánh bây giờ rất loạn, làm ăn thật sự rất khó khăn. Đánh là mấy ngày này Hoàng Tam đang gặp rắc rối, nhưng không biết phải đợi đến khi nào ông ta mới thực sự gục. Tuy chính phủ dời đô tới Trùng Khánh, nhưng tổng chỉ huy bộ quân sự và các thành viên nòng cốt của chính phủ thì đều ở Vũ Hán cả, đây mới là mạch máu của quốc gia. Anh tính gom hết tài sản của nhà ta ở đây, sau đó chuyển tới Vũ Hán gây dựng lại từ đầu, mong có thể chấn hưng Diệp gia. Vả lại Chu gia cũng ở đó, quan hệ hai nhà chúng ta rất tốt, có thể giúp đỡ trông cậy lẫn nhau.

Diệp Vinh Thu nghe anh trai nói xong, trầm mặc suy nghĩ một hồi, cuối cùng nặng nề gật đầu: “Được!”

Chẳng ai ngờ, giặc Nhật sẽ đến nhanh như vậy. Anh em Diệp gia vừa bàn bạc được đám mười ngày, Trùng Khánh lại bị không kích, giặc Nhật lại xuất hiện trên bầu trời Trùng Khánh.

Diệp Vinh Thu không ngờ cơ hội nói tới là tới, thậm chí anh còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhưng Diệp Hoa Xuân đã nhanh chóng phái A Phi đi chuẩn bị xe, nhét hành lý đã chuẩn bị xong xuôi vào tay Diệp Vinh Thu: “Chuẩn bị cho tốt, chờ giặc Nhật đi rồi, em lập tức đi ngay! Chuyện còn lại giao cho anh là được.”

Diệp Vinh Thu ôm bao quần áo lưu luyến nhìn Diệp Hoa Xuân: “Anh..”

Diệp Hoa Xuân cau mày nhìn anh một hồi, sau đó dùng sức ôm chặt anh vào lòng: “Em trai, hãy bảo trọng. Đừng để anh và cha thất vọng.”

Mũi Diệp Vinh Thu chua xót, lại cố nhịn xuống, trở tay ôm lại Diệp Hoa Xuân: “Anh, vất vả cho anh rồi, hãy chăm sóc cha thật tốt.”

Diệp Hoa Xuân trịnh trọng gật đầu, sau đó đẩy Diệp Vinh Thu ra ngoài: “Mau đi đi.”

Diệp Hoa Xuân không cất cử nhiều người đi theo Diệp Vinh Thu mà chỉ cho một mình A Phi đi theo. Từ Trùng Khánh tới Vũ Hán, phải mất ba bốn ngày, không cần có thêm nhiều người phiền toái, và lại hiện giờ Diệp gia cũng chẳng còn nhiều tới tở như trước đây. Anh đưa cho Diệp Vinh Thu một

ngàn, Diệp Vinh Thu không chịu nhận, nói là lộ trình không quá dài, chỉ lấy hơn một trăm, những ngày này làm ăn không tốt, cha nằm viện cần phải dùng tiền, tốt nhất là để cho anh trai giữ. Diệp Hoa Xuân nói đến Vũ Hán rồi sẽ phải dùng nhiều đến tiền, kiên quyết nhét tiền vào túi rồi đẩy em trai lên xe.

Máy bay của Nhật bay tới khu phụ cận Diệp công quán rồi quay một vòng rồi đi, cũng không có ném bom. Diệp Vinh Thu thầm cảm thấy quái lạ, nhưng thấy máy bay rời khỏi khu vực Giang Bắc nên A Phi tạm dừng cơ hội đường xá vắng vẻ mà rời đi, lái ngược phía với máy bay Nhật.

A Phi phóng xe rất nhanh, Diệp Vinh Thu ngồi trên xe, từ đầu đến cuối đều nhắm mắt lại, kinh hồn bạt vía đội tiếng bom vang lên, nhưng xe đi một lúc lâu vẫn chưa thấy có tiếng nổ lớn nào cả. Diệp Vinh Thu càng cảm thấy kì quái, suy tư trong chốc lát, thò đầu ra cửa xe nhìn.

Không còn thấy bóng dáng máy bay Nhật. Cả Trùng Khánh vô cùng an tĩnh.

Diệp Vinh Thu đột nhiên kêu to: “Nguy rồi! A Phi, mau dừng xe.”

A Phi không hiểu nên chỉ đi chậm lại.

Diệp Vinh Thu vỗ vào lưng ghế lái, kêu: “Quay xe! E rằng chúng ta phải về! Hôm nay giặc Nhật không ném bom, chỉ là đi dò xét thôi.”

A Phi vội vã phanh xe dừng lại.

Diệp Vinh Thu mở cửa xuống xe, cẩn thận quan sát bầu trời đằng xa, sau đó lại cúi người xuống dán tai lên mặt đường, không phát hiện động tĩnh gì có liên quan đến bom nổ cả.

Quả thật Diệp Vinh Thu đoán không sai, lần này quân Nhật chỉ điều một phân đội nhỏ đi dò xét tình hình, bọn chúng bay một vòng khắp Trùng Khánh, sau đó quay đầu rời đi.

A Phi do dự nói: “Nhị thiếu gia, Trùng Khánh lớn như vậy, tôi nghĩ đứng ở đây không thể nắm bắt được hết. Có khi nào bọn chúng thả bom ở nơi khác không? Nếu không đi chẳng biết phải chờ tới khi nào mới có cơ hội.”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không được, không thể mạo hiểm như vậy được. Vạn nhất bọn chúng không tấn công, anh trai sẽ gặp chuyện! Chúng ta phải về thôi! Tiếp tục chờ! Có lẽ sau này còn cơ hội khác!”

Diệp Vinh Thu đang định lên xe, lại thấy có một chiếc xe chạy từ đằng xa tới. Bởi vì máy bay giặc xuất hiện nên mọi người đi đường đều đã tìm chỗ ẩn nấp, lúc này con đường vô cùng vắng vẻ, lái xe rất thông thuận, chẳng mấy mà cái xe đi tới trước mặt Diệp Vinh Thu, sau đó xe dừng lại.

Diệp Vinh Thu chợt cảm thấy bất an, chậm rãi lui về phía sau hai bước, lưng chạm vào xe mình.

Cửa xe kia mở ra, năm người trên xe đi xuống bao gồm cả tài xế, người cầm đầu chính là cái người mà Diệp Vinh Thu không muốn gặp nhất —— Hoàng Tam!

Mà Hắc Cầu lúc này, đang đứng phía sau Hoàng Tam.

Ngoại trừ Hắc Cầu và Hoàng Tam ra, ba kẻ còn lại mỗi người đều cầm trong tay một cây gậy sắt, về mặt bất thiện nhìn chằm chằm về phía Diệp Vinh Thu và A Phi. Diệp Vinh Thu căng thẳng đến nỗi da gà da vịt nổi hết lên, giữa mùa đông mà đổ mồ hôi lạnh, A Phi ngồi trong xe so ra còn run hơn anh: “Thiếu.. thiếu gia... làm.. làm... làm sao bây giờ!”

Diệp Vinh Thu biết không thể trông cậy vào A Phi, lúc này anh muốn nắm lấy một cái phao cứu sinh, để người đi phần nào tuyệt vọng trong lòng. Anh vô thức đưa ánh mắt cầu xin nhìn về phía Hắc Cầu, hy vọng được đáp lại. Nhưng Hắc Cầu chỉ đơn giản nhìn anh, mặt không đổi sắc, trong ánh mắt không có bất kì một gợn sóng nhỏ nào. Diệp Vinh Thu không thể trông rõ tâm tình hẳn.

Thoạt nhìn Hoàng Tam có chút nôn nóng, ông nhìn chằm chằm Diệp Vinh Thu cười nhạt: “Tốt, Diệp nhị thiếu gia, xem ra em rất tốt!”

Phản ứng của Hắc Cầu khiến Diệp Vinh Thu cảm thấy tứ cổ vô thân, đành phải cố trấn tĩnh lại: “Tam gia, sao ông lại tới đây?”

“Sao tôi lại tới đây?” Hoàng Tam cười nhạt hai tiếng, móc khẩu súng lục từ bên hông ra, chĩa vào Diệp Vinh Thu lạnh lùng nói: “Em định đi đâu vậy? Cục cưng của tôi?”

Diệp Vinh Thu không ngờ Hoàng Tam lại lời sừng ra, nhất thời kinh hãi lui về phía sau, nhưng lưng anh đã dán vào thân xe, không thể lui được nữa, chỉ có thể hoảng sợ nhìn khẩu súng trong tay Hoàng Tam, cố gắng cứng giọng nói: “Ông, ông, ông làm trái với điều luật quản lý súng ống trong chiến tranh! Cảnh sát... cảnh sát sẽ tới bắt ông!”

Hoàng Tam không ngờ anh lại nói mấy lời này, nhìn bộ dạng ‘chính nghĩa’ kia của anh, nhất thời bật cười ha hả, sau đó hừ một tiếng, đi từng bước tới chỗ Diệp Vinh Thu, cười lạnh nói: “Nhị thiếu gia, mấy ngày này em vẫn có thể vui vẻ được hả? Cha em còn đang nằm trong viện thế kia, em lại muốn đi chơi đâu nhân lúc giặc Nhật tới?”

Diệp Vinh Thu nuốt nước miếng, tự nhắc mình phải trấn tĩnh lại, nhưng cơ thể không nhịn được run lên: “Tôi, tôi không có!”

Đột nhiên Hoàng Tam quát to: “Ranh con! Có phải mày cho rằng lão tử đang gặp vận hạn nên không trị nổi mày? Chó má! Tao nói cho mày biết Diệp Vinh Thu, không có thứ gì Hoàng Tam tao muốn mà lại không chiếm được! Con mẹ nó mày đừng tưởng mày ngon, hôm nay tao phải làm mày ngay trên

đường!” Bàn tay cầm súng của ông ta nhấc lên, chỉ vào ót Diệp Vinh Thu, nói: “Mau cởi quần áo cho tao! Cởi hết! Tao cho mày mười giây! Mười, chín..”

Diệp Vinh Thu cả kinh há hốc miệng, nhưng nòng súng của ông ta đang chìa vào đầu anh, muốn oai phong lẫm liệt không chịu nhục nhưng không thể, sợ đến mức cởi khuy áo mình ra: “Đừng, đừng nổ súng!”

Hoàng Tam hừ lạnh, nơi lồng tay cầm súng: “Nên tự biết thân biết phận, Diệp nhị thiếu gia à!”

Diệp Vinh Thu run rẩy cởi hai khuy áo của mình, cuối cùng cũng lấy lại được lý trí. Anh vừa giả vờ luống cuống tay chân không cởi được khuy, vừa nghĩ xem làm thế nào để thoát thân, đúng lúc này, một giọng nam trầm thấp đột nhiên vang lên: “Tam gia.”

Hoàng Tam đang nhìn chăm chăm vào Diệp Vinh Thu, nghe thấy bên tai có người gọi mình, quay đầu lại theo bản năng. Còn chưa kịp quay đầu hết, đột nhiên cổ tay và eo đau nhức, đến khi khôi phục được thần trí thì cả người đã bị không chế, cánh tay bị bẻ ra, họng súng mới này còn chìa về phía Diệp Vinh Thu, không biết sao bây giờ lại chọc vào thái dương mình.

Động tác của Hắc Cửu vô cùng lưu loát, một tay hất tóm lấy cổ Hoàng Tam, tay kia cướp súng trong tay ông ta, sau đó lại dùng lực bẻ tay Hoàng Tam. Hoàng Tam sợ đến thiếu chút nữa tè ra quần, lập tức buông tay ra, Hắc Cửu thuận lợi cướp được súng.

Hoàng Tam choáng váng, Diệp Vinh Thu ngây ra, đám thù hạ của Hoàng Tam cũng sững sờ, cả con đường lạng ngắt như tờ, mọi người trừng mắt nhìn nhau mất mấy giây, đến thở mạnh cũng không dám.

Vẫn là Hoàng Tam là người từng trải, tuy rằng đang bị người khác chìa súng vào đầu, nhưng ông nhanh chóng trấn định lại. Ông không ngờ Hắc Cửu lại trở giáo, cứ nhiên chìa súng vào đầu mình, nên giận nói: “Tiểu Hắc, cậu là, muốn tạo phản sao?”

Hắc Cửu cúi đầu nhìn. “Ừ.” Hắn sáng khoái đáp: “Tôi tạo phản.”

Hoàng Tam không ngờ hắn lại trả lời dứt khoát như vậy, giận dữ trừng mắt, cắn răng nghiêng lợi nói: “Hắc Cửu, Hoàng Tam tôi tự nhận mình không bạc với cậu. Giờ cậu lại không biết phép tắc mà nói năng như vậy, sau này có muốn hối cũng chẳng được!”

Hắc Cửu không hề tâm cười cười: “Tôi sẽ không quay đầu tiếp tục lẫn lộn với ông đâu, Tam gia.” Hắn dí họng súng vào đầu Tam gia, quay đầu ra lệnh với đám thù hạ của Hoàng Tam: “Ném gậy xuống. Ném xa ra.”

Mấy tên kia sững sờ, do dự một lúc rồi ném gậy đi.

Hắc Cửu lại quay đầu ra lệnh cho Diệp Vinh Thu: “Lên xe.”

Diệp Vinh Thu còn đang mơ hồ đứng ngây ra một chỗ. Hắc Cửu có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn anh, nói: “Nhị thiếu gia, còn muốn tôi mời anh lên xe nữa hay sao?”

Mãi đến lúc này Diệp Vinh Thu mới phản ứng lại, vội vội vàng vàng mở cửa xe đi lên, trước khi lên xe còn bị vấp chân, thiếu chút nữa ngã xuống. Anh cứ nghĩ Hắc Cửu bắt Hoàng Tam cho anh và A Phi có cơ hội chạy trốn, trong đầu loạn hết lên, đang lo anh đi rồi Hắc Cửu sẽ ra sao, lại thấy Hắc Cửu ép Hoàng Tam chui vào trong xe, nói với anh: “Ngồi xích vào một chút.”

Diệp Vinh Thu mở to mắt nhìn hắn đầy khó hiểu: “Cậu..” Anh không muốn mang theo cái lão Hoàng Tam phiền phức này!!!

Hắc Cửu nhấc chân đạp anh vào, sau đó chui vào trong xe, hắn ngoái đầu nhìn đám thù hạ của Hoàng Tam rồi ra lệnh cho A Phi: “Mau lái xe.” Toàn bộ quá trình, Hắc Cửu siết chặt cổ Hoàng Tam không rời mắt. Hoàng Tam bị hắn siết đến trợn trắng mắt, không có khí lực để phản kháng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

CHƯƠNG 18.

A Phi hoảng hốt phóng xe, thuộc hạ của Hoàng Tam lái đuổi theo họ ở phía sau, Hắc Cửu bảo Diệp Vinh Thu hạ cửa sổ xuống, vờn người ra ngoài nổ súng với chiếc xe ở phía sau, xe kia mất tay lái, thiếu chút nữa đâm vào cột điện.

Hắc Cửu lại kéo đầu Hoàng Tam ra ngoài cửa sổ, chìa súng vào sau gáy ông ta. Người ở xe kia nhìn thấy liền hiểu hắn đang uy hiếp, giảm tốc độ xe dần, chỉ chốc lát sau xe của Diệp Vinh Thu đã bỏ xa bọn chúng.

Hắc Cửu kéo Hoàng Tam trở vào xe, hỏi Diệp Vinh Thu: “Có dây không? Trói chân tay ông ta lại.”

Diệp Vinh Thu luống cuống mò vào hành lý sau xe lấy dây thừng ra. Hắc Cửu đang cầm súng, A Phi thì phải lái xe, bởi vậy chuyện trói Hoàng Tam đành phải giao cho anh. Một người chỉ biết đọc sách như Diệp Vinh Thu đương nhiên chưa từng làm qua việc này, nhưng bây giờ không phải lúc để từ chối, anh đành phải nén cảm giác ghét bỏ trong lòng mà trói Hoàng Tam.

Diệp Vinh Thu cầm dây thừng tiến gần đến tay Hoàng Tam, không nghĩ Hoàng Tam ngược lại lại rất phối hợp giơ tay mình lên để anh tiện trói chặt. Diệp Vinh Thu ngẩng đầu nhìn, ông ta cười cười vươn tay ra. Diệp Vinh Thu không khỏi cau mày. Trong lòng anh vốn có bóng ma, đôi tay kia từng chạm vào người anh muốn làm chuyện đen tối, tuy rằng cuối cùng ông ta không làm được cái gì, nhưng anh vẫn nhớ rõ cảm giác sợ hãi khó chịu ấy.

Hoàng Tam nhìn thấu tâm tư Diệp Vinh Thu, ông cười đầy ám muội: “Mậu Thực, sao lại không trói vậy? Luyến tiếc sao?”

Diệp Vinh Thu xấu hổ không ngớt, Hắc Cửu lấy báng súng đập vào đầu Hoàng Tam, bị đau nên ông ta lập tức ngậm miệng vào, trong mắt lóe lên một tia hận ý, quay đầu nhìn về phía Hắc Cửu. Hắc Cửu cười đến vân đạm phong khinh: “Xin lỗi Tam gia, xe lắc lư quá, tay tôi nó rung.”

Lúc Diệp Vinh Thu trói tay Hoàng Tam, ông ta dùng giọng điệu trưởng bối quan tâm nói: “Tiểu Hắc à, sao cậu cứ thích cướp người trong tay Hoàng Tam ta thế? Phùng Chân hầu hạ không thoải mái sao? Tình cảm Tam gia ta dành cho Mậu Thực chính là chân tình, tội gì cậu phải tự làm khổ mình mà tranh giành với Tam gia ta?”

Hắc Cửu nói: “Tam gia lớn tuổi rồi, không tiêu hóa nổi đâu. Tôi còn trẻ, cho bao nhiêu người cũng chơi được tuốt.”

Diệp Vinh Thu nghe hai người nanh nọc đầu đá nhau, không khỏi trừng mắt lườm. Anh trói tay Hoàng Tam xong liền ngồi gọn sang một bên.

Dọc đường đi, lão lưu manh và tiểu côn đồ không ngừng lời qua tiếng lại, Diệp Vinh Thu không nói gì chỉ cau mày. Đến khi xe sắp ra khỏi Trùng Khánh, sắc mặt Hoàng Tam sa sầm xuống.

Đột nhiên Hoàng Tam thở dài một tiếng, nói: “Tiểu Hắc à, Tam gia coi cậu như con đẻ mà nói thật. Ta vừa mất đối đãi cậu như con đẻ mình. Bao lâu nay ta có bạc đãi với cậu không? Ta cho rằng cậu là một người nặng nghĩa khí, có phải gần đây thấy Tam gia phiền phức, cho rằng Tam gia không che chở được cho cậu nên muốn tìm con đường khác? Cậu nghĩ lại mà xem, mười bảy tuổi ta gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, hơn hai mươi năm qua, sóng gió như nào đều trải qua cả rồi, hôm nay ngồi vào vị trí này, sao có thể nói gục liền gục được?” Lại nói: “Ta biết cậu nhất thời hồ đồ, nói không giận thì là giả, nhưng dù sao ta cũng coi cậu như con trai, tuy lần này cậu làm vậy nhưng ta cũng không đành lòng trách mắng. Con trai! Những lời này ta chỉ nói một lần thôi, bây giờ nếu cậu quay đầu lại, ta sẽ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.”

Hoàng Tam nói mấy lời ân nghĩa suốt cả buổi, Hắc Cửu không có phản ứng gì, Diệp Vinh Thu lại có chút lo lắng, sợ Hắc Cửu cứ như vậy mà đổi ý. Dù sao đến bây giờ anh cũng không biết tại sao Hắc Cửu lại giúp mình, thậm chí hẳn còn phản lại Hoàng Tam.

Hắc Cửu nhìn Hoàng Tam, tuy nét mặt tươi cười nhưng trong mắt chứa đầy lãnh ý. Hắc Cửu nói: “Đúng vậy, Tam gia đối với tôi tựa như cha đỡ đầu, ân tình nặng như núi. Bảy năm trước ở sông bạc, Tam gia lấy căn nhà tổ tiên của Chung gia để cho cha tôi mượn tiền, ân tình đầy đến bây giờ tôi vẫn chẳng dám quên.”

Mặt Hoàng Tam chợt biến sắc, hoảng sợ nhìn Hắc Cửu đăm đăm: “Chung gia? Cậu?! Cậu là con trai Chung Thiên Sơn?”

Hắc Cửu hướng ông ta cười lạnh một tiếng.

Hoàng Tam im lặng không nói gì nữa.

Xe đã rời xa khu vực thành thị, đi vào con đường đất. Đường đất vô cùng khó đi, xe xóc nảy không ngừng, xung quanh cũng không có bóng dáng tòa nhà nào, khắp nơi đều là ruộng đồng.

Đột nhiên Hắc Cửu cất tiếng: “Đỗ xe.”

A Phi không hiểu tại sao, nhưng cũng không dám chống lại lời người cầm súng này, vội vã dừng xe lại.

Hắc Cửu không nói gì, như có điều suy nghĩ mà nhìn chăm chăm khẩu súng trong tay mình. Mặt Hoàng Tam xám xịt dựa vào cửa xe, Diệp Vinh Thu nghĩ rằng hẳn muốn giết Hoàng Tam, khẩu trương không dám nhìn tới. Nhưng anh cũng không có ý ngăn cản, chỉ muốn nhảy xuống xe, tránh ra xa một chút, coi như không có liên quan gì tới mình.

Một lát sau, Hắc Cửu mở cửa xe, đá Hoàng Tam ra ngoài: “Ông cút đi.”

Lời vừa ra, mọi người đều chấn kinh. Vẫn là Hoàng Tam phản ứng nhanh nhạy, giùng giàng bò dậy từ dưới đất, nhưng vì cả tay chân đều bị trói, ông ta chỉ có thể vừa đi vừa nhảy.

Diệp Vinh Thu quýnh lên: “Sao cậu lại cho ông ta đi? Ông ta mà về Trùng Khánh, chẳng phải cha và anh tôi sẽ xong đời sao! Nhất định ông ta sẽ gây sự với bọn họ!”

Hắc Cửu liếc mắt nhìn, nhét khẩu súng vào trong tay Diệp Vinh Thu, sau đó nhảy xuống xe cho Diệp Vinh Thu tự mình xử lý: “Anh muốn ông ta chết sao?” Hắc Cửu nói: “Nếu anh muốn ông ta chết, vậy tự động thủ đi.”

Diệp Vinh Thu trợn mắt há miệng nhìn chăm chăm khẩu súng trong tay. Sống tới tận bây giờ anh vẫn chưa từng sờ vào súng lần nào, hôm nay, khối sắt nặng này nằm trong lòng bàn tay, khiến anh không khỏi sợ hãi, tựa như cái thứ đáng sợ này dính đầy vi khuẩn, thậm chí muốn nhanh chóng ném đi. Anh nhìn thân ảnh mỗi lúc một xa của Hoàng Tam, tuy sốt ruột nhưng lại không cảm nổi khẩu súng.

Hắc Cửu ôm ngực thờ ơ lạnh nhạt, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Thiếu gia à, nhờ một ngày nào đó, không có ai đứng bên cạnh giúp đỡ anh thì làm sao. Anh muốn giải quyết mọi phiền phức, nhưng lại không muốn làm bẩn tay mình, muốn bản thân thanh khiết như đóa bạch liên, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, không thể như vậy được đâu nha.” (bạch liên = sen trắng)

Diệp Vinh Thu nghe hắn nói vậy liền tức giận: “Tôi, tôi cũng không nói phải giết ông ta! Nhưng sao cậu có thể thả ông ta ra được! Sao cậu lại nói tôi như vậy!”

Hắc Cửu nhún vai: “Nếu như nhị thiếu gia không muốn giết người, vậy tự đi mà bắt ông ta lại đi. Chỉ là, sau này nhị thiếu gia phải dẫn ông ta đi cùng với mình, còn phải nhớ dành cho ông ta một phần cơm.”

Diệp Vinh Thu trừng mắt nhìn Hắc Cửu, không muốn tranh cãi vô ích. Anh phát bực với cái tên Hắc Cửu này, từ khi quen biết hắn tới giờ, cái miệng hắn chẳng nói ra được lời nào tốt đẹp, muốn nói hắn khác Hoàng Tam ở chỗ nào, chính là Hoàng Tam dùng hành động để vũ nhục anh, còn Hắc Cửu lại dùng lời nói khiến anh khó chịu. Thành thật mà nói, nếu như Hắc Cửu giết người trước mặt anh, có khi anh lại làm ấm lên bởi Hắc Cửu vậy bản đôi mắt cùng linh hồn thánh khiết của mình. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Hắc Cửu cũng không thể cứ như vậy mà thả Hoàng Tam! Về phần nếu không giết thì phải xử lý thế nào, anh cũng không biết, anh mong Hắc Cửu có thể giải quyết. Nói chung, mấy sự tình bản thủ thế này, anh muốn nó tránh càng xa mình càng tốt!

A Phi cũng bước xuống xe, do do dự dự hỏi Diệp Vinh Thu: “Thiếu gia, bây giờ chúng ta trở lại hay..”

Lúc này Diệp Vinh Thu mới nhớ ra giờ không phải là lúc để buồn bực, vội vội vàng vàng lên xe muốn đuổi theo Hoàng Tam, Hắc Cửu đứng sau lưng anh ung dung nói: “Nếu như anh sợ Tam gia quay lại sẽ gây khó dễ cho cha và anh trai mình, vậy cứ yên tâm đi. Chỉ sợ ông ta cũng không có can đảm để quay lại Trùng Khánh.”

Diệp Vinh Thu sửng sốt: “Tại sao?”

Hắc Cửu nói: “Hoàng Tam đang là tội phạm quan trọng bị truy nã, tổ chức cò bạc, ma túy, băng nhóm ngầm, nhiều đấy đủ tội chết rồi! Ông ta gấp quá nên mới mang súng theo tới tìm anh, trước khi chết còn muốn kéo người khác xuống nước. Và lại, anh là người duy nhất mà ông ta muốn nhưng không chơi đùa được, nên không cam lòng. Ông ta dẫn chúng tôi lái xe tới tìm anh, còn chưa tới cửa đã thấy anh lên xe bỏ chạy, nên mới cho đuổi theo.”

Diệp Vinh Thu vô cùng kinh ngạc, qua thật lâu mới lẩm bẩm nói: “Ông ta sắp gục rồi? Cuối cùng cũng bị phát lệnh bắt rồi? Vậy.. liệu ông ta có cơ hội đợi thời trở lại hay không?”

Hắc Cửu nhún vai, “Tôi nghĩ ít nhất trong vòng một năm, ông ta không dám quay lại đất Trùng Khánh.”

A Phi một lần nữa đặt câu hỏi: “Vậy nhị thiếu gia, chúng ta bây giờ...”

Diệp Vinh Thu ôm trán suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng nghĩ thông, bảo: “Có lẽ tới Vũ Hán đi.” Dù sao Diệp Hoa Xuân phái anh đi lần này không chỉ vì trốn Hoàng Tam. Diệp Vinh Thu vô tri vô thức lâu như vậy, thấy mình nên bắt đầu lo nghĩ chuyện trong nhà. Sớm muộn gì anh cũng phải tới Vũ Hán, anh sợ một ngày nào đó Hoàng Tam lại trở lại, nên muốn nhanh chóng tới Vũ Hán lo liệu mọi sự tình để Diệp gia dời tới, tránh mọi thị phi sau này.

Diệp Vinh Thu đang chuẩn bị mấy lời cảm ơn cùng từ biệt với Hắc Cửu, không nghĩ Hắc Cửu lại lên xe ngồi. Diệp Vinh Thu sửng sốt, tiến vào trong xe hỏi: “Cậu đây là..?”

Hắc Cửu nhếch môi cười đầy vô lại: “Cứu người cần được cứu, tiền Phật thì tiền tới Tây Thiên. Nhị thiếu gia không cần cảm động, kêu người lái xe đi.”

Diệp Vinh Thu vừa tức vừa buồn cười: Căn bản anh không cần Hắc Cửu hộ tống mình! Hắc Cửu cũng là một phiền toái to đùng, không phải người cùng đường với Diệp gia, nếu có thể đuổi được thì đuổi sớm một chút. Nhưng Hắc Cửu vừa mới cứu anh một mạng, bây giờ đuổi hắn xuống xe thì thật không phải phép. Tuy rằng anh không muốn dây dưa với Hắc Cửu, nhưng hôm nay Hoàng Tam bị truy nã, e rằng Hắc Cửu cũng gặp nguy, có lẽ không về được Trùng Khánh. Anh tính toán trong lòng một chút, ít nhất hiện tại không thể quăng Hắc Cửu ở nơi khi ho cò gậy này, bây giờ đưa Hắc Cửu đến nơi có người ở đã, cho hắn một chút tiền, sau đó đuổi đi cũng không muộn.

Diệp Vinh Thu trầm thờ dài, đóng cửa xe nói: “A Phi, lái xe đi.”

Bởi ban nãy trên xe có Hoàng Tam nên Diệp Vinh Thu không được tự nhiên, bây giờ Hoàng Tam đi rồi, tuy không còn bất an và khẩn trương như trước, nhưng ngồi cùng một chỗ với Hắc Cửu, hai người khó tránh khỏi bầu không khí xấu hổ. Diệp Vinh Thu nhớ ban nãy Hắc Cửu có nhắc đến chuyện sông bạc và Chung gia, liền hỏi: “Cậu.. cha của cậu cũng bị Hoàng Tam hại sao?”

Hắc Cửu nhìn anh thật sâu, hạ cửa kính xe xuống, lấy trong túi ra một điều thuốc. Hắn không nói chuyện một lúc, Diệp Vinh Thu cho là hắn không muốn nhắc đến đề tài này, đang xấu hổ không biết làm sao, lại nghe thấy Hắc Cửu nói: “Biết vì sao tôi lại cứu anh không?”

Diệp Vinh Thu ngây ngốc hỏi: “Tại sao vậy?”

Hắc Cửu hít một hơi thuốc sâu, quay đầu nhìn Diệp Vinh Thu, nhả khói vào mặt anh.

Diệp Vinh Thu lập tức ôm mặt ho khan, đang bực mình Hắc Cầu vô lễ thì giọng nói nhẹ như gió thoảng của Hắc Cầu khẽ truyền tới: “Bởi tôi muốn nhìn xem một thiếu gia ngạo mạn như anh.. có thể sa sút tới trình độ nào.”

Diệp Vinh Thu ngẩn người, cứ ngỡ là mình nghe lầm, nhưng sau khi anh lau khô nước mắt tràn ra vì bị sặc, lại thấy gương mặt kia bày ra biểu tình lưu manh. Anh nhìn về phía trước, qua gương chiếu hậu, thấy A Phi không ngừng cau mày lắc đầu.

Hắc Cầu cười nói: “Thật ra tôi với Hoàng Tam cũng chẳng khác nhau là bao. Chỉ là Hoàng Tam dùng bản lĩnh của mình khiến người khác gặp nạn, còn tôi thì lại khoanh tay đứng xem kịch vui, bởi một người đáng ghét như anh, nhất định sẽ có người ra tay dạy dỗ cho một bài học.”

Diệp Vinh Thu tức đến giận run, hận không thể ném đồ gì đó vào mặt Hắc cầu: “Cậu! Cậu! Cậu mới đáng ghét!!” Bởi vì quá giận dữ mà anh quên mất, nếu quả thật như vậy thì việc gì Hắc Cầu phải cứu anh từ trong tay Hoàng Tam? Hắn chỉ cần tiếp tục khoanh tay đứng nhìn Hoàng Tam dẫn vật mình là đủ rồi.

Hắc Cầu nhìn ánh mắt phẫn giận của Diệp Vinh Thu, vui vẻ nở nụ cười. Thật ra hắn cũng không hoàn toàn nói trái lương tâm, hắn thật sự nghĩ Diệp Vinh Thu là một con mèo được chiều tới hư, rất muốn trêu chọc một phen, trông thấy bộ dạng xù lông bất lực của anh liền vui vẻ.

Diệp Vinh Thu bị công kích, mấy lời “Cặn bã”, “Lưu manh”, “Đê tiện” cứ mấp mé bên bờ môi, nhưng lại cố nhịn xuống, thầm nghĩ hắn đã ra tay giúp mình, nếu mình tính toán với cái tên lưu manh vô học này, chẳng phải tự hạ thấp nhân phẩm của mình hay sao. Sau đó hậm hừ ngồi dịch sang một bên.

Hắc Cầu hút thuốc xong, ném mẩu thuốc ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nói: “Tôi cứu anh, chỉ đơn giản vì tôi thấy anh rất giống một người.”

Diệp Vinh Thu nghĩ nhất định hắn chẳng nói được lời nào tốt đẹp, có lẽ sẽ kêu anh giống với con chó con mèo ven đường nào đó. Anh đáp lấy lệ: “Ài?”

Hắc Cầu châm một điếu thuốc khác, thật lâu sau mới nói: “Tôi.”

“Sao?” Diệp Vinh Thu lại sững sốt. Hôm nay, câu nào Hắc Cầu nói cũng khiến anh cả kinh: “Cậu?”

Hắc Cầu cười cười, vừa hút thuốc vừa chậm rãi nói: “Trong ấn tượng của tôi, hồi bé tôi từng gặp anh một lần. Nói tôi đây lại nhớ, tôi cũng muốn gọi anh một tiếng cháu trai lớn. Chung Thiên Sơn, cha ruột của tôi, anh còn nhớ chứ?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

CHƯƠNG 19.

Thật ra ban nãy Hoàng Tam cũng nhắc tới cái tên Chung Thiên Sơn, khi ấy Diệp Vinh Thu chỉ cảm thấy có chút quen tai, nhưng không nghĩ quá nhiều. Bấy giờ Hắc Cầu nhắc lại, anh mới nghiêm túc nhớ một chút, từ trong mớ suy nghĩ hỗn độn của mình nhớ ra được một chuyện: Đại khái là vài chục năm trước, Chung gia là một gia đình giàu có ở Trùng Khánh, cũng đi buôn bán làm ăn. Sau này gia chủ của Chung gia là Chung Thiên Sơn dính vào nghiện ngập bài bạc, không đi bán hàng nữa, chỉ trong ba năm rưỡi ngân quỹ mà cả gia nghiệp táng bại không còn một mảnh, đến cả căn nhà tổ tiên cũng bán đi lấy tiền. Ngay trước giờ thương gia Trùng Khánh chỉ có mấy nhà thường xuyên lui tới với nhau, nhà giàu lại đi kết duyên với nhà giàu. Diệp Vinh Thu nhớ rõ mình có một người cô họ và anh họ mang họ Chung, cho nên vòng tròn nhỏ hẹp này cũng có cả anh vào.

Cái người Chung Thiên Sơn này, Diệp Vinh Thu cũng có ấn tượng, Chung gia từng có thời gian làm ăn với Diệp gia bọn họ, cho nên khi ấy.. Chung Thiên Sơn qua lại nhà anh rất nhiều lần. Anh còn nhớ rõ khi đó Chung Thiên Sơn vẫn chưa lớn tuổi lắm, ánh chừng hơn ba mươi, gương mặt sắc nét, vóc dáng cao to, thần trí nhanh nhẹn, là một người đàn ông rất chói mắt ở đất Trùng Khánh. Ngày ấy Diệp Vinh Thu chỉ trên dưới mười tuổi, rất nhiều người anh từng gặp qua nhưng bây giờ đã quên mất, nhưng đến giờ anh vẫn có thể nhớ kỹ hình dáng Chung Thiên Sơn, bởi vì theo ngôi thứ, anh phải gọi Chung Thiên Sơn hai tiếng “ông trẻ”. Đây cũng chính là người ông trẻ nhất của anh. Nếu như vậy, quả thật Hắc Cầu là chú của anh, theo ngôi thứ hẳn gọi anh là “cháu trai lớn” cũng chẳng sai. Sau này Diệp Vinh Thu có gặp lại Chung Thiên Sơn một lần nữa, khi ấy nếu không có Diệp Hoa Xuân đứng bên cạnh nhắc nhở, thiếu chút nữa anh đã không nhận ra: Lúc bấy giờ gương mặt Chung Thiên Sơn như già đi chục tuổi, da trắng xanh nhợt nhạt, gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, anh biết bởi vì Chung Thiên Sơn hút thuốc phiện nên thành ra như vậy. Sau này nữa, Chung gia sụp đổ, sụp hoàn toàn, Diệp Vinh Thu cũng không còn được nghe thêm bất cứ tin tức gì về Chung gia.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Diệp Vinh Thu khẽ đổi. Anh vốn cho rằng Hắc Cầu xuất thân nghèo hèn, từ nhỏ đã thiếu giáo dục nên mới dần thân vào con đường này, chứ trăm triệu lần không ngờ, Hắc Cầu lại có gia cảnh như vậy. Anh do do dự dự nói: “Tôi nhớ.. hình như là vài chục năm trước đây... Chung gia đã...”

Hắc Cầu bảo: “Không phải vài chục năm trước đây, là bảy năm trước. Cha tôi hút thuốc phiện, bỏ bê làm ăn, bán căn nhà tổ tiên để lại đi, mẹ tôi thất cố tự tử trong phòng, mấy di nương bị ông ta bán, em trai em gái không chết đói thì cũng bị ông ta bán đi. Tôi là con trai trưởng, khi đấy mười hai tuổi, tự bỏ chạy ra ngoài.” (Di nương = vợ bé của cha)

Diệp Vinh Thu mở to mắt nhìn Hắc Cầu, anh nghĩ lúc Hắc Cầu kể lại chuyện xưa, nhất định hẳn sẽ rất thương tâm, nhưng Hắc Cầu không, giọng hẳn hoi hột, chỉ là ánh mắt có chút mờ lung.

Hắc Cầu gác tay bên cửa sổ, khẽ búng tàn thuốc một cái, nói: “Lúc còn bé, nhà tôi cũng từng rất huy hoàng, bên ngoài tôi từng làm quan triều Thanh, mẹ làm tiểu thư từ nhỏ, bởi gia giáo nghiêm nghị mà tính khí rất tốt. Khi ấy, trong phòng tôi có bảy tám người hầu hạ là chuyện bình thường, ra ngoài thì càng không phải nói. Tôi muốn cái gì, đều có người dâng đến tận tay. Từng có một người hầu vì không nghe lời khiến tôi khóc, mẹ tôi liền đuổi người ấy đi. Khi đó tôi cũng không gặp ai có địa vị lớn hơn mình, nên tính cách rất...” Tựa hồ không biết dùng từ gì để diễn tả, hẳn dùng ánh mắt “Giống như anh” nhìn Diệp Vinh Thu: “Cho nên mới nói, anh giống như tôi trước đây. Khi đó tôi nghĩ, mọi người kính nể mình là chuyện đương nhiên, từ lúc còn ở trong bụng mẹ tôi đã hơn bọn họ.”

Lúc Diệp Vinh Thu sinh ra Diệp gia đã xuống dốc, trong phòng lúc nhiều nhất cũng chỉ có bốn người hầu hạ, quả thật không sánh bằng Hắc Cầu. Anh bị Hắc Cầu nói trúng suy nghĩ mà mình vẫn còn mơ hồ, liếc nhìn bộ dạng lời thôi léch thếch của Hắc Cầu, trong lòng có chút khó chịu, chột dạ giải thích: “Tôi không nghĩ như vậy! Cậu đừng có mà lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!” Ngưng một chút, lại hỏi: “Vậy sao cậu lại đi làm tay chân cho Hoàng Tam?”

Hắc Cầu nói: “Khi đó Hoàng Tam đã có chút tiếng tăm ở Trùng Khánh, ông ta lập nghiệp từ thuốc phiện, bảy năm trước, sau khi nuốt trọn sản nghiệp của Chung gia mới thực sự xuất đầu lộ diện, trở thành nhân vật hô phong hoán vũ ở Trùng Khánh.” Hắc Cầu hít một hơi thuốc dài: “Mười hai tuổi tôi chạy ra ngoài một mình, từng đi ăn xin, từng đi trộm giật, việc gì cũng đều làm qua. Chỉ trong một tháng mà tôi đã tự đập đổ toàn bộ quan niệm và suy nghĩ suốt mười hai năm của mình, khi đó tôi mới hiểu rõ đạo lý ở đời.” Nhưng mẹ Nga lại cho rằng, một tháng ấy, không phải hẳn học được đạo lý ở đời, mà là hẳn tự vứt bỏ linh hồn nhỏ bé của bản thân. Hắc Cầu nói tiếp: “Năm mười lăm tuổi tôi gia nhập vào bang phái của Hoàng Tam, rồi cứ như vậy.”

Diệp Vinh Thu không nhịn được nhún mày: “Cậu không hận Hoàng Tam hay sao? Nếu tôi là cậu, ông ta hại tôi nhà tan cửa nát, dù có phải chết cùng một chỗ tôi cũng sẽ giết ông ta, nhưng cậu lại đi theo.”

Hắc Cầu nhún vai: “Hận cũng có hận, nhưng tôi còn hận cha mình hơn. Hoàng Tam dụ ông ấy dùng ma túy, dẫn ông ấy chơi bài bạc, nhưng đâu có dùng súng cường ép, đều là ông ấy tự nguyện. Tôi từng nói với anh rồi, trên đời này, tôi ghét nhất là những kẻ làm liên lụy tới người khác.”

Diệp Vinh Thu còn nhớ rõ những lời này. Anh nhớ ngày ấy ở trong sào huyệt của Hoàng Tam, Hắc Cầu dứt khoát chặt đứt ngón tay của một con bạc, khi ấy Diệp Vinh Thu chỉ nghĩ hẳn máu lạnh đáng sợ, nhưng bây giờ anh đã hiểu được một chút. Anh có chút đồng cảm với thân thể của Hắc Cầu, nhưng thứ gọi là “đồng cảm” này cũng không đến nơi đến chốn, dù sao anh cũng chưa từng trải qua chuyện này —— hơn nữa anh cũng không nghĩ chuyện như vậy sẽ phát sinh trên người mình.

Diệp Vinh Thu nói: “Cậu.. quả thật không dễ dàng.”

Hắc Cầu nhếch môi nở nụ cười: “Cũng không có gì là không dễ dàng, chỉ là thay đổi cách sống mà thôi. Trước đây cứ nghĩ không giàu sang thì không sống nổi, sau này mới biết nghèo hèn cũng chẳng sao, đều là sống cả, chỉ là mắt nhìn nhận sẽ khác đi mà thôi. Có nhiều thứ không có thì không có. Tròn hay khuyết đều là ý trời, không thể cưỡng cầu.”

Diệp Vinh Thu vuốt tay, tỏ ý đồng tình.

Hắc Cầu không cảm kích gì với sự đồng tình của anh, cười đến lạnh lùng: “Tính khí anh bây giờ giống hệt tôi ngày đó. Cho nên tôi muốn nhìn anh, đoán xem nhị thiếu gia nhà họ Diệp có thể sa sút đến mức nào.”

Diệp Vinh Thu nghiêm mặt, đột nhiên mất hứng vô cùng. Hôm nay Chung gia đã sụp đổ, Hắc Cầu lại nói anh giống như hẳn trước đây, chẳng lẽ hẳn đang rửa Diệp gia cũng sẽ như Chung gia? Anh lâm bầm nói: “Cha và anh trai tôi đều là chính nhân quân tử, không thể đổ, không gặp nguy, để cậu thất vọng rồi.”

Hắc Cầu nhìn thẳng vào mắt anh, nhìn đến khi Diệp Vinh Thu cảm thấy không thoải mái, hẳn mới chủ động quay qua chỗ khác, không khỏi nở nụ cười. Hắc Cầu muốn nói năm đó chúng tôi cũng nghĩ như anh, không tin gia nghiệp lớn như vậy nói sụp liền sụp đổ, cho rằng mình sẽ giàu sang đến cuối đời, không thể thành ra nông nổi này. Nhưng hẳn không nói như vậy, Diệp nhị thiếu gia vốn đã không tốt tính, hẳn mà nói thêm điều gì nữa, có lẽ anh sẽ trở mặt ngay. Hắc Cầu bảo: “Cháu trai, Diệp gia có làm sao cũng chẳng liên quan tới chú, nhưng cháu thì rất thú vị.”

Diệp Vinh Thu hừ một tiếng: “Đừng gọi tôi là ‘cháu trai’. Cậu có thể gọi tôi là Mậu Thực.”

Hắc Cầu cười cười: “Diệp nhị thiếu gia.”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Tên của cậu là gì?” Tiếp tục gọi Hắc Cầu như vậy không ổn lắm, anh lại không muốn gọi là Tiểu Hắc giống như Hoàng Tam, xưng hô như nào với Hắc Cầu thật sự rất khó nghĩ.

Hắc Cầu nói: “Bồi họ thanh danh gia tộc, không nói nữa. Nếu anh muốn tôn trọng tôi, gọi một tiếng chú là được rồi.”

Diệp Vinh Thu nặng nề hừ một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không thèm nhìn Hắc Cầu nữa. Anh nghĩ cái người chú này.. không, cái tên Hắc Cầu này thật sự rất xấu xa, không thể tưởng tượng hẳn xuất thân từ nhà có giáo dục. Tuy hôm nay đã biết thân thể của Hắc Cầu, nhưng nó cũng không ảnh hưởng tới cảm giác khinh thường của Diệp Vinh Thu dành cho hẳn. Nếu Diệp Vinh Thu anh rơi vào tình cảnh đó, có chết anh cũng giữ vững khí tiết của mình, sẽ không sa ngã, không làm những việc như trộm cắp, càng không nhận một tên lưu manh làm chủ. . Không, Diệp gia anh căn bản không có khả năng rơi vào tình cảnh ấy!

Đêm xuống, họ dừng chân ở một nhà nghỉ trong thị trấn.

Cả đêm Diệp Vinh Thu không ngủ ngon, trong đầu vẫn nghĩ đến chuyện của Hắc Cầu. Cái người Hắc Cầu này, nằm ngoài mọi dự liệu của anh. Muốn nói anh ghét Hắc Cầu, cũng không phải, tuy hán tòi tệ, nhưng bản chất của hán không xấu, đồng thời lời mợ Nga ngày hôm ấy vẫn in sâu trong đầu anh, khi đó mợ Nga nói Hắc Cầu thiện lương hơn rất nhiều người khác, không biết tại sao, anh lại tin lời mợ là thật nhưng nếu nói thích Hắc Cầu, trăm triệu lần không thể, tuy rằng hán cứu anh hai lần, nhưng lần nào hán cũng nói những lời lỗ mãng khiến anh không thể nghĩ hán thiện lương, còn hận không thể tránh xa hán.

Sớm hôm sau, ba người cùng xuống đại sảnh dưới nhà nghỉ ăn sáng.

Diệp Vinh Thu nghĩ một đêm đã thông suốt, không thể tiếp tục đưa Hắc Cầu đi nữa, anh định cho hán ba trăm đồng coi như cảm tạ ân tình, sau đó liền nói lời tạm biệt. Anh sợ nếu ở cùng một chỗ với Hắc Cầu, sẽ bị hán phá hỏng giáo đường tốt đẹp của bản thân, lấy nhiễm thói lưu manh còn đó.

Nhưng Diệp Vinh Thu còn chưa kịp nói, Hắc Cầu đã cầm bánh bao dẫn đầu đoàn nhảy vào xe, đồng thời đập cửa xe thúc giục: “Mau đi thôi.”

Diệp Vinh Thu đi tới bên cạnh xe, khách sáo nói: “Lần này chúng tôi định tới Vũ Hán, cậu.”

Không đợi anh nói xong, Hắc Cầu đã xen vào: “Tôi biết, mau đi thôi, hôm nay không đẹp trời, lát nữa sẽ đổ mưa.” Lại nói: “Mẹ tôi kể bà lớn lên ở Vũ Hán, tôi còn chưa tới đó bao giờ.”

Câu nói kia khiến Diệp Vinh Thu nuốt lời bên miệng trở vào, ăn điểm tâm xong liền kêu A Phi lái xe.

Vốn là từ Trùng Khánh tới Vũ Hán phải mất khoảng năm ngày đường, nhưng không ngờ bọn họ lại đi đúng mấy ngày trời mưa tầm tã, thời tiết tòi tệ, đường lấy lầy khó đi, mất ba ngày rồi mà vẫn chưa đi được một nửa đường, bây giờ mới chỉ tới địa giới Hồ Bắc.

Ngày thứ tư, rốt cuộc mưa cũng ngừng, A Phi tăng tốc xe, nhưng vừa mới đi không được bao lâu, đột nhiên xe xóc lên, Diệp Vinh Thu đang ngủ gật ở phía sau lập tức ngã vào lòng Hắc Cầu. Anh ảo não ngồi dậy, cả giận mắng: “Cậu lái xe thế nào vậy?”

Hắc Cầu thờ ơ gáp một cái, A Phi cười cười xin lỗi thiếu gia nhà mình, nhấn chân ga, nhưng đạp nửa ngày xe bọn họ vẫn không nhúc nhích, người trên xe có chút luống cuống.

Hắc Cầu cúi lưng nói: “Bánh xe mắc vào bùn rồi? Sao không xuống đẩy xe đi.” Nói rồi liền mở cửa xe xuống đẩy.

A Phi cũng xuống theo, chạy tới sau xe kiểm tra. Bởi vì mấy hôm trước mưa to nên đường xá lầy lội, dưới bùn có một cái hố, bánh xe vướng vào đấy.

Diệp Vinh Thu ngồi trên xe hỏi: “A Phi, có thể đi được không?”

A Phi bối rối nói: “Thiếu gia, không đi được, phải có người đẩy.”

Thế là Diệp Vinh Thu cũng xuống xe, đứng bên cạnh nói: “Vậy nhanh đẩy xe đi, tác phong nhanh nhẹn lên một chút, đừng đứng ì ở chỗ này.”

Hắc Cầu không nói gì, trực tiếp xắn tay áo lên đẩy xe cùng A Phi.

Ô tô sắt rất nặng, bánh xe lại mắc sâu trong hố, hai người đàn ông trẻ tuổi dùng sức hai hồ chín trâu cũng không đẩy được xe, cứ đẩy được một chút xe lại trượt trở lại. Bọn họ biết sức hai người không đủ để đẩy ô tô lên, nhưng không ai kêu Diệp Vinh Thu tới hỗ trợ. A Phi không dám gọi, mà Hắc Cầu thì biết rõ có kêu anh cũng chẳng ra tay giúp.

Hắc Cầu đi tới bên đường tìm một chỗ ngồi xuống, hán châm thuốc: “Quên đi, đợi có người đi qua rồi nhờ giúp.”

Diệp Vinh Thu không còn cách nào khác, không thể làm gì hơn là dựa vào thân xe nghỉ ngơi.

Nhưng đường A Phi đi nhỏ hẹp hẻo lánh, tình hình giao thông không tốt lắm nên mãi mà chẳng có ai đi qua. Đợi được nửa giờ, Diệp Vinh Thu bắt đầu sốt ruột, trách A Phi sao lại chọn đi đường này, sao lại để bánh xe hãm vào hố bùn. Hắc Cầu không có việc gì để làm, hào hứng nhìn Diệp nhí thiếu gia trách móc người hầu.

Đúng lúc này, trước mắt xuất hiện một nhóm người.

Hắc Cầu nhìn thấy trước tiên, hán đứng lên, trông ra xa xa, bảo: “Hình như quân đội đi ngang qua nơi này.”

Diệp Vinh Thu nói với A Phi: “Mau đi nhờ mấy người lính giúp một chút.”

A Phi vội vã nghe theo. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

CHƯƠNG 20.

Chỉ chốc lát sau, binh đoàn kia đã đi đến gần. Diệp Vinh Thu nhìn đáng vẻ của bọn họ, cau mày lắc đầu liên tục, “Đây là quân đội của chúng ta sao? Không có đáng vẻ quân nhân một chút nào! Bảo sao giặc Nhật đánh ra nông nổi này.”

Cả binh đoàn nhón nha nhón nháo, kẻ đi trước người đi sau, người thì đội mũ người thì không, có người còn chẳng chịu cài khuy áo, ai nấy đều lừ đừ, thoát nhìn như đám binh hèn tướng nhát. Nếu như không phải quần áo trên người họ tạm coi là sạch sẽ, trong đội cũng không có ai bị thương, có khi Diệp Vinh Thu còn nghĩ bọn họ vừa mới bại trận bị tiền tuyến cho lui về.

Tay sĩ quan đi bên cạnh đội ngũ, có lẽ trông thấy ánh mắt xem thường của Diệp Vinh Thu, cảm thấy ngượng ngùng, gờ cây gậy chỉ huy trong tay lên: “Mau về hàng cho tôi! Cậu! Sao không cài khuy áo?” Anh ta đập vào một cậu lính đi lệch hàng, “Cậu cầm súng hay cầm quốc thể kia? Cột lại dây cho chắc! Đã nói thế nào rồi! Mấy cậu như này, còn chưa đánh giặc đã tan tác hết cả đám.”

Về mặt binh lính chết lặng, tựa như không nghe thấy sĩ quan của mình nói cái gì, vẫn ù ì như cũ.

Có một cậu lính ánh chừng mười lăm mười sáu tuổi ra khỏi hàng, chạy đến bên người sĩ quan, sĩ quan đập một cái vào đùi cậu ta: “Ai cho cậu ra khỏi hàng! Mau về lại vị trí!”

Cậu lính kia không quay về hàng, lo lắng hỏi: “Trưởng quan, phải đi đánh giặc Nhật thật sao? Đánh nhau như vậy, liệu có chết người hay không?”

Sĩ quan dùng sức đẩy cậu ta trở lại hàng: “Bớt nói nhảm đi! Về vị trí! Toàn đội đứng ngay ngắn lại cho tôi! Ai rời vị trí phạt chống đẩy 100 cái.”

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đứng bên đường quan sát binh đoàn này, lúc nhóm binh lính đi qua cũng ngoái đầu nhìn bọn họ đầy hiếu kì. Tóc Diệp Vinh Thu được vuốt sáp bóng nhoáng, áo sơ mi trắng thơm như mới, đôi giày đen dưới chân cũng được lau bóng nhẩy, vừa nhìn đã biết là thiếu gia nhà giàu, rất nhiều người chưa từng được trông thấy ai như Diệp Vinh Thu, ánh mắt tràn đầy ước ao hâm mộ. Đột nhiên có một người chạy ra khỏi hàng ngũ, chạy đến bên cạnh ô tô của Diệp Vinh Thu, không ngừng vuốt thân xe, đôi mắt tò mò mở to —— cậu lính này hẳn chưa từng nhìn thấy ô tô.

Một người rời hàng ngũ kéo theo cả đám rời hàng cùng, bọn họ vây xung quanh sở mó xe của Diệp Vinh Thu, còn chụm đầu lại thảo luận, “Đây là xe thành phố sao? Thứ đồ chơi này có thể chạy được sao? Nghe nói còn chạy rất nhanh nữa.” “Nó chạy như thế nào?”

Một cậu lính trẻ tuổi đi đến bên người Diệp Vinh Thu, kéo quần anh cười đầy nịnh nọt: “Thiếu gia, cho xin ít tiền đi.”

Mặt Diệp Vinh Thu biến sắc, hét lớn: “A Phi!”

A Phi vội vã chạy tới kéo tên đang quần lấy Diệp Vinh Thu ra. Nhưng có quá nhiều người vây xung quanh xe của bọn họ, mọi người tranh nhau muốn sò vào ô tô, A Phi không thể kéo hết đám người này ra.

Sĩ quan đứng cuối hàng thấy tình cảnh hỗn loạn, vội chạy tới, không ngừng kéo binh lính của mình quay về hàng: “Quay lại! Quay lại hết cho tôi!”

Đáng tiếc không ai nghe anh ta, anh đuổi được một người thì lại có hai người nữa nhào tới, cả đội tán loạn. Anh liếc nhìn chủ nhân chiếc xe, thấy Diệp Vinh Thu tỏ rõ thái độ không vui, hai tay về ông quần lắc đầu thì ngượng chín mặt, rút cây súng bên hông ra bắn chỉ thiên.

“Pằng!” Tiếng súng vang lên thật lớn, mọi người đều bị dọa. Hắc Cầu ban nãy còn cười hi hi cũng khẽ nhíu mày, kéo Diệp Vinh Thu tới bên cạnh mình.

Phát súng này rất có hiệu quả, đám binh lính vội vàng quay trở lại hàng ngũ, không dám nhón nháo nữa. Sĩ quan không quản được quân của mình, mắt hết thể diện trước mặt Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu, gương mặt vì giận dữ và xấu hổ đỏ bừng lên, hướng Diệp Vinh Thu nói một tiếng: “Xin lỗi.”

Diệp Vinh Thu lúng túng cười.

A Phi chạy lên, khách khí nhờ vả: “Trưởng quan, nhờ ngài giúp một việc. Xe của chúng tôi bị kẹt trong vũng bùn này, nhờ ngài gọi mấy cậu lính tới giúp chúng tôi! Cảm ơn ngài!”

Tuy Diệp Vinh Thu không thấy đám người kia giống quân nhân ở điểm nào, nhưng lúc này anh rất cần sự hỗ trợ của bọn họ, cũng lịch sự tiến lên: “Trưởng quan, nhờ ngài giúp một tay.”

Hắc Cầu không nói gì, hần đi tới đưa thuốc cho vị sĩ quan, đồng thời móc diêm ra thay anh ta châm lửa.

Sĩ quan nhìn Hắc Cầu cười cười, lại quay sang nhìn Diệp Vinh Thu, sau đó quay về hàng ngũ gọi mấy cậu lính trẻ khỏe tới đẩy xe giúp.

Có thêm người hỗ trợ, mọi việc trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Sáu bảy người cùng chung tay đẩy, rất nhanh xe đã thoát khỏi vũng bùn. Lúc này vị sĩ quan kia đã có thể đứng thẳng, xấu hổ ban nãy đều bị quét sạch, đặc ý nhìn Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu nói: “Cảm ơn mọi người nhiều.” Dứt lời móc mấy đồng tiền trong túi ra muốn thưởng công.

Sĩ quan kia ưỡn ngực nói: “Tình quân dân như cá với nước.” Có cậu lính vươn tay ra muốn nhận tiền thưởng, bị sĩ quan lấy gây quất cho một cái, cậu lính sợ sệt thu tay về. Diệp Vinh Thu bối rối cất lại tiền vào trong túi.

Xe đã đầy xong rồi, Diệp Vinh Thu cũng không muốn tiếp xúc với đám quân nhân nữa mùa kia thêm nữa, nháy mắt ra hiệu A Phi mau rời đi, không ngờ Hắc Cầu lại không vội vã, vừa hút thuốc vừa hàn huyên với sĩ quan.

“Trưởng quan.” Hắc Cầu nói, “Trưởng quan năm nay bao nhiêu tuổi rồi.”

Sĩ quan vui vẻ đáp: “Hai mươi lăm, là cái độ tốt nhất để bảo vệ quốc gia.”

Diệp Vinh Thu liếc mắt nhìn binh đoàn lồi thoi lệch thếch, thăm nghĩ cả binh đoàn này có mỗi anh ta là miễn cưỡng ra dáng quân nhân. Nếu an nguy quốc gia thực sự phải trông cậy vào mấy cậu lính này thì sớm muộn gì đất nước cũng tàn.

Hắc Cầu tăng bốc cười: “Rất tốt. Nghe khẩu âm của trưởng quan, là người phương Bắc tới sao?”

Sĩ quan gật đầu, “Tôi là người Thiên Tân.”

“Người Thiên Tân, hèn chi giọng rất ấm.” Hắc Cầu quan sát binh đoàn của anh ta, đếm tổng thể, một hàng ước chừng năm sáu chục người, có hai hàng. Hỏi: “Đầy đều là lính của anh sao?”

Sĩ quan lắc đầu, “Không phải, mấy cậu này mới được chiêu binh, tôi phụ trách đưa bọn họ tới phía Bắc.”

“Tới phía Bắc?” Hắc Cầu khẽ nhủ mảy, hạ giọng xuống: “Đưa đến tiền tuyến đánh giặc sao?”

Vị sĩ quan mím môi một cái, nhỏ giọng thở dài: “Còn phải xem cấp trên sắp xếp thế nào.”

Hắc Cầu thăm nghĩ mấy cậu này sao có thể đưa đến phương Bắc được, đi tới đường ấy thì chẳng mấy mà tới chiến khu, có nhiều người đến cầm súng như nào còn chẳng biết, tốt xấu gì cũng phải đưa tới nơi nào yên ổn cho huấn luyện một thời gian. Chỉ là Trung Quốc lớn như vậy nhưng chẳng mấy mà hết chôn an bình. Hắn ngẩng đầu lên nhìn trời, chỉ về phía xa xa, “Kia là máy bay hộ tống sao? Trưởng quan uy phong thật đó!”

Sĩ quan sùng sốt một chút, mơ hồ hỏi: “Máy bay?” Anh ta ngẩng đầu lên nhìn theo Hắc Cầu, quả nhiên trên trời có mấy chiếc máy bay đang đến gần. Anh trừng mắt nhìn máy bay nẩy giầy, đột nhiên rùng mình, hét lớn: “Mọi người! Đó là máy bay của giặc Nhật!”

Mọi người đều ngậy ra, đám binh lính lại rơi vào tình cảnh hỗn loạn, có người hưng phấn chỉ vào máy bay Nhật đang bay tới gần kêu: “Mau nhìn kìa! Máy bay! Là máy bay thật đó!” Giống như được trông thấy một điều gì đó rất mới mẻ, hiển nhiên người này chưa từng ném trái cay đắng mà Nhật Bản đã gây ra cũng có người từng thấy quân giặc ném bom, lúc này vội vã chạy tới bờ ruộng nhưng còn rất nhiều người chỉ đứng ngậy ra, không biết nên làm thế nào.

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đều từng gặp qua cảnh bom nổ, Diệp Vinh Thu muốn chạy đi cùng với đám binh lính kia, nhưng vừa chạy hai bước đã bị Hắc Cầu kéo lại. Hắc Cầu ấn người anh quỳ xuống mặt đất, hét lớn: “Đồ ngu, anh chạy nhanh hơn máy bay sao?!”

Sĩ quan gào khản giọng: “Mau núp đi! Nằm xuống! Tất cả nằm xuống đi!” Nhưng xung quanh đã nháo nhác hết cả lên, mọi người chạy loạn như ruồi mất đầu, có mấy ai nghe được tiếng hô của anh.

“Àm!!!”

Giặc Nhật ném quả bom đầu tiên xuống. Mọi người sợ hãi khóc lóc, nhưng rất nhanh đã bị tiếng bom át đi.

Từng quả bom liên tiếp bị ném xuống, nổ tung ở ngay bên cạnh chỗ của Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu. Giữa khói bom mờ mịt, Diệp Vinh Thu không thể thấy rõ tình cảnh xung quanh, cũng không biết thứ không ngừng tạt vào mặt mình là mảnh bom vỡ, là cát bụi hay còn là thứ gì khác. Tiếng nổ lớn như xé rách màng nhĩ, tai anh ong lên. Anh không thể nghe, không thể cảm nhận, cũng không thể nhìn thấy, chỉ có thể nắm chặt bàn tay Hắc Cầu, giống như kẻ chết đuối vớ được một cọng rơm, địa ngục trần gian ở ngay bên cạnh. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

CHƯƠNG 21

Bom nổ lớn, Diệp Vinh Thu bị sặc khói dẫn đến hôn mê bất tỉnh, cũng không rõ qua bao lâu mới mơ mơ màng màng tỉnh lại được. Tay Hắc Cầu vòng qua cổ ôm trước ngực anh, bị anh nắm thật chặt. Anh buông lỏng tay, đẩy cánh tay khoát trên cổ mình ra, ngồi dậy.

Máy bay Nhật đã đi rồi, bốn phía xung quanh cháy rụi, dưới mặt đất ngổn ngang xác người chết, thi thể bọn họ bị bom thiêu đốt, tiếng lửa bập bùng cháy kia cũng chính là âm thanh duy nhất ở nơi này.

Diệp Vinh Thu không dám tin nhìn xung quanh, thế như người trong mộng. Vài giây sau anh bừng tỉnh, chột nhào qua kiểm tra tình huống của Hắc Cầu ở bên cạnh mình. Hắc Cầu nằm lặng yên ở đó, chẳng biết sống hay chết.

“Hắc Cầu! Tiểu Hắc!” Một tay Diệp Vinh Thu ôm lấy hán, tay kia vỗ vỗ mặt hán, run giọng kêu, “Chú họ! Tỉnh lại đi!”

Hắc Cầu vẫn không phản ứng.

Diệp Vinh Thu cảm thấy tay mình ươn ướt, hoảng sợ buông Hắc Cầu ra, anh thấy bàn tay mình ướt máu đỏ: là máu của Hắc Cầu.

“A!!!!” Diệp Vinh Thu thét lên lui về phía sau. Hắc Cầu đã chết, chết dưới bom giặc Nhật, anh thầm nghĩ. Anh bắt đầu nức nở, cảm thấy rất đối thống khổ, sau đó khóc lóc bò dậy. Cổ chân anh nhói đau, có lẽ lúc ngã bị trật khớp.

Trên mặt đường có một vật gì đó đang bốc cháy, Diệp Vinh Thu mờ mịt nhìn một hồi mới nhận ra đó là ô tô của nhà mình. Bom Nhật rơi kế bên ô tô, lửa châm vào bình xăng, ô tô nổ tung, so với bom của giặc Nhật còn kinh khủng hơn nhiều, có lẽ Diệp Vinh Thu bị sặc khói đến ngất đi do sóng nhiệt và khói lửa bốc lên từ ô tô.

Diệp Vinh Thu lao đảo chạy đến bên cạnh chiếc xe, nhìn xuyên qua ánh lửa, trông thấy bóng một người cúi gằm đầu ngồi ở ghế lái, đang bị thiêu đốt cùng ô tô — đó là A Phi. Lúc quân Nhật ném bom, A Phi sợ hãi trốn vào trong xe, cứ nghĩ có thể tìm được một chỗ trốn an toàn, lại không ngờ thành ra mua dây buộc mình.

Đầu óc Diệp Vinh Thu trống rỗng, chỉ biết dờ người ra nhìn chiếc ô tô đang cháy rụi.

Có ba bốn người chậm rãi bò qua đồng xác, bọn họ là số ít người còn sống sót sau vụ ném bom lần này. Họ hồ hững liếc mắt nhìn nhau rồi lại đi, người đi phía đông, người chạy phía tây. Diệp Vinh Thu thấy có người còn sống, ánh mắt cuối cùng cũng sáng lên. Anh đuổi theo một người, hỏi người nọ: “Cậu đi đâu vậy?”

Người lính kia nói: “Tôi về nhà làm ruộng.”

Diệp Vinh Thu lại cảm thấy mờ mịt. Tuy rằng vẫn có người sống sót, nhưng họ không có quan hệ gì với anh. Anh chỉ còn một thân một mình, lại ở một nơi xa lạ. Điều này khiến anh cảm thấy sợ hãi, so với khi bom nổ còn đáng sợ hơn nhiều.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy “Bùm” một tiếng, đóm lửa từ thi thể người chết bên chân Diệp Vinh Thu lan đến ống quần anh. Diệp Vinh Thu cảm thấy chân mình nóng nóng, quần của anh bị bắt lửa. Chất vải quần tây không dễ cháy, chẳng mấy mà đóm lửa bị dập. Nhưng bởi đột nhiên bị lửa bắt vào quần, Diệp Vinh Thu giật mình hét lên, nhặt chiếc áo choàng dưới đất lên nỗ lực dập ngọn lửa trên thi thể kia.

Lửa không được dập tắt, trái lại còn cháy lớn hơn.

Diệp Vinh Thu cảm thấy phần nộ, đi kèm với nó là cảm giác vô lực. Điều khiến anh khó chịu không phải là cảm giác phần nộ kia, mà là vô lực, bởi quá vô lực nên mới càng thêm phần nộ. Anh muốn nhặt một khẩu súng rồi bắn thẳng lên trời, thế nhưng trên đó đã chẳng còn mục tiêu để anh phát tiết.

Lúc này anh nên làm thế nào đây?

Đột nhiên, một cánh tay khoát lên vai Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu mờ mịt quay đầu nhìn, thấy Hắc Cầu đứng sau lưng mình. Diệp Vinh Thu kinh ngạc nhìn Hắc Cầu, lại nhìn thoáng qua nơi hán vừa nằm —— nơi đó trống không. Anh sững sốt, dường như quay lại trên người Hắc Cầu: “Cậu... cậu không chết?”

Hắc Cầu tưởng Diệp Vinh Thu đang đùa, bởi trước đó hán vẫn luôn lấy anh ra để ghẹo, thế nhưng ngay lập tức hán biết không phải như vậy —— Diệp Vinh Thu nhào vào ngực hán, siết chặt cổ hán mà khóc òa: “Chú không chết! Chú không chết!”

Hắc Cầu vui vẻ, vỗ vỗ đầu anh: “Cháu trai, chú vẫn ổn mà.”

Lúc này Diệp Vinh Thu mặc kệ thói kiêu ngạo ngày thường, vui sướng không chút che giấu, mừng đến nỗi nước mắt nước mũi đều quệt hết lên trên người Hắc Cầu. Một lát sau Diệp Vinh Thu bình tĩnh lại, ngượng ngừng buông Hắc Cầu ra, chỉ vào ô tô đang bị thiêu đốt nói: “A Phi chết rồi.”

Hắc Cầu quay đầu nhìn, gật đầu.

Diệp Vinh Thu còn nói: “Trên lưng cậu toàn là máu.”

Hắc Cầu cởi áo ra, sau lưng hán có một vết thương kéo dài, do bị mảnh sắt văng từ ô tô ra cào rách da, tuy chảy nhiều máu nhưng vết thương không quá sâu.

Diệp Vinh Thu không nhận ra sự lệ thuộc của mình, không ngừng hỏi Hắc Cầu: “Làm sao bây giờ?”

Hắc Cầu nói: “Nhìn xem còn ai sống không.”

Hai người bắt đầu đi tìm xung quanh những thi thể bị thương gần đó xem còn ai sống sót không. Lúc này bùn bắn lên Diệp Vinh Thu cũng không ngại bẩn, bởi ngay chính bản thân anh cũng đã đủ dơ —— mặc dù nơi này thịt nát máu dầm dề khiến anh cảm thấy buồn nôn, nhưng anh biết đây không phải lúc để ghét bỏ. Thực tế Diệp Vinh Thu là một người ngoài mạnh trong yếu, anh thích thể hiện sự vượt trội của mình ở những thời điểm không quan trọng, điều này khiến anh cảm thấy an toàn. Cảm giác muốn hơn người này xuất phát từ nội tâm trống rỗng của anh, nhưng cũng không phải anh rỗng tuếch không hiểu chuyện.

Tình cảnh xung quanh vô cùng thê thảm, quân Nhật nhiều bom đạn, ném xuống chỗ bọn họ hơn mười quả bom, chia ra cứ ba bốn người lại dính một quả. Diệp Vinh Thu tìm kiếm một hồi, thấy những người cụt tay cụt chân như vậy sẽ không có khả năng sống, anh bắt đầu đỡ người ra nhìn trời —— ngoại trừ bầu trời ra, anh không biết mình nên nhìn đi đâu, xung quanh đầy ắp những hình ảnh khiến anh cảm thấy khó chịu.

Đột nhiên Hắc Cầu hô lên: “Mau tới đây giúp!”

Diệp Vinh Thu vội vã chạy tới, chỉ thấy Hắc Cầu đang kéo một người từ trong đồng thi thể ra, toàn thân người này đều là máu và bùn, đã không còn nhìn ra được hình dạng, nhưng bàn tay anh ta vẫn run run, quả thật vẫn còn sống. Diệp Vinh Thu cùng Hắc Cầu đỡ người nọ tới ven đường.

Hắc Cầu hỏi anh ta: “Anh vẫn ổn chứ?”

Người nọ thở một cách yếu ớt: “Đau...” Nhất định anh ta đang rất đau, bởi phần chân phía dưới đầu gối bên phải của anh đã đứt lìa.

Hắc Cầu hỏi Diệp Vinh Thu: “Anh có thuốc cầm máu không?”

Diệp Vinh Thu luống cuống nhìn chiếc xe đang bị thiêu đốt của mình: “Ở trên xe.” Trên đây không chỉ có thuốc, còn có lương thực, tiền bạc, quần áo và đồ dùng sinh hoạt hàng ngày của anh, nhưng tất cả đều đã hóa tro bụi.

Hắc Cầu đành phải lấy chiếc áo mình vừa cởi ra băng chân cho người kia. Diệp Vinh Thu dùng tay lau bùn và máu trên mặt người nọ, sau đó liền sững sờ: “Là anh sao?”

Người nọ chính là sĩ quan chỉ huy binh lính giúp bọn họ đẩy xe. Sĩ quan kia miễn cưỡng nhìn Diệp Vinh Thu cười cười, hỏi anh: “Tôi mất chân rồi phải không?”

Diệp Vinh Thu cắn môi không biết trả lời thế nào.

“Vẫn còn.” Hắc Cầu giải vây giúp Diệp Vinh Thu. Ngưng một lúc, hắn lại bổ sung: “Chỉ mất một đoạn ngắn mà thôi.”

Sĩ quan kia cười cười: “Cảm ơn.”

Hắc Cầu giúp sĩ quan băng chân xong, lại chạy tới nơi khác tìm người sống, nhưng không thu hoạch được gì —— những người còn sống đều đã tự đứng lên, chỉ còn anh sĩ quan vì chân bị thương nên không bò dậy nổi.

Không tìm được người, Hắc Cầu lại bắt đầu tìm đồ đạc. Hắn nhặt lấy vài khẩu súng, nhưng phát hiện chỉ có lác đác vài người là có súng, hơn nữa súng trên người bọn họ còn không có đạn. Cuối cùng hắn lượm vài bộ quần áo không bị tổn hại quá nhiều cùng nước và lương thực về.

Hắc Cầu đưa đồ cho Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu không muốn nhận đồng đồ đảm địa máu này: “Sao cậu lại nhặt đồ của người chết?”

Hắc Cầu lười giải thích, nhét đồ vào tay anh, sau đó đỡ sĩ quan lên: “Sĩ quan, tôi công anh tới bệnh viện.”

Nhưng vị sĩ quan cũng phản đối hành động lấy đồ người chết của Hắc Cầu: “Họ là quân nhân.”

Hắc Cầu nói: “Họ là người chết, chúng ta là người sống.”

Sĩ quan kia không biết nói gì nữa. Lúc Hắc Cầu đỡ lên lưng, anh ta yếu ớt ho khan vài tiếng, sau đó nói: “Âu Dương Thanh, người Thiên Tân, thiếu úy sư đoàn vận tải 13. Cảm ơn hai người.”

Hắc Cầu sững sờ một lúc, mới biết anh ta đang nói tên mình.

Lại có một người mặc quân trang sống sót bò lên từ bờ ruộng, lúc cậu ta chạy qua chỗ bọn họ, Âu Dương Thanh kêu lên: “Khoan đã.” Nhưng anh ta rất suy yếu, người kia không nghe thấy tiếng gọi của anh.

Hắc Cầu lớn tiếng kêu: “Này, chờ một chút.”

Tân binh kia ngừng lại, mờ mịt nhìn bọn họ.

Âu Dương Thanh hỏi cậu ta: “Cậu đi đâu vậy?”

Người lính kia tựa hồ như sợ Âu Dương Thanh, lui về phía sau hai bước, nhỏ giọng nói: “Em muốn về tìm mẹ.”

Âu Dương Thanh trầm mặc mấy giây, sau đó nói: “Vậy cậu cởi quân trang ra đi.”

Người nọ thấy Âu Dương Thanh đồng ý thả mình, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, dứt khoát cởi quân trang xuống mặt đất, sau đó vội vã bỏ chạy.

Âu Dương Thanh chỉ về phía Nam, nói: “Tới đó đi, cách đây mấy dặm có một thị trấn.”

Hắc Cầu không nói gì, đi về phía anh ta chỉ.

Diệp Vinh Thu cũng im lặng, cầm đồ bước theo sau Hắc Cầu. Lúc này anh không còn nghĩ Hắc Cầu không phải người cùng đường với mình nữa, cũng không còn coi Hắc Cầu là cục phiền toái gì. Anh không có xe, không có tiền, không có người hầu, chỉ còn lại duy nhất mình Hắc Cầu. Lúc này nếu không có Hắc Cầu, một thiếu gia được cưng chiều từ nhỏ như anh biết phải làm sao?

Hắc Cầu nhìn Diệp Vinh Thu cúi đầu ngoan ngoãn bước theo sau, buồn cười hỏi: “Nhị thiếu gia, sao vậy? Bị thương à?”

Diệp Vinh Thu ngẩng đầu nhìn hấn đầy tội nghiệp. Mất cả chân của anh bị trọ vốn rất đau, nhưng nhìn sang Âu Dương Thanh bị đứt chân thì không dám cất tiếng, anh khẽ lắc, càng cúi gằm đầu xuống.

Hắc Cầu chép miệng một cái, lâu lâu nói: “Tên gốc này, anh thật là..” Lúc không gặp chuyện, Diệp Vinh Thu vênh vao tự đắc như chú chim công chỉ khi nào gặp chuyện, anh mới ngoan ngoãn nghe lời như con chó nhỏ, ngạo khí mất sạch sành sanh, khiến người ta không nỡ trêu chọc. Lần trước ở chỗ Hoàng Tam cũng thế, lúc này đây cũng vẫn như vậy.

Hắc Cầu thở dài, cẩn thận cõng Âu Dương Thanh trên lưng, tiếp tục đi về phía trước. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

CHƯƠNG 22.

Tuy Âu Dương Thanh đã chỉ con đường ngắn nhất để đi tới thị trấn, nhưng anh điều binh từ buổi sáng, buổi chiều mới đến được đây. Bây giờ chỉ còn lại ba người bọn họ, Hắc Cầu cõng một người bị thương trên lưng, Diệp Vinh Thu cũng đau chân, tốc độ đi càng ngày càng chậm, bầu trời tối đen rồi mà vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng thị trấn đâu.

Hắc Cầu lo cho thương thế của Âu Dương Thanh, trời tối mịt rồi nhưng vẫn kiên trì đi. Âu Dương Thanh ngăn trở hấn: “Đừng đi nữa, nghỉ lại đây một đêm đi. Mưa xuống, đất trơn, đường núi không dễ đi. Không nhìn rõ rất dễ xảy ra chuyện.”

Diệp Vinh Thu cũng không kiên trì được nữa. Thoạt đầu anh còn chống đỡ được, nhưng càng đi càng đau. Anh biết tính mạng quan trọng nên không dám kêu nghỉ ngơi, có đôi lần anh muốn dừng lại bỏ mặc tất cả, nhưng một người ở lại nơi đồng núi hoang sơ so với đau chân còn đáng sợ hơn nhiều, nên vẫn cắn răng cố gắng đi tiếp.

Hắc Cầu do dự hỏi Âu Dương Thanh: “Còn xa lắm không?”

Âu Dương Thanh nói: “Dựa vào tốc độ bây giờ, đi tới sáng vẫn chưa đến nơi được.”

Hắc Cầu đỡ Âu Dương Thanh xuống, kiểm tra vết thương của anh. Hấn dùng vải băng bó chân Âu Dương Thanh rất chặt, tuy rằng vết thương không xuất huyết quá nhiều, nhưng máu vẫn tí tách nhỏ giọt, cả đường đi đều in vết máu của Âu Dương Thanh. Nhưng quả thật Hắc Cầu rất mệt mỏi, chính hấn cũng đang bị thương, hơn nữa tình huống của Diệp Vinh Thu cũng không được lạc quan, hấn suy tính một hồi, bảo: “Ăn một chút gì đi, nghỉ ngơi ba giờ rồi tiếp tục đi tiếp.”

Hắc Cầu bẻ cành thông mã vĩ trở về, dùng diêm đốt lên, ba người ngồi vây quanh đồng lửa sưởi ấm. Sang tháng tư, nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm vẫn rất lớn, Diệp Vinh Thu chỉ mặc một chiếc sơ mi đơn bạc, áo choàng của anh để trên xe đã bị đốt trụi, lúc này nhiệt độ hạ xuống, anh vội vã ho tay lên lửa cho ấm, nhưng chút lửa này chẳng thấm vào đâu.

Hắc Cầu lấy chiếc áo choàng quân nhân sạch sẽ nhất ném cho Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu dùng ánh mắt phức tạp nhìn hấn một hồi, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Hắc Cầu cũng lượn áo choàng dài tự mặc vào cho mình. Âu Dương Thanh vốn đang mặc áo choàng rồi, nhưng anh mất quá nhiều máu, cả người rét

run, lạnh đến tím tái mặt mày. Hắc Cầu lấy hai chiếc áo choàng còn lại bọc kín người Âu Dương Thanh như bọc bánh chưng

Bọn họ đi suốt cả một buổi chiều, bụng đã sớm đói meo. Diệp Vinh Thu mang lương khô ra nướng. Hắc Cầu lấy túi lương khô hẳn lượm được trên người người chết, lấy một chiếc bánh bao nhuộm máu đỏ ném cho Diệp Vinh Thu, trêu anh: “Đói bụng không? Cho anh cái bánh bao nhân đậu đỏ này.”

Diệp Vinh Thu giận dữ trừng mắt nhìn hắn, giắt mấy cọng cỏ dưới đất ném vào đồng lửa. Lửa không những không cháy lớn hơn, ngược lại còn nhỏ đi. Hắc Cầu nặng nề thở dài: “Nhị thiếu gia à, thiếu gia đừng làm loạn nữa có được không?”

Diệp Vinh Thu ủy khuất bĩu môi. Anh chưa từng nhóm lửa bao giờ.

Hắc Cầu nhặt mấy cành cây lên đưa đến trước mặt cho anh nhìn: “Càng khô thì càng dễ cháy, lấy thông mã vĩ nhóm lửa là tốt nhất. Cỏ dưới đất này có hơi nước nên không đốt được, lửa đọng nước là tàn luôn.”

Diệp Vinh Thu ngoan ngoãn gật đầu.

Hắc Cầu vuốt miệng cong môi cười: “Ồ, lạ ghê, sao tự dưng ngoan ngoãn thế này? Bình thường anh nói nhiều lắm cơ mà?”

Diệp Vinh Thu ủy khuất đến độ muốn khóc, hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Cậu.. cậu thật đáng ghét, cứ thích bắt nạt tôi!”

Hắc Cầu thật sự thích bắt nạt anh, trông thấy bộ dạng thê thảm của anh rồi lại càng muốn chọc tiếp, muốn vờ về nhào nặn anh trong tay như cái bánh bao trắng tròn.

Âu Dương Thanh thấy khó chịu nên ho khan. Hắc Cầu vội vã chạy đến bên cạnh, cẩn thận giúp anh thuận khí, hướng Diệp Vinh Thu la lớn: “Mau đưa nước tới đây, đưa cả bánh bao tới nữa!”

Diệp Vinh Thu luống cuống lấy nước và túi lương thực đưa cho Hắc Cầu.

Hắc Cầu chọn cái bánh bao sạch sẽ nhất đưa cho Diệp Vinh Thu, lại chọn một cái bánh bao sạch sẽ khác, dứt từng miếng một cho Âu Dương Thanh ăn. Âu Dương Thanh yếu ớt giơ tay lên ngăn hắn lại: “Tôi tự làm được.”

Hắc Cầu nói: “Anh nên nghỉ ngơi chút đi?”

Âu Dương Thanh lắc đầu: “Tôi là quân nhân.”

Anh ta nói vậy Hắc Cầu cũng không còn cách nào khác, vì vậy đưa bánh bao và nước vào trong tay anh.

Hắc Cầu lại chạy đến bên người Diệp Vinh Thu, hắn vén ống quần Diệp Vinh Thu lên, thấy mắt cá chân Diệp Vinh Thu sưng to như cái bánh bao. Hắn thử lấy tay chạm một chút, Diệp Vinh Thu kêu ai ái, lập tức thu chân về. Hắc Cầu ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy Diệp Vinh Thu đang dùng ánh mắt đáng thương nhìn lại mình.

Hắc Cầu xé một mảnh vải từ áo trong của mình, nhúng nước ướt nhẹp, hơ trên lửa nóng, sau đó đắp lên mắt cá chân Diệp Vinh Thu: “Bây giờ tôi không thấy anh giống tôi nữa. Năm đó tôi có tám người hầu hạ bên cạnh nhưng cũng không yếu ớt như vậy. Tôi đã gặp qua rất nhiều cậu ấm cô chiêu, nhưng chưa thấy ai yếu ớt như anh.”

Diệp Vinh Thu không đáp trả, dùng sức cắn môi, nhỏ giọng nói: “Tôi muốn về nhà...”

Âu Dương Thanh chỉ ăn vài miếng bánh xong rồi ngừng lại. Cũng không phải bởi bánh bao dính mùi máu tươi nên không chịu nổi, mà bởi anh đã yếu quá rồi, nhắm mắt thôi cũng tốn bao nhiêu sức lực. Anh rất mệt, nhưng lại không dám ngủ, sợ ngủ rồi sẽ không tỉnh lại được nữa, thế là anh bắt đầu nói.

“Tôi tốt nghiệp trường quân đội được ba năm rồi.” Anh nói, “Cũng đã nhập ngũ ba năm rồi. Năm ấy vốn muốn thi học viện quân sự Hoàng Bộ, tiếc là không thi đậu, nên học trường quân sự ở ngay Thiên Tân.”

Hắc Cầu nói: “Anh nên nghỉ ngơi chút đi.”

Âu Dương Thanh lắc đầu: “Tôi muốn nói, tôi không muốn ngủ. Ba năm rồi, tôi chưa ra chiến trường lần nào. Đã đối qua vài đội ngũ, chinh biên, tân biên, ngay cả bộ binh, súng hạng nặng hay quân nhu quân dụng cũng từng thử qua, nhưng tới bây giờ vẫn chưa từng đánh giặc.”

Diệp Vinh Thu nhỏ giọng hỏi: “Vì sao?”

Âu Dương Thanh nói: “Tôi cũng muốn biết vì sao, có lẽ là do số mệnh đi. Có rất nhiều lần chúng tôi chuẩn bị phải giao chiến với giặc Nhật. Tháng bảy năm ngoái tôi ở Thiên Tân, khi ấy giặc Nhật chiếm quê hương tôi, nhưng đến một phát súng tôi cũng chưa bắn ra được. Bởi vì tôi ở đại đội, quân Nhật chưa đánh tới chúng tôi đã rút lui, chấp tay tặng Thiên Tân cho giặc Nhật rồi.”

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đều yên lặng nhìn Âu Dương Thanh, không ai nói lời nào.

Âu Dương Thanh gắng sức thở hỗn hển, run run vịn nắp bình nước, lại ho khan hai tiếng, nói tiếp: “Tháng chín năm ngoái tôi ở Sơn Tây, giặc Nhật cũng đánh tới. Chúng tôi cầm vũ khí của Đức, súng của Đức chỉ có thể dùng đạn Đức, ta không tự chế tạo được, chỉ có thể y lại vào người Đức. Nhưng Đức là quân đồng minh của Nhật, bọn chúng cố ý kéo dài thời gian cung cấp đạn dược cho ta, khi đó số súng chúng ta có còn nhiều hơn số đạn. Tôi ôm

quyết tâm ra chiến trường, muốn dùng lưỡi dao đâm chết đám giặc đã chiếm Thiên Tân của tôi. Nhưng vừa viết xong di thư, cấp trên đã phái lệnh xuống, không cho chúng tôi đi chịu chết, muốn chúng tôi rút lui.”

“Nhưng tôi nguyện ý chết. Cha mẹ tôi không chịu ở khu thuận dân Nhật chiếm đóng, cùng nhảy sông tự vẫn. Di tôi chịu làm thuận dân, nhưng vẫn bị giặc Nhật giết. Tôi không muốn làm binh hèn ở chiến trường, tôi muốn về Thiên Tân lập mộ cho họ, không thể để họ đến chết rồi mà vẫn không có nhà để quay về.” Âu Dương Thanh bắt đầu run lên. (thuận dân = dân theo giặc)

Một lát sau, anh bình tĩnh lại, nói tiếp: “Sau này tôi bị điều đến sư đoàn vận tải, không được tới chiến trường nữa. Tôi đã tiễn hơn một trăm người lính tới tiền tuyến, nhóm tân binh hôm nay cũng phải đưa tới tiền tuyến, tôi biết bọn họ không muốn đi, tôi thực sự nguyện ý đổi cho bọn họ.”

Hắc Cửu tiến lên, thắt thật chặt chiếc áo choàng trên người Âu Dương Thanh.

Âu Dương Thanh lẩm bẩm nói: “Ba năm rồi. Làm lính ba năm rồi, còn chưa đánh giặc được một lần nào, cứ lảnh lẩn sống suốt ba năm. Tôi vẫn nghĩ đây là số mệnh, mệnh của tôi tốt hơn người khác, ông trời thương tiếc tôi, không muốn tôi phải chết, muốn tôi chuẩn bị đánh thắng một trận lớn, đuổi hết giặc Nhật đi.” Kể đó anh cúi đầu nhìn cái chân bị cụt của mình, nở nụ cười tự giễu: “Cậu nói xem, sao lại như vậy chứ.. ước gì đây chỉ là mơ.”

Diệp Vinh Thu bắt đầu khóc, nhưng anh cố cắn chặt môi không phát ra âm thanh. Hắc Cửu mở to mắt nhìn ngọn lửa trước mặt, cổ ngăn dòng nước mắt chực trào.

Âu Dương Thanh cũng trầm mặc. Anh nói xong, cơ thể càng thêm suy yếu, mắt khép hờ, cổ đầu tranh tinh thần để không rơi vào hôn mê.

Hắc Cửu hỏi Diệp Vinh Thu: “Anh ổn chưa? Có thể đi được không?”

Diệp Vinh Thu nghẹn ngào gật đầu.

Hắc Cửu đứng lên, cõng Âu Dương Thanh lên lưng một lần nữa: “Nghỉ ngơi rồi, đi tiếp thôi.”

Diệp Vinh Thu lượm một cành cây to làm gậy chống, nhặt bao quần áo bẩn thỉu dẫm máu lên, theo chân Hắc Cửu tiếp tục đi về phía thị trấn.

Cơ thể Âu Dương Thanh mỗi lúc một lạnh, anh bị bao chặt lại như cái bánh chưng lớn, nhưng nhiệt độ cơ thể vẫn không ngừng giảm xuống. Anh ghé vào tai Hắc Cửu lẩm bẩm nói: “Tôi còn tưởng mình khác với mọi người.. còn nghĩ số mình không chết được... Nhưng tôi sắp chết rồi.”

Thật ra ai cũng đều có cảm giác mình đặc biệt không giống với những người khác. Nhưng cuối cùng, họ còn chưa chứng minh được mình khác với những người khác ở điểm nào đã hóa thành tro bụi.

Hắc Cửu vỗ vai anh: “Sắp tới thị trấn ngay thôi.”

Âu Dương Thanh nhỏ giọng nói: “Tôi chết cũng không sao. Quê hương tôi đã mất, tổ quốc tôi cũng sắp mất đi rồi.”

Hắc Cửu sửa lời anh: “Là tổ quốc của chúng ta.”

Âu Dương Thanh trầm mặc một hồi, nói: “Đúng, là tổ quốc của chúng ta.. Nhưng dẫu tôi có chết, tổ quốc cũng chưa được độc lập. Tôi đã tự đề cao mình quá rồi, tổ quốc này còn rất nhiều người giống như tôi, so với tôi càng có lý tưởng hoài bão hơn nữa.. Chỉ là.. tôi không kịp sống để được nhìn thấy ngày thắng lợi...”

Diệp Vinh Thu bước theo sau họ, nghẹn ngào nói: “Không, anh sẽ thấy.”

“Hạ sĩ – bộ binh – sư đoàn chinh biên 28 trung sĩ – súng hạng nặng – sư đoàn tân biên 38.. thiếu úy sư đoàn vận tải 17...” Âu Dương Thanh bắt đầu đọc kinh lịch nhập ngũ của mình. Đột nhiên anh ghé xuống vai Hắc Cửu khóc lên. Anh thở hổn hển từng chút một, suy yếu mà gay gắt kêu lên: “Tôi không thể chết! Cho tôi súng, cho tôi bom... cho tôi một con dao thôi cũng được! Tôi muốn ra chiến trường! Tổ quốc của tôi, quê hương của tôi, những người dân của tôi... lý tưởng chiến đấu của tôi! Chiến đấu!!! Tôi.. tôi không muốn chết!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

CHƯƠNG 23.

Ngày hôm sau mặt trời lên rất sớm, khu vực nội thành dần hiện ra trước mặt, cuối cùng bọn họ cũng đến được thị trấn Trường Lạc. Nhưng lúc bấy giờ Âu Dương Thanh đã không chịu nổi được nữa.

Hắc Cửu không ngừng xóc người trên lưng, kêu lớn: “Trưởng quan, trưởng quan, Âu Dương Thanh, Âu Dương, anh tỉnh lại đi, đã đến viện rồi.”

Sau một lúc, cuối cùng Âu Dương Thanh cũng có phản ứng. Anh mở mắt ra, nhìn biển tên thành trước mặt, mỉm cười lẩm bẩm nói: “Đến rồi sao.”

Hắc Cửu nói: “Đến rồi.”

Âu Dương Thanh ghé vào tai hắn, giọng nhẹ như gió thoảng: “Cuối cùng cũng tới Thiên Tân rồi.. thật tốt.. về nhà rồi...”

Bước chân Hắc Cửu ngưng lại một chút, sau đó kiên định tiến về phía trước, “Phải, về nhà rồi.”

Âu Dương Thanh thì thào: “Cảm ơn hai người.” Dứt lời, cánh tay khoát trên vai Hắc Cửu buông thõng xuống.

Diệp Vinh Thu vội vàng chạy tới, tìm đến mũi Âu Dương Thanh, cố nén bi thương nói: “Anh ấy không thở nữa.”

Hắc Cửu không nói gì, vẫn kiên định cõng Âu Dương Thanh vào trong thị trấn. Bọn họ vừa vào, dân trong trấn thấy ba người mặc quân trang nhuốm máu, lập tức có một bác nông dân đẩy xe tới: “Quân gia, mau lên xe, tôi đưa mấy người tới bệnh viện.”

Hắc Cửu đỡ Âu Dương Thanh nằm xuống xe đẩy, người nông dân nhìn cơ thể đã cứng ngắc của Âu Dương Thanh, sững sờ một chút, sau đó lại nhìn nét mặt Hắc Cửu và Diệp Vinh Thu, không nói gì, lập tức đẩy xe tới bệnh viện.

Dọc đường đi, bác nông dân hỏi: “Quân gia, hai người mới đánh giặc về sao? Giết được nhiều giặc không?”

Hắc Cửu và Diệp Vinh Thu đưa mắt nhìn nhau. Hắc Cửu nói: “Tôi không phải.” Hắn chỉ chỉ vào người Âu Dương Thanh, “Nhưng anh ấy là một quân nhân rất lợi hại, anh ấy... thật sự xứng đáng với bộ quân trang khoác trên người này.”

Đến bệnh viện, các bác sĩ vội vàng chạy tới kiểm tra tình huống của Âu Dương Thanh, sau đó chỉ biết lắc đầu nhìn nhau.

Âu Dương Thanh đã chết. Lúc đi tới cổng thành, Hắc Cửu và Diệp Vinh Thu đều biết Âu Dương Thanh đã chết, nhưng bọn họ vẫn kiên trì đưa anh tới bệnh viện.

Âu Dương Thanh, người lính nhập ngũ ba năm không được ra chiến trường, đã chết dưới bom giặc Nhật.

Hắc Cửu đào một cái hố bên ngoài thành rồi chôn Âu Dương Thanh xuống. Hắn không thể đưa Âu Dương Thanh tới Thiên Tân chôn. Hắn và Diệp Vinh Thu không mang bao nhiêu tiền, nhưng trên tay Âu Dương Thanh có đeo một chiếc đồng hồ rất có giá trị. Tuy vậy, Hắc Cửu không động vào bất cứ kỷ vật gì trên người anh, đặc biệt là bộ quân trang ấy —— mặc dù Âu Dương Thanh chưa đánh giặc lần nào, nhưng vẫn là một quân nhân chân chính.

Diệp Vinh Thu nhìn Hắc Cửu chôn Âu Dương Thanh, sau đó hướng bia mộ giản dị của anh giờ tay chào theo nghi thức quân đội.

Anh hỏi Hắc Cửu: “Tiếp theo chúng ta làm gì đây?”

Hắc Cửu hỏi lại anh: “Trên người anh còn bao nhiêu tiền?”

Diệp Vinh Thu móc tiền trong túi ra đếm. Hơn một nghìn pháp tệ để trên xe đều đã bị đốt rụi, trong túi anh chỉ còn vài tờ tiền lẻ, chỉ đủ mua bánh bao không nhân, nhiều đấy tiền không đủ để tới Vũ Hán, cũng chẳng thể quay về Trùng Khánh được.

Hắc Cửu nói: “Đừng lo, tôi sẽ đưa anh tới Vũ Hán.”

Diệp Vinh Thu nhỏ giọng đáp: “Nhưng tôi muốn quay về Trùng Khánh.” Anh thấy sợ con đường phía trước, chỉ muốn quay về nấp dưới đôi cánh chở che của cha và anh trai, không muốn bay xa nữa.

Hắc Cửu nhìn anh, từ chối cho ý kiến.

Một lát sau, Hắc Cửu hỏi Diệp Vinh Thu: “Anh nói xem sống như nào mới là sống có ý nghĩa?”

Diệp Vinh Thu đáp: “Phải làm được nhiều việc có ý nghĩa chẳng?”

Hắc Cửu lại hỏi: “Việc như nào mới có thể coi là có ý nghĩa?”

Diệp Vinh Thu trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng thở ra: “Có lẽ là.. phải có lý tưởng đi.”

Hắc Cửu gật đầu. Hắn vẫn luôn nể phục những người có lý tưởng, đó cũng là lý do vì sao trước đây hắn lại cứu Phùng Chân. Dù cho lý tưởng kia có hư vô mờ mịt đến cỡ nào, thoát nghe thiếu thực tế đến ra sao, Hắc Cửu vẫn kính nể, bởi bản thân hắn không có lý tưởng gì. Hiện tại hắn cố gắng tìm cho mình một lý tưởng, nhưng không thể nghĩ ra. Đánh giặc Nhật chạy sao? Hắn không có hứng thú với chiến tranh. Khôi phục sản nghiệp Chung gia ngày trước? Hắn cũng chẳng có hứng thú với tài sản. Cưới một cô vợ, sinh một cậu con? Chuyện như này hắn lại càng không có hứng thú. Đố giờ hắn chưa từng tính đến chuyện về lâu về dài, nên chuyện lúc này đây là chuyện tốt nhất hắn từng nghĩ đến. Hắn muốn đưa Diệp Vinh Thu tới Vũ Hán.

Hắn hỏi Diệp Vinh Thu: “Anh có lý tưởng không?”

Diệp Vinh Thu suy nghĩ một hồi, khẽ lắc đầu. Anh có vài ý tưởng, tỷ như viết những bài báo đáng ngưỡng mộ, tỷ như duy trì cuộc sống vinh quang danh giá nhà bọn họ, nhưng chút việc này không thể xưng là lý tưởng. Tuy anh không muốn thừa nhận, nhưng đôi khi phải tự ý thức được, nội tâm của anh trống rỗng, trống rỗng đến nỗi phải lấy thể diện ra để bù đắp.

Hắc Cầu lại hỏi Diệp Vinh Thu: “Anh thấy cuộc sống của Âu Dương Thanh có ý nghĩa không?”

Diệp Vinh Thu đắn đo cân nhắc nửa ngày, sau đó do do dự dự nói: “Tôi không biết. Anh ấy có lý tưởng, nhưng không thực hiện được. Cuộc sống của anh ấy.. có lẽ không có giá trị. Liệu không có giá trị có thể coi là có ý nghĩa không?”

Hắc Cầu thâm nghĩ: Đúng vậy, có lý tưởng đã đành, nhưng phải hoàn thành được nó thì mới được coi là có ý nghĩa, không làm được sẽ tiếc nuối suốt cuộc đời. Thật quá khó, có lẽ trước tiên nên hoàn thành chuyện kia, còn lại.. để sau hẵng tính.

Tối ấy hai người qua đêm ở trần trên. Hắc Cầu cũng mang theo ít tiền trên người, đủ để thuê phòng nghỉ trên trần, nhưng số tiền hắn có cũng không nhiều, cùng lắm chỉ đủ ở mấy buổi tối. Hắn muốn ngủ chung giường cho tiết kiệm tiền, nhưng chắc Diệp Vinh Thu không chịu được đâu nên định sẽ thuê phòng riêng. Thế nhưng nhà nghỉ chỉ còn duy nhất một phòng trống, lúc này Diệp Vinh Thu không thể kén chọn.

Hai người đều không chợp mắt suốt hai ngày một đêm, nhưng vào phòng rồi cũng không lập tức ngủ ngay. Hắc Cầu lấy một chậu nước nóng, cời tắt Diệp Vinh Thu ra, đặt cái chân bị sưng to như bánh bao của anh vào ngâm nước nóng. Trước đó Diệp Vinh Thu còn cảm thấy chân mình ổn rồi, nhưng bây giờ ngồi xuống, chân liền đau thấu tâm, Hắc Cầu vừa đụng vào anh đã gào khóc kêu to.

Hắc Cầu mệt đến nỗi đứng cũng có thể ngủ, thế mà bây giờ còn phải hầu hạ vị thiếu gia này, trong lòng thật sự phát hỏa, cố ý vẩy về nhào nặn cái chân sưng tấy của anh. Diệp Vinh Thu đau đến co quắp, vừa mới bắt đầu đã kêu rên thảm thiết, kêu đến mức mất hết sức lực, chỉ có thể dựa vào ghế thờ dõc. Hắc Cầu ngẩng đầu nhìn, thấy bộ dạng bĩu môi muốn khóc nhưng không dám của Diệp Vinh Thu, tâm tình tốt vô cùng, động tác cũng dần nhẹ nhàng hơn.

Một lát sau, Hắc Cầu vỗ vỗ bắp chân trắng như tuyết của Diệp Vinh Thu: “Được rồi, cũng chẳng thương nặng gì, trật một tí thôi không coi là thương được. Nuôi mấy ngày lại khỏe ngay.”

Mất cá chân bị sưng vẫn còn đang nằm trong tay Hắc Cầu, Diệp Vinh Thu không dám nói lời nào, chỉ có thể nhỏ giọng oán trách: “Cậu.. cậu là đồ đáng ghét, cố ý dùng lực lớn như vậy.”

“Hề.” Hắc Cầu vui vẻ, “Cháu trai, to đâu thế này rồi còn sợ đau.”

Diệp Vinh Thu đỏ mặt, không cam lòng tỏ ra yếu thế, biện bạch nói: “Chân tôi cũng có trật lắm đâu mà cậu ra tay ác như vậy.” Nói xong không dám nhìn Hắc Cầu, ôm đầu gối hừ một tiếng.

Thật ra trong lòng Diệp Vinh Thu có chút sợ Hắc Cầu, lúc trước có A Phi ở bên cạnh nên anh chỉ hơi lo một chút, nhưng bây giờ A Phi đã mất, chỉ còn lại mình anh và Hắc Cầu mặt đối mặt với nhau, cho nên chút khí thế ra vẻ kia liền giảm phân nửa. Tuy rằng anh biết Hắc Cầu sẽ không làm gì tổn thương tới tính mạng mình, nhưng một người đọc sách nho nhã yếu ớt như anh, sao có thể bì nổi với Hắc Cầu sức dài vai rộng, nếu hai người mà có va chạm, anh sẽ teo đời đầu tiên.

Và lại.. Hắc Cầu còn từng là tay chân của Hoàng Tam, Diệp Vinh Thu không tự chủ suy đoán xem liệu hắn có sở thích biến thái như Hoàng Tam hay không. Vạn nhất đêm hôm khuya khoắt, hắn lén lút làm chuyện xấu với anh thì biết làm sao bây giờ?! Nhờ đâu Hắc Cầu dùng sức bắt ép anh?! Không, không ổn, nếu Hắc Cầu làm như vậy thật, anh sẽ không thể lờ cái chết ra để dọa nạt hắn được! Cái mạng nhỏ của anh gặp không kích hai lần đều thoát nạn, chết vì loại chuyện này liệu có đáng không? Rốt cuộc mệnh quan trọng hơn hay khí tiết quan trọng hơn?

Hắc Cầu không biết tâm tư Diệp Vinh Thu đang lướt gió cười mây tới phương nào, nhưng hắn thấu rõ cái thói mạnh miệng nhẹ dạ của Diệp Vinh Thu, biết anh sợ mình, vì vậy cố ý nơi lòng tay ra, quả nhiên Diệp Vinh Thu sợ đến co lại.

Trông thấy ánh mắt châm biếm của Hắc Cầu, Diệp Vinh Thu không cam lòng tỏ ra yếu thế mà trừng lớn mắt nhìn. Thế nhưng Hắc Cầu vừa vươn tay một cái, anh đã lại co rúm người vào. Biết là Hắc Cầu cố ý trêu mình, Diệp Vinh Thu ủy khuất muốn chết, nhưng không thể mặc kệ Hắc Cầu mà bỏ đi được, càng nghĩ lại càng ủy khuất, nước mắt cứ chực trào, anh cắn môi cố nhịn, sợ Hắc Cầu thấy được sẽ coi thường anh. Nhưng căn bản Hắc Cầu không để ý, đi ra ngoài múc nước từ đời nào rồi.

Điều kiện trong trần nhỏ không tốt, đương nhiên không có đủ cơ sở vật chất cho họ tắm rửa. Hắc Cầu cời quần áo rách rưới bỏ sang một bên, đứng trần truồng trong phòng, lấy nước trong chậu gột bụi bẩn trên người. Diệp Vinh Thu không biết phải làm sao, anh không dám nhìn tới cơ thể săn chắc đầy nam tính của hắn. Nhưng căn phòng bé như vậy, đáng người thon gầy của Hắc Cầu cứ đập vào tầm mắt, làn da màu lúa mạch vô cùng câu nhân, hại Diệp Vinh Thu cứ không cần thận lại liếc mắt nhìn.

Vết xước trên lưng Hắc Cầu đã thôi chảy máu, nhưng chỗ da bị trầy vẫn đỏ tươi khiến người nhìn vào không khỏi run sợ. Đột nhiên Diệp Vinh Thu cảm thấy tim mình như bị một bàn tay vô hình siết chặt, trong lòng buồn bực không thôi, có lẽ do anh không chịu nổi máu tanh. Nhưng thực ra, hình ảnh máu me như kia, đâu phải lần đầu tiên anh trông thấy.

Quần áo trên người Diệp Vinh Thu so với Hắc Cầu cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, áo sơ mi quần tây nhúm nhúm nhìn không rõ hình dạng, trên đó còn dính đầy bùn đất và máu, thứ mùi tanh tươi xông lên khiến anh nổi da gà. Bởi có Hắc Cầu bên cạnh nên tuy rằng rất khó chịu, nhưng anh không muốn cởi quần áo.

Hắc Cầu tắm xong, cả người sạch sẽ trơn bóng chui vào trong chăn. Diệp Vinh Thu thấy vậy liền trừng mắt, không tự nhiên nhắc nhở: “Ở đây chỉ có một cái giường thôi.”

Hắc Cầu một muốn thiếp đi, khó chịu đáp: “Thế anh muốn ngủ dưới sàn nhà?”

Diệp Vinh Thu cau mày nói: “Chỉ có một cái chăn.”

Hắc Cầu liếc nhìn sang bên cạnh: “Cái giường nhỏ như vậy, anh còn muốn kê thêm chăn nữa?”

Diệp Vinh Thu lấp bắp: “Cậu... cậu cứ.. trần.. trần truồng như vậy mà chui vào chăn?”

Hắc Cầu không mở mắt cũng đoán được vẻ mặt không tự nhiên của Diệp Vinh Thu, vui vẻ bật cười khanh khách: “Thế anh muốn tôi mặc chỗ quần áo kia lên giường sao?”

Diệp Vinh Thu liếc nhìn mở quần áo rách nát dưới sàn nhà, trầm nghĩ thế thì đừng ngủ nữa.

Hắc Cầu đành phải bảo: “Vậy anh đi lấy thêm chăn đi.”

Thế là Diệp Vinh Thu ra ngoài tìm bà chủ nói muốn thêm chăn, nhưng bà chủ lại nói không còn chăn thừa, Diệp Vinh Thu nói sẽ cho bà tiền, bà bảo quả thật không còn chăn, có cho tiền cũng không có. Diệp Vinh Thu không còn cách nào khác, đành phải quay trở về căn phòng chỉ có một giường và một chăn kia. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

CHƯƠNG 24.

Diệp Vinh Thu cúi đầu ủ rũ trở về phòng, nhìn chằm chằm chậu nước nóng Hắc Cầu lấy về đến đờ ra.

Hắc Cầu thấy từ lúc Diệp Vinh Thu về phòng cứ ngẩn ngơ ngẩn ngơ đứng một bên, khó hiểu hỏi, “Nước tôi đã thay rồi, sao anh còn không tắm?”

Diệp Vinh Thu có tính kiết phích, để được nhảy vào bồn tắm, có đoán mệnh mười năm cũng chẳng thành vấn đề, không hiểu sao bây giờ lại dờ chừng mắt tự nhiên.

Diệp Vinh Thu hỏi hần: “Cậu còn bao nhiêu tiền? Mua hai bộ quần áo sạch sẽ về đi, ngay cả quần áo để thay chúng ta cũng không có.”

Hắc Cầu chỉ vào mấy đồng bạc trên bàn: “Còn chừng ấy, nhưng còn phải mua đồ ăn, phải ở trọ, phải đi lại. Mua quần áo làm cái gì, giặt là được rồi.”

Diệp Vinh Thu nói: “Ít nhất cũng phải có một bộ để thay chứ? Giờ có mỗi bộ này, muốn thay để tắm cũng không được.”

Hắc Cầu nhìn ra ngoài trời, bảo: “Sắp tới lại mưa to, không biết mưa bao nhiêu ngày nữa, chân anh lại bị thương, có lẽ còn phải ở đây vài ngày, mấy hôm này giặt hết quần áo, khô nhanh thôi.”

Diệp Vinh Thu cứng cổ nói: “Vậy ít nhất cũng phải mua mấy cái quần lót chứ!”

Hắc Cầu nhìn bộ dạng giả vờ oai phong lẫm liệt của anh, nhưng gương mặt vốn trắng nõn đã đỏ ửng, không khỏi phì cười. Diệp Vinh Thu nhìn hần tròn mắt: “Cậu cười cái gì! Tôi nói sai chặc?!”

Hắc Cầu nhếch môi, lười biếng dựa vào đầu giường ngáp một cái: “Trời đã tối rồi, anh định đi đâu mua?”

Diệp Vinh Thu vừa giận vừa xấu hổ, nhưng Hắc Cầu nói không sai, tầm giờ này mấy cửa tiệm bên ngoài đều đã đóng cửa, tốt xấu gì cũng phải đợi đến ngày mai mới có thể mua được. Không chịu nổi mở quần áo dính dấp trên người, anh đành phải cởi quần áo, đồng thời nghiêm túc cảnh cáo Hắc Cầu: “Cậu quay đầu ra chỗ khác đi, không được nhìn!”

Hắc Cầu vốn đã nhắm mắt lại, không có hứng thú nhìn da thịt trắng bóng của anh, nhưng nghe Diệp Vinh Thu nói vậy, hần lại càng muốn làm trái lời, lập tức xúc tinh thần mở to đôi mắt.

Diệp Vinh Thu vừa mới cởi quần áo xong, Hắc Cầu đã cười hi hi nhận xét: “Ui chao, mông của nhị thiếu gia cong ghê cơ, còn cong hơn đám con gái

nhieu!”

Điền Vinh Thu ong lên một tiếng, máu dồn lên não, giận dữ giơ chậu nước lên định đổ vào người Hắc Cầu. Hắc Cầu lớn tiếng dọa nạt: “Nè nè nè! Ở đây chỉ có một cái giường thôi đấy! Anh không định ngủ à!”

Điền Vinh Thu run rẩy đặt chậu nước xuống, nhặt mớ quần áo bẩn dưới đất lên che chắn cơ thể mình. Hắc Cầu lo anh điên lên không ngủ được, nín cười nói: “Thôi thôi, tôi không nhìn anh đâu, mau đi tắm đi, tôi ngủ đây.” Nói xong trở mình đưa lưng về phía Điền Vinh Thu, không nhìn thật.

Điền Vinh Thu giận dữ, tay chân lạnh như băng, lúc này ngồi đối diện với Hắc Cầu cũng không được, đưa lưng về phía hắn cũng chẳng xong, cuối cùng anh đành ngồi xồm xuống, cẩn thận lau người mình, mắt gât gao dán vào gáy Hắc Cầu, chỉ cần hắn xoay người một cái, anh sẽ lập tức ném khăn vào mặt hắn. Cũng may là cho đến lúc anh tắm xong, Hắc Cầu cũng không xoay người lại.

Tắm xong xuôi, Điền Vinh Thu lại gặp một vấn đề nan giải. Rốt cuộc có lên cái giường này nằm hay không? Cái giường hẹp như vậy, hai người đàn ông lại nằm với nhau, chắc chắn sẽ có đụng chạm da thịt. Nhưng nếu không lên giường thì anh biết ngủ ở đâu. Nếu nhà nghỉ có chăn, phải nằm dưới đất anh cũng chịu. Mùa này đêm xuống lạnh thấu xương, không có chăn sao mà chịu nổi. Nhưng nếu lên trên giường nằm chung chăn với Hắc Cầu, cái quần lót này nên mặc hay không đây? Nghĩ đến đây da gà da vịt nổi hết lên, vừa nghĩ đến chuyện trần truồng chen cùng một chỗ với Hắc Cầu thôi đã thấy gai người rồi.

Điền Vinh Thu đứng bên giường bắt đầu thở dài thương tiếc cho số phận thê lương của mình. Anh tự so mình với Hàn Dũ, Vương Bột, nhớ năm đó Hàn Dũ liều mạng phóng bút viết ‘Gián nghênh Phật Cốt’[1] dâng lên Hiến Tông rồi bị đày đến Triều Châu, tâm tình có bao nhiêu thê lương lúc này đây anh đều đã lĩnh hội được hay như sau khi Vương Bột viết ‘Đầu kê lịch’[2], con đường làm quan lui tắt, cảnh ngộ bất đắc dĩ tang thương ấy khiến anh cảm động lây..

Điền Vinh Thu trầm nghĩ: Lúc này nói gì cũng chẳng được, nhưng quân tử đọc vạn sách, hơn người ở cốt khí!

Sau đó, bởi vì lạnh mà Điền Vinh Thu hắt hơi một cái, lập tức ngưng nghĩ ngợi miên man, vén chăn lên chui vào.

Trải qua biến cố kia, Hắc Cầu và Điền Vinh Thu đều đã rất mệt mỏi, người mệt, tâm còn mệt hơn, ngủ một giấc thẳng đến trưa hôm sau mới tỉnh lại. Hắc Cầu tỉnh đầu tiên, tay chân khoan khoái duỗi ra, vô tình đánh thức Điền Vinh Thu đang ngủ say bên cạnh.

Điền Vinh Thu bị thân thể nóng hầm hập đầy mồ hôi của Hắc Cầu dán lên, còn bị tay chân hắn đè lên người, vừa thẹn vừa giận, không ngờ mình lại đi chen cùng một ổ chăn với tên lưu manh này. Cảm giác thẹn kia chuyển hóa thành giận dữ, anh sùng sộ đẩy cánh tay Hắc Cầu ra: “Nghiêm túc một chút đi!”

Hắc Cầu thấy buồn cười. Ngủ cũng đã ngủ rồi, lúc này mới nhớ ra phải nghiêm túc đứng đắn gì đó, không phải đã quá muộn rồi hay sao? Thiếu gia Điền Vinh Thu này đúng là đáng khinh bỉ, lúc cần người ta thì ngoan ngoãn vâng lời như vợ bé, xong xuôi lập tức giở thói thiếu gia kiêu ngạo, đúng là ngựa đôn mà, không bắt nạt thì không được thoải mái!

Nghĩ vậy Hắc Cầu liền xòe tay sờ mó cái mông tròn của Điền Vinh Thu, tám tác nói: “Có gì hay ho chứ, ai mà chẳng có mông?”

Cả người Điền Vinh Thu nhất thời trở nên cứng ngắc, một giây sau liền nổi điên, vung chân vung tay như cuồng phong sậu vũ, liều mạng đánh về phía Hắc Cầu.

Hắc Cầu trầm nghĩ có đánh thôi mà cũng không đến nơi đến chốn được, đang muốn chế giễu anh mấy câu, nhưng vừa mới há miệng, còn chưa nói được câu nào đã kêu to thảm thiết, sắc mặt trở nên trắng bệch, từ trên giường ngã lăn xuống dưới đất —— cái giường này vốn nhỏ, Điền Vinh Thu lại vừa lên con múa máy tay chân, nhất thời đánh trúng chỗ nhạy cảm, đúng là muốn lấy mạng hắn mà!

Hắc Cầu đau đốn co người lại, còn chưa kịp mắng câu nào, Điền Vinh Thu đã đứng lên trên giường, hùng dũng hiên ngang chỉ vào mặt hắn mắng: “Tôi ‘làm’ cả họ nhà cậu bây giờ!”

Hắc Cầu nằm dưới đất thờ phều phào, cuối cùng cũng lấy lại được sức lực. Hắn giận dữ muốn kéo Điền Vinh Thu xuống đánh cho một trận, nhưng vừa ngẩng đầu đã phát hiện hai mắt Điền Vinh Thu đỏ bừng, cả người run rẩy, trong ánh mắt chứa đầy hận ý muốn giết người. Lần đầu tiên Hắc Cầu bị anh dọa sợ, tức giận tiêu tán phân nửa. Bộ dạng Điền Vinh Thu lúc này không giống như bị người ta sờ mông một cái mà cứ như người ta giết cha anh không bằng.

Hắc Cầu xoa xoa ‘cậu bạn nhỏ’ của mình, cảm thấy ‘cậu bạn’ kia vẫn còn đứng được. Hắn tự nhận mình xui xẻo, đúng là không nên động vào Điền Vinh Thu, vì vậy liền giơ tay lên đầu hàng: “Thôi nào cháu trai, chú sai rồi, chú chỉ đùa với cháu một chút thôi mà, chú còn chưa đến mức ấy.”

Điền Vinh Thu giận dữ kéo chăn, trùm đầu lên ngủ tiếp.

Hắc Cầu khoác áo choàng ra ngoài giặt quần áo, ban nãy thiếu chút nữa hắn bị Điền Vinh Thu đập cho ‘mất giống’, trong lòng vẫn còn ôm mối thù, cho nên chỉ mang quần áo mình đi giặt, đá đá quần áo Điền Vinh Thu sang một bên. Hắc Cầu giặt quần áo xong trở về phòng, Điền Vinh Thu vẫn còn đang làm tổ trên giường, hắn lại đi tới cửa sổ nhìn đến đờ ra.

Ngoài trời mưa rơi rất lớn, rì rì rào rào. Nhờ có cơn mưa kia mà bầu không khí xung quanh bớt vắng lặng đều hiu.

Một lát sau, Điền Vinh Thu ngồi dậy, nhưng bọn họ vẫn không nói chuyện, một người đứng bên cửa sổ nhìn mưa rơi, một người ôm đầu gối đến ngây dại.

Cũng không biết qua bao lâu, Hắc Cầu xoay người ra ngoài cửa, chốc lát sau mang hai cái bát nóng hổi về phòng. Hắn đặt một cái bát ở đầu giường, còn mình thì ra ghế ngồi ăn. Hắn ăn được một lúc rồi mà Diệp Vinh Thu vẫn còn ngồi bất động, buồn bực nói: “Còn giận à? Thôi mà nhị thiếu gia, tôi cũng không có hứng thú với mông đàn ông, sờ một chút thôi chứ có sút miếng thịt nào đâu mà.”

Diệp Vinh Thu hít mũi một cái. Anh đã sớm đói meo từ lâu, anh được dạy dỗ không được mang đồ ăn lên giường, nhưng lúc này anh cũng không thể xuống. anh không có quần áo để mặc, ngay cả quần lót cũng không có.

Thời gian lại lặng lẽ trôi, Diệp Vinh Thu đói đến mức bụng kêu rột rột, đành tạm quăng giỏ xuống ra sau đầu, bụng bát lên ngồi trên giường ăn.

“Tôi muốn về Trùng Khánh. ....ợ” Diệp Vinh Thu vừa cầm bát mì vừa nhỏ giọng nói. Bởi ăn quá nhanh nên không nhận được nấc một tiếng, anh nhanh chóng lấy tay bịt miệng, len lén nhìn Hắc Cầu, cũng may Hắc Cầu không có chê cười gì anh.

Hắc Cầu hút sợi mì cuối cùng, lơ mơ nói: “Quay trở lại cuộc sống ngày trước, tiếp tục làm nhị thiếu gia sao?”

Diệp Vinh Thu cúi đầu thấp hơn: “Cậu muốn đi đâu?”

Hắc Cầu lấy tay lau miệng, đặt bát qua một bên, nhún vai: “Không biết, vốn định đưa anh tới Vũ Hán.”

Diệp Vinh Thu nhỏ giọng nói: “Tôi đi Vũ Hán cũng vô ích, tiền cháy hết rồi.” Thật ra đây chỉ là một cái cớ, anh có thể mượn tiền Chu gia, Diệp Hoa Xuân bảo anh đi tới Vũ Hán là muốn cho anh thăm dò nơi ấy một chút thôi.

Hắc Cầu hỏi: “Lần này anh đi, không làm được cái gì lại còn mất xe mất người làm, định cứ như vậy mà về sao?”

Diệp Vinh Thu ừ ừ khịt đáp: “Như vậy thì làm sao?”

Hắc Cầu khẽ thở dài: “Vậy để tôi đưa anh về Trùng Khánh vậy.”

Một lát sau, Diệp Vinh Thu hỏi hắc: “Cậu.. có kế hoạch gì không?”

Hắc Cầu đáp: “Cứ đi từng bước một thôi, tôi không nghĩ tới chuyện sau này.”

Diệp Vinh Thu do dự một hồi, cuối cùng vẫn nói suy nghĩ trong lòng ra: “Không bằng.. cậu tới nhà tôi làm đi. A Phi chết rồi, nhà tôi cũng thiếu người làm. Dù sao chúng ta cũng coi như thân biết.”

Hắc Cầu buồn cười nhìn anh: “Này, không sợ tôi sờ mông anh nữa à?”

Mặt Diệp Vinh Thu tối sầm lại, liếc mắt lườm Hắc Cầu, nặng nề đặt bát xuống, lại chui vào trong chăn.

Qua vài ngày, chân Diệp Vinh Thu gần như đã khỏi hẳn, hai người phải nhanh chóng quay trở về Trùng Khánh. Mấy ngày này Diệp Vinh Thu đều phải chen cùng ở chăn với Hắc Cầu, anh vốn là thiếu gia được nuông chiều từ bé, mọi việc từ nhỏ đến lớn như ăn, mặc, ở, đi lại đều có người bên cạnh hầu hạ, không có người thì không biết phải làm sao, cho nên mấy ngày này đều là Hắc Cầu chiếu cố anh, tuy rằng hắc cũng nói móc trên chộc không ít lần, nhưng không thể không thừa nhận, Diệp Vinh Thu đã bắt đầu ý lại vào Hắc Cầu.

Lúc này hai người cùng nhau xuống lầu, thoát nhìn không giống thiếu gia và người hầu mà chỉ như những người dân bình thường. Tuy Diệp Vinh Thu mặc sơ mi quần tây, nhưng Hắc Cầu không giúp anh giặt, anh chỉ có thể tự mình làm, anh không biết giặt là, giặt xong quần áo xám xám vàng vàng, so ra còn lòi thôi lếch thếch hơn Hắc Cầu.

Hai người đi tới quầy tính tiền, bà chủ hỏi bọn họ: “Đi rồi sao? Đi đâu vậy?”

Diệp Vinh Thu nói: “Tới Trùng Khánh.”

“Ồi.” Bà chủ đếm tiền xong cất vào ngăn kéo, lắc đầu: “Không đúng lúc rồi, mấy hôm này mưa lớn, đường núi phía tây bị sạt, muốn tới Trùng Khánh phải đi đường kia. Nhưng thương đội giao hàng nhà chúng tôi vừa lên trấn trên trở về, phỏng chừng đường đầy hai vị không đi được đâu.”

Diệp Vinh Thu sùng sốt, vội vàng hỏi: “Vậy còn đường nào khác không?”

Bà chủ nói: “Có đường vòng nhưng xa, đều là đường núi, không dễ đi.”

Diệp Vinh Thu cau mày một cái, lại hỏi: “Khi nào mới có người tới sửa đường?”

Bà chủ cười khổ: “Còn có ai bây giờ, người còn sống đều bị bắt đi lính rồi, chính phủ nói tiền đã mang đi đánh giặc hết, không có tiền sửa đường, dân chúng phải tự nghĩ cách thôi. Bao giờ đường thông, ai biết được.”

-x-

[1] Hàn Dũ (768 – 824) và do đó được xếp vào những tác gia của Trung Đường

Đường Hiến Tông vào những năm cuối đời rất tin đạo Phật. Vua tin thì quan viên cũng hòa theo, một phong trào sùng bái xương Phật lan tràn khắp nơi, người giàu thì đua nhau quyền tiền hương hỏa, người nghèo thì châu chực xin những nén hương trong chùa tự đốt phồng thân thể để chứng tỏ lòng thành kính.

Do vậy, Hàn Dũ phóng bút viết bài Gián nghênh Phật cốt biểu (còn gọi là Luận Phật cốt biểu) dâng lên can gián Hiến Tông, lời lẽ rất đanh thép, cứng rắn, có đoạn khuyên vua nên ném xương Phật vào nước lửa, Phật có giảng tội ông xin chịu hết. Hiến Tông vô cùng thịnh nộ, đã định đem ông ra chém, may nhờ có nhiều người can gián ông mới thoát chết, chỉ bị đày đến Triều Châu, thuộc Quảng Tây ngày nay.

[2] Vương Bột(650–676).

Vương Bột, đời Đường, sau khi làm bài hịch ca tụng đá gà (Đấu kê hịch) cho hai vị Vương tử Bái Vương Hiến và Chu Vương Hiến, Vương Bột bị Đường Cao Tông quở trách tại sao không can ngăn việc đá gà mà còn làm bài hịch ca tụng đá gà, nên vua giận, đuổi Vương Bột đi khỏi kinh thành.
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Áy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

CHƯƠNG 25.

Diệp Vinh Thu không cam lòng, còn kéo Hắc Cầu tới tận chỗ bị lún nhìn. Một đoạn đường núi bị sụp lún hơn mười thước, dãy núi xung quanh lại dốc đứng, quả thật không đi nổi, muốn leo núi để đi cũng không có chỗ để đặt chân, họ đành ủ rũ quay đầu về thị trấn Trường Lạc. (1 thước = 1m)

Hắc Cầu hỏi Diệp Vinh Thu: “Bây giờ anh định làm thế nào? Chờ người sửa đường tới sao?”

Diệp Vinh Thu không muốn chờ. Bọn họ không có nhiều tiền, đến cả tiền mua bánh bao trắng cũng không có đủ, mọi ngày chỉ có thể ăn dưa muối với bánh bao đen, đó là hai ngày trước Hắc Cầu phải ra ngoài giúp người ta khuân đồ kiếm tiền mới có dưa muối để mà ăn. Ăn không đủ no chỉ là chuyện nhỏ, nhưng tính Diệp Vinh Thu ưa sạch. Ngày nào anh cũng phải chen chúc trên cái giường ẩm ướt với Hắc Cầu, nhà nghỉ không có chăn cho họ thay, ba bốn ngày qua đều phải ngủ một cái chăn, còn không có phòng tắm riêng, Diệp Vinh Thu cảm thấy trên người mình như có bọ chết, nếu cứ tiếp tục ngủ trên cái giường kia như vậy, mồ hôi sẽ ra đầy chần nệm mất. Trước đây ở Trùng Khánh, ít đi hai bộ quần áo để thay đã cảm thấy gia thế xuống dốc khó khăn lắm rồi, khi đó có tưởng tượng cũng không ra, sẽ có ngày mình thê thảm đến mức này. Diệp thiếu gia không biết mình có thể chịu đựng được đến đâu, nhưng nếu cứ tiếp tục, quả thật không nhịn nổi nữa.

Diệp Vinh Thu nói: “Hay là tới Vũ Hán đi.”

Thế là tối ấy bọn họ lại qua đêm trên trần.

Hắc Cầu cầm ít tiền đi mua hai cái quần lót, cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng có quần lót sạch sẽ mặc vào để chui vào chăn. Nhưng anh vẫn không có quần áo để thay, lúc ngủ lại không thể mặc quần áo dơ vào người, bởi vậy chỉ có thể trần truồng chen cùng ô chần với Hắc Cầu.

Thoạt đầu Diệp Vinh Thu cẩn cẩn trọng trọng nằm co bên giường, còn hận không thể cầm con dao trong tay, sợ Hắc Cầu có hành vi không đứng đắn với mình. Nhưng đến khi anh mệt lả, chẳng còn sức để nghĩ, hai mắt nhắm lại ngủ say như chết. Cái giường này vốn nhỏ, hai người đàn ông ngủ chung không đụng chạm là điều không tưởng, bình thường lúc tỉnh dậy, ngực người này dán lưng người kia, không cẩn thận là sẽ chạm vào bộ phận quan trọng. Hắc Cầu vốn không để tâm mấy chuyện này, khiến Diệp Vinh Thu giận nhưng không có chỗ phát tiết, chỉ có thể nuốt con tức vào bụng.

Buổi tối Diệp Vinh Thu mất ngủ, Hắc Cầu lại ngủ rất mau, vừa mới đặt đầu xuống gối đã ngủ say được rồi. Tư thế ngủ của hắn cũng không tốt lắm, xoay người một cái, chân dài gác lên cái đùi trơn bóng của Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu ảo não đẩy chân hắn xuống, cánh tay Hắc Cầu lại khoát lên người anh. Diệp Vinh Thu buồn bực vô cùng, đập vào người hắn một cái, đánh thức Hắc Cầu dậy.

Hắc Cầu cau kinh làm bầm mấy tiếng: “Dở người à!”

Một lát sau, Diệp Vinh Thu nhỏ giọng nói: “Tôi nhớ nhà.”

Hắc Cầu đang mơ màng ngủ, nghe xong câu này, trong đầu không nghĩ ngợi gì, chia tay ra ôm Diệp Vinh Thu vào lòng. Nháy mắt cả người Diệp Vinh Thu căng cứng. Lồng ngực Hắc Cầu rất nóng, anh thấy mặt mình cũng nóng ran theo, nhất thời bực mình đẩy Hắc Cầu ra: “Cậu làm cái gì đấy?!”

Mãi lâu sau Hắc Cầu mới có phản ứng, hắn chep miệng một tiếng, lười biếng lầu bầu: “Trước kia Tiểu Hoa hay ngủ cùng với tôi, còn tưởng Tiểu Hoa đang gọi.”

Diệp Vinh Thu đột nhiên nghiêng mặt, mắt hưng vô cùng. Anh không biết Tiểu Hoa là ai, nhưng anh nghĩ sinh hoạt của Hắc Cầu rất không tiết chế, khiến người ta cảm thấy chán ghét: “Tiểu Hoa là ai?”

Hắc Cầu ngập một cái: “Là mèo mợ ấy nuôi, suốt ngày chui vào lòng tôi ngủ.”

Diệp Vinh Thu thả lỏng mình, nhỏ giọng thăm thò: “Cậu đối xử với động vật tốt như vậy, sao với người thì ác thế?”

Hắc Cầu buồn cười: “Nhị thiếu gia, anh có lương tâm một chút đi. Tôi ác với anh khi nào? Ngày nào cũng giúp anh xoa chân như vậy.”

Diệp Vinh Thu nghe xong cảm thấy rất dễ chịu. Có lẽ bởi anh quá nhớ nhà, lòng trống trải, muốn Hắc Cầu trò chuyện cùng mình, vì vậy một lát sau lại hỏi: “Vậy... sao cậu lại đối tốt với tôi?”

Hắc Cầu không kiên nhẫn: “Vì sao? Vì nào tôi phăng?”

Diệp Vinh Thu bĩu môi: “Đồ hâm.”

Qua một lúc, Diệp Vinh Thu lại hỏi hần: “Lúc cậu mới bỏ nhà...”

Hắc Cầu không nhịn được cắt lời: “Anh nhiều chuyện quá! Tôi muốn ngủ!”

Diệp Vinh Thu nghẹn giọng, tức giận trở mình, không thềm cái cọ cùng với hần. Nhưng chẳng được bao lâu, đột nhiên anh cảm thấy lòng mình rất khó chịu. Ban ngày biết tạm thời không thể quay về Trùng Khánh cũng không khó chịu như vậy, nhưng bây giờ vô thức nhớ tới, chỉ hận không thể sải cánh dài bay về nhà. Trước đây ở chung một chỗ với mọi người nên không biết, hôm nay xa rồi mới phát hiện bản thân rất lưu luyến gia đình. Nhưng anh đã quyết định tới Vũ Hán, không thể quay trở về Trùng Khánh ngay được. Không biết tại sao, trong lòng anh có dự cảm chẳng lành, cứ luôn cảm thấy lần này đi thì phải rất lâu, rất lâu nữa mới có thể gặp lại cha và anh trai.

Lòng nóng như lửa đốt, khó chịu vô cùng, không biết phát tiết thế nào, rất muốn nắm chặt vật gì đó để sợ hãi nguôi đi. Thậm chí anh còn có chút hối hận vì ban nãy đã đẩy cái ôm của Hắc Cầu ra. Lòng ngực Hắc Cầu rắn chắc ấm áp như vậy, lúc này đây anh rất cần nó.

Nhưng bất luận thế nào, Diệp nhị thiếu gia cũng không thể yêu cầu một người đàn ông ôm mình, huống hồ người kia lại là Hắc Cầu. Bởi lúc này anh thấy rất rất khó chịu, bèn giả vờ lơ đãng trở mình, kẻ sát bên người Hắc Cầu. Nhưng nhiều đó vẫn chưa đủ, Diệp Vinh Thu cảm giác chân đạp trên người mình mỏng tanh, cứ thấy hơi lạnh lạnh.

“Hắc Cầu?”

“Tiểu Hắc?”

“Chú ơi?”

Diệp Vinh Thu thử gọi vài tiếng, Hắc Cầu không trả lời, xem ra đã ngủ rồi.

Nét mặt Diệp Vinh Thu đột nhiên trở nên cổ quái, anh hé miệng, lại mím chặt vào, tựa như muốn nói gì đó nhưng không nên lời. Xoắn xuýt một hồi, Diệp Vinh Thu hé miệng ra lần nữa, nhẹ nhàng kêu một tiếng —— “Meo.”

Kêu xong một tiếng này, Diệp Vinh Thu hận không thể tự tát mình một cái! Đúng là anh điên rồi mới đi làm loại chuyện ngu xuẩn ngốc nghếch như vậy, tôn nghiêm giáo dưỡng bao nhiêu năm qua bị chó gặm hết cả, thực sự bôi nhọ tổ tông!

Ngay lúc tim anh đang đập loạn, Hắc Cầu trở mình, cánh tay dài vươn tới, ôm gọn anh vào lòng như Tiểu Hoa.

Diệp Vinh Thu khản trương quan biểu tình trên mặt Hắc Cầu, sợ hần phát hiện việc hoang đường buồn cười mình vừa làm. Nhưng dường như Hắc Cầu ngủ rất say, không có chút phản ứng nào. Cuối cùng anh cũng thả lỏng mình một chút: Nếu Hắc Cầu mà tỉnh, đồng thời nghe thấy được, hần không nhân cơ hội móc máy anh mới là lạ! Hần không lên tiếng gì, nhất định không có nghe thấy!

Diệp Vinh Thu thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy thật dễ chịu, liền nhắm mắt ngủ say.

Có lẽ bởi đêm qua tiếp xúc quá gần gũi, sáng hôm sau liền xảy ra chuyện. Sáng sớm Diệp Vinh Thu cảm thấy có cây gậy nóng rực cọ tới cọ lui vào eo và hông mình, cọ đến khó chịu, anh mơ màng thò tay, bắt được một cây gậy gì đó. Thử kia nẩy hai cái trong lòng bàn tay, tiếp đó Diệp Vinh Thu cảm thấy tay mình ươn ướt.

Mấy giây sau, Diệp Vinh Thu chợt ý thức được đó là cái gì, nhảy lên như điện giật, ánh mắt đầy khó tin nhìn vào dịch thể trắng đục trên tay mình, trợn mắt trừng Hắc Cầu.

Hắc Cầu còn chưa tỉnh, thoải mái hừ hai tiếng, trở mình định ngủ tiếp, kết quả lại bị người bên cạnh rống giận đánh thức: “Đồ chết tiệt!!!”

Hắc Cầu mơ mơ màng màng mở mắt, không nhận được hỏi: “Bị chập mạch à?!” Hần thấy Diệp Vinh Thu nhăn mặt tức giận, nhất thời chưa hoàn hồn được ngay, một lát sau mới nhớ ra mình vừa làm cái gì, sững sốt một chút, không cam chịu nói: “Còn tưởng cái gì, có mỗi thể thôi mà cũng nhăn nhó nhó.”

Diệp Vinh Thu nhìn biểu tình ghét bỏ trên mặt hắn, tức đến suýt bất tỉnh.

Lòng tự trọng của Diệp nhị thiếu gia này lớn vô cùng, luôn cảm thấy không ai xứng với mình, sống hơn hai mươi năm trên đời cũng chưa từng ‘thân mật’ với ai, cho nên anh thấy mọi người đều dơ bẩn, chỉ có mình mình là thánh khiết. Cũng bởi vậy mà anh không hiểu nổi dục vọng ham muốn của đàn ông. Bây giờ anh bị người ta vấy bẩn, đã vấy bẩn anh rồi lại còn tỏ vẻ ghét bỏ là sao?!

Trước đây Hắc Cầu từng được Hoàng Tam dẫn đi tham gia mấy cuộc vui hoan ái, nhưng trong lòng hắn vẫn luôn kháng cự mấy thứ gây nghiện như vậy, cho nên ngoại trừ Hoàng Tam dẫn đi, bản thân hắn không bao giờ tìm ai làm chuyện này. Chỉ là một người biết chuyện, huyết khí phương cương, khó tránh khỏi việc không kiểm soát được sinh lý, tỷ như chuyện vừa xảy ra. Lúc đấy đang ngủ say thì cảm thấy thật thoải mái, nên cứ cạ tới cạ lui vài lần, chứ không hề mang tà *** gì với Diệp Vinh Thu.

Hắc Cầu cởi quần bắn bỏ vào chậu, trần truồng đi xuống giường, lấy quần lót sạch ra thay đồ ngay trước mặt Diệp Vinh Thu: “Xin lỗi, tôi ngủ say không biết rõ.”

Diệp Vinh Thu u ám không hé răng. Anh thấy rất phẫn nộ, nhưng hơn cả là hoảng hốt và lúng túng, giống như vừa mới phát hiện thứ gì đó không nên phát hiện, chiếc hộp Pandora mở ra rồi, rất nhanh tai họa sẽ ập đến.

Hắc Cầu mặc quần áo xong, ném quần áo đã phơi nắng cho Diệp Vinh Thu: “Đứng lên đi, ăn xong thì lên đường, tôi không có tiền ở trọ.”

Sắc mặt Diệp Vinh Thu vẫn rất âm u, chậm chạp mặc quần áo rồi xuống giường.

Hắc Cầu cảm hành lý ít ỏi, kéo tay Diệp Vinh Thu ra ngoài, không ngờ Diệp Vinh Thu vừa bị hắn chạm đã hung hăng đẩy ra. Hắc Cầu sững sốt một chút, e rằng lần này nhị thiếu gia sẽ giận dữ rất lâu đây, cũng không miễn cưỡng nữa, bữu môi đi ra ngoài. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

CHƯƠNG 26.

Diệp Vinh Thu ngồi bên vệ đường nhìn cỏ lau đung đưa trong gió đến đờ ra.

Hắc Cầu vỗ vỗ vai anh, nói: “Đi thôi.”

Diệp Vinh Thu vẫn còn ngồi bất động dưới đất, sờ sờ cái bụng rỗng tuếch của mình, bữu môi nói: “Đi không nổi.” Anh đã quen ăn cơm nóng với thịt, một cái bánh bao đen đầu đủ để thỏa mãn? Bánh bao đi xuống dạ dày chưa đến một tiếng bụng đã lại còn cào, nhưng Hắc Cầu nói bọn họ không có nhiều tiền mua đồ ăn, mỗi ngày một người chỉ có thể ăn bốn cái bánh bao không nhân, nếu không sẽ không thể đến Vũ Hán được. Bọn họ không có xe, cũng không có tiền ngồi xe, khi nào may mắn thì đi nhờ xe ngựa của người ta được một đoạn, phần lớn thời gian còn lại đều phải dựa vào hai cái đùi mình, huống hồ đường núi gập ghềnh, đèn đường bộ binh thường Diệp Vinh Thu cũng không đi lâu như vậy, sao có thể chịu được? Hơn nữa hôm qua để giày da của Diệp Vinh Thu bị mài mòn, Hắc Cầu lại phải mua đôi giày vải khác cho anh, cho nên hôm nay lưng thực bị cắt giảm, chỉ được ăn ba cái bánh bao. Anh đã đi như vậy ròng rã suốt hai ngày, cảm thấy thái dương trên đỉnh đầu xám xịt, nếu tiếp tục đi bảy tám ngày nữa, chắc chẳng còn hơi sức đâu.

Hắc Cầu bảo Diệp Vinh Thu đứng lên, Diệp Vinh Thu bất động, ngược lại còn nằm xuống tảng đá lớn bên cạnh, “Không đi, đi nữa sẽ chết mất!”

Hắc Cầu cũng không ép buộc anh, gạt cây cỏ lau ở khoe miệng ra, cười như không cười quan sát Diệp Vinh Thu: “Có nghỉ ở đây hai ngày nữa cũng chẳng có thêm bánh bao mà ăn đâu.”

Diệp Vinh Thu khóc không ra nước mắt mà ăn vạ, “Nhưng chân tôi đau lắm.”

Thế là Hắc Cầu ngồi xổm xuống cởi giày anh ra, cẩn thận kiểm tra mắt cá chân bị thương hôm nọ, thế nhưng chỗ ấy thoạt trông không có vấn đề gì. Diệp Vinh Thu chỉ vào chân mình nói: “Cái giày này không vừa, cậu xem, chân bị đổ rồi đây này!” Chính bản thân anh cũng không nhận ra giọng mình có bao nhiêu ăn vạ và nũng nịu.

Hắc Cầu liếc mắt nhìn anh, không nói gì, cầm bao quần áo lên rồi đi.

Diệp Vinh Thu ngồi phía sau gọi hắn lại: “A Hắc! A Hắc!”

Hắc Cầu không quay đầu.

Diệp Vinh Thu giận dữ nện vào tảng đá, nhưng anh không có cách nào, không thể làm gì hơn là vội vã đi giày vào đuổi theo sau Hắc Cầu. Hắc Cầu biết

anh không dám xa mình, cho nên khi nào tâm tình tốt sẽ chộc anh đến phát cáu, lúc nào không vui sẽ mặc kệ để anh yên tĩnh theo. Đúng là hết như nuôi mèo.

Thoạt nhìn phương thức ở chung giữa hai người là Diệp Vinh Thu vênh mặt hất hàm sai Hắc Cầu để Hắc Cầu phải chịu thiệt thòi, nhưng thực ra Diệp Vinh Thu cũng phải cam chịu không ít lần. Bình thường Diệp Vinh Thu cả gan làm gì đó, chỉ cần Hắc Cầu cảm thấy không liên quan, không quan trọng sẽ mặc kệ dung túng anh, nhưng một khi Hắc Cầu đã có chủ kiến, Diệp Vinh Thu mà trái lời hấn, hấn sẽ quay đầu bỏ đi ngay, Diệp Vinh Thu có lớn mặt đến đâu cũng phải gạt hết sang một bên, điên cuồng chạy theo sau Hắc Cầu.

Lại đi được hai giờ nữa, Diệp Vinh Thu thật sự không chịu nổi. Con đoi đã qua rồi, lúc này anh không còn cảm thấy đói nữa, chỉ là trước mắt tối sầm, chân nhũn ra thế như đang bước trên mây. Đột nhiên anh bước hụt một cái, cả người nhào về phía trước, rất may đã được một cánh tay hữu lực đỡ ngang thắt lưng, nhờ vậy mới thoát khỏi cảnh hôn đất.

Hắc Cầu ôm lấy Diệp Vinh Thu: “Anh ổn chứ?”

Diệp Vinh Thu yếu ớt bĩu môi: “Không ổn.”

Hắc Cầu nhìn sắc mặt anh tái nhợt, quần áo trên người đều bị mồ hôi thấm ướt, thầm nghĩ mình đã đánh giá cao Diệp nhị thiếu gia rồi, vị thiếu gia này quả thật đã đến cực hạn. Hấn lo nếu cứ tiếp tục như vậy, Diệp Vinh Thu sẽ mệt lả, nghĩ vậy hấn bèn đỡ anh ngồi xuống ven đường, lấy bình nước đưa tới cho anh uống. Đó là nước mưa đêm qua Hắc Cầu lấy về, đó giờ Diệp Vinh Thu chỉ uống nước sôi, đâu chịu được nước này, cảm thấy thứ nước này toàn mùi đất. Nhưng bây giờ anh khát vô cùng, chẳng nghĩ ngợi gì mà uống ngay. Uống được hai hớp, ruột cồn cào, đỡ thân cây bên cạnh ới hết ra, nhưng thức ăn trong bụng đã sớm tiêu hóa hết, lúc này chỉ nôn ra được chút nước chua.

Diệp Vinh Thu khóc. Chính anh cũng nhận thấy thời gian này mình khóc rất nhiều, so với hai mươi năm qua cộng lại còn muốn nhiều hơn. Trước kia anh không biết mình là một con quỷ ưa khóc nhè, anh cũng đâu muốn khóc, chỉ là đôi lúc túi thân không chịu được, phải dùng nước mắt để phát tiết. Cũng có khi anh thật sự không muốn khóc, nhưng nước mắt cứ tự động chảy ra, anh lại không khống chế được, giống như bây giờ.

Hắc Cầu nhìn bộ dạng sống dở chết dở thút thít khóc của anh đầy ghét bỏ, Diệp Vinh Thu lau nước mắt trên mặt, không phục mà biện minh: “Tôi không có khóc.”

“Được rồi được rồi!” Hắc Cầu lấy hai cái bánh bao đen từ trong bọc đồ ra đưa cho anh: “Ăn đi.”

Diệp Vinh Thu biết từ sáng đến giờ Hắc Cầu chỉ mới ăn được một chiếc bánh bao, đây là hấn phải để dành mới có được, nhưng lúc này anh cũng không còn hơi sức đâu để nghĩ đến mấy thứ như quan tâm khiêm nhường nữa, thấy bánh bao mà như vỡ được vàng, lúc này có cho anh bánh bao nhuộm máu người anh cũng sẽ không chê. Anh cầm bánh bao rồi bỏ vào miệng gặm liên tục.

Ăn hết hai chiếc bánh bao đen không nhân, lại nghỉ ngơi một lúc, cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng cảm thấy khá hơn, chỉ ít không còn choáng váng như trước.

Lúc này trời đổ mưa nhỏ, mưa xuân liên miên không dứt, không khí ẩm ướt như muốn thấm thấu vào tận cốt tủy.

Hắc Cầu kéo Diệp Vinh Thu: “Đi thôi.”

Hai người gấp rút lên đường, đoạn đường phía sau không tốt lắm, để tiết kiệm thời gian, bọn họ không đi đường bộ mà đi xuyên qua các dãy núi nhỏ. Trùng Khánh là phổ núi, Hắc Cầu cũng từng ở trên núi qua, cho nên đoạn đường này với hấn mà nói chỉ như bước trên đất bằng. Nhưng Diệp Vinh Thu thì khác, mọi khi lên núi đều được người khác trải đường lót thang, bảo anh leo núi dưới thời tiết này thật muốn lấy mạng anh mà. Lúc này trời mưa đường trơn, đường núi càng thêm trắc trở.

Diệp Vinh Thu dẫm lên một tảng đá, chân trượt mạnh về phía sau, lại ngã nhào người xuống. Lần này Hắc Cầu không đỡ anh được, cứ như vậy mà ngã xuống đất. Người anh ngã mạnh xuống vang lên một tiếng rất to, Hắc Cầu nghe mà giật mình thon thót. Hấn vội vàng đỡ Diệp Vinh Thu dậy, thấy anh mặt nhẵn mày nhúm, cả người cuộn tròn lại, đau đến không nói nên lời.

Hắc Cầu hỏi Diệp Vinh Thu: “Ngã sao rồi?”

Diệp Vinh Thu co quắp tiu nghỉu nói: “Chỗ nào cũng đau.”

Hắc Cầu vội vã kiểm tra, phát hiện cảm anh bị đập đến chảy máu, đầu gối cũng bị xước, tay chân đỏ ửng lên, có lẽ chẳng mấy mà máu sẽ đọng thành bầm tím. Hắc Cầu bắt lực vô cùng: “Còn đi được không?”

Diệp Vinh Thu thử đứng lên, nhưng đầu gối anh rất đau, đứng thẳng thôi cũng không xong. Hắc Cầu đành phải đỡ anh ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Có lẽ đêm nay không đến được trấn trên.” Hắc Cầu ngẩng đầu nhìn sắc trời đã mờ tối.

Diệp Vinh Thu ôm đầu gối không hé răng. Cũng không phải anh sợ, dù sao vẫn có Hắc Cầu ở bên cạnh anh, nhất định hấn sẽ nghĩ được biện pháp. Lúc này anh đã toàn tâm toàn ý y lại vào Hắc Cầu.

Một lúc sau, Diệp Vinh Thu nhỏ giọng thăm thỉ: “Tôi lạnh quá, thật khó chịu.”

Hắc Cầu nhìn sắc mặt anh, đưa tay sờ trán anh thử, vừa sờ đã cau mày thật chặt — Trán Diệp Vinh Thu rất nóng, phải nói là nóng rần lên. Mấy ngày

nay mưa cứ rả rích, nhiệt độ cũng hạ thấp theo, họ không có ô che, mặc mưa liền lạnh thấu. Ăn không đủ no mặc không đủ ấm, Diệp Vinh Thu bị bệnh cũng chẳng có gì lạ.

Hắc Cầu thăm nghĩ bị bệnh như vậy đêm này còn phải ở ngoài, chỉ sợ bệnh sẽ càng nặng thêm. Vẫn là phải tới trấn trên đun canh nóng cho anh uống. Hắc Cầu hỏi Diệp Vinh Thu: “Còn đi được chứ?”

Diệp Vinh Thu ngẩng đầu, dùng ánh mắt đáng thương nhìn Hắc Cầu, im lặng lên án lương tâm hắn.

Hắc Cầu bật cười một tiếng, cười đến bất đắc dĩ. Hắn lắc đầu, ngồi xôm xuống trước mặt Diệp Vinh Thu: “Cháu trai, lên đây chú công cháu đi nào.”

Diệp Vinh Thu cũng không khách khí, đỡ thân cây đứng dậy, leo lên cái lưng dày rộng rắn chắc của Hắc Cầu. Anh không chịu nổi nữa rồi, trước mắt tối sầm lại, dạ dày cũng cuộn lên, hai cái bánh bao vừa ăn đã không cam lòng muốn tạo phản trong dạ dày, bởi tiếc rẻ nên vẫn cố ôm bụng nhin không nôn ra.

Đường đất rất trơn, Hắc Cầu cõng anh trên lưng, không thể làm gì hơn là lượm một cành cây làm gậy, bước từng bước kiên định về phía trước.

Diệp Vinh Thu mơ màng ghé trên người Hắc Cầu, nghe thấy thanh âm trầm thấp của hắn vang bên tai mình: “Giữ cho chắc, đừng có trượt xuống”. Diệp Vinh Thu siết chặt cánh tay, có cảm giác thật an toàn.

Hắc Cầu vừa đi vừa oán giận nói: “Sao trước đây tôi không biết anh là một người phiền toái như vậy chứ? Nếu biết trước đã chẳng vợ việc vào người. Để Hoàng Tam quân anh còn tốt hơn bây giờ.”

Diệp Vinh Thu cảm thấy mình thật oan ức đáng thương, lúc này anh chỉ cho phép người khác thuận theo anh, dung túng anh chứ không chịu nổi bất cứ oán trách và chỉ trích nào. Lời Hắc Cầu nói khiến lòng to trên người anh xù hết cả lên. Anh tức giận bảo: “Cậu, cậu thật đáng ghét! Có cơ hội liền bắt nạt tôi!” Tuy nói vậy nhưng cánh tay ôm Hắc Cầu lại siết chặt vào.

Bởi Diệp Vinh Thu bị bệnh nên tốc độ đi của bọn họ rất chậm, trời tối mịt rồi và vẫn chưa vào thành. Diệp Vinh Thu sốt đến mơ màng, cứ mê rồi lại tỉnh tỉnh rồi lại mê. Lần thứ hai tỉnh lại, nền trời đã tối đen, ánh trăng treo tít trên cao, lờ mờ chiếu xuống con đường phía trước, Hắc Cầu vẫn vững bước đi.

Diệp Vinh Thu mơ màng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Hắc Cầu nói: “Không phải anh có đồng hồ sao?”

Diệp Vinh Thu giơ cổ tay lên, dí đồng hồ vào sát mặt mới miễn cưỡng thấy rõ: đã hơn mười hai giờ. Đồng hồ kia là thứ đáng tiền duy nhất trên người anh, là món quà Diệp Hưởng Dân tặng nhân dịp sinh nhật lần thứ hai mươi. Đó là đồng hồ của Đức, anh rất mực nâng niu, ngày nào cũng đeo trên tay. Đồng hồ Đức rất chuẩn, hai năm rồi nhưng chưa sai số một lần nào.

Trời đã ngớt mưa, Diệp Vinh Thu lại cảm thấy ngực mình ươn ướt, đó là mồ hôi ra trên lưng của Hắc Cầu. Cuối cùng lưng tâm anh cũng lên tiếng, nhỏ giọng hỏi: “Cậu cứ đi như vậy suốt sao? Có mệt không?”

Hắc Cầu đáp: “Tạm ổn.”

Hắn cõng Diệp Vinh Thu đi một hồi, phía trước xuất hiện một ngôi miếu cũ. Miếu được xây dựng từ hơn trăm năm trước, lúc này đây đã xập xệ xuống cấp lắm rồi, chỉ đủ để tránh mưa. Cả ngày nay Hắc Cầu chỉ ăn một cái bánh bao đen, vừa mệt vừa đói là, vì vậy hắn cõng Diệp Vinh Thu vào miếu nhỏ.

“Đêm nay qua đêm ở đây đi.”

Diệp Vinh Thu không có ý kiến.

Hắc Cầu lấy vụn bánh còn sót lại bỏ vào miệng, lại uống nước, sau đó chuẩn bị ngủ. Trước khi ngủ hắn sờ trán Diệp Vinh Thu, trán anh vẫn còn rất nóng.

Diệp Vinh Thu ôm áo choàng ngoài run cầm cập: “Tôi lạnh quá.”

Hắc Cầu suy nghĩ một chút, lui người vào góc tường, hắn cởi áo choàng trên người Diệp Vinh Thu ra rồi đắp lên trước ngực anh, sau đó kéo anh vào lòng mình, để lưng anh dán vào ***g ngực hắn, ôm thật chặt: “Đỡ hơn chưa?”

Diệp Vinh Thu mơ màng lắc đầu.

Hắc Cầu nghĩ người này thật khó hầu hạ, cắn răng nói: “Còn lằng nhằng nữa tôi bỏ anh lại bây giờ. Anh nghĩ mình đang ở Diệp gia há?”

Quả nhiên Diệp Vinh Thu bị hắn dọa sợ, gật gật gấu, lại rúc sâu vào lòng Hắc Cầu.

Hắc Cầu tựa cằm lên hõm vai anh, đầu hai người kề sát, ngáp dài bảo: “Mau ngủ đi, mai vào thành sau.”

Diệp Vinh Thu nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ngủ yên.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Vinh Thu cảm giác cái ôm ấm áp sau lưng biến mất. Anh muốn mở mắt ra nhưng cả người nặng trĩu, làm thế nào cũng không

tỉnh lại được. Sau đó anh cảm thấy cổ tay mình trống không, đồng hồ đeo tay bị tháo.

Diệp Vinh Thu chợt luống cuống, anh có thể cảm nhận rõ mồ hôi đang chảy ròng ròng sau gáy, nhưng không tài nào mở mắt nổi, cả người vừa nặng vừa đau, đến một ngón tay cũng không nhúc nhích được.

“Không.. không!!” Diệp Vinh Thu tuyệt vọng thảm nghĩ: “Đừng bỏ tôi lại!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

CHƯƠNG 27.

“A!”

Diệp Vinh Thu bật người ngồi dậy, kinh ngạc thờ hồn hể.

Hắc Cầu ngồi bên cạnh cũng bị anh làm cho giật mình, nước thuốc sóng sánh bắn lên, hấn lập tức chìa tay ra trước mặt Diệp Vinh Thu, thúc giục: “Mau liếm đi, đừng lãng phí.”

Diệp Vinh Thu ngây ngốc nhìn hấn, ánh mắt thoảng thốt dần hóa thành vui mừng: “Cậu không đi!”

Hắc Cầu nghĩ chắc anh gặp ác mộng, mộng thấy mình bỏ anh lại. Ánh mắt Diệp Vinh Thu từ tuyệt vọng chuyển thành vui mừng khiến tim hấn đập rộn, không hiểu sao lại thấy yêu thương. Diệp Vinh Thu giống như một con mèo, hơn nữa còn là mèo nhà, xa người liền không sống được. Hấn kiên định đưa tay đến bên mép Diệp Vinh Thu: “Mau liếm đi!”

Diệp Vinh Thu nhìn màu nước màu vàng sẫm trên tay hấn, không hiểu nó là cái gì, nhưng trông thấy bộ dạng hung ác của Hắc Cầu thì hoảng sợ, vô thức lè lưỡi ra liếm một chút, đáng đến nhăn nhó mặt mày.

Hắc Cầu thấy anh ngoan ngoãn liếm, liền thu tay về lau lau vào áo, cúi đầu khuấy bát thuốc trong tay.

Đột nhiên Diệp Vinh Thu nhớ tới cái gì đó, vội vã vén tay áo mình lên. Cổ tay anh trống rỗng, chiếc đồng hồ Đức đã mất rồi.

Hắc Cầu nhìn thoảng qua hành động của anh, mặt không đổi sắc nói: “Tôi bán rồi.”

Diệp Vinh Thu hét sức kinh hãi: “Bán?”

Hắc Cầu nâng bát thuốc trên tay lên: “Mua thuốc cho anh.”

Diệp Vinh Thu nhìn bát thuốc kia, hít mũi một cái, không hài lòng cãi lại: “Đó là quà sinh nhật hai mươi tuổi của cha tôi!”

Hắc Cầu hỏi: “Vậy anh không muốn uống thuốc?”

Diệp Vinh Thu quệt miệng nhận lấy bát, uống một ngụm, chân mày nhíu chặt hơn: “Đáng quá!” Trước đây uống thuốc ở nhà, người làm đều cho thêm đường đỏ vào bát thuốc của anh. Huống chi lúc này đây anh còn bị đói, được liệu gay mũi khiến dạ dày cuộn lên từng đợt, khó chịu vô cùng.

Hắc Cầu đi ra ngoài. Chỉ chốc lát sau hấn đã bùng một cái nồi quay trở lại. Lúc hấn đi ra, Diệp Vinh Thu cầm bát nhìn chằm chằm ra ngoài cửa, tựa hồ sợ hấn sẽ bỏ mình đi giống như ban nãy, mãi đến khi hấn trở lại Diệp Vinh Thu mới thờ phào nhẹ nhõm, lại cúi đầu làm bộ uống thuốc.

Hắc Cầu bùng nồi vào, Diệp Vinh Thu cố sức hít hai hơi, vội vã ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn theo cái nồi trong tay hấn: “Đây là...”

Hắc Cầu bảo: “Canh thịt dê, uống hết thuốc đi đã.”

Lúc này Diệp Vinh Thu không nhiều lời nữa, uống một hơi hết bát thuốc, sau đó nhảy xuống giường định lao tới bát canh thịt dê, nhưng bởi vì bị bệnh mà toàn thân vô lực, chân vừa chạm đất đã mềm nhũn.

Hắc Cầu cũng không tới đỡ, từ trên cao liếc mắt nhìn anh, vừa đổ canh vào bát nhỏ vừa châm chọc nói: “Còn tưởng Diệp nhị thiếu gia chương mất mấy món này.”

Diệp Vinh Thu mặc kệ lời hấn châm chọc, chống giường lom còm bò dậy, lau nước miếng, mở to mắt ngóng trông Hắc Cầu. Hắc Cầu cầm bát canh đi

tới trước giường anh, anh vươn tay ra đón, Hắc Cửu lại đặt bát canh lên tủ đầu giường: “Nóng lắm.”

Diệp Vinh Thu thấy hân hân không có việc gì, nghĩ rằng chẳng nóng mấy đâu, không ngờ vừa chạm vào đã bỏng rất phải thu tay về. Anh không hiểu nổi: “Sao cậu bỏng như không vậy? Không sợ nóng sao?”

Hắc Cửu giờ bàn tay dày rộng đầy vết chai ra: “Tay của nhị thiếu gia sao có thể so với tôi được?”

Diệp Vinh Thu không thích giọng điệu châm chọc này của hắn, lý sự lại: “Cậu không biết nói chuyện từ tế hả?”

Hắc Cửu mặc kệ anh, đi tới bên giường cầm bát của mình lên uống —— Hắn cũng đói đến xanh mắt rồi, nếu không có canh để ăn, hắn sẽ làm thịt Diệp nhị thiếu gia luôn!

Diệp Vinh Thu mới mắt trông chờ bát canh để nguội đi, mắt thấy hơi nóng không bốc lên ngùn ngụt như trước, liền vươn tay ra bê canh. Nhưng anh phát hiện thể trạng mình vẫn còn rất yếu, cầm canh lên rồi tay không tự chủ run run, sợ canh bắn ngoài ra, không còn cách nào đành phải đặt trở lại. Diệp Vinh Thu hi vọng Hắc Cửu có thể chiếu cố cho bệnh nhân là mình đây, nhưng hiển nhiên Hắc Cửu chẳng để ý, ăn canh xong liền yên vị xia răng.

Diệp Vinh Thu ho khan một tiếng: “Tôi không bê bát được.”

Hắc Cửu liếc mắt nhìn anh: “Anh không uống? Thế tôi uống nhé?”

Diệp Vinh Thu tức giận trừng mắt: “Tôi muốn uống!!!!”

Hắc Cửu thờ ơ, mặt viết đầy bức bối, nhưng hắn cũng không nói gì, ngồi bên mép giường cầm thìa múc canh đưa tới miệng Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu vẫn còn bị bệnh, cơ thể rất yếu. Những lúc thế này anh chỉ cho phép người khác thuận theo mình, nếu ai dám tỏ vẻ ghét bỏ hoặc không nhận được, anh sẽ cảm thấy sợ hãi —— bởi vì anh cực kì thiếu cảm giác an toàn, rất sợ người khác bỏ rơi mình vào thời điểm này.

Nhìn vẻ mặt bức bối của Hắc Cửu, một đồng tử khác ngliệt quanh bên miệng Diệp Vinh Thu.

“Không muốn hầu hạ thì bỏ xuống đi, trưng cái bản mặt thối kia cho ai nhìn chứ?” —— Không thể nói như vậy, Hắc Cửu sẽ bỏ bát xuống thật mất.

“Có cái gì đâu chứ, khỏi bệnh rồi tôi tự uống được!” —— Nhưng bây giờ anh vẫn đang bị bệnh.

“Không tình nguyện hầu hạ tôi chứ gì? Tôi cho cậu tiền là được!” —— Nhưng giờ anh làm gì có tiền?!

Hắc Cửu thấy anh ngồi yên, buông thìa sờ trán anh: “Sao vậy?”

Mũi Diệp Vinh Thu chua xót, ngoan ngoãn lắc đầu: “Không sao, tôi muốn uống canh.”

Vì vậy Hắc Cửu lại múc từng thìa từng thìa canh nóng cho anh ăn. Thật ra tay nghề của Hắc Cửu không quá tốt, đương nhiên cũng một phần bởi điều kiện hạn chế, ngay cả hành lá và gừng hắn cũng không mua được, chỉ mua được nửa cân thịt dê thái nhỏ bỏ vào nồi đun, mùi thịt rất gay mũi. Nếu như là trước kia, lúc Diệp gia còn huy hoàng, Diệp Vinh Thu nghĩ thấy mùi này sẽ lập tức kêu đầu bếp làm lại ngay còn trong thời điểm Diệp gia xuống dốc, Diệp Vinh Thu thấy vậy cũng sẽ không chịu đựng canh lên ăn. Nhưng hiện tại Diệp Vinh Thu chỉ thầm chê trong lòng một téo, ngoan ngoãn húp từng ngụm canh vào miệng, càng về sau càng húp sùm sụp.

Ăn xong bát canh nóng, cả người Diệp Vinh Thu khoan khoái, ngẩng đầu nhìn, thấy Hắc Cửu đang cười như không cười nhìn mình giễu cợt. Những lúc thế này, Diệp Vinh Thu cực kỳ nhạy cảm, chẳng qua Hắc Cửu chỉ thấy bộ dạng húp canh sùm sụp của anh khác hẳn với trước đây, thấy rất thú vị chứ không có ý coi thường gì, nhưng Diệp Vinh Thu lại rất mất hứng.

Diệp Vinh Thu không muốn Hắc Cửu coi thường mình, muốn làm gì đó để bọn họ bình đẳng chứ không phải anh đơn phương ý lại, vì vậy anh nghiêm mặt nói: “Cảm ơn cậu. Tối Vũ Hán rồi tôi sẽ trả thù lao cho cậu.”

Hắc Cửu sững sốt, nâng mi: “Thù lao?”

Diệp Vinh Thu suy nghĩ một chút, nuốt câu một trăm đồng xuống. Lại suy nghĩ một chút, lại nuốt câu ba trăm đồng xuống.

Hắc Cửu có vẻ như rất hứng thú, tiếp tục hỏi: “Nhị thiếu gia định trả thù lao gì cho tôi?”

Diệp Vinh Thu có chút hồi hận và chột dạ, anh nghĩ mình nói sai rồi.

Hắc Cửu vươn tay ra tính toán: “Tốt xấu gì tôi cũng cứu mạng anh mấy lần rồi đi? Ở chỗ Hoàng Tam gia một lần, cứu anh khỏi bom Nhật hai lần, hôm nay thêm một lần nữa, Nhị thiếu gia thấy mạng mình đáng giá bao nhiêu?”

Diệp Vinh Thu nhìn đôi mắt không gợn sóng của Hắc Cửu, đột nhiên thấy buồn lòng.

Hắc Cửu nhếch môi cười rộ lên: “Anh mà trả thiếu, tôi sẽ khinh thường anh đấy. Tôi tính...” Hắn tới gần Diệp Vinh Thu, một tay chống bên người anh, Diệp Vinh Thu nghiêng đầu né tránh, tay kia của Hắc Cửu lại chống bên tường sát vành tai anh, giam anh vào giữa hai cánh tay mình. Hắn không buông tha mà kẻ sát vào người Diệp Vinh Thu, gương mặt mỗi lúc một gần.

Diệp Vinh Thu không biết hắn muốn làm gì, khẩn trương nắm chặt khăn trải giường, tim đập mỗi lúc một nhanh, đầu óc trở nên trống rỗng.

Hắc Cầu tựa hồ như đang nghiêm túc suy nghĩ, sau đó hắn nói: “Vàng bạc châu báu cũng không thể mang ra đánh đồng, bất kể bảo vật gì trên đời so ra cũng đều thua kém nhị thiếu gia, hơn nữa, không phải mạng nhị thiếu gia đáng giá hơn người sao? Hay là như vậy đi, tôi cứu nhị thiếu gia một lần, nhị thiếu gia lại bồi tôi ngủ một đêm?” Nói rồi tay hắn vói vào trong chăn nắm lấy bắp đùi Diệp Vinh Thu, bàn tay đồng thời chậm rãi trượt về phía trước, hai mắt híp lại ánh lên tia nguy hiểm. Hắn biết đây là tử huyết của Diệp Vinh Thu, chạm một chút anh sẽ lại nổi điên.

Diệp Vinh Thu bị dọa đến choáng váng, cơ thể gầy yếu liều mạng lùi về phía sau, tiếp tục lùi nữa sẽ hõm sâu vào tường. Quả thật anh bị dọa đến điên rồi, nhưng không cảm thấy phần nộ mà là kinh hoàng. Anh rất sợ, vô cùng sợ, sợ đến nỗi không biết mình sợ cái gì. Anh nắm chặt tay Hắc Cầu, cố gắng ngăn hắn lại.

Hắc Cầu thấy sắc mặt anh tái nhợt, cuối cùng cũng buông chỗ giữ hai chân anh ra, cười xùy một tiếng: “Được rồi, cho ba trăm pháp tệ là được rồi, ngủ với mấy em gái trong kỹ viện cũng chỉ mất một trăm, Diệp nhị thiếu gia đáng giá hơn mấy em nhiều.” Nói rồi xoay người ra khỏi phòng.

Đóng cửa lại, Hắc Cầu buồn bực sờ túi mình, chỉ thấy một hộp diêm trống rỗng, lúc này mới nhớ đã lâu rồi mình không hút thuốc. Hắn nhìn thoáng qua cánh cửa đang đóng chặt, trầm mặt mắng: “Đúng là khinh người mà!”

Trong phòng, Diệp Vinh Thu vô lực trượt xuống tường. Lòng bị đủ thứ tâm tình phức tạp lấp đầy. Buồn bực, cáu giận, hoảng sợ, hoang mang, mờ mịt. Anh dùng lực đá mạnh hai cái vào ván giường, sau đó trùm kín chăn che đầu.

Hắc Cầu ra ngoài đến tối mịt mới trở về, đúng lúc Diệp Vinh Thu vừa tỉnh dậy. Hai hôm trước bọn họ phải ngủ chung trong miếu thờ ngọt ngát, hôm nay bởi vì Diệp Vinh Thu bị bệnh, Hắc Cầu bán đồng hồ của anh đi đổi lại chút tiền, nhờ vậy mà thuê được một gian phòng tốt cho anh dưỡng bệnh. Căn phòng này cũng chỉ có một cái giường, nhưng so với cái giường bọn họ từng ngủ chung thì lớn hơn một chút, còn có hai cái chăn.

Hắc Cầu lau người lên giường ngủ, không để ý tới Diệp Vinh Thu, đưa lưng về phía anh.

Diệp Vinh Thu ăn no ngủ đủ, bắt đầu nhớ tới chiếc đồng hồ Đức mình hết mực nâng niu. Anh nhỏ giọng hỏi Hắc Cầu: “Đồng hồ của tôi bán được bao nhiêu tiền?”

Hắc Cầu đưa lưng về phía anh nói: “Bốn trăm đồng.”

Diệp Vinh Thu ngẹn lại một chút, ngữ điệu cũng thay đổi: “Bốn trăm đồng? Bớ tôi mua tám ngàn đó!”

Hắc Cầu hừ một tiếng: “Thời thế thay đổi!”

Diệp Vinh Thu đau lòng thầm nói: “Tôi đeo nó nhiều năm rồi, lúc ngủ cũng tiếc không tháo ra.. Cậu bán ở đâu? Chờ khi nào có tiền rồi, tôi sẽ tới chuộc lại.”

Hắc Cầu nói: “Hiệu cầm đồ Lý Ký.”

Diệp Vinh Thu thờ phào nhẹ nhõm.

Hắc Cầu nhắm mắt ngủ tiếp. Một lát sau hắn nghe thấy Diệp Vinh Thu nhỏ giọng nói: “Cảm ơn cậu.”

Khóe miệng hắn cong lên, đến lúc này mới hài lòng ngủ say. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

CHƯƠNG 28.

Từ nhỏ thể chất của Diệp Vinh Thu đã không tốt, đó cũng là một trong những nguyên nhân tính cách anh thành ra méo mó quái gở như ngày hôm nay. Hai ngày chịu khổ liên tiếp khiến cơ thể đình công, bị bệnh suốt mấy ngày trời, chỉ có thể dùng chân cho anh dưỡng bệnh. Ngày nào Hắc Cầu cũng đi ra ngoài, tới mang thuốc trở về, lo liệu cho Diệp Vinh Thu xong xuôi rồi đi ngủ, sớm hôm sau lại ra ngoài.

Diệp Vinh Thu biết Hắc Cầu ra ngoài kiếm tiền. Lần này đồ bệnh tiêu tốn không ít, tiền dùng chân, tiền thuốc thang... Bởi muốn anh dưỡng bệnh tốt mà Hắc Cầu không để anh tiếp tục ăn bánh bao đen, cố gắng mua cơm gạo chăm sóc cái dạ dày đồng đánh của anh.

Tối đó Hắc Cầu trở về quán trọ, thoạt trông rất mệt mỏi, quần áo trên người bị mồ hôi thấm ướt. Một tay hắn bung chén thuốc, tay kia cầm một túi giấy

dầu mỡ, vừa vào cửa đã ngập một cái thật to, đi tới giường đặt túi kia xuống một bên, đưa thuốc đến tay Diệp Vinh Thu: “Uống đi, uống xong rồi còn ăn.”

Diệp Vinh Thu bị bệnh được bốn năm ngày, con sốt đã suy giảm, nhưng cả người vẫn mềm nhũn vô lực như cũ, chẳng ăn được cái gì. Anh vừa nhìn bát thuốc đã thấy buồn nôn, nhưng không nói gì, cầm bát thuốc lên hít sâu một hơi rồi uống cạn sạch. Thuốc không còn đắng nữa, thật ra, ngoại trừ bát thuốc ngày đầu tiên uống rất đắng ra, mấy ngày sau vị càng ngày càng nhạt. Đó là bởi Hắc Cầu không có tiền mua thuốc, hắt lấy bã thuốc sắc làm nhiều lần.

Diệp Vinh Thu uống thuốc xong, Hắc Cầu mở cái túi dầu mỡ kia ra đặt vào tay anh, bên trong lộ ra một miếng thịt mỡ. Ông chủ thấy Hắc Cầu làm việc giỏi giang nên thưởng hẳn một phần com tối ngon, Hắc Cầu chịu nhin, mang về cho Diệp Vinh Thu ăn. Thịt đã lạnh, trên bề mặt mỡ kết lại thành tảng, Diệp Vinh Thu cầm lên ngửi, anh cũng không có ý chê, chỉ là khi bị bệnh khẩu vị anh rất thanh đạm, thứ đồ ăn dầu mỡ này khiến cơ thể anh không chịu được, con ngấy dâng lên làm anh ôm ngực nôn một trận.

Diệp Vinh Thu rất áy náy, anh biết Hắc Cầu không nỡ ăn nên mới để dành cho mình. Hắc Cầu thấy vậy cũng không nói gì, lấy túi trong tay anh, bỏ miếng thịt vào miệng rồi nuốt xuống.

Hắc Cầu ném quần áo bẩn sang một bên, không còn hơi sức để mà giặt. Nếu không phải trong phòng chỉ một cái giường, hơn nữa trên giường còn có Diệp Vinh Thu, chắc đến lau người hẳn cũng lười. Hắt lấy nước vội rửa sạch thân mình, sau đó nhảy vào trong chăn, đầu vừa chạm gối đã nhắm mắt lại, uể oải lầm bầm nói: “Tôi ngủ đây, có việc gì thì gọi.”

Bọn họ chỉ dừng chân trên trấn vài ngày nên Hắc Cầu không thể nhận những công việc đơn giản mang tính cố định, hẳn muốn kiếm nhiều tiền trong khoảng thời gian ngắn nhất nên đi giúp người ta vận chuyển đồ đạc. Người hẳn sức dài vai rộng, mỗi một lần đi đều chuyển được rất nhiều hàng hóa, khiêng từ thành đông tới thành tây rồi lại quay trở lại thành đông, một ngày không kiếm được quá nhiều, chỉ tạm đủ chi trả cho chi phí ăn ở, cũng may mà ông chủ bao cả com ăn, tiết kiệm được tiền ăn đã đành, đôi khi còn có thể mang đồ ăn về giúp Diệp Vinh Thu bồi bổ thân thể.

Diệp Vinh Thu nhìn gương mặt mệt mỏi của người bên cạnh, cảm thấy rất hổ thẹn, đồng thời cũng rất đau lòng. Ở với nhau nhiều ngày như vậy, Diệp Vinh Thu đã coi Hắc Cầu như người của mình. Lúc A Phi chết anh rất đau lòng, khi người làm trong nhà bị ức hiếp anh cũng thấy xót nhưng lý do khiến lần này anh cảm thấy đau lòng rất đơn thuần, chỉ là anh cảm thấy thương cái cậu Hắc Cầu này thôi chứ không hề liên quan đến tư lợi riêng — có lẽ bởi Hắc Cầu còn chưa bán mình cho Diệp gia.

Diệp Vinh Thu nằm xuống bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói: “Cậu không cần phải vất vả như vậy đâu, không phải còn tiền bán đồng hồ sao, chẳng lẽ nhiều đấy không đủ để tới Vũ Hán? Tới Vũ Hán rồi tôi sẽ có tiền ngay mà.”

Hắc Cầu không buồn mở mắt, thì thào: “Tiền đâu ra. Anh khỏi nhanh lên được không, cứ đà này đến tiền ở trọ cũng chẳng đủ nữa đâu.”

Diệp Vinh Thu lấy làm kinh hãi: “Hết tiền nhanh như vậy sao?”

Hắc Cầu bất đắc dĩ nói: “Thiếu gia à, anh biết tiền thuốc tốn bao nhiêu không? Ngoài tiền tuyến còn đang đánh giặc, bao nhiêu người bị bệnh bị thương như vậy, thuốc bị đội giá còn đắt hơn giá thật. Bây giờ còn có thể mua được, nhưng nếu cứ tiếp tục chiến tranh, sợ rằng chẳng còn có thuốc mà mua nữa.”

Diệp Vinh Thu nhất thời im bặt. Anh nhớ tới mấy rương thuốc trong kho nhà mình, chợt thấy hổ thẹn. Anh vẫn luôn khinh thường Hoàng Tam, bởi vì Hoàng Tam nhân lúc quốc gia gặp nạn mà thừa cơ làm giàu, nhưng thương nhân mà không có chút gian dối hiểm độc thì sao kiếm được tiền? Bán ma túy là hại người, nhưng bán được liệu cũng không phải để cứu người, kì thực Diệp gia bọn họ cũng định nhân lúc quốc nạn mà kiếm tiền. Diệp Vinh Thu trầm nghĩ, sau này quay về không thể cho cha tiếp tục làm ăn kiểu này, kiếm tiền nhân lúc quốc nạn thật sự rất thiếu nhân đức.

Diệp Vinh Thu nhỏ giọng nói: “Khô cho cậu rồi.” Lại nói, “Cảm ơn.”

Dường như Hắc Cầu đã ngủ, không có bất kì phản ứng nào.

Ngày hôm sau bọn họ lại thu dọn đồ đạc lên đường. Con sốt của Diệp Vinh Thu đã hoàn toàn lui, nhưng cơ thể anh vẫn rất yếu ớt. Hắc Cầu cẩn thận điều anh tới trưa, buổi chiều bọn họ gặp một nông phu, được xe bò chở đi một đoạn đường, cuối cùng cũng tới trấn mới.

Buổi tối ở nhà trọ, Hắc Cầu vốn định thuê phòng riêng, Diệp Vinh Thu kéo tay hắn lại, nói: “Ngủ ghép đi.”

Hắc Cầu nhìn anh đầy kinh ngạc: “Anh chắc chứ?” Trước khi Diệp Vinh Thu sinh bệnh bọn họ có ngủ ghép, bởi vì trong phòng có người ngáy ngủ, đồng thời có người bị hôi chân, mùi hôi lan khắp phòng khiến Diệp Vinh Thu trằn trọc cả đêm không ngủ được, ngày hôm sau tâm tình rất tệ. Nhưng trận ốm kia cũng không liên quan đến việc anh thiếu ngủ.

Diệp Vinh Thu có chút rầu rĩ nói: “Tiền ngủ một đêm trong phòng riêng có thể mua được một cái bánh bao lớn.” Anh không ngờ sẽ có ngày mình lưu lạc đến nỗi giữa ngủ và ăn chỉ có thể chọn một.

Hắc Cầu nghe anh nói vậy liền đồng ý ngủ ghép. Nhờ Diệp Vinh Thu tiết kiệm số tiền này, tối đó bọn họ có thể mua bánh bột ngô, ăn đủ no.

Ngủ ghép không có giường, mười mấy người đàn ông ngủ trên cái phản dài. Những người ngủ ghép thường chẳng biết nhả nhai hay lịch sự là cái gì, cả người đầy bùn đất và mùi mồ hôi khó ngửi, nói chuyện thì chẳng biết trời biết đất, trời vừa tối, không ngáy khò khò thì cũng quát tháo nhau ầm ĩ. Bản thân cái phản cũng không sạch sẽ gì, qua bao nhiêu lượt khách mà chẳng lau rửa, nếu nhìn kỹ hơn, trong chăn thứ ọ tạp gì cũng có đủ. Điểm tốt duy nhất của việc ngủ ghép là chỉ mất hai đồng là có thể ngủ một đêm.

Người đàn ông ngủ cạnh Diệp Vinh Thu vừa lên phản đã bắt con rắn trên người rồi bóp chết, sau đó khạc vãi tiếng rồi nhỏ ra hai cục đờm, xong xuôi mới nhắm mắt đi ngủ. Da gà da vịt trên người Diệp Vinh Thu nổi hết lên, ra sức chen đến bên người Hắc Cầu, hoàn toàn rời khỏi vị trí của mình. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, Diệp Vinh Thu cứ có cảm giác chiếc chăn trên người mình có mùi gì đó, nhưng không đắp không được, anh chỉ có thể ngẩng cao đầu lên, để mũi cách chăn càng xa càng tốt.

Hắc Cầu nhận thấy anh không tự nhiên, hỏi: “Sao vậy?”

“Chăn của tôi có mùi.” Diệp Vinh Thu buồn bực nói. Sau đó ghé sát tới người cái chăn trên người Hắc Cầu, tuy rằng vẫn có mùi, nhưng so ra thì tốt hơn chăn của anh nhiều.

Hắc Cầu thấy thế liền vén chăn lên, nói: “Được rồi, ngủ chung chăn với tôi đi.”

Diệp Vinh Thu suy nghĩ một hồi, chui vào trong chăn Hắc Cầu, cùng hắn chen chúc một cái chăn. Anh ngượng ngùng nói: “Không biết người từng nằm cái chăn này làm cái gì mà mùi ghê vậy, đến cậu cũng không chịu nổi.” Diệp Vinh Thu đã quen ngủ chung với Hắc Cầu, đến hôm nay chẳng còn ngại hân một tẹo nào.

Hắc Cầu nhìn về mặt râu rĩ của anh, không khỏi thấy vui vẻ, vươn tay捏o lưng anh một cái, cười xấu xa bảo: “Từng làm cái gì trong chăn cơ?”

Diệp Vinh Thu đẩy tay hắn ra, trừng mắt nhìn, không hé răng. Bây giờ anh cực kỳ yên tâm về Hắc Cầu, anh biết Hắc Cầu chỉ xấu miệng tiện tay thôi chứ thực ra hắn tốt lắm. Trên đời này trừ cha và anh trai ra, Hắc Cầu là người đối tốt với anh nhất, hơn nữa còn thật tâm không chút mưu đồ, cho nên anh đã hoàn toàn tháo bỏ cảnh giác với Hắc Cầu, chỉ là buồn bực chuyện hắn rất thích bắt nạt anh.

Nằm được một lát, trong phòng có người bắt đầu ngáy. Diệp Vinh Thu đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, cố nhẫn nại chịu đựng làm như không nghe thấy. Nhưng anh nhắm mắt được một lúc, thực sự không mặc kệ tiếng ngáy to kia được, lại bắt đầu buồn phiền. Đột nhiên, một bàn tay che kín lỗ tai anh, Diệp Vinh Thu mở mắt ngạc nhiên nhìn Hắc Cầu.

Hắc Cầu thấp giọng nói: “Ngủ đi, anh ngủ rồi tôi sẽ buông tay ra.” Hắn biết Diệp Vinh Thu mang bệnh nhà giàu, lúc ngủ xung quanh phải cực kỳ an tĩnh mới ngủ được.

Diệp Vinh Thu cắn môi dưới, đột nhiên vùi đầu vào lòng Hắc Cầu. Anh cảm thấy ***g ngực người này cực kỳ ấm áp, giúp anh an lòng hơn rất nhiều. Anh thường xuyên quên mất thật ra Hắc Cầu còn nhỏ hơn mình ba tuổi, không biết vì sao cậu trai này có thể đáng tin được như vậy, khiến anh kìm lòng không đặt mà ý vào. Anh nhỏ giọng kêu một tiếng: “Chú.”

“Hử?” Hắc Cầu không nghe rõ: “Anh nói gì cơ?”

Diệp Vinh Thu im lặng.

Một lúc sau, cuối cùng Hắc Cầu cũng đoán được Diệp Vinh Thu vừa nói cái gì, hắn ra vẻ già dặn vỗ vỗ gáy Diệp Vinh Thu: “Cháu trai, ngoan.”

Diệp Vinh Thu chẳng rõ cứ thấy không đúng ở chỗ nào, ngẩng đầu lờm Hắc Cầu, lại cúi đầu thấp hơn, tiến sâu vào lòng hắn, sau đó lại ngẩng đầu lên: “Tôi khát.”

Hắc Cầu bò ra khỏi chăn, lấy bình nước đưa cho anh. Bình nước này bọn họ lấy từ chỗ một người quân nhân bị chết dưới bom Nhật, bình nước làm bằng inox vô cùng bền. Vốn là cầm hai cái đi, mỗi người dùng một cái, sau này Diệp Vinh Thu leo núi làm rơi một cái, cho nên bây giờ bọn họ dùng chung bình nước này.

Uống nước xong, Diệp Vinh Thu lại vùi đầu vào lòng Hắc Cầu. Hắc Cầu bấm đốt ngón tay tính một chút, nói: “Nếu như đi nhanh thì hai ngày nữa có thể tới Vũ Xương rồi.” (Vũ Xương là một quận của thành phố Vũ Hán)

Bởi đủ loại tình huống mà chuyến đi dằng dãi tới tận bây giờ. Nếu không xảy ra mấy chuyện kia, có lẽ Diệp Vinh Thu đã tới Vũ Hán từ nửa tháng trước, không chừng lúc này đang uống rượu tây ngủ trên giường lụa rồi. Nhưng nghe được tin sắp tới Vũ Hán, không biết vì sao Diệp Vinh Thu không cảm thấy vui vẻ, thậm chí còn có chút... không muốn.

Anh râu rĩ đáp một tiếng: “Cuối cùng cũng sắp đến.” Sau đó lại kéo tay Hắc Cầu: “Che tai giúp tôi đi, ầm quá.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

CHƯƠNG 29.

Hai ngày sau, cuối cùng họ cũng tới chỗ Chu gia ở Vũ Xương trấn.

Quần áo trên người Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu đều đã tả tơi, mặt tái ngắt, lúc vào thành còn bị quân nhân giữ lại gặng hỏi, cho rằng bọn họ là hành khất đi chạy nạn, thiếu chút nữa không cho họ vào thành.

Vất vả lắm mới vào được Vũ Xương, Hắc Cầu hỏi Diệp Vinh Thu: “Nhà người thân anh ở đâu?”

Diệp Vinh Thu cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, hỏi ngược lại: “Cậu còn bao nhiêu tiền?”

Hắc Cầu sừng sốt: “Sao?”

Diệp Vinh Thu nghĩ mũi mình đã hồng rồi, anh không nghĩ được người mình hỏi cỡ nào, nhưng nói như vậy thì không hay cho lắm. Vốn mặc tây trang thắt cravat ngồi xe hơi rồi Trùng Khánh, bây giờ thể thảm tới mức độ này, thực sự xấu hổ không dám gặp người quen. Hơn nữa đây không phải chuyện thể diện của một mình anh, tuy rằng quan hệ của Diệp gia với Chu gia rất tốt, nhưng anh đến đây là đại diện cho cả nhà họ Diệp, đâu thể ăn mặc thể này đi gặp họ. Anh nói: “Mua quần áo.”

Hắc Cầu buồn cười: “Không phải là nhà người thân sao, mua quần áo làm cái gì, anh tới kiếm gì họ chẳng lấy vài bộ quần áo cho anh mặc!”

Diệp Vinh Thu giải thích: “Không phải người thân bình thường, là nhà có giao hảo từ đời ông cha.” (giao hảo = qua lại thân thiết)

Hắc Cầu nói: “Thì làm sao, anh là gặp tai nạn chứ có phải gì đâu, còn sợ người ta chê cười? Nếu họ chê cười anh thì chẳng cần qua lại nữa đâu.”

Diệp Vinh Thu hơi sốt ruột: “Rốt cuộc cậu còn bao nhiêu tiền?”

Hắc Cầu giễu cợt nói: “Đến mức ấy sao, chẳng lẽ là nhà vị hôn thê của nhị thiếu gia?”

Diệp Vinh Thu không hé răng.

Hắc Cầu thấy nét mặt anh là lạ, không ngờ mình nói bừa mà cũng trúng, không khỏi sừng sốt một lúc lâu, sau đó móc tiền từ trong túi ra đếm: “Đúng là phải mặc đẹp thật, vợ tương lai của nhị thiếu gia cơ mà, không thể chậm trễ được! Mua quần áo thôi cũng không đủ đâu! Phải đôi cả giày nữa, lấy đâu ra sấp vuốt tóc bây giờ?”

Không biết vì sao Diệp Vinh Thu thấy lòng mình có chút chua, giữ tay đang đếm tiền của hắn lại, tức giận nói: “Quên đi! Không mua! Đi thẳng tới là được!”

Hắc Cầu nói: “Tôi có nói là không mua đâu, vợ nhị thiếu gia mà chạy tôi không chịu trách nhiệm nổi đâu. Nhưng tôi chỉ có mấy đồng lẻ, không đủ mua quần áo mới, cơ mà chắc mua được một miếng mỡ heo nhỏ đó, lấy mỡ vuốt vuốt lên đầu một chút, chỗ còn dư lấy ra lau mặt, có vẻ được lắm đấy!”

Diệp Vinh Thu dừng bước, hung tợn trừng mắt nhìn, giọng cao vút: “Vuốt vuốt cây trúc! Trốc mi chứa cây chi mà nói rứa! Có vị hôn phu thì hẳn rằng, mi ghen à?” Ở với Hắc Cầu ít ngày, Diệp nhị thiếu gia ăn nói trở nên thô lỗ hơn. Lúc lớn tiếng thốt ra mấy lời này, tim anh đập thình thịch. Anh có chút hối hận, nói vậy xong kiểu gì Hắc Cầu cũng chế giễu anh cho mà xem. (trốc = đầu / cây = cái / mi = cậu / hẳn = làm / rằng = sao)

Nhưng điều khiến Diệp Vinh Thu ngạc nhiên là Hắc Cầu không đáp trả mà im lìm không lên tiếng, bộ dạng có vẻ hơi buồn bực.

Tim Diệp Vinh Thu đập nhanh hơn: “Nì, nì, rắng rứa?” [này, này sao thế]

Hắc Cầu bĩu môi, sáng khoái thừa nhận, “Đúng là không thoải mái thật, người như anh mà cũng tìm được vợ. Cô nương nào vợ phải anh đúng là xui xẻo.”

Diệp Vinh Thu khề hừ một tiếng, không ngờ mình lại chẳng hờn giận gì. Thế là anh quyết định đại nhân đại lượng tha thứ cho lời chế giễu của Hắc Cầu, kéo hắn đi tới nhà Chu gia.

Hai người đi tới Chu công quán, chỉ thấy cửa lớn đóng chặt, ngoài cửa cũng không có ai đứng trông coi, khó hiểu nhất là cửa còn bị khóa chặt. Theo lẽ thường, ít nhiều gì cũng phải có người đứng ngoài coi cửa, điều này chứng tỏ trong nhà họ không có ai, nói không chừng cả nhà đều đi xa. Diệp Vinh Thu gõ cửa một hồi, bên trong lặng như tờ, quả nhiên không có người coi cửa.

Hắc Cầu thấy quái lạ, hỏi: “Có phải bọn họ đi đâu rồi hay không?”

Diệp Vinh Thu cũng cảm thấy kì quái: “Chắc là vậy.”

Thế là hai người ngồi xuống đợi trước cổng Chu công quán.

Đợi hơn một giờ vẫn không có ai trở về, Diệp Vinh Thu lại gõ cửa một lần nữa, bên trong vẫn không có ai.

Hắc Cầu hỏi anh: “Trước khi đi anh có gửi thư báo cho họ không?”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Hai ngày trước khi tôi rời Trùng Khánh, anh trai có viết thư cho họ, bởi vợ đi nên không chờ họ trả lời đã lên đường rồi, nhưng

kiều gì thư chẳng tới, nhận được thư hẳn là biết tôi sẽ tới thôi.”

Hắc Cầu nói: “Đợi thêm lát nữa nhé?”

Diệp Vinh Thu gạt đầu, cũng không còn cách nào khác.

Lại qua một lúc, Hắc Cầu đứng lên: “Nhà họ bán gì vậy? Anh biết họ mở cửa hàng ở đâu không? Hay là ta tới cửa hàng tìm đi?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Tôi không rõ mấy cái này lắm.”

Hắc Cầu sờ sờ phía sau cửa, lau lớp bụi trên tay. Hắc Cầu bảo: “Tôi thấy cứ là lạ, anh xem nhiều bụi như này, ở đây còn người ở sao?”

Diệp Vinh Thu nói: “Hai tháng trước chúng tôi vẫn còn gửi thư cho nhau, địa chỉ vẫn ở đây mà.”

Hắc Cầu nói: “Đề tôi đi sang nhà hàng xóm xung quanh hỏi thăm một chút, xem họ có biết người đi đâu rồi không?”

Diệp Vinh Thu cũng đứng lên theo: “Tôi đi với cậu.”

Hai người gõ cửa nhà đối diện, Diệp Vinh Thu khách sáo hỏi thăm: “Xin hỏi bác có biết Chu Bác Hải tiên sinh đi đâu rồi không?”

Người kia sừng sốt, nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới: “Chu gia chuyển đi từ lâu rồi, giờ không còn ở đây!”

Diệp Vinh Thu cả kinh, vội vàng hỏi: “Chuyển đi?! Khi nào vậy?! Họ đi đâu?!”

Người kia nói: “Chuyển đi từ một tháng trước rồi! Chuyển đến Nghi Xương.”

Diệp Vinh Thu vội vàng nói: “Vậy bác có biết địa chỉ cụ thể của họ ở Nghi Xương không? Cháu là người thân của họ.”

Người nọ nhìn quần áo tả tơi trên người Diệp Vinh Thu, cho rằng nhà anh rơi vào cảnh khốn đốn nên phải tới tìm người thân để nương tựa nhờ, ánh mắt đầy thông cảm: “Cậu chờ một chút.” Chốc lát sau người kia quay lại, cầm một tờ giấy viết địa chỉ đưa cho Diệp Vinh Thu: “Ở đây!”

Diệp Vinh Thu cảm ơn người hàng xóm có lòng tốt, cùng Hắc Cầu rời khỏi con hẻm này. Hắc Cầu cầm tờ giấy trong tay Diệp Vinh Thu nhìn qua, vừa nhìn vừa thở dài: “Aiii, lại phải quay đầu tới Nghi Xương.”

Diệp Vinh Thu vẫn rất ngỡ ngàng: “Sao lại dọn sạch đi như vậy?!”

Hắc Cầu nói: “Không còn cách nào! Tôi nay lại ngủ ghép đi!”

Sớm hôm sau, Hắc Cầu lấy hết số tiền còn trên người dẫn Diệp Vinh Thu đi nhờ xe, vòng vèo mãi cuối cùng cũng tới Nghi Xương. Bọn họ lại mất một ngày nữa, tiêu hết tiền còn trên người, trước khi mặt trời lặn, không còn đồng nào mà đặt chân xuống Nghi Xương. Hai người dựa theo địa chỉ trong tờ giấy người hàng xóm kia đưa tìm đến một căn nhà. Lúc này Diệp Vinh Thu cũng không để ý quần áo trên người mình có đẹp hay không, anh chỉ một lòng cầu mong lần này tìm đến căn nhà đúng trông trải nữa, nếu không anh chẳng biết quay trở về Trùng Khánh bằng cách nào.

Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu đi tới gõ cửa lớn, sau đó thấp thòm ở bên ngoài chờ. Chỉ chốc lát sau cửa mở ra, một người đàn ông trẻ tuổi bận áo kiểu Tôn Trung Sơn đi ra ngoài. Anh ta quét mắt nhìn Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu, lập tức không nhận được mà muốn đóng cửa lại: “Đi đi, không có tiền!”

Diệp Vinh Thu vội vã vờn tay ra giữ cửa, hướng người nọ gọi tên: “Anh Hoàn Vũ!”

Người đàn ông kia hơi sững sốt, động tác đóng cửa ngưng lại, nghi ngờ đánh giá Diệp Vinh Thu. Mũi Diệp Vinh Thu chua xót, xấu hổ nức nở nói: “Em là.. Diệp Vinh Thu!”

Người đàn ông được gọi là Hoàn Vũ sững sờ một lúc, nhận ra Diệp Vinh Thu, vẻ mặt như nuốt phải trứng gà sống: “Mậu Thực?! Sao mà ra nông nổi này?”

Diệp Vinh Thu nói: “Trên đường đi bị giặc Nhật không kích.. Aii, một lời khó nói hết!” (không kích = tập kích trên không)

Chu Hoàn Vũ lập tức tránh ra nhường đường, “Mau, mau vào đi, vào rồi nói!” Anh ta liếc mắt nhìn Hắc Cầu, hỏi: “Cậu này là người làm à?”

Diệp Vinh Thu chân chừ một chút: “Là... là bạn em.”

Chu Hoàn Vũ không hỏi nhiều: “Thôi vào trước đi đã!”

Chu Hoàn Vũ dẫn Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu đi vào, vội vã dẫn bọn họ tới hiên nhà: “Đề anh bảo người làm chuẩn bị nước cho hai cậu tắm một cái, trời ơi, sao lại ra nông nổi này cơ chứ! Nhưng gặp giặc Nhật, còn sống là tốt rồi!”

Diệp Vinh Thu cười khổ: “Đúng vậy, còn sống là tốt rồi!”

Chu Hoàn Vũ nhìn sắc mặt biến hóa không ngừng của anh, trêu đùa bảo: “Mau đi đi, ngàn vạn lần đừng để em gái anh thấy bộ dạng này của cậu, con

bé mà đòi từ hôn thì anh không chịu trách nhiệm đâu đấy!”

Phản ứng đầu tiên của Diệp Vinh Thu là nhìn Hắc Cầu, nhưng Hắc Cầu không tỏ thái độ gì, tựa hồ như không hứng thú với đề tài này.

Chu Hoành Vũ sai người dẫn Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đi tắm rửa thay quần áo, hai người liền đi theo họ. Người làm dẫn Diệp Vinh Thu vào phòng tắm, hơn nửa tháng trời Diệp Vinh Thu không được nhìn thấy bồn tắm lớn và vòi hoa sen, cảm xúc dâng trào như gặp được thân nhân, thiếu chút nữa nhào tới ôm lấy vòi hoa sen hôn lấy hôn để. Nhưng tốt xấu gì cũng phải đợi người làm đi ra đã, sau đó anh nhịn không nổi mà cởi quần áo nhảy vào bồn tắm, vui cả người xuống nước nóng.

Diệp Vinh Thu sung sướng tắm rửa gần một giờ, gột hết hai tầng da, nếu bụng không đói meo, tắm sấp thiếu dưỡng khí, anh còn hận không thể gột tiếp tầng da thứ ba. Thay áo sơ mi quần tây Chu Hoành Vũ chuẩn bị, thoa kem bảo vệ da thơm phức lên mặt, ra khỏi phòng tắm, Diệp Vinh Thu có cảm giác như vừa được hồi sinh.

Diệp Vinh Thu khoan khoái đi xuống lầu, Chu Hoành Vũ đang đứng dưới tầng đợi anh. Thấy Diệp Vinh Thu đi xuống, anh ta cười cười đi ra đón, vỗ vỗ lưng Diệp Vinh Thu: “Đây mới là nhị thiếu gia mà anh biết chứ! Nôm đẹp trai thế này cơ mà, nói chứ, cậu làm chồng em gái anh mà còn xinh hơn cả con bé!”

Nghe anh ta nói xong Diệp Vinh Thu liền đỏ mặt, trong lòng có chút rầu rĩ không vui. Anh muốn nói chuyện của anh và Chu tiểu thư còn chưa ngã ngũ, không nên nói như vậy. Nhưng anh không muốn làm phật lòng Chu Hoành Vũ nên chỉ có thể dời trọng tâm câu chuyện sang hướng khác: “Bác trai đâu rồi ạ?”

Chu Hoành Vũ nói: “Cha ra ngoài có việc, em gái cũng đi xem phim với bạn rồi, con bé giờ rất hoạt bát, đúng kiểu con gái thời đại mới, không cam lòng ở nhà làm tiểu thư. Chắc phải tới mới về, anh đã kêu người thông báo họ về sớm một chút, tối cả nhà cùng ăn cơm! Lâu lắm rồi không gặp mặt!”

Hai người cùng đi đến phòng khách, Diệp Vinh Thu vừa đi vừa hỏi: “Phải rồi, sao tự dưng nhà ta lại chuyển đi vậy?”

Chu Hoành Vũ thở dài: “Chuyện này kể ra cũng rất dài dòng, thực ra do sợ giặc Nhật thôi. Cha anh rất để ý đến tin chiến tranh, hai tháng trước ông nói quân Nhật áp đảo như thế, sớm muộn gì Vũ Hán cũng rơi vào tay giặc. Lúc quân Nhật tiến đánh Từ Châu, cha bảo kiểu gì Từ Châu cũng thất thủ, chúng đánh phía đông xong sẽ tới phía tây, mục tiêu tiếp theo của chúng có lẽ là Vũ Hán, nên ông lập tức dời nhà đến Nghi Xương. Thoạt đầu anh còn hi vọng. Haizz! Đúng là si nhân thuyết mộng, lính ta thì có cái gì để mà hi vọng vào cơ chứ! Đây, nháy mắt Từ Châu đã bị bọn chúng chiếm gọn! Nếu không phải báo chí có đăng tin thương vong, anh còn hoài nghi không biết bọn họ có đánh giặc hay không mà vút thành nhanh như vậy? Tuy đã dời nhà đến Nghi Xương rồi nhưng vẫn còn nhiều chuyện ở Vũ Hán chưa xoay xở xong, dạo này bạn muốn chết, suốt ngày chạy đi chạy lại giữa Nghi Xương và Vũ Xương. Bây giờ mới hồi hận ngày xưa mở công xưởng, xây xong liền chết cứng, muốn bán đi nhưng chiến tranh thế này thì biết bán cho ai? Chẳng lẽ bán cho người Nhật? (Si nhân thuyết mộng: người ngốc nói mê, chỉ chuyện hoang đường không tin được)

Diệp Vinh Thu mơ mơ màng màng: “Từ Châu... thất thủ? Chuyện từ khi nào vậy?”

Chu Hoành Vũ nói: “Mới hôm qua thôi! Cậu không xem báo sao?”

Đã nửa tháng rồi Diệp Vinh Thu không động tới báo chí, đến bánh bao chay để ăn cũng không có, lấy đâu ra tiền mua báo mà xem? Đi đường thì thoảng cũng được nghe người ta bàn ra tán vào chuyện tiền tuyến một chút, nhưng không ngờ bỏ lỡ nhiều chuyện đại sự như vậy, đến Từ Châu cũng thất thủ...

Chu Hoành Vũ cười khò: “Mọi người đều bảo cha anh liệu sự như thần, so với Tổng tư lệnh còn lợi hại hơn, chưa đánh đã đoán được ai thắng ai thua. Chỉ là từ đầu đến giờ, cha chưa từng nói quân ta sẽ thắng. lần nào cũng vậy, đều đoán thua...”

Mỗi người Trung Quốc nghe xong những lời này đều chỉ biết cười khò, Diệp Vinh Thu cũng không ngoại lệ.

Lúc hai người đi tới phòng khách, Diệp Vinh Thu thấy có một người đàn ông mặc âu phục ngồi trong phòng. Người nọ vận một thân tây trang thẳng thớm nhưng không chịu gò bó, vạt áo để ngỏ, ba nút áo đầu không cài, lộ ra ***g ngực rần rần và xương quai xanh gợi cảm. Nhưng người nọ mặc vậy cũng không có vẻ lố thời mà ngược lại, anh ta như một cái móc áo trời sinh, vận thiết kế phương Tây vô cùng hợp mắt, lại mang theo chút lười biếng bất cần.

Diệp Vinh Thu sững sốt, đang định hỏi Chu Hoành Vũ xem vị thiếu gia này có quan hệ gì với Chu gia, lại nghe thấy anh kêu một tiếng: “Oa, em rẻ, vóc đáng cậu bạn em đẹp thật đấy!”

Lúc này vị khách ngồi trong phòng ngẩng đầu lên, Diệp Vinh Thu lui về phía sau một bước, miệng lưỡi khô khốc: Vị thiếu gia có phong độ phi phàm kia lại chính là Hắc Cầu.

Hắc Cầu thấy bộ dạng kinh ngạc như người mất hồn của Diệp Vinh Thu cũng sững lại, không tự nhiên mà kéo kéo cổ áo sơ mi: “Chu thiếu gia, nhà ta có thường phục không? Âu phục thế này tôi mặc không quen.”

Chu Hoành Vũ vốn định đưa Hắc Cầu một bộ trường bào, nhưng Diệp Vinh Thu nói hần là bạn của anh chứ không phải người làm. Anh không đoán được thân phận của Hắc Cầu nên đã chuẩn bị trang phục giống như Diệp Vinh Thu, không ngờ Hắc Cầu lại là viên ngọc thô chưa qua mài dũa, khoác bộ đồ này xong khí phái kéo đến ầm ầm! Anh ta vội vã tiến lên: “Không hợp gì chứ? Tôi thấy rất hợp! Cậu mặc vào anh tuần như vậy, còn phải ngại cái gì!” Anh quay đầu nói với Diệp Vinh Thu: “Em rẻ, mau giới thiệu cậu bạn của em đi!”

Diệp Vinh Thu cau mày thấp giọng nói: “Đừng gọi em là em rẻ.”

Chu Hoành Vũ vỗ vai anh cười to: “Ui dào, lại xấu hổ rồi!”

Diệp Vinh Thu ảo não cựa tay anh ta ra. Đang định giới thiệu Hắc Cầu với Chu Hoành Vũ, nhưng chưa mở miệng đã đỡ người lại: Anh nên giới thiệu như nào đây? Anh nói với Chu Hoành Vũ rằng Hắc Cầu là bạn mình, nhưng bạn của Diệp nhị thiếu gia sao có thể gọi là A Cầu A Miêu? Nhưng Hắc Cầu còn chưa nói tên của mình cho anh.

Diệp Vinh Thu nhìn ánh mắt mong chờ của Chu Hoành Vũ, không thể làm gì hơn là nói: “Cậu ấy họ Chung.”

“Ồ?” Chu Hoành Vũ tiếp tục tò mò.

Diệp Vinh Thu liếc mắt nhìn Hắc Cầu, hẳn biết rõ anh đang rất khổ não, nhưng lại ung dung nhìn anh như đang xem kịch vui. Diệp Vinh Thu ảo não lườm hần, tiếp tục qua loa: “Cậu ấy là con trưởng của Chung gia.. chính là Chung gia có tiếng ở Trùng Khánh khi ấy. Anh có thể gọi là.. A Hắc.”

Chu Hoành Vũ sùng sốt một chút: “A Hắc?”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Đấy là tên tự của cậu ấy.”

Chu Hoành Vũ nhìn Hắc Cầu đầy kinh ngạc, thấy Hắc Cầu không phản bác, liền mỉm cười vươn tay: “A Hắc, hân hạnh được làm quen.”

Hắc Cầu khách khí nắm tay lại: “Chu thiếu gia, rất hân hạnh.”

Chu Hoành Vũ vội hỏi: “Chu thiếu gia cái gì chứ, tôi thấy cậu vẫn còn rất trẻ, xem ra mới... hai mươi?”

Hắc Cầu nói: “Tầm tầm ấy.”

Chu Hoành Vũ vỗ vai hần: “Còn trẻ nha. Nếu là bạn của Mậu Thực thì cũng là bạn của anh, gọi anh là anh Hoành Vũ giống cậu ấy là được rồi.”

Hắc Cầu nắm tay Hoành Vũ, cười như không cười nhìn Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu bị hần nhìn đến bối rối, anh luôn có cảm giác hần không vui, nhưng lại không rõ mình đã làm sai chuyện gì chọc hần mất hứng, bởi vậy trong lòng luôn thấp thòm lo sợ. Bởi vì không yên nên sinh ra phản ứng, dạ dày kêu rột rột.

Một tiếng này khiến mọi người trong phòng ngậy ra. Mặt Diệp Vinh Thu trong nháy mắt đã đỏ như quả cà chua chín, hần không thể tìm một cái lỗ mà chui vào.

Chu Hoành Vũ vỗ đầu một cái: “Ai nha! Sao anh lại quên mất cơ chứ, hai người đi đường vắng và như vậy, chắc đói bụng lắm rồi. Mãi lo chuẩn bị bữa tối thịnh soạn đón hai người mà quên kêu người làm đồ lót dạ! Nào, nào, tối kia ngồi, anh kêu người mang chút đồ lót dạ tối cho!”

Dẫn Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu ra ghế ngồi xong, Chu Hoành Vũ nói: “Anh có chút việc phải xử lý, các cậu cứ ăn chút điểm tâm đi, anh về nhanh thôi.” Dứt lời vội vã ra ngoài.

Chu Hoành Vũ vừa đi, Hắc Cầu liền tiến đến bên người Diệp Vinh Thu, cười hi hi ghé vào tai anh kêu: “A Bạch.”

Diệp Vinh Thu giật mình, hoảng hốt nhìn Hắc Cầu.

Hắc Cầu nói: “Tôi Hắc anh Bạch, có gì sai sao?”

Diệp Vinh Thu ù ù cạc cạc, nghĩ rằng Hắc Cầu đang nói giỡn cùng mình, vì vậy vui vẻ cười: “Ừ.. ừ.”

Hắc Cầu nhếch môi một cái, nụ cười mang theo vẻ giễu cợt: “Diệp nhị thiếu gia, anh đề cao tôi quá rồi. Hắc Cầu tôi sao có thể làm bạn với nhị thiếu gia được. Chung gia đã sớm sụp rồi, đâu còn như trước nữa.”

Diệp Vinh Thu sững lại, vui vẻ bị dập tắt triệt để. Cuối cùng anh đã biết mình sai ở đâu. Ban nãy anh ngại nói tên Hắc Cầu ra, đúng là bởi vì nghĩ có chút mất mặt, nhưng anh... dù sao đi nữa, anh cũng không hề có ý coi thường Hắc Cầu. Anh muốn giải thích, nhưng chỉ biết nói mỗi câu “Không phải”, lúng ta lúng túng không biết nên nói gì.

-x-

Thi thoảng lúc Diệp Vinh Thu lên con hay lấp bắp sẽ nói tiếng Từ Xuyên, bởi mình muốn edit cho sát nghĩa mà không làm mất chất nên sẽ dùng tiếng miền Trung nhé v (mọi người có ý kiến cứ góp ý v)

Thông tin thêm cho những ai muốn hiểu rõ:

Ở Trung Quốc phân cấp hành chính phức tạp hơn Việt Nam, mỗi một tỉnh được phân ra làm nhiều địa cấp (hiểu nôm na là thành phố trực thuộc tỉnh.) Mỗi địa cấp bao gồm nhiều quận nội thành, huyện, xã.

1- Vũ Hán và Nghi Xương đều là đơn vị địa cấp ở tỉnh Hồ Bắc (miền trung Trung Quốc)

Trong đó Vũ Hán là thủ phủ (trung tâm hành chính chính) của tỉnh Hồ Bắc, là thành phố đông dân nhất miền Trung Trung Quốc. (Vũ Xương là một quận của Vũ Hán)

Còn Nghi Xương là địa cấp thị lớn thứ hai ở Hồ Bắc, nằm ở phía tây của tỉnh này.

2- Từ Châu là một địa cấp thị ở tỉnh Giang Tô, TQ. (có vị trí thuận lợi, là địa điểm trung chuyển giao thông vận tải ở phía bắc Giang Tô)

3- Trùng Khánh nằm ở miền Tây Nam Trung Quốc (cùng với các tỉnh Vân Nam, Quý Châu, Tứ Xuyên, khu tự trị Tây Tạng) (đó là lý do mà Diệp Vinh Thu hay xô tiếng Tứ Xuyên =)))

Theo bối cảnh truyện thì khi này Trùng Khánh đang làm thủ đô thời chiến. Bạn nào tìm hiểu qua về thời kỳ này rồi sẽ thấy, khi ấy tình hình ở TQ rất phức tạp, chia làm nhiều phe phái khác nhau với mục đích chống Nhật, và Trùng Khánh là trung tâm chỉ huy của chiến tranh chống phát xít tại vùng Viễn Đông.

Hiện tại thì Trùng Khánh là một trong bốn thành phố trực thuộc TW của Trung Quốc (bên cạnh Bắc Kinh, Thượng Hải, Thiên Tân) Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

CHƯƠNG 30.

Buổi tối, Chu Bác Hải và Chu Thư Quyên đều trở về, Chu Hoành Vũ kêu người gọi Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu cùng xuống dùng bữa. Diệp Vinh Thu đi tới bàn mới biết Hắc Cầu còn chưa xuống —— Hắc Cầu chủ động tránh nghi ngờ, mượn cớ ăn điểm tâm no rồi nên muốn ngủ, ngồi trong phòng không đi ra.

Chu Bác Hải thấy Diệp Vinh Thu, ông vô cùng kinh ngạc: “Cháu trai, bác nghe tin cháu đến mà không tin nổi. Sao đột nhiên tới đây mà không báo trước vậy?”

Diệp Vinh Thu nói: “Trước khi đi có gửi thư rồi, chỉ là vội vội vàng vàng, không đợi bác hồi âm đã chạy đến đây, không ngờ nhà ta lại chuyển, cháu tới Vũ Hán thấy nhà cửa trống không, hỏi hàng xóm mới biết mọi người đã chuyển nhà, nên mới tới đây được.”

Chu Bác Hải ngạc nhiên nói: “Cháu tới Vũ Hán? Bác không nhận được thư của cháu! Xem ra lúc cháu gửi thư nhà ta đã chuyển tới Nghi Xương, cho nên không nhận được thư. Nói như vậy, thư ghi địa chỉ nhà mới của bác cháu vẫn chưa nhận được.”

Diệp Vinh Thu cười khổ: “Đúng vậy, cháu đi không đúng dịp, trời xui đất khiến, bỏ lỡ hết cả.”

Chu Bác Hải nói, “Cháu đi từ lúc nào vậy? Từ Trùng Khánh tới đây cũng chỉ mất dăm ba ngày, bác gửi thư đã gần một tháng, sao lại không nhận được? Mà sao trông cháu gầy như vậy? Không lẽ đi đường gặp chuyện sao?”

Chu Hoành Vũ vội nói: “Nào nào, tới đây, ngồi xuống trước đi đã. Mậu Thực đi đường vất vả rồi, ta vừa ăn vừa từ từ nói đi!”

Chu Thư Quyên là người cuối cùng khoan thai đi tới, đợi mọi người ngồi xuống bàn ăn hết cả rồi cô mới xuất hiện. Cô mặc quần áo học sinh, mái tóc cắt ngắn cùn, dung mạo thanh tú, trang phục trong trắng thuần khiết, khác hẳn với phụ nữ Trung Hoa truyền thống, cũng khác với phong cách của mấy vị tiểu thư nhà giàu mà Diệp Vinh Thu từng gặp, có lẽ là đại biểu cho nữ sinh Trung Hoa thời kì mới. Trông thấy Diệp Vinh Thu, cô có chút lúng túng cười: “Anh Mậu Thực.”

Trước mặt Chu Bác Hải, Chu Hoành Vũ không tiện cười lớn, chỉ hướng Diệp Vinh Thu nháy mắt ra hiệu. Diệp Vinh Thu cố ý không phát hiện, hướng Chu Thư Quyên lịch sự cười: “Thư Quyên, đã lâu không gặp, gần đây khỏe chứ?”

Chu Thư Quyên nói: “Tốt vô cùng.” Sau đó kéo ghế ra ngồi xuống.

Chu Hoành Vũ hỏi cô: “Hôm nay em lại đi xem phim với bạn à?”

Gương mặt Chu Thư Quyên có chút lúng túng, ậm ừ không lên tiếng.

Chu Bác Hải không vui nói: “Phim ảnh có cái gì hay mà tuần nào cũng phải đi xem phim với bạn?”

Chu Thư Quyên hơi nhú mồm, nhỏ giọng oán trách: “Cha, con đã lớn rồi, cha đừng quản con nhiều như vậy nữa có được không?”

Chu Bác Hải trừng mắt, dùng sức đập bàn nói: “Con đã lớn rồi? Con cũng biết con đã lớn rồi? Năm nay con bao nhiêu tuổi? Không phải năm nay sẽ tốt nghiệp hay sao? Sao mỗi lần ta hỏi con đều một mực nói không phải? Rốt cuộc con đang làm gì hả?”

Chu Thư Quyên cúi đầu không lên tiếng

Chu Hoành Vũ ghé đến bên tai Diệp Vinh Thu nhỏ giọng nói: “Em rề, em bảo cha em nhanh nhanh chuẩn bị hôn sự đi, bố anh ngày nào cũng ca thán thúc giục Thư Quyên học cho xong rồi đi lấy chồng, anh không chịu nổi nữa rồi.”

Diệp Vinh Thu tiếp tục mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, làm như không nghe không thấy.

Chu Bác Hải dạy dỗ con gái một trận, giọng nói dần hòa hoãn hơn: “Đừng có suốt ngày vớ vẩn ở bên ngoài! Con gái con đũa suốt ngày ra đường chơi còn ra thể thống gì nữa!”

Tựa như Chu Thư Quyên muốn nói gì đó, nhưng vẫn im lặng không hé răng.

Chu Hoành Vũ nín cười thì thầm với Diệp Vinh Thu: “Ồ phương diện này bố anh vẫn cứ cổ hủ như vậy đấy. Lúc Thư Quyên cắt tóc ngắn, thiếu chút nữa ông đánh con bé, may mà có anh và mẹ cố gắng can lại được. Em đó, nhanh nhanh cưới con bé về giúp nó thoát khổ đi.”

Diệp Vinh Thu cúi đầu uống một hớp rượu.

Chu Bác Hải dạy dỗ Chu Thư Quyên xong bữa cơm mới chính thức bắt đầu. Trên bàn cơm, Chu Thư Quyên vẫn cúi đầu ăn, hầu như không nói một lời nào, đều là mấy người đàn ông nói chuyện với nhau.

Chu Bác Hải hỏi Diệp Vinh Thu: “Sao đột nhiên cháu tới đây?”

Diệp Vinh Thu nói: “Chuyện rất dài dòng, thứ nhất là ở Trùng Khánh cháu có đắc tội với một ông trùm, anh trai bảo cháu tạm thời đi lánh nạn, nhưng bây giờ chuyện này đã được giải quyết ổn thỏa rồi thứ hai là từ ngày chính phủ dời đô đến Trùng Khánh, Nhật Bản thường xuyên oanh tạc nơi này, anh cháu nghĩ thế cục Trùng Khánh bất hảo, bảo cháu tới Vũ Hán xem thế nào Kinh tế Vũ Hán rất tốt, không biết có thể chuyển tới Vũ Hán làm ăn không, đến rồi hai nhà chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Chu Bác Hải khản trương hỏi: “Nhà cháu gặp vấn đề sao?”

Diệp Vinh Thu vội vàng lắc đầu, “Không có gì. Chỉ là thế cục Trùng Khánh không tốt lắm, dạo này buôn bán thường lỗ vốn. Hơn nữa cha cháu còn đang bị thương phải nằm viện.”

Chu Bác Hải vội hỏi: “Nằm viện? Xảy ra chuyện gì vậy? Trúng bom giặc Nhật sao? Bác có đọc được tin Nhật Bản đánh bom oanh tạc Trùng Khánh.”

Diệp Vinh Thu liền kể đầu đuôi ngọn ngành chuyện Diệp Hường Dân bị thương ra, đương nhiên những chuyện liên quan đến Hoàng Tam đều lược bớt đi không đề cập đến.

Chu Bác Hải nghe xong thở dài: “Cháu à, hoàn cảnh nhà cháu bác có thể hiểu được, nhưng nếu nhà cháu muốn tới Vũ Hán làm ăn thì không được rồi. Cháu xem tình hình này, bác dám cam đoan không đến một năm, quân Nhật sẽ đánh tới Vũ Hán! Bộ đội Trung Quốc chúng ta có ra gì đâu, giặc Nhật vừa tới đã mặc thành bỏ chạy rồi. Cháu ở Trùng Khánh, bọn Nhật cùng lắm chỉ ở xa xa ném mấy quả bom, chứ đến Vũ Hán rồi bọn chúng đánh thẳng.”

Diệp Vinh Thu có chút không cam lòng: “Nhưng dù sao Vũ Hán cũng là trung tâm kinh tế chính trị của cả nước!”

Chu Bác Hải lắc đầu: “Trung tâm? Quên đi, cháu thử nghĩ một chút, Nam Kinh từng là thủ đô đấy, nhưng vừa khai chiến đã bị Nhật Bản cướp gọn. Nói thật với cháu chứ, bác còn đang tìm cách chuyển nhà về Trùng Khánh, nhưng nghe cháu nói vậy, xem ra Trùng Khánh cũng chẳng an lành. Aii, hai năm trước vốn định đi Thượng Hải, may mà hồi đấy không đi. Nhưng chẳng biết còn may mắn được bao lâu nữa, cháu nói xem ta còn có thể đi đâu đây? Cả Trung Hoa bây giờ còn mấy nơi an bình chứ? Giả dụ có thì liệu an bình được bao lâu nữa đây?”

Cả bàn ăn đều trầm mặc. Lòng Diệp Vinh Thu chưa chút nói không nên lời, anh ngẩng đầu một cái, thấy Chu Thư Quyên ngồi đối diện đã lau lau nước mắt, cất khăn tay đi không lên tiếng.

Cơm nước xong, Chu Bác Hải gọi Diệp Vinh Thu đến phòng của mình, nói là có chuyện muốn bàn với anh. Đọc đường về phòng, Chu Bác Hải hỏi: “Cháu trai, anh cháu đã có ý định chuyển tới Vũ Hán, có phải muốn chuyển cả gia sản của nhà đi không?”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Vâng ạ.”

Chu Bác Hải nắm lấy tay anh vỗ vỗ: “Tình hình bây giờ, bác nhìn cũng có thể hiểu, thời chiến loạn này, làm ăn muốn thu hồi cả vốn lẫn lãi là chuyện không thể. Mấy tháng trước bác đã bắt đầu suy nghĩ, có lẽ nên chậm rãi chuyển, chuyển đi làm mại bán. Cháu xem phu nhân của tổng tư lệnh, Tổng gia, không phải cũng làm mại bán hay sao? Đi theo những quan viên này, chắc sẽ ổn cả thôi! Hai nhà chúng ta cùng bắt đầu sự nghiệp một lần nữa, cháu thấy thế nào?”

Nhà Diệp Vinh Thu bây giờ không thể trông coi làm ăn, cho nên anh chỉ có thể nói lấy lệ: “Ý của bác trai, phải để cháu về bàn với anh trai một chút.”

Hai người đi tới cửa thư phòng Chu Bác Hải, một gã người hầu đi tới, nói: “Lão gia, buổi chiều có thư gửi đến, đã đặt trên bàn của ngài.”

Chu Bác Hải gật đầu: “Tôi biết rồi, cậu lui đi.”

Hai người đi vào phòng, Chu Bác Hải cầm thư lên nhìn thoáng qua, không khỏi ồ một tiếng, đưa thư cho Diệp Vinh Thu: “Thư của nhà cháu.”

Diệp Vinh Thu ngạc nhiên, tiến lên phía trước xem, người gửi quả nhiên là Diệp Hoa Xuân.

Vì vậy Chu Bác Hải mở thư ngay trước mặt Diệp Vinh Thu, hai người cùng nhau nhìn. Nửa đầu đều là mấy lời khách sáo. Diệp Hoa Xuân kể lại chuyện mà Diệp Vinh Thu đã nói qua lúc ở trên bàn ăn, bao gồm cả chuyện Diệp Hưởng Dân bị thương. Anh hỏi Chu Bác Hải xem Diệp Vinh Thu đã tới Chu gia chưa, bởi vì sau khi Diệp Vinh Thu đi anh mới nhận được tin Chu gia chuyển nhà, nếu như Diệp Vinh Thu đã tới, cảm phiền Chu gia chiếu cố thay.

Nội dung tiếp theo khiến sắc mặt Diệp Vinh Thu khê dỗi. Trong thư Diệp Hoa Xuân có nhắc tới chuyện của Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên, nói sau khi anh và cha bàn bạc, mong muốn hai người nhanh chóng kết hôn, hỏi xem ý Chu gia thế nào.

Thật ra Diệp Vinh Thu có thể hiểu, bây giờ Diệp gia bọn họ gặp cảnh khó khăn, muốn anh xuất đầu giúp gia đình vượt khó. Cha và anh cả hy vọng anh nhanh chóng kết hôn cùng Chu Thư Quyên, qua đó củng cố quan hệ của hai nhà, sau này có Chu gia to lớn hỗ trợ, hai nhà có thể cùng dốc sức làm ăn. Đạo lý này Diệp Vinh Thu đương nhiên biết, nhưng anh không thể đồng tình: Anh không muốn kết hôn với Chu Thư Quyên, trước đây không muốn, bây giờ lại càng không!

Chu Bác Hải để thư sang một bên, xem phản ứng Diệp Vinh Thu thế nào. Sắc mặt Diệp Vinh Thu rất khó coi, vẻ mặt có chút sợ hãi. Chu Bác Hải đoán là anh không dám làm chủ chuyện hôn nhân đại sự của mình. Ông trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Đáng lẽ ra bác không nên trực tiếp bàn chuyện này với cháu, nhưng đọc thư xong cháu cũng thấy đấy.. Thật ra nếu anh cháu không nói, bác cũng sẽ tính. Đáng lẽ ra nên sớm quyết định từ mấy năm trước, chỉ là con bé Thư Quyên cứ tùy hứng như vậy đấy, học đại học làm cái gì cơ chứ, con gái đọc nhiều sách để mà làm gì? Uổng phí nhiều thời gian như vậy. Bác không có ý kiến gì về hôn ước của hai đứa, nhưng có một số chuyện liên quan đến hôn sự cần phải bàn bạc với cha cháu, bao gồm cả chuyện bác vừa nói với cháu ban này.. Thế này đi, cháu ở lại đây vài ngày, hai hôm nữa bác có thời gian, sẽ cùng cháu quay trở về Trùng Khánh, tiện đường đến bệnh viện xem tình hình cha cháu một chút.”

Diệp Vinh Thu lúng túng chẳng nên lời, lại không tìm ra lý do gì để phản đối, chỉ là thấp thòm lo âu trong lòng càng trở nên mãnh liệt.

Rời khỏi phòng của Chu Bác Hải, Diệp Vinh Thu đi ra sân muốn hóng gió một chút, lại thấy Hắc Cầu đang ngồi bên bàn đá hút thuốc. Dưới chân Hắc Cầu đã có rất nhiều mẫu thuốc, thời gian vừa rồi hẳn không động vào thuốc, còn tưởng mình không nghiện nặng, nhưng lúc này Chu Hoàn Vũ cầm bao thuốc đi tới, lại như lạc đà đi nắng vài ngày mới thấy nước, chẳng biết không chế mà hút điên cuồng.

Thấy Diệp Vinh Thu đi ra, Hắc Cầu vẫy vẫy tay với anh, ý bảo anh qua đây: “A Bạch.”

Diệp Vinh Thu đi tới bên người Hắc Cầu, nghe hắn gọi vậy trong lòng có chút lo lắng không biết hắn còn tức giận hay không, nhưng nhìn biểu tình Hắc Cầu có vẻ như không để tâm nữa, anh thăm thò phào nhẹ nhõm. Về phần danh xưng A Bạch này, anh không hề cảm thấy bị mạo phạm.

Hắc Cầu hút đến choáng váng, ngoẹo đầu sang một bên, vẻ mặt có chút uể oải, hắn lắc lắc điều thuốc đang cháy trong tay, cười híp mắt nói với Diệp Vinh Thu: “Đúng là không quen hút thuốc hạng sang, nhạt quá chả thấy vị gì cả, hút mấy điều liền xong thì người đã lâng lâng. Đồ của Tây hại người thế đấy, chẳng kịp đề phòng gì, mắt cánh giác cái liền xong phim!”

Diệp Vinh Thu thấy lúc hắn nói chuyện, khói trong miệng không ngừng bay ra, đột nhiên muốn thử xem thuốc lá đến tốt cùng là có vị gì, vì vậy anh lấy điều thuốc trong tay Hắc Cầu, đặt lên miệng hít một hơi, sau đó lập tức ho sặc sụa.

Hắc Cầu vỗ vỗ lưng anh, anh lấy tay áo Hắc Cầu lau sạch nước mắt bị sặc ra trên mặt mình nói: “Khỏi gì mà thú chết đi được!”

Hắc Cầu cười khà khà: “Thôi đi, vị tốt như vậy, tại anh không cảm được thôi, mà ở đời còn nhiều chuyện hay ho lắm, không biết Diệp nhị thiếu gia đã thử qua chưa!”

Diệp Vinh Thu trừng mắt lờm lỏm hắn: “Đừng gọi tôi là nhị thiếu gia. Sao không xuống ăn cơm tôi?”

Hắc Cầu nhún vai: “Không cần. Tôi chỉ đưa anh tới đây thôi, những chuyện khác tôi không xen vào đâu.” Hắn bóp điều thuốc cháy dở trong tay, trầm mặc một hồi, cười xấu xa nói: “A Bạch, tôi hoàn thành nhiệm vụ rồi, không phải anh nên cảm ơn tôi sao? Không bằng nhân dịp đêm nay trời trong mây thoáng, nhanh ngủ với tôi một giấc?” Đấng bời: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

CHƯƠNG 31

Diệp Vinh Thu kinh hãi: “Cậu muốn đi sao? Định đi đâu?”

Hắc Cầu phui phui tàn thuốc dính trên đầu ngón tay: “Thì tìm chỗ làm thôi.” Không đợi Diệp Vinh Thu cất tiếng, hắn đã giơ tay lên chặn lời Diệp Vinh Thu: “Tôi không có hứng thú làm người hầu nhà thiếu gia đâu.”

Diệp Vinh Thu im lặng trong thoáng chốc. Ngẫm lại cũng đúng, dù sao Hắc Cầu cũng từng sống trong gia đình giàu có, nếu bây giờ bảo hắn đi làm người hầu cho kẻ khác, khó tránh khỏi việc nhớ lại chuyện xưa. Đổi lại là anh, anh không giây này lên cũng phát điên mất, Hắc Cầu không thích cũng phải.

Hắc Cầu thấy anh không nói lời nào, cười cười trêu chọc anh: “Ngủ với tôi nha, A Bạch.”

Diệp Vinh Thu sựng mặt lườm hắn một cái, “Cậu nói cái quái gì vậy, cậu cũng không phải Hoàng Tam, cậu không thích đàn ông, càng không cần ngủ với tôi, sao cứ phải lôi chuyện này ra để chọc tôi thế nhỉ?”

“Ế?” Hắc Cầu mở to mắt ngạc nhiên, “Ai bảo thế nào. Nếu anh đồng ý, chúng ta sẽ ngủ luôn đêm nay. Anh đâu giống với những người khác.”

Chắc Diệp Vinh Thu điên rồi, nghe hắn nói vậy xong mà anh còn có thể hỏi: “Tôi không giống những người khác ở chỗ nào?”

Hắc Cầu cười hi hi nói: “Tam gia chết đến nơi rồi mà vẫn không buông tha cho cái mộng anh, chắc chắn anh phải đặc biệt rồi.”

Lần này Diệp Vinh Thu giận thật rồi, anh đá một cái tới: “Đừng nhắc tên Hoàng Tam với tôi nữa.”

Hắc Cầu làm như gãy ngựa mà vỗ vỗ dấu giày trên đùi.

Diệp Vinh Thu không nỡ để Hắc Cầu đi, nhưng anh không tìm được lý do gì để giữ Hắc Cầu ở lại, nhin một hồi, cất tiếng nói: “Mấy hôm nữa tôi sẽ về Trùng Khánh.”

Hắc Cầu gật đầu: “Ừ.”

Diệp Vinh Thu lại nói: “Cậu tiễn tôi về đi.”

Hắc Cầu ngạc nhiên hỏi anh: “Chu gia không cho người đưa anh về sao?”

Diệp Vinh Thu buồn bã đáp: “Có... nhưng tôi lo.”

Hắc Cầu lắc đầu: “Họ còn đáng tin hơn tôi nhiều. Lúc về nhớ qua tiệm cầm đồ chuộc đồng hồ về.”

Diệp Vinh Thu ngồi xuống băng đá, càng nghĩ càng thấy giận, bực bội hỏi: “Cậu không chịu đi với tôi sao?”

Hắc Cầu hỏi ngược lại anh, “Sao tôi phải ở lại?”

Diệp Vinh Thu đáp, “Tôi không nên bảo cậu làm người hầu của mình. Cậu về với tôi đi, tốt xấu gì cậu cũng coi như là thân thích của Diệp gia, cậu giúp tôi buôn bán làm ăn đi, tôi phân việc cho cậu làm, nhất định không bạc đãi cậu.”

Hắc Cầu trầm mặc không nói lời nào, một lát sau hắn giơ tay lên xoa đầu Diệp Vinh Thu, nhẹ giọng nói: “Anh giống hệt như Tiểu Hoa, cho anh ăn một chút, liền quên tôi không phải dạng tốt đẹp gì.”

Diệp Vinh Thu không hiểu lời hắn, nhưng Hắc Cầu không nói thêm câu nào nữa, vỗ vỗ đầu anh rồi đứng dậy quay trở về phòng ngủ.

Diệp Vinh Thu ôm tâm trạng rối bời quay trở về phòng, nhưng đi đến cửa không ngờ trông thấy bóng một người: Chu Thư Quyên.

Chu Thư Quyên cau mày khoanh tay đi tới đi lui trước cửa phòng Diệp Vinh Thu, hiển nhiên đang đợi Diệp Vinh Thu quay về. Trông thấy anh, cô buông hai tay xuống, lại như kiềng dè Diệp Vinh Thu mà không tới gần, có chút lúng túng hỏi, “Anh Mậu Thực, bây giờ anh có rảnh không? Em muốn nói chuyện với anh một chút.”

Diệp Vinh Thu tiến lên phía trước mở cửa phòng ra, “Rảnh, vào nói đi.”

Hai người đi vào trong phòng, Chu Thư Quyên đi tới bên bàn ngồi xuống, Diệp Vinh Thu đóng cửa bước theo sau, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Chu Thư Quyên do do dự dự một hồi, hít sâu một hơi, đi thẳng vào vấn đề: “Anh Mậu Thực, ban nãy cha vừa gọi em tới. Chuyện ông nói chắc anh cũng đã biết. Em muốn hỏi, anh có ý định kết hôn với em không?”

Diệp Vinh Thu sững sốt, do dự không lên tiếng.

Chu Thư Quyên nói: “Muốn thì là muốn, mà không muốn thì là không, không cần để ý tới em đâu, em muốn nghe anh nói thật.”

Diệp Vinh Thu vẫn không hé răng. Tuy rằng anh không muốn kết hôn, nhưng đó là ý của cha và anh trai, liên quan đến toàn bộ lợi ích của Diệp gia, anh không dám tùy tiện mà làm hỏng chuyện. Nhưng bảo anh nói mấy lời trái với lương tâm, anh cũng không nói được.

Chu Thư Quyên cắn răng, nói: “Được rồi, xem ra anh không muốn rồi. Nói cho em lý do được không? Anh đã có người trong lòng? Hay là không muốn phải kết hôn sớm như vậy, không muốn bị những tư tưởng cổ hủ ràng buộc mình cả đời?”

Lúc này Diệp Vinh Thu do dự một chút rồi hơi gật đầu, lại không nói là vì lý do trước hay sau.

Chu Thư Quyên thăm cho rằng là lý do sau. Cô thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Vây là tốt rồi! Anh Mậu Thực, em vẫn luôn coi anh như anh trai, có mấy chuyện này em muốn nói với anh từ lâu rồi, bởi vì anh cũng là người thuộc xã hội mới, có tư tưởng mới giống như em, nhất định anh có thể hiểu và giúp em được.”

Diệp Vinh Thu nhìn cô đầy khó hiểu.

Chu Thư Quyên cắn môi một chút, tựa như vừa ra quyết định quan trọng, cô ngẩng đầu lên, hai mắt sáng bừng chăm chú nhìn Diệp Vinh Thu: “Em muốn nói thẳng với anh, anh Mậu Thực, chuyện này chỉ anh mới có thể giúp em được thôi! Cha vẫn đinh ninh rằng năm nay em sẽ tốt nghiệp, nhưng không phải vậy, phải hai năm nữa em mới có thể tốt nghiệp được, bởi vì em chọn học hai chuyên ngành —— ngoài lịch sử ra em còn học y học.”

Diệp Vinh Thu sững sốt: “Em học y?”

Chu Thư Quyên gật đầu: “Đúng vậy, lúc này tình hình Trung Quốc bất ổn như vậy, ngày nào cũng có không ít người bệnh từ tiền tuyến chuyển về. Có một lần em với bạn ra ngoài chơi, trên đường gặp một quân nhân, một cánh tay của anh ta bị đứt lìa, em cứ nghĩ anh ta vừa trải qua trận chiến vô cùng thảm khốc.”

Nói đến đây, cô ngưng lại một chút, tựa hồ như đang nhớ lại chuyện đã qua, sau đó chậm rãi cất tiếng một lần nữa: “Em nói chuyện với anh ta mới biết tình hình ngoài tiền tuyến gay go đến cỡ nào. Mỗi một trận chiến có đến hàng ngàn người bị thương, nhưng nhân viên y tế thì chỉ có vài người, nhiều người bệnh cũng vì chữa trị trễ, vết thương vốn có thể trị hết, cuối cùng lại cướp đi sinh mạng họ. Cái người em gặp kia, tay anh ta bị trúng một viên đạn, mất đi một miếng thịt. Chỉ là một viên đạn lạc thôi, vết thương vốn không quá nghiêm trọng. Nhưng anh ta lại mất cả một cánh tay vì nó.. cũng bởi vì không có ai giúp anh ta chữa trị, không có thuốc tiêu độc, vết thương bị nhiễm trùng, nếu không cắt bỏ có lẽ sẽ nguy hiểm đến tính mạng. vậy nên anh ta đành chặt đứt cánh tay mình.” Cô mở to mắt nhìn về phía trước, cổ gần như mất chỗ dựa: “Có lẽ anh sẽ nghĩ em quản nhiều chuyện, nhưng khi em nghe anh ta kể lại câu chuyện bằng giọng nói đầy bất đắc dĩ và tự giễu, khi ấy em đã khóc, cảm giác bức bách khó chịu không biết nên làm gì, thật sự không biết phải làm gì.. Mỗi ngày có biết bao nhiêu đồng bào tử nạn trên chiến trường, cũng không ít bạn học đã đi lính, em là con gái, không thể ra chiến trường. Nhưng sau ngày hôm ấy em bắt đầu nghĩ mình nên làm chút việc gì đó... vào thời điểm này, trong hoàn cảnh này.. Chứ không phải nghĩ xem hôm nay sẽ mặc bộ gì, đeo đồ trang sức nào.. Mỗi khi nghĩ trong lúc mình nhàn hạ thế này, có biết bao nhiêu người đang lụy dần lụy mòn bởi chiến tranh.. Em đều bị thứ cảm giác áy náy kia dần vật đến phát điên...”

Mặt Diệp Vinh Thu hơi tái đi, bởi vì anh chính là một trong những người nhàn hạ ăn không ngồi rồi cho qua ngày. Anh hỏi Chu Thư Quyên: “Em học y.. là muốn chữa trị những người bị thương kia sao?”

Chu Thư Quyên gật đầu: “Em muốn làm bác sĩ ngoài tiền tuyến, em muốn ra chiến trường. Em không muốn nhìn cảnh giặc Nhật tiến một, quân ta như rong ba, không muốn có thêm nhiều người phải mất tay mất chân mất sinh mệnh nữa, em muốn cứu bọn họ.”

Diệp Vinh Thu im lặng. Chu Thư Quyên không phải người đầu tiên nghĩ như vậy mà anh biết. Trước đó là Phùng Chân, giờ lại đến lượt thanh mai trúc mã – vị hôn thê của anh. Lúc này Diệp Vinh Thu không còn cảm giác ám ức không phục như khi nghe tin Phùng Chân đi lính nữa, thay vào đó là cảm giác lo sợ không yên và khó hiểu: Sao lại có những người được sống trong an nhàn, được hưởng giáo dục tốt đẹp, lại tình nguyện muốn ra chiến trường chịu chết? Nơi đó là chiến trường, nơi đó sinh mạng con người chỉ đáng giá bằng một viên đạn, đến đó rồi sẽ phải chết thật sự, chết cùng một chỗ với trăm nghìn kẻ không học thức. Tại sao phải như vậy chứ? Không phải đã chiến tranh thì sẽ luôn có người phải hy sinh hay sao? Sao phải tự mình tham gia, đưa giỡn với chính mạng sống của mình?

Không phải Diệp Vinh Thu không có cảm giác phẫn nộ hay nóng máu cho cuộc chiến tàn khốc này. Anh cũng là một người Trung Quốc, thấy quê hương của mình bị giặc Nhật ném bom oanh tạc, thấy nhiều đồng bào tử thương, khi đó anh cũng bị phẫn đến nổi mong người ngồi cái ghế Tổng tư lệnh ở Nam Kinh kia là mình, sau đó anh sẽ ra lệnh quân ta toàn tâm toàn sức tiến công, không dè dặt không lui bước, nhất định phải đuổi giặc Nhật ra khỏi tổ quốc mình! Anh không ngại phải mất trăm ngàn lính để bảo vệ danh dự tổ quốc —— đương nhiên anh không phải một trong số trăm ngàn lính ấy.

Chu Thư Quyên nói tiếp: “Em không dám nói với cha, nếu ông ấy biết nhất định sẽ tìm cách buộc em thôi học, ngay từ đầu ông ấy đã chẳng ủng hộ chuyện cho em đi học đại học, lúc nào cãi nhau cũng muốn em nghỉ học kết hôn. Em chỉ có thể len lén học, nhưng sắp không giấu nổi nữa rồi, bởi vốn năm nay em sẽ tốt nghiệp. Cho nên em mong anh có thể kết hôn với em, em tới Diệp gia rồi ông ấy sẽ không thể ngăn cản em được nữa. Đương nhiên em cũng biết làm thế này là không công bằng với anh. Em biết anh Mậu Thực chỉ coi em như em gái chứ không có ý lấy em về làm vợ, nếu như sau này anh gặp được người mà anh thích, hai ta sẽ lập tức ly hôn, đồng thời giải thích rõ với người trong nhà chuyện này. Hơn nữa, em đoán cha muốn chúng ta nhanh chóng kết hôn, cũng là mong hai nhà có thể giúp đỡ nhau làm ăn. Em cam đoan sẽ tận tâm tận lực cùng cha giúp đỡ nhà anh. Em sẽ chuẩn bị đồ cưới hậu hĩnh. Anh Mậu Thực, xin anh giúp em một tay đi.”

Diệp Vinh Thu kinh ngạc, sau đó trở nên trầm mặc, thật lâu sau mới cất tiếng: “Em để anh suy nghĩ thêm một chút.”

Chu Thư Quyên gật đầu: “Được. Nhưng chuyện này em chỉ nói cho mình anh biết thôi, đến anh trai em cũng không nói. Tuy anh ấy sẽ không cản em, nhưng anh ấy không biết giữ nể miệng, nếu anh ấy mà biết, kiểu gì cũng kể cho cha. Cho nên em mong anh giữ kín chuyện này.”

Diệp Vinh Thu trịnh trọng hứa hẹn, “Em yên tâm, anh sẽ không nói đâu.”

Tối hôm đó, Diệp Vinh Thu trần trọc mất ngủ. Lời Chu Thư Quyên nói khiến anh phải suy nghĩ rất nhiều, không phải bây giờ anh mới bắt đầu nghĩ, chỉ là mọi người xung quanh khiến anh cảm thấy áp lực, phải cố gắng nghĩ nhanh hơn. Anh nghĩ xem liệu mình có thể làm được những gì, lại không biết nghĩ sao. Thật ra năm ngoái Diệp Vinh Thu mới tốt nghiệp, vốn là định sau khi ra trường sẽ bắt đầu giúp gia đình quản chuyện làm ăn. Nhưng vừa mới tốt nghiệp đã bị Hoàng Tam quấy nhiễu, để tránh né Hoàng Tam, anh trốn trong nhà không đi đâu, cũng lười quản việc làm ăn của gia đình, cứ như vậy kéo

dài tới bây giờ, một năm trôi qua, anh chẳng làm được việc gì. Lần này Diệp Hoa Xuân để anh đi Vũ Hán cũng là muốn từ từ rèn giữa anh, Diệp gia chỉ có hai cậu con trai, gì thì gì anh cũng phải giúp đỡ nhà mình, không thể trốn trong phòng đọc sách cả đời.

Từ Trùng Khánh đến Vũ Hán, trăm dặm đường ngắn ngủi, thế mà Diệp Vinh Thu có cảm giác như mình đã thay xương đổi thịt. Anh bắt đầu biết tiền bạc và năng lực quan trọng và cần thiết đến cỡ nào. Trong thời buổi loạn lạc như bây giờ, nếu không có tiền, không có năng lực, chẳng khác nào tự dẫn thân vào chỗ chết. Cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng hạ quyết tâm, tuy anh không cao thượng như Phùng Chân và Chu Thư Quyên, đi dâng hiến tính mạng mình, nhưng nhất định anh phải trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ để có thể sinh tồn trong xã hội hỗn loạn này. Chu Bác Hải nói muốn làm mại bản, chuyện này khiến anh có chút dễ tâm. Mua bán làm ăn bình thường có thể anh không làm được, nhưng mại bản thì khác, anh có thể phát huy tài năng mà người khác không có —— bởi làm mại bản cần phải giao tiếp với người nước ngoài. Trong đám con trưởng cháu ruột của Chu gia và Diệp gia, anh là người có trình độ học vấn cao nhất, nổi tiếng Anh hay nhất. Từ trước tới giờ, mỗi lần có đoàn người nước ngoài tới, trưởng đều cử anh đi làm đại diện nhóm sinh viên để đón tiếp, trao đổi. Có lẽ đó cũng là lý do hôm nay Chu Bác Hải cố ý bàn chuyện này với anh.

Nhưng làm mại bản cũng không tiện, Diệp Vinh Thu muốn vùng dậy, nhưng bên cạnh anh không có người nào giúp đỡ, hỗ trợ lúc này đây Diệp gia đang rất thiếu người. Nghĩ đến người hỗ trợ, Diệp Vinh Thu nghĩ ngay đến Hắc Cầu. Mức độ tín nhiệm của anh dành cho Hắc Cầu thậm chí còn hơn cả với A Phi đã theo anh suốt bốn, năm năm.

Vừa nghĩ đến chuyện này, cả người liền hưng phấn, anh quyết định sáng mai sẽ nói với Hắc Cầu. Cuối cùng cũng có lý do chính đáng để giữ Hắc Cầu ở lại bên cạnh mình, điều này khiến Diệp Vinh Thu vô cùng an tâm, tràn đầy lòng tin vào tương lai tươi sáng.

Diệp Vinh Thu hưng phấn không ngủ được suốt nửa đêm, mãi đến đêm muộn mới ngủ được, nhưng không may lại gặp ác mộng.

Là một con ác mộng vô cùng đáng sợ, Diệp Vinh Thu mơ thấy mình phải ra chiến trường, một đám giặc Nhật cầm súng cầm dao đuổi theo anh, anh hoảng hốt chạy trốn, chỉ biết cầm đầu chạy về phía trước, lại không biết mình đang chạy đi nơi nào. Cảnh trước mặt không ngừng thay đổi, anh chạy qua dãy núi cao rồi lại chạy xuyên trần nhà, thậm chí anh còn nhìn thấy Diệp công quán, anh chạy vào rồi lại chạy mãi, không ngơi nghỉ, chỉ biết có chạy... Đám giặc Nhật đáng sợ vẫn đuổi theo sau lưng anh, anh cứ chạy như vậy suốt một đêm, mãi đến khi phía trước không còn đường, xuất hiện một vách núi nhỏ. Anh ngạt ngừng nhìn ra ngoài vách núi, giật mình khi thấy Hắc Cầu đang đứng ở dưới đó, hắn dang rộng cánh tay, hô to muốn anh nhảy xuống, nói nhất định sẽ đỡ anh. Giặc Nhật phía sau đã chạy đến nơi rồi, Diệp Vinh Thu không còn thời gian để suy nghĩ, anh liền thả người xuống vách núi, nhào người về phía cái ôm của Hắc Cầu. Khoảng cách giữa hai người mỗi lúc một gần, ngay lúc anh sắp chạm tới Hắc Cầu, đột nhiên Hắc Cầu thu tay, lạnh lùng nhìn anh ngã xuống. Sau đó anh tỉnh dậy.

Diệp Vinh Thu giật mình tỉnh giấc, vội vã lao ra ngoài tìm Hắc Cầu. Lúc này sắc trời vẫn còn mờ tối, anh cũng chưa hoàn toàn thanh tỉnh mà vẫn còn chìm trong giấc mộng đáng sợ. Anh muốn đi hỏi Hắc Cầu tại sao hắn đột nhiên thu tay về. Song, khi anh mở cửa phòng Hắc Cầu ra, chỉ thấy ga gối xốc xếch trên giường, còn Hắc Cầu thì lại chẳng thấy đâu.

Diệp Vinh Thu đứng ngây trong căn phòng trống một hồi, cuối cùng cũng tỉnh hẳn, ý thức được một điều còn đáng sợ hơn cả giấc mơ ban nãy: Không thấy Hắc Cầu đâu.

Diệp Vinh Thu vội vã chạy ra ngoài, đang muốn ra khỏi nhà tìm Hắc Cầu, lại đụng phải Chu Hoàn Vũ ở trong sân.

Chu Hoàn Vũ kéo Diệp Vinh Thu lại, tò mò hỏi anh: “Em rể, mới sáng sớm ngày ra đã vội vã đi đâu vậy? Ngay cả đồ ngủ cũng chưa thay?”

Diệp Vinh Thu cúi đầu nhìn, lúc này mới nhận ra mình vừa rời khỏi ổ chăn đã chạy đi tìm Hắc Cầu, áo quần chưa thay mặt cũng chưa rửa. Rất hiếm khi anh thất nghi trước mặt người khác như vậy, anh hơi sốt ruột vuốt lại mái tóc rối bời của mình, đang muốn quay về phòng thay quần áo, Chu Hoàn Vũ lại kéo anh hỏi: “Phải rồi, cậu bạn A Hắc của em mới sáng sớm đã ra ngoài làm gì vậy? Sáng nay người bên thu chi báo anh, nói cậu ta lấy ba trăm đồng, kêu là ghi nợ cho em, anh nghĩ là em muốn mua đồ nên đưa tiền cho cậu ấy rồi.”

Diệp Vinh Thu sững người: “Cái gì?” Anh đứng tại chỗ run rẩy một lúc, mới hiểu lời Hắc Cầu nói tới qua là sự thật, không chỉ có vậy, hắn nói đi liền đi luôn, không cho anh có cơ hội để nói ý định của mình. Anh xoa xoa hai bên thái dương, để cảm giác sốt ruột xuống khăn cầu Chu Hoàn Vũ: “Anh Hoàn Vũ, anh có thể phái vài người ra ngoài tìm tung tích của cậu ấy cho em được không?”

Chu Hoàn Vũ lấy làm kinh hãi: “Chuyện gì vậy? Không phải cậu ấy là bạn em hay sao?”

Diệp Vinh Thu nói: “Đúng vậy. Nhưng cậu ấy muốn rời đi, em còn có chuyện cần cậu ấy hỗ trợ, cho nên nhờ anh phái người tìm cậu ấy giúp em xem, tìm được rồi thì mời cậu ấy quay trở lại, nói là em có chuyện muốn bàn với cậu ấy.”

Chu Hoàn Vũ vội bảo: “Được, anh sẽ phái người ra ngoài tìm.”

Diệp Vinh Thu ra ngoài đi dạo một vòng, không tìm được Hắc Cầu, không thể làm gì hơn là quay trở về, ngồi trong phòng bất an đợi tin tức. Anh không biết rốt cuộc Hắc Cầu đang nghĩ gì, nhưng anh không muốn hấn cứ như vậy mà đi. Anh dần lệ thuộc vào Hắc Cầu, muốn giữ hắn ở lại làm việc bên cạnh mình.

Đến buổi tối, người Chu Hoàn Vũ phái đi đã trở về, báo tin cho Diệp Vinh Thu. Bọn họ nói tìm thấy hắn ở trong một cửa hàng bột mì, nói với hắn Diệp nhị thiếu gia mời hắn quay trở lại, nhưng Hắc Cầu không chịu về, còn không muốn bọn họ lại đến tìm hắn nữa. Đăng bởi: admin

Chương 32

CHƯƠNG 32.

“Bên trái, xuống dưới một chút nữa.”

“Quá rồi quá rồi, lại dịch sang bên phải một tẹo đi.”

“Không phải, sang bên trái thêm một lần nữa.”

Hắc Cầu không nhịn được cúi đầu, quát người đứng dưới thang, “Mắt bị lệch rồi hả?!” Rống xong hắn sững người một chút, bởi vì trông thấy Diệp Vinh Thu đứng bên cạnh tên mắt lệch.

Hắc Cầu treo tấm biển lên, leo xuống dưới thang, chủ tiệm bột mì nói với hắn cái gì đó, bị hắn khoát tay đẩy đi chỗ khác. Ông chủ nhìn Diệp Vinh Thu, lại nhìn sang Hắc Cầu, nhắc một câu: “Nhanh lên một chút rồi giúp tôi khuôn đồ.” Nói rồi bỏ lại bọn họ đi vào cửa hàng.

Hắc Cầu đi tới trước mặt Diệp Vinh Thu, bắt đầu nói, “Nhị thiếu gia, sao anh lại tới đây?”

Hắc Cầu rời Chu gia đã được ba ngày, ngày đầu tiên người làm của Chu gia tới tìm hắn, bị hắn đuổi về, ngày thứ hai Diệp Vinh Thu tự mình đến tìm hắn, hắn cũng đuổi đi, hôm nay là ngày thứ ba, Diệp Vinh Thu lại đến lần nữa.

Diệp Vinh Thu cứng nhắc nói: “Chú.. đừng làm ở đây nữa, theo cháu về đi, làm công sự với cháu, chúng ta cùng nhau làm ăn buôn bán.”

Hắc Cầu thờ dãi, “Anh nghe không hiểu tiếng người sao?”

Diệp Vinh Thu thấp giọng nói, “Cậu đã cứu tôi, tôi sẽ báo đáp cậu, sẽ không bạc đãi cậu, giữa chúng ta là bình đẳng, là bạn bè.”

Hắc Cầu bảo: “Anh đã báo đáp rồi.” Hắn sờ sờ bao thuốc trong túi, cười hi hi nói: “A Bạch không chịu ngủ với tôi, cho nên tôi báo Chu gia ghi nợ với anh, tiền cũng đã cầm rồi, sau này anh trả lại người ta, coi như cho tôi là được. Hôm qua tôi cầm tiền đi uống rượu, còn được mấy em gái Nghi Xương xinh đẹp bồi bên cạnh, chỗ tiền này đủ để tôi ăn chơi một tháng. Cho nên phải cảm ơn anh rồi.”

Diệp Vinh Thu hít sâu một hơi, nén cơn tức trong bụng xuống, hỏi: “Sao cậu tình nguyện làm thuê ở chỗ này cũng không chịu về làm cùng tôi? Tôi đã chộc tức cậu chỗ nào hay sao?”

Hắc Cầu lắc đầu: “Không có. Tôi đưa anh đến đây bởi vì ngay từ đầu đã hứa đưa anh tới Vũ Hán. Cơ mà anh còn phiền hơn cả tụi con nít ấy, tôi chịu đủ rồi, tiền cũng đã cầm, tôi không muốn tiếp tục dây dưa với anh nữa đâu!”

Diệp Vinh Thu hít sâu một hơi một lần nữa, nén ức khuất trong lòng, dùng giọng điệu hòa nhã hỏi hắn, “Tôi làm sao? Không phải trước đây rất tốt sao? Tôi biết đọc đường đi cậu rất chiều cố tôi, tuy thân thể tôi không tốt lắm. . . Nhưng lúc đẩy cậu cũng đâu có nói gì đâu!”

Thoạt nhìn Hắc Cầu có chút phiền não, hắn khoát tay: “Nói chung tôi không muốn tiếp tục dây dưa với anh nữa. Được chưa? Giờ thì anh đi đi, đừng quay trở lại nữa, hai ta không phải người cùng một đường.”

Ông chủ ở trong nhà gọi với ra: “Hắc Cầu? Đã xong chưa? Mau tới khuôn đồ đi.”

Hắc Cầu đáp một tiếng, muốn đi vào trong nhà, Diệp Vinh Thu lại buống bình kéo tay không chịu cho hắn vào. Diệp Vinh Thu nghĩ mãi không ra, sao mọi chuyện lại thành ra nông nổi này. Nếu như là trước đây, bị người ta từ chối, còn lâu anh mới chịu mất mặt mà tiếp tục ở lại dây dưa, nhưng bây giờ sau khi trải qua mấy lần vào sinh ra tử, anh tự cho rằng mình và Hắc Cầu hoạn nạn có nhau, giao tình vô cùng sâu đậm, bởi vậy mà vị trí Hắc Cầu trong lòng anh tăng cao vùn vút. . . Không phải anh không thừa nhận, Hắc Cầu đã chiếm giữ một vị trí rất quan trọng trong lòng mình. Hắc Cầu ghét anh ư? Anh không tin, chẳng ai thừa hơi đi che chở bảo vệ cho người mà mình ghét cả. Chưa có ai đối xử với anh tốt như vậy, cha và anh trai chưa từng cùng anh trải qua những chuyện như vậy nên anh không biết trong hoàn cảnh đó họ sẽ làm thế nào. Còn Hắc Cầu, hắn vốn không có quan hệ máu mủ ruột già với anh, cho nên phần ân tình này càng đáng quý trọng. Nhưng anh không rõ tại sao, đến Nghi Xương một cái, thái độ của Hắc Cầu liền quay ngoắt 180 độ, chẳng thấy quan tâm săn sóc đâu nữa, chỉ thấy mỗi ghét bỏ. Anh thật muốn bứt tóc mình mang ra cho Hắc Cầu xem, đến tóc của anh cũng ức khuất theo rồi đây này!

Hắc Cầu đẩy tay anh ra: “Loạn đủ chưa? Chẳng lẽ anh không thấy tôi chóng mặt anh sao? Còn muốn theo tôi kết phùng? Anh thấy mình có thể làm được cái gì? Hay là lại dựa vào Diệp gia? Nhưng Diệp gia bây giờ cũng chẳng chống trụ nổi nữa nhì!”

Diệp Vinh Thu khó tin mở to mắt nhìn: “Sao cậu có thể nói như vậy? Đúng là từ trước tới giờ tôi không có hứng thú với kinh doanh, nhưng bây giờ tôi hy vọng mình có thể gây dựng sự nghiệp của riêng mình, cho nên tôi mong cậu có thể giúp tôi!”

Hắc Cầu hỏi anh, “Anh thích kinh doanh sao?”

Diệp Vinh Thu do dự một chút. Chẳng qua là anh cảm thấy mình có thể làm chút chuyện gì đó, có thể trở thành người có ích. Chứ thích hay không còn chưa bàn đến.

Hắc Cầu nhìn phản ứng của anh, hần lắc đầu liên tục, nuốt lời bên miệng xuống, sửa lại thành: “Kể cả anh có thích thì tôi cũng không thích. Tôi thật sự thấy anh rất phiền phức, tính tình thì như mấy bà cô. Nói lại một lần nữa, tôi thấy anh chướng mắt lắm, sau này anh đừng tới tìm tôi nữa.”

Ông chủ tiệm bột mì lại gọi một lần nữa, Hắc Cầu vùng tay khỏi Diệp Vinh Thu muốn đi vào. Ngoài đường bắt đầu có người chỉ chỉ trỏ trỏ về phía bọn họ, Diệp Vinh Thu đã sớm không chịu được, cho nên không thể làm gì hơn là buông lỏng tay, Hắc Cầu thấy vậy liền bỏ mặc anh mà đi vào trong nhà.

Trong lòng Hắc Cầu thấy phiền vô cùng. Hắn nhận thấy Diệp Vinh Thu đang ý lại vào mình, loại ý lại này đã vượt quá mức độ cho phép. Mà hơn cả, chính hắn cũng bắt đầu thấy thích thú với nó. Làm anh hùng sinh nghiệp, cảm giác được người ta sùng bái khiến trong lòng cứ thấy lâng lâng. Nhưng chính phải loại cảm giác này, lại đứng vào thời buổi loạn lạc, không biết chừng có ngày sẽ dâng cả tính mạng của mình lên mất. Hắn không biết làm như vậy vì Diệp Vinh Thu có đáng giá hay không, nhưng chỉ ít thì hiện tại hắn chưa thấy đáng ở chỗ nào, cho nên muốn nhanh chóng dứt ra mà cai nghiện. Trước đây hắn không nhìn ra, Diệp Vinh Thu lại là người như vậy, ngoài mạnh trong yếu, một khi đã dính vào thì sẽ rất khó có thể dứt ra, nhất định phải khiến đôi bên cùng thua thiệt mới chịu được.

Diệp Vinh Thu thấy tự tôn của mình bị tổn thương nghiêm trọng. Anh chưa từng ăn nói khép nép dây dưa với ai như vậy, cho dù bị Hắc Cầu coi thường cũng không nở rời đi. Đúng là tự tôn không ngừng thúc giục anh quay về, nhưng trong lòng còn có một thể lực mạnh mẽ hơn níu chân anh ở lại. Anh thầm nghĩ, Lư Bị phải mất ba lần mới mới được Gia Cát Lượng, ngay cả một người như Lư Bị cũng có thể hạ mình như vậy, vì sao anh không thể? Nghĩ như vậy, anh không còn cảm thấy quá mất mặt nữa.

Qua mấy phút, Hắc Cầu khiêng một bao bột mì từ trong tiệm đi ra, thấy Diệp Vinh Thu vẫn còn đứng ở bên ngoài, không nhìn được chạch lưỡi một cái, ném bột mì xuống xe đẩy định đi, Diệp Vinh Thu lại tiến đến ngăn hắn lại: “Đây cũng không phải chỗ để nói chuyện, tôi muốn nói chuyện với cậu một chút, chúng ta tới Chu gia, hay là tới quán trà đi.”

Hắc Cầu buồn bực nhìn Diệp Vinh Thu chằm chằm. Đúng là hắn đã hạ thấp Diệp nhị thiếu gia rồi, nói khó nghe như vậy, đáng lẽ ra nhị thiếu gia phải tát hắn một cái rồi ngẩng cao đầu bỏ đi mới phải, ai ngờ anh vẫn còn có thể ở lại tiếp tục dây dưa. Xem ra Diệp Vinh Thu đoán hắn nhẹ dạ, sẽ không thực sự ghét anh thật, cho nên nói mấy lời ác ý chỉ để kéo dài khoảng cách với Diệp nhị thiếu gia.

Hắc Cầu nghĩ vậy xong liền thấy tức trong lòng, hắn kéo cổ tay Diệp Vinh Thu đi vào trong hẻm. Tay cổ tay Diệp Vinh Thu bị hắn kéo đến đau nhức, nhưng vẫn thành thành thật thật bước theo hắn.

Vào trong con hẻm nhỏ, đột nhiên Hắc Cầu dừng bước, đẩy Diệp Vinh Thu vào tường. Diệp Vinh Thu sợ hãi, dùng ánh mắt thô con ngậy thơ vô tội nhìn Hắc Cầu. Hắc Cầu không để ý ánh mắt Diệp Vinh Thu, kéo hông anh sát lại gần, hai bàn tay mò xuống phía dưới, bóp mạnh vào cặp mông vênh của Diệp Vinh Thu, thế rồi há miệng gặm một cái lên gương mặt trắng nõn của anh.

Lúc này Diệp Vinh Thu thật sự sợ hãi, anh vùng vằng giằng co, Hắc Cầu lại dùng sức giữ anh lại không chịu buông tay, cười xấu xa nói: “A Bạch, anh cứ dây dưa như vậy, chẳng lẽ thật sự muốn ngủ với tôi hay sao? Thế thì ngủ đi, tôi mong được ngủ cùng anh lâu rồi.” Bàn tay hắn lại chạm tới từ huyết của Diệp Vinh Thu một lần nữa.

Con hẻm tuy vắng vẻ nhưng không phải không có người, vốn có vài ba người đi qua, đầu phố cũng có vài người nhìn, bọn họ trông thấy Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu dây dưa đều quét mắt tới, có người còn khê huyết sáo. Diệp Vinh Thu không chịu nổi cảm giác khinh bạc này, anh thật sự tức giận, ra sức đẩy Hắc Cầu ra, vùng tay muốn đánh hắn, Hắc Cầu lại giữ chặt tay anh lại, dùng ánh mắt lạnh lẽo ác nghiệt nhìn anh.

Bởi vì kích động mà Diệp Vinh Thu thở hỗn hển, anh trừng mắt lườm Hắc Cầu một cái, rút nắm đấm mình về, sai bước ra khỏi con hẻm nhỏ.

Mấy phút sau, Hắc Cầu chậm rãi rời khỏi con hẻm, giờ thì không còn trông thấy bóng Diệp Vinh Thu đâu nữa. Hắn bĩu môi, siết tay thành nắm đấm, thấp giọng mắng một câu: “Mẹ nó, sờ phê thật.”

Lần này Diệp Vinh Thu giận thật rồi, anh chạy thẳng về Chu gia, không nói một lời nào mà lên phòng đóng chặt cửa lại, kéo rèm cửa sổ, tự giam mình trong căn phòng u tối không chịu gặp ai, phát giận cả ngày trời.

Hai ngày kế tiếp, Diệp Vinh Thu cũng không đi tới đó tìm Hắc Cầu.

Anh vẫn ở lại Chu gia chưa trở về Trùng Khánh, bởi vì Chu Bắc Hải nói muốn về cùng anh, nhưng gần đây Chu Bắc Hải quá bận rộn, phải khi nào hết việc mới thực sự có thời gian, vì vậy Diệp Vinh Thu chỉ có thể nán lại Nghi Xương. Cũng may mà Chu Hoành Vũ coi anh như người trong nhà, thường xuyên dẫn anh đi đây đó coi việc làm ăn nhà họ, không chút che giấu mà dạy anh rất nhiều chuyện làm ăn. Chu gia buôn bán phát đạt hơn Diệp gia, có nhiều thủ đoạn thương trường mà Diệp Hướng Dân không thể bằng cha con nhà họ, cho nên Diệp Vinh Thu theo Chu Hoành Vũ hai ngày liền có cảm giác thu hoạch được không ít. Nhưng đồng thời anh cũng cảm thấy bất an, bởi vì anh còn chưa quyết định sẽ kết hôn với Chu Thư Quyên. Trong khoảng thời gian này, Chu Hoành Vũ và Chu Bắc Hải không ngừng đối tốt với anh, người trên kẻ dưới trong Chu gia đều coi anh như thiếu gia nhà mình mà hầu hạ, điều này khiến anh cảm thấy bức bách bất đắc dĩ và vô lực.

Quả thật anh không nghĩ ra lý do gì để từ chối yêu cầu kết hôn của Chu Thư Quyên, chuyện kết hôn này sẽ rất có ích cho Diệp gia bọn họ, không chỉ có vậy, đây còn là mong muốn của phụ huynh hai nhà. Nhưng trong lòng không ngừng nảy sinh bài xích khiến anh thấy khó chịu vô cùng. Ngay cả chính anh cũng không biết tại sao, anh không ghét Chu Thư Quyên, cũng không phải không có ý định không kết hôn cùng với ai, nhưng không hiểu sao vừa nghĩ tới kết hôn, cảm giác chán ghét và hờn hận liền dâng lên, ngay cả chính bản thân anh cũng không thể lý giải nổi điều này. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

CHƯƠNG 33.

Hôm nay Diệp Vinh Thu lại cùng Chu Hoành Vũ ra ngoài thị sát chuyện làm ăn. Hai người ngồi xe Ford của Chu gia để đi, hai ngày trước xe bị hỏng, đến hôm nay mới sửa xong, cho nên đây là lần đầu tiên Diệp Vinh Thu ngồi xe nhà họ.

Diệp Vinh Thu ngồi vào xe, trong lòng không khỏi rầu rĩ: xe nhà anh cũng là xe Ford. Ô tô vốn vô cùng đắt đỏ, lúc bấy giờ ở Trung Quốc, chỉ có những người ngoại quốc hoặc những người có tiền có địa vị mới có thể dùng. Chưa nói đến giá mua, bởi xe được trang bị rất nhiều máy móc kỹ thuật hiện đại chỉ có ở nước ngoài, cho nên tiền sửa xe, tiền bảo dưỡng tốn kém vô cùng. Chiếc xe kia Diệp gia mua từ mười năm trước, sau này kinh doanh bất ổn, Diệp Hướng Dân từng có ý bán xe đổi lấy tiền, nhưng không ai trong Diệp gia đồng ý hết cả: Xe tượng trưng cho thân phận. Có đôi khi thân phận không phải thứ để người khác nhìn vào, mà là để an ủi mình, nếu một ngày nhà họ suy sụp đến mức phải bán xe, cả Diệp gia sẽ bị đá kích rất lớn. Nhưng không ai ngờ, Diệp Hoa Xuân muốn Diệp Vinh Thu nhanh chóng tới Vũ Hán gặp thông gia, chiếc xe quý như vậy, cuối cùng lại nổ nát tan dưới bom giật Nhật.

Ô tô bắt đầu di chuyển, Chu Hoành Vũ phàn nàn, “Nói chứ, người nước ngoài cũng chẳng hay ho tốt đẹp gì. Em xem, mấy tên thương nhân tới Trung Quốc làm ăn kia, ai cũng bụng một bồ dao găm! Hai hôm trước xe nhà anh bị hỏng một bánh xe, anh đưa đi sửa, nói là sửa nhưng thực ra chỉ thay một linh kiện nhỏ mà thôi, em đoán bọn họ lấy anh bao nhiêu tiền? Hai trăm đấy! Cái xe này mua mấy nghìn, thế mà thay một linh kiện nhỏ lại tốn mất hai trăm!”

Diệp Vinh Thu vô cùng thấu hiểu lời anh ta nói, thở dài: “Em biết, nhất định bọn họ sẽ nói, linh kiện này là nhập từ Mỹ về, cho nên lấy của anh hai trăm, coi như phí vận chuyển đúng không?”

Chu Hoành Vũ vỗ đùi cái bốp: “Đúng! Hơn nữa còn không thay thế bằng hàng khác được, linh kiện của bọn họ chỉ cần sai một ly thôi cũng coi như vứt! Bọn họ có nhà máy sản xuất, linh kiện dập cùng một khuôn, thợ rèn của ta sao có thể làm giống được? Nếu ta cũng có nhà máy sản xuất thì giá thành còn lâu mới cao như thế. Nhưng bây giờ ta làm được gì ngoài tức giận và bỏ tiền ra cho bọn chúng?”

Diệp Vinh Thu liên tục gật gù, “Một chiếc xe không đắt, nhưng tiền bảo dưỡng của nó lại đủ dè chết người!”

Chu Hoành Vũ nói, “Thật ra anh vốn không đồng ý chuyển sang làm mại bán như lời cha nói, bởi vì anh không thích giao du với tụi giặc tây. Nhưng sau này nghĩ thông suốt, bây giờ làm ăn khó khăn, chỉ theo người nước ngoài làm mới có thể kiếm được nhiều tiền.”

Lòng Diệp Vinh Thu chua xót, “Người nào mạnh thì người ấy được hưởng, nước ta nay đã lạc hậu rồi, cũng không còn cách nào khác.”

Chu Hoành Vũ nói, “Đúng vậy, em không biết anh ghét bọn giặc tây đến mức nào đâu, bọn họ tự coi mình là ông trời, trong mắt bọn chúng, ta chỉ là kẻ thấp kém. Nói chứ, Trung Quốc ta có bề dày lịch sử ngàn năm như vậy, lúc tổ tiên chúng ta đấu tranh đoạt thiên hạ, có khi bọn chúng còn chưa thoát khỏi xác khi, chả biết ai mới hơn ai đây. Nhưng bây giờ anh thống suốt rồi, ta đi làm mại bán với người nước ngoài, học hỏi kỹ thuật của bọn họ, xong xuôi vắt chanh bỏ vỏ, tự mở rộng thị trường mình.”

Diệp Vinh Thu nở nụ cười, “Anh Hoành Vũ nói phải, nghe anh nói vậy em cũng cảm thấy yên tâm phần nào.”

Chu Hoành Vũ lại thở dài, “Ý chí mạnh mẽ thì anh không thiếu, nhưng sắp tới đây thì phiền rồi. Cha vốn muốn chuyển sang làm mại bán từ lâu, nhưng chuyện làm ăn ở Vũ Hán còn chưa lo xong, giờ muốn dứt ra cũng không được. Nhà anh còn một đơn hàng ở An Khánh, mai anh phải tới đó một chuyến, em đi với anh không?”

Diệp Vinh Thu nói, “Đi, dù sao ở đây em cũng không có việc gì để làm.”

Chu Hoành Vũ cười cười vỗ đùi anh, “Thật là, con bé Thư Quyên này cứ sáng bành mắt là lại chạy ra ngoài, cũng không biết nó làm gì, đáng lẽ nó phải học xong từ lâu rồi mới đúng. Con bé này đúng là không hiểu chuyện, còn không biết đường theo em.”

Diệp Vinh Thu lúng túng nhìn ra ngoài cửa sổ, không lên tiếng.

Chu Hoành Vũ nói, “Đẩy đẩy, em với em gái anh giống y như nhau, vừa nhắc tới chuyện này liền giả câm giả điếc. Em rề à, chuyện sớm hay muộn thôi mà! Xấu hổ cái gì chứ?”

Diệp Vinh Thu vẫn không hé răng.

Chu Hoành Vũ không còn cách nào khác, không thể làm gì hơn là quay trở lại đề tài cũ: “Dạo này có nhiều chuyện khiến anh bận lòng quá, cái đám thù hạ của cha anh kia, quan niệm bảo thủ không chịu được, trước đây anh còn ráng chịu, nhưng càng lúc càng bức mình. Gần đây anh bắt đầu giao thiệp

với người nước ngoài, nhưng mấy lão gia hỏa kia phiền chết, giờ muốn tìm vài trợ thủ đắc lực, nhưng biết đi đâu tìm bây giờ? Nghĩ thôi mà cũng đau cả đầu!”

Nhắc tới chuyện này, Diệp Vinh Thu lập tức nhớ tới Hắc Cầu. Mấy hôm nay anh cố không nghĩ đến Hắc Cầu, nhưng không sao bỏ được suy nghĩ muốn tìm hắn về ra khỏi đầu. Anh nhìn ra được, Hắc Cầu thật sự muốn rời bỏ anh, thậm chí còn không ngại dùng hành động kia để vũ nhục anh, điều này khiến anh vô cùng tổn thương.

Vừa khéo, lúc này xe đi tới cửa hàng bột mì Hắc Cầu làm.

Thoạt đầu Diệp Vinh Thu còn ngồi yên bất động, nhưng khi xe lái qua gần một trăm mét, anh không chịu được nữa, hét lớn: “Dừng xe!” Xe còn chưa dừng hẳn, anh đã mở cửa nhảy xuống.

Chu Hoành Vũ lấy làm kinh hãi: “Em rě, em định đi đâu vậy?”

Diệp Vinh Thu khoát khoát tay: “Em có chút việc cần làm, anh ngồi trên xe đợi em, cho em năm phút, em đi rồi về ngay thôi.”

Diệp Vinh Thu khí thế bừng bừng, hùng dũng đi đến cửa hàng bột mì, nhưng đến khi cách cửa hàng vài bước chân, khí thế chợt yếu xuống, bồi hồi không dám tới gần. Lần này là lần thứ ba anh tới rồi, vạn nhất Hắc Cầu vẫn không chịu đi cùng anh thì biết làm sao đây? Vạn nhất Hắc Cầu lại vũ nhục anh tiếp thì anh nên làm gì? Nhưng anh thực sự không cam lòng, anh muốn biết đến tột cùng Hắc Cầu đang nghĩ gì.

Diệp Vinh Thu còn đang lưỡng lự, chủ cửa hàng đi ra thấy anh đứng ngoài cửa thì không khỏi sửng sờ. Ông nhận ra Diệp Vinh Thu, cũng biết mấy lần trước Diệp Vinh Thu tìm đến là muốn lôi kéo người của mình, nhìn cách ăn mặc của Diệp Vinh Thu thế kia, xem ra không phải người bình thường, ông không dám đắc tội, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở làm như không thấy. Ông đang chuẩn bị đi, Diệp Vinh Thu lại cản đường ông lại, hỏi: “Hắc Cầu có ở đây không?”

Chủ cửa hàng sửng sốt một chút: “Cậu ta không đi theo cậu?”

“Gì?” Diệp Vinh Thu cũng sửng sốt.

Chủ cửa hàng bối rối cho biết: “Cậu ta không đi làm từ hai hôm trước rồi, tôi thấy cậu đến đây tìm cậu ta hai lần, còn tưởng cậu ta đi theo cậu.”

Diệp Vinh Thu vô cùng kinh ngạc: “Đi? Cậu ấy đi đâu?”

Chủ cửa hàng nhún vai: “Tôi không biết.”

Diệp Vinh Thu bản thân không biết nên phản ứng thế nào, chủ cửa hàng còn có việc, bỏ anh lại một mình mà đi.

Phải mất một lúc Diệp Vinh Thu mới lấy lại tinh thần, thần hồn phách lạc quay về xe.

Chu Hoành Vũ hỏi anh: “Em rě, sao vậy?”

Diệp Vinh Thu chán chường ngồi một bên, khoát khoát tay, “Dừng đé ý đến em. Tài xế, lái tiếp đi.”

Chu Hoành Vũ thấy tâm tình anh có vẻ không tốt, không thể làm gì hơn là tạm thời yên lặng.

Lòng Diệp Vinh Thu vô cùng rối bời. Anh đoán Hắc Cầu đang tránh anh, trừ lý do đó ra, anh không nghĩ ra lý do gì khác khiến một người đang cần việc như Hắc Cầu lại chủ động bỏ làm. Xem ra Hắc Cầu thật sự chán ghét anh. Anh thấy mình rất buồn cười, bởi vì hoạn nạn từng có nhau, nên anh đã coi Hắc Cầu như một người rất quan trọng, thậm chí còn tự hứa với lòng sẽ báo đáp tốt cho Hắc Cầu. Anh coi trọng cậu ấy như vậy, kết quả mình nhiệt tình quá mức, khiến Hắc Cầu ghét bỏ.

Thật ra chuyện này cũng không quá khó nghĩ, suốt chặng đường đi đều là Hắc Cầu dốc sức bỏ công, hẳn cho Diệp Vinh Thu ân huệ, lại không cần báo hồi, cho nên Diệp Vinh Thu cảm động, mà Hắc Cầu lại dễ dàng buông tay.

Diệp Vinh Thu không nguyện nghĩ đến đạo lý này. Thoạt đầu anh thấy bị ai, sau đó bắt đầu thấy phẫn nộ. Cả ngày trời không chú tâm làm chuyện gì, chỉ biết đến phẫn nộ.

Đến buổi tối, Chu Hoành Vũ và Diệp Vinh Thu quay trở về Chu công quán. Đến Chu Hoành Vũ cũng có thể nhận ra cả ngày hôm nay đầu óc anh như ở trên mây, không khỏi lo lắng mà dặn dò: “Em nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai còn theo anh đi tới An Khánh.”

Diệp Vinh Thu lơ đãng đáp một tiếng, quay trở về phòng mình. Chu Hoành Vũ nhìn bóng lưng anh khẽ thờ dài, quay người đi.

Lúc đẩy cửa phòng đi vào, Diệp Vinh Thu không khỏi sửng sốt, bởi vì anh thấy Chu Thư Quyên đang ngồi trong phòng mình. Chu Thư Quyên nhìn anh cười cười, trong nụ cười chất chứa ưu tư, cô chỉ vào bình trà trên bàn: “Anh mệt sao? Uống chút trà đi.”

Diệp Vinh Thu đi tới bên bàn ngồi xuống, lặng lẽ uống ba chén trà, trong lòng vẫn khó chịu như cũ.

Chu Thư Quyên do dự hỏi thăm: “Anh Mậu Thực, chuyện lần trước em nói anh đã nghĩ kỹ chưa? Cha em định mấy hôm nữa về Trùng Khánh cùng với anh, gặp bác trai bàn chuyện của chúng ta.”

Lửa giận trong lòng Diệp Vinh Thu đột nhiên bị kích thích, anh vỗ bàn một cái thật mạnh, tức giận nói: “Em yên tâm! Anh sẽ cưới em làm vợ!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

CHƯƠNG 34.

Sáng sớm hôm sau, Chu Hoành Vũ và Diệp Vinh Thu ngồi ô tô tới An Khánh.

Chu gia có một đơn hàng bị tồn đọng ở An Khánh, nghe nói bởi vì hiện tại thế cục bên kia bất ổn, đã có vài nhân viên vận chuyển bỏ đi. Lô hàng kia không biết sao lại chọc người bên nhà môn chú ý tới, bị quan phủ yêu cầu giữ lại, muốn bọn họ nộp một khoản thuế không nhỏ. Quản lý bên kia không giải quyết được sự việc, hàng ứ đọng không chuyển được, Chu Hoành Vũ đành phải tự mình đi xử lý.

Dọc đường đi, Chu Hoành Vũ kể vắn tắt tình hình bên kia cho Diệp Vinh Thu: “Hiện tại tình hình An Khánh rất bất ổn, nghe nói bên kia sông đã thấy có tám hơi giặc Nhật, bọn chúng giết người cướp thóc ở trấn bên, có không ít người thiệt mạng rồi. Dân đảng đầy chạy hết về phía Tây. Lần nào cũng vậy, cứ vào đúng thời điểm quan trọng lại xảy ra sự cố, hàng của nhà anh bị giữ lại, nhiều nhân công sợ nếu trễ nữa sẽ không thoát được nên cũng bỏ đi. Nếu không phải đơn hàng này có giá trị lớn, anh đã mặc kệ nó rồi.” Ngưng một chút, lại nói: “Anh đoán chắc cũng chính lý do này nên bên kia có ý giữ hàng bọn anh lại, muốn kiếm một khoản rồi chạy đây mà. Lần này chỉ sợ bọn chúng hết giá, cố gây khó dễ cho chúng ta.”

Diệp Vinh Thu có chút bận tâm hỏi: “Lần này chúng ta đi sẽ không chạm mặt giặc Nhật chứ?”

Chu Hoành Vũ nói: “Quân Nhật vẫn chưa vượt sông, ta phải ráng nhanh một chút, tốc chiến tốc thắng, như vậy sẽ ổn cả thôi. Lần này chỉ có thể đổ tại số đen đủi, đành chịu thua thiệt một chút rồi cố giải quyết cho xong chuyện, dù sao sau này cũng không làm cái nghề này nữa.”

Diệp Vinh Thu gật đầu.

Chu Hoành Vũ cười cười, trêu anh: “Em rể, nếu em sợ thì đừng đi nữa.”

Quả thật Diệp Vinh Thu có chút lo lắng, nhưng anh không muốn tiếp tục làm rùa rút cổ, vì vậy anh lắc đầu: “Dù sao em cũng không biết người bên quan phủ thế nào, anh dẫn em đi xem một chút, em cũng muốn xem mặt mũi bọn họ ra sao. Sau này muốn làm việc, loại chuyện như này khó tránh khỏi.”

Chu Hoành Vũ vỗ vai anh cười lớn: “Được lắm! Em rể, anh nghĩ em khác nhiều so với trước đây rồi đó, hồi còn nhỏ, anh cứ có cảm giác em như búp bê bằng sứ, như tiên nhân không ăn cơm phàm tục, anh sợ nếu gả em gái anh cho em, em không đủ khả năng để làm trụ cột. Nhưng giờ xem ra em cũng không tệ lắm.”

Diệp Vinh Thu cười khỏ. Mấy tháng trước anh vẫn còn giống hệt như lời Chu Hoành Vũ nói, nhưng sau khi trải qua nhiều biến cố như vậy, sao anh có thể không thay đổi? Sau khi Hắc Cầu đi, anh lại càng hiểu rõ, có một số việc phải dựa vào chính bản thân mình, sớm muộn gì cũng phải dựa vào chính mình.

Từ Nghi Xương đến An Khánh không gần, không thể đến ngay trong một ngày. Đi tới Vũ Hán mất một ngày, sau đó lại phải đi thêm một ngày nữa mới có thể tới An Khánh. Cho nên buổi tối đầu tiên bọn họ phải dừng chân ở Vũ Hán.

Lúc xe tới Vũ Hán, ngoài trời đã tối đen, cũng đã đến bữa tối. Chu Hoành Vũ dẫn Diệp Vinh Thu về phòng, nói lúc này kêu người làm cơm cũng đã muộn, không bằng ra ngoài tìm quán rồi ăn một bữa, sau đó nghỉ ngơi sớm, sáng mai còn phải tiếp tục đi, Diệp Vinh Thu nghe xong, đương nhiên cũng không dị nghị.

Chu Hoành Vũ dẫn Diệp Vinh Thu tới một quán ăn, vừa vào quán vừa giới thiệu, “Quán này làm cá Vũ Xương và măng Hoàng Bì ngon lắm, hồi còn ở Vũ Hán, tuần nào anh cũng phải kêu người tới mua đồ nhà họ, hơn một tháng rồi chưa ăn, thèm chết mất.”

Lúc này cũng đang giờ ăn tối, quán này quả nhiên đắt khách, nơi nơi đều là người. Ông chủ thấy Chu Hoành Vũ liền tới bắt chuyện: “Ôi, không phải Chu thiếu gia đây sao, đã lâu không gặp.”

Chu Hoành Vũ ôm vai Diệp Vinh Thu cười nói: “Hôm nay dẫn bạn tới quán ta ăn, còn chỗ hay không vậy?”

Ông chủ nhìn quanh, đúng lúc này một bàn khách ăn xong đi ra, ông chủ liền dẫn bọn họ tới đó: “Hai người ngồi trước, tôi kêu người tới dọn ngay đây. Không biết hai thiếu gia muốn dùng gì?”

Chu Hoành Vũ nói: “Như cũ thôi, cho thêm hai bát com tẻ và một vò rượu gạo.”

“Được! Thiếu gia chờ một chút, tôi chuẩn bị ngay.” Ông chủ quay đầu gọi: “Tiểu Hắc, mau tới đây dọn bàn đi!”

Diệp Vinh Thu thấy có người gọi tên Tiểu Hắc, anh sững sốt một chút, vô thức nhìn theo hướng ông chủ gọi, lúc này một hầu bàn cao ráo cầm vải bố chạy tới, hai mắt chạm nhau đầy kinh ngạc.

Khéo không còn gì khéo hơn, người tới chính là Hắc Cầu đã vài ngày không gặp.

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đều ngỡ người không động đậy, thành ra Chu Hoành Vũ là người có phản ứng đầu tiên. Anh ta vô cùng ngạc nhiên đứng lên: “A Hắc? Sao cậu lại ở đây?”

Hắc Cầu nhìn Chu Hoành Vũ, lại nhìn Diệp Vinh Thu, cười nói: “Tiên sư nhà anh, đến đây rồi mà vẫn còn gặp được?”

Diệp Vinh Thu trông thấy nụ cười quen thuộc của hắn, thoát đầu mừng như điên, ngay sau đó gương mặt tuấn tú liền trầm xuống, con giận liền dâng lên: Cái tên Hắc Cầu này, lại dám chạy tới Vũ Hán để trốn mình!

Hắc Cầu như nhận mệnh mà thờ dài, đi lên lau bàn và thu dọn bát đĩa của khách trước, vừa lau bàn vừa nói: “Hai vị thiếu gia ngồi trước, đồ ăn tới ngay thôi.”

Diệp Vinh Thu hận tới nghiến răng nghiến lợi.

Chỉ có Chu Hoành Vũ vẫn ù ù cạc cạc, hết nhìn Hắc Cầu lại quay sang nhìn Diệp Vinh Thu, không khỏi hỏi: “Chung huynh, Mậu Thực, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Diệp Vinh Thu không lên tiếng, Hắc Cầu giải thích: “Chu thiếu gia, tôi chỉ hộ tống Diệp thiếu gia đi tìm nhà anh thôi, tìm được rồi tôi nhận thưởng thế là xong chuyện! Bây giờ tôi làm công kiểm miếng ăn ở quán này.”

Chu Hoành Vũ lại nhìn Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu đen mặt từ chối cho ý kiến. Chu Hoành Vũ khẽ nhún mày: “Mậu Thực nói cậu là bạn em ấy.”

Hắc Cầu vừa cười vừa chấp tay: “Coi trọng, coi trọng rồi.” Hắn dọn bàn xong liền đi, Diệp Vinh Thu không nhìn được mà hé miệng, muốn gọi hắn lại không nói nên lời, cuối cùng im lặng nặng nề dựa vào ghế.

Chu Hoành Vũ mơ hồ hiểu có chuyện, anh nhìn biểu tình vừa phẫn nộ vừa thương tâm của Diệp Vinh Thu, tự cho mình là đúng mà phỏng đoán, hỏi Diệp Vinh Thu: “Có phải cậu ta lừa em không?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu.

Chu Hoành Vũ lại hỏi: “Cậu ta lừa em tiền?”

Diệp Vinh Thu cười khổ: “Nếu cậu ấy lừa em thật, em đã không tức giận.”

Chu Hoành Vũ không nghĩ ra: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải em nói cậu ấy là thiếu gia nhà họ Chung hay sao?”

Diệp Vinh Thu bực bội nắm tóc: “Thì đúng vậy, nhưng Chung gia đã sớm tàn rồi. Anh đừng hỏi nữa, giờ em không muốn nói, sau này có gì nói sau.”

Hắc Cầu giúp bọn họ dọn bàn xong liền vào trong nhà không trở ra. Suốt bữa ăn, Diệp Vinh Thu thường giả vờ lơ đãng nhìn chung quanh quán, nhưng anh không thấy bóng dáng Hắc Cầu đâu nữa. Hắc Cầu vẫn tránh anh.

Diệp Vinh Thu chỉ ăn được mấy miếng liền thôi, Chu Hoành Vũ cũng bị con tò mò hành hạ, không ăn được bao nhiêu. Anh gác đĩa xuống, gọi chủ quán tính tiền. Diệp Vinh Thu lúng túng giữ tay anh lại, “Anh Hoành Vũ, anh ăn thêm chút nữa đi, còn nhiều đồ ăn như vậy mà, đừng bỏ phí.”

Chu Hoành Vũ bị ‘em rể’ chọc cười. Tuy rằng bình thường Diệp Vinh Thu cũng không được tự nhiên cho lắm, nhưng nhân tình thế sự anh đã trải qua không ít, cho nên tâm tư biệt nữ của Diệp Vinh Thu, người sáng suốt liếc mắt liền nhìn ra được.

Chu Hoành Vũ trêu chọc: “Một mình anh ăn cũng không hết được. Đóng gói mang về đi, để buổi tối ăn khuya, không lãng phí.”

Diệp Vinh Thu vừa sốt ruột vừa buồn bực, giữ tay anh không chịu buông.

Chu Hoành Vũ cười cười rút tay ra: “Được rồi được rồi, để lát nữa tính tiền. Tâm tình em không tốt? Mau nói cho anh đi, rốt cuộc A Hắc đã làm cái gì? Hai người xảy ra chuyện gì vậy?”

Diệp Vinh Thu buồn bực một lúc mới nói: “Chuyện kể rất dài dòng, để sau hẵng nói.”

“Ui!” Chu Hoành Vũ vỗ bàn: “Em làm anh tò mò muốn chết, không chịu nói thì cũng đừng bày ra bộ mặt ầm ức như vậy chứ, nếu mặt mũi còn bí xì thế này thì nhanh nói rõ ràng đi, hại anh ăn không ngon! Em xem cả bàn này, trước đây một mình anh có thể ăn sạch, bởi vì em cứ thế kia hại anh ăn không vào!”

Diệp Vinh Thu bĩu môi.

Chu Hoành Vũ bắt đầu đi, chỉ có thể cạy miệng Diệp Vinh Thu từng chút từng chút một: “Rồi rồi rồi, giờ em không muốn nói, vậy để sau này nói đi. Thế bây giờ anh hỏi em, A Hắc là người xấu sao? Cậu ấy không lừa em thật chứ?”

Diệp Vinh Thu giận dỗi nói: “Dù sao cũng không phải người tốt đẹp gì.”

Chu Hoành Vũ biết anh nói ngược lòng mình, vì vậy hỏi: “Thế hai người là bạn bè sao?”

Diệp Vinh Thu không lên tiếng.

Chu Hoành Vũ thử phỏng đoán: “Em coi cậu ấy là bạn, nhưng cậu ấy thì không?”

Diệp Vinh Thu lập tức ngẩng đầu nhìn anh một cái, ánh mắt có chút ủy khuất, hiển nhiên bị nói trúng rồi.

Chu Hoành Vũ lại hỏi: “Giữa hai người không xảy ra hiểu lầm gì chứ?”

Diệp Vinh Thu khe khẽ hừ một tiếng.

Chu Hoành Vũ vỗ đùi cái bốp: “Aiii! Thật không chịu được cái tính này của em, từ bé đã thế rồi, đọc sách nhiều năm như vậy lòng cũng không thẳng ra được một chút, lại còn quanh co vặn vẹo hơn! Em với em gái anh đúng là một đôi tuyệt phối, nó cũng không chịu nói cái gì, làm anh sốt ruột muốn chết! Ở với nó anh chỉ lo sau này em không chịu nổi nó, ở với em lại lo sau này nó không chịu nổi em. Giờ nghĩ kỹ một chút, xem ra người nên lo không phải hai đứa, mà nên lo cho mấy người bên cạnh sắp bị hai đứa ép muốn điên! Hiểu nhầm cái gì thì mau tìm cậu ta nói rõ ràng đi, không phải nói cái liên xong chuyện hay sao? Em biết trên người có giá nhất là cái gì không? Là miệng đấy, hé miệng rồi chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ thành không có!”

Diệp Vinh Thu vẫn bĩu môi giận dỗi, giống như bao lời Chu Hoành Vũ nói đều là gió thổi ngoài tai. Chu Hoành Vũ phát điên, vòng qua bàn kéo anh đứng dậy: “Rồi, em chịu được nhưng anh không chịu được! Anh dẫn em đi tìm cậu ta, có gì anh sẽ giúp hai người nói rõ ràng!”

Lúc này Diệp Vinh Thu mới bắt đầu giãy dụa: “Đừng, đừng!”

Chu Hoành Vũ trừng anh: “Đừng cái gì? Cuối cùng anh cũng biết sao nãy bữa nay em cứ bí xị, có phải là liên quan đến A Hắc hay không? Anh chỉ muốn lôi cái gương tới cho em xem bộ dạng em bây giờ một chút! Mất hứng cái gì chứ, sao không nhanh nhanh giải quyết đi? Không phải giải quyết xong sẽ vui vẻ hay sao?”

Diệp Vinh Thu cựa tay anh ra, gấp đến độ mặt đỏ bừng: “Không phải vậy, em đi tìm cậu ấy rồi, nhưng cậu ấy không chịu để ý tới em.”

Chu Hoành Vũ nói: “Thì tìm lại lần nữa! Có phải em không biết nói gì hay không? Anh giúp em nói nhé!” Vừa nói vừa kéo Diệp Vinh Thu. Xung quanh bắt đầu có người nhìn qua bên đây, Diệp Vinh Thu sợ nhất là bị người khác chỉ trích, vội vàng thấp giọng nói: “Đừng, đừng, anh đừng kéo em, tự em đi tìm cậu ấy!”

Chu Hoành Vũ nửa tin nửa ngờ buông tay anh ra: “Em có thể làm được sao?”

Diệp Vinh Thu bực dọc nói: “Anh đừng kéo nữa, em đi tìm cậu ấy, anh đừng theo em!”

Chu Hoành Vũ thấy em rẻ bực bội, không còn cách nào, chỉ có thể về chỗ ngồi, gấp lạp bỏ vào miệng: “Rồi rồi rồi, tự em đi đi, không giải quyết cho xong thì đừng tới tìm anh nữa. Tối nay về nhớ nói rõ cho anh biết đã xảy ra chuyện gì, anh sắp bị em làm cho tò mò muốn chết rồi.”

Hắc Cầu ở trong bếp giúp nhóm lửa, đang quạt gió thì thấy chủ quán dẫn Diệp Vinh Thu đi vào. Hắc Cầu không ngờ Diệp Vinh Thu còn có thể mò vào tận phòng bếp, bắt đầu đi thờ dài một cái. Chủ quán gọi to: “Tiểu Hắc mau ra đây, Diệp thiếu gia có chuyện tìm cậu này. Nhị Tử, ra giúp nhóm lửa đi.”

Hắc Cầu đành phải bỏ quạt xuống, theo Diệp Vinh Thu ra sân, hắc cười hi hi kêu: “Nhị thiếu gia.” Sau khi thấy vẻ mặt không vui của Diệp Vinh Thu, liền đổi giọng gọi: “A Bạch.”

Diệp Vinh Thu hỏi hắc: “Sao cậu lại tới Vũ Hán?”

Hắc Cầu nói: “Vũ Hán kiếm tiền tốt, cũng là làm một giờ, nhưng chủ quán ở Vũ Hán cho tôi gấp đôi tiền so với bên Nghi Xương.”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi.. Chu gia cũng cần người, họ muốn làm mại bản với người nước ngoài, nhưng thiếu người có thể tin tưởng, tiền công so với nơi này còn nhiều hơn.”

Hắc Cầu gật đầu, bộ dạng như nghe chuyện không liên quan đến mình. “Ừ.”

Diệp Vinh Thu không được tự nhiên một hồi, hỏi hắc: “Có phải cậu vẫn để ý chuyện lần trước? Tôi sai rồi, tôi thật sự không có ý coi thường cậu đâu, sau này sẽ không tái phạm nữa mà.”

Hắc Cầu hỏi ngược lại anh: “Chuyện lần trước là chuyện gì?”

Diệp Vinh Thu thờ dài. Một lát sau, anh nói: “Mai anh Hoành Vũ dẫn tôi đi An Khánh làm việc. Chuyện có thể hơi rối rắm một chút, chúng tôi cũng thiếu

người giúp. Nếu cậu.. muốn kiếm tiền, thì cùng đi đi.”

Hắc Cầu hơi sững sốt, trên mặt cũng không còn vẻ bất cần nữa: “Mấy người muốn tới An Khánh?”

Diệp Vinh Thu thấy ánh mắt hắn có chút dao động, trong lòng không hồi hân hoan: “Đúng vậy.”

Hắc Cầu liếm môi một cái, khe nhứ mảy, tựa như muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra, một lát sau hắn lại vô tâm vô phé nở nụ cười: “Ồ, vậy chúc hai vị thiếu gia thuận buồm xuôi gió! Tôi còn có việc, nếu không làm chủ quán trừ tiền công mất. Tạm biệt A Bạch nhé.” Nói rồi bỏ lại Diệp Vinh Thu xoay người vào trong nhà.

Diệp Vinh Thu lại bị hắn bỏ rơi, thấy bị thương vô cùng, anh chán nản ngồi xuống nền đất lạnh lẽo. Quá tam ba bận, Hắc Cầu từ chối anh ba lần, có vẻ thật sự không muốn dây dưa dính líu gì đến anh nữa. Anh ngồi một lúc lâu, cuối cùng cũng đứng lên, ủ rũ cúi đầu đi vào nhà.

Chu Hoành Vũ thấy anh ủ rũ quay trở về, không khỏi nóng nảy: “Này, vẫn chưa nói rõ ràng à? Ai nha, rốt cuộc hai người xảy ra chuyện gì chứ?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Đi thôi, về nhà ngủ.”

Chu Hoành Vũ đứng lên: “Không được, bộ dạng em thế này, tối nay ngon giấc được chắc? Anh đi giúp em hỏi cho rõ!”

Diệp Vinh Thu giữ cổ tay anh lại, nhỏ giọng khẩn cầu: “Đừng đi, anh Hoành Vũ, em xin anh, em không muốn tiếp tục tự rước nhục vào thân nữa. Em và cậu ấy không có hiểu nhầm gì, chỉ là cậu ấy.. khinh thường em.”

Chu Hoành Vũ ngẩn cả người. Anh nhìn Diệp Vinh Thu, ngay lập tức bị nét mặt ảm đạm bi ai của Diệp Vinh Thu làm cho lòng thất lại, không khỏi lo lắng hỏi: “Cậu ta dựa vào cái gì mà khinh thường em?”

Diệp Vinh Thu không ngừng lắc đầu: “Đi thôi, xin anh, đi thôi, về rồi em sẽ nói cho anh biết.”

Chu Hoành Vũ nhìn ra được Diệp Vinh Thu rất đau lòng, anh không biết làm thế nào, chỉ đành nặng nề thờ dài: “Được rồi, về thôi.”

Tối ấy Chu Hoành Vũ và Diệp Vinh Thu trở về Chu công quán, Diệp Vinh Thu kể chuyện Hắc Cầu đã cứu anh cùng với mấy lời coi thường của hắn cho Chu Hoành Vũ nghe, Chu Hoành Vũ còn muốn tiếp tục cùng anh thảo luận chuyện này, nhưng nhìn Diệp Vinh Thu có vẻ muốn yên tĩnh một mình, cũng không làm phiền thêm nữa, đành bảo Diệp Vinh Thu về phòng trước, anh dặn dò: “Về phòng ngủ một giấc thật ngon đi, chuyện này từ từ nói sau, sáng sớm mai chúng ta còn phải lên đường.”

Sớm hôm sau, Chu Hoành Vũ gọi Diệp Vinh Thu rời giường, Diệp Vinh Thu tiêu tụy bước ra khỏi phòng, hiển nhiên tối qua ngủ không ngon.

Chu Hoành Vũ giận đến mắng to: “Tên A Hắc kia dựa vào cái gì mà khinh thường em?”

Diệp Vinh Thu lại cam chịu nói: “Cậu ấy có lý của cậu ấy.”

Chu Hoành Vũ không còn cách nào, đành phải dẫn anh xuống ăn điểm tâm. Hai người tùy tiện ăn vài món lót dạ, sau đó rời công quán chuẩn bị xuất phát. Ô tô đỗ ở trước cửa Chu công quán, có một người tựa bên cửa xe hút thuốc. Chu Hoành Vũ nhìn qua tướng tài xế của mình, phát tay một cái nói: “Đi thôi!”

Người nọ lại đứng yên không nhúc nhích.

Diệp Vinh Thu giật mình, khó tin cất tiếng: “A Hắc?”

Hắc Cầu cười cười, vứt tàn thuốc xuống đất rồi lấy chân đạp, hắn bất cần hỏi: “Hai vị thiếu gia, nghe nói nhà ta thiếu người? Tôi tới hỏi thăm giá cả một chút. Tôi giúp hai người làm công, một ngày có thể kiếm được bao nhiêu?”

Chu Hoành Vũ vừa tức vừa buồn cười nhìn về phía Diệp Vinh Thu. Mới đây thôi Diệp Vinh Thu còn ủ rũ tiêu tụy, bây giờ mặt mũi sáng bừng hẳn lên, anh vội vã kéo Hắc Cầu vào xe ngồi: “Lên xe rồi hẵng nói!” Nói xong còn thúc giục Chu Hoành Vũ: “Anh Hoành Vũ, mau lái xe đi! Không kịp tới An Khánh bây giờ!”

“Ồ cái thằng nhóc này.” Chu Hoành Vũ mắng một tiếng, mở cửa xe vào trong ngồi, vào chỗ rồi liền phân phó với tài xế: “Đi thôi!”

.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Được rồi, sẽ tiến triển ngay đây! Đồng chí Bạch Liên Hoa lọt lưới rồi! Đăng bởi: admin

Chương 35

CHƯƠNG 35.

Xe đỗ lại ở ven đường, Chu Hoành Vũ lên tiếng: “Tôi đi tiểu cái đã.” Nói xong chạy như bay ra khỏi xe. Tài xế cũng ra phía bên kia để giải tỏa, vì vậy trên xe chỉ còn lại hai người Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu.

Xe đi được nửa ngày, Chu Hoành Vũ sắp bị nghẹn chết, không phải bị nước tiểu làm cho nghẹn, mà là bị hai người ngồi ghế sau làm tức nghẹn. Hai người này không chịu nói một lời nào từ lúc lên xe. Chu Hoành Vũ thử điều hòa bầu không khí mấy lần, liên tục thay đổi chủ đề, nhưng hai người kia không ủng hộ gì cả, anh nói mười câu hai bọn họ mới âm ừ lại một câu. Một lúc lâu, Chu Hoành Vũ chỉ nghe thấy giọng mình, anh nhìn qua gương chiếu hậu, hai vị kia mỗi người một đầu, nhìn ra ngoài khung cửa đến ưu tư, chỉ có một mình anh lăm bằm nói cười, cứ như thăng dờ không bằng. Cuối cùng anh không nói nữa, không khí trong xe càng trầm lắng hơn, tâm tư trĩu nặng khiến anh căng thẳng, loại cảm giác này không chỉ mình anh cảm nhận được, anh phát hiện gáy tài xế cũng ướt mồ hôi, vì vậy nhanh chóng kêu xe dừng để lấy hơi.

Chu Hoành Vũ và tài xế xuống xe rồi, trên xe chỉ còn lại hai người Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu thở phào nhẹ nhõm: Thật ra anh muốn bắt chuyện với Hắc Cầu từ lâu rồi, nhưng vì trước mặt có Chu Hoành Vũ nên không tiện nói ra.

Diệp Vinh Thu nói với Hắc Cầu: “Tôi sắp kết hôn rồi.”

Hắc Cầu nhìn anh một cái, “Ừ?”

Diệp Vinh Thu nhìn ra ngoài xe thăm dò, thấy Chu Hoành Vũ và tài xế đều cách chỗ bọn họ rất xa, hẳn không nghe thấy lời bọn họ nói, vì vậy anh quay trở vào trong, nhỏ giọng nói: “Nhưng tôi không muốn kết hôn.”

“Ừ.” Hắc Cầu gật đầu, sáng khoái nói: “Thế thì đừng cưới nữa.”

Câu “thế nhưng” đến bên miệng vài lần, lại bị Diệp Vinh Thu nuốt ngược trở lại. Đột nhiên anh thấy cao hứng. Nhiều ngày trôi qua như vậy, anh muốn nói những lời này lâu rồi, muốn có người hiểu được nỗi niềm của anh, nhưng Hắc Cầu không ở bên cạnh, anh không biết tìm ai để giải bày. Ngay cả cha và anh trai vẫn luôn cưng chiều anh cũng cực lực thúc đẩy hôn sự này. Nói chuyện với Hắc Cầu khiến anh cao hứng đã đành, lời Hắc Cầu nói lại càng giúp anh cao hứng hơn.

Hắc Cầu không khỏi nhìn anh, “Anh cười cái gì?”

Nếu như có một cái gương ở đây, Diệp Vinh Thu sẽ thấy đuôi mày mình cong cong lộ ra tiểu ý. Anh giả vờ đứng đắn lắc đầu, ra vẻ mình không quan tâm lời hắn nói: “Không có gì.”

Hắc Cầu bĩu môi: “Sống trong phúc lại chẳng biết hưởng, có người muốn cưới vợ còn không có mà cưới đây.”

Diệp Vinh Thu cao hứng hỏi: “Không ai nguyện ý sao?”

Hắc Cầu liếc anh: “Hừm? Thế anh nguyện ý gả cho tôi à?”

Diệp Vinh Thu hừ một tiếng, ngược lại cũng không tức giận, cười mím nói: “Kết hôn thì có gì hay, nếu không phải mọi người thúc giục, cả đời này tôi không kết hôn cũng chẳng sao.” Ngưng một chút, lại nói: “A Hắc, sau này cậu sẽ ở lại nhà tôi làm việc chứ?”

Hắc Cầu có vẻ không mấy hứng thú: “Đưa anh đi An Khánh về rồi tính sau.”

Diệp Vinh Thu sùng sốt một chút. Anh biết Hắc Cầu lo anh ở An Khánh gặp chuyện phiền toái gì nên mới đi cùng, nhưng không vì vậy mà cảm thấy vui vẻ, bởi vì nghe Hắc Cầu nói như vậy, có vẻ như đi An Khánh về rồi hắn lại muốn đi. Anh dần dần bức bối, nếu Hắc Cầu chướng mắt anh thì đừng tới trêu chọc anh nữa nếu hắn lo lắng quan tâm cho anh, thế sao không chịu lưu lại? Cứ tới tới lui lui, chẳng lẽ lấy anh ra chơi đùa vui lắm sao?”

Diệp Vinh Thu muốn giận dữ nói mấy câu đại loại như “Ai cần cậu bảo vệ chứ, thích thì đi đi”, nhưng lại sợ nếu nói vậy Hắc Cầu sẽ đi thật, để tỏ vẻ mình đang bất mãn, anh nặng nề hừ một tiếng. Hắc Cầu buồn cười nhìn anh, suy nghĩ một chút, vươn tay ra xoa xoa đầu anh, sau đó thu tay về tiếp tục nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Lúc Chu Hoành Vũ trở về xe, thấy Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu vẫn đang nhìn cửa sổ đến đờ ra, giống hệt như lúc anh và tài xế đi họ không hề nói chuyện với nhau. Mà không, chắc đã nói rồi, hơn nữa còn giống như đã âm ỉ một trận, bởi bầu không khí so ra còn nặng nề, áp lực hơn ban nãy.

Nửa sau hành trình, Chu Hoành Vũ muốn yên ổn nên quyết định lơ hai người kia như không tồn tại, cùng tài xế đàm trăng đàm sao, nói từ thi ca tới triết lý nhân sinh, lúc này bầu không khí trong xe mới sôi nổi hơn một chút.

Mãi đến tối muộn họ mới tới An Khánh, lỡ cả giờ cơm tối, Chu Hoàng Vũ đành phải tìm một chỗ để qua đêm, dời việc bàn bạc sang ngày hôm sau. Để Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu có cơ hội hóa giải hiểu lầm, anh cố ý sắp phòng của Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu ở cạnh nhau, ban công hai phòng cùng một hướng, có thể đứng ngoài ban công cùng nhau nói chuyện phiếm.

Buổi tối Diệp Vinh Thu tắm rửa xong, thay bộ quần áo sạch sẽ, lấy khăn lau mái tóc còn ướt đi đến ban công hóng gió. Cuối tháng năm là lúc khí trời mát mẻ nhất, cái rét độ cuối xuân đã qua, mà thời tiết hanh khô oi ả còn chần chừ chưa tới, cơn gió mơn man mát lành buổi tối khiến ta thấy thư thả.

Lúc Diệp Vinh Thu ra ban công, Hắc Cầu cũng đang hóng gió ở ban công bên cạnh, hắn cầm điều thuốc trong tay khẽ nhả khói, Diệp Vinh Thu cúi đầu nhìn, dưới chân hắn đã có hai tàn thuốc, anh không khỏi nhíu mày, “Cậu nghiện thuốc lá ghê thật.”

Hắc Cầu sùng sốt một chút, đột nhiên thấy giật mình. Hắn cúi đầu nhìn điều thuốc trong tay mình, nét mặt dần trở nên cổ quái. Bởi từng trải qua nên hắn ghét bỏ và cố tránh những thứ sẽ làm con người ta sinh nghiện. Hắn cho rằng mình không nghiện thuốc lá, vị khói đắng nồng cũng không thể trấn an hay khiến hắn thấy vui sướng, chỉ là những khi rảnh rỗi không có việc gì làm đành phải lấy thuốc ra. Nhưng không biết từ khi nào, những khi rảnh rỗi không có thuốc, hắn luôn thấy thiếu cái gì đó.

Bị Diệp Vinh Thu nói toạc ra như vậy, đầu tiên hắn thấy sợ hãi, sau đó lại thấy buồn cười. Hắn vốn cho rằng mình không nghiện thuốc lá, nhưng đây không phải nghiện thuốc thì là gì? Có con nghiện khiến con người ta điên cuồng ám ảnh như bạch phiến, nhưng cũng có những thứ khiến ta nghiện rồi còn chẳng biết đã sinh nghiện. Nghiện là vậy, nhưng đâu phải thứ gì cũng khiến con người ta trở nên thân tàn ma dại như bài bạc. Thật ra có rất nhiều thói quen cũng có thể coi là một loại nghiện, ví dụ như hắn có thói quen thờ ơ sắc dục, ví dụ như hắn có thói quen làm chuyện vô lương tâm, ví dụ như hắn có thói quen đứng trong bóng tối tự cho mình là thanh tịnh mà cười nhạo những người chìm nổi trong bể dục, những điều này khiến hắn cảm thấy vui thú, nhưng thật ra tất cả đều là nghiện, chúng không ngừng sinh sôi trong tâm trí khiến hắn không biết phải làm thế nào.

Diệp Vinh Thu thấy nét mặt Hắc Cầu từ sùng sốt rồi biến thành mờ mịt, cuối cùng như tự giễu mà khẽ lắc đầu thờ dài một cái, không biết trong lòng hắn đến tột cùng là đang nghĩ gì, anh nhỏ giọng hỏi: “Tôi lại nói sai gì à?”

“Không.” Hắc Cầu suy nghĩ một chút, vươn cánh tay ra, nhưng Diệp Vinh Thu vẫn đứng cách hắn rất xa, hắn không vươn tới được, vì vậy cười nói: “Cháu trai, mau dịch đầu qua đây để chú sờ nào.”

Diệp Vinh Thu bất mãn nói: “Cậu coi tôi là chó mèo hả?”

Hắc Cầu cười ha ha, đúng lúc Diệp Vinh Thu dịch tới định ghé đầu vào tay hắn, Hắc Cầu lại thu tay về. Mặt Diệp Vinh Thu nhất thời nóng lên, cảm thấy mình thật ngu ngốc, anh làm bộ lơ đãng sờ thái dương, đưa mắt nhìn về phía xa.

Hắc Cầu nói, “Ừ, anh giống mèo lắm.” Nhưng Tiểu Hoa là mèo mợ Nga nuôi, còn Diệp Vinh Thu là mèo hắn dưỡng, so ra còn hợp ý hắn hơn Tiểu Hoa, làm hắn muốn chọc con mèo này xù lông giường vuốt ra mới thấy vui vẻ.

Diệp Vinh Thu hừ một tiếng, “Cậu mới là mèo. Mà không, cậu là chó.”

Đột nhiên Hắc Cầu nhớ ra cái gì đó, hắn dang tay về phía anh, cười xấu xa kêu: “Meo meo.”

Diệp Vinh Thu sùng sốt, nhớ tới buổi tối mình ghé vào lòng hắn kia. Mặt anh lại nóng lên, giả bộ không để ý mà quay đầu nhìn ra xa. Hắc Cầu cười đến vui vẻ, sau đó thu hai tay về, lại nhìn về phía xa, tự sa ngã mà châm một điều thuốc.

Buổi tối, đường cái không ai qua lại, nhưng có bộ đội đang đi tuần. Có một nhóm bộ đội đang đi qua dưới chỗ ở của bọn họ, vị sĩ quan đi đầu đột nhiên quay đầu kiểm kê nhân số, sau đó hỏi: “Sao lại thiếu một người? Thiếu ai? Vương Xuyên đâu?”

Đội ngũ dừng lại, đám lính quay đầu nhìn nhau, không có ai lên tiếng. Sĩ quan kia đi tới trước mặt một người, đá người kia ra khỏi hàng ngũ: “Tôi hỏi cậu, Vương Xuyên đi bên cạnh cậu đâu rồi?”

Người nọ ôm bụng nói: “Bảo cáo, cậu ấy... ban nãy đi tiểu một chút, sau đó... không thấy quay trở lại.”

“Mẹ nó, hay lại chạy rồi?” Sĩ quan kia mắng một tiếng, bực bội mà đi tới đi lui, đột nhiên anh ta ngẩng đầu lên, thấy Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đứng trên lầu. Anh ta giận dữ, rút súng ra khua khua: “Nhìn cái gì, nửa đêm không ngủ mà làm gì? Gián điệp của Nhật à?”

Hắc Cầu dập điều thuốc trong tay, cười cười với vị sĩ quan: “Ngủ đây ngủ đây, quân gia ngủ ngon.” Sau đó hắn xoay người vào trong phòng, nói với Diệp Vinh Thu: “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Diệp Vinh Thu đáp một tiếng, nhanh chóng chạy vào trong phòng, “Cậu cũng nghỉ ngơi thật tốt.”

Vào phòng rồi, bọn họ còn nghe thấy tiếng sĩ quan dưới lầu kia mắng chửi, “Con mẹ nó, nhìn cái quái gì cơ chứ! Lưu Văn, mau đi tìm cho tôi, tìm được rồi thì bắt về, nếu nó dám chạy, lập tức đập chết nó cho tôi.”

Sớm hôm sau, Chu Hoàng Vũ dẫn theo Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu đi gặp quan địa phương với mình. Có thể thấy thế cục An Khánh bây giờ rất căng thẳng, thỉnh thoảng bộ đội đi đi lại lại trên đường, có vài đường bị phong tỏa, thủ vệ đứng ngoài nhà môn cũng nhiều hơn bình thường gấp mấy lần.

Chu Hoàng Vũ vội vã muốn giải quyết sự tình xong xuôi rồi đi về, bởi vậy thái độ hết sức ân cần, vừa tặng quà vừa lấy lòng, đám cảnh vệ ngoài cửa ai ai cũng có hậu lễ. Anh còn mở tiệc mời các quan ăn. Thái độ ân cần này càng khiến người ta nhìn thấu lòng anh, vì vậy càng đòi hỏi nhiều hơn, từ 10% thành đòi đến 80%. Chu Hoàng Vũ không thể chấp nhận điều kiện như vậy, huống hồ Chu gia bọn họ bây giờ rất cần tiền mặt, đơn hàng này với họ mà

nói rất quan trọng, nhưng đám quan viên một mực không chịu cái giá kia, vì vậy ngày đám phán đầu tiên thất bại.

Chu Hoành Vũ muốn tốc chiến tốc thắng, giải quyết chuyện trong một ngày rồi quay trở lại, nhưng đối phương một mực đòi lên giá khiến ý định này của anh tan vỡ, chỉ có thể tiếp tục ở lại An Khánh. Nếu như là trước đây, đối phương tuyệt đối không dám làm thế này, dù sao Chu gia cũng có chút quan hệ, trừ phi đám người An Khánh kia không muốn ăn bổng lộc quan nữa nên mới dám làm vậy. Nhưng bây giờ bọn họ đều biết vị trí này không ngồi được lâu nữa, giặc Nhật mà đánh tới, họ sẽ lập tức cuốn gói chạy, cho nên không có gì cả, đòi một cái giá trên trời.

Cứ như vậy mất vài ngày, Chu Hoành Vũ móc nối vài quan hệ, dùng đủ mọi thủ đoạn mới có thể khiến đối phương giảm 30%, đổi thành 50-50.

Chiều hôm đó, cuối cùng Chu Hoành Vũ cũng đàm phán xong xuôi, anh ra khỏi nha môn, thấy Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu ở bên ngoài, lời còn chưa kịp nói, chân đã mềm nhũn thiếu chút nữa ngã xuống. Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đi lên đỡ lấy anh, anh mệt mỏi khoát khoát tay: “Khủng khiếp quá, mệt chết anh, hai cậu đỡ anh lên xe, anh phải về trước ngủ một giấc. Hai người đi báo tin cho mọi người, chuẩn bị cho tốt, sáng sớm mai chúng ta lên đường trở về Nghi Xương.”

Hai người đỡ anh lên xe, anh còn nói: “Mấy hôm nay mọi người cũng vất vả rồi, xong việc về sớm nghỉ ngơi một chút. Cuối cùng cũng đã xong, cái nơi quỷ quái này làm người ta mệt muốn chết.”

Đưa Chu Hoành Vũ về xong, Diệp Vinh Thu dẫn Hắc Cầu đi giải quyết nốt vài chuyện còn lại, sau đó mới quay trở lại khách sạn. Mấy hôm nay Diệp Vinh Thu cũng mệt mỏi quá rồi, phải nghiêm mặt đi theo hồi lộ, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, nhiều lần không chịu được thiếu chút nữa lên cơn, cũng may mà có Hắc Cầu giữ anh lại, nếu không không biết anh sẽ biến thành cái dạng gì. Nhưng sau khi ăn xong cơm tối, anh nằm dài trên giường lại không ngủ được, trong lòng đầy áp tâm sự.

Diệp Vinh Thu tâm phiền ý loạn, liền đi tới gõ cửa phòng Hắc Cầu. Hắc Cầu cũng chưa ngủ, Diệp Vinh Thu vừa gõ cửa hần liền đi ra mở.

Diệp Vinh Thu nói: “Có thể nói chuyện với tôi được không?”

Hắc Cầu đóng cửa lại: “Trong phòng ngột ngạt, ra ngoài một chút đi.”

Vì vậy hai người ra khỏi khách sạn, đi ra ngoài tản bộ.

Bởi vì trước đó lô hàng của họ bị giữ ở bến tàu, nên chỗ bọn họ ở rất gần bờ sông, quẹo qua hai con đường, bờ sông liền hiện ra trước mắt. Bởi vì nghe nói đã thấy bóng giặc Nhật, cho nên ngoài sông có bộ đội đóng, họ không thể tới gần. Nhưng bọn họ đi bên mép bờ sông, ở đó không có người canh giữ. Vì bờ sông rất xa, nước lại chảy xiết, nên họ nghĩ giặc Nhật sẽ không thể từ đó mà lên đất liền, cho nên phòng tuyến cũng không kéo dài.

Ngoài sông gió thổi to, thổi đến thư sướng. Hắc Cầu cởi áo khoác ra định khoác cho Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu lắc đầu, “Tôi không cần.”

Hai người đi lên bãi ghềnh, Diệp Vinh Thu vừa đi vừa nói: “Tôi từng nói với cậu rồi... tôi không muốn kết hôn.”

“Ừ?” Hắc Cầu nhìn anh.

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi thật sự không muốn kết hôn.. nhưng sự tình rất phức tạp, cậu cũng thấy Chu gia đối xử với tôi thế nào rồi đấy, hơn nữa, cả anh và cha đều mong tôi sẽ kết hôn.”

Hắc Cầu gật đầu: “Ừ.”

Diệp Vinh Thu nhìn hần, có chút nôn nóng muốn đem đầu đuôi ngọn nguồn giải thích hết ra cho hần: “Thư Quyên cũng muốn kết hôn cùng với tôi, nhưng em ấy không có tình cảm nam nữ gì với tôi... Tôi cũng không có tình cảm với em ấy! Em ấy chỉ mong tôi có thể giúp em thoát khỏi sự kìm kẹp của cha mình, em muốn tiếp tục học, nhưng bác Chu không đồng ý.”

Hắc Cầu lại gật đầu, gì cũng chưa nói.

Diệp Vinh Thu hỏi hần: “Cậu nghĩ tôi nên làm gì?”

Hắc Cầu nói: “Thuyền đến cầu tự nhiên thẳng.”

Diệp Vinh Thu không hài lòng với đáp án này, dừng bước lại nhìn hần.

Hắc Cầu suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Kết hôn cũng được, không kết hôn cũng chẳng sao. Dù gì cũng phải sống tiếp, cũng đâu phải chuyện sống còn gì.” Hần cười cười, “Nếu không quyết định được, anh thử tung xúc xắc xem sao.”

Diệp Vinh Thu hỏi hần: “Nếu là tôi thì cậu sẽ chọn cái gì?”

Hắc Cầu nở nụ cười: “Không biết, tôi cũng đâu phải anh. Nhưng mà tôi nghĩ, tốt hơn hết anh đừng kết hôn.”

Diệp Vinh Thu không tự chủ mà vui mừng: “Vì sao?”

Hắc Cầu nói: “Sẽ hủy hoại cuộc đời con gái nhà người ta mất.”

Diệp Vinh Thu giận dữ trừng mắt nhìn hắn.

Diệp Vinh Thu tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, ủ rũ cúi đầu nói: “Thời buổi dân quốc này rồi, đáng nhẽ phải có quyền tự do kết hôn, sao bố mẹ vẫn cứ thích mối nợ mỗi kia chứ? Tôi thực sự không muốn đi con đường xã hội phong kiến, nhưng lại thấy mình không thể tùy hứng như vậy. Mấy hôm trước tôi muốn giải quyết mọi chuyện cho xong rồi nhanh chóng quay trở về, nhưng bây giờ tôi tình nguyện ở lại đây thêm vài ngày nữa, về rồi bác Chu sẽ đến tìm cha tôi bàn chuyện hôn sự. Thật là phiền muốn chết, khi về sẽ phải lập tức quyết định, mà tôi thì chẳng biết nên làm thế nào.”

Hắc Cầu nằm xuống bên cạnh anh, ôm đầu ngắm sao đêm.

Một lát sau, Diệp Vinh Thu ra quyết định, anh siết tay thành quyền nói: “Chỉ cần có người nói cho tôi biết, không kết hôn cũng được, tôi sẽ không kết hôn nữa!” Không biết vì sao anh lại muốn nói lời này ngay trước mặt Hắc Cầu, giống như trong lòng mơ hồ ngóng đợi điều gì đó. Kết hôn với anh mà nói, giống như một gong xiêng, anh mong có một anh hùng nhảy ra, giống như cứu anh thoát khỏi Hoàng Tam khi ấy, giải thoát mọi xiêng xích cho anh. Không cần phải giúp anh phân tích vì sao, chỉ cần nói với anh: Không nên kết hôn!

Nhưng Hắc Cầu không nói gì, hắn móc thuốc trong túi ra, lại dùng diêm châm lửa, nhưng gió lớn quá, dù hắn có dùng tay che cũng không đốt lửa lên được, đóm lửa vừa le lói đã bị gió dập tắt.

Lúc này họ thấy một ông lão đang đi dọc bờ sông tới, lão cầm trong tay một ngọn đuốc, tới để kiểm tra thuyền đánh cá dân chài. Hắc Cầu từ dưới đất bò dậy, xoa nhẹ đầu Diệp Vinh Thu: “Cháu trai, đừng nghĩ lung tung nữa, đi về hỏi cha cháu đi. Chú đi mượn hộp quẹt.” Nói rồi đi tới chỗ ông lão kia.

Hắc Cầu vừa đi được hai bước, đột nhiên nghe thấy một tiếng ầm, người ông lão run lên bần bật, sau đó ngã xuống.

Cả Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu đều ngây người. Gió gào bên tai, họ không nghe rõ tiếng vang vừa rồi, cũng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó, một tiếng vang tương tự vang lên. Hắc Cầu nghe thấy tiếng vật bèn nhọn xé gió, có vật gì đó bay qua mang tai hắn. Cuối cùng hắn cũng ý thức được đó là cái gì, vội xoay người vọt tới, kéo Diệp Vinh Thu còn đang ngồi sững sờ dưới đất, đề anh trốn sau tảng đá lớn kia.

Diệp Vinh Thu bị cục đá dưới thân cắn đến đau nhức, giãy giụa hỏi: “Gì vậy? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Hắc Cầu gắt gao đề nặng, không cho anh lộn xộn, hận không thể uốn anh trốn vào trong tảng đá, sắc mặt trắng bệch nói: “Có người nổ súng. Là giặc Nhật, giặc Nhật vượt sông đánh tới!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

CHƯƠNG 36.

Hắc Cầu gắt gao đề nặng, không cho anh lộn xộn, hận không thể uốn anh trốn vào trong tảng đá, mặt hắn trắng bệch nói: “Có người nổ súng. Là giặc Nhật, giặc Nhật vượt sông đánh tới!”

“Người.. người Nhật Bản?” Diệp Vinh Thu sợ ngây người, lập tức không dám động dậy.

Nửa người Hắc Cầu đè trên người Diệp Vinh Thu, thân thể hai người dán chặt, có thể cảm nhận rõ trái tim đang đập kịch liệt của nhau. Hoang mang, đó là toàn bộ cảm nhận của Diệp Vinh Thu lúc này, hơn nữa anh biết Hắc Cầu cũng hoang mang hoảng sợ như vậy, bởi bờ vai đè trên người anh đang không ngừng run rẩy.

Bọn họ từng trải qua hai lần giặc Nhật ném bom, nhưng hai lần đó hoàn toàn bất đồng với lần này. Lúc đó giặc Nhật ở cao tít trên trời, ném bom cũng là không kích, chỉ cần họ trốn tốt là có thể tránh được một kiếp. Nhưng bây giờ giặc Nhật ở ngay gần, hơn nữa đạn cũng không phải từ bên kia bờ bắn tới mà giặc Nhật đã sang sông. Bãi sông trống trải chỉ có hai người bọn họ và giặc Nhật, bọn họ là hai bia ngắm duy nhất, giặc Nhật đã chuẩn bị súng đạn thật tốt để xử lý họ.

Lần này chết chắc rồi. Diệp Vinh Thu thầm nghĩ. Não bộ không ngừng vận động, nhưng lại không thể nghĩ ra cách gì để họ có thể an toàn chạy trốn.

“Pằng!” Một tiếng vang lớn vang bên cạnh bọn họ. Một viên đạn bắn trúng chỗ đất phía trước tảng đá đang che cho hai người họ, khói bay mịt mù.

Diệp Vinh Thu bắt đầu run lên kịch liệt, tâm lý đi đến cực hạn, trái lại anh không thể khóc, tứ chi cứng ngắc, đến động dậy một cái cũng không thể.

Qua vài giây, bọn họ lại nghe thấy tiếng động ở cách tảng đá không xa, có người đi trên đá, đồng thời tới gần chỗ bọn họ. Lúc này Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu mà nhô lên một chút, thì đầu bọn họ sẽ lập tức nở hoa. Thế nhưng cứ núp ở đây, giặc Nhật tìm thấy cũng chỉ là vấn đề thời gian, trong tay họ không

có bất kỳ vũ khí nào, hoàn toàn không nắm được phần thắng.

Diệp Vinh Thu gắt gao nắm chặt cánh tay Hắc Cầu, đây là người duy nhất mà anh có thể dựa vào lúc này. Anh run rẩy hỏi, “A Hắc, làm sao bây giờ, giặc Nhật, là giặc Nhật thật đó. A Hắc, tôi, tôi rất sợ.”

So với anh, Hắc Cầu trấn tĩnh hơn một chút, nhưng trán hắn cũng đổ mồ hôi lạnh vì khấn trương. Tiếng động mỗi lúc một gần, vừa có tiếng rầm vừa có tiếng nổ. Lúc này, đạn trực tiếp bay tới tầng đá bọn họ đang nấp, một mảnh đạn nhỏ văng ra, bay tới người Diệp Vinh Thu làm anh đau đến co quắp.

“Matte!” Đột nhiên Hắc Cầu kêu to. 「待つて : đợi đã」

Tiếng chân dẫm trên bãi đá đột nhiên ngưng lại

Hắc Cầu không ngừng run lên, bàn tay ra sức nắm lấy tay Diệp Vinh Thu, sau đó lại buông ra hô lớn. Diệp Vinh Thu tưởng rằng Hắc Cầu đang kêu người khác đến cứu viện, nhưng nghe xong hai câu đó anh mới phát hiện mình nghe không hiểu tiếng Hắc Cầu — Hắc Cầu không nói tiếng phổ thông, cũng không phải tiếng địa phương, anh nghe.. hình như hắn đang nói tiếng Nhật.

Hắc Cầu hô xong mấy tiếng, Diệp Vinh Thu nghe thấy có tiếng nói chuyện ở bên kia. Bọn họ vừa cất tiếng, lòng Diệp Vinh Thu liền chìm tới tận đáy: Đúng là giặc Nhật rồi. Quân đội Nhật đã vượt sông, chúng muốn kéo An Khánh vào luyện ngục.

Người Nhật kia đi tới, cùng Hắc Cầu mặt đối mặt nói chuyện, tiếng súng không còn vang lên nữa. Diệp Vinh Thu nghe không hiểu, anh nhìn Hắc Cầu đầy ngạc nhiên, bởi vì anh không ngờ Hắc Cầu lại biết nói tiếng Nhật, nhưng anh vẫn như trước, ngồi yên không động đậy.

Người Nhật kia hô một câu gì đó, Diệp Vinh Thu thấy nét mặt Hắc Cầu trở nên do dự, sau đó hắn giơ hai tay lên, chậm rãi bò dậy. Diệp Vinh Thu sợ hãi, liều mạng kéo hắn lại, nhỏ giọng nói: “Cậu làm cái gì?”

Hắc Cầu đề Diệp Vinh Thu xuống, thấp giọng nói: “Anh nằm yên, đừng nhúc nhích!” Sau đó Hắc Cầu lại giơ hai tay đứng lên. Người Nhật không còn nổ súng nữa.

Người Nhật kia hỏi Hắc Cầu điều gì đó, Hắc Cầu nói một chuỗi dài, sau đó hai bên đều trầm mặc. Có vài giây, anh không nghe được gì ngoài tiếng gió thổi. Diệp Vinh Thu không dám ngẩng đầu lên nhìn xem tình cảnh hiện tại như nào, anh chỉ có cảm giác tim mình như muốn nhảy vọt ra khỏi cổ họng, hận không thể kéo Hắc Cầu về bên mình. Thần kinh của anh đến giới hạn rồi, bất luận một âm thanh nhỏ gì cũng có thể khiến anh phát điên.

Cuối cùng, người Nhật kia lại lên tiếng. Hắn nói câu gì đó, Hắc Cầu chần chừ một chút, sau đó cúi người kéo Diệp Vinh Thu lên: “Đừng sợ, đứng lên đi.”

Diệp Vinh Thu tin hắn, hắn nói không phải sợ, anh cũng thấy an tâm hơn ít nhiều.

Hắc Cầu kéo Diệp Vinh Thu ra sau mình, cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng thấy rõ, ở đó có hai người Nhật quần áo ướt sũng, họ đứng rất gần, chỉ cách hai người họ bảy tám bước chân. Họ đều mặc quân trang của Nhật, trong tay cầm súng tiểu liên, nhưng không dùng súng chĩa vào anh và Hắc Cầu. Trong đó, một người thì béo ục ịch, một người thì cao và gầy teo. Trên mặt người cao gầy kia có một vết sẹo rất dài, từ khóe mắt kéo dọc xuống yết hầu, đáng sợ có vẻ hung tợn.

Hắc Cầu gắt gao giấu Diệp Vinh Thu sau lưng mình, sau đó nói vài câu với hai người Nhật, hai người kia thì thăm to nhỏ với nhau mấy câu, người mặt sẹo gật đầu với Hắc Cầu, hất cằm về một phía. Diệp Vinh Thu nghe không hiểu lời anh ta, nhưng từ động tác kia có thể đoán anh ta đang chỉ chỗ cho họ rời đi. Anh không thể tin được, nhưng Hắc Cầu thực sự cúi chào hai người Nhật kia, sau đó nhanh chóng kéo tay Diệp Vinh Thu chạy về phía người Nhật chỉ.

“Hey!”

Bọn họ chạy được vài bước, người mặt sẹo đột nhiên kêu một tiếng. Diệp Vinh Thu chỉ thấy cả người căng thẳng như bị điện giật, nghiêm mặt không dám động đậy. Hắc Cầu nhận ra anh đang căng thẳng, hắn ôm lấy bờ vai anh, xoay người nhìn về phía hai người Nhật. Người mặt sẹo hướng Hắc Cầu hô một câu, Hắc Cầu gật đầu, người mặt sẹo kia khoát tay áo, ý bảo họ đi nhanh một chút, sau đó dẫn cái người béo thấp kia đi vào trong thành tìm kiếm.

Hắc Cầu kéo Diệp Vinh Thu liều mạng chạy, đến quay đầu cũng không dám quay, lát sau, phía trước xuất hiện một rừng cây. Hắc Cầu dẫn Diệp Vinh Thu chui vào rừng cây đó, chạy thẳng đến nơi sâu nhất trong rừng xong mới ngừng lại. Hắc Cầu tìm một gốc đại thụ, cùng Diệp Vinh Thu nấp dưới tàng cây.

Diệp Vinh Thu không ngừng run, anh nói: “Cậu, cậu nghe đi, ngoài kia có tiếng súng.”

Hắc Cầu nghe một lúc, lấy bàn tay dày rộng che hai bên tai anh: “Không phải đâu, anh nghe nhầm rồi.”

Diệp Vinh Thu ngẩng đầu lên nhìn Hắc Cầu, hai hàng nước mắt lăn dài: “Tôi sợ, tôi sợ lắm, tôi cứ nghĩ chúng ta chết chắc rồi.”

Hắc Cầu kéo anh vào ***g ngực mình, ra sức ôm: “Đừng sợ, không sao đâu.”

Một lát sau, Diệp Vinh Thu bình tĩnh hơn một chút, nhưng cả người vẫn run rẩy kịch liệt. Anh hỏi Hắc Cầu: “Cậu biết nói tiếng Nhật?”

Hắc Cầu gật đầu.

Diệp Vinh Thu lại hỏi hần: “Câu nói gì với bọn họ?”

Hắc Cầu trầm mặc một hồi, ôm Diệp Vinh Thu chặt hơn. Hần ôm chặt đến mức Diệp Vinh Thu thấy đau, nhưng Diệp Vinh Thu không dám hé răng, bởi hần càng ôm chặt thì anh lại càng cảm thấy an toàn, chút đau này cũng không thấm vào đâu. Hắc Cầu thấp giọng nói: “Tôi lừa bọn họ, tôi nói tôi không phải người Trung Quốc mà là người Nhật Bản.”

Diệp Vinh Thu không nói gì, chỉ nhè nhẹ vỗ cánh tay hần.

Qua một lúc, Hắc Cầu chậm rãi nói: “Hồi tôi còn nhỏ, lúc ấy quan hệ Trung Nhật chưa căng thẳng như bây giờ, nhà tôi cũng chưa suy sụp, khi đó cha tôi có mời mấy thầy về dạy tôi viết chữ, đọc sách, vẽ tranh, trong đó có một thầy người Nhật, tên là Yamadera Hikaru, ông ấy là một họa sĩ có chút tiếng tăm ở Nhật, bởi vì thích tranh sơn thủy Trung Quốc nên đã tới đây. Cha tôi nhờ ông ấy dạy tôi hội họa. Ngoại trừ dạy tôi vẽ ra, ông ấy còn dạy tôi tiếng Nhật. Lúc đấy tôi còn rất nhỏ, ông ấy nán lại nhà tôi năm năm, tôi vẽ không tốt, nhưng tiếng Nhật thì học rất giỏi. Yamadera-sensei rất thích tôi, còn nhận tôi làm con nuôi, đồng thời đặt cho tôi một cái tên Nhật là Yamadera Kou. Sau khi nán lại Trùng Khánh nhiều năm, ông ấy nói muốn đi Hoàng Sơn mấy năm, ông nói rồi liền đi. Sau đó hai năm thì nhà tôi sụp đổ, tôi cũng không còn gặp lại ông ấy nữa.”

Diệp Vinh Thu gật đầu.

Hắc Cầu nói tiếp: “Ban nãy tôi nói cho họ biết, tôi là cháu trai của Yamadera-sensei. Anh ta bảo anh ta rất thích hội họa, từng xem qua tranh của Yamadera-sensei và rất thích, anh ta hỏi tôi bức đẹp nhất của Yamadera-sensei là gì, tôi nói là bức “Núi Đá”. Anh ta lại hỏi tôi hiện giờ Yamadera-sensei đang ở đâu, tôi nói ông ấy ở Hoàng Sơn, anh ta tin tôi. Anh ta còn nói đêm nay bọn họ sẽ đánh lên An Khánh, hai người bọn họ sang trình sát trước, đại quân sẽ sang sông nhanh thôi, mười mấy phút nữa sẽ đến. Anh ta bảo tôi nên tìm một chỗ trốn đi trước, sau đó nhờ bộ đội Nhật đưa ta quay trở về Nhật Bản, nếu không được thì nói tên anh ta ra, anh ta tên Ootani Kenzaburo, là tiểu đội trưởng.”

Hắc Cầu ghi cảm trên hòm vai Diệp Vinh Thu: “Tôi nói với anh ta rằng anh là người rất quan trọng của tôi, cũng từng là học trò của Yamadera-sensei nên anh ta cho tôi dẫn anh đi cùng.”

Diệp Vinh Thu hỏi hần: “Lúc cuối, anh ta gọi cậu lại nói gì vậy?”

Hắc Cầu nói: “Anh ta bảo, nếu gặp lại Yamadera-sensei thì nói với ông ấy, rằng tranh của ông rất đẹp, xin ông hãy tiếp tục vẽ.”

Diệp Vinh Thu không hỏi gì nữa, vùi mặt vào đầu gối. Một lát sau, anh nức nở nói: “Họ thực sự đánh tới sao? Quân đội của ta đánh lại được họ không? Đám anh Hoàn Vũ còn đang ở trong khách sạn, liệu họ có thể chạy được không?”

Hắc Cầu tự giễu thờ dài: “Chiến tranh, đây là chiến tranh, nếu không đột nhiên đánh thì chẳng lẽ phải hẹn trước rồi mang quân hữu nghị tới sao? Nếu quân Nhật đều như Tổng Thương công thì cuộc chiến này đã chẳng thành ra như vậy.” Ngưng một chút, hần lại cười khô nói: “Nhưng người Trung ta đều là Tổng Thương công, địch đã đến tận cửa mà ta vẫn còn hành hạ nhau chuyện tiền bạc, lúc địch sang sông vọt tới nhà thì lại chẳng đánh được.”

Lúc này Hắc Cầu không còn che tai cho Diệp Vinh Thu, tiếng súng không còn loáng thoáng lơ mơ như trước nữa mà trở nên dày đặc, mặc dù ở cách xa đây nhưng vẫn có thể nghe rất rõ tiếng đạn nổ, có che tai đi cũng vẫn có thể nghe rõ.

Diệp Vinh Thu bắt đầu nhỏ giọng khóc nức nở.

Hắc Cầu ngẩng đầu nhìn trăng sáng lạnh thấu xương, ***g ngực như bị đè chặt, lại không biết làm gì để trút ra.

Đột nhiên, Diệp Vinh Thu nhỏ giọng hỏi: “A Hắc, cậu ghét người Nhật không?”

Hắc Cầu im lặng không nói gì một lúc. Một lát sau, hần nói: “Không biết nữa. Tôi chưa từng hỏi bản thân bao giờ. Mười năm trước, lúc sự kiện Hoàng Cỏ Truân xảy ra, tổng tư lệnh Trương bị người Nhật bắn chết, lúc ấy người ta chống Nhật rất ác liệt, Yamadera-sensei ra ngoài cũng không dám nói năng gì, sợ nếu người ta phát hiện ông là người Nhật thì sẽ bị đánh chết. Không phải ai cũng là kẻ xấu, lúc đó ông ấy muốn về một chút, không ngờ chiến tranh lại nổ ra. Vốn là ông ấy muốn quay trở về Nhật, nhưng cuối cùng lại không đành lòng. Có một câu thế này, “Thà làm chó thời bình chứ không muốn làm người thời loạn”, câu ấy tôi luôn nhớ rõ như in, nhưng không phải do thầy nước ta dạy, mà chính Yamadera-sensei dạy cho tôi.”

“Cậu không ghét bọn họ.” Diệp Vinh Thu nức nở nói: “Nhưng tôi rất ghét bọn họ.”

Hắc Cầu lắc đầu: “Không biết nữa, có ghét hay không, tôi cũng không biết nữa, bởi vì anh nói là người Nhật. Người Nhật có rất nhiều người tốt giống như Yamadera-sensei, nhưng cũng có người tàn sát hàng vạn người ở Nam Kinh chúng ta. Tôi ghét chiến tranh, tôi rất ghét chiến tranh, ban nãy hai người kia thả chúng ta, bởi họ muốn nhanh nhanh đi giết những người Trung Quốc khác, bởi vì họ phải chiến đấu.”

Tiếng súng dày đặc mãi không ngưng lại, Diệp Vinh Thu cũng không thể nín khóc. Anh không dám nghĩ, cũng không thể nghĩ tới cảnh tượng chiến tranh ngoài kia, nếu không anh sẽ sụp đổ mất.

Hắc Cầu nhắm mắt tựa bên cây khô, mắt cay xè, nhưng không thể rơi nước mắt. Hần lẩm bầm nói: “Tôi không ghét người Nhật, nhưng tôi hận giặc Nhật. Họ cầm súng xâm lược Trung Quốc ta, tôi hận họ. Họ đánh bom làm vợ Nga, Tiểu Hoa, Âu Dương Thanh và rất nhiều người khác phải chết. Họ khơi mào chiến tranh, tôi hận bọn họ.”

Diệp Vinh Thu quay đầu nhào vào lòng Hắc Cầu, ôm lấy hần khóc lớn.

Hắc Cầu ôm chặt lưng anh, hai người gắt gao ôm lấy nhau, tiếng súng không chỉ khiến mình Diệp Vinh Thu sợ run mà cũng khiến Hắc Cầu phải run sợ. Có một thoáng, tiếng súng như lắng xuống, nhưng rất nhanh lại vang lên, mỗi lúc một tàn khốc thảm liệt hơn. Tiếng bom nổ ác liệt liên tục hành hạ màng tai Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu. Hắc Cầu ôm lấy Diệp Vinh Thu, nhẹ giọng an ủi: “Đừng sợ, tôi không bỏ lại anh đâu, chờ bọn họ đánh xong, tôi sẽ cùng anh về Trùng Khánh, không đi đâu nữa cả.”

Diệp Vinh Thu ra sức gật đầu.

Tiếng súng nổ âm ỉ đến sáng mới chịu ngừng. Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu nấp trong rừng cây thêm mấy tiếng, sau đó mới dám đi ra ngoài. Họ không dám ra đường lớn, cũng không dám quay trở về khách sạn ở An Khánh tìm đám Chu Hoàn Vũ, họ tìm một con đường nhỏ để đi, mong nhanh chóng ra khỏi nơi đây khỏi súng chiến tranh này.

Họ đi thật lâu, thật lâu, trời đã sáng rõ, bước chân Diệp Vinh Thu dần trở nên lão đạo. Anh lo lắng nghe tiếng súng cả đêm, từng dây thần kinh như bị kéo căng ra, cả đêm không có gì vào bụng, thậm chí một giọt nước cũng chẳng có, tâm lý bị hành hạ tới cực hạn. Mặc dù anh không ăn không uống cũng không có tâm tình ngủ, nhưng sức chịu đựng đã tới giới hạn. Hắc Cầu đỡ anh ngồi xuống ven đường, đưa bình nước sang cho anh: “Nghỉ ngơi một lúc rồi lại đi.”

Vẫn là bình nước của quân nhân ngày hôm ấy, lúc đi Hắc Cầu chẳng mang theo cái gì, chỉ trừ bình nước này.

Diệp Vinh Thu nhận lấy, phát hiện bên trong có rất nhiều nước, vì vậy anh uống hai ngụm lớn, sau đó trả bình lại cho Hắc Cầu.

Hắc Cầu cũng uống mấy ngụm nước, sau đó cất bình vào.

Hai người ngồi bên ven đường mấy phút, đang định tiếp tục đi thì bất ngờ nghe thấy tiếng bước chân đi tới. Hai người lập tức căng thẳng, Diệp Vinh Thu ôm chặt lấy cánh tay Hắc Cầu: Lúc này anh không sợ chết, bởi có chết cũng không chạy thoát được, nhưng anh sợ phải xa Hắc Cầu, anh sợ cảnh người đi người ở lại.

Chẳng mấy mà có người xuất hiện trước mặt Hắc Cầu, đó là một nhóm lính, nhưng hiển nhiên là lính bại mới từ chiến trường trở về, mặt ai nấy đều bầm đầy bụi đất, còn có rất nhiều người bị thương. Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu thầm thở phào một hơi: Những người kia mặc quân phục của nước mình, không phải là giặc Nhật, họ là quân nhân Trung Quốc.

Người đi đầu tiến lên quan sát Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu, Hắc Cầu nhìn lại anh ta, thầm nghĩ người này có vẻ quen mắt. Sĩ quan kia hỏi: “Hai người đang làm gì?”

Hắc Cầu đứng lên: “Quân gia, chúng tôi mới từ An Khánh trốn xuống.” Còn chưa kịp nói hết, bình nước quân nhân kia rơi ra khỏi người hắn.

“Lính đào ngũ?” Quân nhân kia tiếp lời hỏi.

Hắc Cầu sửng sốt: “Gi? Không phải, chúng tôi từ..”

Sĩ quan kia đột nhiên quát lên một tiếng: “Luru Vãn! Bắt hai tên lính đào ngũ này lại cho tôi!”

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đều ngây ra. Hai tên lính từ trong hàng xông ra bắt lấy bọn họ. Diệp Vinh Thu vùng vẫy kêu lên: “Không phải, chúng tôi không phải lính đào ngũ, chúng tôi là dân thường!”

Sĩ quan kia cười lạnh chỉ vào bình nước vừa rơi xuống đất kia, nói: “Không phải lính đào ngũ thì đây là cái gì? Mẹ nó, ông đây ghét nhất bọn đào ngũ! Trói lại hết mang đi cho tôi!”

.o.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mọi người còn nhớ chương 1 chứ, Tiểu Hắc biết nói tiếng Nhật đó ..

.

M: Đoạn tiếng Nhật ở đầu chương 1 ngô đã dịch rồi nhé, có thể quay lại đọc =)).

Tên tiếng Nhật của bạn Hắc Cầu có nghĩa hán là Sơn Tự Hạnh. Sơn Tự là Đền thờ núi Hạnh trong Hạnh phúc v

Còn tiên sinh kia là Sơn Tự Quang. Quang trong ánh sáng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

CHƯƠNG 37.

Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu không thể ngờ, họ tìm được đường sống từ trong chỗ chết trước giặc Nhật, cuối cùng lại bị quân đội nước mình bắt.

Cái người sĩ quan không nói chẳng rằng đã cho người trói họ lại là Cố Tu Qua, mấy hôm trước đứng ngoài ban công khách sạn bọn họ còn chạm mặt nhau, hai người họ vẫn còn nhớ rõ, nhưng đáng tiếc già đã quên.

Hắc Cầu đành phải để yên mặc họ, hắn biết gãy dựa cũng vô ích, cho nên lúc bị quân nhân trói, hắn ngoan ngoãn không phản kháng, cũng bởi vậy mà được trói lỏng hơn một chút. Diệp Vinh Thu thì kinh hãi, không ngừng gãy dựa phản kháng, kết quả mấy người kia trói anh vô cùng gắt gao. Trói xong, bọn họ thấy anh không chịu ngoan ngoãn nên muốn bắt anh vào ‘nè nếp’ hơn, kết quả chân vừa mới nhấc, lại bị Hắc Cầu vron chân dài ra ngăn lại. Hắc Cầu cười hi hi nói: “Quân gia, thân thể anh ấy không tốt, xin ngài lượng thứ.”

Tên bị Hắc Cầu ngăn lại kia cúi đầu khó tin nhìn chăm chăm chân Hắc Cầu. Thân thủ Hắc Cầu vô cùng bén nhạy, lực đạo lại vững chắc, Hắc Cầu muốn ngăn hắn lại nên liều lĩnh đạp đau hắn, thân thủ như vậy, thoát nhìn giống như người đã được rèn giữa qua. Người nọ vô cùng tức giận, đang muốn giáo huấn Hắc Cầu thì cái người tên Lưu Văn kia đi lên ngăn lại, thấp giọng nói: “Quách Võ, đừng đánh, đi nhanh lên.”

Người tên Quách Võ mắng: “Lính đào ngũ còn dám cò kè mặc cả?”

Diệp Vinh Thu vô cùng oan ức: “Tôi không phải lính đào ngũ mà.”

Cố Tu Qua đi được một đoạn, ở phía trước hét lớn: “Còn chưa đi đi? Đợi giặc đến liếm mông à? Nhanh cái chân lên!”

Quách Võ không thể làm gì hơn là nuốt con tức xuống, dùng sức đẩy Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu: “Đi mau!”

Hắc Cầu đi tới bên người Diệp Vinh Thu, tay hắn bị trói lại nên hắn đành phải lấy vai huých huých vai Diệp Vinh Thu, thấp giọng nói: “Cháu trai, sợ gì chứ, có chú ở đây mà.”

Diệp Vinh Thu cúi đầu nhìn hắn một cái, thấy hắn bình tĩnh thản nhiên, tâm tình cũng an yên hơn một chút, lại sợ bị người đá, nên đành phải thành thành thật thật đi theo đội lính.

Hắc Cầu vừa đi vừa lặng lẽ quan sát đội lính này. Đội lính này cũng phải có ít nhất hai trăm người, trong đó có đến một phần năm là người bệnh, nhưng so ra nhìn đáng hoàng hơn cái đội Âu Dương Thanh dẫn kia, ít nhất họ cũng đeo súng, đệm chân, mũ giáp tử tế, nét mặt cũng không còn vẻ ngầy thơ ngờ nghếch như đám tân binh. Hắc Cầu không đọc được quân hàm qua huy hiệu và quân phục, nhưng Cố Tu Qua có vẻ là người có vị trí cao, hai người Lưu Văn và Quách Võ cũng khác những người lính khác, có vẻ quân hàm của họ cao hơn những người cùng đội, bởi người trong đội tương đối thuận theo hai người họ. Chỉ có điều dường như hai người họ không hợp nhau cho lắm, lúc đi, Quách Võ thường cố ý cản bước Lưu Văn, mà Lưu Văn thì thường im lặng nhường nhịn.

Cố Tu Qua dẫn đám tân binh đi mấy giờ liền, đến lúc Diệp Vinh Thu bước loạng choạng sắp ngã thì cuối cùng bọn họ cũng dừng lại, Cố Tu Qua hạ lệnh: “Đóng quân!”

Thế là mọi người lập tức tản ra, chẳng mấy chốc đã có mấy cái lều được dựng lên. Mấy tên lính quăng Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu vào trong một gian lều rồi bỏ đi. Qua một lúc, họ nghe thấy tiếng leng keng từng từng bên ngoài, đám lính bắt đầu dựng bếp làm cơm.

Diệp Vinh Thu dịch đến bên người Hắc Cầu, dựa vào vai hắn, lo lắng hỏi: “A Hắc, liệu bọn họ sẽ làm gì với chúng ta đây?”

Hắc Cầu lắc đầu: “Đừng lo, ngay cả lính Nhật còn không bắt được chúng ta, họ không làm gì được đâu.”

Diệp Vinh Thu nhỏ giọng phàn nàn: “Thật không thể nói đạo lý với bọn họ, họ cứ một mực kêu chúng ta là lính đào ngũ!”

Hắc Cầu không nói gì.

Chốc lát sau, Lưu Văn vén màn đi vào. Anh ta bưng hai phần cơm ăn, để xuống trước mặt Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu, sau đó lấy một con dao găm ra giúp Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu tháo dây trói, nói: “Ăn đi, ăn xong rồi tôi thẩm tra hai người.”

Diệp Vinh Thu tức giận nhìn chăm chăm anh ta, tiếp tục nói: “Chúng tôi không phải lính đào ngũ!”

Hắc Cầu ngăn anh lại: “Thôi, ăn no trước cái đã.”

Diệp Vinh Thu rất nghe lời Hắc Cầu nói, tuy rằng căm tức, nhưng vẫn tạm thời yên lặng, anh cầm bát lên ăn.

Lưu Văn kiên nhẫn đợi hai người ăn xong hết, sau đó lấy từ trong ngực ra bình nước Hắc Cầu làm rơi xuống. Diệp Vinh Thu vừa thấy nó đã kích động, tuy rằng bị Hắc Cầu nắm lấy tay, nhưng vẫn không nhịn được nói: “Chúng tôi không phải lính đào ngũ, chúng tôi là dân thường tới An Khánh, người thân của tôi tới An Khánh làm ăn, hôm trước bọn tôi đã gặp mấy người, hai chúng tôi ở khách sạn Huy Dương gần bờ sông.”

Lưu Văn chỉ vào chữ khắc trên bình nước nói: “Có lẽ hai người không phải lính đào ngũ từ An Khánh, nhưng vẫn là lính đào ngũ. Trên này có đánh số,

còn là sư đoàn vận tải 13, hơn một tháng trước, giặc Nhật ném bom quân đoàn, nhiều người bị lâm nạn, có lẽ hai người trốn từ đó.”

Cuối cùng Hắc Cầu cũng lên tiếng: “Lúc giặc Nhật ném bom, quân đoàn bọn họ đi qua chỗ chúng tôi, chúng tôi tận mắt thấy giặc Nhật ném bom. Thiếu úy sư đoàn vận tải kia là Âu Dương Thanh, lúc đó anh ấy dẫn đội, bị bom nổ mất một chân, tôi muốn cứu anh ấy nên cống anh ấy tới trấn Trường Lạc, nhưng chưa đến trấn anh ấy đã chết. Bình nước kia là tôi nhặt từ trên người binh lính bị trúng bom đã chết.”

Lưu Văn nhìn hẩn một cái, không tỏ rõ thái độ.

Diệp Vinh Thu mang tên tuổi nhà mình ở Trùng Khánh ra: “Chúng tôi là người Trùng Khánh. Không tin mấy người cứ tới mà hỏi, nhà tôi là Diệp gia, bán vải ở Trùng Khánh. Cha tôi là Diệp Hướng Dân, anh tôi là Diệp Hoa Xuân, tôi là Diệp Vinh Thu. Là người Giang Bắc thì đều biết chúng tôi.”

Lưu Văn trầm ngâm trong chốc lát, vẫn từ chối cho ý kiến như trước, chuyển sang hỏi Hắc Cầu: “Vậy còn cậu?”

Hắc Cầu nói: “Tôi là chú của Diệp Vinh Thu.”

Diệp Vinh Thu lại nói: “Anh không tới Trùng Khánh thì tới Nghi Xương hỏi cũng được, tôi là người thân của Chu gia, Chu Hoành Vũ là anh tôi, chủ của Chu gia tên Chu Bác Hải, là bác tôi, chúng tôi tới bàn chuyện làm ăn, thật sự chưa từng đi lính.”

Lưu Văn gật đầu, sau đó đứng lên: “Hai người chờ một chút.” Nói xong vén màn đi ra.

Hắc Cầu đứng lên xoay tay xoay chân, sau đó đi tới bên màn lều nhìn ra ngoài. Ngoài đó có hai binh lính cầm súng đứng gác, xem ra họ không có cơ hội chạy trốn.

Hắc Cầu lại quay lại ngồi xuống bên người Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu ngẩng đầu nhìn hẩn đầy tội nghiệp. Hắc Cầu xoa xoa đầu anh, kéo anh vào trong lòng. Không đợi Hắc Cầu nói đừng sợ, Diệp Vinh Thu đã chủ động nói: “Có cậu ở đây, tôi không sợ đâu.”

Không bao lâu, màn lều lại bị vén lên, lần này có ba người đi tới, dẫn đầu là Cố Tu Qua, theo sau đó có hai người, theo thứ tự là Lưu Văn và Quách Võ. Trên người Cố Tu Qua có vẻ lưu manh cường đạo, thoạt nhìn không giống một quân nhân tử tế, mà trông giống quân phiệt hơn Lưu Văn thì luôn trầm tĩnh nội liễm, nhìn nét mặt chẳng thể đoán anh ta nghĩ gì Quách Võ thì thô lỗ, bao nhiêu hung ác độc địa đều viết rõ trên mặt. Diệp Vinh Thu từng bị Quách Võ dọa nên hiển nhiên e sợ Quách Võ nhất. Nhưng Hắc Cầu không sợ Quách Võ, lúc còn làm việc ở chỗ Hoàng Tam, người như Quách Võ hẩn từng gặp nhiều rồi người như vậy tuy thô bạo, nhưng lại là dạng người thiếu đầu óc nhất, nghĩ gì đều viết rõ trên mặt. So ra Cố Tu Qua và Lưu Văn đáng e ngại hơn.

Cố Tu Qua đi thẳng đến ghế ngồi xuống, bắt chéo chân nhìn một cái, bộ dạng thật giống thổ phỉ. Gã có vẻ hứng thú quan sát Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu, giống như thợ săn đang quan sát con mồi: “Người Trùng Khánh? Có đi học không?”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi là sinh viên!”

Hắc Cầu suy nghĩ một chút, nói: “Từng học một ít.”

Cố Tu Qua gật đầu, mặc kệ Hắc Cầu mà nhìn chăm chăm Diệp Vinh Thu hỏi: “Sinh viên? Tên là gì?”

Diệp Vinh Thu thành thật nói: “Diệp Vinh Thu, tên tự là Mậu Thực.”

“Ghe nhĩ, còn có cả tên tự cơ à.” Cố Tu Qua quay đầu nhìn Lưu Văn và Quách Võ cười không ngừng: “Nghe chưa, còn có tên tự đấy, là phản từ trí thức thật đấy!”

Diệp Vinh Thu thấy thái độ gã ta hiền hòa, cho rằng gã đã tự biết sai rồi nên mới cùng mình nói chuyện hòa giải, nghĩ vậy khí thế thường ngày liền quay trở lại, lưng anh cũng vươn thẳng ra.

Cố Tu Qua quay đầu lại, cười he he hỏi: “Cậu sinh viên, cậu học gì ở đại học vậy?”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi học quản lý. Ở trường dạy gì đều học cả, số học, vật lý, địa lý, nhưng tôi thích văn học nhất.”

Cố Tu Qua gật đầu, lại hỏi anh: “Có học tiếng nước ngoài không?”

Diệp Vinh Thu không khỏi đắc ý, lại giả vờ nghiêm túc nói: “Đương nhiên có, tôi từng đại diện trường đi đón tiếp đoàn người nước ngoài.”

Lúc hai bọn họ nói chuyện, Hắc Cầu cau mày như có điều suy nghĩ, lúc này, đột nhiên hẩn nhéo tay Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu không hiểu gì, hẩn quay đầu khẽ lắc với Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu lại càng không hiểu.

Cố Tu Qua cười cười: “Tốt, học tiếng nước ngoài rất tốt, nước ngoài kỹ thuật tiên tiến, học tiếng nước ngoài là có thể học kỹ thuật tiên tiến của bọn họ.”

Cố Tu Qua tỏ vẻ thân thiện, mà Lưu Văn và Quách Võ đứng sau lưng gã, một người thì cười cười không nói, một người thì cười nhạt. Diệp Vinh Thu nhìn mỗi người một vẻ mặt khác nhau, dần cảm thấy không ổn, lại không rõ không ổn ở chỗ nào.

Cố Tu Qua lấy một bao thuốc nhiều nếp nhăn ra, lấy thuốc ngâm lên miệng, sau đó lại lấy ra một chiếc bật lửa sắt, châm lửa xong cầm bật lửa xoay xoay trong tay: “Nghe nói nhà cậu làm buôn bán? Bán vải à? Rất nổi danh ở Trùng Khánh sao?”

Diệp Vinh Thu khẽ nhủ mày: “Chỉ là buồn bán nhỏ.”

Cố Tu Qua làm như không nghe được câu này, tiếp tục hỏi: “Vậy không phải đại thiếu gia?”

Diệp Vinh Thu ngẩn người: “Không...”

Căn bản Cố Tu Qua không quan tâm xem anh phản ứng thế nào, gả nhảy xuống ghế, làm bộ mặt khúm núm nịnh hót, lấy tay ra dấu mời với anh: “Thiếu gia, thiếu gia, tiểu nhân đã biết tội, mời ngài ngồi.”

Diệp Vinh Thu bị gả ta làm cho rối bời, Lưu Vãn và Quách Vô đứng bên ghế, một chút ngạc nhiên cũng không có, giống như đều hiểu rõ tính chủ tử của mình. Diệp Vinh Thu luống cuống nhìn về phía Hắc Cầu, Hắc Cầu cau mày thật chặt, ánh mắt cũng có chút mê man.

Ai biết được mấy giây, Cố Tu Qua lại thay đổi nét mặt, chỉ vào mũi Diệp Vinh Thu mắng to: “Tuồng ông đây sẽ nói thế hả? Vương bát dân! Trong bụng có chút mực nước thì gọi lắm à? Nhà có tiền thì hay lắm à? Con mẹ nó cũng chỉ là lính đào ngũ mà thôi! Quách Vô! Mau tới đập chết cái đũa đào ngũ này cho tôi!”

Quách Vô lập tức rút súng xông lên chìa vào đầu Diệp Vinh Thu, ngón tay hấn đề vào cò súng, chỉ cần hơi dùng lực một chút là đầu Diệp Vinh Thu sẽ lập tức nở hoa.

Diệp Vinh Thu sợ đến hết âm lên, muốn chạy tới trốn phía sau Hắc Cầu, nhưng anh vừa động một chút, Quách Vô đã đá anh trở lại mặt đất, sau đó lấy nòng súng chìa sát vào đầu anh, không cho anh động đậy.

Diệp Vinh Thu vừa phẫn nộ vừa hoảng sợ kêu to: “Tôi không phải lính đào ngũ! Tôi không phải! Đừng! Đừng nổ súng!”

Hắc Cầu cũng trợn tròn mắt, cả người nghiêng về phía Diệp Vinh Thu, sau đó lại ngừng lại.

Cố Tu Qua vươn thẳng lưng, đi vòng quanh Diệp Vinh Thu hai bước, gả hăm hừ vài tiếng, sau đó quay đầu nhìn Hắc Cầu, cười như không cười hỏi: “Cậu là người thân của nó? Bao nhiêu tuổi rồi? Trông có vẻ trẻ mà sao nó lại là cháu cậu?”

Hắc Cầu trầm giọng nói: “Bà con xa.”

“Ồ.” Cố Tu Qua gảy gảy bật lửa trong tay, khôi phục lại nét mặt thân thiện: “Cậu tên gì?”

Hắc Cầu nhìn Quách Vô đang đắc ý dạt dào chìa súng vào Diệp Vinh Thu, lại nhìn Lưu Vũ đứng đằng xa, sau đó ánh mắt mới quay trở lại, dùng trên người Cố Tu Qua. Hấn hít sâu một hơi, thở ra, hỏi: “Xem ra quân gia không có ý định thả chúng tôi đi?”

Cố Tu Qua cười cười, vẫn giữ vẻ nanh nọc bất chấp đạo lý: “Lính đào ngũ bắt về rồi chẳng lẽ lại thả ra sao? Nếu đã rơi vào tay tôi thì phải để tôi xử lý.”

Hắc Cầu lại thở dài. Hấn cúi đầu lặng yên, tựa như đang suy nghĩ gì đó. Quách Vô có vẻ sốt ruột, muốn xông lên ép Hắc Cầu mở miệng, nhưng hấn còn phải chìa súng vào Diệp Vinh Thu. Cố Tu Qua và Lưu Vãn đứng kia thì vẫn có vẻ kiên nhẫn.

Hắc Cầu suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Cố Tu Qua “Báo cáo trưởng quan, tôi là Chung Vô Mai.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều sững sốt. Đám Cố Tu Qua không ngờ thái độ hấn lại thông dong thân nhiên như vậy, còn đổi giọng gọi trưởng quan. Nhưng người giật mình nhất vẫn là Diệp Vinh Thu. Anh không thể tin kêu lớn: “À Hắc?” Nhưng anh vừa mở miệng, Quách Vô liền ép anh xuống: “Câm miệng!” Nòng súng sát nặng trĩu đè lên trán Diệp Vinh Thu, đau đến mức mặt anh nhăn nhó lại.

“Chung Vô, Mai.” Cố Tu Qua nhắc lại.

Hắc Cầu nói: “Vô Mai trong ‘đại nghĩa vô mai’.”

Cố Tu Qua lại nhắc lại một lần nữa: “Chung Vô Mai, tên rất hay.”

Hắc Cầu thờ ơ cười: “Nhưng mọi người đều gọi tôi là Hắc Cầu.”

Chân mày Cố Tu Qua nhíu chặt lại: “Tên hay như vậy còn lấy cái tên kia làm gì? Ông đây muốn còn không được! Cứ gọi là Chung Vô Mai đi!”

Lưu Vãn tiến lên, hướng Hắc Cầu giới thiệu: “Đây là đoàn trưởng của chúng tôi.”

Hắc Cầu nghe lời gọi: “Đoàn trưởng.”

Cố Tu Qua hỏi hấn: “Có học tiếng nước ngoài không?”

Hắc Cầu chần chừ một chút, khẽ lắc đầu.

Cố Tu Qua nhìn Hắc Cầu, lại quay sang nhìn Diệp Vinh Thu, gả gật đầu: “Được, cứ như vậy đi. Diệp Vinh Thu, Chung Vô Mai, hai tên lính đào ngũ này bị tôi bắt được, đúng lúc chiến tranh đang cần người, đoàn trưởng đây sẽ khoan hồng, không đánh chết mà phạt.. giam ba ngày! Lưu Vãn, cậu đi ghi tên

hai người này vào trong quân đoàn chúng ta đi! Được rồi, đi thôi!”

Cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng dần vỡ lẽ. Không phải Cố Tu Qua không biết thân phận bọn họ, mà là gã cố ý giả ngu, muốn ép bọn họ tòng quân! Quân đội đứng đắn cái gì chứ, căn bản là một đám thổ phỉ! Nhân lúc người ta gặp nạn mà bắt đi! Diệp Vinh Thu chỉ cảm thấy sợ hãi đến cực điểm, nhưng hòng súng đang chĩa vào đầu anh, Quách Vô đang dùng ánh mắt hung ác nhìn anh, khiến ngay cả một câu phản bác anh cũng không thể nói.

Cố Tu Qua ra khỏi lều vài trước tiên, Lưu Văn lập tức ra theo, trong lều lúc này chỉ còn lại ba người Hắc Cầu, Diệp Vinh Thu và Quách Vô. Quách Vô ngồi chồm hổm, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Diệp Vinh Thu: “Hừ, có phải coi thường lính chúng tao không? Mày tưởng mày là cái gì chứ? Tao mới khinh cái lũ thư sinh hủ lậu chúng mày!”

Diệp Vinh Thu vừa sợ lại vừa giận: “Ngươi! Các ngươi! Thồ...”

Quách Vô nở nụ cười: “Muốn nói thồ phỉ chứ gì? Đúng là đoàn trưởng chúng tao xuất thân thổ phỉ đấy, nhưng ít nhất thổ phỉ bọn tao cũng biết đánh giặc!” Hắn nâng hòng súng lên một chút, “Tao mặc kệ trước đây mày làm gì, nhưng giờ mày cũng chỉ là thằng lính quèn mà thôi, giờ mày mà trốn thì là lính đào ngũ trăm phần trăm luôn rồi!”

Diệp Vinh Thu dùng ánh mắt phẫn hận trừng hắn.

Quách Vô đứng lên: “Còn muốn trốn không?”

Diệp Vinh Thu nằm trên mặt đất không dám động, Hắc Cầu dịch qua đây, anh như người chết đuối vớ được cọc rom mà nhào đến bên người Hắc Cầu.

Quách Vô nói: “Làm lính thì có nhiều kiểu chết lắm, nhưng sống thì chỉ có một thôi, đó là thối trận rồi vinh quang trở về.”

Diệp Vinh Thu chộp được Hắc Cầu, trong lòng như được tiếp thêm sức mạnh, không phục mà cãi lại: “Các người không phải là lính! Loại hành vi này của các người là phi pháp! Tôi có thể tố cáo các người!”

Quách Vô cười xùy một tiếng, giờ súng lên chĩa vào ót Diệp Vinh Thu: “Xem ra mày rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

Diệp Vinh Thu hoảng sợ há to miệng, còn chưa kịp nói lời nào...

“Pằng!”

Chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, đồng tử mắt của Hắc Cầu co rút mãnh liệt, sắc mặt Diệp Vinh Thu trắng bệch, ngã vào lòng Hắc Cầu... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

CHƯƠNG 38.

Quách Vô hướng Diệp Vinh Thu nổ một phát súng, sau đó tung từng vén mảnh đi ra. Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đều cả kinh không ít, ánh mắt Diệp Vinh Thu như tan ra, cả người cứng như khúc gỗ, nằm yên bất động trong lòng Hắc Cầu. Hắc Cầu hoảng đến mức sờ loạn khắp người Diệp Vinh Thu, đến khi không tìm thấy máu với vết thương, hắn mới tỉnh táo ngẫm lại, ban nãy Quách Vô nổ súng chỉ nghe thấy tiếng vang, hắn không nhìn thấy cái gì bay ra khỏi hòng súng.

Khẩu súng đó không có đạn.

Hắc Cầu thờ phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ mặt Diệp Vinh Thu: “Này, không sao chứ?”

Diệp Vinh Thu vẫn không nhúc nhích, tựa như một thi thể.

Hắc Cầu nói: “Không sao đâu, súng của hắn không có đạn.”

Dường như Diệp Vinh Thu không nghe thấy, ánh mắt vẫn trống rỗng không có tiêu cự. Ban nãy hòng súng dí sát vào đầu anh, lúc súng nổ, màng nhĩ anh suýt chút nữa rách ra, hòng súng đen ngòm chột biến thành mười cái, lượn qua lượn lại trước mặt anh. Anh bị dọa đến hồn bay phách tán.

Hắc Cầu cố gắng triệu hồi linh hồn nhỏ bé của anh quay lại, hắn quơ quơ tay trước mặt Diệp Vinh Thu nửa ngày mà ánh mắt anh vẫn trống rỗng. Không còn cách nào khác, hắn đành phải ra chiêu cuối, ôm Diệp Vinh Thu vào trong lòng, dùng sức nhéo nhéo mũi anh: “Này!”

Diệp Vinh Thu yên lặng như tượng gỗ, mặc kệ hấn tấy máu chân tay.

Lần đầu tiên đòn sát thủ của Hắc Cầu mất hiệu lực, hấn không cam lòng, vì vậy vói tay vào trong quần Diệp Vinh Thu, trực tiếp nắm lấy mông anh: “Này, tỉnh đi tỉnh đi.”

Diệp Vinh Thu vẫn không có phản ứng gì.

Hắc Cầu nắm bóp mông anh một hồi, đành phải rút tay từ trong quần Diệp Vinh Thu ra, mắng: “Mịa nó, người ta sắp cứng đến nơi rồi mà anh vẫn còn mềm như bùn.”

Không còn cách nào khác, Hắc Cầu đành phải ôm Diệp Vinh Thu vào trong lòng, dỗ như dỗ một đứa trẻ: “Diệp Vinh Thu, cháu ngoan, A Bạch, không sao nữa rồi, có A Hắc ở đây.”

Diệp Vinh Thu dần khôi phục phản ứng, anh ngước mắt lên, ánh mắt bối rối như một con thú con đi lạc, ngạc nhiên kêu: “A Hắc?”

Hắc Cầu vội vã đáp: “Ừ.”

Diệp Vinh Thu chậm rãi vươn tay về phía hấn, Hắc Cầu cúi người xuống, Diệp Vinh Thu ôm lấy Hắc Cầu, nức nở nói: “Tôi cứ nghĩ mình đã chết rồi.”

Hắc Cầu nặng nề thở dài: “Không chết được đâu.”

Diệp Vinh Thu ôm hấn òa khóc: “Cậu đừng bỏ tôi lại, tôi chỉ có cậu thôi, cậu không cần tôi tôi không sống được mất. Có chết tôi cũng muốn chết cùng cậu.”

Hắc Cầu không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng anh, trong lòng cũng rối bời đủ tư vị. Chỉ ra ngoài đi dạo thôi mà cuối cùng cả hai lại bị bắt. Hấn làm anh hùng cho Diệp Vinh Thu sinh nghiệm, giờ muốn bỏ cũng không xong. Diệp Vinh Thu có nhiều thói xấu như vậy, nhưng hấn vẫn rất thích, bởi Diệp Vinh Thu cần hấn. Bảy tám năm qua, chưa từng có ai cần hấn như thế, điều này chứng minh sự tồn tại của hấn có bao nhiêu quan trọng, chứng minh năm ấy hấn một mình bỏ nhà ra đi, chịu nhiều khổ cay suốt bấy nhiêu năm nay là có ý nghĩa.

Diệp Vinh Thu khóc xong rồi, ủ rũ chui ra khỏi lòng Hắc Cầu, ôm mông mình hỏi hấn: “Sao ban nãy cậu lại sờ mông tôi?”

Hắc Cầu cười cười lau nước mắt trên má anh: “Giận à?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu.

“Ồ?” Hắc Cầu không khỏi ngạc nhiên: “Không phải anh tam trình cửu liệt[1], ghét nhất là bị người khác sờ mông sao?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Tôi ghét bị người ta vũ nhục.”

Hắc Cầu vui vẻ: “Không vũ nhục anh thì có thể sờ?”

Diệp Vinh Thu ôm mông nhìn hấn đến vô tội.

Quả nhiên Cố Tu Qua giam họ lại, gã đặc biệt chuẩn bị cho họ một căn lều riêng, chỉ có hai người họ ở. Bên ngoài bản doanh có sáu tên lính cầm súng đi tuần tra, mà lều của bọn họ là khu vực tuần tra trọng điểm, trước cửa có vài bóng người đi qua đi lại.

Sau phát súng kia, Diệp Vinh Thu im lặng ngoan ngoãn hơn rất nhiều. Nơi đây đều là kiều binh, là lính đã ra chiến trường đấu với giặc Nhật, tuy phát súng kia của Quách Vô không có đạn bắn ra, nhưng không phải súng của ai cũng không có đạn như thế. Hôm nay đoàn trưởng tỏ phi quyết định giữ họ lại, xem ra họ không thể chạy đi trong một sớm một chiều.

Một lát sau, Diệp Vinh Thu bắt đầu thấy nhớ nhà. Lúc anh rời Trùng Khánh, khi ấy mới là đầu xuân, lúc này đây trời đã chớm hè rồi, từ nhỏ tới giờ, Diệp Vinh Thu chưa từng xa nhà lâu như vậy. Thật ra anh cũng chỉ là một cậu ấm được nuông chiều từ nhỏ, sự ngạo mạn và ưu việt của anh đều là lớp vỏ nguy trang, chứ thật ra, xa người thì anh không thể sống. May là còn có Hắc Cầu ở bên cạnh, từ lúc A Phi bị bom nổ chết, nếu không có Hắc Cầu, có lẽ anh sẽ không sống được dù chỉ một giây một phút. Sự hiện diện của Hắc Cầu đã mang đến cho anh cảm giác ấm áp như người nhà. Nhưng Hắc Cầu và anh không có chút quan hệ máu mủ tình thân nào, cho nên tình cảm anh dành cho Hắc Cầu trở nên rất phức tạp. Anh giao toàn bộ bản thân cho Hắc Cầu, anh tin hấn, và chỉ tin một mình hấn.

Hắc Cầu nhìn thấu tâm tư trong lòng Diệp Vinh Thu, hấn biết lúc này đây Diệp Vinh Thu cần nhất chính là tình thân ấm áp, thế là hấn nhéo nhéo gáy Diệp Vinh Thu, gọi một tiếng: “Cháu trai.”

Diệp Vinh Thu ngẩng đầu lên nhìn hấn: “A Hắc, liệu họ có ép ta đi đánh giặc không?”

Hắc Cầu có vẻ chẳng để tâm: “Không biết nữa, thuyền đến cầu tự nhiên thẳng thôi.” Hấn hỏi Diệp Vinh Thu: “Anh tin Chúa không?”

Diệp Vinh Thu chớp mắt mấy cái, ngoan ngoãn trả lời: “Hồi còn đại học, tôi bị người nước ngoài lôi kéo, thiếu chút nữa tin vào Chúa.”

Hắc Cầu hỏi anh: “Vì sao không tin nữa?”

Diệp Vinh Thu nói: “Có một lần tôi đi cùng người nước ngoài kia, cậu ta nói muốn dẫn tôi đến giáo đường, nhờ mục sư làm lễ rửa tội cho tôi. Vừa mới ra đến cổng trường thì đột nhiên một con chim bồ câu bay qua, ị trứng đầu người nước ngoài kia. Thúi ối là thúi! Sau đó tôi không chịu đến giáo đường cùng cậu ta nữa.”

Hắc Cầu bị anh chọc cười: “Anh nghĩ đây là ý trời, nói anh không nên tin vào Chúa sao?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không phải. Lòng tin của tôi dành cho Chúa bị phân chim nhẩn chìm rồi. Vẫn phải đi ăn đi nhà cầu, chẳng thể biến thành thánh nhân được, có ý nghĩa gì chứ.”

Hắc Cầu cười đến gập người: “Anh đúng là... ha ha..”

Diệp Vinh Thu nhìn hấn đến vô tội: “Tôi nghĩ vậy thật đó.”

Hắc Cầu cười chán xong, ôm vai Diệp Vinh Thu nói: “Mẹ tôi tin Phật, lúc còn bé mẹ dẫn tôi đi cúng Phật, cầu gia đình bình an. Tôi cũng không biết khi ấy mình có tin hay không, nhưng lần nào đi tôi cũng cùng mẹ khấn cầu. Nhưng sau này Bồ Tát không phù hộ gia đình tôi, mẹ tôi tự tay thắt cổ chết, gia đình cũng mất đi. Sau này tôi không còn tin vào mấy cái đấy nữa.” Hấn dừng lại một chút, sau đó nói tiếp: “Nhưng tôi tin vào số mệnh. Nhà tôi có người theo đạo, nhưng cuối cùng họ cũng không thể lên trời, nhà tôi có người tin vào Thượng Đế, cuối cùng lại bỏ mạng đầu đường. Bồ Tát và Thượng Đế sẽ không phù hộ ai, giả như thần linh có thật thì họ cũng chỉ nhìn, nhìn xem con người sống theo số phận đã định trước. Đến lúc anh phải chết, có muốn sống cũng không sống được chưa đến lúc anh phải chết, có muốn chết cũng không chết được.”

Diệp Vinh Thu lặng lẽ nghe hấn nói xong, nghiêm túc gật đầu.

Hắc Cầu xoa xoa đầu anh: “Lúc này tôi rất tin vào câu, thuyền đến cầu tự nhiên thẳng.”

Diệp Vinh Thu dựa đầu vào vai hấn. Cảm xúc có khả năng lan tỏa, lúc này đây anh thấy bình tâm hơn rất nhiều.

Diệp Vinh Thu hỏi Hắc Cầu: “A Hắc, cậu tên Chung Vô Mai thật sao?”

Hắc Cầu gật đầu: “Đúng vậy.”

Diệp Vinh Thu có chút bất mãn, anh hỏi Hắc Cầu bấy lâu nay mà Hắc Cầu không chịu cho anh biết, nhưng hôm nay hấn lại dễ dàng nói cho cái tên đoàn trưởng thổ phi kia. Diệp Vinh Thu hỏi hấn: “Thế sao bây giờ mới chịu nói ra?”

Hắc Cầu nhún vai: “Không biết nữa.”

Diệp Vinh Thu nhíu mày: “Sao lại không biết nữa?”

Hắc Cầu nói: “Khi đó tôi rất muốn nói, nên nói thôi. Tôi không thích suy nghĩ nhiều, muốn là thì làm.”

Ở chung với Hắc Cầu lâu ngày, Diệp Vinh Thu dần nhận ra, Hắc Cầu là một người rất tùy hứng, hấn thật sự không nghĩ nhiều, mà cái tính tùy hứng tự nhiên này của hấn có đôi khi khiến người ta sùng bái, có đôi khi lại khiến người ta hận đến nghiến lợi nghiến răng. Nhưng Diệp Vinh Thu cũng biết, tuy Hắc Cầu tùy hứng, nhưng hấn rất đáng tin. Anh sùng bái Hắc Cầu, cho dù chính bản thân anh cũng chưa nhận ra sự sùng bái này.

Cổ Tu Qua nhét họ vào lều xong bỏ mặc đó, tối qua hai người gặp đại nạn, đã hai ngày một đêm không được ngủ, lúc này cảm giác mệt nhọc dâng lên, không bao lâu đã tựa vào nhau chợp mắt. Nhưng chỉ trong chớp lát rồi lại tỉnh, bởi trong lều đột nhiên có nhiều người.

Hắc Cầu tỉnh đầu tiên, lúc hấn tỉnh đã bị người ta lột xong quần ngay sau đó Diệp Vinh Thu cũng tỉnh lại, lúc anh tỉnh quần bị cởi đến đầu gối.

Lưu Văn đứng trước mặt họ, mỉm cười nói: “Hai người cứ bình tĩnh. Không có chuyện gì đâu, ngủ tiếp đi.”

Lúc này Diệp Vinh Thu mới ý thức được đang xảy ra chuyện gì, anh vội vã túm lấy cái quần đang bị người ta cởi dở, sợ hãi kêu lên: “Mấy người đang làm gì đó?”

Về mặt Hắc Cầu cũng trở nên mờ mịt, giày của hấn bị cởi ra, quần ngoài của hấn cũng đã bị cởi, thế chưa đủ, hai người kia còn muốn lấy quần lót của hấn.

Lưu Văn bình tĩnh nói: “Không có gì, tạm thời giữ hộ hai người, sáng mai hành quân lại trả lại cho.”

Hắc Cầu sùng sốt một chút, nghe vậy liền hiểu ý của anh ta, hấn cũng không đấu tranh, chủ động cởi quần lót xuống, cười hi hi nhét vào trong tay Lưu Văn: “Hai ngày chưa giặt, trưởng quan, anh tiện tay giặt hộ tôi cái.”

Khóe miệng Lưu Văn giật giật, bình tĩnh nhận lấy: “Quần tôi còn ba ngày chưa giặt.”

Diệp Vinh Thu chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, thẹn quá hóa giận giữ lấy quần lót của mình. Nhưng anh vốn yếu ớt chẳng có mấy lực, lúc này bị hai người lính cởi quần, khiến cái mông trắng nõn của anh lộ ra phần nửa. Chưa bao giờ Diệp Vinh Thu bị phơi bày trước mặt nhiều người như thế, linh hồn bé nhỏ sắp sụp đổ, như nổi điên lên mà giậm giậm đạp đạp, khiến người ta khó có thể ra tay.

Hắc Cầu thấy thế chạy tới: “Đừng kéo đừng kéo, quần mà hỏng là mai chẳng có cái mà mặc đâu!” Hắn vỗ vỗ cái đùi trơn bóng của Diệp Vinh Thu: “Được rồi, đừng giằng dụa nữa, trưởng quan giặt quần lót giúp anh mà, thôi cởi ra đi!” Nói xong tự mình cởi quần lót của Diệp Vinh Thu xuống.

Diệp Vinh Thu vẫn chẳng hiểu mô tê gì, nhưng Hắc Cầu đã ra tay, anh không thể từ chối. Hắc Cầu sống đến từng này tuổi, nhưng vẫn là lần đầu tiên cởi quần lót của người khác. Tiểu kê mềm nhũn thừa lông của Diệp Vinh Thu cứ như vậy mà đập vào mắt hắn. Đúng là lần đầu tiên nhìn đồ của người khác trong khoảng cách gần như vậy mà! Hắn neho mắt, chỉ thấy kích thích đến lạ, Tiểu Diệp Vinh Thu cũng có vài phần tương tự với Đại Diệp Vinh Thu, thoát nhìn trắng trắng hồng hồng, khiến người ta không nhìn được mà muốn xoa nắn để đạn bắn ra. Hắc Cầu thầm nghĩ phản ứng của mình thật không xong, hắn không dám nghĩ ngợi nhiều nữa, nhanh chóng cởi quần Diệp Vinh Thu xuống ném vào tay Lư Văn.

Lư Văn vừa hắt cằm, đã có người ném chăn gối tới.

Lư Văn nói: “Ngủ đi, sáng mai trả lại cho hai người.”

Hắc Cầu cả lơ phát phơ vẩy tay với anh ta: “Trưởng quan, phiền ngài giặt hộ!”

Lư Văn xoay người ra khỏi lều, không quay đầu lại.

Hắc Cầu trải chăn đệm xong xuôi, sau đó tự mình chui vào trước, quay đầu nhìn Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu ôm cặp đùi trơn bóng trắng ngần của mình không biết phải làm sao, nét mặt vô cùng lúng túng. Máy người đó chỉ cho họ một bộ chăn đệm, Hắc Cầu chỉ vào khoảng không bên cạnh mình, nói: “Tôi ngủ đi.”

Diệp Vinh Thu nhẩn nhó ôm hạ bộ đi tới, chui vào trong chăn. Vào trong chăn coi như che được rồi, mắt thường không thể nhìn thấy, trong chăn cũng không lạnh lẽo. Diệp Vinh Thu duỗi chân một cái, vô tình đụng phải cặp chân dài nóng hằm hập của Hắc Cầu, bị kích động đến run lên, anh vội vã thu chân vào, sợ hãi nhìn Hắc Cầu.

Hắc Cầu không nhìn được kéo anh vào trong chăn: “Nhẩn nhó cái gì, cũng đâu phải chưa từng ngủ với nhau.”

Diệp Vinh Thu bị hắn kéo, lại thành thật an phận chui vào chăn không dám động. Anh nhỏ giọng hỏi: “Sao bọn họ lại cướp quần của chúng ta?”

Hắc Cầu nói: “Cũng không phải cướp, là sợ chúng ta chạy. Trước đây tôi từng nghe nói, bộ đội thiếu người, bắt dân đi tòng quân. Dân chúng không muốn chiến đấu nên muốn chạy trốn, quân đội sợ họ buổi tối lên chạy đi nên tịch thu quần của họ, như vậy họ không thể mộng tràn mà chạy được. Sáng hôm sau sẽ trả lại thôi.”

Diệp Vinh Thu bĩu môi: “Nhưng chúng ta bị bắt tới đây thật mà! Sao có thể như vậy!”

Hắc Cầu nói: “Bị bắt cũng phải chịu thôi. Được rồi, ngủ đi, dù sao đêm nay cũng không trốn được, để hôm khác tính sau.” Nói rồi nhắm mắt lại.

Hắc Cầu nhắm mắt lại, nhưng vừa nhắm mắt, hình ảnh Diệp Vinh Thu mềm mại trơn bóng lại nhảy ra trước mắt hắn, không ngờ tay lại chạm phải nơi nào đó trên người Diệp Vinh Thu nóng nóng mà mềm mềm hắn phen nào định rút tay về, trong tay lại có cảm giác như nắm phải vật gì đó, cảm giác mềm mại như lúc hắn bóp mông Diệp Vinh Thu.

Hắc Cầu chợt thấy cả người khô nóng không gì sánh bằng, thậm chí mình ghen lâu hóa điên rồi. Diệp Vinh Thu dù có trắng mềm thì cũng là đàn ông, thua xa mấy em gái trong kỹ viện. Nhưng không biết tại sao, những suy nghĩ kia cứ không ngừng càn quấy trong đầu hắn, hắn cố phân tán lực chú ý nhưng những suy nghĩ kia vẫn cứ bám trụ trong đầu, càng muốn dừng thì chúng lại càng quấy nhiễu hắn.

Hắc Cầu bực bội mở mắt ra, lại mặt đối mặt với Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu vẫn chưa ngủ, anh không ngủ được nên chăm chú ngắm Hắc Cầu. Thật ra Hắc Cầu rất đẹp trai, năm đó Chung Thiên Sơn nổi danh công tử ở Giang Bắc, nhân duyên tốt, biết bao nhiêu người cùng ông làm ăn là vì nghĩ ông anh tuấn lại lương thiện. Hắc Cầu so ra có vẻ thô hơn cha hắn, không biết có phải do những năm tháng bon chen ngoài xã hội đã giũa ra dáng vẻ đó không, nhưng chính vẻ thô kệch trực tính này lại khiến hắn càng thêm phần nam tính. Lần đầu tiên nhìn cũng không thấy gì, nhưng càng nhìn lại càng thấy có ý vị, muốn nhìn ngắm kỹ càng hơn.

Hắc Cầu nhìn đôi mắt đen long lanh long lánh của Diệp Vinh Thu, khát vọng thẳm sâu trong lòng như được vẫy gọi, tìm đập tình thích từng nhịp mạnh mẽ. Cả người hắn khô nóng, tiểu kê đứng thẳng, cơ thể bị kích thích, bản năng thúc giục lý trí, hắn càng muốn đến gần Diệp Vinh Thu hơn nữa. Giống như bị đầu độc, hắn ôm lấy vòng eo trơn bóng của Diệp Vinh Thu, chăm chú nhìn vào ánh mắt anh, gương mặt mỗi lúc lại ghé gần tới.

Diệp Vinh Thu không biết Hắc Cầu muốn làm gì, anh nhìn ra tia nguy hiểm từ trong ánh mắt của Hắc Cầu, điều này khiến anh hoảng hốt. Hắc Cầu càng gần, tìm anh đập càng nhanh, nhưng anh không dám trốn và cũng không muốn trốn, tay chân như bị một thế lực xa lạ trói buộc —— thế lực ấy mang tên Hắc Cầu!

Hắc Cầu đã ghé đến rất gần Diệp Vinh Thu, mũi hắn chạm vào mũi Diệp Vinh Thu, tìm Diệp Vinh Thu như muốn vọt ra khỏi ***g ngực. Anh mơ hồ đoán được Hắc Cầu muốn làm gì, nhưng anh vẫn không trốn, như có chút không tin Hắc Cầu dám làm như vậy. Lúc này Hắc Cầu hơi ngưng lại, hai mắt chăm chú nhìn xuống cánh môi đang run nhè nhẹ của Diệp Vinh Thu.

Với Diệp Vinh Thu mà nói, hành động này giống như một loại dày vò. Hoặc là trừng phạt hoặc là phóng thích, anh gấp đến độ cần đến thẩm lý và phán quyết. Anh không ngại sẽ bị phán quyết ra sao, cái anh cần lúc này đây là một kết quả cụ thể.

Qua mấy giây, Hắc Cầu chậm rãi ghé xuống, dán môi mình lên môi Diệp Vinh Thu. Hắn mặc kệ lý trí, vâng theo khát vọng bản năng mà hôn môi Diệp

Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu run rẩy nhắm mắt lại, tim đập loạn không ngừng, tảng đá lớn trong lòng khẽ rơi xuống. Anh đã có kết quả rồi.

Hắc Cầu cũng nhắm mắt lại, như chuồn chuồn lướt nước mà hôn môi Diệp Vinh Thu. Hắn cảm nhận được đối phương đang sợ run nên ngưng lại trong thoáng chốc rồi thử vờn đầu lưỡi ra muốn trấn an đối phương. Nhưng đúng lúc này Diệp Vinh Thu lại há miệng thở dốc, đầu lưỡi hắn cứ thế mà danh chính ngôn thuận tiến vào trong khoang miệng của Diệp Vinh Thu, cùng dây dưa với đầu lưỡi ấm áp của anh.

Nụ hôn trở nên sâu sắc một cách tự nhiên, suy nghĩ cả hai đều trống rỗng, mỗi lúc một tiến gần hơn đến đối phương, chẳng biết từ lúc nào, Hắc Cầu đã ôm chặt Diệp Vinh Thu vào lòng.

Qua mấy phút, Hắc Cầu buông môi lưỡi Diệp Vinh Thu ra, hắn ngẩng đầu lên, vùi đầu anh vào ***g ngực mình. Mấy phút qua, Diệp Vinh Thu gấp đến nỗi quên cả hô hấp, lúc này đẩy cả người nhũn ra, như bùn loãng mà mặc người ta ve vuốt.

Diệp Vinh Thu dần khôi phục tinh thần, anh nắm lấy vạt áo Hắc Cầu, thở từng ngụm hỗn hển. Một lát sau, anh dụi đầu vào lòng Hắc Cầu, và khóc.

.o.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tôi từng xem một phóng sự, một người lính già nói, khi đó nhiều lính đào ngũ lắm, cho nên buổi tối đi ngủ phải tịch thu quần, một loạt người bị buộc chung một chỗ, chỉ cần một người bỏ chạy thôi là cả nhóm phải chịu tội liên đới, ấy vậy mà cũng không ngăn được. Đưa một đội binh đến Ấn Độ, 100 người đi, đến đó còn 60 người là đã nhiều lắm rồi.

[1] “Tam trình cửu liệt”: thành ngữ xã hội phong kiến thường dùng để ca tụng trình liệt của người phụ nữ, thà chết không tái giá, không để thất thân. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

CHƯƠNG 39.

Cố Tu Qua không bắn chết hai người “lính đào ngũ” bọn họ, thậm chí còn không giam được nổi ba ngày, bởi vì ngay ngày hôm sau, họ phải thu dọn lều trại tiếp tục lên đường hành quân. Chi đội ở An Khánh bị đánh cho tan tác tã to, nhận được mệnh lệnh từ cấp trên, phải nhanh chóng trở về Vũ Hán. Diệp Vinh Thu nghe họ nói sắp đi Vũ Hán, trong lòng thả lỏng được một chút: Đến Vũ Hán rồi, biết đâu có thể gặp được người của Chu gia, họ có thể được cứu ra ngoài.

Tối qua Diệp Vinh Thu ôm Hắc Cầu khóc lóc, khóc đến mức ngủ thiếp đi từ lúc nào chẳng hay. Hắc Cầu hôn người đẹp xong cũng không bị thương cẳng chân hạ cẳng tay, thần kinh căng thẳng được thả lỏng, không bao lâu cũng ngủ say. Sớm hôm sau tỉnh lại, có người mang giày và quần tới trả lại bọn họ, còn phát thêm ít lương khô và nước, chần chệm tới qua ngủ cũng được bàn giao lại, để hai người họ tự mang đi.

Cố Tu Qua đăm ngơ hai người không tệ lắm, họ đi ở phía sau đội ngũ, Cố Tu Qua đi sau cùng, tự mình trông coi hai người. Từ lúc đi, Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu chưa nói với nhau câu nào, thậm chí nhìn nhau một cái cũng không; Diệp Vinh Thu vừa nghĩ đến chuyện phóng đặng đêm qua thì miệng lưỡi liền khô cứng, hai chân như nhũn ra, đâu còn dám nhìn Hắc Cầu? Hắc Cầu thì từ đầu đến cuối đều giữ bộ mặt thâm trầm, không tập trung.

Tâm tình Cố Tu Qua ngày hôm nay rất tốt, vừa đi vừa ngâm nga vài điệu dân ca, đi được một lúc thì gã dán đến giữa Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu, mỗi tay khoác vai một người, bộ dạng thân thiết như anh em mấy chục năm: “Nè, biết đội của bọn tôi là đội gì không?”

Diệp Vinh Thu cau mày giãy ra, gạt tay gã từ trên vai xuống, sau đó dịch sang bên cạnh hai bước.

Cố Tu Qua nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, vui vẻ nói: “Nè, mặt mỏng thế.”

Diệp Vinh Thu muốn mắng gã cọt nhả, nhưng lại đành nuốt xuống.

Hắc Cầu thì vẫn rất thản nhiên: “Đội gì vậy?”

Cố Tu Qua vỗ mạnh vai hắn cười cười: “Nói cho hai người biết, hai người trúng số rồi! Đội của tôi là át chủ bài đó! Là đội tốt nhất Trung Quốc đó! Bao nhiêu người muốn vào mà không được đâu đó!”

Diệp Vinh Thu lộ rõ vẻ mặt khinh bỉ, nhìn cái đội rách nát bất trị này từ đầu tới đuôi một lần, nhìn thế nào cũng chỉ thấy toàn đám binh tàn bại tướng, thế mà Cố Tu Qua còn không biết xấu hổ nói đây là át chủ bài.

Hắc Cầu thì vẫn tỉnh bơ như bình thường: “Ồ?”

Cố Tu Qua nhìn ra được vẻ mặt ghét bỏ của Diệp Vinh Thu, trái lại cũng không giận, hóm hờ nói: “Có phải cậu cho rằng chỉ quân của trung ương mới là át chủ bài không?”

Diệp Vinh Thu chưa từng thấy quân của trung ương, nhưng trong lòng cũng thầm coi thường. Toàn quân đội của Trung Quốc này, anh đều coi thường chường mắt. Về phần đội của Cố Tu Qua, quả thật anh không thể gọi họ là quân đội được.

Cố Tu Qua vẫn cười cười, nhưng ánh mắt lại trở nên bén nhọn: “Nói cho hai cậu biết, chỉ chúng tôi mới có thể xưng là quân đội được thôi. Đám quân đội trung ương không gọi là quân đội được, gọi chúng là đám tay sai thì đúng hơn.”

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đều kinh hãi, không thể tin nhìn Cố Tu Qua.

Cố Tu Qua lại khôi phục vẻ mặt trơ tráo, nhiệt tình giới thiệu với bọn họ: “Tới tới tới, tôi nói các cậu còn không tin, phải giải thích cho các cậu một chút, đội của tôi dựa vào cái gì mà có thể làm át chủ bài.” Gãi lay lay đầu, chỉ vào người lính đeo súng ở phía trước, hỏi Hắc Cầu: “Biết kia là súng gì không?”

Hắc Cầu lắc đầu.

Cố Tu Qua nói: “Súng Hán Dương đấy. Đạn cỡ 7,92mm, phóng theo súng trường Mauser 88 của Đức. Đây là loại súng trường thường thấy nhất, vốn được dùng thống nhất cho cả đội. Còn nữa—”

Hắc Cầu chăm chú quan sát cây súng, thầm ghi nhớ trong đầu.

Cố Tu Qua lại chỉ vào một người lính, nói: “Cái cậu đi trước cách 3 người kia, đấy, cái cậu đội mũ lệch ấy, thấy không, có biết cậu ta đeo súng gì không?”

Hắc Cầu cười nói: “Đoàn trưởng, tôi không biết về súng ống.”

Cố Tu Qua quay đầu hỏi Diệp Vinh Thu: “Thế cậu có biết không?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu.

Cố Tu Qua nói: “Súng 72, là trang bị chủ yếu của người Đức, người Đức gọi đấy là súng trường Mauser 24, Trung Quốc ta mô phỏng theo bọn họ mà sản xuất. Mang đi đánh giặc Nhật, đạn bé tí nhưng trúng phải là thương nặng ngay! Cái này tôi dùng nhiều nhất, đồ của Đức đều là đồ xịn cả, Mĩ thì chỉ tạm được thôi.”

Hắc Cầu nhớ kỹ hình dáng súng. Diệp Vinh Thu cũng bắt đầu tò mò với hai khẩu súng khác nhau.

Cố Tu Qua nheo mắt, vươn cổ nhìn ra xa, sau đó chỉ vài người: “Đứng hàng thứ năm bên trái, cậu kia đeo hai khẩu súng sau lưng, thấy chưa, bên trái ấy, cậu nhìn đi.”

Hắc Cầu nói: “Thấy rồi.”

Cố Tu Qua nói: “Súng Shiki 38, đạn 6,5mm. Súng do Nhật sản xuất, đoán xem nó thế nào?”

Hắc Cầu suy nghĩ một chút, nói: “Súng của Nhật, hẳn là rất tốt.”

Cố Tu Qua vỗ đùi: “Chuẩn! Đương nhiên tốt rồi! Đám tiểu quỷ kia sản xuất cơ mà! Nói chúng nó lợi hại, không phải nói giỡn đâu. Đạn bắn ra độ giật ít, không chế tốt, nhắm trúng thì thôi rồi luôn! Khóa súng được gia công kiên cố, tôi dùng súng nhiều năm như vậy, duy chỉ hàng của chúng nó là chưa bị cướp cò bao giờ.” Nói rồi gãi sờ mũi, cười he he đứng thẳng lên, “Lấy súng này đi săn thì không thành vấn đề, chứ mang đi đánh giặc thì—không được, nó không bắn chết người được.”

Diệp Vinh Thu không nhịn được tò mò, hỏi: “Vì sao?”

Cố Tu Qua nói: “Súng này lực sát thương nhỏ, bị bắn trúng chỉ như bùn bám vào chân thôi, vẫn có thể đứng lên mà đi tiếp như không có chuyện gì. Người Nhật mà, thế là được rồi.”

Diệp Vinh Thu nhỏ giọng thăm thẳm: “Thế sao họ luôn thắng?”

Cố Tu Qua không để ý tới anh, tiếp tục chọn người trong đội mà giới thiệu súng cho bọn họ: “Thấy cây súng kia không? Cũng là súng của Nhật đó, là súng trường Meiji năm 38.” “Cái kia, cái kia là Nambu Shiki 94.” “Còn cái kia, vương bát hạp tử, hể hể, có thấy nó giống một con rùa lưng còng không?”

Chỉ trong một thời gian ngắn, Cố Tu Qua đã giới thiệu hơn mười loại súng khác nhau trong đội của mình cho Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu. Sau khi nghe xong, cả hai đều mơ hồ, nhất thời không thể nhớ được nhiều loại súng và tính năng như vậy ngay, chỉ có thể nghe câu được câu chăng.

Lúc này, phía trước xảy ra hỗn loạn, giọng nói ồm ồm của Quách Võ vang tới đầu bên đây. Cổ Tu Qua dẫn Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đi lên trước, chỉ thấy Quách Võ và Lưu Văn đang xô xát nhau.

Đôi mắt to tròn của Quách Võ trừng lớn, chỉ vào Lưu Văn mắng to: “Con mẹ nó anh mù à? Anh không thấy ở đây nhiều người bị thương hay sao mà còn bắt họ leo núi? Sao anh không ném bỏ lựu đạn ra đây cho họ chết luôn đi rồi leo?”

Lưu Văn vẫn bình tĩnh như cũ: “Đi đường vòng không kịp. Tôi không muốn ở đây dong dài với cậu.” Anh lớn tiếng ra lệnh: “Đi về phía trước! Leo qua núi!” Nói xong không nhìn Quách Võ mà đi thẳng về phía trước.

Quách Võ giật tím mặt, móc súng lục ra chìa vào đầu Lưu Văn mắng to: “Tôi bắn chết anh luôn bây giờ!”

“Ừ ừ!” Cổ Tu Qua kích động kêu lên. Diệp Vinh Thu nghĩ rằng gã thấy thủ hạ cãi lộn thì sốt ruột, không ngờ Cổ Tu Qua vỗ đùi, chỉ vào khẩu súng trong tay Quách Võ mà kích động reo lớn: “Thiếu chút nữa quên mất khẩu này! Broomhandle Mauser C92, đạn 7.62mm, nói cho hai cậu biết, đây là súng tự động tốt nhất thế giới đó, bảo bối đó, ngày đó thích nhất khẩu này, còn gọi nó là nhị thập hường.” (Nhị thập hường = 20 tiếng vang)

Hắc Cầu liên tục gật đầu, chăm chú nhìn khẩu súng được lau đến sáng choang trong tay Quách Võ. Diệp Vinh Thu thì chẳng còn tâm trí đâu mà xem súng, anh ngạc nhiên nhìn Cổ Tu Qua. Hai tên thủ hạ của gã nháo đến độ lấy súng ra uy hiếp nhau mà gã vẫn còn tưng tưng như không có chuyện gì là sao?

So với Cổ Tu Qua, Lưu Văn còn bình tĩnh hơn. Anh liếc mắt nhìn Quách Võ, khóe miệng nhếch lên mang theo ý cười giễu cợt, lấy tay gạt khẩu súng trên ót mình ra, tiếp tục đi về phía trước. Quách Võ bị thái độ dửng dưng của anh ta chọc cho tức đến sùi bọt mép, vung tay lên muốn đánh người, đúng lúc này Cổ Tu Qua hô to: “Được rồi được rồi! Cả đội nghỉ ngơi năm phút rồi leo núi. Lát nữa mọi người giúp đỡ nhau một chút, chiều cổ cho những người bị thương!”

Quách Võ phẫn nộ nhìn về phía Cổ Tu Qua, hần đanh phải thu nắm tay về. Lưu Văn đi tới, gương mặt mang theo ý cười nhìn Cổ Tu Qua: “Đoàn trưởng.”

Cổ Tu Qua khoát khoát tay: “Được rồi, đi thôi, cậu với Quách Võ đi xem tình hình người bị thương đi.”

Lưu Văn hướng gã chào một cái, xoay người đi, Quách Võ đứng đó về mặt ừ ừ, cổ ý đi hướng ngược lại với Lưu Văn.

Cổ Tu Qua cười hi hi hỏi Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu: “Thấy chưa? Đội tôi hơn trăm người, có hơn mười loại súng, quân trung ương được như thế không? Có khi chúng nó còn chưa thấy nhiều loại súng như vậy bao giờ ấy chứ!”

Mi mắt Hắc Cầu run run: “Được mở rộng tầm mắt rồi.” Hắn không nói gì, nhưng trong lòng hắn rất rõ, trang bị càng hỗn tạp thì càng chẳng phải đội ngũ chính quy. Thống nhất, trật tự mới là yếu tố quan trọng trong quân đội!

Diệp Vinh Thu vẫn còn chìm đắm trong vụ cãi vã vừa rồi, ánh mắt chăm chú nhìn khẩu súng được dắt bên hông Quách Võ, hôm qua Quách Võ nổ súng trước mặt anh, nỗi sợ ấy vẫn còn nguyên đó. Anh thầm mắng Quách Võ là một tên bệnh, nghiện dí súng vào đầu người ta.

Cổ Tu Qua vỗ mạnh một cái vào lưng Diệp Vinh Thu: “Yên tâm, Quách Võ chỉ là một con nghé con thích hù người thôi. Cậu ta cầm nhị thập hường, khẩu đây từng là bảo bối của tôi đấy, năm 27 thiếu tướng cho tôi. Sau này không dùng được nên ném đi, Quách Võ thấy tiếc nên nhặt về, coi nó như bảo bối.”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Thiếu tướng?”

Hắc Cầu cất tiếng hỏi theo: “Trương thiếu soái?”[1]

Cổ Tu Qua cười nói: “Ừ, là Trương thiếu soái.”

Diệp Vinh Thu giật mình nhìn gã: “Anh là người Đông Bắc?”

Cổ Tu Qua sờ sờ cằm: “Không nhận ra sao?”

Hắc Cầu nói: “Khẩu âm không nặng.”

Cổ Tu Qua cười nhẹ: “Chạy vào Nam cũng hơn mười năm rồi. Ngay cả món mì thịt heo hầm có vị gì cũng sắp quên rồi.”

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đều trầm mặc. Đông Bắc là vùng mất sớm nhất Trung Quốc, thế lực Nhật Bản đã chiếm đóng Đông Bắc gần mười năm. Trương Tác Lâm bị ám sát và con trai ông thiếu soái Trương Học Lương đều là những nhân vật truyền kỳ, nhưng không phải anh hùng, bởi họ đã vứt bỏ toàn bộ Đông Bắc. Nhưng khi nội chiến tạm ngưng, chính phủ quốc dân bắt đầu tuyên chiến với giặc Nhật thì không thể không kể đến công lao của Trương thiếu soái, cho nên vẫn có rất nhiều người sùng bái Trương thiếu soái.

Nghe Cổ Tu Qua nói xong, cảm tình của Diệp Vinh Thu dành cho Cổ Tu Qua đột nhiên trở nên phức tạp, anh không còn thấy ghét Cổ Tu Qua như trước nữa. Có lẽ bởi cảm giác đồng cảm khi gã bị ép mất đi gia đình, hoặc do một nguyên nhân nào khác mà chính anh cũng không nhận ra.

Hắc Cầu hỏi Cổ Tu Qua: “Sao lại ném khẩu súng kia đi?”

Cố Tu Qua nói: “Hết đạn, vô dụng rồi thì ném đi thôi. Một năm Đức chỉ cho chúng ta mấy nghìn viên đạn, giết gà còn chẳng đủ nữa là, Trung Quốc ta không tự sản xuất được, đạn không chia đến chỗ ta, chỉ còn một khẩu súng rồng, cho trẻ con chơi cũng không được, mấy khẩu súng này vừa nặng vừa vướng, đành phải vứt đi thôi. Vẫn là súng của Trung Quốc ta là được nhất, vừa tiện vừa đầy đạn.”

Diệp Vinh Thu nhỏ giọng hỏi: “Không dùng đạn khác được sao?”

Cố Tu Qua nở nụ cười, khoả tay múa chân như hát hí khúc: “Được á, còn lâu mới được! Cậu bỏ đạn vào, ầm một tiếng, súng nổ, bót việc cho bọn Nhật.”

Không ít người bị hành động khoa trương của Cố Tu Qua thu hút mà nhìn qua đây, Diệp Vinh Thu rút cổ một cái, xấu hổ trừng mắt với gã.

Hắc Cửu hỏi: “Đức thân với Nhật, có khi nào chúng có ý cắt xén quân bị của chúng ta không? Sao không mua vũ khí của Mĩ, Anh, Nga?”

Cố Tu Qua giơ ngón cái lên với hắn: “Câu hỏi này rất hay! Rất có tiền đồ! Vì sao ấy hả? Đợi khi nào tôi gặp Tưởng Trung Chính, tôi cũng phải hỏi ông ta xem vì sao!” (Tưởng Trung Chính là tên thật của Tưởng Giới Thạch)

Diệp Vinh Thu giật mình: “Anh có thể gặp Tưởng Trung Chính?” Đoàn trưởng thô phi như này mà cũng có thể tùy tiện gặp người lãnh đạo số một của Trung Quốc? Lẽ nào đội của gã thật sự là đội lợi hại gì đó?

Cố Tu Qua dùng ánh mắt buồn cười nhìn anh. Diệp Vinh Thu biết mình lại bị lừa, bực mình hừ một tiếng.

Nghỉ ngơi tốt rồi, Cố Tu Qua bỏ hai người lại đi lên trước dẫn đội, Lưu Văn lui xuống, trông chừng hai người họ.

Lúc đi, Lưu Văn hỏi bọn họ: “Hai người biết... đoàn trưởng tên là gì không?”

Hắc Cửu nói: “Cố Tu Qua?”

Lưu Văn gật đầu, thấp giọng nói: “Trước đây anh ấy không phải tên Cố Tu Qua, hồi ở Đông Bắc anh ấy không có tên, mọi người thường gọi anh là Cố lão lục, không phải bởi vì anh ấy là con thứ sáu trong gia đình, thật ra anh ấy không có anh chị em mà là cô nhi, ngày sáu năm ấy được đám hồ tử nhặt về, coi như hồ tử, sau này được Trương đại soái chiêu an mới đi tòng quân. (Hồ tử = Mã tặc = bọn cướp cướp ngựa)

Hắc Cửu hỏi anh: “Anh cũng là người Đông Bắc?”

Lưu Văn lắc đầu: “Tôi là người Giang Nam. Lúc đoàn trưởng rời Đông Bắc tôi mới đi theo anh ấy, cũng đã bảy năm rồi. Anh ấy không biết chữ, cái tên này là tôi đọc sách giúp anh ấy tìm ra. ‘Vương vụ hưng sư, Tu ngã qua mâu’, anh ấy rất thích câu này, nên lấy tên là Cố Tu Qua. ()

Hắc Cửu không nói gì nữa.

Nghe vậy Diệp Vinh Thu cũng không thấy tốt hơn, anh nhỏ giọng hỏi: “Thế thì sao? Là anh ta cam tâm tình nguyện đi lính, nhưng chúng tôi chỉ là dân thường, anh ta biết rõ điều đó, nhưng vẫn kiên quyết bắt chúng tôi lại.”

Lưu Văn nhìn anh cười cười: “Tôi hiểu suy nghĩ của cậu. Rất nhiều người vừa mới tới cũng thấy gai mắt, nhiều người không muốn đi lính, nhiều người tòng quân thì muốn vào đội ngũ tốt hơn, nhưng sau này họ đều ở lại. Đội của chúng tôi là đội ít lính đào ngũ nhất.”

Diệp Vinh Thu khinh thường hừ một tiếng: “Có đào ngũ cũng bị anh ta bắn chết rồi.”

Lưu Văn lắc đầu: “Anh ấy chưa từng bắn chết một ai. Anh ấy nói, Trung Quốc ta đã có quá nhiều người bị giết rồi, không thể giết nữa.”

Diệp Vinh Thu và Hắc Cửu đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều viết rõ kinh ngạc. Hắc Cửu như có điều suy nghĩ mà cúi đầu xuống, mà Diệp Vinh Thu thì vẫn bất bình như cũ: Anh không muốn nhập ngũ, anh phải về Trùng Khánh, anh muốn quay lại cuộc sống trước kia!

Lưu Văn thấp giọng nói: “Anh ấy nói không sai, chúng tôi mới là quân đội thật sự. Nếu có cơ hội, các cậu sẽ hiểu thôi.” Nói xong câu này, anh ta cũng không nói thêm gì nữa.

Buổi tối, đoàn bọn họ tới Vũ Hán.

Cả đoàn đóng quân ngoài thành, Cố Tu Qua dẫn Quách Vô vào thành tìm quân bộ báo cáo tình huống, Lưu Văn ở lại quản lý binh đoàn. Vẫn như hôm trước, Lưu Văn nhốt Diệp Vinh Thu và Hắc Cửu trong phòng riêng, không cho phép họ ra ngoài.

Sau chuyện đêm qua, lúc ở chung, Diệp Vinh Thu và Hắc Cửu trở nên lúng túng. Vừa ở chung một phòng với Hắc Cửu, Diệp Vinh Thu đã thấy tim mình đập nhanh hơn, không tự chủ mà nhớ đến nụ hôn tối qua, đồng thời như muốn tiến thêm một bước gì đó. Thật ra, bất luận là với nam hay nữ, Diệp Vinh Thu đều chưa biết đến cái gọi là tình yêu, Hắc Cửu chính là người đầu tiên dẫn anh thử nghiệm loại chuyện lãng mạn này.

Không nghi ngờ gì nữa, Diệp Vinh Thu thích Hắc Cửu, tình cảm đã nảy mầm từ rất lâu rồi, nhưng phải đến tối qua hôn môi Hắc Cửu anh mới bừng hiểu — anh không muốn từ chối hắn, thậm chí tự đáy lòng còn thầm mong mãi. Một khi đã tỉnh ngộ, anh không khỏi muốn tiến đến gần hơn. Về chuyện đàn ông ở với đàn ông, anh từng thấy qua trong sách văn học phương tây và văn học cổ điển, nhưng ái tình đều có mối quan hệ chặt chẽ với tính dục, tựa như không có *** thì không có tình yêu. Mà trước kia Hoàng Tam cũng cho anh biết rõ đàn ông có ham muốn chiếm hữu cực lớn với đàn ông thế nào.

Cho nên anh bắt đầu suy đoán về động thái tiếp theo của Hắc Cửu. Tuy trong lòng đã tiếp thu Hắc Cửu, nhưng thân thể thì vẫn chưa. Dù sao anh cũng là đàn ông, vừa nghĩ bị một người đàn ông khác đè dưới thân đã thấy phản cảm rồi. Nhưng anh lại có cảm giác, nhất định Hắc Cửu sẽ đưa ra yêu cầu kia với anh, cho nên anh muốn trốn tránh, mong bước này tới chậm một chút, thậm chí vĩnh viễn không tới cũng được, hay chí ít thì cũng phải cho anh có thêm một ngày để có thể tiếp nhận.

Hắc Cửu không có việc gì làm, bắt đầu trải chăn ra.

Lúc hán trải chăn, cả người Diệp Vinh Thu đã dán sát đến mép tường, tim như sắp vọt ra ngoài. Trong đầu anh không ngừng tưởng tượng Hắc Cửu làm chuyện nọ chuyện kia với anh, trong lòng anh thậm chí thấy khuất nhục, thấy hưng phấn xấu hổ, rồi lại thấy khó chịu.

Hắc Cửu trải chăn xong, nằm thẳng xuống, nhìn trần nhà đến đờ ra.

Lúc này, Lưu Văn đẩy cửa tiến vào, nhìn tổ hợp Hắc Cửu nằm đờ ra trên giường và Diệp Vinh Thu đỏ bừng mặt đứng trong góc tường thì không khỏi thấy khó hiểu.

Hắc Cửu hỏi anh: “Có chuyện gì vậy?”

Lưu Văn đưa một quyển sách ra, Diệp Vinh Thu đi tới nhận lấy.

Lưu Văn mỉm cười nói: “Cho hai người giải sầu.” Nói xong đi ra ngoài.

Có sách là có chuyện để làm, ít nhiều cũng có thể giúp bầu không khí bớt ngưng đọng. Diệp Vinh Thu giả vờ làm như không có chuyện gì xảy ra mà cầm sách lên nhìn, ngạc nhiên nói: “Là sách tiếng Anh.”

Hắc Cửu chỉ biết tiếng Trung và tiếng Nhật chứ không biết tiếng Anh. Hắn hỏi Diệp Vinh Thu: “Sách gì?”

Diệp Vinh Thu mở sách ra xem, càng thêm giật mình: “Là... sách vật lý.”

“Ồ?” Hắc Cửu tò mò ngồi dậy: “Sách vật lý?”

Hắn vươn tay muốn lấy sách từ trong tay Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu đưa cho hắn, ngón tay hai người chạm nhau, Diệp Vinh Thu run run một chút, Hắc Cửu lại nhanh chóng thu tay về, tựa như đang trốn tránh điều gì đó. Diệp Vinh Thu có chút sững sờ với phản ứng của hắn, nhưng Hắc Cửu làm như không có gì xảy ra mà cúi đầu xem sách.

Quyển sách này đã cũ, nhưng rất ngăn nắp sạch sẽ, trong sách không có nhiều vết ố và nếp uốn, xem ra chủ quyển sách là một người có ăn học và tương đối cẩn thận. Hắc Cửu chỉ học đến năm mười tuổi, nên có rất nhiều biểu thức số học và tranh vẽ mà hắn không hiểu. Hắn lật tới một trang, trên đó có bút ký bằng bút máy, nhưng bút ký này được viết bằng tiếng Anh chứ không phải tiếng Trung. Hắn trả sách lại cho Diệp Vinh Thu: “Anh hiểu không?”

Diệp Vinh Thu lật mấy trang, như đau đầu mà day day huyết thái dương: “Có vài biểu thức phân tích số học, cái này.. ít nhất cũng là trình độ đại học. Hồi đại học tôi ghét nhất là mấy cái này.”

Hắc Cửu nhún vai, tiếp tục nằm xuống giường.

Căn phòng rất an tĩnh, không ai mở miệng nói gì mà mãi miết chạy theo suy nghĩ riêng. Diệp Vinh Thu buồn chán cầm sách lên đọc, không bao lâu lại bỏ xuống. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, anh cũng đọc được vài tờ, có đôi chỗ anh hiểu, nhưng cũng có nhiều thứ quá thâm ảo, anh xem mà chẳng hiểu gì.

Không biết qua bao lâu, Lưu Văn lại dẫn hai tên lính tới. Anh liếc nhìn qua quyển sách trong tay Diệp Vinh Thu, mỉm cười nói: “Mời hai người coi quần và giày ra đưa cho tôi tạm giữ.”

Có kinh nghiệm một ngày trước đó, lần này Hắc Cửu và Diệp Vinh Thu không nói nhiều mà tự cởi quần ra. Tuy rằng Diệp Vinh Thu vẫn có chút ngưng ngội, nhưng so với bị người ta cởi, tự mình cởi vẫn hơn.

Lưu Văn cầm lấy giày và quần của bọn họ xong cũng không nói nhiều, chúc hai người ngủ ngon rồi đi ra ngoài.

Lưu Văn đi rồi, trời đã tốiมืด, ánh đèn mờ không đủ chiếu sáng cho Diệp Vinh Thu đọc sách. Anh nên đi ngủ rồi.

Hắc Cửu chui vào trong chăn trước tiên, Diệp Vinh Thu lè mề một hồi, cũng chậm rãi đi tới. Anh vén một góc chăn lên, đang định chui vào trong thì Hắc Cửu đột nhiên dịch người sang một bên như muốn lảng tránh. Sau đó, Hắc Cửu do dự một chút, về mặt có chút xa cách lạnh nhạt, nhỏ giọng nói: “Trời nóng, anh đắp chăn đi, tôi không đắp đâu.”

Tim Diệp Vinh Thu hẫng đi một nhịp, đưa mắt nhìn Hắc Cửu như đang chột dạ mà quay mặt đi, lòng chợt rung lên hồi chuông vang dội: Mịa nó! Tên súc sinh này định ăn xong rồi chối! Phải làm sao bây giờ!!!!

.o.

(Vương vụ hưng sư, Tu ngã qua mâu: Là hai câu trong bài Vô y 1 (Kinh Thi/Khổng Tử).

Tu trong tu sửa. / Qua là cây giáo dài 6 thước, 6 tấc. / Mâu: cây mâu dài hai trượng.

Hán việt:

Khi viết vô y ?

Dữ tử đồng bửu (bào)!

Vương vu hưng sư,

Tu ngã qua mâu.

Dữ tử đồng cừ.

Dịch thơ (Bản dịch của Nguyễn Văn Thọ)

Phải chăng bạn thiếu áo dùng,

Áo tôi xin sẻ san cùng với anh.

Nay vua tuyển tướng hưng binh,

Qua mâu tôi đã sấm sanh sẵn rồi.

Cùng nhau ta sẽ sánh đôi,

Cùng nhau ta sẽ ra nơi sa trường.

...

Trương Học Lương (1900-2001)

[1] Trương Thiếu Soái Trương Học Lương (1900-2001) là một trong những quân phiệt rồi trở thành tướng lĩnh của Quốc Dân Đảng Trung Quốc tại vùng Tây An. Ông là con trưởng của thủ lĩnh quân phiệt Đông Bắc Trung Quốc Trương Tác Lâm, được mệnh danh là “Thiếu soái” (少帥), đứng đầu “Dân quốc Tứ công tử”, được xem là một trong những “mỹ nam tử” trong giới quân nhân thời bấy giờ.

Tướng Giới Thạch (1887-1975)

Tướng Trung Chính tự là Giới Thạch (1887-1975) từng đảm nhiệm các chức vụ hiệu trưởng Trường Sĩ quan Lục quân Trung Hoa Dân quốc, tổng tư lệnh Quân Cách mạng Quốc dân, chủ tịch Ủy ban Chính phủ Quốc dân, viện trưởng Hành chính viện, uỷ viên trưởng Ủy ban Quân sự Chính phủ Quốc dân, thượng tướng đặc cấp Trung Hoa Dân quốc, tổng tài Trung Quốc Quốc dân Đảng, đoàn trưởng Đoàn Thanh niên Tam dân chủ nghĩa, thống soái tối cao các chiến khu chiến tranh kháng Nhật của Trung Quốc trong Chiến tranh thế giới lần thứ hai, tổng thống Trung Hoa dân quốc.

Súng Hán Dương kiểu 88. Đạn 7,92x57mmSúng trường Shiki38

Nambu Shiki 94

Vương Bát Hạp TửBroomhandle Mauser C96. (Bảo bối của Cố Tu Qua) Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

CHƯƠNG 40.

Hắc Cầu cảm giác như có cái gai ở sau lưng, vừa quay đầu lại, đã thấy Diệp Vinh Thu đang dùng ánh mắt như máy xay thịt mà nhìn hấn dăm dăm. Hắc Cầu bị Diệp Vinh Thu dọa đến sợ, người hấn run lên: “Nè, sao thế?”

Diệp Vinh Thu phẫn nộ, tủi thân, tức điên, nhưng anh không biết nên làm sao cho phải. Hắc Cầu hôn anh, nhưng chỉ hôn thôi chứ không nói gì, lúc này

hắn muốn phải sạch trách nhiệm, chẳng lẽ anh ghi sổ nợ bắt hắn ký? Hắn không chịu nằm chung ở chỗ này với anh, chẳng lẽ anh phải bắt hắn vào ngục cùng? Diệp Vinh Thu tức đến nội thương, nặng nề nằm xuống, lấy chăn che đầu, không thèm để ý tới Hắc Cầu.

Hắc Cầu nằm xuống một bên, nhưng nằm mãi mà không vào giấc được. Mông trần đi ngủ đúng là có chút khó tiêu, trời tháng sáu dù sao cũng không quá nóng, cả nhà cả cửa bị phơi bày ra thì sao có thể tự nhiên được. Hắc Cầu kéo áo xuống, nhưng áo chẳng đủ dài, không tài nào che nổi mông. Không còn cách nào, hắn đành phải dịch từng chút từng chút một đến bên người Diệp Vinh Thu, rón rén kéo chăn ra che.

Nhưng Hắc Cầu vừa kéo chăn ra được một chút, Diệp Vinh Thu đột nhiên thò chân ra, vừa nhanh vừa tàn nhẫn, đá Hắc Cầu ra khỏi giường. Hắc Cầu đáng thương ngã lăn xuống sàn xi măng thô lạnh.

Hắc Cầu sùng sốt.

Diệp Vinh Thu cuộn tròn chần lại, như một cái kén tằm mà tiếp tục vùi đầu ngủ.

Hắc Cầu đáng thương bò lên giường ngủ tiếp. Nhưng tiểu kê bị phơi bày như vậy thật sự rất thiếu cảm giác an toàn, qua một lát, hắn không nhịn được nữa mà cất tiếng: “Cho tôi xin chút chăn để đắp đi. tôi không chạm vào anh đâu, thật đó.”

Một câu này của Hắc Cầu chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, Diệp Vinh Thu giận tím mặt, nghiêng người, cái kén tròn xoay lại đẩy Hắc Cầu xuống dưới đất. Anh cắn răng nghiêng lợi mắng: “Biến.”

Đến giường Hắc Cầu cũng không được lên ngủ, chỉ có sàn xi măng lạnh băng. Lần này hắn giận thật rồi, tiến lên kéo chăn của Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu siết chặt thật chặt không chịu buông, Hắc Cầu cả giận nói: “Anh có lương tâm một chút đi có được không?”

Lần đầu tiên Diệp Vinh Thu biết ‘tức đến sùi bọt mép’ nó như thế nào, giờ thì anh đã hiểu, năm chữ của các cụ này, một chút cũng không khoa trương, anh có thể cảm nhận được rõ ràng khí nóng đang bốc trên đỉnh đầu mình. Diệp Vinh Thu sống chết giữ lấy cái chăn không chịu buông: “Chính cậu bảo không cần đắp mà!”

Hắc Cầu không còn cách nào, đành phải lôi anh từ trong chăn ra, khí huyết dâng lên, trực tiếp kéo chăn ra mà ôm lấy anh. Một tay hắn giữ cảm không cho anh động, sau đó mãnh liệt hôn xuống, như muốn nuốt chửng Diệp Vinh Thu vào bụng.

Thoạt đầu Diệp Vinh Thu còn giãy dụa, nhưng anh tự mua dây buộc mình, tay chân bị vướng trong chăn không chui ra được, chỉ có thể uốn tới ẹo lui như con rắn. Hắc Cầu càng hôn càng dữ dằn, hắn bắt anh mở miệng ra, sau đó đầu lưỡi luồn vào cắn quấy trong miệng Diệp Vinh Thu. Nơi nào đó của Diệp Vinh Thu rất nhạy cảm, vừa bị hôn một chút đã mềm nhũn cả ra, chẳng còn chút khí lực nào, mặc lưỡi Hắc Cầu hút hút liếm liếm.

Cuối cùng Diệp Vinh Thu không giãy dụa nữa. Anh bị Hắc Cầu hôn đến lên tiền, chẳng biết nhân tình thế thái gì.

Qua thật lâu, Diệp Vinh Thu dần khôi phục thần trí, ngây người nhận ra mình đang làm cái gì, thế là anh lại bắt đầu giằng co. Nhưng ban nãy anh bị hôn đến thiếu dưỡng khí, cả người nhũn ra, chỉ có thể giãy dụa nửa thân dưới. Anh uốn éo một hồi, Hắc Cầu buông lỏng người anh ra, hắn bực mình thở dài: “Đồ ngốc, đừng cọ nữa, anh cọ làm tôi sắp bắn ra rồi! Có tin tôi làm anh ngay bây giờ không!” (Đồ ngốc: ở đây HC dùng tiếng Tứ Xuyên, nguyên văn là qua oa từ)

Diệp Vinh Thu lập tức bất động.

Hắc Cầu chăm chú nhìn Diệp Vinh Thu trong bóng đêm một hồi, buông anh ra ngồi xuống, phiền não mà cào tóc mình: “Đầu thế trách tôi được, hôm qua anh có phản kháng đâu!”

Diệp Vinh Thu ngẩn người, không rõ ý của hắn.

Hắc Cầu nhỏ giọng lầm bầm: “Anh không phản kháng gì, làm tôi tưởng anh cũng nguyện ý. Thế mà hôn xong anh lại khóc. Coi như tôi sai rồi được không! Tôi tự nhận sai với anh!”

Lúc này Diệp Vinh Thu mới chợt hiểu ra. Anh lập tức giải thích: “Không phải, tôi...” Nói được một nửa thì anh ngưng lại. Không phải cái gì? Chẳng lẽ nói cậu hôn rất thoải mái chắc? Nghĩ đến đây anh cảm thấy thật khó xử, chẳng biết nói sao cho phải.

Một lát sau, Diệp Vinh Thu chậm rãi buông chăn ra.

Hắc Cầu nhìn anh một cái, không khách khí chút nào mà chui vào trong chăn. Diệp Vinh Thu đỏ mặt nắm lấy tay Hắc Cầu, Hắc Cầu ngạc nhiên: “Sao?” Giọng Diệp Vinh Thu nhỏ như muỗi kêu: “Tôi không có ý đó.”

Hắc Cầu sùng sốt một chút, đột nhiên trở mình đè lên người Diệp Vinh Thu. Nửa người dưới bọn họ đều không mặc gì, lập tức dán cùng một chỗ, Diệp Vinh Thu cả kinh mà giãy như cá bị bắt lên bờ, ngượng ngùng muốn chui ra.

Hắc Cầu đè chặt không cho anh động, môi hắn lại từ từ dán xuống. Diệp Vinh Thu ngoan ngoãn nằm yên bất động.

Hắc Cầu lại hôn một cái, thấy anh không phản kháng, cuối cùng cũng hiểu rõ ý của Diệp Vinh Thu. Hắn buồn bực hỏi: “Anh không có ý đó thì có ý gì? Anh khóc như chết cha chết mẹ, làm tôi khó xử chết đi được.”

Diệp Vinh Thu trừng mắt: “Biến!” Anh cũng chỉ mạnh miệng vậy thôi, chứ đáng về thì ngoan đến không thể ngoan hơn. Sao lại khóc? Chuyện xấu hổ như

vậy có thể nói ra được sao? Chẳng lẽ nói là vui quá, kích động quá nên khóc? Cái tên Hắc Cầu đúng là đồ nào lập phương mà. (nào lập phương: ngốc)

Hắc Cầu vui vẻ, cả người đè nặng lên người Diệp Vinh Thu, nâng mặt anh lên lại hôn một trận điên cuồng. Diệp Vinh Thu vùi chặt lấy ngực hán mặc hán hôn môi, thi thoảng vụng về đáp lại một chút.

Một lát sau, Diệp Vinh Thu đẩy Hắc Cầu ra một chút, bối rối nói: “Gậy của cậu cứ chọc vào bụng tôi, ướt cả rồi, ghê chết đi được.”

Dù sao Hắc Cầu cũng là thanh niên trai tráng, thức ngon trong lòng, lại hôn đến thất điên bát đảo, nếu không có phản ứng thì chính là có bệnh khó nói. Hán buồn bực hỏi: “Anh không phản ứng à?” Nói rồi sờ một cái, quả thật Diệp Vinh Thu không có phản ứng gì, một khối mềm nhũn rũ xuống.

Diệp Vinh Thu tỏ vẻ ghét bỏ nói: “Cậu thu lại đi, rõ bản, ghê chết đi được.” Nói rồi lấy đầu gối đẩy đẩy bụng hán, cho người hán cao lên không chạm vào mình. (thu: ở đây còn có thể hiểu là kiềm chế.)

Hắc Cầu bị đáng về bực bội của anh chọc đến buồn cười: “Anh nghĩ nó là lò xo à? Nói thu là thu được, anh coi tôi là cái gì chứ?”

Diệp Vinh Thu sốt ruột: “Ai ai, cậu xuống đi, bản muốn chết.”

Hắc Cầu không ưa đáng về kiêu căng kia của anh, hán nắm lấy cây gậy của anh rồi dùng bàn tay thô ráp của mình nắn bóp nó: “Tôi xem anh thu thế nào, anh thu vào đi, thu vào đi cho tôi xem.”

“A!” Diệp Vinh Thu bị hán tóm lấy nơi yếu điểm, cảm lòng không đậu mà hô thành tiếng.

Hắc Cầu lấy tay che miệng anh: “Đừng kêu, người ngoài kia nghe được bây giờ!”

Tối từng tuổi này rồi nhưng Diệp Vinh Thu vẫn chưa bị người khác chạm vào nơi riêng tư bao giờ, Hắc Cầu chạm vào như vậy đã khiêu chiến giới hạn của anh, lần này anh hoảng hốt thật sự, liều mạng mà giằng co. Hắc Cầu chỉ định trên anh một tí, không ngờ Diệp Vinh Thu giận thật, hán vội vã buông lỏng tay mình ra: “Đừng rợn nữa, tôi không làm anh đau.”

Diệp Vinh Thu thở hổn hển, ôm chặt nơi vừa bị Hắc Cầu chạm vào kia, trừng hán: “Hôn nhẹ một cái còn có thể được, nhưng loại chuyện đó thì tuyệt đối không!”

“Được được được!” Hắc Cầu vội vã dỗ anh: “Không làm mà, không làm mà.”

“Cậu thề đi!” Diệp Vinh Thu nói.

Hắc Cầu không hiểu: “Thề cái gì chứ?”

Diệp Vinh Thu nói: “Nếu cậu dám làm loại chuyện đó với tôi, cậu sẽ.. cậu sẽ...” Khí thế của anh rất hung ác, nhưng hung ác lại không thể nói nên lời. Anh luyến tiếc không biết phải làm sao với Hắc Cầu.

Hắc Cầu bắt đầu nói: “Thì tôi sẽ không sinh được con, được chưa?”

Diệp Vinh Thu sùng sốt, lòng đầy tự vị khó nói. Chẳng lẽ Hắc Cầu còn muốn cưới vợ sinh con? Hán đang mơ giữa ban ngày hả? Có muốn nghĩ cũng không được nghĩ!

Hắc Cầu ôm Diệp Vinh Thu, vỗ đầu anh dịu dàng: “Được rồi, đừng lộn xộn nữa, ngủ đi, không biết ngày mai còn phải làm cái gì đây.”

Diệp Vinh Thu miễn cưỡng hết giận, ghé đầu vào vai Hắc Cầu.

Hắc Cầu hôn bên tóc mai anh, anh lại chủ động ngẩng đầu lên đáp lại nụ hôn của Hắc Cầu. Anh rất thích môi Hắc Cầu, rất thích cùng hán hôn môi, chỉ một cái chạm như vậy thôi cũng đủ khiến cả người anh tê dại. Có lẽ phải nói là anh rất thích Hắc Cầu, lòng tràn đầy ham muốn. Nhưng không ngờ Hắc Cầu lại tránh môi anh ra, trên chọc nói: “Đừng hôn, hôn nữa tôi lại làm dơ người anh bây giờ.”

Diệp Vinh Thu nhỏ giọng hừ một tiếng, thầm nghĩ: Cái tên này thật xấu xa, không hiểu tình yêu trong sáng thiêng liêng là cái gì. Sau đó dịch vào lòng Hắc Cầu, nhắm mắt lại an tâm ngủ.

Hắc Cầu ngáp một cái, nhắm mắt lại, thầm nghĩ: Hóa ra anh ta có bệnh nan y khó nói, bảo sao không muốn cưới vợ, haha, hóa ra A Bạch là mèo mắt giống.

Sáng hôm sau, Cố Tu Qua tự mình mang giày và quần đến cho bọn họ. Gã tới rất sớm, Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu còn chưa có dậy, lúc gã mở cửa tiến vào thì Diệp Vinh Thu đang nằm trong lòng Hắc Cầu, ngón tay vẽ vẽ trên ngực hán. Hắc Cầu thì vẫn như cũ, lười biếng nhắm hai mắt. Nghe thấy tiếng mở cửa, Diệp Vinh Thu như điện giật mà lập tức lui ra khỏi lòng Hắc Cầu, ôm chân nhìn về phía cửa, Hắc Cầu cũng từ từ mở mắt.

Hiển nhiên Cố Tu Qua đã trông thấy một màn kia. Nhưng bộ dạng gã vẫn rất tự nhiên, một chút giật mình cũng không có, cười hi hi đặt quần áo xuống đầu giường bọn họ. “Tôi mang quần trang tới cho hai người.” Thấy Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu bất động, gã làm vẻ mặt thành thật nói: “Hàng sạch, hàng mới thật đó! Tôi biết người có học mấy người thích nhất là sạch sẽ, Lưu Văn cũng có cái tật này, thấy mưa bản là sốt ruột thấy mẹ.”

Hắc Cầu đuổi lưng nói: “Cảm ơn đoàn trưởng.”

Cố Tu Qua nhìn Hắc Cầu, lại nhìn Diệp Vinh Thu, gã cười cười, đi tới cầm quyển sách tiếng Anh trên bàn gỗ lên: “Sao, sách tốt không?”

Diệp Vinh Thu nhú mày lại, không hé răng.

Hắc Cầu hỏi gã: “Sách của đoàn trưởng sao?”

Cố Tu Qua nói: “Không phải, tôi không biết chữ, huống hồ đây còn là chữ nước ngoài. Sách này tôi nhặt được đấy, vừa thấy tiếng nước ngoài là đã biết bên trong nhất định là hàng tốt, nên mới nhặt mang về.”

Diệp Vinh Thu không nói gì.

Cố Tu Qua đặt sách xuống, chấp tay ra sau lưng rồi đi ra ngoài: “Hôm nay không hành quân, ta tạm thời đóng quân ở Vũ Hán, đợi lệnh từ cấp trên. Không có gì thì ra tôi dạy hai người cách sống trong thời loạn lạc này.” Nói xong gã liền đi ra ngoài.

Hắc Cầu đứng dậy mặc quân trang Cố Tu Qua mang tới, quả nhiên là quần áo mới, trong khi bộ quân phục trên người Cố Tu Qua đã rách cũ. Diệp Vinh Thu thì không muốn mặc, anh muốn tây trang chứ không phải quân trang.

Hắc Cầu nói: “Mặc đi, không mặc thì chỉ có thể phơi mông trần thôi. Anh ta không trả lại quần áo cho anh đâu.”

Về mặt Diệp Vinh Thu không tình nguyện: “Mặc vào khác nào thừa nhận ta là lính?”

Hắc Cầu nói: “Anh không mặc, anh ta cũng không đưa quần áo khác cho anh đâu. Giờ không tránh được đâu, mặc vào đi.”

Diệp Vinh Thu thật sự không muốn phải phơi mông trần, không còn cách nào, anh đành phải mặc bộ quân trang mới tình vào. Hắc Cầu giúp anh chỉnh lại áo, bởi vì khoảng cách quá gần nên Diệp Vinh Thu thuận thế dán tới mỗ mỗ lên môi hắn, lòng lập tức hân hoan.

“Ai nha.” Hắc Cầu lau miệng, cười nói: “Con mèo này sao mà dính người thế, chịu không nổi mà.” Nói rồi bóp cái miệng đang chu ra của Diệp Vinh Thu, dẫn anh đi ra ngoài. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

CHƯƠNG 41.

Họ mặc quân trang xong, đi tới cửa, ở cửa không có ai coi chừng, nhưng bên ngoài binh lính đi tới đi lui, họ không có cơ hội chạy trốn. Hắc Cầu dẫn Diệp Vinh Thu ra ngoài, thấy trong doanh trại rất náo nhiệt, có cơ man người tụ tập ngoài sân, phần lớn đều là binh lính bị thương, đang để mấy người đội mũ bác sĩ màu trắng chữa trị cho họ.

Bởi vì tiến hành ở ngoài trời, nên ngoại trừ mấy cái nhíp và kéo đơn sơ ra thì hầu như không có dụng cụ chữa bệnh gì khác, hiển nhiên chuyện chữa trị này không được kỹ càng tí ni là bao. Một người bác sĩ còi băng đã nhuộm bẩn từ trên người bị thương xuống, đưa cho trợ lý: “Rửa qua một chút.” Sau đó lại nhận một đoạn băng đã phơi nắng qua để thay băng cho người bị thương kia. Hầu như họ đều dùng phương thức trị liệu vật lý, chỉ khi nào họa hoàn bất đắc dĩ lắm mới lấy ra một ít thuốc để dùng cho người bệnh.

Diệp Vinh Thu không đành lòng nhìn. Cảnh máu tanh khiến anh khó chịu, hơn nữa, nghĩ đến chuyện rương thuốc trong kho nhà mình ngày ấy, anh lại càng khó chịu hơn.

Cố Tu Qua đi lên, xem tình hình người bị thương, gã thấp giọng an ủi vài câu, đồng thời yêu cầu một bác sĩ đang tiếc rẻ không dùng thuốc bôi thuốc cho người bị thương. Lúc này gã không còn giống một tên thô phỉ nữa, từ ánh mắt gã, Diệp Vinh Thu có thể nhìn thấy được sự quan tâm chân thành.

Cố Tu Qua đi ra khỏi khu vực chữa trị, dẫn Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu đi về phía trước. Còn chưa đi được mấy bước, họ đã trông thấy Lưu Văn và Quách Võ. Hai người kia tựa như trời sinh tương khắc, lúc này lại đang cãi nhau. Lưu Văn mặt vô biểu tình đứng yên, mà Quách Võ thì đang nổi giận đùng đùng, hất rút khẩu “nhị thập hương” bên hông ra: “Con mẹ nó có tin ông đây bắn chết anh không?”

Lưu Văn không thèm đếm xỉa gì tới hắn.

Trông thấy Cố Tu Qua đi tới, gương mặt Lưu Văn lộ rõ ý cười, vội đi tới: “Đoàn trưởng.”

Quách Võ phẫn nộ thu súng về.

Cố Tu Qua gật đầu với Lưu Văn, sau đó đi lên vỗ vỗ vai Quách Võ: “Vật tư đã đến chưa?”

Quách Võ nói: “Đến rồi.” Hắn dẫn bọn họ đến một nhà kho được xây tạm, Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu thấy trong đó có hơn mười khẩu súng, trông vô cùng lộn lộn, giống như hội chợ triển lãm súng ống không bằng, ngay cả giá đỡ cũng không giống nhau. Hơn nữa, súng ở đây có vẻ như không phải súng mới, thậm chí nòng súng còn bị lệch, trông như súng bị đào thải không bằng.

Cố Tu Qua đi vào chọn nửa ngày, cuối cùng lấy ra hai khẩu Shiki 38, xoay người ném cho Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu. Hắc Cầu vung vàng bắt lấy, Diệp Vinh Thu thì sợ đến không dám nhận, súng cứ như vậy mà rơi xuống dưới đất.

Cố Tu Qua nhìn anh cười chế nhạo: “Nhặt lên. Đi theo tôi.”

Diệp Vinh Thu nhìn khẩu súng đen thùi lù kia thấy da đầu như tê dại, không sao nhặt lên nổi. Hắc Cầu nhặt lên, nhét vào trong lòng anh. Diệp Vinh Thu nhìn Hắc Cầu, từ trong ánh mắt hắn có thể thấy được sự kiên định và cổ vũ, ngay sau đó anh thấy mình như được tiếp thêm sức mạnh, nắm chặt khẩu súng trường trong tay.

Hắc Cầu theo Cố Tu Qua đi ra ngoài, Diệp Vinh Thu chạy tới bên cạnh hắn, nhỏ giọng hỏi: “A Hắc, anh ta muốn làm gì vậy?”

Hắc Cầu vươn một tay ra, dịu dàng vuốt tóc anh: “Không có gì đâu.”

Diệp Vinh Thu nhìn hắn cười: “Ừ. Cậu đừng bỏ tôi lại mà cứ theo sát tôi nhé, tôi sợ lắm.”

Hắc Cầu quay đầu khe khẽ thở dài: Diệp Vinh Thu ý lại vào hắn quá mức rồi. Trước kia đã vậy, từ lúc hắn nhận không được ý loạn tình mê mà hôn Diệp Vinh Thu xong, mức độ dựa dẫm của Diệp Vinh Thu lại nhảy vọt đến một cảnh giới mới. Được người ta coi trọng hiển nhiên rất thích rồi, nhưng ánh mắt nóng bỏng của Diệp Vinh Thu kia khiến hắn thấy có chút sợ hãi. Hắn biết rõ hậu quả của căn bệnh ý lại này, nếu một ngày hắn không thể tiếp tục ở bên cạnh Diệp Vinh Thu, không biết người này sẽ sống thế nào.

Cố Tu Qua dẫn họ ra ngoài doanh trại, đi tới một bãi đất trống. Bãi đất này là một thửa ruộng bỏ hoang, rộng mênh mông bát ngát, bốn phía không có lấy một bóng người, từ đây nhìn lại, doanh trại chỉ còn là một chấm nhỏ xíu, mà ba người họ, mỗi người cầm một khẩu súng trong tay. Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu bị bắt, hai ngày đầu coi như có chút tự do, đến lúc này đây, nhìn bãi đất trống Diệp Vinh Thu chỉ muốn khóc, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm: Trốn! Tôi muốn bỏ trốn!

Đúng lúc này, Cố Tu Qua đột nhiên quay đầu, chĩa súng về phía Diệp Vinh Thu. Đầu óc Diệp Vinh Thu đang trống rỗng, lúc này bị gã chĩa súng về phía mình thì không khỏi cả kinh, anh đứng yên không dám động như một cây cọc gỗ. Đột nhiên, Cố Tu Qua dờn họng súng, híp mắt nhắm mục tiêu, hai giây sau, hắn bóp cò.

Pằng một tiếng, Diệp Vinh Thu sợ đến rớt cò nhắm chặt mắt lại.

“Trúng phóc.” Cố Tu Qua cười ha ha đứng thẳng dậy, huơ tay múa chân chạy về phía gã vừa nổ súng, từ trong bụi cỏ lấy ra một con thỏ: “Tới đây, tới đây mà xem này, tối nay cả nhà được một bữa rồi.” Cố Tu Qua lớn tiếng bắt chuyện với Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu.

Hắc Cầu đi tới trước mặt Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu vẫn đứng như trời trồng. Hắn nheo nheo lòng bàn tay Diệp Vinh Thu, lúc này đây Diệp Vinh Thu mới dần dần buông lỏng. Sau đó hắn bỏ lại Diệp Vinh Thu mà đi về phía Cố Tu Qua, Diệp Vinh Thu thấy vậy cũng đành rào bước theo sau.

Cố Tu Qua bắn trúng một con thỏ, con thỏ đáng thương kia vẫn còn giùng giằng giãy dụa. Gã tóm lấy tai thỏ, bới phần da lông ra cho bọn họ nhìn thấy vết thương: “Nhìn xem, đây là hướng đạn bắn.” Sau đó gã lật con thỏ, chỉ về phía máu chảy ra: “Còn đây là hướng đạn bay ra. Có thấy lực đạn bay vào và đạn bay ra không chênh nhau bao nhiêu không? Khẩu này chính là khẩu Shiki 38, bắn thỏ mà thỏ nó còn giãy dụa được thế này, giả dụ phát súng kia mà bắn vào địch thì lúc này địch nó đã xông lên kẻ dao vào người ta rồi.”

Hắc Cầu nhận lấy con thỏ kia, vết thương vô cùng gọn, trừ phi đạn bắn trúng chỗ hiểm, bằng không sẽ không để lại vết thương trí mạng. Hỏi Hắc Cầu còn làm thuộc hạ của Hoàng Tam, hắn từng trông thấy súng tự chế, loại súng này nhắm khó chính xác, còn rất dễ cướp cò, nhưng nếu đạn mà bắn trúng người thì sẽ để lại một lỗ thủng lớn trên cơ thể, có khi nội tạng còn rơi ra theo lỗ thủng kia, người thương mà trúng thì khó có cả năng sống sót.

Diệp Vinh Thu ngại máu tanh, đứng một bên không muốn nhìn.

Cố Tu Qua ném cho bọn họ một xâu đạn: “Biết nạp đạn chưa?”

Trước đây Hắc Cầu từng dùng qua súng lục, cũng đã từng nhìn thấy súng trường, hắn nghiên cứu một lúc, liền nạp đạn vào xong. Diệp Vinh Thu thì vẫn đứng yên một chỗ không nhúc nhích, tâm lý bài xích của anh mạnh vô cùng.

Cố Tu Qua thấy thế tiến lên trước, cười hi hi nói: “Cậu sinh viên, để tôi dạy cho cậu, xem cho kỹ vào!” Gã nói xong đưa khẩu súng ra trước mặt Diệp Vinh Thu, chậm rãi tháo chốt an toàn, cho đạn vào, hoàn thành động tác nạp đạn.

Lúc gã lại gần, Diệp Vinh Thu dờn đường nhìn sang hướng khác, không muốn nhìn tới động tác của gã.

Cố Tu Qua nói: “Tôi còn tưởng người đọc sách các cậu thích xem mấy thứ mới mẻ, cái gì cũng tình nguyện học. Hóa ra cậu sinh viên chỉ thích đọc sách gì đó.”

“Anh!” Diệp Vinh Thu bị gã kích, cả giận nói: “Dựa vào cái gì mà tôi phải học! Tôi đâu phải là lính! Tôi là bị anh bắt tới!”

Cố Tu Qua nâng mi, nhìn quân trang trên người anh: “Thế cậu đang mặc cái gì kia?”

Tâm tình Diệp Vinh Thu lúc này rất tệ, không chịu nổi phép khích tướng của gã, nghe vậy anh liền ném súng xuống đất, bắt đầu cởi bộ quần áo xanh biếc trên người mình. Cố Tu Qua cũng không ngăn cản, ôm ngực lạnh lùng nhìn anh. Diệp Vinh Thu cởi quần áo xong, đến đây lưng thì do dự một chút, không tiếp tục cởi nữa.

Cố Tu Qua có vẻ hứng thú nhìn anh: “Cởi đi..”

Lúc này Diệp Vinh Thu bắt đầu sợ hãi, thầm nghĩ muốn bỏ đi, nhưng anh không thể đi một mình, Hắc Cầu vẫn còn ở đây. Anh đưa mắt nhìn về phía Hắc Cầu, mong Hắc Cầu hưởng ứng hành động của mình. Lúc này ở đây chỉ có ba người bọn họ, chỉ cần chế ngự được Cố Tu Qua là bọn họ có thể dễ dàng bỏ chạy, chạy về Nghi Xương, hoặc chạy tiếp về Trưng Khánh, không bao giờ.. quay lại cái nơi doanh trại đáng ghét này nữa.

Nhưng Hắc Cầu không tỏ thái độ gì, hần cúi đầu nghiên cứu khẩu súng trong tay mình, thậm chí còn không mở miệng nói giúp Diệp Vinh Thu câu nào.

Diệp Vinh Thu sốt ruột.

Cố Tu Qua dùng giọng điệu như thầy giáo dỗ học sinh tiểu học: “Cậu sinh viên à, bây giờ An Khánh bị giặc Nhật đánh chiếm rồi, dựa vào cái thói rên sất khi còn nóng, thừa nước đục thả câu của giặc Nhật, bọn họ mò tới Vũ Hán chỉ là chuyện ngày một ngày hai thôi. Bây giờ tôi không dạy cậu nhập ngũ thế nào, tôi là dạy cậu phải làm thế nào khi gặp giặc Nhật.”

Nỗi uất ức ứ lại suốt hai ngày qua của Diệp Vinh Thu cuối cùng cũng bạo phát, anh giận dữ nói: “Sao tôi phải học mấy cái này? Tôi cũng không phải lính! Tôi sẽ không ra chiến trường đánh giặc! Nhà tôi ở Trưng Khánh, cha và anh trai còn đang đợi tôi trở về, nhất định bây giờ họ đang rất lo cho tôi! Làm lính vốn là chuyện của các người, các người đánh nát bát, để Nhật Bản chiếm nửa Trung Quốc! Các người không lo đi đối phó thế nào với giặc Nhật mà lại đi ức hiếp dân thường chúng tôi! Có đoàn trường uy phong quá nhỉ, Có đoàn trường ra dáng anh hùng quá nhỉ?!”

Hắc Cầu nhíu mày, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

Cố Tu Qua yên lặng nghe anh nói xong những lời này, nhếch môi cười một tiếng, ánh mắt trở nên hung ác nham hiểm. Diệp Vinh Thu cảm nhận được lệ khí trên người gã, sợ hãi mà lui về phía sau một bước.

Một giây tiếp theo, Cố Tu Qua đột nhiên phát tác, nhào tới nhéo cổ áo Diệp Vinh Thu. Lúc gã tiến lên Hắc Cầu cũng bước tới, nhưng Cố Tu Qua nhanh hơn hẳn nhiều, dù sao gã cũng được mài giũa trên chiến trường nhiều năm, Hắc Cầu vừa tiến được bước đầu, một tay Cố Tu Qua đã nâng lên, chĩa súng trường vào người Hắc Cầu, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Cái cậu nhóc này được cậu bao bọc quá tốt rồi. Bây giờ tôi phải dạy cho cậu ta một bài học, người nhà đứng sang một bên đi.”

Hắc Cầu nhìn hòng súng đen ngòm một lúc, chậm rãi lui ra.

Cố Tu Qua nhéo cổ áo lột trong của Diệp Vinh Thu, khí lực gã rất lớn, cả người Diệp Vinh Thu bị nhấc lên, ngón chân miễn cưỡng chạm đất, tay quơ loạn trên không, mặt mày thì tái mét. Cố Tu Qua nhìn anh đăm đăm, gần từng chữ nói: “Bây tuổi tôi làm hồ tử, mười sáu tuổi tòng quân, hai mươi tư tuổi rời Đông Bắc, vào Nam được bảy năm. Năm nay tôi ba mươi tuổi, người như cậu tôi đã gặp rất nhiều rồi! Có phải cậu nghĩ gia đình cậu rất cao quý không? Có phải cậu nghĩ lính chúng tôi đều là tiện chủng không? Tôi nói cho cậu biết, mấy suy nghĩ này không chỉ có ở mấy tên thiếu gia các cậu, mà ngay cả mấy lão quân phiệt cầm binh cũng chẳng coi quân binh chúng tôi là người. Ngay cả Tưởng Trung Chính, Diêm Tích Sơn, Phùng Ngọc Tường cũng đều cùng một ruột! Dù sao cũng tiện tay mà, chẳng cần phát trang bị, cũng chẳng cần huấn luyện, cứ đẩy hết lên chặn giặc Nhật tinh anh, súng đạn đầy đủ, như vậy có thể cản bước, kéo dài thời gian với giặc Nhật, còn có thể mượn giặc Nhật để giải quyết mấy cái cọc phiền phức, người chết ấy hả, coi như cỏ rác, chỉ cần họ vẫn giữ được vinh hoa phú quý nhà họ là được rồi. Còn người dân ấy hả, dân đâu phải vinh hoa phú quý nhà các người, các người chỉ cần vẫn có thể ăn no an nhàn là được, lính chết một hay một ngàn người cũng chẳng liên quan! Dù sao người chết cũng đâu phải mấy người!”

Mặt Diệp Vinh Thu lúc này đã đỏ lên, ra sức gỡ tay Cố Tu Qua muốn gã buông ra, nhưng tay Cố Tu Qua như làm bằng sắt, không sao lay chuyển được.

Cố Tu Qua thờ hỏn hển mấy hơi, nói tiếp: “Cậu nghĩ có dám bầy loại người hả? Tôi nói cho cậu biết, mệnh chia dăm bảy loại, nhưng người thì không đâu, đã sinh ra trên đời này thì ai cũng là tiện nhân mà thôi! Hôm nay cậu giàu sang, ai dám chắc ngày mai cậu không phải con kiến hôi ngoài đường? Nhà cậu giàu lắm à? À, nhà buôn bán, vừa sinh ra đã là tiểu thiếu gia đúng không? Có phải cậu cho rằng lính chúng tôi đều là ăn xin thổ phỉ? Cậu thấy cậu có gì hơn người? Cậu có gì hơn người?” Gã chỉ tay về phía doanh trại: “Lư Văn! Nhà Lư Văn làm ăn ở Thượng Hải, ở đó toàn người nước ngoài, người Nhật đánh tới Thượng Hải, nhà cậu ấy mở cửa hàng bán ô tô Pháp, vẫn tiếp tục buôn bán như thường, chiến tranh chẳng ảnh hưởng gì đến họ! Còn có Quách Võ, ông nội cậu ta là Đa La bồi lạc trong triều Thanh, đến Phổ Nghi cũng phải gọi một tiếng Hoàng Thúc. Triều Thanh sụp đổ, nhà họ vẫn giàu sang như thường, cậu ta tốt nghiệp trường quân sự Hoàng Phố, chính là trường Tưởng Trung Chính làm hiệu trưởng, bao nhiêu đơn vị bộ đội cậu ta không vào, lại đi vào đơn vị của tôi.”

Lúc này Diệp Vinh Thu đã không còn khí lực để vùng vẫy. Cố Tu Qua buông anh ra, anh mềm nhũn ngã xuống dưới đất.

Cố Tu Qua nói: “Dân Trung Quốc hận giặc Nhật sao? Hận, người Nhật chiếm quê hương của họ, cướp mất an bình của họ. Nhưng mọi người không chỉ hận người Nhật, mà còn hận lính Trung Quốc, bởi vì chúng tôi luôn thất trận. Chúng tôi không muốn đánh bại họ sao? Chúng tôi luôn bại trận, chung quy cũng chỉ vì mấy người!” Gã chỉ vào mũi Diệp Vinh Thu mắng to: “Cấp trên tâm bất chính, cấp dưới cũng chẳng khác là bao! Cả Trung Quốc to như vậy, đến mấy nghìn vạn dân, nhưng có bao nhiêu người là có tâm?! Con mẹ nó ai cũng sợ chiến tranh thì mẹ nó, ai sẽ chịu chết đây? Tôi từng nghe một ký giả nói, Trung Quốc bị đánh thành ra như vậy là lỗi của toàn bộ dân Trung Quốc! Lúc đó tôi nói với anh ta, biến con mẹ anh đi, cả Trung Quốc này chỉ có

quân nhân là không có tội, bởi vì chúng tôi vẫn còn đang liều mạng, vẫn còn đang chiến đấu, dùng tính mạng của mình để chiến đấu, bảo vệ quốc gia, để mấy gã cầm binh ham vinh hoa phú quý và người dân được hòa bình an nhàn! Ngay cả khi ai cũng có tội thì lính chúng tôi cũng đang liều mình chuộc tội! Chỉ có mình chúng tôi chuộc tội! Cậu nghĩ là chiến tranh thì tôi vui lắm sao, vui cái đầu cậu! Chẳng ai muốn ra chiến trường, nhưng có không muốn thì vẫn phải đánh! Tôi bắt những người dân tự cho mình là đúng như cậu ra chiến trường đấy! Một người không đánh được thì tôi bắt một trăm, một vạn người đi đánh! Trung Quốc lớn như vậy, nhiều người như vậy, tôi không tin ta không đánh được bọn Nhật!”

Lúc này Cố Tu Qua tựa như một con báo hung ác, Diệp Vinh Thu không nói nên lời bởi cảm giác bức bối trong lòng, lúc này đây anh rất muốn khóc. Nếu như là trước kia, nghe một phen luận điệu như vậy, có lẽ anh sẽ vỗ tay khen hay và thấy nó thật triết lý. Nhưng bây giờ anh bị bắt, bị mắng, bị ép cầm súng ra chiến trường, trong lòng chỉ thấy không phục: Dựa vào cái gì mà lại là anh? Đúng vậy, Trung Quốc lớn như vậy, có đến mấy nghìn vạn người, con mẹ nó dựa vào cái gì mà anh phải đi đánh?

Diệp Vinh Thu vứt bỏ giáo đường mấy chục năm qua, như một kẻ điên mà hét lớn với Cố Tu Qua: “Chính anh không tự đi chịu chết, anh cho anh là cái gì? Anh dựa vào cái gì mà làm như vậy?”

Lúc này Cố Tu Qua đã tỉnh táo lại, gã cười lạnh nói: “Nếu tôi chui vào đại bác mà có thể bắn chết giặc Nhật, nhất định tôi sẽ lập tức chui vào khẩu đại bác ấy, tuyệt đối không nói hai lời! Ở đời tôi chẳng là ai, nhưng chiến tranh, nhất định tôi sẽ xông lên đầu tiên. Tôi chẳng có gì để dựa vào, tôi chỉ dùng cách của mình để ngăn quốc gia ta diệt vong. Cậu đang nghĩ, nhiều người Trung Quốc như vậy, dựa vào cái gì mà tôi lại đi bắt cậu chứ gì? Tôi nói cho cậu biết, đây là số mệnh rồi!”

Diệp Vinh Thu không nói gì, chỉ không ngừng run lên.

Một lát sau, Cố Tu Qua nhặt khẩu súng Diệp Vinh Thu vừa ném xuống lên, nhét vào trong tay Diệp Vinh Thu: “Tôi chỉ dạy cho cậu một lần, cái tôi dạy cậu là cách đấu tranh, sống sót trong thời buổi nước mất nhà tan, chứ không phải tôi dạy cậu cách gia nhập quân ngũ. Nhập ngũ không phải trách nhiệm mà mỗi một người Trung Quốc chúng ta, đều cần có tâm làm lính.” Sau đó gã nạp đạn trước mặt Diệp Vinh Thu một lần nữa.

Diệp Vinh Thu cầm súng, run rẩy nạp đạn vào, nhưng tay anh không ngừng run, phải làm rất nhiều lần mới có thể thành công, sau đó anh giờ súng lên, nhắm về phía Cố Tu Qua.

Cố Tu Qua nhìn anh thản nhiên. Gã dám dẫn Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu tới nơi này, gã dám đưa súng đạn cho hai người, thì chẳng có lý do gì để gã phải sợ họ nổ súng với mình. Nếu bọn họ có gan nổ súng với gã, nổ súng với một người Trung Quốc, thì như vậy họ sẽ có gan xông lên chiến trường mà liều mạng với giặc Nhật.

Thật sự, Diệp Vinh Thu không dám nổ súng, tay anh run đến mức súng sắp rơi ra, nhưng anh không chịu buông, nếu buông có nghĩa là anh chịu thua, anh chấp nhận chuyện tòng quân, và anh thì đương nhiên không muốn.

Cố Tu Qua kiên nhẫn đợi Diệp Vinh Thu ra quyết định.

Hai người căng thẳng hồi lâu, Hắc Cầu đi lên. Hắn nắm lấy nòng súng của Diệp Vinh Thu, chậm rãi ép xuống. Cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng vỡ òa, hoàn toàn buông tay, súng rơi vào trong tay Hắc Cầu. Hắc Cầu ném súng xuống mặt đất, đến gần Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu lập tức nhào vào lòng hắn, không ngừng run lên, nhịp thở hỗn loạn, tựa như có thể ngắt đi bất cứ lúc nào. Hắc Cầu nhẹ nhàng vỗ lưng anh trấn an, sau đó quay đầu nói với Cố Tu Qua: “Đoàn trưởng, cháu tôi thân thể không thoải mái, tôi dẫn về phòng nghỉ ngơi.”

Cố Tu Qua móc một điều thuốc ra châm lửa, khoát khoát tay: “Đi đi. Cho cậu ta về ngủ đi, nếu cậu còn muốn học thì lại tới đây, tôi ở đây chờ cậu.”

Hắc Cầu đỡ Diệp Vinh Thu đi về phía doanh trại. Diệp Vinh Thu nắm lấy tay hắn không chịu cắt bước. Anh run giọng nói: “Tôi sợ lắm, A Hắc à, tôi không muốn chết. Tôi không quay lại doanh trại đâu, tôi muốn về nhà, cậu đưa tôi về nhà đi.”

Hắc Cầu trầm mặc.

Diệp Vinh Thu quay đầu nhìn Cố Tu Qua, Cố Tu Qua đang hút thuốc nhìn trời đến ngáy ra. Diệp Vinh Thu nói: “Chúng ta lên bỏ trốn đi, không phải Lưu Văn nói, anh ta chưa bao giờ giết lính đào ngũ hay sao, chúng ta chạy đi, anh ta sẽ không nổ súng đâu.”

Hắc Cầu vẫn trầm mặc.

Diệp Vinh Thu tuyệt vọng nhìn hắn: “Cậu không muốn chạy sao?”

Hắc Cầu rũ mắt xuống lặng lẽ nhìn ngón chân mình. Một lát sau, hắn nói ra câu mà Diệp Vinh Thu ghét nhất: “Tôi không biết nữa.”

.o.

Đa La bối lạc: có nghĩa là “chúa tể” trong tiếng Mãn Châu, thường được gọi tắt là Bối lạc. Tước hiệu này thường được ban cho con trai của Thân vương hoặc Quận vương.

Diêm Tích Sơn (1883-1960). Là một quân phiệt Trung Hoa phục vụ trong Chính phủ Trung Hoa Dân Quốc. Phùng Ngọc Tường (1882-1948). Là một tướng lĩnh thời Dân Quốc và là một trong số những nhà lãnh đạo của Quốc Dân Đảng. Phổ Nghi. (1906-1967) – là hoàng đế cuối cùng của triều đại nhà Thanh nói riêng và của chế độ quân chủ trong lịch sử Trung Quốc nói chung. Đăng bởi: admin

Chương 42

CHƯƠNG 42.

Hắc Cầu đưa Diệp Vinh Thu trở về doanh trại, trải chăn ra để anh nằm xuống ngủ một lát. Diệp Vinh Thu không tài nào bình tĩnh nổi, cho dù Cố Tu Qua đã đặc biệt cho hai người họ ở một phòng riêng thì anh vẫn run rẩy như cũ. Anh không muốn nằm xuống, cửa vừa đóng lại liền rúc vào trong lòng Hắc Cầu, ôm chặt lấy hắn, hận không thể khảm mình vào người Hắc Cầu.

Hắc Cầu dịu dàng vuốt lưng anh, nhẹ giọng dỗ dành: “Không có chuyện gì, không sao cả, anh sẽ không chết đâu mà.”

Diệp Vinh Thu run thật lâu, đến khi cơ thể kiệt sức mới dừng lại, Hắc Cầu đỡ anh nằm xuống, hôn lên trán anh: “Ngủ một lát đi.” Hắn muốn đi luyện tập, nhưng Diệp Vinh Thu lại giữ chặt lấy hắn không cho hắn nhôm dậy: “Đừng, ở với tôi đi.”

Không còn cách nào, Hắc Cầu đành phải nằm xuống bên cạnh anh.

Diệp Vinh Thu không ngừng thì thào: “Tôi sợ lắm... tôi không muốn chết.. tôi thực sự không muốn chết.. tôi không muốn làm lính.. không muốn đi đánh giặc..”

Hắc Cầu thở dài: “Chưa chắc đã chết mà.”

Diệp Vinh Thu nức nở nói: “Tôi thực sự rất sợ.”

Hắc Cầu lại kéo anh vào lòng một lần nữa, nhẹ nhàng vỗ về an ủi.

Một lát sau, Hắc Cầu buông Diệp Vinh Thu ra, đi tới bên cửa sổ. Diệp Vinh Thu nghĩ là hắn muốn ra ngoài, vội vàng kêu lên: “Đừng.”

Hắc Cầu nói: “Anh ngủ đi, tôi không đi đâu.” Sau đó lại nhìn binh lính đi tới đi lui ngoài cửa sổ đến đờ ra.

Mấy phút sau, Hắc Cầu quay đầu lại, thấy Diệp Vinh Thu vẫn nhìn mình chăm chăm, hắn sững sốt một chút, lại quay đầu tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diệp Vinh Thu có cảm giác, hắn định chờ anh ngủ xong rồi lại đi ra. Ý thức được Hắc Cầu muốn làm gì, anh ngồi bật dậy: “Cậu.. cậu muốn ra ngoài học bắn súng?”

Hắc Cầu không phủ nhận.

Diệp Vinh Thu không thể tin nổi, thậm chí anh còn có cảm giác như bị phản bội. Hắc Cầu và anh cùng bị bắt tới, anh mong Hắc Cầu sẽ cùng mình chống lại gã đoàn trưởng thổ phi kia, mong Hắc Cầu có thể cùng anh quay trở về nhà, nhưng sao bây giờ Hắc Cầu lại chịu khuất phục như vậy? Anh vừa sợ hãi vừa tủi thân hỏi: “Tại sao?”

Cuối cùng Hắc Cầu cũng thu hồi đường nhìn, hắn khẽ thở dài, quay trở về bên người Diệp Vinh Thu. Không đợi Hắc Cầu mở lời, Diệp Vinh Thu đã bản lĩnh thanh: “Sao chúng ta phải nhượng bộ? Giặc đáng ghét, kiểu gì chẳng có người đi đánh. Sao có thể tùy tiện bắt người ta làm lính được? Trước giờ chúng ta đâu có biết đánh giặc đâu! Hơn nữa, cái kiểu quân đội gì đây? Đoàn trưởng thì như thổ phi, nòng súng thì lệch, người bị thương thì không được dùng thuốc, súng thì chẳng có đạn. Đây không phải là đi đánh giặc mà anh ta muốn bắt chúng ta đi chịu chết!” Anh khổ sở van nài: “Sẽ chết đó, A Hắc à, sẽ chết thật đó.”

Hắc Cầu bình tĩnh nhìn anh: “Tôi biết. Nhưng từ mười hai tuổi tôi đã hiểu được một đạo lý, đó là, mặc kệ ta có muốn chấp nhận hay không, thì sự thật vẫn cứ là sự thật, nếu chấp nhận nó, ta có thể sống dễ dàng hơn một chút. Nếu anh không biết dùng súng, đến khi giặc Nhật tới, anh ta sẽ bắt anh ra chiến trường chứ sẽ không vì vậy mà thả anh. Biết dùng súng thì còn có thể phản kháng, nếu không thì thực sự là đi chịu chết.”

Diệp Vinh Thu á khẩu không thể trả lời được. Qua một lúc lâu, anh vô lực vùi đầu vào khuỷu tay.

Hắc Cầu đứng lên, Diệp Vinh Thu hoảng hốt giữ tay hắn lại: “Nhưng.. nhưng tôi không cam lòng.”

Hắc Cầu ấn tay lên đỉnh đầu anh, thấp giọng nói: “Anh đúng là một cậu ấm. Con người không nên sống mà chỉ biết một mình mình..”

Diệp Vinh Thu nhìn hắn đầy hoang mang khó hiểu.

Hắc Cầu chậm rãi buông lỏng lực ở tay, nhẹ nhàng xoa xoa tóc Diệp Vinh Thu: “Anh nghỉ ngơi một chút đi.” Trong lòng hắn thấy rất áp lực, một phần vì cảm giác mờ mịt với tương lai, một phần khác đến từ Diệp Vinh Thu. Hôm nay Cố Tu Qua nói rất đúng, cho dù hắn bị người ta ép đi thì hắn vẫn thấy

rất đúng, bởi vì hắn thực sự muốn tiến về phía trước, Cổ Tu Qua chỉ giúp hắn thuận theo dòng thủy mà thôi. Thật ra lúc mới bị bắt đi lính, trong lòng hắn cũng không có ý muốn chống lại, thậm chí còn mơ hồ thấy thoải mái. Hắn tin vào số mệnh, hắn nghĩ đây là biển chỉ dẫn cho hắn trong con đường tăm tối. Từ lúc theo Diệp Vinh Thu chống lại Hoàng Tam, hắn không biết mình phải đến nơi nào, nếu như hắn chỉ có một mình, như vậy hắn sẽ thân nhiên chấp nhận tình cảnh này, nhưng bây giờ bên cạnh hắn còn có thêm Diệp Vinh Thu. Hắn có thể hiểu sự chống đối của Diệp Vinh Thu với chuyện này, bởi Diệp Vinh Thu còn có người thân giàu sang, có nhiều thứ để lưu luyến, không giống hắn chỉ một thân một mình. Nhưng việc Diệp Vinh Thu không hiểu rõ đạo lý khiến hắn thấy có chút sốt ruột, sự sốt ruột này có lẽ đến từ vài tia không cam lòng còn chưa hoàn toàn bị dẹp yên trong lòng.

Hắc Cầu đẩy cửa đi ra ngoài, Diệp Vinh Thu ngồi trong phòng một hồi, cuối cùng đành chạy theo. Anh vội vã đuổi theo sau Hắc Cầu, kéo tay hắn tội nghiệp gọi một tiếng: “A Hắc.”

Hắc Cầu quay đầu nhìn anh một cái, Diệp Vinh Thu bắt lực đến cực hạn rồi, bộ dạng kia của anh, giống như chỉ cần thổi một hơi cũng có thể tan vỡ, Hắc Cầu thấy vậy, nắm chặt bàn tay anh: “Đi thôi.”

Diệp Vinh Thu đành phải đi theo.

Quả nhiên Cổ Tu Qua vẫn còn đứng ở thửa ruộng hoang kia đợi bọn họ. Thấy Hắc Cầu dẫn theo Diệp Vinh Thu đi ra, gã hơi ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng nở nụ cười: “Tối rồi à, súng kia kia, nhặt lên rồi luyện tập đi.” Gã không nhắc đến chuyện vừa phát sinh, giống như chưa có gì xảy ra cả.

Shiki 38 là khẩu súng rất thích hợp cho người mới dùng súng, bởi vì khi bắn đạn, độ giật ít, dễ dàng khống chế, hơn nữa độ chính xác cao. Ngoại trừ lực sát thương kém ra thì hầu như không có bất kỳ khuyết điểm nào. Đồng thời, đây cũng là khẩu súng bắn tia xuất sắc, lính được luyện bắn tia bằng súng này thì có thể bắn trăm phát trăm trúng.

Cổ Tu Qua dạy họ cách sử dụng súng Shiki 38, Hắc Cầu học rất nghiêm túc, nhưng Diệp Vinh Thu vẫn còn có chút đỗi chọi, nhưng sự tập trung của Hắc Cầu ảnh hưởng đến anh, nên anh đành bắt đầu đi học theo. Để biểu thị sự bất mãn của mình, Cổ Tu Qua nói gì với anh anh cũng làm như không nghe thấy. Cổ Tu Qua thấy vậy, nên đôi khi Diệp Vinh Thu làm sai mà Hắc Cầu làm đúng, gã sẽ cố ý nhắc Hắc Cầu một lần, Diệp Vinh Thu nghe thấy được cũng học theo.

Đến khi bọn họ biết cách sử dụng súng trường, Cổ Tu Qua lại lấy một bia ngắm ra cho họ tập ngắm bắn. Đến khi tương đối ổn, Cổ Tu Qua dẫn họ đến thao trường, để Lưu Văn cho họ luyện tập cùng các binh lính khác, còn gã thì cùng Quách Vô lên quân bộ.

Tối đến, Cổ Tu Qua ngồi xe tải trở về doanh trại, đi cùng gã còn có mấy xe tải khác chở vật tư và mười mấy binh lính.

Lúc xe tải quay trở lại, Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu đang ngồi trong sân ăn cơm tối cùng mọi người. Kể từ hôm nay, Cổ Tu Qua sẽ không còn cảm tức họ nữa, nhưng gã vẫn sai người canh chừng họ, không để họ có cơ hội chạy trốn. Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu vừa ăn cơm với canh súp, vừa nhìn một nhóm binh từ trên xe xuống.

Đây cũng là một nhóm binh tàn, tinh thần họ có vẻ trầm lắng, mọi người liên tiếp bước xuống xe, trông không giống như là lính được chuyển tới mà giống như phạm nhân hơn.

Một cậu trai ngồi bên trên Hắc Cầu hưng phấn nói: “Hay quá, có người mới tới.”

Hắc Cầu quay đầu nhìn cậu một cái, là một cậu trai trẻ tuổi, thậm chí còn có thể gọi là một cậu bé. Ấn tượng đầu tiên của Hắc Cầu với cậu ta chỉ có một chữ: Tròn. Đầu tròn, mắt tròn, ngay cả mũi cũng tròn, trông mặt mũi cậu ta có vẻ rất có tinh thần.

Hắc Cầu hỏi cậu ta: “Cậu tên gì?”

Người nọ nuốt rau xanh, vui vẻ nói: “Em là Mạnh Nguyên!”

Hắc Cầu hỏi: “Viên trong ‘viên cốn’?” (viên cốn = tròn xoe ‘nguyên’ và ‘viên’ là hai chữ đồng âm yán)

Mạnh Nguyên ngây thơ gãi gãi đầu: “Bố em nói là nguyên trong nguyên khí.” (nguyên khí = sức sống)

Hắc Cầu trêu cậu ta: “Ồ, là viên cốn đó, cùng một chữ.”

Hiển nhiên Mạnh Nguyên không biết chữ, vẻ mặt đầy ngạc nhiên: “Thật thế à? Hóa ra chính là chữ ‘viên’ đó!”

Có lẽ do mặt Mạnh Nguyên quá tròn nên Hắc Cầu nghĩ cậu ấy rất trẻ, tựa hồ chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi thôi. Hắn hỏi Mạnh Nguyên: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Nghe giọng nói, là người Sơn Tây hả?”

Mạnh Nguyên nói: “Em mười tám! Ở Đại Đồng, Sơn Tây!” Cậu ta lại hỏi Hắc Cầu: “Anh tên gì?”

Hắc Cầu nói: “Gọi Hắc Cầu là được rồi.” Hắn chỉ Diệp Vinh Thu đang buồn bã ỉu xiu ngồi bên cạnh: “Anh ấy là A Bạch! Bọn anh đều là người Trùng Khánh.”

Mạnh Nguyên nở nụ cười, lộ ra chiếc răng nanh hổ con: “Anh Hắc Cầu, anh A Bạch.” Cậu bé người Sơn Tây này rất cởi mở, trả lời Hắc Cầu xong thao thao bất tuyệt một hồi một hồi. Cậu ta kể cho Hắc Cầu, trước khi quân Nhật đánh An Khánh một ngày, Cổ Tu Qua vẫn chỉ là trại trưởng, đêm hôm đó giặc Nhật khai chiến, gã mới được đề bạt lên làm đoàn trưởng. Bởi vì không phải quân chính quy nên lên kế hoạch rất lộn xộn. Thậm chí khi giặc đánh tới, Cổ Tu Qua còn không biết rõ mình quản cái đội gì, gã mơ hồ dẫn quân của mình đi nghênh chiến, mơ hồ đánh một hồi, thấy không chống được quân

Nhật khí thế to lớn, đành phải cho quân rút lui. Gã mới nhận chức đoàn trưởng, lúc đánh trong tay cũng chỉ có một đội ngũ nhỏ, cho nên bây giờ quân bộ đưa thù hạ mới tới cho gã —— là những tàn binh từ nhiều đội khác nhau gom vào.

Diệp Vinh Thu nghe thấy Cổ Tu Qua cho rút lui khỏi An Khánh, hừ lạnh một tiếng: “Chính anh ta cũng chỉ là một tên lính đào trận.”

Có vẻ như Mạnh Nguyên rất sùng bái Cổ Tu Qua, nghe Diệp Vinh Thu nói vậy, cậu ta trợn đôi mắt tròn lập tức phản bác: “Không phải, em theo ba đội rồi, em thấy đoàn trưởng của chúng ta là người cầm binh tốt nhất! Đêm đó quân Nhật đánh lên An Khánh, đoàn trưởng lập tức dẫn chúng em đi phản công, đội ta là đội duy nhất tiến lên phòng ngự quân Nhật tấn công. Lúc bắn hết đạn pháo, các đội khác chạy đi luôn, đoàn trưởng nói nếu có đội khác hỗ trợ thì ta còn có thể phản công được, chứ bây giờ mà đánh nữa là chịu chết, nên mới cho rút quân. Đội ta là đội rút quân trễ nhất, chứ các đội khác đã chạy từ lâu rồi.”

Diệp Vinh Thu khinh thường hừ một tiếng. Anh ghét Cổ Tu Qua, có tâm lý chống đối tất cả những gì liên quan đến Cổ Tu Qua.

Lúc này mười mấy người kia ngồi xuống, Lưu Văn đã cho chuẩn bị cơm cho họ từ trước. Ngay sau đó, Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu tận mắt chứng kiến Cổ Tu Qua dụ dỗ con nhà người ta thế nào.

Có một cậu lính mới tới, vừa cầm bát ăn đã nước mắt lã chã. Cổ Tu Qua ngênh ngang đi tới, vỗ vai cậu ta: “Tên gì vậy?”

Người kia nói: “Ngư Trụ.”

Cổ Tu Qua vừa nghe thấy cậu ta nói tên Ngư Trụ đã lập tức đoán được quê của cậu ta. Gã hỏi: “Người Nam Kinh à? Nhớ nhà sao?”

Ngư Trụ ngẩng đầu nhìn Cổ Tu Qua, khẽ gật đầu.

Cổ Tu Qua cười đầy phóng khoáng, dứt khoát nói: “Ừ, Nam Kinh rất tốt, sông Tần Hoài đẹp. Tháng năm năm sau anh dẫn cậu đến đánh lại!”

Diệp Vinh Thu nghe gã mạnh miệng như vậy chỉ biết trợn trắng mắt nhìn, ngay cả Hắc Cầu cũng không khỏi sùng sốt. Cổ Tu Qua ba hoa, ngay cả bao giờ đánh cũng lên kế hoạch xong, giống như gã có thể dự liệu trước tất cả.

Ngư Trụ cũng sùng sốt, cầm bát cơm ngăn người nhìn Cổ Tu Qua, qua mấy giây, ánh mắt cậu ta đầy sùng bái. Cổ Tu Qua vỗ vỗ vai Ngư Trụ rồi xoay người đi. Gã đi rồi, Ngư Trụ vẫn còn nhìn theo bóng lưng gã một lúc lâu, sau đó lau khô nước mắt, cầm bát cơm lên ăn.

Diệp Vinh Thu nhỏ giọng mắng: “Tên thần kinh.”

Hắc Cầu lại cười, hần nghĩ, mọi chuyện càng lúc càng thú vị. Hần cúi đầu, ăn bát cơm gạo lúc một cách ngon miệng. (Gạo lúc: gạo chưa xay kỹ)

Buổi tối, Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu vẫn ở chung một phòng, đồng thời vẫn ngủ chung một cái giường. Hôm nay Cổ Tu Qua dẫn thêm nửa liên đội về, bởi vậy nên cũng có thêm nhiều vật tư. Buổi chiều Diệp Vinh Thu còn thấy có mấy chiếc giường đặt ở bãi đất trống bên doanh trại, phòng của họ vẫn rất rộng, không biết vì sao Cổ Tu Qua lại không phân giường phân người đến phòng bọn họ, giống như cố ý sắp cho hai người họ một không gian riêng.

Buổi tối quay về phòng, bởi vì không có việc gì để làm nên Diệp Vinh Thu đành phải cầm quyển sách tiếng Anh kia lên đọc một chút. Có một vài từ chuyên ngành anh không hiểu, nhưng dựa vào ngữ cảnh có thể đoán ra được chút ít. Có lẽ do quá nhàm chán, nên thứ vốn nhức đầu như vậy lại khiến anh cảm thấy có chút thú vị.

Hắc Cầu trải giường xong, nói với Diệp Vinh Thu: “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Diệp Vinh Thu đặt sách xuống định vào ổ chăn, nhưng anh thấy Hắc Cầu dường như không có ý đi ngủ mà nhìn ra cửa sổ như muốn ra ngoài, anh không khỏi khàn trương: “Cậu muốn ra ngoài sao?”

Hắc Cầu nhìn anh, suy nghĩ một chút. Diệp Vinh Thu giữ tay hắn lại: “Cậu định đi đâu vậy? Cho tôi đi cùng đi.” Ở một nơi xa lạ như này, anh thấy rất sợ hãi, tốt nhất là Hắc Cầu đừng rời khỏi tầm mắt của anh dù chỉ một khắc một giây.

Hắc Cầu lắc đầu: “Tôi không đi đâu.”

Diệp Vinh Thu vẫn nắm chặt tay hắn không buông: “Cậu đừng bỏ rơi tôi.”

Hắc Cầu cười cười, hôn lên trán anh một cái: “Ừ.”

Gần đến giờ đi ngủ, Lưu Văn lại dẫn người đến lấy quần họ. Bây giờ Hắc Cầu đã có thể nhận ra được quân hàm của bọn họ. Trên quân hàm của Lưu Văn có hai thanh thẳng, Hắc Cầu nói: “Trung úy Lưu, bên ngoài có người canh, chúng tôi không chạy được, anh thu quân cũng không giết giúp chúng tôi, để anh nghĩ như vậy cũng không hay, hay là đừng thu nữa?”

Lưu Văn cười như không cười: “Lệnh của cấp trên, xin hai người hãy phối hợp.”

Không còn cách nào khác, Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đành phải cởi quần ra đưa cho họ.

Vào ổ chăn, Diệp Vinh Thu lập tức chui vào lòng Hắc Cầu. Hắc Cầu ôm anh, cứ mấy giây lại hôn lên trán, lên mặt, lên môi anh một chút, giống như Diệp Vinh Thu là một viên kẹo, ngọt ngào đến nỗi hắn hôn mãi vẫn không thấy đủ. Nhìn thấy sự quyến luyến và cung chiều trong mắt hắn, Diệp Vinh

Thu thấy lòng mình như phình lên, ê ẩm đau.

Một lát sau, Hắc Cầu khàn giọng nói bên tai Diệp Vinh Thu: “Cởi quần áo ra đi, tôi muốn ôm anh một cái.”

Diệp Vinh Thu lập tức cứng đờ, nhéo vạt áo mình đầy khó xử.

Hắc Cầu nhận ra anh đang căng thẳng, hần ngậm vành tai anh vào trong miệng, cổ ý trên chọc anh, dùng thanh âm khàn khàn mập mờ nói: “Sẽ làm anh thích mê.”

Diệp Vinh Thu chỉ thấy vành tai bị hần gặm cắn trở nên tê dại, cảm giác tê dại ấy lan ra toàn cơ thể, nhưng thứ tê dại là da thịt, còn các khớp xương anh thì đang cứng căng lên. Anh vội vội vàng vàng muốn nói lời từ chối, nhưng Hắc Cầu lại hôn lên mi tâm anh, nhẹ giọng nói: “Được rồi, trêu anh một chút thôi. Anh không muốn cởi thì đừng cởi, tôi cứ ôm anh như vậy.” Nói rồi mở rộng vòng tay kéo Diệp Vinh Thu vào trong lòng. Hần rất muốn đối tốt với Diệp Vinh Thu, giống như nâng một đóa bạch liên trên tay, không để anh nhiễm một chút sắc bần nào, thậm chí hần còn thấy hối hận vì đã không đối xử tốt với Diệp Vinh Thu sớm hơn một chút —— bởi vì sẽ không còn nhiều thời gian nữa.

Từ đêm hai người say sưa hôn nhau ấy, thái độ của Hắc Cầu với Diệp Vinh Thu mỗi lúc một thêm dịu dàng, mọi chuyện đều thuận theo ý anh, chứ không giống như trước đây, luôn cố ý gây khó dễ cho anh nữa. Nhưng thái độ hần như vậy lại khiến Diệp Vinh Thu thấy có chút bất an.

“A Hắc..” Diệp Vinh Thu do dự cất tiếng: “Có phải... cậu muốn ở lại không?”

Hắc Cầu cúi đầu nhìn anh, hần vuốt vuốt tóc anh, sau đó ấn đầu anh vào lòng mình, không cho anh thấy vẻ mặt hần: “Thuyền đến cầu tự nhiên thẳng. Tôi không nghĩ nhiều như vậy.”

Diệp Vinh Thu không ngừng lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi muốn về, tôi thực sự muốn về nhà.”

Hắc Cầu khẽ thở dài: “Tôi biết.”

Một lát sau, Hắc Cầu cất tiếng: “A Bạch.”

“Ừ?” Diệp Vinh Thu mê mẩn ngẩng đầu lên nhìn hần.

Hắc Cầu cúi đầu, chăm chú nhìn đôi môi mềm đỏ hồng của anh, chậm rãi tiến tới hôn một cái. Diệp Vinh Thu thích được hần hôn, theo bản năng mà hé miệng đón hần tiến vào, nhưng Hắc Cầu chỉ chạm một cái rồi rời đi. Sau đó hần vuốt tóc Diệp Vinh Thu, ánh mắt đầy thương cảm, xót xa, hần nói: “Tôi sẽ nghĩ cách giúp anh về nhà.”

“Ừ.” Diệp Vinh Thu an tâm ôm chặt lấy hông hần: “Tôi tin cậu.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

CHƯƠNG 43.

Mấy ngày sau, ngày nào Cố Tu Qua cũng đi huấn luyện cho Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu. Mức độ nhiệt tình của gã với Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu quả thật không tầm thường, gã vừa tới Vũ Hán, chuyện sắp xếp vật tư và liên lạc với tổng bộ cũng đủ gom lại thành một đống, khiến gã bận đến mức hần không thể phân thân ra làm ba, ấy thế mà gã vẫn tranh thủ những lúc rảnh rỗi, dù chỉ vài ba phút ít ỏi, để tới xem Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu thế nào, rồi tự mình chỉ dạy họ cách dùng súng ống. Lưu Văn và Quách Võ chỉ họ cách dùng lựu đạn, dao găm, cùng một vài cách ứng biến những tình huống có thể xảy ra trên chiến trường, còn Cố Tu Qua thì dạy họ về súng ống, hơn nữa, trọng điểm không phải là cách dùng súng thế nào, mà có vẻ như gã muốn Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu có thể hiểu rõ nguyên lý và cấu tạo của súng. Gã cũng không chỉ cho Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu dùng chuyên một loại súng, mà mỗi ngày đều đưa một khẩu súng khác nhau cho họ dùng thử, đồng thời giới thiệu nguyên lý, công năng, và những điểm khác nhau giữa các loại súng mà gã biết cho họ.

Hắc Cầu hỏi Cố Tu Qua: “Đoàn trưởng, sao các anh không phân súng cho chúng tôi? Thời gian không còn nhiều, chúng tôi cần thực hành nhiều hơn.” Những người lính khác đều có vũ khí và nhiệm vụ riêng, người thì súng hạng nặng, người thì súng hạng nhẹ, người thì pháo thủ, ai cũng được phân loại rõ ràng, không như bọn họ.

Cố Tu Qua lại không để tâm mà khoát khoát tay: “Không vội, các cậu là lính mới, tiện thể thì nên xem kỹ từng loại súng.”

Đối với chuyện huấn luyện, Diệp Vinh Thu vẫn còn mang tâm lý chống đối. Thuận theo, không khác nào cúi đầu trước thế lực ác. Nhưng chính bản thân anh cũng không hiểu, rốt cuộc anh đang đấu chọi với Cố Tu Qua hay là đang đấu chọi với chính số mệnh mình, giống như chỉ cần anh cố gắng kìm nén

khẩu khí này thì anh có thể thoát khỏi khốn cảnh trước mắt, quay trở lại cuộc sống an bình trước kia. Nhưng Hắc Cầu khuyên anh, nếu hôm nay không thể thay đổi tình thế thì cũng không có nghĩa là bản thân đang cúi đầu nhận thua, không bằng chấp nhận học, để có thể tự chuẩn bị vì chính bản thân mình. Diệp Vinh Thu nghe lời Hắc Cầu nói, Hắc Cầu bảo anh học, anh bắt đầu đi học theo. Nhưng có đôi khi anh không khống chế được tâm tình mình, sẽ đột nhiên vỡ òa, những lúc ấy Hắc Cầu không làm gì, anh đành phải tự dẹp loạn lòng mình.

Hôm nay Cổ Tu Qua nói cho họ biết “nhị thập hưởng” tốt hơn các loại súng lục khác ở chỗ nào, Diệp Vinh Thu lại đột nhiên phát giận, xoay người về phòng đóng sập cửa lại, nhào lên giường vui đùa vào chăn.

Cổ Tu Qua không nhanh không chậm lấp lại súng, nhìn Hắc Cầu mà nở nụ cười bốn cọt: “Cậu nhóc con nhà cậu đúng là khó chiều. Làm thế nào bây giờ? Đồ? Cho kẹo ngọt? Hay cho uống sữa đây?”

Hắc Cầu liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, lắc đầu: “Đề anh ấy bình tĩnh một lúc.” Lại nói, “Từ nhỏ tới giờ, anh ấy chưa bị tổn thương bao giờ.”

Cũng không phải Diệp Vinh Thu chưa từng trải qua chuyện lớn gì, anh gặp không kích của Nhật hai lần, còn bị Hoàng Tam giày vò một thời gian, nhưng những chuyện này không thể thay đổi tính cách anh, bởi những khó khăn kia anh không phải gánh chịu một mình mà luôn có người chờ che cho anh. Lúc Hoàng Tam gây chuyện, cha và anh trai luôn giấu anh trong nhà không cho anh đối mặt với rắc rối, sau này Hắc Cầu ở bên cạnh, thay anh giải quyết hết mọi phiền phức, nâng anh trong tay mà cưng chiều, thậm chí dung túng anh đến độ gặp nghịch cảnh anh vẫn có thể kiêu ngạo. Cách bao bọc này khiến mỗi lần bị đá kích Diệp Vinh Thu lại càng trở nên yếu đuối. Vốn là Diệp Vinh Thu chỉ cần lo bảo vệ mình thế nào khi gặp khó khăn, nhưng lúc này anh lại phải suy tính xem phải làm sao để không mất đi Hắc Cầu.

Cổ Tu Qua nhìn khẩu nhị thập hưởng trong tay một hồi, tiến tới thân bí hỏi Hắc Cầu: “Cậu ta là con trai cậu à?”

Hắc Cầu liếc mắt nhìn gã.

Cổ Tu Qua cười ha hả, đứng lên vỗ vai Hắc Cầu, ý vị thâm trường nói: “Cũng không phải thời thái bình thịnh thế, bố nó à, dạy con cách tự mức nước uống đi.” Nói rồi gã bỏ đi.

Lúc Diệp Vinh Thu ừ ừ ra khỏi phòng, Hắc Cầu đang đứng ngoài cửa, Mạnh Nguyên đứng kế bên hắn. Một ngày nay, Mạnh Nguyên và Hắc Cầu đã nhanh chóng quen thân. Tuy rằng Mạnh Nguyên còn trẻ, nhưng năm mười lăm tuổi đang đi cấy ngoài đồng thì bị bắt đi lính, đến bây giờ đã làm lính được ba năm rồi, cũng đã đổi qua vài đội. Nhưng suy cho cùng cậu ta vẫn chỉ là một đứa nhóc, tính tình mê mê đi đánh chiến, gặp sao thì hay vậy. Cậu ta thích tất cả những người đáng tin cậy, Hắc Cầu giúp cậu sửa bàn ghế bị hỏng xong, sau đó cậu liền bám lấy Hắc Cầu, cả ngày đi sau lưng Hắc Cầu kêu ngắn gọi dài.

Lúc này Mạnh Nguyên đang quần lấy Hắc Cầu đòi hắn kể chuyện cho cậu nghe. Cậu chưa từng đọc sách, cũng chưa nghe truyện bao giờ, hồi nhỏ ở nhà giúp gia đình làm ruộng, trông em, sau này thì bị bắt đi lính, cho nên Tam Quốc, Thủy Hử cậu đều chưa nghe bao giờ, Hắc Cầu kể gì cậu cũng thấy mới mẻ.

Hắc Cầu mất kiên nhẫn nói: “Kể hết sạch rồi, không còn chuyện gì hay để kể nữa.”

Mạnh Nguyên ôm tay hắn hết lời cầu xin: “Kể đi mà, kể tiếp đi mà anh.”

Hắc Cầu xua tay: “Đã nói không có là không có.”

Mạnh Nguyên suy nghĩ một chút, vói tay vào trong túi, sờ soạng một lúc rồi lấy mấy đồng tiền ra nhét vào tay Hắc Cầu: “Anh Hắc Cầu.”

Anh Hắc Cầu cúi đầu đếm tiền trong tay, nhét vào túi, giọng đầy bắt đầu: “Được rồi, để anh mua hai quyển sách, kể chuyện trong sách cho cậu nghe.” Mạnh Nguyên đi lính ba năm, đã sớm mất liên lạc với người nhà, cậu một thân một mình, tuổi lại còn nhỏ, lính quân lương xong cũng không có chỗ xài, ba năm qua đi, nhanh chóng thành một tiểu phú hào trong đơn vị. Hắc Cầu mượn cơ hội mua cái nọ mua cái kia, lấy được không ít tiền từ trong tay cậu nhóc. Mà cũng không biết Mạnh Nguyên là đơn thuần ngu ngốc hay là không để tâm đến chuyện tiền bạc, ngược lại, cậu nhóc càng ngày càng thích Hắc Cầu.

Mạnh Nguyên gãi đầu đầy tiếc nuối: “Bây giờ không có sao?”

Hắc Cầu nói: “À, anh vừa mới nhớ ra một chuyện.”

Mạnh Nguyên hưng phấn, ôm tay Hắc Cầu lay lay: “Kể đi kể đi anh.”

Diệp Vinh Thu nhìn cậu ta ôm tay Hắc Cầu, cảm thấy rất chói mắt, chỉ muốn chen vào giữa hai người. Anh khẽ hừ một tiếng, đi tới ngồi xuống bên cạnh Hắc Cầu, nắm lấy tay kia của hắn. Hắc Cầu cũng không quay đầu nhìn anh, lấy ngón tay gãi gãi vào lòng bàn tay anh, tiếp tục ba hoa kể chuyện cho Mạnh Nguyên: “Để anh kể cho em chuyện ôn hầu đại chiến Sở Bá Vương.”

Mắt Mạnh Nguyên sáng lên: “Vâng vâng vâng!!!”

Diệp Vinh Thu mở to mắt nhìn hắn.

Hắc Cầu kể chuyện “Sở Bá Vương” Triệu Tử Long vùng Thường Sơn và “Ôn Hầu” Lữ Phụng Tiên vùng Ngũ Nguyên đánh nhau ở sơn cốc. Hai người đánh đến sắc trời thay đổi, đất trời xoay chuyển, núi đá đổ nhào, khiến vô số lính bị chết. “Lúc này một tảng đá lớn lăn xuống từ trên núi, rơi xuống đầu Ôn Hầu. Chỉ thấy Ôn Hầu dùng phương thiên hạ kích khua một cái, tảng đá kia bị ông đập vỡ bắn ra ngoài, đập chết hàng trăm binh lính nhỏ.”

Mạnh Nguyên ghen hờn trở mắt nghe, Diệp Vinh Thu nghe mà ù ù cạc cạc.

Hắc Cầu vẫn thản nhiên kể, còn nói: “Triệu Vân không địch nổi ôn hầu Lữ Bố, liên tục bỏ chạy, tới bên bờ sông, cảm xuân thu buồn, đang định rút đao tự vẫn thì chợt nghe thấy tiếng vó ngựa, ông đưa mắt nhìn, một đội quân đi tới do Lư A Đầu dẫn đầu.”

Mạnh Nguyên tò mò hỏi: “Lư A Đầu là ai?”

Hắc Cầu nói: “Lư A Đầu cũng là một hoàng đế. Nghe thế chân vạc trong Tam Quốc chưa? Chính là ba người này. Lữ Bố đánh mãi, thấy Lư A Đầu binh hùng tướng mạnh, sợ mình không địch nổi nên liên thủ cùng Triệu Vân đánh Lư A Đầu, song long tề công. Nhưng Lữ Bố và Triệu Vân thừa lúc công kích Lư A Đầu để ngầm đấu đá nhau, cả hai bên đều bị suy giảm nguyên khí. Vốn là Lữ Bố và Triệu Vân hợp lại có thể dễ dàng đánh Lư A Đầu, nhưng hai người họ lại đấu đá lẫn nhau, cuối cùng song long bị Lư A Đầu hút khô nguyên khí, thành ra nản lòng nhụt chí.”

“Ồ!” Mạnh Nguyên nghe đến ngậy người.

Diệp Vinh Thu ngồi một bên dờ khóc dờ cười. Từ lúc anh ra khỏi phòng, Hắc Cầu không nhìn anh đến một cái, cũng không nói với anh lời nào, ngoài gãi lòng bàn tay ra thì chẳng còn gì cả. Anh như một con mèo nhỏ được nuôi trong nhà, sự cưng chiều của chủ nhân bị phân tán, trong lòng khó tránh khỏi thấy bất công, thế là anh lên cào lòng bàn tay Hắc Cầu một cái, cố gắng dời sự chú ý về bên mình.

Hắc Cầu nói: “Hết rồi.”

Mạnh Nguyên cực kì kinh ngạc: “Nhưng kết quả thế nào? Bọn họ ai thắng ai thua?”

Hắc Cầu nói: “Lần trước mua sách chỉ đọc được đến đây, để lần sau anh đi xem có tập sau không.”

Mạnh Nguyên không khỏi thấy hụt hẫng: “Ồ...”

Đột nhiên Hắc Cầu hỏi cậu: “Em có nhang muỗi không?”

Mạnh Nguyên lắc đầu: “Không có.”

Hắc Cầu nói: “Vũ Hán trời tối muộn, buổi tối anh không ngủ được, toàn bị muỗi nó cắn.”

Mạnh Nguyên suy nghĩ một chút, nói: “Anh chờ em một chút.” Nói xong liền chạy đi. Một lát sau cậu chạy lại, đặt vào trong tay Hắc Cầu một chồng tiền: “Anh Hắc Cầu, anh cầm lấy mà đi mua một ít.”

Hắc Cầu liền nhận lấy tiền: “Cảm ơn.” Lại hỏi: “Nhang muỗi phải vào thành mới có phải không? Bao giờ thì ta có cơ hội vào thành?”

Mạnh Nguyên nói: “Phải đợi lệnh đoàn trưởng, một tháng có một cơ hội, hơn nữa mỗi lần có bốn người đi cùng nhau. Bởi vì sợ có người đi được nửa đường thì bỏ chạy nên nếu như có người chạy thì mấy người đi cùng phải chịu tội liên đới.”

Hắc Cầu suy nghĩ một chút, hỏi: “Vậy em có thể vào thành không?”

Mạnh Nguyên gãi đầu: “Có thể, đến ngày kia thì có cơ hội vào thành. Nhưng vào mà làm gì?”

Hắc Cầu nhét chỗ tiền cậu vừa đưa vào trong tay cậu: “Em có thể mua giúp anh một bộ quần áo được không? Quần áo thường dân ấy?”

Mạnh Nguyên giật mình: “Mua quần áo thường dân làm gì? Cũng không có cơ hội mặc mà.” Nói xong cậu nhìn bộ quần phục mới tinh trên người Hắc Cầu đầy ao ước. Cậu đi lính ba năm mới chỉ được nhận hai bộ quần phục, bộ quần phục cậu đang mặc đã được hơn hai năm, đang tuổi lớn nên tay áo đã sớm ngắn, cổ thì bị chật đến khó chịu.

Hắc Cầu nói: “Không phải cho anh, mà là mua cho cháu. Anh làm lính, chẳng có gì để cho, nên muốn gửi một bộ quần áo về cho cháu.”

“Ồ.” Mạnh Nguyên gật đầu: “Ra vậy. Anh Hắc Cầu, anh đối tốt với cháu anh ghê.”

Hắc Cầu mỉm cười xoa xoa đầu cậu nhóc: “Chịu làm cháu trai anh không? Anh cũng sẽ đối tốt với em.”

Mạnh Nguyên rất dễ dụ, nghe hắn nói vậy liền cười đến không thấy tổ quốc: “Được được!”

Diệp Vinh Thu không vui, véo lòng bàn tay Hắc Cầu một cái. Hắc Cầu siết chặt tay anh rồi buông ra. Hắn nói với Mạnh Nguyên: “Chuyện này em đừng nói cho ai biết, anh sợ bị phạm quy. Nếu không đủ tiền thì em ứng trước rồi ghi nợ cho anh, bao giờ có quân lương anh sẽ trả.”

Mạnh Nguyên khoát tay: “Không sao đâu, em có tiền, dù sao cũng không có chỗ để tiêu mà.” Sơn Tây cũng đã bị Nhật đánh, có lẽ người nhà cậu đã sớm dọn nhà đi, mà chính cậu cũng không rõ, người thân của mình liệu còn sống hay không.

Đến giờ ăn cơm tối, Mạnh Nguyên đi, Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu về phòng của mình. Hai ngày nay quân bộ liên tục cho chở binh mới tới, cho nên doanh trại rất thiếu chỗ, có phòng còn nhét đến mười mấy người. Cố Tu Qua đổi phòng cho Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu, để họ ở trong căn phòng dùng để chất củi lửa, căn phòng rất nhỏ, chỉ đủ cho hai người nằm. Cố Tu Qua đặc biệt cho lắp một bóng điện trong phòng họ, quyển sách vật lý kia cũng

được mang tới đây. Diệp Vinh Thu không biết Cố Tu Qua nghĩ gì, nhưng không phải xa Hắc Cầu, anh rất vui.

Vừa vào phòng, Diệp Vinh Thu liền hỏi Hắc Cầu: “Cậu nhờ nó đi mua quần áo, là muốn chạy trốn sao?”

Hắc Cầu gật đầu.

Diệp Vinh Thu lại hỏi: “Sao chỉ mua một bộ?”

Hắc Cầu nói: “Mua một bộ là được rồi. Quần áo không tiện mua, Mạnh Nguyên tiết kiệm tiền cũng không dễ dàng gì.”

Diệp Vinh Thu không rõ vì sao chỉ mua một bộ, nhưng anh chưa từng nghĩ đến chuyện Hắc Cầu sẽ rời xa mình, nên cho rằng Hắc Cầu còn có cách khác. Anh hỏi Hắc Cầu: “Thế giờ cậu có kế hoạch gì chưa?”

Hắc Cầu lắc đầu: “Trước mắt cứ chuẩn bị xem thế nào đã.”

Diệp Vinh Thu ừ ừ thờ dãi: “Tôi nghe nói Nhật lại đánh Trung Khánh, tôi lo cho anh và cha quá.”

Hắc Cầu xoa đầu anh: “Chờ đến khi chạy được rồi, anh nhanh về xem tình hình thế nào đi. Cha và anh trai đối với anh tốt vô cùng, lúc đó tôi ở bên ngoài trông chừng anh, anh trai anh rất khách sáo với tôi, còn thường xuyên cho tôi cái nọ cái kia, là để tôi không gây khó dễ cho anh.”

Vừa nhắc đến người nhà, Diệp Vinh Thu liền thấy thương tâm. Anh nắm tay Hắc Cầu che lên mặt mình: “Tôi nhớ họ quá.. trên đời này ngoài họ ra thì cậu là người tốt với tôi nhất.”

Tối đến, Hắc Cầu lấy quyển sách kia ra, nhìn một chút, nói với Diệp Vinh Thu: “Anh dạy tôi tiếng nước ngoài đi?”

Diệp Vinh Thu giật mình: “Cậu học làm gì?”

Hắc Cầu nói: “Học thôi, dù sao ở đây cũng không có việc gì, ở đây có quyển sách, học xong có thể đọc mà giết thời gian.”

Diệp Vinh Thu hỏi hần: “Cậu biết chữ cái không?”

Hắc Cầu lắc đầu.

Diệp Vinh Thu viết hai mươi sáu chữ tiếng Anh ra cho hần, Hắc Cầu nhìn mà chỉ thấy chúng như nòng nọc, chẳng hiểu mô tê gì. Diệp Vinh Thu thờ dãi, lại nói: “Sách này biết tiếng nước ngoài cũng chưa đủ, còn phải học qua số học và vật lý, cậu còn chưa học đến trung học. Kể cả có cho người nước ngoài đọc, nếu không biết kiến thức mấy cái kia thì họ cũng không đọc hiểu được.”

Hắc Cầu suy nghĩ một chút, thấy Diệp Vinh Thu nói cũng có lý, hần đành phải bỏ qua, trải giường xong nói: “Ngủ đi.”

Bây giờ Lưu Văn không còn đến thu quần của họ nữa, lúc này trời cũng nóng, họ mặc quần áo ngắn đi ngủ. Bởi vì không có gối nên Diệp Vinh Thu tập thành thói quen coi Hắc Cầu là cái gối của mình, vừa nằm xuống đã lập tức chui vào lòng Hắc Cầu tìm vị trí thoải mái. Anh vừa đề một cái, Hắc Cầu liền nhú mi, đẩy đầu anh ra một chút.

Diệp Vinh Thu không hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

Hắc Cầu nói: “Không có gì.”

Diệp Vinh Thu chống tay lên chỗ mình vừa nằm, Hắc Cầu lại nhăn nhó hít sâu. Diệp Vinh Thu vội vàng bỏ tay ra, bật đèn, vén áo Hắc Cầu lên, chỉ thấy ngực hần xanh tím một mảng. Hôm nay Hắc Cầu luyện bắn súng bị súng trường đập vào.

Diệp Vinh Thu trở nên luống cuống, đầu lòng không dám chạm vào vết bầm kia: “Có đau lắm không?”

Hắc Cầu nói: “Hơi hơi, anh đừng chạm vào.”

Diệp Vinh Thu vừa xót vừa thương, anh hôn nhẹ lên chỗ bị bầm kia, nhỏ giọng nói: “Nhanh rồi khỏi cái nơi quái quỷ này đi.”

Hắc Cầu trở mình nằm nghiêng, nói: “Tối nay anh tự ngủ được không? Đừng gối lên người tôi.”

Diệp Vinh Thu có thể nói gì? Anh đành phải gật đầu, tắt đèn tự mình nằm xuống.

Chẳng được bao lâu, Hắc Cầu lại trở mình, quay lưng về phía Diệp Vinh Thu.

Trong bóng tối, đột nhiên Diệp Vinh Thu thấy hoảng hốt và bất an. Có lẽ ngủ trong lòng Hắc Cầu quen rồi, nên hần vừa rời một chút, anh liền cảm thấy hoang mang không biết phải làm sao. Anh có cảm giác Hắc Cầu trở nên lạnh lùng với mình, thậm chí trước khi ngủ hần cũng không hôn môi anh. Trước mắt như có vực sâu, cảm giác lo sợ bất an kéo anh trượt xuống...

Hắc Cầu kể chuyện:

Lã Ôn Hầu không sống cùng thời với Tây Sở Bá Vương -> bịa.

Phụng Tiên và Tử Long chưa đụng độ lần nào -> bịa.

Thế chân vạc gồm ba nước Ngụy – Ngô – Thục. Lưu A Đầu là con trai Lưu Bị (nước Thục), Triệu Vân là tướng nước Thục thì sao có thể đổi đầu với Lưu A Đầu được -> bịa. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

CHƯƠNG 44.

Ngày hôm sau, Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu lượn tới trưa, sau đó quay về sân nghỉ ngơi. Ngoài sân có một con đường, con đường này thông đến quân khu, bởi chở vật tư đến phải đi qua con đường này nên có rất nhiều xe tải đi ngang qua. Chỉ chốc lát sau, một chiếc xe tải dừng ngoài sân, lại có vật tư mới được chuyển tới.

Quách Vô dẫn vài người đi tới nhận đồ, phát hiện xe này chở súng mới. Hắn lấy một khẩu súng ra, cầm trong tay nhìn một chút, mừng: “Mẹ kiếp, lại là súng mới.”

Lúc này Cố Tu Qua cũng chạy tới, hướng Quách Vô hét lớn: “Mới hay cũ vậy?”.

Quách Vô ném súng vào xe, tức giận mắng: “Mới.”

Cố Tu Qua lắc đầu liên tục.

Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu đưa mắt nhìn nhau, đều không sao giải thích nổi. Sao súng mới đưa tới lại không thích? Lẽ nào súng cũ dùng tốt hơn súng mới sao?

Rất nhanh, câu hỏi của họ đã có lời giải.

Cố Tu Qua vẫy tay với bọn họ, lớn tiếng gọi: “Chung Vô Mai, cậu sinh viên, hai người tới đây, tới đây đi.”

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đi tới.

Cố Tu Qua nói với mấy người xung quanh: “Tới đây tới đây, cùng nhau chọn, xem có cái nào có thể dùng được không!”

Hắc Cầu ngạc nhiên hỏi: “Có thể dùng được?” Hắn nhặt một khẩu súng trường lên, thử dùng một chút, phát hiện bolt súng bị lỏng, bóp mãi không có phản ứng gì. Bolt súng dùng để đẩy đạn, khóa nòng súng, bóp cò kịp nổ và rút vỏ đạn, bolt súng bị hỏng thì không thể thực hiện những thao tác này.

Diệp Vinh Thu cũng lượm một khẩu lên, tra xét nửa ngày mới phát hiện cò súng bị hỏng.

Quách Vô lấy một khẩu súng đưa cho Cố Tu Qua: “Đoàn trưởng, khẩu này có vẻ tốt.”

Cố Tu Qua lại đưa cho Lưu Văn: “Cậu xem một chút xem.”

Ba giây sau, Lưu Văn nói: “Đinh chốt bị hỏng.”

Quách Vô hung tợn trừng mắt nhìn, vì ngại Cố Tu Qua đang đứng đây nên hắn đành phải nén uất giận mà cúi đầu xem súng tiếp.

Lưu Văn cười khổ thấp giọng nói: “Cho chúng ta thì sao có thể là đồ tốt được.”

Cố Tu Qua đập anh một cái: “Đừng nói mấy lời bi quan này! Mau tìm đi! Biết đâu có cá lọt lưới thì sao?”

Không còn cách nào, Lưu Văn đành phải quỳ xuống mặt đất lấy súng trong thùng ra nhìn.

Một lát sau, đột nhiên Cố Tu Qua lấy một khẩu súng trường ra hét lớn: “Đạn đạn! Đạn 7.92mm súng Mauser 98!”

Lưu Văn cuống quýt tìm trên người, chốc lát sau lấy một viên đạn ra đưa cho Cố Tu Qua. Cố Tu Qua nhanh chóng nạp đạn, kéo chốt, nhắm vào một gốc đại thụ rồi bóp cò. “Pằng!” một tiếng, đạn bay ra khỏi họng súng, bắn chính xác vào mục tiêu.

“Ha ha ha!” Cố Tu Qua đắc ý cười ha hả: “Phát rồi phát rồi! Súng trường Đức vừa lắp xong, hàng tốt hàng tốt!” Nói xong cẩn thận đặt súng sang một bên, tiếp tục lục tìm.

Hắc Cầu cũng lấy ra một khẩu súng tốt, Cố Tu Qua nhìn xem rồi đặt bên cạnh khẩu Mauser 98 kia.

Không bao lâu, kiểm tra xe súng mới xong, họ chỉ lấy được ba khẩu súng, nhưng trong đó có một khẩu súng Mỹ vô cùng đẹp, Cố Tu Qua vui sướng cầm súng lên hôn mấy cái, như vũ em bồng đưa nhỏ luyến tiếc không muốn buông, chỉ thiếu không ôm súng lăn lộn trên đất. Ngoài ra, trong đó còn có một khẩu súng hạng nhẹ, kiểm tra không thấy vấn đề gì, nhưng lúc bắn lại thấy đạn chệch quá xa so với mục tiêu, Cố Tu Qua bỏ nó sang một bên.

Kiểm tra súng xong, Cố Tu Qua đập vào hông Lưu Văn và Quách Võ mỗi người một cái: “Đi thôi! Đi làm việc đi!”

Lưu Văn phì cười cái mông bị Cố Tu Qua đập, nhìn gã mỉm cười, Quách Võ thì không nói chẳng rằng, buồn bực bỏ đi.

Chờ Lưu Văn và Quách Võ đi rồi, Cố Tu Qua thấp giọng mắng: “Con mẹ nó, cái thằng cha tiếp liệu kia ngựa mông đây mà, lần trước ông đút no như thế mà hôm nay cả xe chở tới chỉ có ba khẩu dùng được.” Mắng xong mặt mày lại rạng rỡ: “Thôi không sao, tốt xấu gì cũng có một em Maxim.” (tiếp liệu: cách gọi đơn vị hậu cần thời xưa)

Hắc Cầu phì cười một tiếng, Diệp Vinh Thu ngẩng đầu nhìn hắc đầy khó hiểu.

Cố Tu Qua ngồi xổm xuống, hỏi bọn họ: “Thấy vấn đề gì chưa?”

Hắc Cầu nói: “Đều là súng mới, nhưng sao lại bị hỏng? Hơn nữa hình như đều hỏng linh kiện?”

Cố Tu Qua quay đầu hỏi Diệp Vinh Thu: “Còn cậu?”

Mặt Diệp Vinh Thu lạnh tanh: “Đều là súng ngoại!”

Cố Tu Qua vỗ đùi, giọng nói với anh: “Không hổ là sinh viên, vừa nhìn đã hiểu rõ vấn đề!”

Hắc Cầu kinh ngạc nhìn đồng súng bừa bộn bên cạnh mình, quả nhiên đều là súng Nga, Tiệp Khắc, súng Đức, còn có một vài khẩu hắc không nhìn ra được của nước nào. Hắc thử lượm một khẩu lên nhìn ký hiệu trên súng, đúng là chữ giun, chỉ không biết chữ giun của nước nào.

Cố Tu Qua hào hứng hỏi Diệp Vinh Thu: “Vậy nói xem vì sao đều là súng hỏng đi?”

Thoạt đầu Diệp Vinh Thu không muốn trả lời gã, nhưng ngay cả Hắc Cầu cũng tò mò nhìn anh chăm chăm, anh đành phải bắt đầu nói: “Linh kiện nước ngoài, Trung Quốc không tạo được, không sửa được, hỏng một thứ là coi như hỏng toàn bộ.”

Ngón cái của Cố Tu Qua càng giơ cao hơn: “Thiên tài! Vấn đề này lão tử làm lính vài năm mới hiểu được, cậu liếc mắt cái liền hiểu ra ngay!” Vũ khí được vận chuyển từ nước ngoài tới, khó tránh khỏi bị va đập, một thùng vũ khí chở đến đây, thì phải có vài cái bị hỏng, người Trung Quốc lại không sửa chữa được. Đôi khi không may, trên đường vận chuyển gặp chuyện, cả xe vũ khí bị hỏng hết. Quân bộ cho rằng họ là lính không chính quy, không hiểu gì nên toàn đưa đồ hỏng hay vũ khí đã cũ tới. Cố Tu Qua thà nhận vũ khí cũ, hoặc vũ khí do nước nhà sản xuất, tuy có không tốt một chút, nhưng ít ra.. vẫn còn có thể sử dụng được.

Diệp Vinh Thu cúi đầu không lên tiếng. Anh có thể hiểu được, bởi vì trước đây anh đã dùng rất nhiều đồ nước ngoài, đồng thời cũng bị thiệt hại không ít lần. Từ công cụ sản xuất trong nhà xưởng cho đến ô tô rồi đến đồng hồ đeo tay, đồ phương Tây dùng rất tốt, nhưng họ chỉ mang thành phẩm tới Trung Quốc chứ không chia sẻ kỹ thuật. Nền công nghiệp Trung Quốc lại lạc hậu vô cùng, ngoại trừ việc giương mắt nhìn hoặc bỏ tiền cho người nước ngoài ra thì không còn cách nào khác.

Dường như Cố Tu Qua không nhận ra Diệp Vinh Thu bài xích mình, gã vui vẻ sấn tới ôm vai Diệp Vinh Thu: “Sinh viên, giờ tôi thấy hâm mộ cậu ghê, đúng là đi học rồi có khác. Kể cho tôi nghe một chút, ở trường cậu học những gì? Cậu quen biết người nước ngoài sao? Người nước ngoài hay kể cái gì cho cậu?”

Diệp Vinh Thu rất không tự nhiên mà tránh tay gã ra.

Cố Tu Qua không thèm để tâm, Diệp Vinh Thu không muốn nói cũng không sao, gã lại tiếp tục giọng nói với Diệp Vinh Thu, bao nhiêu lời đường mật đều nói hết cả ra. Cố Tu Qua chiến đấu giỏi, nhưng so với khả năng chiến đấu, khả năng lôi kéo dụ dỗ người khác của gã lại càng đáng nể hơn. Có ai không thích được khen đâu cơ chứ? Huống hồ Cố Tu Qua hiểu rõ kiểu người đơn thuần như Diệp Vinh Thu, người như vậy chẳng có bản lĩnh lớn gì, lại ương ngạnh vô cùng, nhưng nếu biết cách vuốt lông xoa dịu thì sẽ trở nên rất dễ bảo. Diệp Vinh Thu tiếp tục phụng phịu, nhưng trong lòng cũng thấy lắng lắng ít nhiều.

Khen Diệp Vinh Thu chán chê xong, Cố Tu Qua lại đi đến thùng súng hỏng bên cạnh, vén tay áo lên nói: “Nhiều súng mới như vậy lại bị hỏng linh kiện, mấy linh kiện hỏng kia, tôi không tin là không sửa lại được? Cậu sinh viên, cậu giỏi nhất, tôi giúp tôi xem một chút, dỡ ra xem có sửa được không.” Nói rồi gã hét lớn: “Lưu Văn! Lưu Văn đâu!”

“Đây!” Lưu Văn như thổ địa trong Tây Du Ký, Cố Tu Qua vừa gọi, anh ta liền lập tức xuất hiện.

“Mang bộ dụng cụ tới cho tôi!”

“Vâng, thưa đoàn trưởng!” Lưu Văn xoay người chạy, không bao lâu bê một hộp dụng cụ tới.

Cố Tu Qua lấy búa, kìm, và vài thứ khác trong bộ dụng cụ, lại cầm khẩu MP18 của Đức lên, khẩu súng kia không biết bị hỏng ở đâu, nhìn bên ngoài thì thấy không có vấn đề gì, nhưng cho đạn vào đạn lại bị kẹt. Cố Tu Qua làm ngay trước mặt Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu, thao tác chậm rãi, đầu tiên lấy băng đạn ra, sau đó giữ chặt chốt an toàn rồi kéo bệ khóa nòng về phía sau, bóp cò, đẩy bolt súng lên phía trước, giữ chốt để tháo nắp súng tiếp đó gỡ lại kéo bolt về phía sau, lần lượt lấy lò xo và các bộ phận ở phía sau. Sau đó gỡ cầm súng lên quan sát một hồi, vặn ốc rồi tháo nòng súng ra.

Mấy thứ này không phải Cố Tu Qua đi theo người ta mà học được, mà là gỡ tự mình mày mò ra bởi tiền sửa súng rất đắt. Tháo súng lấy các bộ phận ở bên trong ra rồi gỡ cũng không tháo nữa. Sau đó gỡ chỉ vào một đồng linh kiện bừa bộn hỏi Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu: “Hai cậu học giả, nhận thấy các bộ phận chưa?”

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu vừa mới học bắn súng, nếu Cố Tu Qua không làm ngay trước mặt họ, e rằng họ cũng không nhận ra đồng linh kiện này mới được lấy từ trong súng.

Cố Tu Qua cười hi hi nói: “Trước đây tôi bị bệnh nặng, đi mãi mà không ra phân, hồi đó tôi còn là hồ tử, một đám hồ tử sống trên núi không biết gì, nhét một đồng thuốc vào mông tôi, mông tôi bị bọn họ giày vò thiếu chút nữa nát. Sau này không còn cách nào, bọn họ đành phải bắt một thầy lang về, thầy lang kia nói con giun trong bụng tôi dài quá rồi kê thuốc cho tôi. Tôi uống hai lần xong thì khỏe rồi. Sau này tôi mới biết, bị bệnh gì cũng đều có nguyên do cả, người cũng vậy mà súng cũng vậy, tôi chỉ hận không thể moi bụng mình ra nhìn xem con giun trong đấy dài như nào, làm thế nào để ngăn bệnh kia lại.” Ngưng một lúc, gỡ tự giễu cười: “Lần đầu tiên dỡ súng, tôi trực tiếp lấy búa ra đập, lúc này mới biết trong đó phức tạp đến như vậy, có khi còn rắc rối quanh co hơn cả ruột tôi.” Gỡ đi tới hỏi Diệp Vinh Thu: “Nhìn ra lỗi không?”

Diệp Vinh Thu cho rằng Cố Tu Qua biết đáp án, đang cố ý khoe khoang nên cố tình không phản ứng gì.

Hắc Cầu lấy mấy linh kiện ra nhìn một chút, sau đó lại đặt xuống, chờ Cố Tu Qua nói.

Không ngờ Cố Tu Qua lại chẳng nói gì, bởi vì gỡ thật sự không biết. Gỡ đứng lên vron người một chút, sau đó vỗ vỗ Hắc Cầu: “Đi thôi, để tôi xem hai ngày nay cậu luyện bắn súng đến đâu rồi.” Nói rồi quay đầu hỏi Diệp Vinh Thu: “Muốn đi luyện cùng không?”

Diệp Vinh Thu không lên tiếng.

Cố Tu Qua cúi người, mặt dày tiến đến chỗ anh, nhìn anh dụng ngón cái: “Vậy nghỉ ngơi một chút, xem mấy thứ này đi. Cả đời tôi ngưỡng mộ nhất là sinh viên các cậu, nhất định cậu có thể nhìn ra nguyên nhân!” Khen anh xong, gỡ liền dẫn Hắc Cầu đi.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Hắc Cầu đã đoán được đại khái tâm tư Cố Tu Qua. Cố Tu Qua quan tâm tất cả những người lính dưới trướng gỡ, gỡ tận lực lôi kéo dụ dỗ người ta, nhìn qua danh sách một lần là có thể gọi đúng tên mọi người, nhật trình của gỡ đã an bài kín, tháng năm năm sau đánh Nam Kinh, tháng bảy đánh Thượng Hải, tháng mười có thể quay về Đông Bắc. Nhưng không nghĩ ngờ gì nữa, Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu rất quan trọng trong mắt Cố Tu Qua. Cố Tu Qua gần như dành hết thời gian rảnh của mình để ở với bọn họ. Nói cách khác, Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu có giá trị lợi dụng với Cố Tu Qua, mà cái gọi là giá trị lợi dụng này, Cố Tu Qua không thể tìm thấy ở những người lính khác.

Hắc Cầu quay đầu nhìn Diệp Vinh Thu đang chăm chú nhìn linh kiện súng đến đờ ra, thấp giọng nói: “Đoàn trưởng, anh ấy không phải người như chúng ta đâu.”

Cố Tu Qua cũng không quay đầu lại, cười như không cười nói: “Là la hay là ngửa, phải kéo đến khi nó hí mới biết được.”

Hắc Cầu nhìn Cố Tu Qua như đã định liệu trước mọi chuyện, không khỏi thấy mờ mịt. Cố Tu Qua luôn như vậy, cho dù bị thua trận, cho dù nhận về một xe toàn đồ bỏ đi, thì vẫn luôn lạc quan, chưa từng thấy gỡ nản lòng bao giờ.

Hai giờ sau, Hắc Cầu luyện súng xong quay về sân. Hắn thấy cây súng Cố Tu Qua vừa tháo ra vẫn được đặt nguyên ở đấy, mà Diệp Vinh Thu thì đã về phòng từ lúc nào.

Lúc ăn cơm tối, Mạnh Nguyên lại dán đến bên Hắc Cầu. Cậu nói: “Anh Hắc Cầu, anh kể chuyện cho em nghe nữa đi! Anh kể chuyện hay lắm!”

Hắc Cầu xoa cái đầu tròn của cậu: “Sao em thích nghe chuyện thế, lấy đâu ra nhiều chuyện như vậy?”

Mạnh Nguyên cười đầy ngây thơ: “Anh Hắc Cầu, anh nhớ lại một chút rồi kể cho em nghe đi, chỉ một chuyện thôi cũng được!”

Mạnh Nguyên vừa xuất hiện, Diệp Vinh Thu lập tức bủi môi, lúc Hắc Cầu xoa đầu Mạnh Nguyên, mắt anh như phát ra tia lửa. Anh không thích Mạnh Nguyên, không phải ghét, mà là không thích, bởi vì Mạnh Nguyên cứ luôn tranh giành Hắc Cầu với anh. Diệp Vinh Thu đã liệt Hắc Cầu vào phạm vi sở hữu của mình, từ lúc ở Trùng Khánh đến giờ, Hắc Cầu vẫn luôn chỉ thuộc về một mình anh! Lúc này đây anh cũng chỉ có một mình Hắc Cầu, hai người họ nương tựa lẫn nhau, đáng nhẽ ra phải tránh xa mọi thứ ở đây mới phải! Ở đây nhiều người như vậy, sao cái người Mạnh Nguyên này cứ bám lấy Hắc Cầu cơ chứ! Mà khiến Diệp Vinh Thu giận nhất là thái độ của Hắc Cầu, thái độ của Hắc Cầu với Mạnh Nguyên không khác với anh là bao!! Tại sao lại xoa đầu Mạnh Nguyên cơ chứ! Trước đây hắn chỉ xoa đầu mình anh thôi mà!!

Hắc Cầu không để ý Diệp Vinh Thu đang mất hứng, hắn bị Mạnh Nguyên bám riết, đành phải bảo: “Được rồi, để anh kể cho em chuyện kết nghĩa vườn đào.”

Kể được một nửa, Diệp Vinh Thu bực mình đặt mạnh bát xuống bàn, sau đó rời đi. Hắc Cửu và Mạnh Nguyên, một say sưa kể một say sưa nghe, không ai chú ý đến tâm tình anh.

Buổi tối Hắc Cửu quay về phòng, Diệp Vinh Thu vẫn còn đang phát giận. Cũng không biết là Hắc Cửu không biết hay căn bản không nhìn ra, hẳn tự mình mức nước lau người rồi lên giường ngủ.

Diệp Vinh Thu cố ý giận cho Hắc Cửu nhìn, hi vọng hẳn nhận ra anh đang không vui, ai ngờ cái tên Hắc Cửu nào lập phương này lại thờ ơ, hại anh tức đến nội thương, anh chạy đến bên người Hắc Cửu nằm ục ục xuống, cố thu hút sự chú ý của hắn.

Quả nhiên Hắc Cửu chú ý tới Diệp Vinh Thu, hẳn trở mình khoát tay lên người anh rồi ngủ tiếp.

Diệp Vinh Thu không vui hỏi hắn: “Cậu rất thích Mạnh Nguyên?”

“Hử?” Hắc Cửu lười biếng nói: “Ừ thích.”

Diệp Vinh Thu không ngờ Hắc Cửu lại thân nhiên thừa nhận, không khỏi sững người ra. Sau đó anh gạt phắt cánh tay Hắc Cửu đang khoát trên người mình xuống: “Vậy cậu đi mà ngủ với nó!” Đối với tình yêu, anh có yêu cầu rất thánh khiết, anh hi vọng Hắc Cửu sẽ chân thành với một mình anh, như anh đối với hắn. Trong lòng hắn không được trộn lẫn tạp niệm.

Lúc anh gạt tay ra không may chạm vào vết bầm trên người Hắc Cửu, đau đến mức hắn cau mày thật chặt, sau đó hắn mở mắt ra, lại vui vẻ: “Gương mặt trắng trắng mềm mềm của Diệp Vinh Thu lúc giận dữ đúng là có thể vắt ra nước mả! Hắn lại nổi lên ác tâm, trêu Diệp Vinh Thu: “Em ấy sao có thể giống anh được!”

Diệp Vinh Thu bốt xoắn xuýt hơn một chút, hậm hực hỏi: “Không giống ở chỗ nào.”

Hắc Cửu nói: “Tôi quen anh sớm hơn em ấy.”

Diệp Vinh Thu giận dữ: “Chỉ như vậy?”

Hắc Cửu suy nghĩ một chút, nói: “Anh cho tôi hôn môi, em ấy thì không.”

Diệp Vinh Thu tức đến sùi bọt mép: “Cậu! Cậu!” Anh giận đến nỗi không nói được nên lời, nặng nề trở mình, đưa lưng về phía Hắc Cửu.

Hắc Cửu lật người anh lại, anh gạt tay Hắc Cửu ra. Hai người giằng co một hồi, Hắc Cửu dùng lực mạnh, lật người Diệp Vinh Thu lại, sau đó xoay người nằm đè lên người anh, giữ cầm anh rồi hôn xuống. Diệp Vinh Thu liều mạng giãy dụa, Hắc Cửu bắt đầu luồn lưỡi vào trong miệng anh khuấy đảo, Diệp Vinh Thu cắn xuống không chút lưu tình nào. Hắc Cửu bị đau lập tức thu lưỡi về, tức giận trừng mắt Diệp Vinh Thu: “Đau, anh cắn thật đấy à!”

Diệp Vinh Thu biết mình cắn mạnh, vừa cắn xong đã thấy đau lòng hối hận rồi, nhưng lời Hắc Cửu nói ban nãy chọc anh giận thật, thế nên anh không cam lòng mà trừng mắt lại với hắn.

Hắc Cửu tóm tay anh giơ lên đỉnh đầu, tay kia giữ cầm anh hôn xuống. Đầu lưỡi hắn tiến vào cổ họng Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu cảm nhận được mùi máu tươi nhàn nhạt trong miệng, lập tức mềm nhũn, vừa xót vừa thương không dám cắn nữa, nhưng anh vẫn không cam lòng chịu khuất phục, chỉ có thể thu đầu lưỡi cố gắng tránh sự truy đuổi của Hắc Cửu. Như phát hiện ra trò chơi thú vị, Hắc Cửu tận lực áp sát, quần lay bắt anh phải chấp nhận. Nụ hôn này sâu vô cùng, chỉ trong chớp lát, Diệp Vinh Thu đã mềm nhũn như bùn.

Hắc Cửu buông lỏng lực giữ tay Diệp Vinh Thu, nhưng lúc này đây Diệp Vinh Thu chẳng còn hơi sức đâu để phản kháng nữa. Quả thật hắn chế ngự rất giỏi, chỉ một nụ hôn sâu đã khiến anh đánh mất tất cả ý chí chiến đấu, từ một con báo quật cường biến thân thành một con thỏ nhỏ.

Hắc Cửu xoa xoa đầu anh: “Không giận nữa chứ?”

Diệp Vinh Thu đỏ mặt nhỏ giọng lầm bầm. Anh không dám động, bởi vì anh cảm nhận được cây gậy gì đó của Hắc Cửu đang đè lên đùi mình.

Nhưng Hắc Cửu giống như không phát hiện, hắn xoay người xuống, rầu rĩ mà thở dài: “Tôi lừa em ấy. Tôi kể chuyện cho em ấy, em ấy cho tôi tiền. Cho tôi tiền, tôi có thể mua quần áo cho anh, có lộ phí đi đường.”

Diệp Vinh Thu phiêu phiêu, toàn bộ lực chú ý đều dồn hết vào cái thứ trên người Hắc Cửu, nó là nơi khởi nguồn ham muốn và công kích của đàn ông, nhưng cũng đồng thời là nơi dơ bẩn lắm lỗi.

Không ngờ, Hắc Cửu lại xoa xoa đầu anh, trở mình, ngáp dài nói: “Đi ngủ sớm một chút đi, mai còn phải dậy sớm.”

Diệp Vinh Thu nhìn gáy Hắc Cửu đầy khó tin. Nhưng Hắc Cửu thật sự trở mình, hoàn toàn không tranh thủ làm chút gì đó cho ‘người anh em’.

Diệp Vinh Thu xoắn xuýt. Anh nghĩ đàn ông với đàn ông làm loại chuyện đó là dơ bẩn, là tội ác —— đàn ông với phụ nữ cũng dơ bẩn, nhưng nghiệp chướng không nặng nề như thế kia, nhưng anh cũng thừa nhận đó là một hình thức biểu hiện tình yêu. Chính bởi vì nghĩ như vậy, nên rõ ràng bị Hắc Cửu hôn đến cả linh hồn đều run rẩy, nhưng anh không quy nó vào “tội ác”. Nhưng anh biết khi tình yêu và tội ác kết hợp lại với nhau, ý muốn yêu thương sẽ sản sinh ra tội ác mang tên dục vọng, bởi vậy, ngủ cùng Hắc Cửu nhiều ngày như vậy, nhưng anh vẫn một mực xoắn xuýt. Anh sợ Hắc Cửu sẽ yêu cầu làm loại chuyện đó với mình, nhưng Hắc Cửu không có biểu hiện gì, anh lại lo Hắc Cửu không yêu anh.

Làm, anh không thể tiếp thu không làm, anh lại thấy hoảng loạn.

Diệp Vinh Thu sắp bị chính mình bức tới điên, mà lúc này đây, Hắc Cầu lại đang thoải mái chìm vào giấc ngủ.

.

.

.O.

.

M: Là thế này, Quách Vũ với Lưu Văn, hai bạn này tên đối nhau. Một bạn là Văn một bạn là Vũ (Võ). Vấn đề là chữ 武(wu3) dịch là Võ hay Vũ đều được, mình có thử search một vài tên trùng xem người ta hay để tên này thế nào thì thấy mọi người hay dịch là Vũ nên đó giờ mình cũng để là Vũ.

Nhưng sau khi hỏi ý kiến.. ông ngoại thì ông mình bảo để là Võ trong trường hợp này hợp hơn vì sẽ làm rõ được dụng ý của tác giả, sau một hồi quán quáo thì mình đã quyết định đổi lại. Xin lỗi mọi người vì sự bất tiện này OTL Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

CHƯƠNG 45.

Cả đêm Diệp Vinh Thu miên man suy nghĩ không ngon giấc, hôm sau dậy không nổi. Sáng sớm hôm sau, Hắc Cầu tỉnh lại thấy Diệp Vinh Thu vẫn còn đang cau mày ngủ, hắn không nỡ đánh thức Diệp Vinh Thu, vươn tay xoa xoa chân mày đang cau chặt của anh, mặc quần áo rồi một mình ra ngoài tập.

Làm lính phải dậy từ sớm, lúc này trong sân đã có rất nhiều người.

Hắc Cầu đang định lấy bữa sáng thì Quách Võ chạy tới, lớn tiếng hét: “Mọi người chú ý, hôm nay không tập luyện, mới nhận được lệnh cấp trên, sáng sớm mai tiến quân đi Thái Hồ.”

Hắc Cầu ngậy cả người.

Nơi đây đều là lính lão luyện từng trải, tuy chưa đến mức thân kinh bách chiến, nhưng cũng không còn e sợ khi nghe tin phải đi đánh giặc. Có người nhô nước bọt xuống đất: “Đen, lại phải ra trận.” Mọi người đều lắc đầu tản ra bốn phía, người thì về phòng, người thì đi lấy đồ ăn sáng, người thì tiếp tục đứng ngây ra trong sân. Những người này, có người là lính cũ của Cổ Tu Qua, có người là lính mới được đưa tới. Hắc Cầu từng nghe Lưu Văn nói qua, trước đây quân bộ có chia ra hai nhóm lính cho Cổ Tu Qua chọn, một là tân binh chưa ra trận lần nào, hai là nhóm lính cũ từng liên tục phải ra chiến trường, bị đánh đến nát phần hồn, Cổ Tu Qua không do dự chút nào mà chọn nhóm sau, cho nên Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu là hai tân binh duy nhất trong đoàn. (thân kinh bách chiến: đánh qua trăm trận)

Hắc Cầu sừng sốt một chút, chạy đuổi theo Quách Võ, kéo tay hắn hỏi: “Tới Thái Hồ làm gì?”

Quách Võ dùng ánh mắt khinh thường mà liếc nhìn hắn: “Cậu nói xem tới làm gì? Tới ăn cưới? Tới dạo hoa lâu?” Hắn cười khẩy một tiếng, gạt tay Hắc Cầu ra: “Đương nhiên là tới để đánh giặc rồi.”

Hắc Cầu lại kéo hắn hỏi: “Tất cả?”

Quách Võ rục rịch mò tìm khẩu nhị thập hường dắt bên hông: “Sao? Nếu như cậu sợ, giờ tôi cho cậu một phát thẳng thiên luân nhé?”

Hắc Cầu không nói gì, buông Quách Võ ra.

Đến khi quay về phòng, Diệp Vinh Thu vẫn còn đang ngủ, Hắc Cầu vừa ngồi xuống giường thì anh tỉnh dậy, mơ mơ màng màng hỏi: “Ban nãy ồn quá, có chuyện gì vậy?”

Hắc Cầu nói: “Không có gì, anh ngủ tiếp đi, hôm nay không cần tập luyện.” Nói xong hắn lại nhìn trần nhà đến ngây ra. Hắn vốn cho rằng mình đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng khi ngày này thực sự tới hắn vẫn có chút bất an. Hưng phấn có, nhưng nhiều hơn là sợ hãi. Bản thân hắn còn như vậy, liệu Diệp Vinh Thu sẽ thế nào đây?

Buổi trưa, Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu ra ngoài ăn, gặp Mạnh Nguyên. Mạnh Nguyên vừa nhìn thấy Hắc Cầu liền cao hứng vẫy tay: “Anh Hắc Cầu! Ở đây ở đây!”

Vừa nhìn thấy cậu ta, bình dấm chua trong lòng Diệp Vinh Thu lại đổ ngang ngổn, anh hừ một tiếng rồi đi sang một bên. Hắc Cầu khẽ kéo anh lại: “Anh đi ăn trước đi.” Sau đó bỏ Diệp Vinh Thu lại mà đi đến chỗ Mạnh Nguyên.

Mạnh Nguyên ra về thần bí nói: “Anh Hắc Cầu, anh kể chuyện cho em đi, xong em cho anh cái này hay lắm.”

Từ sáng tới giờ, Hắc Cầu không nhìn thấy Mạnh Nguyên nên đoán rằng cậu ta đi vào thành. Đương nhiên hẳn biết thứ hay ho mà Mạnh Nguyên nói là cái gì, nhưng hẳn vẫn tò về không hứng thú nói: “Ngày nào cũng kể chuyện cho em, có bao nhiêu chuyện đều kể hết cả rồi, lấy đâu ra nhiều chuyện như vậy!”

“Ồ..” Mạnh Nguyên rất mất mát: “Anh nghĩ lại một chút đi.”

Hắc Cầu nhìn bộ dạng ủ rũ cúi đầu của cậu, buồn cười vỗ vai cậu: “Đi thôi, cơm nước xong anh tới tìm em, kể cho em ba mươi sáu kế. Ba mươi sáu kế mỗi kế một chuyện, từ từ kể, chắc kể đến tối luôn.”

Mạnh Nguyên liền vui vẻ, hưng phấn kéo tay hắn: “Em cho anh xem thứ này hay lắm, anh đi theo em.” Nói rồi kéo Hắc Cầu đến phòng ký túc của cậu. Người trong ký túc đều đã đi ăn cơm hết cả, trong phòng chỉ có mỗi hai người họ. Mạnh Nguyên lấy một bao nhỏ từ trong chăn ra đưa cho Hắc Cầu, nhét vào lòng hắn, cười đến ngây ngốc: “Đây là quần áo sáng nay em vào thành mua được đó. Em không biết cháu anh Hắc Cầu bao tuổi rồi nên mua theo cỡ em mặc.”

Hắc Cầu mở một góc bao ra nhìn một chút, thấy một bộ quần áo ngắn bằng vải thô. Hắn khép bao lại, nhìn Mạnh Nguyên mỉm cười: “Cảm ơn em, khi nào phát quân lương anh sẽ trả em tiền.”

Mạnh Nguyên không để ý mà xua tay: “Không sao, có cho em tiền em cũng chẳng biết làm gì.” Nói xong cậu ta lại chạy đi, lấy một túi giấy nhét vào trong tay Hắc Cầu. Hắc Cầu tò mò mở túi ra nhìn thoáng qua, bên trong đựng một ít lương khô löt dạ.

Mạnh Nguyên gãi đầu, nói: “Em thấy trên đường có người bán nên mua một chút, em hỏi chủ quán, người ta bảo để lâu cũng không bị hỏng đâu. Nghe nói mai ta phải tới Thái Hồ, anh Hắc Cầu giữ lấy mà ăn dọc đường.”

Hắc Cầu ngăn người một chút.

Mạnh Nguyên cười đến khờ khạo: “Anh Hắc Cầu nói không được để người khác thấy nên em lén mua đó! Mấy người vào thành cùng em đều không biết đâu.”

Hắc Cầu lại sững sốt một chút, nhìn gương mặt tươi cười đầy hồn nhiên của Mạnh Nguyên, lại nhìn gói lương khô trong tay, bỗng nhiên thấy giật mình, thứ cảm giác này thật sự.. không sao hình dung nổi. Trong quân đội, mỗi người đều có cho mình một cách sinh tồn riêng, có người bo bo giữ mình, có người dựa vào thể lực mạnh, sao hắn may mắn như vậy chứ, lại được người khác coi như thể lực mạnh mà dựa vào. Chẳng lẽ trên mặt hắn có viết mấy chữ, là người đáng để dựa vào sao?

Mạnh Nguyên thấy Hắc Cầu sững người, vẫy vẫy tay trước mặt hắn, tò mò hỏi: “Anh Hắc Cầu, sao mà thất thần vậy?”

Hắc Cầu lấy lại tinh thần, tâm tình phức tạp mà lắc đầu: “Không có gì.” Sau đó hắn nhìn Mạnh Nguyên thật sâu, còn nói: “Cảm ơn em. Anh.. sau này anh sẽ bảo vệ em.”

Mạnh Nguyên nghe hắn hứa hẹn như vậy, liền cười không thấy tổ quốc đâu, hỏi Hắc Cầu: “Anh Hắc Cầu, đoàn trưởng phát đồ cho anh chưa? Mai phải đi rồi, không chừng nửa đường lại gặp giặc, anh ấy chưa phát vũ khí cho anh sao?”

Hắc Cầu lắc đầu: “Chưa phát.”

Mạnh Nguyên nói: “Tốt nhất vẫn là súng trường, súng liên thanh to, hỏa lực mạnh, nhưng lại là loại bị ghét nhất. Em làm lính ba năm rồi, mấy người vác súng liên thanh là chết nhanh nhất, quân địch vừa thấy liền tập trung bắn súng này, muốn chạy cũng không được.” Nói xong, cậu ngược lại cười: “Hồi ở đội cũ, có một lần suýt chút nữa em bị bắt vác khẩu này, thế là em giả bộ bị bệnh, nói không khiêng được. He he.”

Hắc Cầu gật đầu, giấu bộ quần áo Mạnh Nguyên cho vào trong áo, vỗ vỗ vai cậu nói: “Đi thôi, đi ăn gì cái đã, ăn xong anh về kể chuyện cho em.”

Hắc Cầu kể chuyện cho Mạnh Nguyên suốt cả buổi chiều, đến tối, Mạnh Nguyên mới lưu luyến cho Hắc Cầu đi. Miệng lưỡi Hắc Cầu khô cứng hết cả, hắn đi ăn cơm tối, xong lại ngồi chờ ra trong sân, nhưng không muốn về phòng.

Hôm nay, quân phòng nhiều gấp đôi so với ngày thường, càng đến thời điểm căng thẳng trước khi ra sa trường thì doanh trại lại càng được canh phòng nghiêm ngặt, họ sợ lính đào ngũ trước khi lâm trận.

Hắc Cầu ngồi trong sân đến khi sắc trời tối mịt mới đứng lên. Binh lính tuần tra đã chú ý đến hắn từ lâu rồi, vừa thấy hắn đứng lên đã lập tức cảnh giác nhích lại gần. Hắc Cầu ngheêng ngang đi tới phòng của Cổ Tu Qua

Phòng Cổ Tu Qua đóng cửa sổ kéo rèm che kín, nhưng bên trong có ánh đèn màu, hiển nhiên người trong phòng còn chưa ngủ. Ngoài cửa vốn nên có vệ binh canh gác, nhưng lúc này lại chẳng có bóng ai. Hắc Cầu đi tới cửa, đang định gõ, lại nghe thấy thanh âm kì dị ở bên trong.

Là tiếng đàn ông thờ dóc, kèm theo đó là tiếng ni non gọi mời.

Hắc Cầu do dự một hồi, chợt thấy tiếng thờ dóc bên trong trở nên dồn dập, một giọng nam trầm nín vang lên: “Đoàn trưởng. . a. . .”

Bàn tay Hắc Cầu đang chần chừ trên không khẽ buông xuống, lui về phía sau hai bước. Đúng lúc này, tiếng động trong phòng chợt ngưng lại, sau đó hẳn nghe thấy Cổ Tu Qua lớn tiếng nói: “Ai ở ngoài kia vậy?”

Hắc Cầu nói: “Tôi.”

Hai phút sau, cửa được mở ra, Luru Văn đi ra khỏi phòng, quần trang trên người anh rất đoan chính, đai lưng cũng được cột chắc, chỉ có mái tóc rối bù lộn xộn và sắc mặt ửng hồng là bất bình thường. Trông thấy Hắc Cầu, anh cũng không chợt dạ và xấu hổ, mà thoải mái nói: “Đoàn trưởng mời cậu vào.”

Hắc Cầu đi vào phòng, Luru Văn đóng cửa lại, đứng bên ngoài coi chừng.

Khác với Luru Văn, quần áo Cổ Tu Qua không chỉnh tề một chút nào, áo sơ mi chỉ còn hai khuy dưới là chưa cài, ngay cả giày cũng không đi, gã nằm trên ghế, bộ dạng có vẻ rất miễn cưỡng, hiển nhiên vừa ăn no xong. Gã nhìn Hắc Cầu một lượt: “Tìm tôi làm gì?”

Hắc Cầu nói: “Tìm đoàn trưởng nói chuyện.”

Cổ Tu Qua lấy bao thuốc lá từ trong túi ra, lấy cho mình một điếu, sau đó lại ném cho Hắc Cầu. Hắc Cầu nhận lấy bao thuốc, lấy ra một điếu rồi ngậm lên miệng, Cổ Tu Qua nhắc tay chỉ về phía bàn, Hắc Cầu đi tới cầm lấy bật lửa, đầu tiên châm thuốc cho Cổ Tu Qua, sau đó thì châm thuốc cho mình.

Cổ Tu Qua hít một hơi thuốc dài: “Tìm tôi nói gì?”

Hắc Cầu kéo cái ghế đặt bên tường ra ngồi xuống, thong dong điềm tĩnh hút hai hơi, cảm thấy cả người đều thư thả, lúc này mới lên tiếng nói: “Sau khi nghe đoàn trưởng nói, tôi đã suy nghĩ rất nhiều.”

“Ồ?” Cổ Tu Qua hỏi hần: “Nói gì cơ?”

Hắc Cầu nói: “Anh bảo mỗi một người Trung Quốc đều nên có tâm làm lính.”

“À.” Cổ Tu Qua búng tàn thuốc: “Vậy cậu thấy tôi nói có đúng không?”

Hắc Cầu cười cười: “Đúng, nói rất đúng, nhưng chưa được đủ.”

Cổ Tu Qua nâng mày: “Cậu nói xem, còn thiếu cái gì?”

Hắc Cầu nói: “Quốc nạn ập xuống, những người lính bảo vệ quốc gia, nói họ là những người vĩ đại nhất không sai. Nguyên ý làm lính thời chiến loạn, có lẽ họ là những người vĩ đại nhất, nhưng cũng có những con người nhỏ bé, không có giác ngộ cao như vậy.”

Chân mày Cổ Tu Qua nhíu lại, gã hút một hơi thuốc: “Nói tiếp đi.”

Hắc Cầu cười cười, nói: “Không giác ngộ, cũng không sao, nghiêm trọng hơn cả, chính là không có bản lĩnh. Không phải ai cũng nhập ngũ được, cảm hứng cần có lực, làm công binh thì phải có sức khỏe, chỉ huy thì phải có sách lược, tùy tiện bắt một người ra chiến trường, nói với họ không sao đâu, khác nào đào một cái hố rồi đẩy người ta xuống.”

“Ồ.” Cổ Tu Qua gật đầu: “Còn gì nữa không?”

Hắc Cầu nói: “Yêu nước có nhiều cách, đâu chỉ nhập ngũ mới là yêu nước, còn có những người nông dân cấp lương thực cho lính, còn có những người công nhân chế tạo binh khí cho lính, đâu thể chỉ ra trận mà không làm cái gì cả, quốc gia vẫn còn phải hoạt động qua ngày, đoàn trưởng thấy có đúng không?”

Cổ Tu Qua cười cười búng tàn thuốc, nhìn Hắc Cầu bằng cặp mắt sắc nhọn: “Vậy cậu thấy, người như nào thì nên nhập ngũ, người như nào thì không?”

Hắc Cầu nói: “Từ lúc Nhật đánh tới bây giờ, có bao nhiêu kẻ phản bội nhảy sang làm hán gian rồi? Có bao nhiêu đội còn chưa đánh đã hàng Nhật rồi? Làm lính, cần nhất là sự can đảm.”

Cổ Tu Qua gõ gõ xuống tay vịn của ghế: “Cậu nghĩ Diệp Vinh Thu để trở thành hán gian?”

Đúng là Hắc Cầu đến đây vì Diệp Vinh Thu, nhưng hẳn không ngờ Cổ Tu Qua cứ như vậy mà nói thẳng tên Diệp Vinh Thu ra. Hần im lặng một chút, nói: “Không, nhưng anh ấy không hợp làm lính.”

Cổ Tu Qua hỏi hần: “Vậy cậu nghĩ cậu ta hợp làm cái gì?”

Hắc Cầu sững sốt một lúc, nhất thời không đáp lại được ngay. Diệp Vinh Thu có thể làm gì, hẳn chưa từng nghĩ qua. Trong lòng hẳn, từ đó tới giờ Diệp Vinh Thu chỉ là nhị thiếu gia, là một cái xác không thể động tới không thể làm hư, đến ngũ cốc có bao nhiêu loại cũng chẳng phân biệt được, hay ngay cả kỹ năng sinh tồn cơ bản nhất anh cũng không biết. Hần không thể tưởng tượng xem Diệp Vinh Thu có thể làm chuyện gì, có lẽ anh ấy hợp nhất là tiếp tục

làm thiếu gia nhà họ Diệp, hưởng thụ sự cung chiêu, tăng bốc của người khác.

Cố Tu Qua nhìn phản ứng của hán nữ nộ cười: “Cậu ấy không phải hán gian, trong đội tôi, ai có thể làm hán gian đều bị tôi đá ra từ lâu rồi! Có phải cậu nghĩ gan cậu ta rất nhỏ, là một người nhu nhược hay không?” Không đợi Hắc Cầu trả lời, gã nói tiếp: “Tôi không thấy như vậy, tôi thấy cậu sinh viên là một người rất có cốt khí! Tôi chĩa súng vào đầu cậu ta như vậy mà cậu ta còn dám nói với tôi rằng mình không phải lính, ha ha, tôi rất thích ngao khí của cậu ta! Hôm nay cậu ta dám dùng loại khẩu khí này cãi nhau với tôi thì ngày mai cậu ta cũng có thể dùng loại khẩu khí này để chống đối với người Nhật. Người như nào có thể làm hán gian? Là những người ngoại trừ mệnh mình ra thì chẳng còn muốn cái gì cả.” Gã chỉ chỉ vào ngực: “Loại người như vậy, nơi này trống rỗng. Cậu không phải loại người như vậy, mà cậu ta lại càng không phải.”

Hắc Cầu nói: “Anh ấy..”

Cố Tu Qua giờ tay lên cắt ngang lời hán: “Lát lại nói sau. Hôm nay cậu tới là mong tôi thả cậu ta?”

Hắc Cầu hút xong thuốc, nhưng vẫn vờ vờ tàn thuốc trong tay, tựa như không nỡ vứt đi, Cố Tu Qua thấy vậy lại ném thuốc sang cho hán.

Cố Tu Qua hỏi: “Còn cậu thì sao? Sao không cãi lại mấy câu cho mình?”

Hắc Cầu đốt thuốc, hít một hơi thật sâu, nặng nề nhả khói ra, bình tĩnh nói: “Tôi nguyện ý ở lại.”

“Ồ?” Cố Tu Qua có vẻ rất hứng thú: “Nói nghe một chút, vì sao? Loại chuyện bắt lính thiếu đạo đức này cũng không phải lần đầu tiên tôi làm, nhưng người như cậu thì mới gặp lần đầu. Tôi phát hiện từ đầu tới giờ cậu không có chút chống cự nào, cũng chẳng phải làm vậy để tự bảo vệ bản thân. Tại sao lại như vậy?”

Hắc Cầu nói bằng giọng điệu hỏi hột: “Trước khi chết mẹ có nói với tôi, người còn sống, phải tìm được ý nghĩa cuộc sống của mình.”

Cố Tu Qua gật đầu: “Lời này không sai. Nhưng sao cậu lại chọn chỗ tôi? Sống có ý nghĩa có nhiều cách, giống như cậu nói, làm nông dân, làm công nhân, có rất nhiều.”

Hắc Cầu nói: “Tôi đang tìm” Năm ấy cũng không phải hán khổ sở nhìn nhà mình sụp đổ, cũng không phải cảm dao đi tìm Hoàng Tam báo thù, càng không treo cổ tự sát giống như mẹ mình, mà hán chọn cách một mình trốn ra, sống cuộc sống thê thảm vô lực. Từ đó, trên lưng hán như đeo một gong xiềng nặng nề. Hán vẫn luôn một mực tìm kiếm giá trị tồn tại của bản thân, để chứng minh năm đó hán không chọn sai, tìm được chìa khóa rồi thì mới có thể cởi bỏ gong xiềng trên người hán.

Cố Tu Qua nở nụ cười: “Ừm, đây không phải đáp án tôi muốn, vẫn chưa đủ. Nhưng cậu vừa mới tới, cần thời gian, cậu cứ ở đây mà tìm, tôi mong cậu có thể tìm được.”

Cố Tu Qua lại nói: “Quay lại vấn đề vừa rồi. Cậu khinh thường Diệp Vinh Thu.”

Hắc Cầu nâng mi, nhưng không phản bác mà chờ gã nói tiếp.

Người Cố Tu Qua nghiêng về phía trước, gã hỏi: “Cậu thích cậu ta?”

Chân mày Hắc Cầu hơi nhíu lại, không trả lời.

Cố Tu Qua chỉ về phía cánh cửa đang đóng lại, Lưu Văn đang đứng ngoài đó coi chừng. Gã nói: “Tôi thích Lưu Văn. Tới hôm nay, cậu ấy theo tôi đã được bảy năm rồi, trận chiến khó nhất tôi để cậu ấy đánh, con đường nguy hiểm nhất tôi cho cậu ấy đi, đãi ngộ của đội kém nhất tôi bắt cậu ấy nhận, bởi vì tôi tôn trọng cậu ấy. Cậu ấy ở bên cạnh tôi thì cậu ấy phải làm được những việc này.”

Sau đó gã chỉ chỉ Hắc Cầu: “Cậu khinh thường Diệp Vinh Thu, thù hạ của tôi có mấy trăm người, nhưng cậu xem thường cậu ta nhất. Tôi cho cậu ta xem súng, cậu nói cậu ta không hợp. Tôi cho cậu ta nhập ngũ đánh giặc, cậu cũng nói cậu ta không hợp. Tôi hỏi cậu cậu ta hợp cái gì, cậu lại không nói được, cậu nghĩ cậu ta chẳng làm được cái gì. Những cái khác tôi không biết, nhưng cậu cứ che chở không cho cậu ta làm gì như vậy, thì chắc chắn cậu ta sẽ chẳng làm được cái gì.”

Hắc Cầu rũ mắt không nói chuyện. Tình cảm của hán với Diệp Vinh Thu là gì? Thoạt đầu hán cứu Diệp Vinh Thu là bởi hán nhìn thấy cái bóng của mình năm đó trên người anh ta, hán cứu Diệp Vinh Thu, giống như cứu chính bản thân mình, bù đắp một đoạn quá khứ đau đớn bị hán vùi sâu nơi đáy lòng, nên những lúc Diệp Vinh Thu không tốt, hán mong anh ấy có thể tốt lên nhưng đến khi anh ấy tốt rồi, trong lòng hán lại có một tia không cam lòng, đồng nghiệp bất đồng mệnh, hán đã bị bùn nhuộm đen hết thân, nhưng Diệp Vinh Thu vẫn là một đóa bạch liên thánh khiết, khiến hán không nỡ ngắt xuống làm tổn thương. Hán hôn Diệp Vinh Thu, ngoại trừ ý loạn tình mê, còn có cảm giác vui sướng khi kéo người ta xuống nước cùng mình.

Một lát sau, Hắc Cầu thẳng thắn thừa nhận: “Tôi khinh thường anh ấy, có lẽ anh ấy lợi hại ở một chỗ nào đó, nhưng tôi không thấy được. Anh ấy học giỏi, có thể học lên đại học, tôi chưa xem qua văn chương của anh ấy, nhưng có thể đảm chắc, anh ấy không hợp tổng quân. Lời đoàn trưởng nói lần trước rất hay, đoàn trưởng là người nuôi nghĩa lớn trong lòng, nhưng anh giữ Diệp Vinh Thu lại, lại không vì cái gọi là nghĩa lớn kia.” Hán nhìn Cố Tu Qua cười cười: “Tiếng nước ngoài tôi có thể học, sửa súng tôi cũng có thể học. Đến cái ghế Diệp Vinh Thu cũng không sửa nổi, anh để mắt đến anh ấy làm gì.”

Cố Tu Qua nở nụ cười: “Đúng, cậu nói không sai, cậu là người rất thông minh, lần đầu tiên nhìn thấy cậu tôi đã biết cậu là một người rất thông minh rồi. Nói thật cho cậu biết, ai tôi cũng có thể thả, cậu cũng có thể, nhưng Diệp Vinh Thu thì không. Có đôi khi tôi rất chướng mắt tội học giả, bọn thư sinh lâm quốc. Tôi càng coi thường tội Tây, râu ria còn chưa sạch sẽ đã dám tới Trung Quốc điều võ dương oai. Nhưng bây giờ bọn chúng lợi hại hơn chúng ta,

tôi đành phải chịu. Tiếng nước ngoài ai cũng có thể học, không tám năm thì mười năm, không phải thiếu năng thì đều có thể học được hết. Nhưng chúng ta không có nhiều thời gian như vậy, chúng ta không có thời gian.”

Hắc Cầu còn muốn nói gì nữa, nhưng Cố Tu Qua lại đứng lên, khoát tay với hắn: “Nhóc con, tôi ăn cơm nhiều hơn cậu vài năm, nhìn người chuẩn hơn cậu. Diệp Vinh Thu là người có chí khí quật cường, có thể làm một nhân vật lớn, chỉ là thiếu cơ hội thôi.”

Hắc Cầu không tưởng tượng được Diệp Vinh Thu quật cường thì sẽ thế nào. Hay giống như trước đây, cầm dao muốn ám sát Hoàng Tam lại bị người ta đè xuống bàn đến mực cười?

“Nhập ngũ ra trận là sẽ chết, cậu nghĩ mạng của cậu ta đáng giá hơn cậu sao?” Cố Tu Qua hỏi Hắc Cầu.

Hắc Cầu lắc đầu.

Cố Tu Qua nói: “Không sợ người khác nghĩ cậu ta cao quý, chỉ sợ chính cậu ta cũng nghĩ mình cao quý hơn người.” Nói xong gã nở nụ cười, từ nụ cười của gã, Hắc Cầu thấy được một sự gian trá. Gã nói: “Tôi luôn có hứng thú với những người tự cao tự đại, bởi vì muốn duy trì sự kiêu ngạo của mình, họ phải trả một cái giá lớn. Họ càng tự cho mình là đúng thì cái giá họ phải trả lại càng lớn hơn.”

Sau đó Cố Tu Qua chỉ hai khẩu 38 đặt bên tường: “Lấy về đi, là súng của hai cậu. Mai cầm nó mà đi Thái Hồ đánh giặc.”

Hắc Cầu hỏi: “Anh định cho chúng tôi ra chiến trường thật sao? Chúng tôi chỉ mới tập vài ngày.”

Cố Tu Qua nói: “Tôi từng thấy rất nhiều lính mới ra chiến trường, sau này có người trong số họ lên làm sĩ quan. Cậu đi xin người Nhật, xin họ nể mặt cho hai cậu thêm mười năm luyện thành tay súng thiện xạ được thì tôi không có ý kiến.” Sau đó gã lại hỏi: “Những lời này là cậu hỏi thay cho Diệp Vinh Thu hay hỏi cho cậu? Nếu bây giờ chỉ có một mình cậu, cậu thấy mình có thể ra chiến trường được không?”

Hắc Cầu nhìn gã một hồi, không nói gì, cầm súng đi ra. Ra đến cửa hắn thấy Luru Văn, Luru Văn nhìn hắn cười, đợi hắn đi rồi bước vào trong phòng.

Cố Tu Qua bỏ hai chân xuống ghế, hướng Luru Văn vẫy tay, Luru Văn đi tới, bị gã kéo ngồi xuống đùi mình. Luru Văn nở nụ cười ôn tồn “Đoàn trưởng, ban nãy anh để cậu ta nghe thấy.”

Cố Tu Qua thờ ơ nói: “Nghe được thì sao? Cậu ta cũng không phải đoàn trưởng, cậu ta quản anh được chắc?” Nói xong nhếch môi nở nụ cười, cọ cọ răng mình lên xương quai xanh Luru Văn: “Không để cái tên nhóc Quách Vô kia nghe được là tốt rồi.”

Nụ cười trên mặt Luru Văn cứng lại, anh cúi đầu thờ dãi: “Đoàn trưởng...”

Cố Tu Qua vỗ vỗ mông anh, ý bảo anh đứng dậy: “Được rồi, em đi ngủ đi, anh phải nghiên cứu bản đồ một chút.”

Nhưng Luru Văn không đi, anh do do dự dự hỏi: “Đoàn trưởng, anh định cho hai người họ ra chiến trường thật sao?”

“À.” Cố Tu Qua không để ý trải bản đồ ra: “Sao, em cũng nghĩ mệnh của họ quý hơn các binh lính khác, không nên ra chiến trường sao?”

“Không phải.” Luru Văn nói: “Nhưng đoàn trưởng khổ tâm như vậy, không phải vì..”

Cố Tu Qua cười cười, nói: “Chung Vô Mai không tồi, cậu ta có khiếu chém giết, còn cậu sinh viên đại học kia, chắc chắn, thiếu luyện tập, nên để cậu ta ném chút vị đắng.”

Luru Văn trầm mặc một hồi, nói: “Em biết rồi. Em đi trước, đoàn trưởng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cố Tu Qua khoát tay: “Đi đi.”

Hắc Cầu quay trở về phòng của hắn và Diệp Vinh Thu, phòng vẫn sáng đèn. Hắn đẩy cửa đi vào, Diệp Vinh Thu đang ngồi trong phòng đọc sách.

Thấy Hắc Cầu tiến đến, Diệp Vinh Thu buông sách xuống, không vui hỏi: “Cậu nói chuyện với Mạnh Nguyên đến tận bây giờ?” Sau đó anh thấy Hắc Cầu cầm súng trường trong tay, không khỏi sửng sốt: “Cái này..”

Hắc Cầu nói: “Đoàn trưởng phân súng cho ta. Của chúng ta là súng trường.” Hắn đưa một khẩu súng cho Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu chán ghét xua tay: “Bỏ đi bỏ đi, ai mà thèm thứ này.”

Hắc Cầu dựng súng xuống bên tường.

Diệp Vinh Thu còn chưa biết chuyện mai họ phải đi Thái Hồ. Anh vẫn cho rằng nơi này không hợp với bọn họ, Hắc Cầu là cầu nối liên hệ với bên ngoài duy nhất của anh.

Hắc Cầu nhìn đệm chăn vẫn cuộn gọn dưới đất. Mấy ngày này đều là hắn trải chăn, từ nhỏ tới giờ, Diệp Vinh Thu chưa tự động tay trải chăn bao giờ, bây giờ ngủ cùng Hắc Cầu, anh vẫn giữ thói quen này.

Hắc Cầu đi tới lấy cái bao giấu dưới chăn ném cho Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu nhận lấy mở ra nhìn, phát hiện bên trong là quần áo với lương khô. Hắc Cầu vừa trải chăn vừa nói: “Anh giấu đi. Mai đoàn trưởng dẫn ta rời doanh trại tới Thái Hồ, dọc đường đi chắc có cơ hội bỏ chạy.”

Diệp Vinh Thu vô cùng mừng rỡ: “Có thể chạy sao?”

Hắc Cầu nói: “Xem thế nào đã.” Hắn trải chăn xong, sau đó nói: “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Diệp Vinh Thu cắt đồ xong, tắt đèn, chui vào chăn, núp vào lòng Hắc Cầu.

Hắc Cầu không buồn ngủ, nhìn trần nhà đến thất thần.

Diệp Vinh Thu cũng không ngủ, anh vẫn xoắn xuýt chuyện Hắc Cầu không ôm mình, thậm chí còn không hôn ngủ ngon.

Đột nhiên Hắc Cầu thấp giọng hỏi Diệp Vinh Thu: “Anh có nghĩ tới chuyện ở lại không?”

Diệp Vinh Thu lấy làm kinh hãi, ngẩng người lên nhìn Hắc Cầu: “Ồ lại? Cậu điên rồi à?”

Hắc Cầu hỏi Diệp Vinh Thu: “Anh có muốn thử ở lại xem thế nào không?”

Diệp Vinh Thu liêu mạng lắc đầu: “Đùa gì thế! Cha với anh trai tôi còn đang ở Trùng Khánh chờ tin tôi! Tôi còn chưa biết anh Hoành Vũ thế nào rồi! Nếu như anh ấy không sao, tôi quay về sẽ cùng anh ấy làm mại bản, tôi lên kế hoạch hết cả rồi!”

Hắc Cầu sùng sốt, lẩm bẩm nói: “Lên kế hoạch hết rồi?.. Vậy được rồi.”

Diệp Vinh Thu lại nằm xuống, ghé vào lòng Hắc Cầu: “Mặc kệ cái gã họ Cố kia có bao nhiêu lý do, nhưng bất lính vẫn là vi phạm luân lý đạo đức! Giờ cũng đâu còn là xã hội phong kiến!”

Đột nhiên Hắc Cầu trở mình, đè lên người Diệp Vinh Thu. Hắn đột nhiên cử động như vậy khiến Diệp Vinh Thu hoảng sợ, quên sạch cảm phần trong lòng mình ban nãy.

Hắc Cầu chăm chú nhìn Diệp Vinh Thu trong bóng tối. Hắn đã quyết định phải rời khỏi Diệp Vinh Thu. Nói hắn khinh thường Diệp Vinh Thu cũng được, nói là thiện ý cũng được, suy cho cùng, vẫn là câu nói kia, hắn và Diệp Vinh Thu không phải người cùng một đường. Hắn đang đi tìm ý nghĩa cuộc sống của mình, mà Diệp Vinh Thu cũng có mục tiêu riêng, đó là chuyện không thể tốt hơn, hắn sẽ giúp Diệp Vinh Thu một lần,.. không làm thất vọng sự dựa dẫm của anh với hắn, cũng không làm thất vọng tâm nguyện của mình.

Nhưng trong lòng hắn vẫn nhấp nhô sóng dữ. Hắn đã bảo vệ Diệp Vinh Thu suốt mấy tháng qua, bây giờ cứ như vậy mà chia tay, trong lòng hắn như thiếu thiếu thứ gì đó, có lẽ là —— cảm giác luyện tiếc.

Ngay lúc Diệp Vinh Thu sợ hãi muốn cất tiếng hỏi Hắc Cầu muốn làm gì, đột nhiên Hắc Cầu giữ tay anh kéo lên đỉnh đầu, sau đó nụ hôn như cuồng phong bão vũ mà tới tấp rơi xuống.

“A!” Diệp Vinh Thu sợ ngây người. Nụ hôn này khác với những nụ hôn trước kia, mang theo sự tấn công rõ ràng. Thậm chí Diệp Vinh Thu có thể cảm nhận được loại ảo giác rằng Hắc Cầu như đang muốn nuốt anh vào bụng. Nhưng chưa đến một giây, điều khiến anh khiếp sợ hơn lại xảy đến —— bàn tay kia của Hắc Cầu luôn vào quần anh, nắm lấy nơi yếu ớt nhất trên người.

Diệp Vinh Thu giật bắn lên như chim sợ cành cong, nhưng cơ thể anh bị Hắc Cầu gát gao đè chặt không sao động đậy nổi. Hắc Cầu sờ sờ nơi đó của anh, nhưng nó vẫn mềm nhũn rũ xuống, hắn mất kiên nhẫn bỏ qua, nắm quần Diệp Vinh Thu mà xé rách, kéo xuống tận đầu gối.

Diệp Vinh Thu sợ đến bối rối, Hắc Cầu phát tác không sao đoán được, hôm qua anh còn rầu rĩ Hắc Cầu không có dục vọng với mình, hôm nay hắn lại đột nhiên có dục vọng rõ ràng. Nhưng Diệp Vinh Thu không cảm thấy sự dịu dàng, thay vào đó là sự chiếm hữu xâm lược của đàn ông.

Hắc Cầu lật người Diệp Vinh Thu, vội vàng ép anh nằm xuống, tay kia qua quýt cời quần mình, sau đó đè lên hai chân Diệp Vinh Thu. Vật thẳng đứng kia chọc vào cặp mông cao vút của Diệp Vinh Thu.

Tất cả xảy ra một cách đột ngột, Diệp Vinh Thu vừa hoàn hồn thì tình hình đã đến bước này. Anh không biết cảm giác lúc này của mình thế nào, sợ là điều đương nhiên, nhưng bên cạnh đó còn có hưng phấn, còn có bất an. Anh run giọng nói: “Không.. A Hắc.. không nên..”

Hắc Cầu không lập tức hành động, hắn nằm úp sấp trên người Diệp Vinh Thu, liếm liếm cần cổ anh, rồi lại cắn vành tai anh lẩm bầm: “Tôi muốn anh.”

Diệp Vinh Thu hét hoảng, mông cứng đờ, nơi đó của Hắc Cầu ma sát khiến anh sợ run. Anh nức nở lên án: “Cậu đã hứa với tôi là không làm.”

Quả nhiên Hắc Cầu vẫn thích nhìn bộ dạng bị bất nạt không biết theo ai của anh. Hắn cười nhẹ, nói: “Tôi đổi ý rồi.”

Diệp Vinh Thu cố gắng gầy dựa, nhưng khí lực Hắc Cầu lớn hơn anh nhiều lần, động tác gầy dựa của anh chỉ khiến nơi đó của Hắc Cầu ma sát và càng thêm cứng nóng.

Diệp Vinh Thu cảm thấy mình chết chắc rồi. Nhưng bất bất hơn cả chính là anh bắt đầu thấy hưng phấn, vòng eo và mông như tê dại. Hắc Cầu nói bị người ta sờ mông là tử huyệt của anh, thật ra cũng không phải. Anh không chịu được người khác làm như thế với mình, bởi vì hành động này hàm chứa rõ sự miệt thị. Hoành Tam như vậy, Hắc Cầu trước kia cũng như vậy, bọn họ coi thường anh, coi anh như đàn bà, thậm chí ngay cả đàn bà cũng không bằng. Hoành Tam không có tình yêu với anh, ông ta chỉ muốn chứng minh mình có thể đùa bỡn, lăng nhục người khác, giả như trước đây Hoành Tam

khách khí với anh, có lẽ anh cũng không hận ông ta như vậy. Mà bây giờ, anh không cảm thấy nhục nhã, mà cảm nhận được thứ tình yêu không thể kiềm chế, nên mới cảm lòng không đậu.

Hắc Cầu dán vào tai anh thấp giọng nói: “Tôi làm nhé, A Bạch.” Bàn tay ấm nóng của hắn đè lên vòng eo nhỏ của Diệp Vinh Thu, sau đó từ từ trượt xuống, trượt đến cái mông vênh cao.

Tim Diệp Vinh Thu như sắp nhảy vọt ra khỏi cổ họng. Anh cố gắng nghiêng đầu tránh qua chỗ khác, hung tợn nói với Hắc Cầu: “Đồ nào lập phương, cậu có loại niệm tưởng này với tôi từ lúc nào!”

Hắc Cầu cắn cắn vành tai anh, tiếp tục xoa mông anh: “Niệm tưởng gì cơ?”

“Đừng có giả ngu nữa.” Mặt Diệp Vinh Thu đỏ bừng lên: “Loại niệm tưởng xấu xa hèn hạ này trong đầu!”

Hắc Cầu sừng sốt một chút, đột nhiên thấy ngọn lửa nóng trong người như bị dập lạnh. Trong lòng đột nhiên sinh ra một sự chán ghét, cũng không biết là với Diệp Vinh Thu hay với chính bản thân mình. Sao lại làm loại chuyện này với Diệp Vinh Thu? Hắn cũng không phải Hoàng Tam, không có chấp niệm với Diệp Vinh Thu, lẽ nào làm vậy là để đòi thù lao? Làm chuyện này bởi muốn.. Diệp Vinh Thu nhớ hắn cả đời này?

Hắn buông lỏng bàn tay đang giữ chặt Diệp Vinh Thu, khẽ cười một tiếng: “Niệm tưởng xấu xa gì chứ. Hai ta ngày nào cũng trần truồng ngủ chung một chỗ, sao không thể xảy ra chuyện được? Cái nơi quý quái này không có gái, tịch mịch lâu ngày, anh cho tôi chơi một chút, tôi cũng làm cho anh sướng, cả hai ta cùng thoải mái.”

Cả người Diệp Vinh Thu cứng đờ. Giọng anh như lạc đi: “Cậu nói lại một lần nữa đi.”

Hắc Cầu im lặng không nói gì.

Một giây tiếp theo, Diệp Vinh Thu bất ngờ bạo phát mà nhào dậy. Anh nhào tới người Hắc Cầu, nắm chặt cổ áo hắn, lúc này anh mới nhận ra bàn tay mình run rẩy đến cỡ nào. Anh run giọng hỏi: “Cậu nói lại một lần nữa đi.”

Hắc Cầu trầm mặc một hồi, chậm rãi đưa tay lên xoa đầu Diệp Vinh Thu, một mồm nói: “Quên đi, ngủ đi.”

Diệp Vinh Thu tức giận tránh tay hắn, rống to: “Tôi cho cậu nói lại một lần nữa!”

Hắc Cầu khẽ thờ dài, mắt kiên nhẫn thấp giọng hỏi: “Anh muốn tôi nói gì?”

Diệp Vinh Thu hít sâu một hơi, cố gắng thôi run rẩy: “Sao cậu lại hôn tôi?”

Hắc Cầu thờ dài: “Tôi không biết, hôm đó lòng rất loạn, anh lại không phản kháng.”

Lời còn chưa dứt, nắm đấm phần nộ của Diệp Vinh Thu giáng xuống, đánh mạnh vào mặt hắn.

Căn phòng nhất thời tĩnh lại, ngoại trừ tiếng thở hổn hển của hai người ra thì không còn bất cứ thanh âm nào khác.

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Vinh Thu ưỡn oải ngã khỏi người Hắc Cầu, cắn răng nghiến lợi nói: “Đồ cặn bã.”

Hắc Cầu thâm nở nụ cười: “Thế sao?” Hắn ngồi dậy, mặc quần áo xong, sờ sờ lên nơi vừa bị Diệp Vinh Thu đánh. Diệp Vinh Thu ra tay không nhẹ, đến bây giờ xương gò má hắn vẫn còn đau rất, e rằng ngày mai sẽ sưng to lên.

Hắn lại vuron tay ra một lần nữa, muốn sờ tóc Diệp Vinh Thu, lại bị Diệp Vinh Thu né ra. Như muốn chứng minh điều gì, hắn khẽ nói: “Tôi cũng không thiếu anh cái gì, anh tự nguyện.” Suy nghĩ một lúc, còn nói: “Quên đi, dù sao anh cũng không thiếu tôi cái gì.”

Diệp Vinh Thu lại run lên một lần nữa, anh siết chặt chần, không nói lời nào.

Hắc Cầu đứng lên: “Anh đi ngủ sớm một chút. Mai còn phải lên đường. Tôi ra ngoài một chút.” Nói xong đẩy cửa đi ra.

Trong bóng đêm, Diệp Vinh Thu nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt nương khoe mắt chảy dài. Tình yêu thánh khiết của anh đã tan vỡ, chỉ còn dục vọng dơ bẩn xấu xí. Anh chìm sâu trong nỗi uất ức, ôm chần cổ kim nén từng tiếng nấc nghẹn. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

CHƯƠNG 46.

Sớm hôm sau, Cố Tu Qua cho tập hợp binh đoàn, cả đội xuất phát.

Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu đều nản lòng không phấn chấn, cả đêm qua gần như hai người đều không ngủ. Mắt Diệp Vinh Thu vừa hồng vừa sưng đỏ, vành mắt đỏ sang màu đen, mà vành mắt Hắc Cầu vừa xanh vừa tím, thoát trông rất buồn cười. Cố Tu Qua đi qua nhìn từng hàng, đến hàng của hai người, gãi dụi dụi trước mặt Diệp Vinh Thu năm giây, lại dụi dụi trước mặt Hắc Cầu mười giây, cười đến là sáng khoái, sau đó quay về phía trước đoàn hét lớn: “Giậm chân tại chỗ! Giậm! Một hai.. một!”

Cả binh đoàn không có tinh thần, lết từng bước đi ra ngoài. Hắc Cầu đứng bên cạnh Diệp Vinh Thu, nhưng từ đầu đến cuối, hai người đều không nhìn nhau đến một cái. Cả đêm qua Hắc Cầu không về phòng, cuối cùng đến phòng Mạnh Nguyên nằm một hồi.

Cố Tu Qua dẫn binh đoàn ra ngoài, lúc này có xe tải của căn cứ đi qua, bọn họ đứng giậm chân tại chỗ ở trước cổng căn cứ, chờ xe tải đi qua rồi lại tiếp tục đi.

Chiếc xe tải này chở người, trên xe có mấy người đàn ông trung niên mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, lúc xe lái nhanh qua, người trên xe và binh lính đang xếp hàng nhìn nhau chăm chú.

Đột nhiên, một người chạy nhanh như chớp ra khỏi đội ngũ, chạy theo hướng xe tải kia. Lính cảnh vệ bị bất ngờ, nhất thời không thể ngăn người kia lại, chỉ trong chớp mắt, người kia đã chạy đến bên cạnh xe, bám vào thân xe hét lớn: “Hiệu trưởng Tổng!”

Người xông ra kia chính là Diệp Vinh Thu.

Ánh mắt Cố Tu Qua lảng lại, Quách Võ và Lưu Văn đứng cạnh gãi như tên bắn mà lập tức xông ra, mỗi người kéo một tay Diệp Vinh Thu lôi anh về đội ngũ. Diệp Vinh Thu liếc mạng giây giữa, hét lớn: “Hiệu trưởng Tổng, là em đây!”

Một người đàn ông trung niên từ trên xe đứng lên, người kia đúng là hiệu trưởng Tổng. Ông được bộ giáo dục điều từ Trùng Khánh tới Vũ Hán, vừa lúc ngồi xe đi qua nơi này. Ông giật mình nhìn Diệp Vinh Thu: “Mậu Thực! Sao em lại nhập ngũ?!”

Tuy xe lái rất chậm, nhưng vẫn tiến về phía trước. Diệp Vinh Thu bị giữ không thể động đậy, xe mỗi lúc một xa dần. Diệp Vinh Thu vừa giẫy giụa vừa hét khàn cả giọng: “Em bị bắt tới! Cha em, nhà em, mọi người vẫn ổn cả chứ?”

Xe chòng chành xóc nảy, hiệu trưởng Tổng bị ngã lên phía trên xe. Diệp Vinh Thu không trông rõ vẻ mặt ông, chỉ nghe thấy giọng ông vang lên từ đằng xa: “Nhà em bị giặc Nhật ném bom nổ sạch! Nhiều nhà ở Trùng Khánh bị bom nổ lắm!”

Diệp Vinh Thu cả kinh, cảm thấy cả người mình như rơi xuống hầm băng, tứ chi bách hải không chỗ nào là không đau. Cũng không biết khí lực từ đâu tới, đột nhiên anh giẫy ra khỏi người Lưu Văn và Quách Võ, tựa như phát điên mà chạy đuổi theo chiếc xe kia: “Cha em sao rồi?! Anh trai em sao rồi?! Bọn họ đang ở đâu?!”

Hiệu trưởng Tổng run rẩy hét lên: “Thầy không biết, thầy không biết gì cả! Thê thảm lắm! Rất nhiều người đã chết! Rất nhiều người mất nhà! Con rể thầy cũng bị bom nổ chết!”

Diệp Vinh Thu bị vấp ngã nhào xuống đất, nhưng anh không thấy đau, lại lao đảo đứng dậy mà đuổi theo. Lưu Văn và Quách Võ lại xông tới áp anh xuống lần nữa. Anh không tránh ra được, như phát điên mà gào về phía xe tải: “Cha với anh em đâu! Họ không thể nào chết được! Bọn họ đang ở đâu!”

Xe chạy mỗi lúc một xa, giọng hiệu trưởng Tổng mỗi lúc một nhẹ, Diệp Vinh Thu chỉ có thể nghe giọng ông không ngừng vang lại trên con đường nhỏ: “Có rất nhiều người chết!” “Khắp nơi đều là người chết!”

Xe lái đi rồi.

Quách Võ kéo Diệp Vinh Thu đứng lên, bực dọc quát: “Cậu làm cái gì vậy?!”

Lưu Văn giơ tay lên ngăn hãm lại, liếc nhìn sắc mặt Diệp Vinh Thu. Ánh mắt Diệp Vinh Thu không có tiêu cự, vẻ mặt sợ hãi mà chết lặng, miệng không ngừng lặp lại: “Không thể nào.. không thể nào..”. Lưu Văn phui bụi bám trên người anh, mạnh mẽ ôm vai anh đưa về hàng.

Cả binh đoàn đều nhìn về phía Diệp Vinh Thu. Có người thì đồng cảm, có người thì chết lặng, cũng có người nhớ đến cảnh mình từng trải qua mà khẽ khóc. Nhưng vẫn có những người vẫn bình tĩnh như cũ, bởi họ đã quá quen với cảnh sinh tử.

Diệp Vinh Thu bị kéo về hàng ngũ, Lưu Văn và Quách Võ quay trở lại bên người Cố Tu Qua. Cố Tu Qua hét lớn: “Đi đều, bước!”

Những người lính lại lê bước dài ra khỏi căn cứ.

Diệp Vinh Thu cũng theo đoàn người mà đi về phía trước, nhưng hiển nhiên tâm tình anh không tốt một chút nào, cả người run rẩy như phiến lá khô giữa thu. Hắc Cầu đứng bên cạnh lo lắng nắm lấy tay anh, lại bị anh gạt ra.

Hắc Cầu thu tay về, bình tĩnh nói: “Nếu nhà không có người, chưa chắc họ đã chết!”

Diệp Vinh Thu nghe xong tựa như có chút xúc động, bước chân run rẩy trên không một lúc sau đó mới lại hạ xuống.

Từ doanh trại của bọn họ tới Thái Hồ phải đi mất mấy dặm, đương nhiên quân bộ không cho xe đưa họ đi mà họ chỉ có thể tự mình đi tới. Dọc đường đi, Diệp Vinh Thu như người mất hồn, cả người lắc lư lao đảo, Hắc Cầu lo anh sẽ ngã xuống nên cố ý đi phía sau anh, như vậy có thể đỡ anh bất cứ lúc nào, nhưng lần nào Diệp Vinh Thu hạ bước cũng đứng rất vững vàng, sau đó lại tiếp tục nghiêng ngã đi về phía trước.

Đường hành quân rất dài, đi được hai giờ, có mấy binh sĩ muốn đi vệ sinh, Cố Tu Qua thấy vậy lớn tiếng nói: “Ra ven đường mà đi vệ sinh, ba người cùng nhau đi!” Ở quân đội, ăn uống ngủ nghỉ đều bị trời buộc trong cách thức như vậy, để phòng có người nhân cơ hội bỏ trốn.

Hắc Cầu vẫn luôn chú ý đến Cố Tu Qua, Lưu Văn và Quách Võ. Cố Tu Qua vốn luôn đi phía sau đội ngũ, nhưng đột nhiên gã lại đi lên phía trước.

Lúc này, Mạnh Nguyên dần tới kéo tay áo Hắc Cầu, nói: “Anh Hắc Cầu, em muốn đi tiểu, cùng đi không?”

Hắc Cầu nhìn cậu cười cười: “Được.” Sau đó hắn lại kéo tay Diệp Vinh Thu: “Đi, ba người cùng nhau đi tiểu đi.”

Diệp Vinh Thu muốn rút tay mình ra, nhưng Hắc Cầu dùng lực mạnh ra sức kéo tay anh, không cho anh cơ hội gãy ra. Diệp Vinh Thu nghiêng đầu nhìn Hắc Cầu thì thấy hắn híp mắt nhìn anh, anh ngẩn người, thôi gãy giữa, mặc Hắc Cầu kéo mình ra khỏi hàng ngũ.

Ba người Hắc Cầu, Diệp Vinh Thu, Mạnh Nguyên đi tới ven đường, Hắc Cầu cố ý làm động tác chậm. Vốn là họ đứng phía sau đội ngũ, lúc cởi quần ra thì cũng là lúc đội ngũ đi qua bọn họ.

Hắc Cầu khẽ liếc mắt nhìn, muốn tìm cơ hội thích hợp. Đột nhiên, một thân ảnh xanh biếc từ bên cạnh hàng ngũ vọt tới phía bọn họ. Lòng Hắc Cầu trầm xuống, người chạy tới là Cố Tu Qua. Cố Tu Qua nghênh ngang đi tới bên cạnh họ, cười hi hi nói: “Trùng hợp ghê, cùng nhau tiểu nào.” Nói xong đứng bên cạnh Hắc Cầu, kéo khóa quần xuống.

Hắc Cầu nhìn gã cười cười: “Đúng là khéo thật, đoàn trưởng nhỉ.” Vừa dứt lời, hắn liền đá mạnh về phía Cố Tu Qua, Cố Tu Qua sớm đã chuẩn bị, gã linh hoạt tránh ra, đồng thời đá một cước về phía Hắc Cầu. Hắc Cầu giữ chân gã lại, làm gã ngã xuống mặt đất. Cố Tu Qua lăn tại chỗ một vòng rồi đứng lên, vươn tay chạm tới khẩu súng lục ở bên hông. Nhưng làm đến đây thì động tác của gã ngưng lại: Hắc Cầu đã chìa súng vào mặt gã.

“Ồ ồ.” Ánh mắt Cố Tu Qua có vẻ hưng phấn: “Không tệ đâu, nhóc con, ra tay dứt khoát nhanh chóng. Tôi đối qua nhiều sư đoàn như vậy rồi, nhưng thắng được tôi thì chẳng có mấy ai đâu!”

Hắc Cầu lạnh lùng dí súng vào gần người Cố Tu Qua hơn một chút, nói với Diệp Vinh Thu: “A Bạch, chạy mau!”

Bởi vì họ ra tay quá nhanh nên Diệp Vinh Thu vẫn còn chưa kịp hồi phục tinh thần, Mạnh Nguyên phản ứng đầu tiên, cậu nhanh chóng lui về phía sau vài bước, tránh xa cuộc phân tranh này.

Lúc này, Lưu Văn và Quách Võ ở trước đội ngũ trông thấy tình cảnh hỗn loạn phía sau thì nhanh chóng chạy lại. Quách Võ bảo Lưu Văn ở lại trông đội, một mình chạy qua đây. Lần này hắn không giờ khẩu nhị thập hương không có đạn nữa mà giờ khẩu Hán Dương lên.

Diệp Vinh Thu ngẩn người nhìn thế cục căng thẳng trước mắt.

Cố Tu Qua giờ tay ý bảo Quách Võ bình tĩnh một chút chớ nóng vội, sau đó trấn tĩnh nhìn Hắc Cầu: “Khẩu súng trường này của cậu có đạn không?”

Hắc Cầu không nhiều lời, dời họng súng, hướng về phía sau Cố Tu Qua mà nổ một phát, súng vừa nổ mọi người liền giật mình —— trước khi đi hắn đã chuẩn bị sẵn sàng. Đạn bay qua mang tai Cố Tu Qua, Cố Tu Qua gan dạ như vậy mà cũng bị dọa đến run lên, lấy tay che tai vài giây xong mới nói: “Mẹ kiếp, cậu muốn tôi bị điếc luôn à?”

Về mặt Quách Võ rất căng thẳng, đoạn cầm súng nhắm vào người Hắc Cầu.

Hắc Cầu chẳng màng tới khẩu súng đang chĩa về phía mình, thấp giọng nói: “Còn không đi?”

Diệp Vinh Thu sợ ngây người: “Tôi đi? Còn cậu?”

Hắc Cầu nói: “Tôi không đi. Anh về Trùng Khánh tìm cha và anh trai anh đi.”

Diệp Vinh Thu ngẩn cả người. Đến giờ phút này anh mới hiểu, ngay từ đầu Hắc Cầu đã không có ý định cùng anh bỏ trốn. Là một mình anh cho rằng Hắc Cầu vẫn sẽ luôn ở bên cạnh hộ tống anh như khi từ Trùng Khánh tới Vũ Hán. Bảo sao hắn chỉ mua một bộ quần áo, bảo sao hắn nói: “Cho anh toàn bộ lộ phí”, bảo sao...

Hắc Cầu nhìn Diệp Vinh Thu đứng ngây ra, chân mày nhíu chặt lại: “Còn không đi?”

Diệp Vinh Thu do dự lui về phía sau hai bước xong dừng lại, hỏi: “Còn cậu thì sao?”

Giọng Hắc Cầu trở nên mất kiên nhẫn: “Anh còn không hiểu sao, tôi muốn ở lại tòng quân! Tôi muốn ra chiến trường đánh giặc.”

Tuy Cố Tu Qua đang bị họng súng chĩa vào nhưng gã không hoang mang chút nào, hết nhìn Hắc Cầu lại nhìn sang Diệp Vinh Thu. Gã nhận ra Diệp Vinh Thu đang do dự, nở nụ cười đầy xảo trá: “Ra chiến trường? Lén thả lính là tội gì? Đe dọa trưởng quan là tội gì? Cậu còn muốn đi đánh giặc? Khỏi cần ông nội à!”

Hắc Cầu vẫn bình tĩnh: “Tôi bán chết anh bây giờ.”

Cố Tu Qua cười ha hả, quay sang nhìn Diệp Vinh Thu, nói: “Đi đi, cậu đi đi, tôi thả cậu. Cậu chỉ có duy nhất một cơ hội này thôi, cậu đi, Chung Vô Mai ở lại, cậu ta là thuộc hạ của tôi, từ nay về sau cậu ta sống chết thế nào không liên quan gì đến cậu, cũng đừng nghĩ đến việc moi được tin tức gì từ tôi. Còn nếu cậu ở lại, đó là cậu cam tâm tình nguyện, cả đời này đừng tính đến chuyện bỏ đi nữa.”

Thời gian càng kéo dài, tình hình càng căng thẳng. Ngón tay Quách Vô vẫn đặt bên cò súng, bàn tay cầm súng của hắn đã ướt mồ hôi. Thoạt nhìn Cố Tu Qua và Hắc Cầu vẫn bình tĩnh, nhưng cũng thầm nổi sóng trong lòng. May là để tránh tình hình càng thêm hỗn loạn, Lưu Văn đã dẫn toàn đoàn đi trước.

Hắc Cầu bực bội nói: “Còn không đi?!”

Diệp Vinh Thu siết chặt bàn tay, kiên định nói: “Cậu đi cùng với tôi!”

Hắc Cầu cắn răng: “Mẹ nó! Anh không thấy tôi chường mắt anh à? Tôi không muốn lẫn lộn cùng một đường với anh nữa! Anh ở lại cũng chỉ vướng chân tôi! Mau biến nhanh lên một chút.”

Đồng tử Diệp Vinh Thu co rút, bàn tay siết chặt lại, ra sức cắn môi mình.

Cố Tu Qua nói: “Tôi cho cậu mười giây, tôi đếm tới mười, mau chạy đi, đừng quay đầu lại, không là chẳng còn cơ hội đâu. Mười... chín...”

Diệp Vinh Thu do dự lui về phía sau, xoay người, chạy về phía rừng cây. Song, đến khi Cố Tu Qua đếm đến năm thì bước chân anh chậm lại.

Cố Tu Qua đếm đến một, Diệp Vinh Thu quay trở về bên cạnh bọn họ.

Cố Tu Qua hỏi anh: “Cậu nghĩ kỹ chưa?”

Diệp Vinh Thu không để ý tới gã mà đi tới trước mặt Hắc Cầu nhìn hắn đăm đăm. Anh thở rất gấp, hiển nhiên nội tâm vừa trải qua đấu tranh kịch liệt. Anh run giọng hỏi Hắc Cầu: “Dựa vào cái gì mà cậu thấy tôi chường mắt?”

Hắc Cầu kinh ngạc nhìn anh: “Sao anh lại không đi?”

Diệp Vinh Thu lên giọng, hỏi hắn một lần nữa: “Dựa vào cái gì mà cậu khinh thường tôi?!”

Hắc Cầu mím môi, giọng nói lạnh lùng mà tàn nhẫn: “Anh thì làm được cái gì?! Anh đã làm được cái gì chưa?! Sao tôi phải để mắt tới anh?! Anh ở lại cũng chỉ làm vướng chân tôi! Anh sẽ kéo tôi chết cùng! Tôi chỉ muốn thoát khỏi anh, anh thực sự không hiểu sao?”

Diệp Vinh Thu run hơn, sau đó anh quay sang nhìn về phía Cố Tu Qua, cố gắng bình tĩnh nói: “Tôi không đi.”

Mọi người đều ngậy ra, chỉ có Cố Tu Qua nở nụ cười như đã đoán được trước. Hắc Cầu nóng nảy: “Anh không về tìm anh của anh?”

Lúc này Diệp Vinh Thu không dám nghĩ tới chuyện này. Nếu Diệp Hường Dân và Diệp Hoa Xuân còn sống, anh chỉ hận không thể chấp cánh bay về bên bọn họ. Nhưng anh sợ quay về rồi chỉ thấy một đồng hoang tàn và thi cốt, nếu vậy chẳng thà không quay về, như vậy anh có thể tin. tin rằng nhà anh không xảy ra chuyện gì. Anh nghĩ hôm nay mình gặp hiệu trưởng Tống, nếu cha và anh trai còn sống, hiệu trưởng Tống sẽ liên lạc với bọn họ, nói chuyện của anh cho họ biết, như vậy họ có thể đến đón anh về. Nếu họ không tới.. có lẽ hiệu trưởng Tống không liên lạc được với họ.

Cố Tu Qua nắm lấy nòng súng của Hắc Cầu, Hắc Cầu muốn rút súng khỏi tay gã, nhưng chỉ thấy tay mình mất hết khí lực, hắn chán nản buông súng xuống. Quách Vô lập tức xông lên giữ lấy Hắc Cầu, không cho hắn giãy giụa.

Cố Tu Qua đi tới trước mặt Hắc Cầu, vỗ vỗ bờ vai hắn. Hắc Cầu mặt không đổi sắc nhìn gã. Cố Tu Qua cười nói: “Tốt, còn bản lĩnh hơn tôi nghĩ, tôi phải nhìn cậu bằng con mắt khác xưa rồi.”

Nói rồi gã đi tới trước mặt Diệp Vinh Thu, cười hi hi nói: “Đi thôi, sinh viên, đuổi theo đội ngũ thôi.”

Diệp Vinh Thu vẫn như trước, không để ý đến gã, anh đi tới trước mặt Hắc Cầu, hung tợn nói: “Cậu đừng tưởng cậu giỏi! Căn bản tôi không cần cậu lo! Một mình tôi cũng có thể sống tốt được!” Anh không muốn lại khóc trước mặt Hắc Cầu, nhưng nước mắt không không chế được mà chảy dài. Anh lập tức xoay người chạy về phía đội ngũ, vừa chạy vừa len lén lau nước mắt.

Cố Tu Qua điềm tĩnh xoa xoa lỗ tai, trả khẩu 38 lại cho Hắc Cầu, đoạn cong môi cười: “Cậu trai à, tôi đã nói rồi, tôi nhìn người chuẩn hơn cậu nhiều. Chỉ cần cậu còn ở đây thì cậu ta sẽ không đi đâu được đâu.” Nói xong gã ghé đến bên tai Hắc Cầu, dùng thanh âm chỉ hai người họ nghe thấy nói: “Ánh mắt cậu ta nhìn cậu giống hệt ánh mắt Lưu Văn nhìn tôi. Cố mà hưởng thụ đi.” Nói xong vỗ vỗ ngực Hắc Cầu, khẽ cười đi về phía trước.

Một vở kịch khôi hài kết thúc, kế hoạch bỏ trốn bấy lâu nay của Hắc Cầu thất bại, mộng về nhà của Diệp Vinh Thu cũng tan vỡ. Chỉ có Cố Tu Qua toàn thắng, giữ được hai người mà sau này có thể làm trợ thủ đắc lực cho mình.

Xế chiều họ đi tới Vọng Giang Tây. Bên kia bờ sông liên tục vang lên tiếng pháo đạn, dường như đang giao chiến kịch liệt.

Cố Tu Qua leo lên một tảng đá, lấy ống nhòm ra quan sát tình cảnh bên kia bờ sông, sau đó lớn tiếng hạ lệnh: “Dừng lại! Cả đoàn dừng lại! Bố trí canh

phòng bên bờ sông! Đào hào ngay tại chỗ! Lập tức làm!”

Diệp Vinh Thu sợ ngây người. Anh không ngờ giờ khắc này lại tới nhanh như vậy.

Nhưng chẳng có ai cho anh thời gian mà chuẩn bị được, Cổ Tu Qua lập tức xông ra ngoài phân công tổ chức. Ở đây đều là lính lão luyện, chẳng cần nhiều lời, có người lấy xẻng, có người trực tiếp dùng báng súng, nhanh chóng đào trên mặt đất. Đầu tiên họ đào từng hố binh, sau đó nối thành tuyến, đào thành một chiến hào.

Trong khi họ đào hố, tiếng pháo đạn ở bên kia bờ mỗi lúc một vang vọng.

Diệp Vinh Thu có bóng ma trong lòng với tiếng pháo từ lâu, mỗi một lần pháo vang lên, anh lại không cảm lòng mà run rẩy một chút. Người lính bên cạnh anh vừa hi hục đào hố vừa lầm bầm nói: “Lính mới sợ pháo, lính già sợ súng máy!”

Diệp Vinh Thu nhìn anh ta đầy khó hiểu.

Cái người nói giọng Đông Bắc kia ngẩng đầu lên nhìn anh cười: “Pháo là bọn chúng ném tứ tung, không nhằm vào cậu thì sợ gì chứ. Nhưng nghe thấy tiếng súng thì, ha ha, cậu tiêu đến nơi rồi!”

Lại một loạt pháo vang lên, thậm chí Diệp Vinh Thu có thể thấy rõ đường pháo xẹt qua bên kia bờ. Lòng anh khẽ lắng lại: Chiến tranh thật sự bắt đầu rồi, tiếp theo đây, bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu, bất luận đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa thì anh vẫn phải đối mặt với cảnh chiến tranh tàn khốc.

Hắc Cầu đào hào cho mình xong, lại đi tới giúp Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu nặng nề đẩy hắn ra, lạnh lùng nói: “Đi đi” Anh cúi đầu, cắn chặt răng, cố gắng sinh tồn bằng chính đôi tay mình. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

CHƯƠNG 47.

Trước khi trời chập tối, họ đào xong chiến hào. Bên kia bờ sông, tiếng pháo lúc liên lúc dứt, hiển nhiên là một trận chiến ác liệt. Diệp Vinh Thu ngồi trong chiến hào, Hắc Cầu an vị bên cạnh anh, hai người đều ngây ra, chẳng ai có phản ứng gì, nhưng cũng không ai chủ động rời bỏ đối phương.

Lúc này đây Diệp Vinh Thu rất mờ mịt, không thể tin mình đã thực sự ra chiến trường, anh không ngừng bấm ngón tay, hi vọng có thể tỉnh dậy và thoát khỏi giấc mộng hư huyền này. Đáng tiếc, bàn tay đau đến tê dại, mà anh vẫn ngây ngô ở cái nơi quỷ quái này. Nhưng anh không hối hận, cũng không dám nghĩ đến lựa chọn vừa rồi của mình, bởi vì lúc này đây anh không còn cơ hội chạy trốn nữa, càng nhớ lại chỉ càng làm bản thân thêm khó chịu. Anh bắt đầu vận não nghĩ mấy câu văn nho nhã, chỉ tiếc lúc này không có giấy bút để viết xuống — anh bắt đầu nghĩ di thư cho mình.

Nhóm lính cũ đều đã học được cho mình cách giảm áp lực, họ ngồi cười cười nói nói trong chiến hào, hoàn toàn không giống như đang ở chiến trường, mà giống như nói chuyện phiếm lúc dùng bữa hơn.

Người vừa đào hào vừa nói chuyện với Diệp Vinh Thu ban nãy là người Đông Bắc, tên Điền Cường, bên cạnh anh ta còn có hai người, một người tên Mã Lâm người Quảng Đông và một người tên Bi Hồ người Hà Nam, ba người họ ngồi bên cạnh Diệp Vinh Thu, từ lúc chui vào chiến hào xong không ngừng buồn dưa lê. Diệp Vinh Thu nghe họ nói chuyện, khẩu âm trời nam biển bắc loạn hết cả lên, thậm chí đám binh này thực sự hỗn tạp hết thuốc chữa.

Mã Lâm nói: “Đoán đề đoán đề, đoán xem bên kia bờ giữ được bao lâu?”

Điền Cường nói lầm bầm: “Đánh lâu vào một chút, cho hao bớt đạn của bọn Nhật đi.”

Bi Hồ bấm ngón tay tính toán một chút, cao hứng nói: “Tối nay là đánh tới đây rồi.”

Mã Lâm liếc liếc anh ta: “Ai bảo ông thế?”

Bi Hồ bắt chước khẩu âm của đồng đội: “Tôi tự bảo thế đấy.” Anh ta chìa bàn tay vừa bấm đốt ra: “Tôi tự xem ngày.”

“Haha.” Điền Cường nói: “Ghe nhỏ, ông biết coi bói từ khi nào vậy?”

Bi Hồ nói: “Cha tôi là thầy bói, tôi học ông ấy mà.”

Mã Lâm bảo: “Lần trước ông bảo cha ông là thầy thuốc mà.”

Điền Cường cười khanh khách: “Ông tin à? Cậu ta là người Trú Mã Điểm, người Trú Mã Điểm chỉ được cái ba hoa là giỏi.”

“Hừ.” Bì Hồ khinh thường nói: “Làm thầy thuốc thì không thể kiêm nghề thầy bói sao? Đừng có mà không tin, tôi nói thật đó, lúc mới sinh cha có xem cho tôi một quẻ, cha nói tôi có thể sống đến bảy mươi bảy tuổi. Tôi thấy mấy ông thuận mắt nên mới nói chớ, lát nữa có gì cứ đi theo tôi, đảm bảo đạn pháo không dám bay đến chỗ tôi, tôi sẽ bảo vệ mấy ông.”

Mã Lâm bĩu môi: “Cha ông là thầy mo thì có.”

Điền Cường bảo: “Người Trú Mã Điểm, nghe cậu ta bốc phét kia.”

Bì Hồ không được bạn bè khen, bất mãn hừ một tiếng, xoay người đến gần Diệp Vinh Thu. Anh ta cười hi hi nói: “Tiểu ca, tôi xem cho cậu nhá.”

Diệp Vinh Thu ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, lại cúi đầu thấp hơn. Tâm tình anh lúc này rất tệ, không có hứng thú nghe người khác ba hoa.

Bì Hồ đụng trúng cái đỉnh, để cứu vãn thế diện của mình, anh quyết định nhiệt tình xấn tới: “Nào nào, để tôi xem cho cậu, đưa tay đây cho tôi xem.” Anh ta cầm lấy tay Diệp Vinh Thu giả bộ nhìn, Diệp Vinh Thu không phản kháng.

“Ồ ồ ồ.” Bì Hồ ngạc nhiên hô: “Mệnh của cậu thế này.. ai nha.. ai nha..” Anh ta xem xong nhưng không nói lời nào, cố ý ra vẻ thần bí.

Diệp Vinh Thu ngẩng đầu nhìn anh ta, có vẻ như không hứng thú lắm, anh chỉ yên lặng nhìn, không hề đặt câu hỏi.

Hai người lính ngồi bên cạnh, không nể nang gì mà chê đồng đội mình. Mã Lâm nói: “Tin cậu ta thì ma cũng có thật.” Điền Cường thì nói: “Người Trú Mã Điểm, tin được sao?”

Bì Hồ không được cổ động, vẻ mặt ngưng ngùng, làm bầm hừ hai tiếng, đành phải nói ra: “Cậu nhìn chỗ này xem, mạng cậu có một kiếp nạn lớn. Để tôi tính, tính... Ai nha, kiếp nạn này sắp tới thôi. Nếu cậu qua được kiếp nạn này, cả đời sau này sẽ thuận lợi bình an. Lần này đánh trận cậu nên chú ý một chút.”

Điền Cường cười nhạo: “Nói vậy mà cũng nói được.” Diệp Vinh Thu ra trận mà chết, thì là không qua được ‘kiếp nạn lớn’ nếu không chết, cứ coi như anh ta đoán đúng đi, nhưng sau này tốt xấu thế nào, ai mà biết được.

Mã Lâm lại gần: “Mô mô, cho xem xem”. Anh ta cầm lấy tay Diệp Vinh Thu: “Kiếp nạn lớn mô?” (mô: đầu)

Bì Hồ chỉ chỉ vào hình chữ mộc trên đường tâm đạo của Diệp Vinh Thu. Mã Lâm nâng tay Diệp Vinh Thu lên nhìn một hồi, thử lấy móng tay lau lau, kiếp nạn mà Bì Hồ nói lập tức bị xóa mất: “Trông gì! Cứ nói là đầu bùn luôn đi! Kiếp nạn lớn cái gì cơ chứ! Nạn cái đầu ông!” (Chữ mộc: 木)

Mọi người ngồi xung quanh đều bật cười ha ha.

Nhưng Bì Hồ chẳng có chút chột dạ nào, vỗ xuống đùi cái bốp: “Ai nha! Ai nha! Thật thần kì!” Anh ta nói với Diệp Vinh Thu: “Tiểu ca, tiên xuống giải kiếp nạn này cho cậu rồi! Từ nay về sau cậu có thể sống suôn sẻ thuận lợi rồi!”

Mọi người cười vang.

Diệp Vinh Thu không cười. Nhưng nhờ bọn họ, anh thôi nghĩ di thư cho mình, tâm tình cũng không còn tệ như trước nữa.

Nãy giờ Hắc Cầu vẫn ngồi bên cạnh nghe bọn họ trò chuyện, nghe Bì Hồ nói thế kia, cũng không khỏi cười rộ lên. Hắn nghiêng đầu nhìn sườn mặt Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu an tĩnh ngồi chỗ kia, ánh mắt u buồn, không còn là đại thiếu gia không coi ai ra gì, cũng không còn là mèo Tiểu Bạch dựa vào hắn muốn chết. Cũng không biết có phải do ảo giác hay không, đột nhiên hắn cảm thấy, chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi, Diệp Vinh Thu đã trở nên chín chắn kiên cường hơn nhiều. Hắn không biết mình làm như vậy là đúng hay sai.

Trên mặt Diệp Vinh Thu có vết bầm. Hắc Cầu vươn tay muốn giúp anh lau đi, nhưng tay hắn còn chưa chạm tới đã bị Diệp Vinh Thu đẩy mạnh ra. Hắn thờ ơ nhún vai, lại ngẩng ra nhìn trời.

Mạnh Nguyên qua bên đây, cười hi hi nói: “Anh Hắc Cầu, anh lại kể chuyện cho em nghe đi.”

Hắc Cầu nói: “Đào hào xong chưa, đợi đánh xong, quay về anh kể hai chuyện cho.”

Trời đã tối đen mà Nhật vẫn chưa đánh qua bên đây. Cố Tu Qua liên tục lấy ống nhòm nhìn tình thế bên kia sông. Gã nhảy vào chiến hào, đá mông đám lính ngồi xuôi theo mép hào: “Lên tinh thần hết cho tôi, chuẩn bị mà nghênh chiến!” Lúc đi qua người Diệp Vinh Thu, gã không đánh anh, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn anh rồi đi.

Điền Cường chào gã một tiếng: “Đoàn trưởng.” Anh ta vô cùng sùng bái người đoàn trưởng đồng hương Đồng Bắc này. Cố Tu Qua ấn tay chào của anh ta xuống, tiếp tục đi xuống dưới dò xét.

Qua một đêm rồi mà giặc Nhật vẫn chưa sang sông. Diệp Vinh Thu mơ màng ngủ rồi lại tỉnh. Lúc nửa đêm anh có tỉnh dậy một lần, trời tối đen, tối đến nỗi không thể nhìn thấy năm đầu ngón tay, anh không biết mình đang ở nơi nào, đột nhiên cảm thấy hoang mang, chống tay xuống đất lần tìm một hồi, lần

tới tay Hắc Cầu. Sau đó nhịp tim anh an định lại, nắm một hồi mới lưu luyến buông ra, rồi nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Sớm hôm sau, trời vẫn còn mờ tối, Diệp Vinh Thu và các binh lính khác đang ngủ gật gù bị tiếng la rồ to của Cổ Tu Qua đánh thức: “Giặc Nhật qua đây rồi!”

Mọi người vội vã ló đầu ra chiến hào mà nghe ngóng tình hình, chỉ thấy bên bờ sông có mấy chiếc chiến hạm của giặc Nhật đang cập bến, chiến hạm tới gần, hòng pháo đen ngòm khiến người ta run sợ.

“Rầm!”

Nhật bắn quả pháo đầu tiên qua, nổ ngay sau chiến hào của Bi Hồ. Pháo nổ khiến cát bụi bắn tung che kín Diệp Vinh Thu, anh vừa ho khan vừa hoảng hốt sờ loạn một hồi, mò lấy tay Hắc Cầu, Hắc Cầu nắm lại tay anh. Anh lại thấy an tâm một lần nữa.

Chỉ chốc lát sau, khói bụi tản đi. Diệp Vinh Thu không nói gì, rút tay khỏi bàn tay Hắc Cầu, không nhìn hẳn đến một cái.

“Xi! Xi!” Điền Cường nhỏ đất bụi trong miệng ra, đá vào hông Bi Hồ: “Không phải ông nói pháo đạn tự khắc tránh ông sao? Con mẹ nó vừa mới quả đầu tiên đã nhắm ông mà nổ! Khởi đầu tốt đẹp quá nhỉ!”

“Bốc phét rồi!” Mã Lâm lau bùn trên mặt, mắng một tiếng.

Bi Hồ sờ sờ vết máu trên mặt, vỏ pháo bắn ra làm xước một mảng da. Anh ta ngượng ngùng nói: “Thì vẫn chưa chết còn gì?”

Sau đó, pháo lớn pháo nhỏ từ bên kia bờ liên tiếp bắn qua, không ngừng nổ từng đợt khói. Diệp Vinh Thu tái nhợt, trốn sâu trong chiến hào, ôm chặt khẩu súng của mình, không dám nâng đầu lên nhìn cảnh tượng ngoài kia. Giờ anh không còn sợ thứ vũ khí lạnh như băng này nữa, lúc này đây, nó mang đến cho anh cảm giác an toàn.

Dưới sự che chở của hỏa lực, vài chiếc bè nhỏ của Nhật quá giang qua đây, năm chiếc xe tăng và bộ binh cùng tiến tới, bắn lung tung xuống sông. Binh đoàn của Cổ Tu Qua bị lửa đạn oanh tạc, gần như không có cách nào để thăm dò ngoài chiến hào. Thế nhưng Cổ đoàn trưởng không gấp, cười hi hi hét lớn: “Lát nữa bọn Nhật lên đất liền! Kiểu gì bọn chúng cũng dùng súng máy và súng hạng nhẹ mở đường! Bọn chúng bắn ba phát, bùm bùm bùm, chính là hỏi có sợ không! Lúc này mọi người làm gì nào? Bắn hai phát về phía bọn chúng, nói cho bọn chúng biết, không sợ!”

Diệp Vinh Thu ngồi trong chiến hào run nhẹ. Anh vốn tưởng cách một con sông thì có thể an toàn hơn một chút, song phương chỉ cần ném pháo từ xa là được, không ngờ giặc Nhật lại muốn qua sông mà đánh.

Hắc Cầu cẩn thận thăm dò tình hình bên kia, pháo vừa bay tới, hắn lập tức núp vào trong chiến hào.

“Rầm!” Pháo nổ tung ngay trước chiến hào.

Chỉ chốc lát sau, vài chiếc bè nhỏ đã cập bến.

Người Nhật vừa đặt chân lên đất liền, lập tức cầm súng máy của bọn họ, mấy khẩu súng nhắm về phía binh đoàn của Cổ Tu Qua mà bắn liên tiếp. Cổ Tu Qua hét lên: “Súng máy đâu!”

Nhóm súng máy lập tức bắn hai phát, vài tên lính Nhật cầm súng máy ngã xuống.

Có vẻ như giặc Nhật cũng biết quân họ hăng hái quyết tâm, hỏa lực nháy mắt tăng mạnh, tựa như nổi điên mà trút mưa đạn. Quân nhà cũng nhanh chóng dùng mưa bom bão đạn để phản kích. Bởi vì Cổ Tu Qua mới sửa được một khẩu súng máy hạng nặng nên quân của gã có tổng cộng hai khẩu súng máy, gã bố trí súng máy ở hai bên cánh hông, tạo thành hỏa lực đan xen, súng hạng nhẹ và súng trường nấp trong chiến hào xạ kích quân Nhật, lưới hỏa lực kín không kẽ hở, quân Nhật lên bờ liên tiếp ngã xuống.

Có thể nói súng máy là phát minh vĩ đại nhất và cũng tàn khốc nhất hai trăm năm qua, nhờ nó mà ngàn năm kỵ binh nhanh chóng thối lui. Nhưng thứ vũ khí tiên công cường đại như vậy hiển nhiên cũng là thứ vũ khí đáng hận nhất, chỉ trong chốc lát, đạn súng cối bắn trúng tay súng máy trong chiến hào, người lính đáng thương ngã xuống. Người lính đứng bên cạnh anh ta thấy vậy lập tức đứng lên thay, không để lưới hỏa lực cường đại đình trệ dù là chỉ trong chốc lát.

Diệp Vinh Thu vẫn núp trong chiến hào, đến động nhẹ cũng không dám. Lúc này đây anh hận bản thân đã không tin vào Chúa, có lẽ tin vào Phật cũng được, chỉ ít như vậy, lúc này đây anh có thể niệm một đoạn thánh kinh hoặc kinh Phật để bản thân không chật vật như bây giờ.

Trong khi đó, Hắc Cầu như những người lính lão luyện khác, giờ súng lên hòa cùng lưới hỏa lực mạnh mẽ không cho quân Nhật kịp trở tay.

Rất nhanh, xe tăng của Nhật cũng lên đất liền.

Năm chiếc xe tăng tiến về trận địa của Cổ Tu Qua, bộ binh nối gót xe tăng. Bi Hồ ló đầu ra bắn, đạn bắn trả của quân Nhật xẹt qua đầu anh ta, sợ đến nỗi phải lập tức núp vào trong chiến hào. Điền Cường vươn tay ép đầu anh ta xuống: “Thằng Hà Nam kia, bảo vệ đầu cho tốt vào!” Sau đó cắn một quả lựu đạn rồi ném ra ngoài.

Bộ binh phía sau xe tăng liên tục ngã xuống, nhưng xe tăng vẫn chậm rãi đi tới. Xe tăng đúng là con quái vật bọc thép, giáp kín không kẽ hở, súng đạn không tài nào bắn thủng. Cổ Tu Qua ngồi trong chiến hào hét to: “Lựu đạn! Đưa cho tôi lựu đạn!”

Mười mấy quả lựu đạn được đưa tới. Cố Tu Qua lấy bao tải đựng lựu đạn, sau đó ôm bao tải bò ra khỏi chiến hào, hét lớn: “Yểm hộ cho tôi!” Nói rồi dốc lòng ném lựu đạn về phía một chiếc xe tăng.

Hắc Cầu thấy Cố Tu Qua xông ra ngoài, ngạc nhiên không gì sánh bằng. Lúc này hắn đã tin lời Cố Tu Qua nói ngày hôm ấy “Chiến tranh xảy đến, nhất định tôi sẽ xông ra đầu tiên”, người này quả thật như người điên, nhưng điều này lại khiến hắn trở nên hưng phấn. Hắn nâng khẩu 38 lên, lúc này một người lính Nhật từ xe tăng lao ra, giơ súng về phía Cố Tu Qua, Hắc Cầu nhanh chóng nhắm súng vào anh ta, bóp cò súng. Hắn bắn trúng, người lính Nhật kia ngã xuống.

Cố Tu Qua lăn một vòng đến góc chết của xe tăng, gỡ dẫn lửa đốt túi lựu đạn, vút xuống bên cạnh xích xe tăng. Bùm một cái, lựu đạn nổ, khói bụi mờ mịt. Đến khi bụi tan rồi, chiếc xe kia.. không còn tiến lên được nữa —— xích của nó đã bị nổ đứt.

Cố Tu Qua nhảy vào trong chiến hào, hỏi Hắc Cầu: “Cậu bắn?”

Hắc Cầu gật đầu.

Cố Tu Qua giơ ngón cái với hắn: “Không tồi.” Gã nhìn Diệp Vinh Thu rúc trong chiến hào cầu nguyện, không nói gì, xoay người đi.

Một người lính ôm thùng nhựa tùng hương đã sớm chuẩn bị xong, đứng cảm nhảy ra khỏi chiến hào, chạy đến phía một chiếc xe tăng. Nhưng anh ta còn chưa kịp chạy đến thì đã ngã xuống bởi trúng đạn. Quân Nhật cố gắng bắn thùng nhựa kia, nhưng trước khi chết, người lính kia vẫn ôm chặt thùng nhựa, lấy thân thể mình chặn đạn bắn phá. Rất nhanh, lại một người nữa nhảy ra chiến hào, ôm thùng chạy về phía trước, nhưng mới chạy được vài bước anh ta đã bị bắn ngã.

Con người Hắc Cầu không ngừng co rút. Cũng không phải hắn chưa từng đối mặt với cảnh sinh tử, mẹ hắn thất cổ mà chết, mẹ Nga và Âu Dương Thanh bị bom nổ chết, sinh mạng của họ bị tước đi ngay trước mắt hắn, hắn cứ ngỡ rằng bản thân đã chai lỳ. Nhưng cảnh trước mắt lúc này đây lại khiến hắn rung động. Nơi chiến trường, cái chết đến nhanh như vậy, một sinh mệnh chỉ bằng mấy viên đạn sắt, không có chiến hào bảo vệ, bảo đạn lại dày đặc, nhưng hai người kia vẫn không chút do dự nào mà thân trần xông ra ngoài, sự hi sinh này khiến Hắc Cầu chấn động. Thì ra lính Trung Quốc cũng không sợ chết, chỉ cần họ hiểu rõ bản thân đang chiến đấu vì cái gì —— lúc này đây họ muốn bảo vệ phòng tuyến Vọng Giang Tây, không để lựu đạn của Nhật oanh tạc thêm lãnh thổ của Trung Quốc nữa.

Thật sự ra chiến trường rồi mới hiểu, khái niệm sinh tử đã không còn rõ ràng như vậy, lúc bấy giờ, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm duy nhất: Cố giữ không buông, bất luận thế nào cũng không thể để quân Nhật đánh tới. Thùng tùng hương bị bỏ lại trên mặt đất giống như một loại trách nhiệm, thu hút ánh mắt những người lính bọn họ, khiến họ không tự chủ muốn xông tới ôm lấy nó, đổ không dư một giọt vào chiếc xe tăng đang bắn phá binh sĩ Trung Quốc kia.

Lúc này, đột nhiên có một cánh tay vươn ra cố sức nắm chặt tay Hắc Cầu. Là Diệp Vinh Thu.

Hắc Cầu cúi đầu nhìn Diệp Vinh Thu, mặt Diệp Vinh Thu vẫn trắng bệch như cũ. Anh không nhìn Hắc Cầu, qua mấy giây, anh chậm rãi buông lỏng tay, chán nản ôm lấy đầu mình.

.o.

Súng máy là cách gọi khác của súng liên thanh.

Nhựa tùng hương là nhựa cây tùng, là một chất dễ gây cháy nổ.

Trú Mã Điểm là địa cấp thị thuộc tỉnh Hà Nam (Trung Quốc)

Những câu dùng tiếng địa phương, bởi trong raw Sinh Sinh cũng dùng tiếng địa phương nên khi edit mình cũng dùng tiếng miền Trung cho sát nghĩa. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

CHƯƠNG 48.

Bộ binh Nhật bị súng máy bắn phá không ngừng ngã xuống, những người còn đứng càng lúc càng ít. Xe tăng chạy về phía chiến hào, Điền Cường ngồi bên cạnh Diệp Vinh Thu đột nhiên to giọng mắng: “Cái đám vương bát đần dám chiếm miền Đông của tao kia! Tao liều chết với chúng mày!” Nói xong anh ta lao ra khỏi chiến hào, tiến lên ôm lấy thùng tùng hương. Xe tăng tiến lên vô tình che đạn bắn, anh ta lăn đến góc chết của xe tăng, mở thùng nhựa

tùng hương, hất mạnh về phía con quái vật bọc sắt.

Ầm! Một quả lựu đạn ném qua, xe tăng lập tức biến thành quả cầu lửa.

Diền Cường chạy nhanh về chiến hào, Bì Hồ và Mã Lâm mỗi người đá anh ta một cái: “Được đấy, mệnh lớn!”

Diền Cường không khách khí đáp lại, dương dương tự đắc mà nâng súng mình lên: “Nói thừa! Nam tử hán Đông Bắc ông đây sao có thể để bọn Nhật con đĩ chết được?”

Chỉ chốc lát sau, mũi chiếc xe tăng bị thiêu đốt kia mờ ra, mấy tên giặc Nhật trong xe không chịu được nhiệt nóng mà chui ra ngoài, nhưng họ vừa ló đầu ra đã bị đạn bắn trúng.

Rất nhanh, nhóm đầu tiên quân Nhật phải tới tiến công bị đánh cho tơi tả. Năm chiếc xe tăng sang thì ba chiếc báo hỏng, bộ binh cũng ngã xuống phân nửa, tiếng pháo đạn nhẹ dần nhẹ dần.

Hắc Cầu lui vào trong chiến hào. Hắn vuốt nòng súng vẫn còn tỏa nhiệt, nhất thời thấy tang thương.

Diệp Vinh Thu nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói: “Sắp kết thúc chưa?”

Hắc Cầu dùng cùi chò huých anh nhẹ một cái: “Này, anh vẫn ổn chứ?”

Diệp Vinh Thu không để ý tới hắn.

Hắc Cầu cũng chẳng mấy bận tâm. Tính Diệp Vinh Thu như nào hắn hiểu rõ, anh ta tự cho mình thanh cao, coi mình như tiên hạ phàm, thế mà hắn lại nói mấy lời như vậy, quả đúng là đại nghịch bất đạo, Diệp Vinh Thu mà đã ghi thù này, chỉ sợ có cho ba năm nữa cũng vẫn chưa nguôi ngoai. (Đại nghịch bất đạo: tội do giai cấp phong kiến gán cho những ai chống lại sự thống trị và lễ giáo phong kiến)

Đúng lúc này, đột nhiên có một viên đạn bắn tới, viên đạn sượt qua mang tai Hắc Cầu và rơi trúng chỗ đất bùn cách hắn vài phân. Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đều sững sốt. Chỉ nghe thấy một tràng pằng pằng, lính trong chiến hào liên tục ngã xuống. Có một người kêu to: “Giặc! Giặc ở phía sau!”

Có một tiểu đội Nhật Bản nhân lúc hai bên hỗn chiến đã len lén bò, mò đến hậu phương chiến hào.

Tiếng súng nhất thời trở nên hỗn loạn, giặc Nhật ném lựu đạn lung tung vào trong chiến hào, binh lính còn chưa kịp hoàn hồn đã bị đạn nổ tung. Người phản ứng nhanh thì vội vã xông lên tranh đấu với giặc Nhật cũng có người Nhật nhảy vào chiến hào, lấy lưỡi lê đâm vào lính sĩ Trung Quốc.

Diệp Vinh Thu sợ đến ôm đầu chui cả người xuống dưới. Anh hi vọng đây chỉ là một con ác mộng, ác mộng đến đủ rồi, nên tỉnh dậy thôi, anh phải nhanh chóng tỉnh dậy thôi.

Cố Tu Qua hét lớn: “Súng máy đừng loạn! Tiếp tục bắn! Để súng trường phản kích!”

Hắc Cầu lập tức nâng súng trường lên nhắm bắn. Nhưng lúc này quân Nhật với quân ta bắt đầu đấu đá lẫn nhau, hai bên đều cầm dao xông trận, hắn không dám bắn tùy tiện, sợ không may bắn phải lính Trung Quốc, cho nên hắn ngắm bắn rất lâu nhưng vẫn chưa nổ súng.

Lúc này, một binh tướng Nhật Bản cầm lưỡi lê đâm mạnh vào bụng một binh lính Trung Quốc, ôm anh ta lăn tại chỗ một vòng, lăn đến trong chiến hào, giờ lưỡi lê lên toan đâm Mạnh Nguyên! Mạnh Nguyên hoảng hốt dịch đi, song tên giặc kia đã đến gần trước mắt, ngay cả thời gian giờ súng lên cũng không có. Hắc Cầu lập tức vút súng mà nhào tới, kéo vai tên kia ngã xuống đất.

Hắc Cầu cố gắng đè tên giặc kia xuống đất, tên kia giờ lưỡi lê lên muốn đâm Hắc Cầu. Hắc Cầu cố sức giữ tay tên kia, xoay hướng lưỡi lê về phía người tên ấy. Lúc bốn mắt giao nhau, song phương đều ngẩn ra.

Trên mặt người này có một vết sẹo rất dài, lúc ở An Khánh Hắc Cầu từng gặp qua một lần, khi đó trong tay anh ta có vũ khí, mà Hắc Cầu lại tay trần — kia chính là người đã thả Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu ở bên bờ sông ngày hôm ấy, Ootani Kenzaburo.

Ootani Kenzaburo nhìn Hắc Cầu đầy khó tin, la lên bằng tiếng Nhật: “Yamadera Kou? Sao lại là cậu?” Anh ta thấy Hắc Cầu mặc quân trang Trung Quốc, hoảng sợ giương to mắt nhìn.

Hắc Cầu cắn răng, trả lời rành rọt bằng tiếng Nhật: “Tôi là người Trung Quốc!” Hắn lại nói một lần nữa: “Là quân nhân Trung Quốc!”

Ánh mắt Ootani Kenzaburo trở nên ngoan lệ, đột nhiên hét lớn một tiếng, chột phát lực, nghiêng người đè Hắc Cầu xuống mặt đất, giờ lưỡi lê trong tay lên toan đâm vào ngực Hắc Cầu. Hắc Cầu vội vàng giữ tay anh ta lại, quỳ gối lên bụng anh ta, lại đè anh ta xuống, đoạt lấy lưỡi lê.

Ootani Kenzaburo phẫn nộ gầm lên: “Trung Quốc cái con heo! Bọn heo Trung Quốc chết dần! Đế quốc Nhật Bản muôn năm!”

Hắc Cầu siết chặt tay anh ta, lại do dự, không xoay lưỡi lê về phía Ootani Kenzaburo mà dùng nó để đâm chết anh ta. Hai người không ngừng đấu sức, cứ giằng co đầy căng thẳng.

Diệp Vinh Thu cảm thấy Hắc Cầu không còn ở bên cạnh thì ngẩng đầu lên, đột nhiên hét lên một tiếng: Một tên giặc Nhật cầm dao chạy tới, hiển nhiên là muốn đâm vào Hắc Cầu đang quay lưng lại kia, muốn cứu đồng đội của mình khỏi tay hắn.

Lúc này Diệp Vinh Thu chẳng còn thời gian đâu mà lo lắng, anh cuống cuống nhấc khẩu súng trường bên cạnh lên theo bản năng, mở chốt đạn như Cỏ Tu Qua từng dạy, thậm chí còn không nhắm bắn đã run rẩy nổ một phát súng về phía tên giặc Nhật kia.

“Pằng!”

Chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, súng trường rung lên khiến Diệp Vinh Thu vội buông tay ném nó ra ngoài, nhưng đạn chưa bắn ra mà nòng súng đã nứt toác — lòng súng của anh bị nổ.

Diệp Vinh Thu trơ mắt nhìn tên giặc Nhật kia chạy tới chiến hào, chỉ một giây tiếp thôi hẳn sẽ đâm lưỡi lê kia vào người Hắc Cầu, anh thấy thời gian như ngưng lại. Trong nháy mắt, sợ hãi, hồi hận, tuyệt vọng, hàng vạn cảm xúc tiêu cực không ngừng dâng trào, như muốn anh nổ tung giống khẩu súng đáng thương kia, Diệp Vinh Thu không cam tâm, phát điên mà kêu to: “Không!”

Hắc Cầu nghe thấy tiếng thét chói tai của Diệp Vinh Thu, lòng run lên, muốn nghiêng người né tránh. Đúng lúc nguy kịch, Bi Hồ xông tới, nỗ lực đâm cái tên giặc Nhật kia, nhưng anh ta vẫn chậm một bước, lưỡi lê vung mạnh xuống phía dưới, tuy đâm trật nhưng vẫn chém vào lưng Hắc Cầu. Hắc Cầu chỉ thấy lưng tê rần, suýt chút nữa buông lỏng tay Ootani Kenzaburo.

Bi Hồ đẩy tên giặc Nhật kia ngã lộn xuống đất, ôm hẳn ta lộn mào. Mã Lâm lập tức xông lên giờ tay đâm xuống, lưỡi lê đâm trúng ngực tên giặc Nhật kia, tên kia co quắp một hồi rồi bất động.

Mạnh Nguyên giúp Hắc Cầu đè Ootani Kenzaburo lại, cuối cùng Hắc Cầu cũng cướp được lưỡi lê trong tay Ootani Kenzaburo. Ootani Kenzaburo điên cuồng gào gào, Mạnh Nguyên gần như không thể giữ được, hét lớn: “Anh Hắc Cầu, mau lên!”

Hắc Cầu không do dự nữa, cắn răng nhìn con dao xé rách trên lưng, mạnh mẽ đâm lưỡi lê xuống, trúng ngực Ootani Kenzaburo. Ootani Kenzaburo rống giận một tiếng, mới đầu còn giãy giụa mãnh liệt, nhưng dần dần bình tĩnh lại. Hắc Cầu giữ chặt lưỡi lê, cúi đầu, không nhìn tới vết thương của anh ta. Một lát sau, anh ta thôi giãy giụa, chặt vật vờ tay, nắm lấy cánh tay Hắc Cầu. Hắc Cầu nhận ra anh ta muốn nói điều gì đó, hẳn khẽ cúi người xuống.

Ootani Kenzaburo nói đứt quãng: “Nếu cậu thực sự biết Yamadera Hikaru-sensei... hãy nói cho ông ấy biết.. tranh sơn thủy Trung Quốc của ông ấy rất đẹp...”

Hắc Cầu cười nhạt: “Nếu còn gặp lại ông ấy, nhất định tôi sẽ nói. Thế nhưng tôi cũng phải nói cho anh biết, tranh sơn thủy là của Trung Quốc, chứ không phải Nhật Bản.”

Dường như Ootani Kenzaburo còn muốn nói điều gì nữa nhưng Hắc Cầu lại rút mạnh lưỡi lê ra. Ootani Kenzaburo co giật vài cái rồi bất động.

Hắc Cầu giết chết Ootani Kenzaburo. Sau đó hắn thoát lực mà ngã xuống, cảm giác lưng mình đã bị máu thấm ướt.

Mạnh Nguyên luống cuống bò tới: “Anh Hắc Cầu, anh sao rồi?”

Hắc Cầu khoát tay: “Còn sống.”

Mạnh Nguyên lật người hắn lại, chỉ thấy trên lưng có một vết máu đỏ tươi rất dài. May mà lúc tên giặc kia quơ dao Bi Hồ kịp kéo anh ta đi, nếu không sẽ không chỉ là một vết thương như vậy mà lưỡi dao sẽ trực tiếp ghim vào thân thể Hắc Cầu. Bởi vì hắn cứu Mạnh Nguyên nên mới bị thương như vậy, Mạnh Nguyên nức nở nói: “Anh Hắc Cầu, cảm ơn anh.”

Hắc Cầu không nói gì, uể oải dựa vào vách hào. Hắn chậm rãi cởi áo, ném quần phục đầy máu sang một bên. Khẩu súng ban nãy bị hắn vứt xuống, nhưng lúc này hắn không còn khí lực nào để mà nhặt lên.

Diệp Vinh Thu ngồi sững một bên. Từ lúc tên giặc kia vung dao, tư thế anh hầu như không thay đổi, giống như một bức tượng gỗ bị cố định. Lúc Hắc Cầu cởi áo, anh nhìn thấy vết dao trên lưng Hắc Cầu kia. Trước đây, trên lưng Hắc Cầu cũng có một vết thương do vỏ bom quật tới, hôm nay, thương mới chồng lên thương cũ, tạo thành một dấu gạch chéo.

Diệp Vinh Thu run rẩy giờ tay lên muốn kiểm tra vết thương kia, nhưng anh không dám đụng vào.

Hắc Cầu nén đau ném quần trang dính máu cho Diệp Vinh Thu: “Này, giúp tôi băng bó một chút.”

Diệp Vinh Thu ngần ngại nhận bộ quần áo, bàn tay vừa giờ lên liền sững lại: Chiếc áo đầm máu của Hắc Cầu làm anh choáng váng, tay anh không ngừng run, không dám cầm lấy nó.

Mạnh Nguyên lấy quần phục từ trong tay anh: “Em làm cho.” Cậu ra sau lưng Hắc Cầu, thuận thực giúp hắn băng bó vết thương, băng bó xong, Mạnh Nguyên lại cầm lấy khẩu súng, tiếp tục ra chiến đấu.

Hắc Cầu nói: “Tôi không chết.”

Diệp Vinh Thu sững sờ nhìn về phía Hắc Cầu, nhưng Hắc Cầu không nhìn anh, anh không biết những lời này có phải hắn nói với mình hay không. Chợt Hắc Cầu quay đầu nhìn anh, khóe môi cong lên: “Này, đau lòng à?”

Diệp Vinh Thu lặng lẽ nhìn hấn, sau đó co lại một bên, ôm đùi cuộn tròn người lại, vùi đầu vào khuỷu tay.

Hắc Cầu thấy anh lo lắng cho mình, lại kiên quyết không chịu để ý tới, chẳng biết nên khóc hay nên cười. Hấn muốn quay về vị trí của mình, nhưng vừa cúi đầu đã nhìn thấy thi thể của Ootani Kenzaburo ở bên kia. Hấn muốn mang thi thể ra ngoài, nhưng ngoài vết thương trên lưng ra, trong lòng còn dâng lên một loại cảm giác bất lực, thế nên hấn chỉ ngồi yên.

Chẳng bao lâu, tiểu đội Nhật lên đánh từ phía sau bị tiêu diệt hết, rồi cũng chẳng mấy chốc, giặc Nhật ở tiền phương không chống lại được, hai chiếc xe tăng còn sót lại mang số bộ binh ít ỏi lui về sông. Cố Tu Qua hạ lệnh ném pháo, đánh cho đám Nhật rút lui kia toi tả, cuối cùng, chỉ còn một nhóm nhỏ là lui về được.

Quân Nhật mạnh như vũ bão đụng trúng cái đỉnh, đợt tấn công lần một thất bại, hai bên lấy con sông làm ranh giới, tạm thời ngừng giao hỏa, hai bên cùng tiến hành trị thương.

Cố Tu Qua đi dọc chiến hào dò xét, lúc tới chỗ Hắc Cầu, thấy trong chiến hào của họ có một thi thể lính Nhật. Gã cau mày hỏi: “Đề đây làm gì? Đêm mang ra ăn à?”

Hắc Cầu ngẩng đầu nhìn gã một cái, sau đó lại cúi đầu. Cố Tu Qua nhìn quân phục băng trên người hấn, chân mày càng nhíu chặt hơn, hỏi: “Bị thương? Ở lưng à? Xoay qua cho tôi xem nào.”

Hắc Cầu nghiêng người cho gã nhìn.

Cố Tu Qua nhảy ra khỏi chiến hào, nói với Hắc Cầu: “Đi ra.” Sau đó hét lớn: “Quân y đâu! Có quân y nào rảnh không? Ở đây có người bị thương!”

Hắc Cầu vừa ra chiến hào, Diệp Vinh Thu liền nhặt khẩu súng bị mình làm nổ, nhìn chăm chăm nòng súng siêu vẹo.

Chỉ trong chốc lát, một quân y chạy tới. Anh ta cõi quân phục trên người Hắc Cầu, kiểm tra vết thương một chút, nói: “Không đâm sâu vào xương.” Sau đó anh ta ngẩng đầu nói với Cố Tu Qua: “Không có thuốc!” Bất luận là thuốc tiêu độc hay thuốc cầm máu, trong tay anh ta đều không có.

Diệp Vinh Thu ngồi trong chiến hào đột nhiên thấy ngực khó chịu, anh ôm ngực cúi xuống thở hổn hển mấy hơi, lúc này mới đỡ hơn một chút. Lần đầu tiên anh thấy nghiệp chướng của mình nặng như vậy.

Cố Tu Qua nói với quân y: “Nhìn tôi làm gì? Cậu là bác sĩ hay tôi là bác sĩ?”

Quân y chạy đi, một lúc sau quay trở lại, cầm trong tay một chén nhỏ, trong chén đựng dầu tùng hương. Anh ta lấy dầu tùng hương rửa vết thương cho Hắc Cầu, xử lý đơn giản xong lấy vải bố băng bó vết thương trên lưng hấn.

Diệp Vinh Thu ôm súng của mình lui về một bên, Bì Hồ cố gắng bắt chuyện với anh nhưng anh không mảy may để ý tới, tựa như đã đoạn tuyệt với nhân thế.

Cố Tu Qua lấy chân đá đá thi thể Ootani Kenzaburo, vui vẻ nói: “Uầy, hấn là tiểu đội trưởng.” Gã quay đầu hỏi Hắc Cầu: “Cậu giết à?”

Nom Hắc Cầu rất hồ hởi: “Ừ.”

Cố Tu Qua nói: “Tốt, từ hôm nay trở đi, cậu được thăng lên làm binh nhất. Về rồi sẽ tăng lương cho cậu!”

Hắc Cầu không phản ứng gì, cúi đầu kéo chặt băng vải.

Cố Tu Qua đi.

Quân Nhật định nhân lúc hăng hái đánh một hơi, không ngờ ở đây lại bị thua thiệt nhiều, không dám tùy tiện tiến công nữa mà ở bên kia bờ nghỉ ngơi, chuẩn bị cho đợt tấn công sau. Tuy bọn chúng không tới, nhưng thì thoảng vẫn ném bom qua, thông báo quyết tâm tấn công của bọn chúng.

Cố Tu Qua kêu các chiến sĩ thu dọn chiến trường, mang thi thể binh sĩ Trung Quốc đi chôn nơi hậu phương, thi thể quân Nhật thì cho ném xuống sông Vọng Giang — bọn họ vốn không phải người ở đây, cũng không nên chôn ở đây. Sau đó gã lại kêu binh lính dựng một túp lều ở hậu phương, coi như căn cứ tạm thời của binh đoàn.

Buổi tối, nhóm binh lính nghỉ ngơi ngay tại chiến hào.

Trời vừa tối Hắc Cầu liền nhắm mắt ngủ, hấn thực sự rất mệt mỏi, ba ngày hai đêm không chợp mắt, hôm nay lại trải qua chuyện lớn như vậy, cả thể xác và tinh thần đều rã rời. Bởi vậy vừa nằm được mấy phút hấn đã bắt đầu tiến vào giấc mơ. Nhưng mà hấn ngủ không được bao lâu đã giật mình tỉnh lại, thờ đốc từng ngum từng ngum một, hiển nhiên là vừa gặp ác mộng.

Hắc Cầu ngồi dậy, Mạnh Nguyên nằm bên cạnh hấn mơ mơ màng màng nói mớ: “Anh Hắc Cầu... kể.. kể chuyện cho em nghe nữa đi...”

Hắc Cầu nén cơn đau ở lưng mà bò ra khỏi chiến hào, hấn thấy rất phiền não, vừa vận công thấy phía trước có một liều thuốc còn dư một phần ba, hấn liền nhặt lên châm lửa, cổ sức hít hai hơi.

Cố Tu Qua đi tới, hỏi hấn: “Cậu không ngủ à?”

Hắc Cầu nói: “Vừa đây.”

Hai người ngồi bên chiến hào, Cố Tu Qua hỏi Hắc Cầu: “Thấy thế nào?”

Hắc Cầu trầm lắng hút thuốc, không nói lời nào, đáng tiếc thuốc vốn chẳng còn bao nhiêu, hắn vừa hút hai hơi liền tàn. Hắn ném tàn thuốc sang một bên, nói: “Tôi đang nghĩ, tại sao con người lại muốn chiến tranh?” Nếu không có chiến tranh, hắn sẽ không cho rằng Ootani Kenzaburo là người xấu, một người giàu lòng yêu nghệ thuật, có gì phải đặt chân lên lãnh thổ của người khác mà cầm lưỡi lê hại người? Chiến tranh biến những con người hiền lành thành tà ác, khiến những người vô tư trở nên ích kỷ, chiến tranh phá hủy lý tính của con người.

Cố Tu Qua nói: “Bởi con người có dục vọng!” Gã ngẩng đầu nhìn Hắc Cầu: “Kẻ xâm lược có dục vọng, người bị tấn công cũng có dục vọng. Không phải chúng ta không phảng kháng, mà là chúng ta cam tâm tình nguyện làm nô lệ cho Nhật Bản, châu Âu. Hồi ở Đông Bắc tôi đã gặp qua nhiều người, giặc Nhật vừa đến họ liền cam tâm thuận theo mà làm hán gian, không riêng gì Đông Bắc, tôi đi nửa Trung Quốc đã gặp rất nhiều người như vậy. Họ cho rằng triều đại thay đổi chẳng can hệ gì tới quốc gia và dân chúng, chỉ cần bảo toàn được mạng họ là tốt rồi. Rất nhiều, rất nhiều người như vậy. Nhưng sau này cũng có rất nhiều người dám đứng lên đấu tranh, những kẻ còn lại — thì đều đã chết hết. Không chết thân thì cũng đã chết tâm.”

Hắc Cầu lắc đầu: “Mẹ kiếp, đây đâu phải là thay đổi triều đại!”

“Đúng.” Cố Tu Qua nói: “Đây không phải thay đổi triều đại. Lúc giặc Nhật chiếm Đông Bắc, bọn họ sửa đường sắt, xây nhà xưởng, mang kỹ thuật của họ tới Đông Bắc, sửa sang rất nhiều thứ tốt. Nhưng những thứ kia nào phải cho người Trung Quốc ta dùng? Xe lửa, là bởi họ muốn mang vật tư Đông Bắc tới Nhật Bản. Nhà xưởng, để họ tạo súng ống giết người Trung. Chúng ta đâu phải là dân chúng, chúng ta là đám hạ đẳng, đến tư cách đứng cùng một đường với người Nhật bọn họ cũng không có. Bọn họ cho ta sống, là để chèn ép, lợi dụng chúng ta đến tận hơi thở cuối cùng, hết giá trị rồi thì sao, sẽ giết cả thôi!” Gã hỏi Hắc Cầu: “Hôm đó tôi hỏi cậu sao lại ở lại, tôi nói đáp án của cậu còn chưa đủ. Tôi muốn nghe chính cậu nói lý do mình nhập ngũ, giờ cậu đã nghĩ thông chưa?”

Hắc Cầu do dự một hồi, khẽ lắc đầu. Hắn vốn đến đây để tìm ý nghĩa sống của mình, nhưng trải qua ngày hôm nay, hắn nhận ra mình càng ghét chiến tranh hơn.

Thấy vậy, Cố Tu Qua đành bỏ qua đề tài này, hỏi: “Hôm nay đánh có đẹp không?”

Hắc Cầu nói: “Rất đẹp!” Trận đánh này có thể nói là vô cùng thuận lợi, trước giờ đọc báo nghe đài hắn chỉ biết quân ta liên tiếp bại trận, quân Nhật mạnh như vũ bão, chỉ vài tháng đã quét được nửa Trung Quốc. Có cho Trung Quốc thêm vài tháng nữa cũng chẳng đánh lại được, giặc Nhật chiếm vạn héc-ta ruộng đất của bọn họ dễ dàng như vậy. Hắn vốn cho rằng trận này phải đánh chật vật lắm, nhưng hắn vẫn ở lại, bởi vì hắn tin tưởng Cố Tu Qua, và Cố Tu Qua đã không để hắn phải thất vọng.

Cố Tu Qua nói: “Có phải cậu đang nghĩ, giặc cũng không có gì lợi hại, nhưng sao chúng ta liên tục thua hay không?”

Hắc Cầu gật đầu: “Đúng, vì sao?”

Cố Tu Qua cười cười, nói: “Bọn chúng là nước nhỏ, nhưng dã tâm lại lớn! Trung Quốc ta nhiều người như vậy cũng không đủ dã tâm bằng. Cậu xem binh đoàn trong tay tôi hôm nay đi? Có bao nhiêu người? Có bao nhiêu loại súng? Con mẹ nó, mang súng ra làm hội chợ triển lãm cũng được! Chỉ sợ trên thế giới có bao nhiêu loại súng ở đây cũng có hết! Vì sao? Quân phiệt mục nát, chia rẽ, ai cũng ôm tâm tư riêng. Ai cũng không chịu quân, bọn chúng chia ra mà mua vũ khí, súng nào ăn được nhiều tiền hoa hồng thì mua, còn lại, mặc kệ tất cả!” Nói rồi gã móc khẩu súng lục trong túi ra, chỉ vào dòng chữ trên súng hỏi Hắc Cầu: “Biết không?”

Hắc Cầu lắc đầu.

Cố Tu Qua nói: “Tôi cũng không biết.. Lie.. Liechten? Liechtenstein? Từng nghe qua chưa?”

Hắc Cầu vẫn tiếp tục lắc đầu.

Cố Tu Qua nói: “Tôi cũng chưa từng nghe qua. Con mẹ nó, mua vũ khí của nước chó má nào cũng không biết. Hơn mười loại súng, mười mấy nơi sản xuất, súng không đạt chất lượng, đạn thì không phù hợp, cuộc chiến này đánh thế nào đây? Đánh cái con bà nhà chúng nó!”

Súng ống đã như vậy rồi, những thứ khác càng không phải nói.

Cố Tu Qua dặt súng bên hông, hỏi: “Cậu thử so sánh xem vũ khí của ta với vũ khí của Nhật đi?”

Hắc Cầu suy nghĩ một chút, bình tĩnh nói: “Vũ khí của Nhật cũng chẳng khá hơn là bao. Hôm nay bộ binh Nhật lên đất liền, trong tay cũng không có súng tự động, lực sát thương của họ cũng không bằng chúng ta, cũng có thể do ta chiếm ưu thế địa hình.”

Cố Tu Qua vỗ vỗ vai hắn, nhìn hắn dựng ngón cái: “Tôi không nhìn nhầm người mà, nhóc con, có mắt nhìn đấy! Tôi nói vũ khí của bọn Nhật không bằng chúng ta, cậu có tin không?”

Hắc Cầu neho mắt lại, không tỏ rõ ý kiến.

Cố Tu Qua nói: “Vũ khí của bọn chúng không bằng chúng ta, sự bén nhọn trên chiến trường cũng không bằng, ta đánh Nhật lâu như vậy, bọn họ vẫn ôm tư tưởng cũ, vũ sĩ đạo Nhật Bản, cuối cùng vẫn là dùng dao để quyết thắng thua. Bởi vậy cho nên vũ khí của bọn họ đều là bản tầm xa, độ chính xác

cao, nhưng lực sát thương nhỏ, hỏa lực đều là tầm xa cả, vũ khí cận chiến của họ cũng không bằng chúng ta. Từ ba mươi bảy năm trước, quân đội ta đã sai mua súng tự động của Đức, Mi với số lượng lớn, nếu giao chiến trong vòng mười thước, giặc Nhật không có cửa thắng. Súng bọn họ tạo, không bằng súng hạng nhẹ ta mua của Tiệp Khắc, súng máy 92 của họ cũng không đấu lại Maxim. Nhưng vũ khí của bọn chúng thống nhất, đồng bộ, bọn chúng không cần đến vũ khí của Mi, của Đức bởi chúng có thể tự sản xuất, từ súng lục, súng trường, súng liên thanh cho đến pháo, đều là bọn chúng tự sản xuất ra, không như chúng ta, đến cái người phụ trách hậu cần cũng không tìm ra được đạn nào thì hợp với súng. Người Đức mà ngưng tiếp đạn cho chúng ta thì chỉ còn cách lôi quần lột ra mà thất cố tự vẫn, may ra mới có thể giữ được thể diện. Nhưng chỉ nhiều đó thôi thì bọn chúng vẫn chưa thể thắng chúng ta.”

Hắc Cầu cười cười, thờ dài nảo nề: “Đoàn trưởng mới chỉ nói đến súng ống, nhưng chuyện đầu đơn giản như vậy.”

Cổ Tu Qua thấp giọng nói: “Lúc trước Chủ tịch Tưởng sống chết không chịu tuyên chiến với người Nhật Bản, khăng khăng đòi tiêu diệt cái gì mà xích phi, con mẹ nó tôi chỉ hận không thể ôm súng chạy tới Nam Kinh bắn chết lão. Giặc đánh tới cửa nhà rồi.. à không, giặc đánh vào tận nhà rồi mà lão còn không chịu chống cự, sống chết muốn đánh người Trung. Nhưng làm lính ít năm rồi tôi mới ngộ ra, muốn đánh cũng phải dẹp loạn nước trước mới đánh được, những lời này thật ra không sai.”

Hắc Cầu nhìn gã một cái.

Song kể đó, Cổ Tu Qua lại lắc đầu: “Nhưng thứ ông ta nên tập trung đánh đâu phải là xích phi. Quốc quân nhiều như vậy, cắt cử vài nhóm ra cũng đủ đánh được, thế mà ông ta cứ thích chìa tay ra quân chuyện kẻ khác. Tôi chỉ muốn lão gom hết cái đám quân phiệt kia lại kia, rồi cho một quả lựu đạn dẹp sạch hết. Căn nguyên mục nát nằm trên người bọn chúng kia, bọn chúng mới là kẻ đáng chết nhất. Không có bọn chúng thì ta cũng không đánh thành ra như vậy.” (xích phi: là từ dùng để xúc phạm những người Trung Quốc cộng sản thời bấy giờ)

Hắc Cầu ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng trên cao, hờ hững cười cười: “Có càng nhiều thứ, thì ngược lại con người càng trở nên hồ đồ, không biết thứ mình muốn thực sự là cái gì.” Năm đó Chung Thiên Sơn giàu nứt đố đổ vách mà lòng lại trống rỗng mờ mịt đến vô hạn, cuối cùng ma túy, bài bạc, hai thứ hèn mọn đến không thể hèn mọn hơn, lại đánh đổ tất thảy mà ông có.

Hai người đều trầm mặc.

Một lát sau, đột nhiên Cổ Tu Qua nói: “Tôi từng giết người.”

Hắc Cầu hỏi gã: “Người Trung Quốc?”

Cổ Tu Qua gật đầu: “Đúng, người Trung Quốc. Trước khi ra trận tôi bắt ngờ làm phản, giết cấp trên của mình.”

Hắc Cầu có chút giật mình mà quay sang nhìn gã.

Cổ Tu Qua nói: “Trước kia tôi là quân trung ương, Trương thiếu soái lên làm Chủ tịch xong thì chúng tôi đều được lên làm quân trung ương. Khi ấy tôi là liên trưởng còn anh ta là doanh trưởng. Khi đó hỏa lực Nhật quá mạnh, mà trong tay chúng tôi không còn dư bao nhiêu đạn, anh ta bị Nhật đánh đến sốt ruột, muốn dẫn quân đội lên núi trốn. Thật chẳng ra gì, tôi nói với anh ta, anh tính giúp người Nhật bớt việc à, lên núi rồi bọn chúng cho một cây đuốc là ta hết đường chạy. Tôi bảo, cách duy nhất là tất cả cùng xông lên. Anh ta không thèm nghe, cứ mơ mộng hão huyền rằng đơn vị bạn sẽ đến giúp, anh ta nói tôi làm nhiều loạn lòng quân, giờ súng lên muốn bắn tôi. Thế nên tôi ra tay trước, bắt ngờ làm phản, bắn một phát súng vào đầu anh ta. Tôi dẫn ba trăm quân đi đánh, cuối cùng chỉ còn năm mươi người sống. Nhưng nếu chúng tôi lên núi, đến năm người cũng chẳng sống nổi. Từ đó về sau tôi chỉ biết, trốn tránh sẽ không có ích lợi gì, chỉ có tiếp tục đấu tranh mới có tồn tại mà sống tiếp. Đánh xong trận đó, tôi bị điều xuống đội này. Nhưng tôi cảm thấy vậy cũng tốt, rất tốt là đằng khác, đây mới thực sự là quân đội. Những người lính này, họ nghĩ cho cha mẹ mình, nghĩ cho đồng đội mình chứ không phải chỉ biết nghĩ đến bản thân, xem đánh thế nào mới có thể bảo toàn danh lợi, địa vị, tiền tài của mình.”

Ngưng một chút, gã lại nói: “Cái tên bị tôi bắn chết kia, thân phận kim quang lông lánh, học trường quân sự Hoàng Phố, rồi được huấn luyện sĩ quan, ra trường liền làm doanh trưởng, nhưng căn bản anh ta sẽ không chiến đấu. Anh ta thông minh, rất thông minh, nên những chuyện mạo hiểm anh ta tuyệt đối sẽ không làm, mưu trí của anh ta đều dùng hết cho việc nghĩ xem làm thế nào để bảo toàn cái đầu mình, đánh cho xong một trận, vô luận thắng hay bại, chỉ cần anh ta còn sống là được rồi.”

Hắc Cầu lạnh giọng nói: “Đây chính là lý do mà các cụ ta có câu: Dung nhân duy thân bất duy hiền.” (Tạm hiểu: dùng người thân chứ không dùng người tài)

Cổ Tu Qua gật đầu: “Tôi thích nói chuyện với cậu, cậu cũng là một người thông minh. Trung Quốc có nhiều quan quân như anh ta, nhưng cũng có những người dũng cảm biết chiến đấu. Họ so với tôi còn đánh tốt hơn nhiều. Trận chiến ngày hôm nay đánh rất đẹp, chỉ cần là quan quân từng chiến đấu thì đều có thể đánh được như vậy, giặc Nhật cũng không có gì đáng sợ cả. Nhưng ta không thể đánh như vậy được mãi.”

Hắc Cầu nghiêng đầu nhìn gã: “Tại sao?”

Cổ Tu Qua nói: “Vật tư. Hôm nay đánh đợt công kích đầu tiên mà súng máy đã dùng hết một phần hai kho đạn, pháo binh cũng không còn nhiều. Cấp trên ra lệnh ta phải giữ địch bên bờ Đông nửa tháng, để hậu phương tranh thủ thời gian củng cố phòng tuyến. Nhưng ta không thể đánh như vậy được, điều kiện tiên quyết để ta có thể đánh lại chúng là họ phải cấp đủ đạn dược cho ta, như vậy mới có thể đánh được. Cậu nghe đi, giặc ở bên bờ đông đang củng cố phòng tuyến, bọn chúng ai cũng dè dặt thận trọng, không có ý định đánh tới, nhưng vẫn tận lực ném bom, ném ít đi vài phân đất cũng được coi là không công đức rồi.”

Ngưng một lúc, Cổ Tu Qua hỏi Hắc Cầu: “Biết sao tôi phải nói cho cậu biết những lời này không?”

Hắc Cầu lắc đầu.

Cố Tu Qua nói: “Tôi muốn cậu hiểu, quân nhân Trung Quốc ta phải chiến đấu trong điều kiện khốc liệt đến thế nào. Nếu cậu không biết cầm súng trong tay, thì cậu sẽ không biết cách để sinh tồn.”

Cố Tu Qua nói xong liền đứng dậy bỏ đi. Hắc Cầu ngồi một hồi, sau đó hần trở về chiến hào, nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ. Nhưng lúc này đây, Diệp Vinh Thu nằm bên cạnh hần lại mở to đôi mắt.

Diệp Vinh Thu lặng lẽ nhìn sườn mặt Hắc Cầu trong bóng đêm, đột nhiên anh giờ tay lên, toan muốn tát, nhưng qua một lúc anh lại buông tay xuống, bắt bình mà chép miệng. Kể đó anh nhặt khẩu súng bị nổ của mình lên mà sờ vuốt. Anh không ngủ được, tuy thân thể rất mỏi mệt, nhưng vừa nhắm mắt, hình ảnh tên giặc Nhật giờ cao lười lè, sau đó cả người Hắc Cầu đầm máu lại hiện lên trước mắt. Vừa nghĩ tới một màn này, ***g ngực anh liền nhói đau.

Anh hận Hắc Cầu, càng hận chính bản thân mình. Anh vốn cho rằng Hắc Cầu che chở mình, đối tốt với mình bởi vì hần thật lòng yêu, mà cũng bởi thật lòng yêu nên anh mới tự phản bội bản thân mà hôn môi gần gũi với một người đàn ông khác. Nhưng cuối cùng Hắc Cầu lại dùng ánh mắt lạnh lùng, khinh bỉ mà nhìn anh. Hắc Cầu khác Hoàng Tam ở chỗ nào chứ?! Có lẽ là một tên thì tương đối ôn nhu và tên còn lại thì cặn bã mà thôi! Đáng hận nhất là chính bản thân anh, chuyện đến mức này rồi mà anh còn huyền hoặc ảo tưởng rằng có lẽ hần có nỗi khổ tâm nào đó. Vừa nghĩ tới Hắc Cầu thiếu chút nữa đã chết, hoặc có lẽ mai này hần sẽ chết là anh liền thấy hốt hoảng và trở nên mất phương hướng. Kế hoạch anh định trước có Hắc Cầu ở trong đó, anh mong Hắc Cầu ở bên cạnh, trở thành trợ thủ đắc lực của mình, cùng nhau làm ăn buôn bán. Giờ đây không làm ăn được, anh cũng không quá đau đốn, nhưng nếu mất đi Hắc Cầu, cả người lại khó chịu, phải khom gập lưng tìm mới bớt nhói đau.

Diệp Vinh Thu ngẩng đầu nhìn trời đêm đến ngáy dại. Lúc này cuộc sống của anh đã hoàn toàn bị đảo lộn, anh rơi vào khốn cảnh, không có nơi nào để dựa vào, và cũng không biết phải làm sao mới tốt.

Sớm hôm sau, quân Nhật lại ném bom một vòng như muốn mời các chiến sĩ đáng thương ăn một bữa sáng. Bụi mờ tản đi, Cố Tu Qua lại đi dọc chiến hào dò xét. Lúc đi qua Diệp Vinh Thu, gã hào hứng nhìn khẩu súng bị nổ trong tay anh một lượt, nhưng lại không tỏ vẻ gì.

Đội gã đi được vài bước, cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng bò dậy kêu một tiếng: “Cố đoàn trưởng?”

Cố Tu Qua không nhanh không chậm quay lại nhìn anh: “Có chuyện gì?”

Diệp Vinh Thu giờ khẩu súng trong tay mình lên: “Súng bị hỏng rồi.”

Cố Tu Qua gật đầu: “Ồ? Hỏng thì hỏng, thế cậu cần súng à?”

Diệp Vinh Thu nhú chặt chân mày.

Cố Tu Qua hứng thú nhìn anh một lúc, sau đó nhảy ra khỏi chiến hào: “Muốn súng thì đi theo tôi, tôi cho cậu chọn.”

Diệp Vinh Thu không do dự, theo gã ra khỏi chiến hào.

Cố Tu Qua dẫn Diệp Vinh Thu đến túp lều hần cho lính dựng, đá một cái thùng ra, nói với Diệp Vinh Thu: “Tự chọn một cái đi.”

Chân mày Diệp Vinh Thu càng nhíu chặt hơn: Chỗ súng này anh biết, đây chính là chỗ súng mới mà ngày hôm đó Cố Tu Qua nhận được, tất cả đều là súng ngoại quốc mới cập bến, chỉ tiếc là không cái nào sử dụng được. Không nghĩ Cố Tu Qua lại mang nó đến tận đây. Anh tức giận nhìn Cố Tu Qua: “Cố đoàn trưởng, đây là ý gì?”

Cố Tu Qua cười đến khiếm nhã: “Thì chính là ý kia đó. Sinh viên, chọn một khẩu đi, súng xịn khắp thế giới đều ở đây, cậu muốn chọn khẩu nào cũng được.”

Diệp Vinh Thu thảm thiết chặt tay. Anh không hiểu rõ ý của Cố Tu Qua nhưng anh biết, Cố Tu Qua đang cười nhạo anh, cười nhạo anh lần đầu ra chiến trường, vừa bắn đã nổ cả súng.

Nhưng Cố Tu Qua lại đi tới cái hòm bên cạnh, mở ra, Diệp Vinh Thu vừa nhìn liền sùng sốt: Trong đó có sách, quyển đặt trên đầu chính là quyển sách vật lý đại học Cố Tu Qua từng cho anh đọc. Quyển sách này lúc rời Vũ Hán anh không mang theo, vẫn để lại trong phòng, không ngờ Cố Tu Qua lại cầm đi. Anh tiến lên phía trước, cầm quyển sách vật lý lên, ngay sau đó một quyển sách khác đập vào tầm mắt khiến anh ngây người: Vẫn là một quyển sách tiếng Anh, nhưng tên của nó là “Thế giới vũ khí hạng nhẹ”.

Cố Tu Qua vỗ vai anh, không nói gì mà đi ra ngoài. Ra tới cửa, đột nhiên gã cười như không cười nói: “Cậu có thể ở lại đây, không cần phải quay về chiến hào, cứ từ từ mà chọn vũ khí mình cần. Chiến trường không cần một người lính không biết nổ súng, nhưng tôi cần một người lính có thể đọc hiểu kiến thức súng ống nước ngoài.”

.o.

Liechtenstein: là một quốc gia vùng Alps nhỏ bao quanh bởi các nước không giáp biển ở Tây Âu, giáp với Thụy Sĩ ở phía tây và Áo ở phía đông. Đăng bởi: admin

Chương 49

CHƯƠNG 49.

Cố Tu Qua cho Diệp Vinh Thu cả một hòm toàn sách nước ngoài, hơn nữa đều là sách có liên quan đến súng ống, nào là “Thế giới vũ khí hạng nhẹ”, “Tranh ảnh khí giới”, còn có cả một tập luận văn dày cộp, Diệp Vinh Thu mở ra xem, thấy trên đề mục có mấy chữ “Cơ cấu bên trong bộ cung đạn của vũ khí hạng nhẹ”. Chỗ sách này không phải sách mới, mở ra liền có thể thấy bút ký chủ nhân cuốn sách ở phía trên, bút ký cũng là tiếng Anh. Diệp Vinh Thu mở mấy cuốn sách ra đều thấy trên bìa có kí tên Mike, xem ra anh ta mới là chủ nhân thực sự của chỗ sách này, chỉ là không biết tại sao sách lại lưu lạc đến chỗ của Cố Tu Qua. Diệp Vinh Thu tức giận nghĩ: Nhất định là do cái tên đội trưởng thổ phi kia đi trộm của người ta rồi. Mike ghi chép trong sách tới trình độ chăm chú nghiêm túc, hiển nhiên là muốn giữ làm tài liệu tham khảo, sao có thể mang đi tặng người khác được?

Chỗ sách đó đúng là do Cố Tu Qua trộm được. Trước hôm rời trung ương một ngày, gã đã tới chỗ của chuyên gia súng ống Mi, trộm sạch sách vở của anh ta. Chỉ tiếc là gã không đọc được sách, lớn đến từng tuổi này rồi mà một chữ Hán bẻ đôi cũng không biết, càng không nói đến chữ nước ngoài nhìn như giun kia. Lưu Văn tuy từng đi học, nhưng mười mấy tuổi đầu đã tòng quân, bảo Lưu Văn viết chỉ hỏ già đã [1] còn được, chứ tiếng nước ngoài cũng mù tịt như gã.

Cố Tu Qua dẫn Diệp Vinh Thu vào trong lều xong rồi đi ngay, Diệp Vinh Thu ở lại cũng không lập tức đọc sách mà ngồi chờ người ra một lúc.

Giờ thì anh đã hiểu vì sao khi ấy Cố Tu Qua lại bắt mình, Cố Tu Qua thả con tép bắt con tôm, ngầm tính toán từng bước từng bước một, gã cho anh xem súng ống, cho anh ra chiến trường, thậm chí anh còn hoài nghi không biết khẩu súng kia liệu có bị Cố Tu Qua động tay động chân gì nên mới nổ hay không. Anh cứ ù ụ cạc cạc mãi, mà Hắc Cầu sớm đã nhìn ra mưu đồ của Cố Tu Qua, ấy vậy hắn lại không nói gì với anh mà một mình lên kế hoạch, thảo nào ngày đó đột nhiên Hắc Cầu nói muốn học tiếng nước ngoài. Diệp Vinh Thu thực sự không nghĩ ra, đến tận cùng Hắc Cầu đang mưu tính gì. Hắn đối tốt với anh, điều đó không thể nghi ngờ, lần đầu tiên quân Nhật ném bom oanh tạc Trùng Khánh, chính hắn đã lấy thân mình che chở cho anh, nếu dọc đường không có hắn bên cạnh, e là anh đã chết từ lâu rồi. Nhưng Hắc Cầu lại chướng mắt anh, điều này cũng là thật, nếu không hắn sẽ không một mình mưu tính mà không bàn bạc gì với anh, căn bản hắn không hề nghĩ tới cảm nhận của anh. Diệp Vinh Thu xót xa nghĩ, hắn đối tốt với mình, nhưng lại chẳng phải yêu, lời hắn nói ngày hôm đó là thật, tất cả chỉ là ý loạn tình mê mà thôi.

Diệp Vinh Thu không muốn mình trở thành con rối trong tay kẻ khác, anh không muốn đọc chỗ sách nước ngoài này, nhưng vừa bỏ sách xuống, hình ảnh lưỡi dao đâm vào người Hắc Cầu ngày hôm qua lại hiện lên làm anh giật mình, bực bội đứng lên đi quanh phòng.

Mấy phút sau, Diệp Vinh Thu lại ngồi xuống, ủ rũ mở tập luận văn kia ra nhìn.

Hôm nay giặc Nhật không đánh tới, binh lính ngồi trong chiến hào buồn dựa lê suốt cả ngày. Tối đến Diệp Vinh Thu ra khỏi lều, đứng lúc hậu cần đang phát cơm tối. Lương thực đội họ eo hẹp, một ngày chỉ có hai bữa, sáng thì bánh bao chay với dưa chua, tối thì bánh bao và một ít rau dãi.

Diệp Vinh Thu đi lấy bánh bao rồi quay trở lại chiến hào, đang định cầm lên ăn, một chiến sĩ trực nhìn ông nhòm đột nhiên kêu to: “Mau quay về chiến hào! Định lại muốn ném bom rồi!”

Vừa dứt lời, rầm một tiếng, địch ném bom qua sông, nổ tung bên kia bờ, cát bụi bay mù trời.

Tiếng bom không ngừng vang lên, bùn đất bắn hết lên người Diệp Vinh Thu, vào cả tai cả miệng, khiến anh vô cùng khó chịu. Anh kéo áo khoác quần trang lên, che kín đầu.

Bi Hồ núp trong chiến hào chửi cha chửi mẹ, Điền Cường rống to: “Ông nói gì thế? Nói to lên xem nào!”

Bi Hồ gào to lên: “Con mẹ nó, bọn dờ hơi kia một ngày xào ba bữa pháo! Ta thì một ngày chẳng đủ ba bữa cơm!”

Mã Lâm kêu lên: “Ăn hỏa được bọn nó mời là no rồi!”

Bi Hồ nói: “Tôi chia ông phần của tôi đấy, đồ ông ăn được! Lão già Quảng Đông kia!”

Mấy phút sau, tiếng pháo ngưng.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Vinh Thu là nhìn xem Hắc Cầu thế nào. Hắc Cầu đang ngồi gần đó, phúi phúi đất bụi trên người. Có lẽ do cảm nhận được ánh mắt anh, Hắc Cầu quay đầu lại, Diệp Vinh Thu lập tức thu hồi ánh mắt. Sau đó anh cúi đầu, thấy bánh bao trong tay mình bám đầy đất bụi, anh cắn thận lột lớp da bánh ra.

“Ế ế ế!” Trông thấy anh làm vậy, Bi Hồ hét lớn lên: “Làm cái gì vậy?”

Diệp Vinh Thu sùng sốt, không biết làm sao, nói: “Dính đầy đất.”

Bì Hồ nghe vậy liền bảo: “Cậu không ăn à? Thế lột cho tôi, tôi ăn.”

Diệp Vinh Thu như đưa trẻ phạm sai, lúng túng lột lớp da bánh bao đưa cho Bì Hồ. Bì Hồ trực tiếp bỏ vào miệng, nuốt một hơi sau đó vuốt bụng than: “Nhớ vị bánh bao thịt Hà Nam quá!”

Mã Lâm phui phui đất bụi bám trên bánh bao của mình, cắn một miếng đi nửa cái, vừa nhồm nhoàm nhai vừa nói: “Đánh bọn Nhật xong là được ăn rồi!”

Đột nhiên Bì Hồ há to miệng dịch tới trước mặt Mã Lâm, Mã Lâm đẩy anh ta ra đẩy ghét bỏ: “Làm cái quái gì thế.”

Bì Hồ nói: “Ông vừa ăn vừa nói, phun hết cả vụn bánh ra kia, không được lãng phí, phun vào miệng tôi đây này. Nào nào, phun ra đây đi.”

Mã Lâm đẩy anh ta ra, xoa xoa da gà da vịt đang nổi rần rần trên người: “Cái tên đồng nát đồng tính chết tiết kia, tránh xa tôi ra một chút.” ((): đoạn này Mã Lâm xỏ tiếng Quảng Tây)

Bì Hồ hỏi anh ta: “Cái gì đồng tính cơ?”

Điền Cường nói: “Ông ấy vừa chửi một con gà, con gà chuyên đi mổ đồ thừa của người khác.”

“À à. Thế cho tôi mổ tiếp đi, làm gà cũng chẳng sao, có cái ăn là được rồi, đói chết mất.” Bì Hồ lại há to miệng.

Điền Cường ngồi một bên cười nhạo: “Lão Hà Nam kia, mặt mũi thế diện roi đầu hết rồi? Gì chứ, không phải chỉ là một cái bánh bao thôi sao, sau này ông theo tôi về Đông Bắc, tôi mời ông bánh thịt heo hành tây, ăn cho no thì thôi.”

Bì Hồ ghét bỏ nói: “Ai thèm bánh thịt heo hành tây. Tôi muốn ăn bánh bao thịt Hà Nam cơ!”

Mã Lâm nói: “Ờ ờ, cái lũ ngốc, nói đến ăn uống thì phải nói đến Quảng Đông.”

Diệp Vinh Thu cúi đầu, trong lòng có chút rầu rĩ khó chịu. Anh nhớ lẩu Trùng Khánh và thịt bò cay. Lúc này thấy Mạnh Nguyên quán lấy Hắc Cầu đòi kể chuyện xưa, lòng anh lại càng trùng xuống. Anh chỉ muốn ôm lấy Hắc Cầu, tuyên thệ quyền sở hữu của mình, không cho hấn kể chuyện xưa với ai nữa. Nhưng không được, Hắc Cầu có coi anh ra gì đâu.

Có một đoạn chiến hào bị bom đánh sập, quân lính đào đất, kéo các đồng đội bị đất vùi lên, người nào còn sống thì đưa tới chỗ quân y, người nào không may bỏ mạng thì mang ra hậu phương chôn, những người còn lại thì tu bổ chiến hào, lấy cành cây để gia cố.

Pháo thủ quán lấy Cổ Tu Qua nói: “Đội trưởng, chúng ta còn hai quả pháo nữa.”

Cổ Tu Qua nói: “Còn thì sao? Cậu có dám chắc một quả pháo giết được một trăm thằng giặc không? Không thì giữ lại, đến thời điểm quan trọng hẵng dùng.”

Ăn bánh bao xong, Diệp Vinh Thu lại bò ra ngoài chiến hào, muốn tới lều tiếp tục đọc sách. Hắc Cầu thấy vậy hỏi anh: “Anh đi làm cái gì thế?”

Diệp Vinh Thu quay đầu nhìn hấn, suy nghĩ một chút, không nói gì, đoạn quay đầu bỏ đi.

Diệp Vinh Thu quay về lều tiếp tục đọc sách. Tuy rằng anh biết tiếng Anh, đọc tiểu thuyết tiếng Anh có thể hiểu được, nhưng loại sách chuyên ngành như này thì quá khó, mấy từ thuật ngữ anh không hiểu được, mà ngoại trừ mấy câu dẫn ra thì trong sách toàn là thuật ngữ. Cũng may mà tiếng Anh căn bản của anh không tồi, có thể dựa vào các từ bên cạnh mà đoán được nghĩa của nó. Ngoài ngôn ngữ ra, khiến anh đau đầu hơn cả là các biểu thức số học. Từ sau khi ra trường, kiến thức toán học bị anh ném ra sau đầu, quên hết bảy tám phần, có đôi khi muốn nhớ lại một biểu thức cũng mất cả tiếng trời.

Có rất nhiều thứ khiến anh muốn bỏ cuộc, không hiểu sao bản thân lại nghe lời Cổ Tu Qua học mấy thứ này. Nhưng nhớ đến khẩu súng bị anh làm hỏng, nhớ tới câu nói “Tôi chường mất anh” của Hắc Cầu, anh lại cầm sách lên, cắn răng tiếp tục đọc.

Cả ngày trời anh chỉ đọc được một trang sách. Trong lều không có đèn, trời tối không thể coi. Vì vậy, trời vừa ngả tối, Diệp Vinh Thu liền ra khỏi lều, bò trở về chiến hào.

Thấy Diệp Vinh Thu trở về, Hắc Cầu cười hi hi ghé tới, nhỏ giọng gọi: “Cháu trai.”

Diệp Vinh Thu nhìn hấn một cái, không hé răng nửa lời.

Hắc Cầu nói: “Gì thì gì cũng phải có tình người một chút chứ, định không để ý tôi cả đời sao?”

Diệp Vinh Thu hừ một tiếng.

Hắc Cầu thấy rất đau đầu, hấn thì không sao nhưng Diệp Vinh Thu cứ giận mãi như vậy, không muốn để ý tới hấn nữa. Lại nói, quả thật hấn cũng có điểm sai, tuy hấn luôn hết lòng quan tâm giúp đỡ Diệp Vinh Thu, nhưng có một việc hấn thực sự sai, đó chính là hấn đã hôn Diệp Vinh Thu. Hồi ấy Hoàng Tam bám lấy Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu tức giận thế cơ mà, Hoàng Tam vừa hôn một cái đã đòi tìm cái chết, thoát nhìn vô cùng hận đàn ông gần gũi anh. Nhưng thời gian qua ở bên nhau, Diệp Vinh Thu nặc hấn ôm hôn, hai người mộng trần ngủ chung, chỉ thiếu điều hấn đóng ‘búa thịt’ vào thân thể Diệp Vinh Thu —— thật ra suýt chút nữa đã vào rồi, chỉ thiếu vài cm nữa thôi. Tại hấn xấu bụng muốn dụ dỗ Diệp Vinh Thu làm chuyện xấu, Diệp

Vinh Thu có giận hấn cũng không phải vô căn cứ, cho nên muốn làm hòa, hấn cúi đầu làm thiếp cũng là chuyện hợp tình.

Hắc Cầu nhỏ giọng nói: “Không nói mấy cái khác, không nói đến cả việc tôi là chú anh, tốt xấu gì ta cũng là đồng hương của nhau. Anh đi thì không sao, chứ ở lại thế này rồi, anh định hắt hủi tôi cả đời à?”

Diệp Vinh Thu bị hấn chọc tức đến nội thương. Sao Hắc Cầu có thể hời hợt nói hai người là đồng hương được cơ chứ? Chẳng lẽ quan hệ bấy lâu nay của bọn họ chỉ là đồng hương thôi sao?

Anh giận dữ nói: “Rốt cuộc cậu coi tôi là cái gì?”

Hắc Cầu suy nghĩ một chút, bối rối nói: “Cháu trai?”

Diệp Vinh Thu giận đến nổi nắm chặt tay, đốt ngón tay kêu răng rắc.

Hắc Cầu nhìn sắc mặt anh, sửa lại lời: “Bạn bè?”

Diệp Vinh Thu nhắm mắt lại.

Hắc Cầu nói: “Vây là đồng hương vậy.. làm đồng hương bình thường cũng được chứ, gì thì gì anh cũng không thể coi tôi là kẻ thù được.”

Diệp Vinh Thu giận dữ ngẩng lên trời, tui thân muốn khóc òa. Anh cắn răng nghiền lợi nói: “Đi chết đi.” Sau đó lại leo ra khỏi chiến hào, đi tới chỗ túp lều. Anh hỏi mượn đèn pin của Cố Tu Qua rồi trốn trong lều đọc sách, điên cuồng tính toán các biểu thức số học, sau rồi cũng chẳng bận tâm mình có tính ra hay không nữa mà vẽ loạn trên giấy. Lại qua một lát, anh nặng nề vạch bút xuống, ghé xuống bàn lặng lẽ chảy nước mắt. Ngày trước anh không hề biết mình là một người hay khóc như vậy, từ cuối năm ngoái đến giờ, cuộc sống của anh càng ngày càng hỗn loạn, càng ngày càng... hồng bét. Anh sắp bị áp lực đè đến điên rồi, khóc là cách duy nhất để anh phát tiết lòng mình. Lúc này anh chỉ muốn ủa vào lòng Hắc Cầu, để hấn vuốt đầu dịu dàng an ủi anh giống như ngày trước, cái ôm của Hắc Cầu còn ấm áp đáng tin hơn cả cha,.. thế nhưng áp lực trong lòng anh lúc này đây, lại đều đến từ Hắc Cầu.

Diệp Vinh Thu cũng tự thấy mình rất nực cười. Từ lúc còn ở Trùng Khánh, từng câu từng từ Hắc Cầu mắng anh đều không sai. Rốt cuộc thì anh có cái gì chứ? Rốt cuộc thì anh dựa vào đâu để ngạo mạn chứ? Giống như bây giờ đây, cuối cùng anh chỉ biết khóc, lại còn muốn dựa dẫm vào Hắc Cầu.

Uể oải qua rồi, Diệp Vinh Thu bò dậy, lau khô nước mắt, vắt sạch nước mũi, tiếp tục nghiên cứu biểu thức toán học. Nhất định anh phải đạt được thành tích, để cho cái tên hỗn đản Hắc Cầu kia phải hối hận!

Đến khi Diệp Vinh Thu ra khỏi lều lần nữa, trời đã tối đen rồi. Anh đọc sách trong lều tối, mắt mờ nhòe, ngoài trời lại tối mịt, nhìn đâu cũng ra hư ảnh, anh chỉ có thể hí mắt nhìn mà đi về chỗ chiến hào. Anh đi tới chỗ chiến hào, đang chuẩn bị bỏ vào, không ngờ lại vấp chân vào đá, cả người ngã nhào xuống đất.

“A.....”

Diệp Vinh Thu ngã nhào vào lòng một người, người kia bị anh ngã đập vào, im ắng nửa ngày trời mới thờ hắt ra. Lúc này lính trong chiến hào đều đã ngủ, Diệp Vinh Thu vội nhỏ giọng nói: “Xin lỗi xin lỗi..” Tay anh sờ soạng trên ngực người kia vài cái, cả người liền cứng đờ —— xúc cảm quen thuộc như vậy, có chết hay không chứ, ai ngờ anh lại ngã trúng vào người Hắc Cầu.

Hắc Cầu đau đớn kêu: “Chết tiệt.. đau chết tôi...”

Diệp Vinh Thu bò khỏi người hấn, lặng lẽ dịch sang một bên. Tuy Hắc Cầu nhỏ giọng xuýt xoa, nhưng hấn vẫn nằm yên một chỗ không nhúc nhích. Lúc này Diệp Vinh Thu mới chợt nhớ ra trên người hấn có một vết dao rất sâu, sợ là miệng vết thương bị rách, đau không nhúc nhích nổi, vừa nghĩ đến đây anh liền thấy đau lòng. Nhưng anh không biết nên làm sao, lại dịch đến bên người Hắc Cầu, miễn cưỡng nói: “Xin lỗi, tôi không cố ý đâu.”

Đến lúc này rồi mà Hắc Cầu vẫn còn có tâm tư nói giỡn: “Anh đấy, muốn tôi ôm thì cứ nói đi, gì mà trực tiếp nhào đến cơ chứ. Suýt chút nữa tôi bị anh làm cho tắt thở rồi!”

Diệp Vinh Thu oan ức nói: “Cậu! Tôi không cố ý mà!”

Hắc Cầu thấy Diệp Vinh Thu mất hứng thật, yếu ớt khoát tay: “Rồi rồi rồi, không trêu anh nữa. Anh xem giúp tôi một chút, xem vết thương có bị rách miệng hay không.” Nói rồi hấn chống vào chiến hào, cố ngồi thẳng người lên.

Diệp Vinh Thu nương theo ánh trăng, nhưng mà ánh trăng mờ như vậy, căn bản không thể nhìn thấy rõ. Anh cẩn thận vươn tay, mò tới lưng Hắc Cầu xong liền cả kinh: Cả bàn tay anh ướt đầm, đều là máu của Hắc Cầu.

Diệp Vinh Thu đau lòng, tự trách, xót xa, uể oải cúi đầu nói không nên lời. Hắc Cầu vươn tay tự sờ qua lưng mình, cũng thấy cả bàn tay ướt máu. Hấn thấy Diệp Vinh Thu im phăng phắc ngồi một bên, cười cười ghẹo anh: “Anh lấy máu tôi mà bôi lên người này, máu chó mực đó, trừ tà được, đảm bảo tối nay ngủ ngon lành.”

Diệp Vinh Thu khó chịu muốn khóc.

Hắc Cầu thở dài, nhỏ giọng nói: “Anh giúp tôi băng lại đi.”

Diệp Vinh Thu ngoan ngoãn cuộn chặt băng vải. Tiếc là anh không có thuốc cầm máu ở đây nên có muốn cũng không thể làm hơn được.

Trên lưng Hắc Cầu có vết thương, không thể cứ như vậy mà nằm xuống được, hấn thử thay đổi vài tư thế, cuối cùng nằm nghiêng người, vỗ vỗ vào chân Diệp Vinh Thu: “Cho tôi gói cái đi.”

Diệp Vinh Thu ngoan ngoãn dịch chân tới, Hắc Cầu gói đầu lên đùi anh, do do dự dự hỏi thăm: “Anh ấy... sau này vẫn muốn giận dỗi tôi sao?”

Diệp Vinh Thu biệt nửa hừ một tiếng: “Hôm nay là do tôi sai. Sau này tôi vẫn không để ý tới cậu, cậu với tôi cũng đâu phải người cùng một đường, đừng có mà chọc tới tôi nữa.” Anh vẫn còn hận câu nói “Hai ta không phải người cùng một đường” của Hắc Cầu, từng giây từng phút đều nhớ đến.

Hắc Cầu nhẹ giọng cười một tiếng, lại thở một hơi dài, nói: “Tùy anh vậy. Nghỉ ngơi sớm một chút đi, không biết bao giờ giấc lại đánh tới.”

Mấy ngày gần đây, ngày nào Diệp Vinh Thu cũng ngủ rất ít, tâm tư anh rối loạn, cả lòng nặng trĩu lại. Anh nhắm mắt, trong đầu lại hiện lên hình ảnh mấy ngày qua. Hắc Cầu gói lên đùi giúp anh an tâm, nhưng cũng khiến anh cảm thấy bất an, anh chỉ muốn đánh thức Hắc Cầu, sợ hấn cứ như vậy mà chảy máu lịm đi. Anh hận Hắc Cầu như vậy, cũng thích Hắc Cầu đến thế, nếu như Hắc Cầu cũng thích anh thì thật tốt biết bao nhiêu.

Cả đêm Diệp Vinh Thu mê man, anh mơ thấy rất nhiều giấc mộng, trong mơ Hắc Cầu vẫn còn khỏe mạnh, quân Nhật bị đánh lùi, sau đó Hắc Cầu dẫn anh trở về Trùng Khánh. Cảnh trong mơ tốt đẹp đến khó tin, khiến anh ở trong mộng cũng hoài nghi mình đang mơ, sau đó anh trở mình, rồi tỉnh lại.

Hắc Cầu cũng tỉnh lại, nhưng sắc mặt không tốt lắm, bởi vì đêm qua hấn chảy rất nhiều máu nên thoát trông suy yếu hơn nhiều. Bữa sáng, Diệp Vinh Thu lấy hai phần bánh chay và dưa muối, anh ăn một nửa, còn dư đều đưa cho Hắc Cầu, mặt lạnh nói: “Khó ăn quá, tôi không ăn được.”

Bi Hồ ngồi bên cạnh hét lên: “O ơ, ông này, ông không ăn thì đưa tôi đi.”

Diễn Cường thúc cùi chỏ ngăn anh ta lại.

Hắc Cầu không nói gì, nhận lấy đồ trong tay Diệp Vinh Thu rồi ăn lấy.

Ăn sáng xong, giặc Nhật lại ném bom qua như thay lời chào buổi sáng. Bom đạn qua rồi, cả người Diệp Vinh Thu đầy bùn đất bò ra khỏi chiến hào, sau đó đi tới túp lều. Anh mở quyển sách ngày hôm qua đang xem dở, tiếp tục xem chỗ nội dung tối nghĩa. Ngày hôm qua là vất vả nhất, bởi mấy thuật ngữ kia đều rất lạ, anh xem không hiểu, chỉ có thể dựa vào các từ bên cạnh mà suy đoán nghĩa. Nhưng thuật ngữ chuyên môn nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có mấy từ.. đoán được rồi đọc cũng thấy dễ dàng hơn nhiều.

Diệp Vinh Thu đọc xong một trang, ngẩng đầu lên, thấy Cố Tu Qua đang đứng bên cửa nhìn mình đầy hứng thú. Trông thấy anh ngẩng đầu, Cố Tu Qua cười hi hi đi tới dúi vào trong tay anh hai quả trứng gà: “Sinh viên, ăn nhiều một chút, bổ đầu bổ óc.”

Diệp Vinh Thu nhận lấy trứng gà, bóc vỏ ăn một quả, quả kia nhét vào trong túi.

Cố Tu Qua đi rồi, anh lại cầm sách lên, nghiêm túc đọc tiếp. Những lời Hắc Cầu từng nói với anh, hôm nay nghĩ lại đều thấy rất đúng, hiện thực không phải cứ không chịu tiếp nhận là sẽ thay đổi được, tiếp nhận nó rồi có lẽ sẽ dễ thở hơn một chút. Chỉ ít tiếp theo đây, anh không muốn bắt lực nhìn súng nổ ngay trước mắt mình.

.o.

[1] Chi hồ giả dã (之乎者也): Bốn tiếng hư tự dùng trong cổ văn Trung Hoa, người học chữ Hán là phải học cách dùng những tiếng này — Chi sự học hủ lậu hẹp hòi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

CHƯƠNG 50.

Diệp Vinh Thu đọc sách suốt hai ngày trời, nhưng vẫn không sửa xong được một khẩu súng, dù sao Hắc Cầu cũng nói không sai, đến cái ghế anh còn chưa sửa qua bao giờ huống hồ là sửa súng. Nhưng anh đã đọc xong luận văn nghiên cứu về đường đạn bắn, rút ra được vài kinh nghiệm.

Anh đang đọc sách thì Cố Tu Qua đi tới, hỏi: “Sinh viên, thấy thế nào?”

Diệp Vinh Thu nói: “Anh đưa cho tôi một khẩu ba tám và hai viên đạn.”

Cố Tu Qua tò mò nhìn anh một hồi, đoạn đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã cầm khẩu ba tám quay trở lại, đưa cho anh một chuỗi đạn.

Diệp Vinh Thu lắp hai mô đất, đầu tiên bắn một phát súng về phía một mô đất. Đạn trực tiếp bắn xuyên qua mô đất, bắn tới chỗ bùn nhão phía sau. Diệp Vinh Thu cầm viên đạn thứ hai, tìm một tảng đá gần đó rồi cạy vài cái, sau đó mới nạp đạn vào súng trường.

Cố Tu Qua nhìn động tác của anh đầy hứng thú, Diệp Vinh Thu lại nâng súng lên bắn về phía mô đất còn lại, pằng một tiếng, đạn bắn vào mô đất, nhưng không bay xuyên qua như viên đạn đầu tiên mà dừng lại ở mô đất đó, đạn vừa bắn tới mô đất liền sụp xuống.

Diệp Vinh Thu thờ phào nhẹ nhõm, nói với Cố Tu Qua: “Anh xem đường đạn xem thế nào.”

Cố Tu Qua cầm lưới lê lên, cẩn thận đi tới nhìn hai mô đất. Mô đầu tiên bị đạn bắn xuyên qua, đường đạn gọn ghẽ thẳng tắp, giống như bao đường đạn của súng ba tám khác, nếu đạn bắn vào người thì lực sát thương không thể lớn được. Lần bắn thứ hai thì lại khác, đạn dừng ở mô đất, Cố Tu Qua cầm dao khoét mô đất ra, muốn nhìn xem đường đạn thế nào, nhưng bởi vì phần đất phía trên sụp xuống mà cả mô đất biến dạng.

Không ít người lính đến xem náo nhiệt, trong đó có cả Hắc Cầu.

Diệp Vinh Thu thấy trong đám đông có Hắc Cầu, không khỏi cao hứng, ưỡn ngực giải thích: “Khẩu súng này được thiết kế sao cho khi bắn độ giật ít, dễ không chế, độ chuẩn xác cao và tầm bắn xa. Để làm được những điều này, đầu đạn phải có tính ổn định. Đạn gây sát thương cho mục tiêu không phải nhờ lực xuyên thấu mà bởi vì khi bắn ra đạn xoay tròn, lực sát thương theo đầu đạn xoay tròn mà bắn vào mục tiêu, tạo thành một vết thương lớn, đây mới là điều then chốt. Tính ổn định được thiết lập dựa trên tính đối xứng, lấy đạn ra mài giữa một chút, tính đối xứng kia sẽ bị phá hủy, khiến đạn càng xoay tròn hơn.”

Cố Tu Qua vỗ tay: “Rất hay, không hổ là sinh viên.”

Diệp Vinh Thu đưa mắt nhìn qua Hắc Cầu, Hắc Cầu ôm tay trước ngực cười tủm tỉm mà nhìn anh chăm chú.

Sống lưng Diệp Vinh Thu lại càng vươn thẳng, dương dương đắc ý nói: “Nhưng làm như vậy thì tầm xa và độ chuẩn xác sẽ bị ảnh hưởng, cũng sẽ đi ngược lại với ý muốn của người thiết kế.”

Cố Tu Qua nói: “Động tay động chân với đạn một chút thôi mà công năng của nó liền thay đổi, cứ như đổi loại súng khác vậy. Rất hay, rất thú vị.”

Diệp Vinh Thu nhắc nhở: “Mài mặt đạn hoặc mài đầu đạn đều thu được hiệu quả này. Nhưng đừng mài nhiều quá, sẽ dễ bị nổ súng.”

Lưu Văn nói: “Có thể cho mấy người đánh cận chiến dùng loại đạn này. Đạn súng ba tám bình thường bắn một lần không ăn thua, phải đến phát thứ hai mới có thể bắn trí mạng. Nếu có thể bắn trúng người ngay phát đầu tiên thì tỉ lệ ngộ thương sẽ giảm đi đáng kể.”

Cố Tu Qua hỏi Diệp Vinh Thu: “Sinh viên, còn nghiên cứu ra cái gì nữa không?”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi vẫn còn đang tìm hiểu.”

Cố Tu Qua hài lòng vỗ vai anh: “Tiếp tục cố gắng lên.”

Diệp Vinh Thu đắc ý liếc mắt nhìn Hắc Cầu, không ngờ Hắc Cầu không có nhìn anh mà đang bị Mạnh Nguyên kéo tay đòi kể chuyện cổ tích. Hắc Cầu hi hi nói cười với Mạnh Nguyên. Bầu nhiệt huyết của Diệp Vinh Thu nhất thời bị dội tắt, tức đến nổi nghiến răng kèn kẹt, xoay người trở về lều.

Hắc Cầu nói chuyện với Mạnh Nguyên xong quay đầu lại, vừa vận trông thấy Diệp Vinh Thu đang quay lưng đi vào lều. Hắn sừng sốt một chút, định đi tới nhìn qua, nhưng lại bị Cố Tu Qua kéo lại.

Cố Tu Qua hỏi hần: “Súng thế nào?”

Hắc Cầu nói: “Tạm được.”

Cố Tu Qua ôm vai hần đi về phía chiến hào: “Dùng súng ổn cả chứ?”

Hắc Cầu quay đầu nhìn thoáng qua, Diệp Vinh Thu đã vào trong lều. Hần không thể làm gì khác đành phải nói: “Tạm ổn.”

Cố Tu Qua vỗ vỗ bờ vai hần, Hắc Cầu không tìm Diệp Vinh Thu nữa mà nhảy vào chỗ của mình trong chiến hào.

Diệp Vinh Thu quay trở lại lều, lại bắt đầu ngồi nhìn một đồng súng hồng mà phát sầu. Anh lờ lỏm sách mà Cố Tu Qua trộm kia ra, lấy vài quyển ra, cuối cùng cũng tìm được hướng dẫn tháo súng trong quyển “Tranh ảnh khí giới”. Ngày đó Cố Tu Qua cẩn thận tháo súng cho anh nhìn, lúc đó trong lòng còn mang tâm lý chống cự nên không tập trung xem, giờ có muốn hỏi cũng chẳng kịp, chỉ có thể học qua sách ảnh.

Anh lấy vài khẩu súng ra so sánh tỉ lệ với khẩu súng trong tập sách ảnh, cuối cùng lấy ra một khẩu súng Tiệp hạng nhẹ dùng đạn 7,92mm. Loại súng máy hạng nhẹ này có kết cấu tương đối đơn giản. Cố Tu Qua đã để lại một loạt dụng cụ tháo vít và tài liệu cho Diệp Vinh Thu, đầu tiên Diệp Vinh Thu nhìn qua một lượt, sau đó lần lượt tháo hộp khóa nòng. Vẫn là lần đầu tiên anh làm loại chuyện này, chân tay vụng về, vừa mới cầm vít đã vô tình làm đứt ngón tay non mìn, tạo ra vết xước dài.

Anh lập tức ném vít sang một bên, đưa tay lên miệng mút vết thương. Máu mang theo vị bùi và sắt gỉ khiến anh thấy chán ghét, không nhìn được mà nhỏ

nước bọt xuống đất.

Thoạt đầu anh cũng định bỏ cuộc, nhưng nhìn vết thương bé xíu trên tay mình kia lại nhớ tới vết chém dài trên lưng Hắc Cầu, anh liền xốc tinh thần, tiếp tục tháo khẩu súng. Lúc bấy giờ, trong đầu anh chỉ có duy nhất một ý niệm: Phải kiên trì, phải để cái tên Hắc Cầu kia nhìn anh một lần nữa, nhìn đến không thể dời mắt. Đến lúc đó anh có thể khôi phục tự tôn kiêu ngạo của mình trước mặt Hắc Cầu, khiến Hắc Cầu hối hận mà lẻo đẻo bám theo anh, đến khi ấy anh mới quyết định có nên tha thứ cho tên đó một lần nữa hay không!

Diệp Vinh Thu dựa theo sách, cuối cùng cũng tháo được khẩu súng ra, linh kiện ngổn ngang trước mặt. Anh đối chiếu từng bộ phận một với sách, nòng súng, hộp đạn, lò xo, thân súng, báng súng.. Anh kiểm tra từng bộ phận một, nhưng không thấy xuất hiện vấn đề gì. Linh kiện đều đủ cả, nhưng không biết tại sao khẩu súng này lại không bắn ra đạn được.

Cuối cùng, Diệp Vinh Thu không tìm ra được vấn đề, anh định lắp khẩu súng này vào một lần nữa, xem có bắn đạn được hay không, nhưng đồng linh kiện ngổn ngang trước mắt khiến anh đau đầu vô cùng. Hồi trước anh từng chơi trò ghép hình của nước ngoài, hình được chia ra thành vài chục mảnh ghép nhỏ, nhìn thôi đã thấy đau đầu, không biết ghép từ đâu và ghép như thế nào, nhưng thi thoảng rảnh rỗi anh lại lúi ra ghép, chẳng bao lâu liền ghép xong.

Diệp Vinh Thu cố bình tĩnh bắt đầu lắp lại khẩu súng, lần đầu tiên lắp anh bỏ quên bộ phận đẩy đạn, không còn cách nào khác là phải tháo súng ra lắp lại lần thứ hai lắp lại, có một linh kiện bị thừa ra không biết lắp ở đâu, so với sách nửa ngày mới phát hiện quên chưa lắp bộ phận chống bụi, anh đành phải tháo ra lắp vào.. Cứ như vậy, tháo tới lắp lui, cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng lắp xong khẩu súng Tiệp Khắc hạng nhẹ. Anh thử nạp đạn vào bắn xem thế nào, nhưng vẫn như trước, đạn không bắn ra được. Anh chán nản ném súng sang một bên, chờ người ra nhìn nóc lều.

Trời lại ngã tối, các chiến sĩ không có việc gì ngồi trong chiến hào, đợi quân Nhật mời bữa đạn tiếp theo.

Mạnh Nguyên đòi Hắc Cầu kể chuyện, lần này Hắc Cầu kể cho cậu ta một mẩu truyện trong Bao Thanh Thiên. Kể xong, đột nhiên hắn hỏi: “Sao em lại nhập ngũ?”

Mạnh Nguyên ngẩn người.

Hắc Cầu hỏi: “Phải có lý do gì em mới ở lại quân ngũ chứ, nếu không đã sớm đào ngũ rồi, không phải sao? Vì sao em lại ở lại chỗ này?”

Mạnh Nguyên suy nghĩ một lúc, bối rối nói: “Người nhà em không biết đã đi đâu về đâu rồi, em nhập ngũ, ít ra còn có phương hướng, còn có cơm ăn, ngoài làm lính ra thì em chẳng biết làm gì khác.”

Từ ngày Cổ Tu Qua hỏi Hắc Cầu sao hắn lại nhập ngũ, Hắc Cầu bắt đầu suy nghĩ. Hắn vốn cho rằng lý do của mình đã rất đầy đủ, hắn từng vứt bỏ linh hồn mình, giờ đây hắn muốn tìm lại nó, tìm giá trị sống của bản thân, nhưng Cổ Tu Qua nghe xong lại nói nhiều đó vẫn chưa đủ. Hắn không biết còn thiếu ở đâu, nhưng hắn biết, bây giờ ở đây, ngày ngày phải hứng bom đạn của giặc Nhật như vậy thì không tài nào tìm được ý nghĩa mà chỉ khiến hắn càng thêm mờ mịt. Tại sao cứ phải ở đây đánh như vậy? Không bằng dẫn Diệp Vinh Thu quay trở lại Trưng Khánh, ít ra Diệp Vinh Thu ý lại hắn như vậy, hắn có thể vì anh ấy mà làm được rất nhiều chuyện.

Bi Hồ, Điền Cường, Mã Lâm cãi nhau ầm ĩ, nháo tới tận bên đây. Điền Cường và Mã Lâm đè Bi Hồ xuống dưới đất, Bi Hồ đá chân loạn lên, không may chạm phải người Hắc Cầu. Anh ta vội vã đứng dậy xin lỗi Hắc Cầu, Hắc Cầu hồ hững khoát tay, tiện thể dịch tới nói chuyện phiếm cùng bọn họ.

Hắc Cầu hỏi bọn họ: “Ba đại huynh đệ, sao mấy người lại tới đây làm lính?”

Điền Cường trả lời đầu tiên, câu trả lời của anh ta cũng rất kiên định: “Quê tôi bị giặc Nhật chiếm. Tôi muốn ăn mì thịt heo Đông Bắc, muốn ăn gà kho nấm Đông Bắc, còn muốn cưới một cô vợ người Đông Bắc, nhưng trước đó tôi phải đập chết bọn giặc khốn nạn này!”

Bi Hồ hơi hột nói: “Tôi có vợ rồi, vợ ở Hà Nam. Tôi đã thề trước phần mộ của cô ấy, rằng báo thù giết giặc xong tôi sẽ xuống đó cùng với cô ấy.”

Điền Cường nghe xong lập tức nói: “Cậu đừng nghe tên ấy bốc phét! Người Trú Mã Điểm chỉ được cái bốc phét là giỏi! Tên kia mà cũng lấy được vợ cơ á?”

Bi Hồ bốc một nắm đất lên ném vào mặt Điền Cường.

Hắc Cầu nhìn về phía Mã Lâm. Lúc này Quảng Đông vẫn chưa bị giặc đánh tới, anh ta cũng không có thù giết vợ, hận đoạt gia với bọn chúng.

Mã Lâm thở cái thụt: “Vận khí tôi không tốt, tòng quân từ ba năm trước rồi. Thế thôi còn chưa nói, vừa ra trận đã dính phải cái đám cặn bã kia.” Nói rồi anh ta chỉ về phía Bi Hồ và Điền Cường.

Bi Hồ và Điền Cường lập tức nhào tới đè anh ta xuống đất: “Nói ai cặn bã cơ? Cái lão già Quảng Đông kia!!”

Hắc Cầu bật cười. Hắn đứng lên, trông về phía bên kia bờ. Không biết có phải do tâm lý không mà hắn cảm thấy phòng pháo và chiến hào của giặc Nhật như nhiều hơn. Sau đó hắn lại ngồi xuống, nhìn trời đêm đến ngáy dại, tự hỏi không biết Diệp Vinh Thu đang trốn trong lều làm cái gì. Diệp Vinh Thu có thể làm nên chuyện lớn được thật sao? Cái người ngoài cẩu kính ra thì chỉ biết núp vào lòng hắn ấy... Đăng bởi: admin

Chương 51

CHƯƠNG 51.

Sau khi trời tối, Diệp Vinh Thu trở về chiến hào. Anh tháo súng tới tới lui lui, cuối cùng không sửa được, lại để tay mình bị thương. Lúc này anh cảm thấy rất thất vọng về bản thân, ăn xong đồ lót đi liền đi ngủ, nhưng nhắm mắt mãi mà chẳng tài nào vào giấc được.

Cũng không biết qua bao lâu, chợt Diệp Vinh Thu có cảm giác tay mình bị người ta cầm lên. Anh lấy làm kinh hãi, vốn định mở mắt ra nhìn, nhưng cuối cùng lại nhắm mắt lại — cảm xúc trong tay vô cùng quen thuộc, cảm giác của anh tuyệt đối không thể sai, người nắm lấy tay anh chính là Hắc Cầu. Hắc Cầu nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay anh, một lát sau lật tay anh qua, sau đó cẩn thận chạm vào vết thương trên tay. Diệp Vinh Thu thấy vết thương đau đau, ngực lại càng thêm chua xót.

Một lát sau, Hắc Cầu buông tay anh xuống, giờ tay lên nhẹ nhàng xoa đầu anh.

Diệp Vinh Thu tủi thân, cuối cùng không nhận được mà quay đầu đi, tránh khỏi bàn tay Hắc Cầu.

Bàn tay Hắc Cầu dừng trên không một hồi, sau đó đành phải thu tay về. Cái gì cũng không nói, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Diệp Vinh Thu rút hết can đảm nói: “Đừng quá coi trọng bản thân! Cậu tưởng không có cậu thì tôi không thể sống chắc?”

Hắc Cầu ngạc nhiên mở to mắt nhìn Diệp Vinh Thu, nhưng Diệp Vinh Thu lại giận dữ lui sang một bên.

Trước đây Hắc Cầu luôn nói với Diệp Vinh Thu câu ấy, vậy mà hôm nay lại ngược lại, Diệp Vinh Thu nói hán đừng quá coi trọng bản thân. Thoạt đầu Hắc Cầu thấy rất buồn cười, từ năm mười hai tuổi đến giờ hán chỉ nghĩ, sự tồn tại của mình trên đời này chỉ như cỏ rác, thế mà ngày hôm nay Diệp Vinh Thu lại nói hán coi trọng bản thân?

Nhưng một lúc sau, lòng Hắc Cầu trầm xuống lặng lẽ nghĩ, chợt lấy làm kinh hãi, không ngờ Diệp Vinh Thu nói không sai. Có lẽ bởi vì hán chưa từng gặp ai không có tài cán gì như Diệp Vinh Thu, đồng thời anh ấy lại luôn dựa dẫm vào hán, cho nên hán cứ đinh ninh không có mình ở bên thì Diệp Vinh Thu không sống nổi? Nhưng thực tế, không có hán, Diệp Vinh Thu vẫn sống đến từng này tuổi đó thôi. Hán cứ như vậy mà xem trọng bản thân. Đây có lẽ là tâm bệnh của mỗi người, hơn nữa là tâm bệnh cả đời không thay đổi được, cho dù có tự mình chìm đắm trong ảo tưởng riêng thì lòng mình và lòng người vẫn sẽ khác nhau. Chắc chắn sẽ khác nhau.

Trời đã khuya lắm rồi, phần lớn binh lính trong đội đều đã tiến vào giấc mộng đẹp, có nhóm lính thì thức đêm làm nhiệm vụ, nhóm lính khác thì bị Cổ Tu Qua triệu tập, lặng lẽ ra khỏi chiến hào mà hành động trong âm thầm. Sau đợt công kích lần thứ nhất của Nhật, gã bắt đầu cho các binh lính đào hố ở gần bờ sông, họ tranh thủ đêm khuya mà đào đất, hiển nhiên là để đối phó với quân Nhật ở bên kia bờ.

Hôm nay Cổ Tu Qua không bảo họ tiếp tục đào hố nữa, Hắc Cầu thấy trong bóng đêm có người ôm đồ hay tìm tòi gì đấy. Bởi vì trên người Hắc Cầu có vết thương nên Cổ Tu Qua không nhờ hán hỗ trợ, nhưng hán không ngủ được nên tự bò ra ngoài chiến hào chủ động giúp đỡ mọi người.

Cổ Tu Qua kêu người đi lấy cành trúc và rom rạ tới đây, gã cho người chặt trúc rồi đan thành sọt, bỏ đầy rom rạ than trúc vào trong sọt rồi đặt sọt xuống cái hố bọn họ đào ngày hôm trước, sau đó lấy gỗ đập lên trên rồi phủ một tầng đất, làm thành một cái bẫy, nhìn từ xa, không ai nghĩ dưới đó có một cái hố.

Hắc Cầu vừa giúp đan sọt vừa hỏi Cổ Tu Qua: “Cái này dùng để bẫy xe tăng sao?”

Cổ Tu Qua giờ ngón cái lên: “Thông minh.”

Hắc Cầu lại hỏi: “Sao lại làm như vậy?”

Cổ Tu Qua giải thích: “Trước đây phòng xe tăng, thậm chí để phòng kỵ binh thời cổ đại, ta đều dùng cách đào hố này. Nhưng bây giờ trước khi tới, quân Nhật đều ném bom thăm dò trước, pháo nổ cái, hố liền bị san bằng, công đào đổ ra sông ra bể. Giờ ta bỏ sọt chứa rom rạ vào, hố khó sập hơn. Xe tăng lái tới, ván gỗ không chịu nổi lực của xe tăng liền gãy, xe tăng cứ như vậy mà rơi xuống hố.”

Hắc Cầu không nói gì giúp mọi người bện sọt trúc.

Sớm hôm sau, Diệp Vinh Thu tỉnh dậy liền vào lều tiếp tục nghiên cứu. Anh lại gỡ khẩu súng máy Tiệp Khắc kia ra một lần nữa, lần này thao tác rất nhuần nhuyễn, chỉ mười phút đã tháo xong xuôi từng linh kiện ra. Sau đó anh lại cẩn thận lắp súng vào, vặn chặt từng đinh ốc, lắp chặt từng linh kiện. Chỉ mười phút sau, anh đã lắp xong khẩu súng.

Anh định kiểm tra công năng súng ống một lần nữa thì thành linh nghe thấy tiếng hét lớn ở ngoài kia: “Mau——núp đi!”

Ngay sau đó, rầm một tiếng, đất rung lên —— quân Nhật bắt đầu ném bom oanh tạc!

Diệp Vinh Thu ôm khẩu súng hạng nhẹ chạy ra khỏi lều, lúc này đây, anh không còn quá kinh hãi khi thấy cảnh tượng này nữa, anh nhảy vào chiến hào. Hắc Cầu và Bì Hồ lập tức kéo anh lại.

Hắc Cầu nhìn khẩu súng trong tay anh nói: “Anh sửa xong khẩu súng này chưa?”

Diệp Vinh Thu cúi đầu nhìn khẩu súng trong tay mình, sừng sốt một chút. Chỉ là anh nghe thấy tiếng bom xong sọt ruột chạy ra ngoài, súng máy đã sửa xong hay chưa anh cũng không biết, bởi vậy anh lắc đầu: “Chưa.”

Quân Nhật bắt đầu ném bom từ bên kia sông, mọi người chịu không nổi sự tàn phá của lửa đạn mà trốn vào trong chiến hào. Nhưng mà lần này đạn pháo mãnh liệt khác hẳn mọi khi, hơn mười quả bom rơi mà vẫn chưa có dấu hiệu ngưng lại. Chiến hào không chịu nổi sự công kích như vậy, rất nhiều đoạn chiến hào bị sụp xuống, các chiến sĩ chật vật bò ra khỏi bùn đất. Không có chiến hào che chắn nên bọn họ trực tiếp lộ ra dưới sự công kích của giặc Nhật, những tiếng khóc thảm thiết bắt đầu vang lên, máu thịt bắn tung tóe, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Cố Tu Qua kêu to: “Đánh trả! Đánh trả! Pháo thủ đâu lập tức đánh trả!”

“Ầm!” Bên bờ tây Vọng Giang cũng không còn tĩnh lặng nữa, tiếng đạn pháo đánh trả bắt đầu vang lên, cố gắng đánh sập hàng phòng pháo của đối phương.

Mã Lâm không chịu nổi, lấy khuỷu tay chọc Bì Hồ, hét lớn: “Lão Hà Nam, không phải ông biết coi bói sao! Tính xem bọn chúng còn ném bao nhiêu quả bom nữa!”

Bì Hồ phần nộ nhỏ bùn đất trong miệng ra, quát: “Tôi nói đây là quả cuối cùng!”

Thế nhưng hiển nhiên đây vẫn chưa phải tràng pháo cuối cùng. Tiếng bom đạn liên tiếp vang lên bên cạnh họ, vách gỗ bên chiến hào không chịu nổi sức nặng mà nổ tung, chiến hào sụp xuống. Hắc Cầu, Bì Hồ, cùng một đám người ngã ra khỏi chiến hào, thiếu chút nữa bị bùn đất chôn lên. Diệp Vinh Thu chậm một bước, nửa người bị đất bùn đắp kín, Hắc Cầu vừa lên lập tức quay người lại cứu anh, liều mạng lấy tay đào bùn đất trên người anh ra, Bì Hồ và Điền Cường chạy tới giúp hắn kéo, cuối cùng họ cũng kéo được Diệp Vinh Thu ra ngoài.

Mã Lâm mắng: “Lão Hà Nam! Ông linh gớm nhỉ!”

Điền Cường nói: “Cái gì đây, đúng là miệng quỷ đen mà!”

Bì Hồ hét lên: “Bọn nó muốn làm trái ý trời đây mà!”

Cố Tu Qua khàn giọng hét to: “Tìm chỗ nấp! Mau tìm chỗ nấp đi!”

Cả người Diệp Vinh Thu đau nhức, chặt vật quý rạp xuống mặt đất không muốn động. Hắc Cầu đỡ lấy anh, lúc này Diệp Vinh Thu mới nhấc khẩu súng Tiệp Khắc hạng nhẹ của mình lên. Không có chiến hào phòng hộ, anh trực tiếp lộ ra trước tầm ngắm của quân Nhật, nhất thời trở nên hoảng hốt khản trương, một tay nắm chặt tay áo Hắc Cầu không chịu buông. Hắc Cầu kéo tay anh, chạy vọt tới một thân cây rồi ngồi xỏm xuống.

Pháo bắn không ngừng, ai nấy đều kinh hồn bạt vía tìm chỗ nấp, sợ quả pháo tiếp theo sẽ rơi trúng đầu mình.

Đột nhiên Cố Tu Qua kêu to: “Mọi người vào vị trí của mình! Chuẩn bị phòng ngự!”

Mọi người thăm dò nhìn ra ngoài, thấy chiếm hạm của Nhật đang tiến đến gần, bè da và xe tăng đã tập kết, bọn chúng chuẩn bị vượt sông. Thấy vậy, các chiến sĩ lập tức quay trở lại trận địa, tuân thủ đến gần chiến hào, chui xuống hố đạn tìm vị trí bí mật cho riêng mình, nâng vũ khí lên chuẩn bị nghênh chiến.

Vài ngày trước, lúc quân họ còn đang mãi buôn dưa tán phét với nhau thì quân Nhật đã được tiếp đạn được và quân bị, bởi vậy lực tiến công lần này so với lần trước càng thêm hung mãnh. Xe tăng bọc thép như quái vật mà đầu đá lung tung tới, bộ binh so với lần đầu thì nhậy bén hơn, để xe tăng mở đường còn bọn họ nấp sau xe yểm hộ, lực sát thương hơn hẳn trận đầu tiên.

Chỉ chốc lát sau, xe tăng đã tiến gần đến, chợt ụp một tiếng, chỉ thấy phân nửa số xe tăng rơi xuống hố. Lại một đoàn xe tăng lao tới, cũng chịu chung số phận rơi xuống theo. Xe tăng không thể đi được, bộ binh đành phải ra khỏi xe tăng, chúng lập tức bị bại lộ trước tầm bắn, quân Nhật liên tiếp ngã xuống.

Nhưng lần này quân Nhật tiến công vô cùng mạnh, tựa hồ như đã quyết tâm phá bỏ phòng tuyến này, tuy từng đoàn người liên tiếp ngã xuống, nhưng quân Nhật nổi bước vẫn không sợ chết mà xông lên.

Súng máy không lo thiếu đạn nữa mà điên cuồng bắn phá, chỉ mong có thể đắp kín sông Vọng Giang bằng xác quân Nhật như lang như hổ. Súng máy ra sức chống đỡ, để duy trì tốc độ tấn công, tay pháo cối bên Nhật điên cuồng bắn về phía súng máy quân Trung. Các tay súng máy liên tục ngã xuống, lính họ liên tục thay nhau tiếp nhận nhiệm vụ. Lại một tay súng máy xông lên, ôm khẩu súng dòi trận địa, nhưng mà anh ta chỉ bắn được ba phát đã bị pháo cối bên giặc bắn ngã.

Một loạt tay súng máy bị bắn ngã, binh lính không dám đi lên tiếp nhận nhiệm vụ mà nhát gan cầm súng trường bắn trả. Súng hạng nặng lúc này chỉ còn một khẩu, lực xạ kích không còn mạnh như trước, quân Nhật thuận thế tiến công ác liệt, chẳng mấy chốc đã có người vọt lên.

Cố Tu Qua khàn giọng quát: “Súng máy đâu! Lên cầm súng máy đi!”

Thế nhưng binh lính đứng sau khẩu súng máy kia lui bước, không ai dám tiến lên.

“Con mẹ nó!” Mắt thấy quân Nhật đã đến gần, Cố Tu Qua chửi một tiếng, bỏ khẩu súng trường trong tay mà đi tới chỗ khẩu Maxim: “Luru Vãn!”

Luru Vãn lập tức đi theo, Cố Tu Qua tới chỗ khẩu Maxim tự mình bắn trả, Luru Vãn cầm đạn lên tiếp, làm phụ tá cho gã. Quách Võ mạo hiểm chạy tới giữa mưa bom bão đạn, giờ súng trường lên bắn vào đầu cái tên sợ chết không dám cầm súng bên cạnh. Pằng một tiếng, người nọ ngã xuống.

Ngay sau đó, Quách Võ nhào tới bên người Cố Tu Qua, đoạt dây đạn từ trong tay Luru Vãn, đá Luru Vãn ra rồi ném khẩu súng trường của mình cho anh: “Lăn ra xa một chút! Để tôi!”

Luru Vãn tức giận nói: “Cậu!”

Nhưng lúc này đang trong tình hình nguy cấp, anh không có thời gian cãi lộn với Quách Võ, Cố Tu Qua bận rộn bắn trả không để ý tới bọn họ, anh không thể làm gì khác, đành phải nhặt súng lên yểm trợ cho hai người.

Các chiến sĩ tự tạo thành các tổ hỏa lực nhỏ, mỗi tổ đều có một súng máy. Mắt thấy quân Nhật tiến đến gần, để phát huy công năng của súng máy, hai tổ nhỏ thay nhau yểm hộ, tổ súng máy áp chế hỏa lực của địch, tổ súng trường yểm hộ súng máy, cùng lúc này có một tổ nhỏ khác yểm hộ ở phía sau, lui qua lui lại giữa hai tổ.

Hắc Cầu, Diệp Vinh Thu và nhóm Điền Cường cùng một tổ, Điền Cường cầm súng máy, họ lấy hố bom làm nơi che chắn, tổ hỏa lực yểm hộ ở phía sau lui đi. Có Điền Cường dùng súng máy, tiểu đội Nhật không dám tùy tiện tới gần, chỉ có thể lợi dụng lúc sơ hở mà bắn trả.

Điền Cường bắn điên cuồng, vỏ đạn bắn tứ tung, anh ta vừa bắn vừa hét lớn: “Ông bắn chết bọn giặc chúng mày! Đòi lại bốn tỉnh phía Đông của ông!” Vừa dứt lời, súng máy của anh đột nhiên phát ra một tiếng kỳ lạ, đạn ngưng lại.

Mọi người sùng sốt, Mã Lâm đứng bên cạnh anh ta nhào tới: “Sao vậy?”

Mặt Điền Cường biến sắc, liếc mạng vỏ khẩu súng của mình: “Mẹ nó, kẹt đạn!”

Lời vừa nói ra, sắc mặt của mọi người đều trở nên khó coi.

Chiến trường không phải trò chơi, chỉ ngưng một phút một giây cũng có thể bỏ mạng, một khi bị kẹt đạn, hoặc là lấy vũ khí khác ra để phòng thân, hoặc là tạm thời nấp đi. Nhưng mà súng bị kẹt đạn lại là súng máy, lần này không chỉ là chuyện một người nữa mà tính mạng mọi người xung quanh cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Hỏa lực bên Điền Cường ngưng lại, hỏa lực quân Nhật lập tức gia tăng, tổ hỏa lực phía sau đang định rút lui kia, bởi vì đột nhiên mất đi sự yểm hộ mà liên tiếp ngã xuống.

Điền Cường sốt ruột, ôm khẩu súng máy bị kẹt đạn muốn xông lên, Mã Lâm và Bì Hồ liếc mạng ngăn anh ta lại: “Ông điên à!”

Bọn họ cuống điên lên rồi.

Dường như tiểu đội bên Nhật đã nhận ra tình huống bên bọn họ, phát hiện súng máy nguy hiểm đã bị loại trừ, chúng liền nhảy vọt ra khỏi chiến hào, muốn đánh sạch hai tổ bọn họ. Tuy rằng các tay súng trường vẫn liều mạng bắn trả, nhưng lực uy hiếp của súng trường căn bản không thể so bằng súng máy, quân Nhật vừa cầm súng vừa thận trọng đi tới.

“A!”

Điền Cường ngã xuống hố bom. Anh ta trúng đạn, một viên đạn của Nhật bắn xuyên qua bờ vai anh ta.

Tình thế lúc này rất gay go, quân Nhật đến mỗi lúc một gần, mặc dù súng trường đã bắn ngã được mấy tên, nhưng nhân số quân Nhật vượt xa họ, súng trường khó giữ được lâu nữa, phòng tuyến của họ sẽ bị quân Nhật phá mất! Mà người của tổ họ còn đang liên tiếp ngã xuống!

Hắc Cầu đột nhiên đoạt lấy khẩu súng máy hạng nhẹ trong lòng Diệp Vinh Thu, hấn đặt súng xuống mặt đất, đoạt lấy dây đạn đằng sau súng máy của Điền Cường.

Diệp Vinh Thu hét to: “Tôi còn chưa..”

“Pằng! Pằng! Pằng!” Ba tiếng súng vang lên, hai tên giặc Nhật ngã xuống. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

CHƯƠNG 52.

Có hỏa lực của súng máy rồi, các tay súng trường nhanh chóng tiến đến hỗ trợ, quân xung phong của Nhật liên tục ngã xuống. Máy tay lính đang định ra khỏi hàng yểm hộ của đồng đội cũng lui về, những người may mắn thoát khỏi đạn bắn ở tổ hỏa lực phía sau cũng nhanh chóng bắt đầu hỗ trợ quân mình.

Mã Lâm mò đến bên cạnh Điền Cường: “Ông ổn cả chứ?”

Vai phải của Điền Cường bị giắc bắn trúng, máu theo vết đạn bắn mà chảy ra. Anh ta ra vẻ không sao, tay trái nhặt khẩu súng trường Hắc Cầu bỏ lại lên, nói: “Tôi không sao, tiếp tục đánh đi, cho bọn chúng phơi xác trên sông hết cả lũ.”

Để các tay súng cối không bị mất tập trung, Cố Tu Qua ra lệnh cứ hai mươi phát súng máy thì súng cối bắn một quả. Nhưng quân Nhật bị súng máy đánh đến quỳnh đất, súng cối điên cuồng bắn theo, cuối cùng, súng cối bị bỏ lại phía sau, họ bắn đến mức bụi bay đầy trời. Đột nhiên hỏa lực súng máy ngưng lại.

Lưu Văn sợ hãi kêu lớn: “Đoàn trưởng!!”

Vài người xung quanh đều sửng sốt, Cố Tu Qua là tâm phúc của bọn họ, nếu gã có mệnh hệ gì, cuộc chiến này họ biết đánh sao đây.

Bụi mù tan đi, chỉ thấy Cố Tu Qua và Quách Võ lật mình ngã vào hàng yểm hộ, khẩu súng hạng nặng đè lên người bọn họ. Qua mấy giây, Cố Tu Qua bò dậy, sờ sờ vết thương do mảnh đạn trượt qua tạo thành. Gã không sao, chỉ là bị địch bắn tới ngã nhào xuống.

Quách Võ cũng bò dậy, hai người nhanh chóng đỡ khẩu súng máy lên muốn bắn trả, Lưu Văn vọt tới, dúi khẩu súng trường vào trong lòng Cố Tu Qua, bình tĩnh nói: “Đoàn trưởng chỉ huy đi, để tôi làm.”

Cố Tu Qua không nói gì, nhận lấy khẩu súng trường. Lúc này, Quách Võ không có ý kiến gì nữa.

Song phương kịch liệt giao chiến, Diệp Vinh Thu lượm một khẩu súng trường trên người binh lính bị chết về, nhưng cũng giống như lần trước, anh chỉ ôm khẩu súng vào lòng chứ không hề đánh chiến.

Binh sĩ liều mình xông lên ném lựu đạn về phía xe tăng, con quái vật bọc sắt vốn không e dè lựu đạn, nhưng lựu đạn vừa nổ cái, đột nhiên dưới đất nổi lên một mồi lửa, mồi lửa nhanh chóng lan dọc hầm bẫy mà nhen lên, đốt cháy mấy chiếc xe tăng đi đến! Sọt than đá, rom rạ mà Cố Tu Qua yêu cầu nhét xuống bẫy đã phát huy năng lực của mình!

Dưới mưa đạn hỗn loạn, xe tăng là phòng thủ hữu hiệu nhất của bộ binh, lúc này xe tăng bị thiêu cháy, con quái vật kia trở nên nóng hầm hập, nóng đến mức người điều khiển trong xe không chịu nổi, ở trong xe thì chỉ có nước làm thịt hầm, mà nhảy ra rồi cũng không thoát khỏi số phận làm bia ngắm.

Giải quyết xe tăng xong, mọi chuyện trở nên đơn giản hơn nhiều. Quân xung phong của Nhật không ngừng ngã xuống trước bão đạn, vài tên lính cầm dao chạy ào tới, nhưng không ngờ lính Trung cũng không sợ chết mà vọt lên trước rồi, cuối cùng chúng bị đánh đến thảm thiết.

Tiếp viện của quân Nhật từ từ giảm bớt — nguồn đạn dược của chúng cũng đâu phải vô hạn, lần này tiến công, bọn chúng đã phải tiêu hao gấp mấy lần số đạn dược và nhân lực so với bình thường — dưới tình cảnh đạn dần cạn kiệt, chúng vẫn liều mạng đánh quân Trung không chừa.

Lưu Văn bắn tới mức nòng súng Maxim phát nhiệt, lực đạn bắn quá mạnh, đạn chưa bay tới lính Nhật đã ngã xuống. Quách Võ nhanh chóng nhảy ra khỏi hàng yểm hộ thay nòng súng. Tay hấn chạm vào nòng súng nóng hổi, gần như có thể nghe thấy tiếng da thịt cháy xém, nhưng hắn vẫn bình tĩnh như trước, nhanh chóng tháo nòng súng ra, thay nòng súng khác vào rồi lui xuống hàng yểm hộ.

Hắc Cầu không ngừng xạ kích bằng khẩu súng hạng nhẹ Diệp Vinh Thu sửa kia, lúc này đây hắn không nghĩ gì cả, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm ấy là phải đánh sạch giặc Nhật. Diệp Vinh Thu đang ở bên cạnh hắn, và còn rất nhiều người đồng đội đang ở bên cạnh cũng như ở phía sau. Trận chiến này họ chỉ có thể thắng, không được phép thua, chỉ như vậy họ mới có thể sống sót.

Hỏa đạn quân Nhật dần ngưng lại, mấy tên bộ binh còn sót lại chạy ào vào chiến hào nơi lính Trung đang bắn trả mà vùng lười lê lên, cuối cùng gục ngã ngay tại chỗ. Nhóm nhỏ còn lại chật vật chạy về phía bên kia bờ.

Trận chiến gian khổ kết thúc vào cuối trưa. Một lần nữa Cố Tu Qua chỉ huy quân đánh thắng, ngoan cường giữ lấy phòng tuyến bờ Tây. Nhưng để thắng được trận này, họ cũng phải trả cái giá rất cao, khắp nơi đều là người chết và người bị thương, phòng tuyến vừa dựng xong đã bị phá hư gần như không còn, cảnh chiến trường vô cùng tiêu điều.

Đánh quân Nhật xong, những người lính cũng không lập tức nghỉ ngơi. Trong số thi thể chất đầy, họ cố tìm lại những người anh em còn sống, và nhặt về những vũ khí, đạn dược còn sử dụng được.

Hắc Cầu hạ súng máy xuống kệ, ôm vào lòng nhìn một hồi, sau đó gơ tay sờ lên gương mặt tái nhợt của Diệp Vinh Thu: “A Bạch, nhờ anh mà rất nhiều

người đã được cứu, anh làm tốt lắm!”

Diệp Vinh Thu ôm mặt khóc thất thanh. Nhưng anh chỉ khóc một lúc, sau đó lau khô nước mắt đứng lên, kiên định nói: “Tôi đi sửa vũ khí.” Nói rồi anh chạy về phía gian lều đã sụp gần một nửa.

Hắc Cửu nhìn theo bóng lưng anh, dường như hiểu ra mình đang chiến đấu vì cái gì, nhưng vẫn còn chưa đủ.

Sau khi Diệp Vinh Thu rời đi, Hắc Cửu giúp mọi người thu dọn chiến trường. Nhưng hắn nhanh chóng nhận ra —— không thấy Mạnh Nguyên đâu. Lúc trận đánh vừa mới bắt đầu, Mạnh Nguyên vẫn còn ngồi bên cạnh hắn, nhưng sau khi chiến hào sụp, họ chia nhau ra tìm chỗ nấp, từ lúc đó, hắn không thấy Mạnh Nguyên đâu nữa.

Như lần trước, họ đưa người bị thương vào hậu phương nghỉ ngơi, đưa những người đồng đội đã chết đi hạ táng. Hắc Cửu đi khắp nơi hỏi xem có ai thấy cậu nhóc luôn bám theo hắn đòi kể chuyện cổ tích kia không, hắn đi quanh hậu phương rồi lại ra chỗ đồng đội đã chết tìm kiếm, nhưng từ đầu đến cuối đều không thấy bóng Mạnh Nguyên đâu cả. Mạnh Nguyên đã mất tích.

Quay trở lại chỗ đoàn người, Bì Hồ hỏi: “Tìm thấy không?”

Hắc Cửu lắc đầu.

Điền Cường đang được băng bó vết thương, toát mồ hôi lạnh miễn cưỡng cười nói: “Chắc thằng nhóc kia đào ngũ rồi. Quên đi, đừng tìm nữa.” Vai anh ta bị bắn thủng, cũng may mà lực sát thương của vũ khí Nhật không cao, mọi người đều chỉ bị thương nhẹ.

Mã Lâm lúng túng đứng bên cạnh phụ họa: “Đúng đấy, chắc đào ngũ rồi.”

Không ai nói thêm gì nữa. Họ đều biết rõ Mạnh Nguyên sẽ không làm lính đào ngũ, nhưng lúc này đây họ chỉ mong cậu nhóc kia sẽ như vậy.

Mai táng cho các chiến sĩ xấu số xong, mọi người cắm cành xuống nơi chôn cất. Không có điều kiện làm bia, cành cây chính là bia mộ không chữ.

Cho đến nay, Hắc Cửu và Diệp Vinh Thu đã kinh qua hai trận đánh thắng, nhưng chẳng có ai vui vẻ cả. Trước kia, mỗi lần đọc báo đều cố tìm xem mấy tin thắng lợi để hưng phấn vui vẻ, nhưng sau khi tự mình trải qua thì cảm giác hoàn toàn khác hẳn. Dù thắng hay thua thì cũng đều khiến người ta thương tâm, bởi vì đây là chiến tranh, chiến tranh khiến rất nhiều người phải chết, dù cho có thắng trận thì cũng là phải đánh đổi bằng xương máu. Thậm chí ngay cả khi thấy thi thể người Nhật họ cũng thấy xót xa, tuy rằng mới đây thôi họ còn ra sức bắn giết. Suy cho cùng, chiến tranh vĩnh viễn là sai lầm của đám quan trên, mà phải gánh chịu thì vĩnh viễn đều là những người dân thường.

Quét dọn chiến trường xong, mọi người bắt đầu kiểm kê vật tư còn lại. Kết quả kiểm kê thật khiến người ta xót lòng. Ba khẩu pháo mà chỉ còn sót lại một viên đạn đạn cho hai súng máy hạng nặng thì gần như cạn kiệt, ít đến mức chỉ có thể mang đi bắn chim sẽ lấy cái ăn, nhưng dù có mang đi bắn chim thì cũng không đủ để lấp đầy bụng mọi người trong đội đạn cho súng máy hạng nhẹ và súng trường cũng không còn dư bao nhiêu, chia đều cho mỗi người, tính ra mỗi người chỉ có hơn mười đầu đạn. Hơn mười đầu đạn, đối diện với súng máy đại bác của quân địch kia, có lẽ mọi người nên giữ lại một viên đạn cuối cho mình thì hơn. Với số quân nhu dự trữ như vậy, họ không thể chịu thêm một đợt tiến công nào nữa.

Cố Tu Qua nghe báo cáo xong không nói năng gì, kêu mọi người đi trùng tu lại chiến hào và đoàn bộ. Lần này sửa sang đoàn bộ, so ra còn không bằng cái lều trước kia. Dựng một mảnh gỗ làm khung, xếp hai bó rơm làm nóc nhà rồi coi như xong. Cũng không cần phải sửa cẩn thận làm gì... ai cũng biết, họ sẽ không ở lại đây lâu nữa, hoặc sẽ rời đi, hoặc sẽ vĩnh viễn ra đi. Sang sửa đoàn bộ xong, Cố Tu Qua kêu Lưu Văn dùng radio liên lạc với cấp trên, tiếp tục xin viện trợ đạn dược và y hộ.

Tối đến, chiến hào được sửa xong, đám lính bọn họ lại chui vào chiến hào nghỉ ngơi. Bên kia bờ hôm nay không mìn họ khói đạn nữa, sáng nay tiêu hao như vậy, tình cảnh bên kia có lẽ còn tiêu điều hơn cả ở bên đây. Nhưng chỉ là tạm thời thôi, viện trợ của quân Nhật sẽ chẳng mấy mà tới, có lẽ sẽ còn hung mãnh hơn so với ngày hôm nay. Đã tâm của chúng thật đáng sợ, muốn cướp trọn Trung Hoa chỉ trong ba tháng, có đồ bao nhiêu máu đi nữa cũng không cản nổi bước chân của bọn chúng.

Mãi đến tối Diệp Vinh Thu mới quay trở về chiến hào. Mỗi lần đối mặt với cảnh chiến tranh tàn khốc đều khiến anh muốn điên lên, cho nên anh phải tìm một chỗ để nấu mình vào trong đấy, trước kia cái ôm của Hắc Cửu giúp anh bình tâm, còn bây giờ thì là chồng sách đầy thuật ngữ nước ngoài.

Các chiến sĩ đều rất mệt mỏi, chỉ có một nhóm nhỏ trực phiên, còn lại mọi người đều ngã nghiêng ngủ. Trận vừa qua khiến không ít người phải hy sinh, ngay cả chiến hào cũng trở nên rộng rãi hơn.

Diệp Vinh Thu cẩn thận bước vào chiến hào, Hắc Cửu đã nằm ngủ rồi. Anh ngồi xuống bên người Hắc Cửu, lặng lẽ ngắm nhìn hắn.

Một lát sau, anh dè dặt vươn tay ra cởi quần áo trên người Hắc Cửu, muốn xem liệu hắn có bị thương hay không.

Cũng không biết là Hắc Cửu ngủ chưa say bị anh đánh thức, hay là căn bản hắn không ngủ, anh vừa nhấc góc áo Hắc Cửu lên cái, bàn tay đột nhiên bị Hắc Cửu giữ lại.

Diệp Vinh Thu sững sốt một lúc, cố gắng rút tay về, nhưng lại bị Hắc Cửu nắm chặt không buông. Trong lúc giãy giụa, lòng bàn tay thô ráp của Hắc Cửu cọ vào cổ tay anh, loại cảm giác quen thuộc này khiến anh có chút lưu luyến, cuối cùng không thu tay về nữa.

Nhưng một lát sau, Hắc Cửu chủ động buông tay anh ra.

Diệp Vinh Thu thu tay về, sờ sờ cổ tay mình, trên đó vẫn còn lưu lại ôn độ của Hắc Cầu. Sau đó anh lui sang một bên, chuẩn bị đi ngủ, không ngờ Hắc Cầu đột nhiên ngồi dậy, hai tay giữ vai anh đè lên vách chiến hào.

Diệp Vinh Thu kiềm chế tức giận hỏi hần: “Bạn làm cái gì vậy?”

Về mặt Hắc Cầu vẫn bất cần đòi như trước: “Anh quan tâm tôi, đúng không?”

Diệp Vinh Thu quay mặt sang một bên, không lên tiếng.

Hắc Cầu xoay cầm anh lại: “Anh định không để ý đến tôi cả đời sao?”

Diệp Vinh Thu gạt tay hần ra khỏi cầm mình.

Đột nhiên Hắc Cầu thở dài, ưu sầu tựa đầu lên vai Diệp Vinh Thu, thấp giọng nói: “Đừng nháo nữa.. chúng ta làm hòa đi, được không?”

Diệp Vinh Thu chỉ thấy ***g ngực mình thít chặt lại, mũi bắt đầu cay cay. Anh muốn về bên Hắc Cầu bao lâu nay rồi? Mỗi phút mỗi giây anh đều nhớ đến, đều cần cái ôm ấm áp của hần.

Hắc Cầu nhẹ giọng nói: “Mạnh Nguyên mất tích rồi.. có lẽ em ấy đã chết..” Hần rất hối hận, hối hận vì đã nói những lời kia với Diệp Vinh Thu. Nếu như hần không có ý chọc Diệp Vinh Thu, có lẽ Diệp Vinh Thu đã không ở đây mà về bên gia đình ở Trùng Khánh rồi. Dù Diệp Vinh Thu có ở lại, chỉ ít họ cũng sẽ không lãng phí nhiều thời gian chiến tranh lạnh như thế. Hần sợ, sợ Diệp Vinh Thu cũng sẽ biến mất, cũng sẽ chết... họ đâu có nhiều thời gian, người còn sống thì nên quý trọng từng phút từng giây của mình.

Diệp Vinh Thu cứng lại, một lát sau anh lạnh lùng mà cứng nhắc nói: “Vậy thì sao?” Bởi Mạnh Nguyên đã chết nên hần mới nhớ tới anh sao? Thứ Hắc Cầu cần chỉ là một cái đuôi thôi sao? Ông A bà B, ai cũng có thể, nhưng tuyệt đối không phải là Diệp Vinh Thu anh.

Hắc Cầu mặt mũi nói: “Chúng ta làm lành đi...”

Diệp Vinh Thu lại kiên định đẩy đầu hần đang tì trên vai mình ra. Anh nói: “Tôi không còn cần cậu nữa rồi.”

Hắc Cầu nghe xong chỉ trầm mặc. Qua thật lâu, hần nhẹ giọng nói: “Tùy anh vậy, A Bạch, tôi không hề giận dữ ghét bỏ anh, cho tới bây giờ cũng không có dù chỉ một chút.” Nói xong, hần chậm rãi quay về chỗ nằm. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

CHƯƠNG 53.

Cấp trên hạ lệnh cho Cố Tu Qua phải thủ bên bờ sông khoảng nửa tháng, nhưng mà dù có giữ một nửa của nửa tháng cũng không được nữa. Số đạn được và lương thực mà quân bộ cấp cho căn bản không đủ dùng trong nửa tháng, vốn là nói chừng bảy ngày sau sẽ tiếp tế đạn được và lương thực, nhưng chín ngày trôi qua rồi mà tiếp viện vẫn không đến. Mà điện văn lên cũng không được quân bộ hồi âm cho.

Một số người đã bùng hiểu, một số thì đã minh bạch ngay từ lúc bước chân đi, ngay từ đầu bọn họ đã bị coi như là con tốt thí mạng, cấp trên muốn bọn họ dùng tính mệnh để kéo dài thời gian, cho nên không có ý cấp thêm đạn được cho họ.

Sau đợt công kích thứ hai hai ngày, quân Nhật bắt đầu bắn pháo sang bờ Tây — qua ống nhòm có thể thấy, xế chiều hôm nay, đạn được bổ sung của quân Nhật đã tới, chỉ sợ không lâu nữa chúng sẽ cho khởi xướng trận tiến công lần thứ ba.

Tuy Cố Tu Qua là đoàn trưởng, nhưng vô luận là vũ khí hay nhân thủ đều không đủ cho một trung đoàn chính quy. Một trung đoàn đạt chuẩn phải có khoảng một ngàn năm trăm người, mà lúc đi gã chỉ dẫn theo vốn vẹn năm sáu trăm người, sau hai trận đánh, lúc này đây quân họ chỉ còn có khoảng ba bốn trăm người, còn không đủ tiêu chuẩn của một tiểu đoàn. Mà số quân Nhật ở bên bờ tương đương với một trung đoàn chính quy.

Quân Nhật bắn một vòng pháo xong, mọi người vội vã ló đầu ra nhìn sang bên bờ sông — cũng may mà quân Nhật không ném pháo sang sông, đợt ném pháo vừa rồi chỉ là cảnh báo họ đã được nhận tiếp tế. Đợt pháo cảnh báo vô cùng hữu hiệu, những người lính bên này nghe xong đều mất đi ý chí chiến đấu — quân Nhật còn có đạn pháo, mà bọn họ thì đã rơi vào cảnh một nghèo hai trắng.

Cố Tu Qua đi thị sát quanh chiến hào, lúc đi ngang qua Hắc Cầu, Hắc Cầu kéo ống tay áo gã lại.

Cố Tu Qua không hiểu cúi đầu nhìn Hắc Cầu, Hắc Cầu đứng lên, ghé vào tai gã nhỏ giọng hỏi: “Đoàn trưởng, tiếp theo phải làm sao đây?” Hần cũng

nằm trong đa số người mất đi ý chí chiến đấu kia, nếu như không phòng thủ vững vàng, không nghi ngờ gì nữa, bọn họ sẽ chết, hơn nữa đây không phải là một trận chiến mà là một cuộc tàn sát. Hắc Cầu không sợ chết, lúc chủ động ở lại tham gia quân ngũ hẳn đã có giác ngộ sẽ phải hy sinh, nhưng hẳn không cam tâm phải chết một cách vô nghĩa như vậy. Hiển nhiên, nếu bọn họ ở lại sẽ chỉ có kết cục làm bia ngắm cho quân Nhật luyện tập, chết như vậy không có ý nghĩa một chút nào. Rất không đáng.

Cố Tu Qua trầm mặc thật lâu, đoạn thấp giọng nói: “Là lỗi của tôi.” Câu nói này Hắc Cầu nghe xong còn chưa hiểu, thẳng đến khi họ quay trở về quân bộ ở Vũ Hán hẳn mới thực sự hiểu ý nghĩa của câu nói này.

Cố Tu Qua cũng không nhiều lời, rút tay áo khỏi tay Hắc Cầu, rời khỏi chiến hào.

Đêm hôm đó, Cố Tu Qua đột ngột ra lệnh rút lui.

Mấy trăm người đợi đến khi sắc trời tối mịt, nhân lúc phạm vi nhìn của Nhật không rõ mà ôm trang bị, đỡ người bệnh lạng lẹ rút khỏi chiến hào, lui về phía đông nam. Cho tới nay, vật quan trọng nhất với Cố Tu Qua chính là lương sách nước ngoài, thậm chí nó còn quan trọng hơn cả mạng sống của gã, bởi gã cho rằng, mấy cuốn sách này không chỉ cứu được một mạng người, mà còn có thể cứu được một đại đội, một quân đoàn, thậm chí là tất cả những người quân nhân Trung Quốc. Nhưng giờ đây, đã có thêm một người còn coi trọng lương sách ấy hơn cả gã — Chính là Diệp Vinh Thu. Cố Tu Qua vừa hạ lệnh rút lui, Diệp Vinh Thu đã đưa hết vũ khí trang bị của mình cho người khác, còn anh thì chạy ào vào lều ôm lương lên, sau đó mới yên tâm cùng mọi người rút lui.

Đi được một dặm, Cố Tu Qua đột nhiên hạ lệnh dừng bước.

Gã đi từ đầu đến cuối đoàn ngũ, từ ba bốn trăm người lấy ra khoảng một trăm người thân thể cường tráng không thụ thương hoặc bị thương nhẹ, rồi lại từ đó lọc ra khoảng ba mươi người. Hắc Cầu, Lưu Văn và Quách Vô đều nằm trong số những người được chọn, nhưng Diệp Vinh Thu và Điền Cường thì không.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, có vài người đã đoán được ý của Cố Tu Qua. Nhất định là gã muốn giao cho những người lính không chính quy bọn họ một nhiệm vụ, có lẽ đó là một nhiệm vụ rất quan trọng.

Quả nhiên, Cố Tu Qua nói với đại đội không được chọn: “Mọi người để tất cả đạn lại, mang chỗ quân nhu còn lại rút khỏi đây. Đặng doanh trưởng, anh dẫn họ lên Dương Loan trấn trước, những người còn lại thì theo tôi, ta đi dạy cho bọn giặc con kia một bài học!”

Diệp Vinh Thu khiêng lương sách hoảng hốt nhìn Hắc Cầu đứng ở đội đối diện. Anh còn chưa biết Cố Tu Qua đang tính toán cái gì, nhưng bất luận là gì đi chăng nữa thì nhất định điều đó cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Diệp Vinh Thu giận Hắc Cầu thật đấy, nhưng tuyệt đối không muốn Hắc Cầu chết. Nhưng Hắc Cầu lại chẳng nói năng gì, ngoài lo lắng xuống ra thì anh có thể làm gì được đây?

Lúc này Điền Cường đứng dậy, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Đoàn trưởng, tôi cũng muốn đi!”

Cố Tu Qua liếc nhìn bà vai bị băng bó của anh ta.

Để chứng minh năng lực của mình, Điền Cường nhanh chóng nhặt súng trường lên bằng tay phải, làm một động tác bắn súng, nhưng báng súng vừa đụng vào vai mặt anh ta liền tái nhợt, tuy rằng gắng chịu không hề rên, nhưng hạt mồ hôi lớn chùng hạt đậu lại men theo thái dương chảy xuống.

Cố Tu Qua lạnh lùng nói: “Quay về.”

Điền Cường càng vươn thẳng sống lưng.

Cố Tu Qua tiến lên một bước, dùng sức nắm vai phải của Điền Cường, mặt Điền Cường lập tức nhăn nhu lại, vai hơi trùng xuống, liếc mình cắn răng không lên tiếng. Cố Tu Qua ghé vào tai anh ta thấp giọng nói: “Trên chiến trường, tôi không cho phép bất cứ ai lấy tính mạng của bản thân và đồng đội ra để nói giỡn.”

Điền Cường cắn răng nói: “Tôi không như vậy. Đoàn trưởng, tôi có thể đánh giặc.”

Cố Tu Qua buông lỏng vai anh ta: “Nhiều quân nhu như vậy, cần những người có khí lực lớn để vận chuyển. Cậu đang khinh thường chính mình, hay khinh thường hơn bốn trăm người đồng đội đứng sau cậu kia?”

Điền Cường do dự một lúc, im lặng không lên tiếng.

Cố Tu Qua mắng đuổi: “Quay về.”

Điền Cường bất đắc dĩ lui về phía sau.

Mọi người giao tất cả đạn ra. Cố Tu Qua kêu Đặng doanh trưởng lập tức dẫn những người kia khởi hành, sợ nếu chậm trễ giặc Nhật sẽ phát hiện họ đã rút lui mà đuổi theo, bởi những người bị thương mang quân nhu đi tốc độ sẽ rất chậm. Diệp Vinh Thu cũng có thành kiến, anh khiêng lương sách chần chừ không muốn đi, nhưng không phải bởi anh muốn ở lại đánh giặc mà là anh muốn chuộc Hắc Cầu về.

Cố Tu Qua đi tới trước mặt anh, thấp giọng nói: “Trong quân đội mệnh lệnh là tất cả, không phải chính cậu đã chọn nơi này sao? Hay cậu muốn đi cùng chúng tôi? Không thành vấn đề, tôi có thể dẫn cậu đi, nếu như cậu không sợ có người vì bảo vệ cậu mà hy sinh mạng mình.”

Diệp Vinh Thu chần chừ nhìn Hắc Cầu, Hắc Cầu lại cúi đầu không nhìn anh, sợ anh nhận ra bản thân hắn không muốn. Dù sao hắn cũng không thể theo Diệp Vinh Thu cả đời, một ngày nào đó, hắn sẽ gặp người định mệnh của mình, Diệp Vinh Thu cũng sẽ như vậy. Diệp Vinh Thu cắn răng, quay đầu đi theo đội ngũ.

Sau khi đại đội mang quân nhu rời đi, Cố Tu Qua bắt đầu tuyên bố kế hoạch với đội quân xung phong do chính gã lựa ra.

Gã nói: “Đến hừng đông, hoặc có thể chưa đến khi trời sáng quân Nhật sẽ phát hiện ra ta đã rút lui. Đến khi đó nhất định bọn chúng sẽ sang sông, đồng thời phái lính trinh sát đi điều tra hướng chúng ta đi, nhưng chúng sẽ không lập tức phái quân đi truy kích. Tình hình Vọng Giang Tây rất bất ổn, có lẽ bọn chúng sẽ không dám mạo muội thâm nhập. Tôi đánh với bọn này từ Đông Bắc tới phía Nam, hiểu rất rõ bọn chúng, bọn chúng rất thận trọng, vừa đánh vừa cho sang sửa công trình quân sự, đảm bảo vật tư được cung ứng đủ mới tiếp tục tiến công. Cho nên nhất định bọn chúng sẽ mang quân nhu sang sông trước, lập căn cứ ở bờ bên này, đảm bảo đạn dược được cung ứng đủ rồi mới tiếp tục tiến công. Chúng ta phải nhân lúc căn cứ của bọn chúng chưa ổn định mà đánh lên một phen, ta sẽ đốt hết lương thảo và đạn dược của bọn chúng!”

Có vài người vẫn còn phản hện chuyện quân bộ không tiếp đạn dược và lương thực cho bọn họ, nếu không phải vậy, sẽ không có nhiều người phải chết vì bị thương như vậy, họ cũng sẽ không phải đánh thắng hai trận xong rồi lại bị ép mất bờ sông phòng tuyến, để bọn Nhật tiến quân thần tốc, mỗi lúc một gần Vũ Hán.

Đột nhiên Cố Tu Qua cao giọng: “Biết vì sao mà phải làm trận đánh lên này không?”

Mọi người đều nín thở nhìn gã.

Giọng Cố Tu Qua đanh thép: “Là vì dân chúng ở đây! Để cho đồng đội tranh thủ thời gian rút lui! Để sự hy sinh của đồng đội ta là có ý nghĩa!” Đồng thời, chỉ cần phá hủy được kho đạn và lương thảo của quân Nhật, cho dù bọn chúng đã sang sông thì cũng bị trì hoãn thật lâu, giúp cho hậu phương tranh thủ thời gian củng cố phòng tuyến.

Mọi người nghe xong đều im lặng, nhưng ai nấy cũng đều nắm chặt khẩu súng trong tay mình.

Quả nhiên, trời vừa sáng quân Nhật liền phát hiện ra trận địa đối diện chỉ còn lại một bãi đất trống. Bọn chúng lập tức sai người sang sông thám thính, kiểm tra tình hình ở bên kia sông, sau khi xác định quân Trung đã bỏ chạy, đại đội mới qua sông, chiếm lĩnh căn cứ bờ bên kia. Quân Nhật vừa vận chuyển quân nhu qua sông, vừa phái trinh sát tìm kiếm hơi quân Trung Quốc đã rút lui.

Cố Tu Qua cho mọi người tản ra trốn trên cây hoặc ẩn nấp trong bụi cỏ, vốn gã cũng không mang theo nhiều người, đại đội Nhật mấy trăm người còn có nhiều quân nhu như vậy, nhưng đoàn trưởng của họ chỉ dẫn theo vài binh đi khê đánh lên, bởi vậy cho nên họ chưa tiến hành lục soát tìm hiểu ngay, không thể để phân đội cảm tử này bị bắt được.

Tối đến, Cố Tu Qua kêu đội ngũ đang tập kết trong rừng cây bên bờ sông đứng lên.

Người Nhật luôn cẩn thận, nhưng thời điểm thư giãn buổi tối là lúc bọn chúng canh phòng lỏng lẻo nhất. Bọn chúng vừa sang sông, căn cứ còn chưa xây dựng tốt, rất nhiều đồ quân nhu để rơi ra ngoài trời, chỉ cần liếc mắt là lập tức nhìn thấy rõ. Bọn chúng cũng không canh gác đầy đủ, bởi vì quân trinh sát đi báo về, đại đội của Trung Quốc đã rút lui được mười mấy dặm, dân chúng vài dặm xung quanh cũng đã chạy sạch, mà từ lúc mới chiến tranh đến giờ, quyền làm chủ trên không đã bị quân Nhật chộp vào trong tay, căn bản chúng không nghĩ ra quân địch có thể chui ra đánh lên mình. Thắng quân Trung Quốc vô năng quen rồi nên chúng cũng thiếu đi sự cảnh giác.

Từ bụi cỏ, Cố Tu Qua lấy ống nhòm nhìn rõ tình hình quân địch hiện tại. Gã bắt đầu ra lệnh: “Đội một theo tôi, từ phía tây lên vào trận doanh của địch, đốt quân bị của bọn chúng. Đội hai đi theo Quách Võ và Lưu Văn, vòng từ phía đông đi qua đội tuần tra, đốt lương thảo! Nhớ kỹ, không phải lúc cần thiết thì không được nổ súng, cố gắng dùng lưỡi lê! Càng bị chú ý muộn thì càng tốt! Phóng hỏa xong lập tức lui về theo đường cũ! Nhớ rõ, phóng hỏa là đủ rồi, không nên tham lam, giết giặc sau này còn có nhiều cơ hội!”

Lưu Văn có vẻ không đồng tình với cách sắp xếp trên: “Đoàn trưởng, để tôi đi cùng anh.”

Cố Tu Qua không nhìn anh ta đến một cái: “Đây là mệnh lệnh.”

Lưu Văn cắn môi không nói thêm gì nữa.

Hai đội bắt đầu bò sấp đi tới chỗ doanh trại của địch. Trên lưng Hắc Cầu vác theo một thùng dầu từng hừng, Mã Lâm và Bì Hồ một trước một sau bám chặt hắn —— đến thời điểm quan trọng, họ sẽ lấy mạng mình ra để giúp hắn ngăn trở công kích, cho hắn tranh thủ cơ hội để đổ dầu phóng hỏa.

Tiểu đội đánh lên bờ lở ngổm ra khỏi rừng cây, đến gần căn cứ của Nhật từng chút từng chút một. Bọn họ cũng không xuất hết quân lực mà còn để lại một đội nhỏ ở rừng cây làm quân chi viện, các tay súng máy cũng mai phục trong bụi cỏ, khi nào đám Cố Tu Qua đi ra họ sẽ giúp đỡ bắn đạn cản phía sau.

Quả nhiên quân Nhật phòng thủ rất lợi là, còn có một nhóm người đang ăn mừng vì đã chiếm được căn cứ thành công, một nhóm người khác thì đang sắp xếp lại vật tư, chỉ có một bộ phận nhỏ đi tuần, hàng phòng thủ có rất nhiều chỗ sơ hở.

Hắc Cầu đi theo đội Lưu Văn và Quách Võ lãnh đạo, thậm chí bọn họ còn không giao chiến với quân Nhật, tranh thủ lúc quân Nhật đi tuần tra mà chạy vọt vào doanh trại. Đội Cố Tu Qua lãnh đạo ở bên kia thì không may mắn như thế, đám Hắc Cầu đang âm thầm vào, chợt nghe thấy tiếng một lính Nhật hét lớn, ngay sau đó tiếng súng vang lên, quân Nhật bắt đầu rối loạn.

Bước chân của Lưu Văn ngưng lại một chút, Quách Võ lập tức kéo anh ta: “Đừng hoảng hốt, nhanh hoàn thành nhiệm vụ đi.”

Lưu Văn không nói gì, dẫn người tiếp tục thâm nhập. Bởi phía Cổ Tu Qua gây ra động tĩnh nên càng có nhiều người đổ ra phía ấy hỗ trợ phòng bị, mãi đến khi họ xuống kho lương thảo của quân Nhật mới gặp phải địch. Người trong kho lương thảo không ngờ quân địch lại đột nhiên xuất hiện, nhất thời trở nên hoang mang.

Lưu Văn nhanh chóng nhào tới đâm lưỡi lê vào gã coi giữ lương thảo kia, lúc này các tay lính Nhật khác mới bừng tỉnh lại, một gã lính Nhật cầm súng lên chuẩn bị bắn Lưu Văn, Quách Võ nhào tới đè gã kia xuống, cắt ngang cổ họng gã.

Nhưng mà trong kho lương thảo đâu chỉ có một hai người, dù tốc độ có mau lẹ đến đâu cũng không kịp ngăn cản hết, vẫn có tên giặc nổ súng khiến một người lính Trung Quốc ngã xuống.

Hắc Cầu hoàn toàn không để ý chuyện xung quanh mình, hấn giao hết an nguy của mình cho các đồng đội, tay cầm chặt thùng dầu họ chuẩn bị đổ vào lương thảo. Có người hướng tay hấn nổ súng, cả người hấn ôm chặt che lấy thùng dầu, đầu đạn xẹt qua mang tai, đến một cái nháy mắt hấn cũng không có. Đột nhiên, hấn nghe thấy Mã Lâm đứng bên cạnh kêu một tiếng, nhưng hấn không ngoảnh lại mà chạy vọt vào kho lúa, Mã Lâm và Bì Hồ, một trái một phải chạy theo sau che chở cho hấn. Hấn mở nắp thùng ra, đổ dầu lên trên lều.

Quân Nhật xung quanh điên cuồng chửi, hấn mất điếc tai ngo, nhanh chóng đổ hết sạch thùng dầu, sau đó móc ra một cây thuốc nổ châm ra phía sau rồi ném vào kho lúa.

Chỉ nghe thấy ‘rầm’ một tiếng, ngọn lửa bắt đầu xông lên, sóng nhiệt khiến Hắc Cầu ngã nhào xuống đất.

Nhất thời, toàn bộ quân Nhật trở nên hoảng loạn, có vài người còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thấy lửa bùng lên còn không biết đó chính là lương thảo. Người thì mức nước ra dập lửa, người thì cầm súng bắn, người thì chạy trốn xung quanh.

Hắc Cầu đã hoàn thành sứ mệnh, hấn cầm khẩu súng bên cạnh bị tên địch bắn xong bỏ lại lui về. Một gã lính Nhật giờ lưỡi lê lên nhào tới, Mã Lâm bên cạnh Hắc Cầu cũng nhào tới chiến đấu với gã ta. Nhưng mà tên lính Nhật kia nhanh chóng chiếm thế thượng phong, một phát đập Mã Lâm xuống đất, giờ lưỡi lê lên toan đâm vào người anh ta. Hắc Cầu cầm khẩu súng nhào tới đỡ lấy lưỡi lê trong tay gã lính kia, ép gã ta đâm về phía sau rồi nhanh chóng nổ một phát súng vào cổ họng gã.

Cùng lúc đó, một gã quân nhân người Nhật đứng sau lưng Hắc Cầu giờ súng lên nhắm vào người hấn.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người chạy ra khỏi lều bên cạnh, điên cuồng gào to hướng về phía Hắc Cầu. Vốn là ngoài lều có mấy người coi giữ, nhưng bởi vì doanh trại xảy ra chuyện nên họ đều chạy tới xem, cho nên người kia nhanh chóng chạy vọt ra, đồng thời người kia đi nơi nào thì người Nhật tránh nơi ấy, mở cho người kia một lối đi.

Ngoại hình người kia vô cùng kinh khủng, nếu không phải trên người người kia có hai tay hai chân và đang đứng thẳng chạy trốn, Hắc Cầu không thể đoán ra đây là một người, bởi vì căn bản người kia không giống hình người, da thịt trên người đều thối nát, sưng lên như một quả cầu. Người kia cứ như vậy mà chạy thẳng tới bên Hắc Cầu, mọi người nhìn thấy đều rợn gai ốc, tóc gáy dựng hết cả lên, ngay cả Hắc Cầu cũng phải ngây ra.

Bởi vì sự xuất hiện của người này mà gã lính định nổ súng với Hắc Cầu chần chừ mấy giây, Bì Hồ nhân cơ hội xông lên, đâm lưỡi lê vào ***g ngực gã ta.

“Pằng!”

Lại một tên lính Nhật nổ súng, nhưng không phải về phía Hắc Cầu bọn họ mà về phía “quái vật” kia. Bước chân quái vật kia ngưng lại trong ít giây rồi lại tiếp tục vọt đến.

Ngay sau đó, cửa lều vải bên cạnh bị xé ra hoàn toàn, mấy “quái vật” ở bên trong lao ra. Trên người họ đỏ thẫm, nổi đầy những bọt nước, có người thì toàn thân đen như than.

Hắc Cầu nghe thấy một người hô lớn bằng tiếng Nhật: “Vật thí nghiệm chạy ra ngoài! Ai đó tới đây đi!”

Lúc này hấn mới bừng hiểu ra: Những “quái vật” kia cũng là người Trung Quốc, bị bắt đi làm vật thí nghiệm cho quân Nhật. Hấn từng nghe nói quân Nhật bắt dân chúng và tù binh Trung Quốc để thử khí độc và vi khuẩn, nhưng không ngờ hôm nay lại có thể tận mắt chứng kiến. Từng người, từng người một, không biết ban đầu đáng đáp ra sao, nhưng hôm nay đều đã biến thành quái vật.

“Quái vật” chạy thẳng đến chỗ hấn kia khiến Bì Hồ sợ run toan nổ súng, nhưng “quái vật” kia lại nói một câu khiến tất cả mọi người ngây ra.

“Anh Hắc Cầu, đoàn trưởng, mau cứu em!”

Giọng của “con quái vật” khàn khàn, nghe như cái cưa cũ gì đang cưa gỗ, nhưng ngữ khí của nó thì Hắc Cầu và Bì Hồ đều rất quen thuộc —— đó chính là Mạnh Nguyên.

Hắc Cầu nhìn cậu đầy khó tin. Hấn không tài nào tưởng tượng nổi, thiếu niên thanh tú kia chỉ sau hai ngày ngắn ngủi lại biến thành hình dạng này, trên người cậu hoàn toàn không giống với hình dạng ban đầu một chút nào —— Mà không, vẫn có thể nhìn ra được, trên khuôn mặt cậu chỉ có đôi mắt là không thay đổi, ánh mắt ấy vẫn đáng thương như trước.

Hắc Cầu bước về phía Mạnh Nguyên, Quách Võ xông lên giữ tay hấn muốn bỏ chạy: “Mau bỏ đi!”

Nhưng Hắc Cầu không hề động.

“Pàng!”

Lại một tiếng súng vang lên, bắn vào lưng Mạnh Nguyên. Nhưng bước chân cậu không chậm lại chút nào, cậu chạy ào đến trước mặt Hắc Cầu, nhưng đột nhiên hai chân mềm nhũn, thẳng đờ mà ngã nhào xuống đất.

Hắc Cầu vội vã ngồi xổm xuống.

Mạnh Nguyên run rẩy vươn tay về phía Hắc Cầu, Hắc Cầu nhìn đôi tay đen như than của cậu mà cả kinh, chần chừ trong vài giây rồi đưa tay ra cầm lấy bàn tay cậu. Nhưng Mạnh Nguyên lại bị chính đôi tay mình hù dọa. Cậu không nhìn thấy gương mặt mình lúc này ra sao, khó tin mà nhìn chăm chăm vào đôi tay không còn nguyên dạng, một giây tiếp theo, cậu rút tay khỏi Hắc Cầu, sờ lên gương mặt thối rữa của mình.

Hắc Cầu bắt cổ tay cậu lại, run giọng nói: “Anh cứu em, nhanh lên, theo anh đi.”

Nhưng Mạnh Nguyên không đứng lên. Cậu bắt đầu nôn mửa, nôn ra không biết là máu hay là uế vật màu xanh đen. Bùn dưới thân cậu đã bị máu nhiễm đỏ —— là máu chảy ra từ vết đạn bắn.

Hắc Cầu kéo tay Mạnh Nguyên cố gắng đỡ cậu lên, nhưng kéo vài lần đều thất bại. Tình hình Mạnh Nguyên đã rất nguy cấp rồi.

Hắc Cầu ngồi xổm xuống, ôm nửa người Mạnh Nguyên muốn khiêng cậu đi, nhưng Mạnh Nguyên lại giữ tay hắn lại. Cậu ngẩng đầu lên nhìn Hắc Cầu, gương mặt không còn nguyên dạng khề nở nụ cười ngây thơ như ngày trước. Cậu khàn giọng yếu ớt nói: “Anh Hắc Cầu, anh kê cho em nghe.. câu chuyện cuối cùng đi.”

Hắc Cầu nhắm mắt lại, gằn từng chữ một “Giờ nợ em đã, quay về rồi ngày nào anh cũng kể chuyện cho em nghe.” Đến khi hắn mở mắt ra, Mạnh Nguyên đã nhắm nghiền hai mắt, cứng đờ trượt ra khỏi ***g ngực hắn.

Hắc Cầu vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu Mạnh Nguyên, sau đó đứng lên, cảm súng trường điên cuồng bắn về phía giặc Nhật. Lòng hắn bấy giờ tràn đầy hận ý, hận sâu sắc, hắn phải đuổi tận giết tuyệt đám sát nhân hại người thân, hại huynh đệ của hắn!

Đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng nổ mạnh. Cổ Tu Qua đã đốt thành công kho đạn của giặc Nhật!

Quách Vô lại vọt tới một lần nữa, điên cuồng kéo lấy Hắc Cầu: “Rút lui! Mau rút lui! Cậu muốn chết sao!”

Hắc Cầu cựa tay hắn ra, lại giờ súng lên một lần nữa.

Quách Vô lấy báng súng đập vào lưng hắn, nổi giận nói: “Rút lui! Cậu còn muốn bao nhiêu người phải chết nữa?!”

Báng súng đập trúng vết thương trên người Hắc Cầu, đau đến nỗi súng trong tay gần như rơi xuống đất. Quách Vô lại kéo hắn một lần nữa, liều mạng chạy về phía rừng cây! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

CHƯƠNG 54.

Quân đánh lên may mắn sống sót nhanh chóng lui về rừng cây, súng máy đội đã lâu bắt đầu dùng hỏa lực áp chế, khiến cho quân Nhật không dám tùy tiện tiến vào rừng cây

Cổ Tu Qua cũng sống sót trở về, nhưng so với đội Lưu Văn Quách Vô, đội của gã chịu tổn thất nặng nề hơn nhiều. Gã cho tay súng máy đi phía sau, còn mình thì dẫn cả đội lui về phía Tây Nam.

Nhưng vừa mới chạy được hai bước, Mã Lâm đã ngã nhào xuống đất.

Bi Hồ nhanh chóng tiến lên đỡ lấy anh ta, chợt thấy trên ngực anh có một vết đạn bắn, máu chảy xuôi ra bên ngoài. Bi Hồ sững sờ, hét lớn: “Người đầu tới đây giúp một tay!”

Hắc Cầu đứng cách đó không xa vội chạy tới, thấy vết thương trên ngực Mã Lâm thì sững sờ, không nhiều lời mà lập tức quàng tay anh lên vai mình.

Hắn và Bi Hồ, mỗi người một bên, đỡ Mã Lâm bỏ chạy theo đội ngũ.

Một đám người điên cuồng chạy vào rừng sâu, ấy vậy mà tiếng súng đòi mạng vẫn vang tới bên tai. Doanh trại liên đội Nhật lớn như thế mà lại để cho mấy chục ‘con hồ ly’ lên vào, liên đội trưởng của bọn chúng tức điên lên, đòi lấy mạng bằng được đám bọn họ bằng chỗ đạn ít ỏi còn lại kia.

Các tay súng máy không chế trụ được, lúc này đây họ cũng không tiết kiệm đạn nữa mà điên cuồng bắn phá, nhưng dẫu vậy họ vẫn không thể chống lại được đám quân Nhật đang giận điên lên truy bắt người ta kia. Đám Cố Tu Qua có thể nghe thấy rõ tiếng súng vang mỗi lúc một gần, nhưng ngoài tiếng đạn ra, họ còn có thể nghe được tiếng ô tô — quân Nhật lái xe đuổi vào tận trong rừng sâu.

Mã Lâm thì thảo bên tai Hắc Cầu và Bi Hồ: “Tôi không qua được rồi..” Vết đạn găm vào trong phổi của Mã Lâm, anh đã cố gắng chịu đến khi trận đánh lén kết thúc, nhưng giờ đây, anh không còn gắng chịu được nữa rồi.

Hắc Cầu không nói gì, Bi Hồ hét lớn: “Câm miệng! Lão Quảng Đông!”

Mã Lâm cười nói: “Đồ đểu, nói mấy câu tốt đẹp thì chết người hay sao hả...”

Bi Hồ cương quyết nâng tay anh cao lên.

Mã Lâm ho khan vài tiếng rồi cắn môi ngưng lại. Anh sợ nếu ho nữa sẽ ảnh hưởng đến vết thương trong phổi kia. Anh yếu ớt nói: “Đoàn trưởng, tôi có lời muốn nói với đoàn trưởng.”

Bi Hồ và Hắc Cầu cúi đầu đến bên người Cố Tu Qua.

Mã Lâm nói: “Đoàn trưởng, còn thuốc nổ nữa hay không? Cho tôi ít thuốc nổ đi, nếu không cho lựu đạn cũng được.”

Cố Tu Qua liếc nhìn vết thương trên người anh, hỏi: “Cậu định làm gì?”

Mã Lâm nói: “Tôi đi nổ chết bọn giặc con.”

Bi Hồ giận dữ hét lớn: “Ông điên rồi hả?!”

Mã Lâm lắc đầu: “Tôi không cảm cự được nữa rồi, tôi không muốn chết vô ích, xin ông đấy, cho tôi ít thuốc nổ đi!”

Bi Hồ nói: “Sao lại không cảm cự được? Ông vẫn chạy được mà! Về rồi sẽ chữa khỏi cho ông!” Nói rồi anh ta buông lỏng cánh tay Mã Lâm ra, không ngờ Mã Lâm lập tức quy người xuống. Anh ta lại vội vã đỡ Mã Lâm lên.

Mã Lâm nài nỉ nói: “Xin ông đấy, đừng để tôi chết một cách vô nghĩa. Nếu không tôi sẽ hận ông cả đời, lão Hà Nam kia.”

Bi Hồ nói không nên lời, suy sụp mà khóc rống lên: “Lão Quảng Đông, đừng chết mà!”

Cố Tu Qua trầm mặc vài giây, sau đó lấy bao thuốc nổ trong người ra đưa cho Mã Lâm, Mã Lâm run rẩy vén y phục lên buộc thuốc nổ vào người mình, kịp nổ trứ xuống. Cố Tu Qua kêu to: “Lựu đạn! Có bao nhiêu lựu đạn đưa tới đây hết đi!”

Mọi người đưa bảy, tám quả lựu đạn qua, Mã Lâm đều nhận lấy, nhét vào trong áo, trong quần mình.

Bi Hồ gắt gao kéo tay anh, Mã Lâm cố gắng đẩy anh ta ra, nhưng lần nào cũng thất bại. Anh ta thở dài: “Lão Hà Nam, cũng đã tới lúc này rồi... ông đừng khi dễ tôi nữa.”

Bi Hồ run rẩy buông tay ra.

Mã Lâm quay sang chỗ Hắc Cầu, kéo tay áo hắn lại. Hắc Cầu biết anh có lời muốn nói, lập tức cúi đầu ghé tai đến. Mã Lâm yếu ớt nói: “Cậu hỏi sao tôi lại đi làm lính.. Giờ nói cho cậu biết.. tôi ở bên đám cận bã kia.. cũng vì bốn chữ đồng bào huynh đệ...”

Hắc Cầu nắm chặt lấy tay anh.

Mã Lâm khẽ lắc đầu: “Thôi, không còn nhiều thời gian, tôi đi đây.”

Hắc Cầu từ từ buông tay anh ra.

Mã Lâm lao đảo đứng lên, đỡ lấy thân cây đi ngược về phía sau.

Cố Tu Qua gào to bảo bọn họ rút lui, Hắc Cầu và Bi Hồ vừa chạy vừa ngoái đầu lại. Mã Lâm đã không bước được nữa, anh ngã xuống bên cạnh một gốc cây mà nằm yên tại đó, tựa như đã chết rồi. Nhưng bọn họ đều rõ anh chưa chết, anh đang nằm đó chờ, chờ quân giặc đi đến sẽ vì đồng bào huynh đệ bọn họ mà sống lại, sau đó mới yên tâm ra đi mãi mãi.

Đột nhiên Hắc Cầu không còn thấy cảm hận nữa. Đó giờ hắn vẫn rất ghét phải cảm hận, sự cảm hận chỉ khiến cuộc sống của hắn thêm chật vật bức bối, cho nên hắn mới chạy đến chỗ Hoàng Tam – người đã hại hắn rơi vào cảnh cửa tan nhà nát. Nhưng giờ đây, cuối cùng hắn đã hiểu vì sao mình lại đứng lên cầm súng. Không phải vì muốn giết người.. mà là để bảo vệ người. Bảo vệ nhà hắn, bảo vệ tổ quốc đồng bào của hắn, bảo vệ những người anh em

của hắn, bảo vệ người mà hắn quan tâm. Để bảo vệ họ tránh xa mọi thương tổn, hắn phải cầm vũ khí đứng lên, hắn phải trở nên mạnh mẽ.

Cố Tu Qua dẫn mọi người chạy được vài trăm mét, chợt nghe thấy phía sau truyền tới vài tiếng nổ liên tiếp, vụ nổ qua đi, họ không còn nghe thấy tiếng động cơ xe chạy nữa. Hầu như tất cả mọi người đều dừng bước ngoái đầu nhìn lại nơi vừa nổ. Họ cúi đầu hướng về phía người anh hùng mà mặc niệm, qua vài giây, lại tiếp tục rút lui.

Quân Nhật truy binh nhưng không lập được kỳ công nào. Cố Tu Qua dẫn hơn mười người ẩn trong rừng sâu thoát khỏi sự truy lùng của quân Nhật, sau đó chạy thẳng về Dương Loan Trấn mà hội họp cùng đại đội.

Đại đội nhìn tiểu đội tập kích bình an trở về, mọi người vui mừng ùa ra đón anh em bạn bè của mình. Nhưng mà đám người trở về, ai nấy đều rũ mặt buồn thiu, không có chút vui sướng sau khi hoàn thành nhiệm vụ.

Diễn Cường chạy tới bên người Bì Hồ, vừa kéo Bì Hồ vừa nhìn một lượt xung quanh: “Ông mà cũng sống sót trở về ấy hả? Coi bộ bọn giặc càng ngày càng thiếu bản lĩnh. Mà mặt mũi kiểu gì thế kia? Nhiệm vụ thất bại hả? Đấy thấy chưa, ai bảo đoàn trưởng không chọn tôi mà lại chọn ông với Mã Lâm cơ chứ, hai người thì làm được cái gì?”

Bì Hồ ngẩng đầu, vẻ mặt ngẩn ngơ, lẩm bẩm nói: “Hoàn thành... Lương thảo và kho đạn của giặc đều đã bị đốt sạch...”

Diễn Cường sùng sốt: “Hoàn thành? Đừng gạt tôi, sao mà tin được lời người Trú Mã Điểm nói cơ chứ? Mà Mã Lâm đâu mất tiêu rồi? Không đi cùng với ông sao?”

Bì Hồ cố sức cắn môi, qua một lúc mới run giọng nói: “Không...”

Diễn Cường nhìn anh đăm đăm: “Không...? Không là ý gì?”

Bì Hồ nói: “Lão ấy buộc thuốc nổ lên người... rồi nổ chiến xa của giặc Nhật.”

Diễn Cường buông tay anh ta ra, vừa lắc đầu vừa lui về phía sau: “Ông lại gạt tôi rồi. Lão ấy sao có thể làm như vậy được chứ? Còn nổ xe của bọn giặc? Nay, mặt ông kiểu gì thế kia, diễn giống lắm rồi đấy! Đừng khóc, ông mà không nuốt nước mắt lại là tôi chém ông đấy!”

Bì Hồ bình tĩnh nhìn anh ta, đôi mắt ngân ngấn nước.

Diễn Cường xông lên túm lấy vạt áo bạn mình, cắn răng nghiêng lợi nói: “Sao ông không đưa ông ấy về? Sao lại thế? Hai ông đi cùng với nhau mà? Sao ông lại không đưa ông ấy về! Nhanh nói thật với tôi đi, nếu không tôi chém ông thật đấy!”

Bì Hồ lặng im không nói gì.

Chốc lát sau, Diễn Cường dần buông lỏng vạt áo Bì Hồ ra, dáng người cao cao như khuyu xuống mà vùi đầu khóc trên vai Bì Hồ. Hai người đàn ông phương Bắc ôm lấy nhau khóc thật thanh.

Hắc Cầu tìm đến Diệp Vinh Thu.

Trông thấy Hắc Cầu sống sót trở về, Diệp Vinh Thu thở phào một hơi. Ban nãy anh rất sợ, sợ nếu Hắc Cầu không về được, anh không biết lý do mình ở lại đây, lý do mình loay hoay với đồng vũ khí kia nữa. Đúng là anh muốn chứng minh bản thân, nhưng anh cũng cần một khán giả, tìm anh không lớn như Hắc Cầu, không có chỗ cho nẩy thứ gọi là đại nghĩa kia. Nhưng thật tốt, Hắc Cầu đã về rồi.

Hắc Cầu đi tới trước mặt Diệp Vinh Thu, vươn tay ra sờ sờ đầu anh. Diệp Vinh Thu rũ mắt xuống, nhưng cũng không kháng cự.

Hắc Cầu giang tay ôm trọn anh vào lòng, tựa đầu lên vai anh. Diệp Vinh Thu cảm giác được, Hắc Cầu đang rất khó chịu, nhất định hắn vừa trải qua chuyện gì đó rất kinh khủng, dần vật cả thể xác lẫn tinh thần hắn. Anh do dự một hồi, không câu kinh nữa mà vươn tay ra ôm lại Hắc Cầu, dè dè đặt đặt hỏi: “Cậu bị thương à?”

Hắc Cầu lắc đầu.

Một lát sau, Hắc Cầu nói: “A Bạch, đừng giận tôi nữa.”

Mũi Diệp Vinh Thu cay cay, nhỏ giọng hỏi: “Rốt cuộc cậu coi tôi là cái gì?”

Hắc Cầu buông anh ra, nghiêm túc nhìn sâu vào đôi mắt anh, cuối cùng thành tâm thực lòng nói: “Là người quan trọng trong lòng tôi.”

Đột nhiên Diệp Vinh Thu cúi đầu chui vào ***g ngực hắn, không kiềm nén được mà khóc òa. Đáp án của Hắc Cầu vẫn chưa thể khiến anh hài lòng, bởi vì anh nghĩ còn thiếu một chữ, nhưng anh vẫn tạm thời tha thứ cho Hắc Cầu, dù sao, so với cảnh sinh tử trước mặt mà nói, mọi thứ đều nhỏ bé không đáng kể. Anh sẽ tiếp tục cố gắng, tiếp tục chứng minh bản thân, để một ngày kia, Hắc Cầu sẽ cộng thêm chữ còn thiếu kia vào.

Cố Tu Qua dẫn cả đoàn đi về phía Tây Nam.

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu làm lành với nhau rồi, Diệp Vinh Thu lập tức khôi phục trạng thái cũ, bám chặt lấy Hắc Cầu, nửa bước cũng không chịu rời. Có đôi lần Cố Tu Qua kêu Hắc Cầu đi theo gã bê đồ, Hắc Cầu đều mượn cớ từ chối. Hắn biết rõ tâm tư trong lòng Cố Tu Qua, Cố Tu Qua muốn Diệp

Vinh Thu tiến bộ, cho nên mong hai người có thể chiến tranh lạnh lâu hơn một chút, coi đó như động lực để thúc đẩy Diệp Vinh Thu. Nhưng hôm nay Hắc Cầu đã hiểu rõ mình chiến đấu vì cái gì, hẳn muốn bảo vệ những điều mà hẳn quý trọng, cho nên hẳn sẽ không dễ dàng buông tay nữa. Cố Tu Qua thấy hai người dính nhau như keo, cũng không còn cách nào, đành phải phát tay mặc kệ.

Buổi tối ngày thứ hai, họ về đến căn cứ. Quân họ bị ngăn lại ngoài căn cứ, nửa giờ sau, một ông lão ước chừng sáu mươi bảy mươi tuổi đầu đầy tóc bạc chạy ra ngoài, thấy Cố Tu Qua, cả kinh nói: “Cố đoàn trưởng?! Máy người về thật sao? Rút lui từ khi nào vậy? Sao không thấy có điện báo gì?”

Trên vai người đàn ông có một ngôi sao, ông ta là một thiếu tướng.

Quách Vô rời khỏi hàng, đứng nghiêm: “Báo cáo sư trưởng, điện báo bị hỏng rồi!”

Sư trưởng kinh ngạc nói: “Hỏng? Sao có thể?!”

Cố Tu Qua làm vẻ mặt đau khổ tiến lên trước: “Sư trưởng, bọn tôi khổ thủ bên bờ sông, sư trưởng hứa trong vòng bảy ngày sẽ đưa quân tiếp viện đến, nhưng qua mười ngày rồi mà vẫn không có tin tức gì. Điện báo mỗi ngày cũng không nhận được hồi âm, tôi nghĩ chắc điện báo bị hỏng rồi! Nhưng điện báo hỏng chỉ là chuyện nhỏ, khiến tôi lo nhất là không biết liệu quân bộ có gặp chuyện gì hay không, chuyện này cứ canh cánh trong lòng làm tôi ngày nhớ đêm lo không ngủ được, cho nên nhanh chóng dẫn đội về đây giúp mọi người.” (Khổ thủ: gian khổ phòng thủ)

Mặt sư trưởng biến sắc mấy lần, cuối cùng cười khổ, vỗ vỗ vai Cố Tu Qua, thấp giọng nói: “Vất vả cho cậu rồi. Tôi ở đây cũng không dễ dàng gì.”

Lúc này một người đàn ông chừng ba mươi tuổi đi ra khỏi căn cứ, người họ quân trang trắng thớm, đai lưng cũng mới nguyên, khí thế sục sôi, nếu không phải trên quân hàm của người kia cũng chỉ có hai bông hoa mai – là một trung tá, thì có khi dám Cố Tu Qua và Hắc Cầu bọn họ còn cho rằng chức vị của người này còn hơn cả sư trưởng.

Trung tá kia nghênh ngang đi tới, vẻ mặt khinh thường nhìn lướt qua Cố Tu Qua và đám quân hỗn tạp của gã. Cố Tu Qua vươn thẳng sống lưng, cười hi hi kêu một tiếng: “Đình đoàn trưởng.”

Người được kêu là Đình đoàn trưởng kia tên Đình Hoành Lỗi, là đoàn trưởng cùng sư đoàn với Cố Tu Qua. Thoạt trông anh ta không giống người cùng cấp bậc với Cố Tu Qua, nếu như Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu mới nhìn thấy hai người đoàn trưởng này lần đầu, nhất định họ sẽ thích Đình Hoành Lỗi hơn, bởi vì anh ta rất ra dáng quân nhân, mà Cố Tu Qua thì trông giống tên thổ phi hơn là lính.

Đình Hoành Lỗi khinh thường nhìn Cố Tu Qua một lượt, cười lạnh nói: “Cố đoàn trưởng, anh dẫn đám quân tạp của mình đi đào ngũ sao?” Đấng bời:

admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

CHƯƠNG 55.

Cố Tu Qua không cố sống cố chết phòng thủ ở bờ sông mà tự ý rút lui khi chưa có sự cho phép của quân bộ. Nhưng gã đã giữ phòng tuyến bên bờ sông suốt mười ngày, còn đốt được kho đạn và lương thảo của giặc Nhật, giúp hậu phương tranh thủ thời gian để củng cố phòng tuyến, nhiều vậy cũng không thể nói là chưa hoàn thành nhiệm vụ.

Đình Hoành Lỗi trách móc Cố Tu Qua làm trái quân lệnh, nhát gan sợ chiến đấu, đáng bị phạt, còn Cố Tu Qua thì một mực nói do không nhận được viện trợ, bởi vì không liên lạc được với quân bộ nên lo lắng quân bộ bị giặc Nhật tập kích, cho nên lấy đại cục làm trọng, gấp rút quay về giúp mọi người.

Đình Hoành Lỗi cười lạnh nói: “Sao quân bộ có thể bị tập kích được? Nếu anh không để mất phòng tuyến bên sông, quân bộ sẽ vẫn an toàn! Nhưng Cố đoàn trưởng lại nhát gan sợ chết để mất phòng tuyến, nên bây giờ quân bộ thực sự gặp nguy hiểm rồi!”

“Nhát gan sợ chết?” Cố Tu Qua không nổi giận mà ngược lại nở nụ cười: “Tôi tài hèn sức mọn, chỉ có thể dẫn quân đi đốt kho lúa và đạn dược xong rút lui. Nếu Đình đoàn trưởng ở đó, chắc Đình đoàn trưởng sẽ chiếm kho đạn và lương thảo của bọn chúng, sau đó lừng lầy phản công trở lại!” Gã giờ ngón cái lên với Đình Hoành Lỗi, sau đó quay đầu nói với sư trưởng Phạm Lực: “Sư trưởng ạ, Đình đoàn trưởng đúng là một tấm gương sáng đáng để chúng ta học tập, sau này nhất định ngài phải lấy Đình đoàn trưởng ra làm gương cho các binh sĩ noi theo, để cho Đình đoàn trưởng chỉ huy tấn công thật nhiều vào, cho đám vô dụng chúng tôi chóng mặt lên nhìn kỹ mà học tập! Không bằng ngài cho Đình đoàn trưởng ra trận đoạt lại bờ cõi bên sông luôn đi? Chỉ cần Đình đoàn trưởng xuất trận, đừng nói là sông Vọng Giang, ngay cả Trường Giang cũng đòi lại được ấy chứ!”

“Anh!” Đình Hoành Lỗi hung tợn trừng mắt nhìn gã: “Đừng có đánh trống lảng!”

Cố Tu Qua mỉm cười, đột nhiên quay trở lại trọng tâm: “Quân bộ chỉ phát đạn dược và lương thảo dùng trong năm ngày, trước khi đi quân bộ có nói là

nội trong bảy ngày sẽ tiếp viện cho chúng tôi, nhưng qua mười ngày rồi mà vẫn chưa thấy đâu cả, tôi còn lo, không biết liệu có phải quân bộ đã xảy ra chuyện gì hay không!”

Đinh Hoành Lỗi nói: “Lương thảo đạn dược vốn khan hiếm, quân bộ có biết bao nhiêu việc phải làm, nhất thời quên mất thì có sao? Đừng lôi đó ra làm lý do lý trá! Người làm lính, mệnh lệnh lớn hơn tất cả!”

Cố Tu Qua nghe xong cũng chẳng giận dữ, gãi cười nói: “Tôi biết quân bộ rất bận rộn.” Gã tiến đến bên tai Đinh Hoành Lỗi, dùng âm lượng đủ cho tất cả mọi người đứng đây đều nghe được: “Chắc mấy ngày này Đinh đoàn trưởng bận rộn lắm nhỉ?”

Đinh Hoành Lỗi lui về phía sau một bước, nhìn gã đầy ghét bỏ: “Anh có ý gì?!”

Cố Tu Qua nheo mắt lại, nói một cách gằn dờ: “Đâu có ý gì. Đinh đoàn trưởng vất vả như vậy, phải nên thương mới đúng!”

Các chiến sĩ vừa từ tiền tuyến trở về, mờ to mắt nhìn hai người cãi lộn mà xì xào to nhỏ. Diệp Vinh Thu kéo tay Hắc Cửu hỏi: “Cái người họ Đinh kia, hình như không hợp với cha họ Cố cho lắm.”

Hắc Cửu gật đầu: “Hình như anh ta đang cố ý đổ tội cho đoàn trưởng.”

Tuy rằng Diệp Vinh Thu không thích Cố Tu Qua, nhưng trận chiến bên sông Vọng Giang kia anh đã tự mình trải qua, tận mắt trông thấy nhiều người chết đi như vậy. Anh biết Cố Tu Qua cho rút lui cũng chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi, hơn nữa lỗi cũng đâu phải ở bọn họ, là do cấp trên chậm chạp không chịu tiếp viện mới đúng. Anh không vui hỏi Hắc Cửu: “Sao có thể buộc tội người ta như vậy chứ?”

Hắc Cửu vươn tay vuốt tóc anh: “Sợ gì, không sao đâu, đều là lính với nhau cả.”

Diệp Vinh Thu dụi dụi đầu vào lòng bàn tay hắc, nhỏ giọng nói: “Tôi không sợ.”

Cố Tu Qua và Đinh Hoành Lỗi cứ đôi co như vậy, sư trưởng Phạm Lực đành phải chạy tới giải vây. Ông ta nghiêm mặt răn dạy Cố Tu Qua: “Cố đoàn trưởng, lần này cậu sai thật rồi, không có lệnh cấp trên mà lại tự ý rút lui như vậy?” Lại nói: “Nhưng mà đánh trận này cũng không dễ dàng gì, cậu dẫn quân đốt được lương thảo và đạn dược của quân Nhật như vậy, coi như đã lấy công chuộc tội!”

Hiển nhiên Đinh Hoành Lỗi rất bất mãn, âm trầm nói: “Sư trưởng, chuyện này..”

Phạm Lực không nghe anh ta nói hết mà cao giọng cắt ngang: “Các chiến sĩ đã vất vả rồi! Mau vào trước, vào trước đi, ai bị thương thì kêu bác sĩ đến xem, với lại còn bao nhiêu vật tư thì mang ra kiểm kê lại đi.” Sau đó ông quay đầu nháy mắt với Cố Tu Qua: “Mau dẫn đội của cậu vào đi.”

Đinh Hoành Lỗi nói: “Sư trưởng!”

Phạm Lực xoay người, ôn hòa vỗ vỗ bờ vai anh ta: “Đinh đoàn trưởng, tôi biết cậu vẫn luôn thị phi phân minh. Nhưng chiến tranh nước sôi lửa bỏng cần nhiều người thế này, xử lý khoan hồng đi, khoan hồng đi. Cậu cũng mau về đi, về luyện binh đi.”

Phạm Lực nói vậy xong, Cố Tu Qua nhanh chóng dẫn quân vào, Đinh Hoành Lỗi không còn cách nào, đành phải hậm hực rồi đi.

Quân đoàn của Cố Tu Qua quay trở lại quân doanh, sau khi dỡ quân nhu xuống xong, Phạm sư trưởng liền phái quân y tới chữa thương cho mọi người. Đoàn họ có không ít người bị thương, thoát đầu chỉ bị thương nhỏ, nhưng sau đó mọi người còn phải đánh giặc tiếp, thành ra thương mới chồng thương cũ.

Hắc Cửu cũng là người bị thương, trên lưng hắc có một vết dao chém rất sâu, nhiều ngày như vậy rồi mà vết thương vẫn chưa chịu khép miệng, chỉ cần cử động mạnh một cái là vết thương liền hé miệng ra, vết thương gây vô hắc cả ngày lẫn đêm, ầy vậy nhưng hắc vẫn cắn răng chịu đựng, không kêu đau tiếng nào.

Đám người bị thương đứng trong sân thay phiên nhau kiểm tra. Quân y nhìn vết thương trên lưng Hắc Cửu, nói: “Vết thương hơi sâu, có chỗ thối rữa, tôi sẽ cắt bỏ chỗ thịt rữa, sau đó giúp cậu khâu lại.”

Hắc Cửu nói: “Được.”

Quân y buông tay: “Nhưng không có thuốc gây tê, khâu rất đau, cậu phải cố chịu đựng.”

Diệp Vinh Thu lập tức nóng nảy: “Quân bộ mà cũng không có thuốc?”

Quân y nhìn anh một cái, chỉ về phía người bệnh cách đó không xa: “Có, nhưng hiếm lắm, phải để dành cho những người bị trọng thương.”

Diệp Vinh Thu nhìn theo hướng anh ta chỉ rồi im bặt —— bên đó có một chiến sĩ cần cắt cụt, so ra vết thương của Hắc Cửu không thấm vào đâu.

Quân y hỏi Hắc Cửu: “Có cần buộc cậu lại để lát nữa không gây giụa không?”

Hắc Cửu cười cười hỏi Diệp Vinh Thu: “Hay là anh ôm rồi giữ lấy tôi đi?”

Diệp Vinh Thu cau mày không nói lời nào, xung quanh có biết bao người nhìn, không tiện làm loại chuyện này một chút nào.

Thật ra Hắc Cầu cũng không định để anh làm vậy, chỉ thuận miệng chọc Diệp Vinh Thu mà thôi. Đã lâu lắm rồi hắn không được chọc Diệp Vinh Thu, thật hoài niệm quá mà. Hắn nói với quân y: “Không cần đâu, vết thương nhỏ ấy mà, tôi nhin được.”

Quân y thấy hắn có vẻ rần ròi, cũng không bắt buộc chặt hắn lại nữa mà dạn dò Diệp Vinh Thu, nếu Hắc Cầu giãy giụa thì giữ tay chân hắn lại, sau đó bắt đầu xử lý vết thương cho Hắc Cầu.

Đầu tiên, quân y lấy kéo cắt bỏ thịt rữa xung quanh vết thương, lúc dao nhíp hạ xuống, Hắc Cầu run nhè nhẹ, Diệp Vinh Thu lo lắng vội vã giữ tay hắn lại, Hắc Cầu nắm lại tay anh: “Không sao đâu. Tôi từng bị thương nặng hơn thế này nhiều.”

Diệp Vinh Thu có thể tưởng tượng được. Năm nay Hắc Cầu mới hai mươi, còn anh thì đã hai mươi hai, ấy vậy nhưng so ra, Hắc Cầu thành thực quả cảm hơn anh nhiều. Năm ấy hắn bỏ nhà đi cũng mới chỉ mười hai tuổi, một thiếu gia quen được cung chiều nay lại lưu lạc đầu đường xó chợ, cuối cùng trở thành lưu manh, không biết hắn đã phải trải qua biết bao cay đắng khổ sở? Diệp Vinh Thu nghĩ mà thấy xót cho Hắc Cầu, giả mà anh gặp được hắn sớm hơn mấy năm, đương lúc hắn chưa bị tiêm nhiễm nhuộm đen thì tốt biết chừng nào? Nhưng có lẽ khi ấy, Hắc Cầu sẽ không phải là Hắc Cầu – người khiến anh động tâm đồng thời dựa dẫm như ngày hôm nay.

Cắt thịt rửa xong, quân y lấy rượu tinh chế để khử trùng tiêu độc cho vết thương của Hắc Cầu. Còn trực tiếp chạm vào vết thương khiến hắn phải hít sâu một hơi, từng lỗ chân lông đều run rẩy, cắn chặt răng không dám lên tiếng.

Tiêu độc xong, quân y bắt đầu lấy kim khâu miệng vết thương của Hắc Cầu như vá y phục. Mũi kim đầu tiên đâm xuống, Hắc Cầu nén đau không nhúc nhích một chút nào, nhưng Diệp Vinh Thu lại không chịu nổi, gương mặt tái nhợt gôi đầu lên đầu gối Hắc Cầu.

Hắc Cầu hỏi: “Sao vậy? Tôi còn không kêu đau tiếng nào mà.”

Diệp Vinh Thu yếu ớt nói: “Tôi chóng mặt.” Tuy vết thương không ở trên người anh, nhưng nội việc tưởng tượng đau đớn mà Hắc Cầu phải chịu đựng thời cũng đã quá sức rồi.

Hắc Cầu buồn cười xoa xoa đầu anh: “Cái anh này...”

Diệp Vinh Thu ngẩng đầu lên nhìn Hắc Cầu. Bởi vì đau mà Hắc Cầu khễ cau mày, nhưng khóe miệng vẫn bất cần mà cong lên, thế như vết thương đó chẳng đáng gì, chỉ là chạm nhẹ vào da thịt mà thôi. Trong nháy mắt ấy, Diệp Vinh Thu chợt thấy Hắc Cầu cao lớn đặc biệt vô cùng. Đột nhiên anh nhớ đến câu “Thiên tương giáng đại nhiệm.”, những lời này rất hợp với Hắc Cầu, anh nghĩ, nhất định Hắc Cầu có thể đứng lên cứu quốc cứu dân làm anh hùng, nhưng ý nghĩ này lại khiến anh thấy có chút sợ hãi: Đến lúc đó rồi anh biết làm gì đây? Anh phải đuổi theo kịp bước chân của Hắc Cầu, anh không muốn bị tụt lại phía sau. (Thiên tương giáng đại nhiệm vụ: Trời sắp ban nhiệm vụ lớn cho)

Lúc Hắc Cầu khâu vết thương, Điền Cường ngồi bên cạnh, một gã quân y khác đang xử lý vết đạn bắn trên vai anh ta. Quân y vừa chấm bông vải vào vết thương một cái, anh ta liền gào khóc đến là thảm thiết.

Bi Hồ ngồi lê đôi mách, lắc lắc sợi dây thừng trước mặt đồng đội mình: “Lão Đông Bắc à, ông chịu được không, hay để tôi trói ông lại nhé!”

Điền Cường tròn to mắt nhìn: “Lão Hà Nam kia tránh xa tôi ra một chút! Ông đây là nam tử hán Đông Bắc, ban này tôi chỉ mới thông hống luyện giọng thôi! Không có chút cảm giác nào nhớ!”

Bi Hồ chế nhạo nói: “Thôi, ông cậy mạnh làm gì!”

Điền Cường lại kêu to vài tiếng, lần này anh ta xướng Nhị nhân chuyển theo phong vị ca dao Đông Bắc. Nhưng không biết là do trời sinh ngũ âm không đầy đủ hay là quá đau mà lạc điệu lên xuống, khiến mấy người bị thương xung quanh đều bị chọc cười, quên mất vết thương đau nhói trên người mình.

Vết thương được xử lý xong, Điền Cường nhảy xuống ghế, đột nhiên ngồi xổm xuống đất khóc. Bi Hồ nhắc chân đá móng anh ta: “Nè, lão Đông Bắc à, sao ông vô dụng thế, mỗi thế thôi mà cũng khóc?”

Điền Cường lau nước mắt, hung tợn nói: “Tôi có khóc vì đau đâu, một chút đau cũng không có nhớ!”

Khâu vết thương cho Hắc Cầu xong, quân y tiếp tục chữa thương cho người tiếp theo. Người Hắc Cầu đầm mồ hôi, Diệp Vinh Thu đỡ hắn đến bên cạnh nghỉ ngơi. Đám Bi Hồ Điền Cường cũng tới, tâm tình bọn họ đã trở lại bình thường rồi, vừa cười đùa vừa mắng chửi nhau không ngừng.

Điền Cường thấy Diệp Vinh Thu bám chặt lấy Hắc Cầu, hỏi: “Nè, hai người làm lành rồi hả? Không phải mới đó mới cãi nhau sao?”

Hắc Cầu cười nói: “Làm lành rồi.”

Điền Cường tò mò hỏi: “Sao hai người lại cãi nhau vậy? Hồi ở quân bộ, hai người như keo như sơn, nửa bước cũng không rời, xong dùng một cái cãi nhau, rồi lại dùng một cái làm lành? Rốt cuộc hai người có quan hệ gì thế?”

Hắc Cầu quay đầu hỏi Diệp Vinh Thu: “Hai ta có quan hệ gì?”

Diệp Vinh Thu trừng mắt lườm hắn, tức giận nói: “Cậu nói xem quan hệ gì?”

Hắc Cầu cười cười nói với Điền Cường và Bi Hồ, “Anh ấy bị dở người ấy mà, quan tâm làm cái gì!”

Điền Cường và Bi Hồ tưởng là hai người vẫn còn giận đối nhau, cười hi hi ha ha. Diệp Vinh Thu lại nghĩ nhiều, mặt chợt đỏ bừng lên, không cãi lại nửa lời.

Đúng lúc này, Đinh Hoành Lỗi dẫn một gã sĩ quan đi qua sân. Anh ta dừng trong sân mấy giây, quét mắt nhìn người bệnh trong sân, khinh thường hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Điền Cường vừa nhìn thấy anh ta, nụ cười trên môi liền tắt lại, đột nhiên nhảy dựng lên định vọt tới chỗ anh ta. Bi Hồ vội vã kéo tay anh ấn xuống: “Làm gì vậy? Bình tĩnh đi.”

Bi Hồ kéo đứng cánh tay bị thương của Điền Cường, vết thương tê rần, Điền Cường bị lôi trở về.

Hắc Cầu hỏi Điền Cường: “Sao vậy? Anh có thù oán gì với Đinh đoàn trưởng?”

Điền Cường khinh thường nhổ nước bọt về phía bóng lưng của anh ta: “Thằng khốn đấy, tôi chỉ hận không thể đập chết nó. Nếu không phải bọn cận bã kia, lão Quảng Đông.. con mẹ nó Trung Hoa đã không bị đánh thành ra như vậy!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

CHƯƠNG 56.

Điền Cường khinh thường nhổ nước bọt về phía bóng lưng của anh ta: “Thằng khốn đấy, tôi chỉ hận không thể đập chết nó. Nếu không có bọn cận bã kia, lão Quảng Đông.. con mẹ nó Trung Hoa đã không bị đánh thành ra như vậy!”

Hắc Cầu hỏi Điền Cường: “Sao lại nói như vậy?”

Điền Cường nói: “Cấp trên ra lệnh cho đoàn trưởng tới bờ sông phòng thủ nửa tháng, nhưng lại không cấp đủ lương thực và đạn dược cho chúng ta. Cấp trên nói là cứ đi trước lương thảo sẽ được chuyển tới sau.”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Bình mã vị động, lương thảo tiên hành.” (Muốn phát động binh mã thì trước tiên phải chuẩn bị lương thảo)

Điền Cường nói: “Đúng thế, ai cũng biết điều này, không có lương thảo không có đạn dược thì sao mà đánh được khác quái nào bảo ta đến đây làm bia ngắm cho bọn chúng luyện tập? Nhưng mà ngoài bờ cần có người phòng thủ, đây là một nơi quan trọng, thật ra phòng thủ ở đó cũng không khó, dù sao cũng cách một con sông mà! Nhưng nếu không thủ được cũng phải cố kéo dài thời gian giữ chân bọn chúng, rồi càng như vậy thì lại càng khó đánh. Có lẽ đoàn trưởng đã sớm biết chuyện sẽ thành ra như vậy, nhưng vẫn dẫn ta đi.”

Hắc Cầu hỏi: “Như vậy.. chuyện này có liên quan gì tới Đinh Hoành Lỗi?”

Điền Cường lại mắng chửi: “Thì tôi không có bằng chứng, nếu có tôi đã giết chết mẹ thằng cha đấy rồi. Nhất định nó đã giờ trò phía sau, có ý giữ quân nhu, không cho người chuyển tới chỗ ta.”

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đều rất giật mình. Dù sao hai người họ cũng mới nhập ngũ, có rất nhiều chuyện còn mờ mịt. Diệp Vinh Thu ngạc nhiên hỏi: “Sao lại vậy? Lẽ nào anh ta bị giật Nhật mua chuộc rồi?”

Bi Hồ đứng bên cạnh cười nhạt: “So với bọn Hán gian, kiểu người như thằng kia còn đáng sợ, còn khốn nạn hơn nhiều.”

Hắc Cầu hỏi: “Sao lại thế?”

Điền Cường lầm bầm nói: “Mới nghĩ thôi đã thấy tức lộn ruột lên rồi. Phạm sư trưởng lớn tuổi, sức khỏe cũng không tốt, hai năm nữa sẽ về hưu, mà về hưu rồi thì phải có người mới lên thay. Thằng khốn kia có ông cậu làm thượng thư, nó ý vào cậu mình giỏi mà hung hăng can quấy khắp quân bộ, ngay cả Phạm sư trưởng cũng không coi ra gì. Phạm sư trưởng thích đoàn trưởng của chúng ta nhất, đoàn trưởng ta cầm quân chỉ huy giỏi, đáng ra phải được thăng lên làm đoàn trưởng từ tám trăm năm trước rồi, nhưng bởi vì thằng khốn kia ra sức chèn ép nên vẫn cứ làm doanh trưởng. Mãi đến khi giặc Nhật đánh tới An Khánh, một đoàn trưởng họ Trương bị hy sinh, trong sư đoàn không còn ai tài giỏi nữa mới được thăng chức. Thằng khốn họ Đinh kia ngoài có một ông cậu ghê gớm ra thì chẳng được cái tích sự gì, nó cóc biết đánh giặc, cho nó quân bị binh lính lợi hại nhất cũng đi tong dưới tay giặc Nhật. Đoàn trưởng ta ấy, từ cầm quân đánh giặc cho đến thái độ làm người đều hơn nó tám trăm lần, cho nên nó coi đoàn trưởng như cái gai trong mắt, sợ đến lúc ấy bị giành mất chức sư trưởng.”

Diệp Vinh Thu nghe đến đây là đủ hiểu rồi, nhưng vẫn không thể tin chuyện đạn dược và lương thảo là do Đinh Hoành Lỗi âm thầm phá cản: “Nhưng..

dù gì cũng đều là người Trung Quốc, đều phải đánh giặc Nhật, có muốn tranh quyền đi nữa cũng đâu thể làm loại chuyện này? Cho dù như vậy có thể hạ được họ Cổ.. à đoàn trưởng, nhưng như vậy sẽ mất đề sông, khiến giặc Nhật đánh tới, làm như vậy thì anh ta được lợi lộc gì?”

Bi Hồ cười nhạt: “Cậu hiền lành quá nên không hiểu, ở đời không thiếu những kẻ như vậy. Nó muốn quyền lợi, địa vị cho nên quốc gia, nhân dân, trong mắt nó đều như cỏ rác. Vậy mới nói kiểu người như vậy còn đáng sợ hơn Hán gian nhiều.”

Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu đều quá sững sốt mà trầm mặc. Điền Cường vẫn còn bất bình chỉ trích những kẻ đặt ích lợi của bản thân lên trên an nguy quốc gia đại sự. Nếu phải so ra thì Diệp Vinh Thu còn ghét bọn chúng hơn cả Cổ Tu Qua. Tuy là có vài thủ đoạn và việc làm của Cổ Tu Qua khiến anh thấy bất bình không phục, nhưng dù sao Cổ Tu Qua làm vậy cũng chỉ vì muốn giữ nước cứu quốc.

Sau khi trị thương xong, mọi người đều tự đi về nghỉ ngơi, mãi đến giờ cơm chiều mới lại đi ra, họ tập hợp lại trong sân rồi lần lượt nhận cơm.

Đoàn bọn họ là đoàn nhận đồ ăn cuối cùng trong bếp có một người lính cầm muống lớn đứng bên cạnh mấy chiếc nồi to lấy cơm cho bọn họ. Diệp Vinh Thu xếp ở gần cuối hàng, đến lượt anh thì trong nồi đã chẳng còn cái gì, viên phụ bếp kia vét dưới đáy nồi một vòng, chỉ múc được một bát canh và vài cọng rau nạt. Anh ta nhìn Diệp Vinh Thu áy náy cười, sau đó rót canh vào trong bát Diệp Vinh Thu.

Hắc Cầu xếp ở hàng khác, nhưng vị trí cũng không khác Diệp Vinh Thu là bao, đến phiên hắn, trong nồi cũng chẳng còn thứ gì, chỉ có ít rau nạt.

Thật ra, cho dù có đứng phía trên cũng chẳng hơn được là bao, tìm trong mười mấy cái bát cũng không thấy miếng thịt nào, cơm thì chưa chín kỹ, rau thì nát. Ngay cả người bị thương cũng không khá khẩm hơn mấy, chỉ là nhiều rau nhiều canh hơn một chút. Vốn cũng không có gì, so với khi ở chiến trường thì nhiều đây đã hơn nhiều rồi, lẽ ra phải thấy vừa lòng, nhưng khi vô tình nhìn thấy đồ trong bát mấy tên lính ăn chậm ở đoàn khác, rồi lại nhìn lại bát của mình, quả thật khác nhau một trời một vực.

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đi qua một bên bát đầu tìm chỗ ăn, gần đó có một đoàn lính — chính là người trong đoàn của Đinh Hoàn Lỗi đang ngồi ăn, không nói đến rau ngon, trong bát bọn họ còn có thịt kho tàu hoặc thịt gà. Đám lính kia, quần áo tay chân đều sạch sẽ, không như đám lính trong đoàn của Cổ Tu Qua, trên người ai nấy đều thương tích, quần trang thì chẳng bộ nào lành lặn tử tế.

Nếu như là trước kia, có khi Diệp Vinh Thu còn chê thịt trong bát họ không đủ hương đủ sắc, nhưng từ khi bị Cổ Tu Qua ép làm lính, anh chưa từng được nhìn thấy miếng thịt nào, cho nên anh cảm lòng không đậu nhìn chăm chăm vào bát của đám người đó, trên mặt viết đầy bất mãn và oán trách — dựa vào cái gì mà bọn họ đánh trận vất vả trở về, đãi ngộ còn không bằng những tên lính không ra chiến trường?

Những tên kia nhận ra oán khí của anh, ngẩng đầu lên nhìn. Người trên vai có hai vạch thẳng ngẩng đầu lên nhìn Diệp Vinh Thu, thấy Diệp Vinh Thu gầy teo, vừa nhìn đã biết là yếu ớt dễ bắt nạt, cho nên nhếch môi nở nụ cười khinh bỉ: “Ồ, lính nhà ai thế kia, đói đến mặt mũi tái xanh rồi. Nghiệp chướng, nghiệp chướng. Mấy anh em, đều là lính với nhau cả, ta cho họ ít thịt ăn đi.”

Diệp Vinh Thu không thích loại ngữ khí này, chân mày càng nhíu chặt, nhìn tên kia đầy cảnh giác. Hắc Cầu ngẩng đầu lạnh lùng đánh giá tên trung úy và đồng bọn của hắn, sau đó ngồi dịch đến bên người Diệp Vinh Thu.

Tên trung úy kia nói liền làm, gấp một miếng thịt gà trong bát ra, nhưng không bỏ vào bát của Diệp Vinh Thu mà trực tiếp ném xuống đất, như cho chó cho gà ăn. Tên kia nhìn miếng thịt dưới đất rồi chép miệng: “Nào, ăn đi, đừng khách sáo, không cần cảm ơn đâu.” Sau khi nói xong, cả đám bọn chúng bắt đầu cười cợt. Mọi người xung quanh đều dừng việc trong tay nhìn về phía bên đây, mọi người lặng như tờ khiến điệu cười của bọn chúng càng thêm trơ tráo vô sỉ.

Diệp Vinh Thu sững sốt, nhất thời lửa giận xông lên đầu. Anh đặt bát trong tay xuống, đứng mạnh dẫy, gương mặt trắng mịn bởi vì tức giận mà đỏ bừng lên: “Mì!”

Hắc Cầu kéo tay anh, cũng từ từ đứng lên.

Tên trung úy kia không sợ Diệp Vinh Thu, nhưng Hắc Cầu đứng bên cạnh anh, vóc dáng cao lớn, nét mặt lại lạnh lùng, nhân thần toát lên vẻ tàn bạo, rất có lực uy hiếp, khiến tên kia cũng phải đặt bát xuống đứng lên để lấy khí thế. Đám lính đứng bên cạnh tên kia cũng không cam lòng mà đứng lên.

Tên trung úy tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, chỉ vào miếng thịt gà dính cát dưới mặt đất: “Ăn đi, đừng lãng phí.”

Tên đứng bên cạnh giúp hắn ra oai: “Sao, cái vẻ mặt gì thế kia? Muốn đánh nhau hả?”

Diệp Vinh Thu vô cùng tức giận. Anh vốn là một thiếu gia sống trong nhung lụa được cưng chiều từ bé, tuy hai cuộc chiến tranh đã mài đi ít nhiều nhuệ khí của anh, nhưng anh biết đó là ở chiến trường, đối mặt với mình là đám ác ma không có đạo lý. Nhưng bây giờ, đối mặt với anh lại chính là quân nhân Trung Quốc, hơn nữa, anh cũng không làm gì sai, thậm chí còn hết mình góp sức vì nước vì dân, dựa vào đâu mà bọn chúng dám miệt thị vũ nhục anh?

Hắc Cầu tiến lên phía trước, bảo hộ Diệp Vinh Thu ở phía sau, môi hắn nhếch lên nở nụ cười, nhưng ánh mắt vẫn lạnh băng: “Đánh nhau gì chứ. Bọn tôi vừa đánh giặc Nhật xong, mệt mỏi rồi, đâu có được nhân hạ thoải mái như mấy người.”

Tên trung úy sững sốt một chút, cả giận nói: “Có ý gì? Đánh được giặc Nhật thì giỏi lắm à? Cậu nghĩ chúng tôi không biết đánh chác?”

Hắc Cầu cười nhưng không nói.

Tên trung úy kia nhìn quân hàm trên vai hắn, cười lạnh nói: “Ồ, binh nhất hả? Sao, mới đánh có tí trận đã ti toe tưởng mình giỏi lắm chứ gì?” Tên kia có tình nghi ngờ người cho Hắc Cầu thấy rõ quân hàm trên vai mình, lười biếng nói: “Tôi đánh giặc Nhật nhiều rồi, nhưng chưa từng đánh đến nỗi bại đất

bám đầy người, mặt mũi ra sao cũng không nhìn rõ.”

Đám lính đứng cạnh tên kia cười ồ lên.

Hắc Cầu không tức giận, quét mắt nhìn một lượt, thấy trong đám người kia, quân hàm thấp nhất cũng là hạ sĩ quan. Đột nhiên hắn cất tiếng hỏi tên trung úy: “Anh làm lính bao năm rồi?”

Tên trung úy kia sùng sốt, dương dương tự đắc nói: “Ba năm, sao?”

Hắc Cầu gật đầu: “Nếu ba năm sau anh còn sống, bắt kẻ anh lên thứ bậc gì, tôi cũng mời anh ăn gà cay Trùng Khánh.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều sùng sốt. Tên trung úy kia ngó người ra một hồi mới hiểu ý tứ trong câu “Bắt kẻ anh lên thứ bậc gì” của Hắc Cầu. Nói cách khác, Hắc Cầu nghĩ ba năm sau cấp bậc của hắn sẽ cao hơn anh ta. Cũng không phải cao hơn trung úy, mà cao hơn chính anh ta khi ấy.

Mặt tên trung úy nhất thời đen lại, lạnh lùng quan sát Hắc Cầu: “Dựa vào cậu? Cái loại cậu thì có cái gì?”

Diệp Vinh Thu tức giận cực kỳ, từ phía sau Hắc Cầu đi lên, sóng vai cùng với hắn: “Thế anh nghĩ anh có cái gì?”

Hắc Cầu kéo tay anh, ý bảo anh bình tĩnh chờ giận dữ. Hắn nhìn chăm chăm vào mắt tên trung úy, trong mắt lóe lên tia hưng phấn: “Vây đi, chờ xem thế nào?”

Tên trung úy kia nhìn Hắc Cầu, lại nhìn Diệp Vinh Thu, lạnh lùng nói: “Bình nhất, bình nhì, tôi nhớ hai cậu rồi. Cứ chờ xem!”

Hắc Cầu nhún vai, kéo Diệp Vinh Thu ngồi xuống, tiếp tục ăn đồ của mình. Lúc này Bì Hồ và Điền Cường cũng mới chen tới, bọn họ lấy com muộn hơn Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu, thấy bên này âm ỉ liên tục tới xem.

Nam tử hán Đông Bắc – Điền Cường đã sớm chường mắt mấy tên ở đoàn kia, anh ta cười cười nói với Hắc Cầu: “Ban này thấy bên này ồn ào lắm cơ, cậu nói gì với đám rùa kia vậy?” Anh ta liếc mắt nhìn miếng thịt gà dưới đất: “Con rùa nào tự cắt thịt mình ra thế kia?”

Mấy tên lính kia lập tức ngẩng đầu lên, một tên thượng sĩ ngồi trong đó cười nhạt: “Thịt rùa thường cho rùa ăn đó. Mau ăn đi, không biết sau này còn có cơ hội sống để mà ăn thịt nữa hay không.”

Đột nhiên Điền Cường sai một bước dài đi đến nhặt miếng thịt, sau đó bỏ nhào về phía tên thượng sĩ vừa nói kia rồi ngã xuống đất, nhét miếng thịt bản vào trong mồm tên đó: “Nào nào, để tôi dứt thịt rùa cho rùa con ăn nào.”

Tên thượng sĩ kia không kịp đề phòng bị anh ta nhào tới, lập tức gãy ra, mọi người xung quanh lấy lại tinh thần, vội vã xông lên kéo Điền Cường ra. Trên vai Điền Cường có vết thương, bị bọn họ ra sức kéo đau không chịu được, lão đảo ngã xuống. Tên thượng sĩ kia tức giận bò dậy, nhổ miếng thịt trong miệng ra, rút khẩu súng lục bên hông rồi chĩa vào người Điền Cường: “Mày muốn chết hả?!”

Tên trung úy kia đứng lên, nhìn Điền Cường bị đè dưới đất, cười lạnh nói: “Hạ sĩ quên mà dám mạo phạm thượng sĩ. Có biết trong quân đội kỷ luật là quan trọng nhất không? Xem ra đám lính cận bã chúng mày không hiểu được!”

Điền Cường hung tợn trừng hắn, nhưng tay chân đều bị đè chặt không nhúc nhích được.

Đột nhiên tên trung úy kia lão đảo chúi người về phía trước, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Có người đập mạnh vào mông tên đó từ phía sau. Trung úy quay đầu lại, tức giận quát: “Thằng khốn nào muốn chết?!” Vừa dứt lời, cả người liền ngã ra —— một họng súng đen ngòm chĩa vào đầu hắn.

Cố Tu Qua chĩa súng về phía tên trung úy, Lưu Văn và Quách Võ theo phía sau, gã nghiêm mặt nói: “Trung úy quên mà dám nhục mạ một trung tá? Kỷ luật quân đội đâu hết cả rồi? Nào này là nào heo hả?” Ánh mắt gã sắc lẹm, liếc về phía tên thượng sĩ rút súng ra đầu tiên kia, tên thượng sĩ bị khí thế của gã làm cho kinh hãi, không nhìn được mà run lên, buông tay cầm súng xuống. Đám lính giữ chặt người Điền Cường cũng nhanh chóng thả anh ta ra.

Cố Tu Qua thu súng về lấy tay áo lau lau, cười hi hi nói: “Ly liên trường, tôi chỉ đùa chút thôi. Súng đâu dùng thế này? Súng dùng để đuổi giặc bảo vệ quốc gia mà!”

Tên trung úy phần nộ lui về phía sau hai bước, nhìn chăm chăm Cố Tu Qua cười lạnh nói: “Cố đoàn trưởng, tôi nhớ bản mặt anh rồi.”

Cố Tu Qua cười nói: “Ly liên trường, tôi cũng nhớ mặt cậu rồi.”

Tên trung úy nhổ nước bọt xuống đất, ngẩng cao đầu ưỡn ngực dẫn người của mình rời đi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57

CHƯƠNG 57.

Com nước xong, Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu liền về nhà kho. Lần này Cố Tu Qua không thể xếp cho họ trong một phòng riêng, nên để hai người họ ở trong kho hàng, tất cả sách và vũ khí đều được đặt ở trong đây, để Diệp Vinh Thu từ từ nghiên cứu. Vốn là gã chỉ tính xếp Diệp Vinh Thu ở trong kho, nhưng Diệp Vinh Thu lại muốn ở cùng Hắc Cầu, Hắc Cầu cũng đồng ý, Cố Tu Qua thấy vậy cũng đành phải ưng thuận, tiện thể để Hắc Cầu giúp Diệp Vinh Thu vận chuyển thảo dược vũ khí.

Mới ăn com xong, Diệp Vinh Thu không thể chuyên tâm đọc sách ngay được, anh khó chịu đi tới đi lui trong phòng: “Bọn rùa kia! Tức chết người ta mà!”

Hắc Cầu ngồi trên ghế, không thích anh đi tới đi lui đóng đưa trước mắt nên kéo anh ngồi xuống đùi mình: “Giận cái gì chứ?”

Tuy rằng Diệp Vinh Thu đã làm lành với Hắc Cầu, nhưng anh vẫn không hài lòng với đáp án Hắc Cầu cho mình, đồng thời anh cũng biết tình cảm Hắc Cầu dành cho mình chưa tới mức độ yêu, cho nên anh không muốn tiếp xúc thân mật quá nhiều với hắn, thế là anh không tự nhiên chui ra khỏi lòng Hắc Cầu, đi ra một bên đứng.

Hắc Cầu thấy anh không chịu, cũng không cưỡng ép, tuy rằng hắn rất thích ôm Diệp Vinh Thu. Dù sao trước đó hắn cũng đã chọc tức Diệp Vinh Thu, bây giờ không chiến tranh lạnh nữa là tốt lắm rồi, không được ôm thì cũng đành phải chấp nhận thôi.

Lúng túng qua đi, Diệp Vinh Thu vẫn gặm dừ ngất trời: “Bọn chúng có bản lĩnh sao không đi đánh giặc Nhật đi? Bọn chúng thì có gì hơn người chứ! Nếu họ Đinh thật sự muốn lật đổ họ Cố, sao không tự mình ra chiến trường đuổi giặc đi? Đáng lẽ ra tên đấy nên bám chặt lấy họ Cố mới đúng, như vậy mới sống lâu thêm được mấy ngày!”

Hắc Cầu nở nụ cười: “Không phải anh rất ghét đoàn trưởng sao?”

Mặt Diệp Vinh Thu đen lại, hừ lạnh nói: “Ghét! Nhưng còn ghét họ Đinh và đám lính của tên ấy hơn!”

Hắc Cầu nói: “Người như vậy tôi thấy nhiều rồi, bọn họ đang ghen tị với chúng ta đây, cho nên mới đi gây sự với chúng ta.”

Diệp Vinh Thu sùng sốt: “Ghen tị?” Tuy rằng anh chẳng thấy đám kia có gì hay ho tài giỏi, nhưng giờ anh và đám thù hằn của Cố Tu Qua đều áo rách quần manh, muốn gì cũng không có, còn bị giặc Nhật đánh cho suýt chút nữa xuống gặp Diêm Vương, chính anh cũng không biết mình có cái gì để người ta phải ghen tị.

Hắc Cầu ôm đầu tựa lưng vào ghế, cặp chân dài vươn ra: “Quốc nạn ập xuống rồi, người muốn làm anh hùng thì nhiều lắm, có mấy quân nhân không muốn cứu nước chứ? Cứ cho là muốn quyền thế đi, nhưng có cái mác ‘bản lĩnh đuổi giặc chạy’ chẳng phải càng danh chính ngôn thuận hơn sao? Bọn họ không muốn theo một tên đoàn trưởng chỉ biết chọc ngoáy nội bộ, nhưng lại không có dũng khí gây sự với anh ta, không còn cách nào khác nên quay ra chỗ chúng ta chọc ngoáy.”

Diệp Vinh Thu lẩm bẩm nói: “Bọn chúng muốn cứu quốc á? Tôi thấy bọn chúng sợ chết thì có, cho bọn chúng ra chiến trường, vừa thấy giặc đã chạy cong đất rồi!”

Hắc Cầu nói: “Ai mà chẳng sợ chết, nhưng phải xem chết thế nào mới đáng chứ. Nếu bọn chúng không đổ kị với chúng ta thì tự nhiên gây sự làm gì. Không bằng về phòng đánh một giấc cho rồi. Bởi bọn chúng đổ kị, nên mới điều võ giương oai với anh.” Nói rồi hắn liếc nhìn Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu bị hắn nhìn đến mức mặt nóng bừng lên, cảm giác như Hắc Cầu không chỉ nói về Lý liên trường mà còn đang nói bóng nói gió mình —— anh cũng biết trước kia mình ngạo mạn thế nào mà. Diệp Vinh Thu nhỏ giọng phản bác: “Cũng không thể nói như vậy. Chẳng hạn tôi khinh thường đám ăn xin, như vậy cũng là tôi đổ kị với họ sao?”

Hắc Cầu buồn cười hỏi anh: “Anh thấy chúng ta bây giờ có khác gì ăn xin không? Tôi hỏi anh. Anh có tự nhiên đi gây chuyện với người ăn xin không? Nếu không có việc gì, liệu anh có tự nhiên đi ra đá bắt bọn họ, vừa thấy họ trên đường đã mắng chửi không?”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi đâu đến mức như vậy.”

Hắc Cầu nói: “Đó, chính là như vậy. Nếu anh thực sự khinh thường họ, anh sẽ không để ý tới họ, có khi họ đi qua trước mặt anh anh cũng chẳng hay biết. Nhưng tên Lý liên trường kia, tự nhiên nhảy ra đối co với ta, nếu không phải đổ kị thì chắc là ăn no rừng mờ.”

Diệp Vinh Thu suy nghĩ một chút, thấy lời hắn nói cũng có vẻ đúng.

Hắc Cầu nói tiếp: “Có lẽ họ quá trống rỗng, không được đi đánh giặc, không thể làm chuyện mình muốn, mà ta lại được làm, nên bọn họ đi gây chuyện với chúng ta. Anh đừng nghĩ là họ ngang ngược, có lẽ chính họ cũng không biết trong lòng người khác mình lại thành ra như vậy, bởi thế cho nên bọn họ muốn tìm người giúp họ chứng minh rằng bọn họ rất mạnh. Nếu anh không giận dữ với bọn họ, coi như bọn họ không tồn tại, có lẽ bọn họ sẽ tức chết luôn.”

Diệp Vinh Thu càng nghĩ càng thấy đúng, theo đó là một ít cảm giác hối lỗi và xấu hổ. Lúc còn ở Trùng Khánh, anh luôn tỏ vẻ ngạo mạn với Hắc Cầu, hận không thể bắt Hắc Cầu nhận sai, buồn bã hồi hận trước mặt mình, nhưng thật ra chính anh cũng hiểu rõ, Hắc Cầu so ra lực lượng hơn anh, Hắc Cầu

có thể làm được những chuyện anh muốn nhưng không làm được, cho nên anh phải ra về ngạo mạn để che giấu thứ gì đó. Anh hỏi Hắc Cầu: “Sao cậu biết được?”

Hắc Cầu cười cười, nói: “Bởi tôi cũng từng ghen tị.”

Diệp Vinh Thu có chút kinh ngạc, tò mò hỏi: “Cậu ghen tị với ai?”

Hắc Cầu lại liếc mắt nhìn Diệp Vinh Thu, liếm liếm răng, sau một lúc cười nói: “Không nói cho anh biết.” Vì sao tôi không bắt nạt người khác mà chỉ thích bắt nạt mỗi mình anh, vì sao tôi thích chọc anh đến khóc, sẽ không nói cho anh biết đâu.

Diệp Vinh Thu nóng nảy: “Ai nha, mần răng mà không nói?” Ngưng một chút, anh bưng tỉnh hiểu ra: “Nói vậy, người kia tôi có biết không?”

Hắc Cầu tung tung rung chân: “Không nói cho anh biết.”

Diệp Vinh Thu tức giận dậm chân: “Cậu, cậu!”

Hắc Cầu hỏi anh: “Giờ không giận nữa rồi?”

Đúng là Diệp Vinh Thu quá ngây thơ, cứ như vậy bị hấn dất mũi rồi sang chuyện khác, anh nghe lời hấn nói rồi suy nghĩ một chút, càng nghĩ càng đắc ý, anh như vậy mà cũng có thể làm chuyện người khác muốn mà không được, mặt mày hớn hờ nói: “Không giận. Hèn chi cổ nhân nói, người đáng trách tất có chỗ thương cảm. Sau này tôi không thêm phản ứng lại bọn họ nữa, cho bọn họ tức chết luôn.”

Hắc Cầu nói: “Vậy là tốt rồi. Anh đi đọc sách đi, trời tối rồi, đọc một lúc rồi ngủ.”

Diệp Vinh Thu liền ngồi sang một bên đọc sách.

Hắc Cầu không có việc gì để làm, chỗ sách nước ngoài kia, một chữ bẽ đôi hấn cũng không hiểu, thế là hấn chăm chú nhìn Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu đọc sách rất nghiêm túc, quên mất trong phòng còn có một người khác nữa, thi thoảng anh nhú mày tự hỏi, sau đó cầm bút lên viết viết vẽ vẽ một chút, đến khi hiểu được nội dung trong sách liền cười vui vẻ.

Hắc Cầu cứ nhìn Diệp Vinh Thu như vậy mãi, dần dần cảm thấy mờ mịt. Diệp Vinh Thu lúc này và mèo Tiểu Bạch trước kia mà hấn biết cứ như không phải cùng một người, khi ấy Diệp Vinh Thu không có vỏ bọc hoàn hảo để che đậy bản thân, mà bên trong anh cũng đầy khuyết điểm nhưng lại ngốc nghếch dễ vạch trần. Nhưng Diệp Vinh Thu của ngày hôm nay rất nghiêm túc, hấn cảm thấy lớp vỏ bên ngoài của Diệp Vinh Thu bây giờ tốt hơn trước rất nhiều, và anh ấy cũng không còn vô dụng như trước kia nữa.

Diệp Vinh Thu đọc xong một thiên luận văn, lúc này mới phát hiện cổ của mình rất mỏi. Anh xoa gáy thư giãn gân cốt, vừa ngẩng đầu lên liền thấy Hắc Cầu đang nhìn chòng chọc về phía mình. Diệp Vinh Thu giật dừ trừng hấn: “Nhìn tôi chăm chăm làm cái gì?”

Hắc Cầu cong môi cười: “Anh đẹp lắm.”

Mặt Diệp Vinh Thu đỏ lên, hung tợn trừng mắt hấn: “Đồ xấu miệng, nói nghiêm túc đi.”

Hắc Cầu nâng mi: “Thế cậu vừa nãy không nghiêm túc à?”

Diệp Vinh Thu cúi đầu đóng sách lại: “Cậu đi chết đi.”

Hắc Cầu hỏi anh: “Hay anh thấy mình không đủ đẹp?”

“Ai nha!” Diệp Vinh Thu không nhịn được: “Cậu bớt nói nhảm đi.”

Hắc Cầu nhún vai, đứng lên trái chân.

Diệp Vinh Thu chậm rãi cất sách vở, lăm bằm trong lòng: Bảo cậu không nói cậu liền im? Hóa ra lời ban nãy không phải thật lòng sao? Nếu là thật lòng thì sao không kiên trì thuyết phục người ta một chút hả? Đồ con rùa!

Hắc Cầu trái chân xong, còi quân trang chui vào chân, vỗ vỗ chỗ bên cạnh: “Cún nhật, ngủ thôi!” ()

Diệp Vinh Thu cả giận nói: “Cún nhật cái gì! Bớt nói càn đi!”

Hắc Cầu cười ha ha: “Ừ, không còn mặt trời nữa rồi. Ngủ đi, không còn sớm nữa.” (Hắc Cầu chơi chữ, Nhật còn có nghĩa là mặt trời)

“Cậu!!” Diệp Vinh Thu giận đến mức đỉnh đầu bốc khói, đi lên đá mạnh vào mông Hắc Cầu.

“Aiiii!” Hắc Cầu đỡ lưng yếu ớt nói: “Tôi là người bệnh đó!!! Nếu không phải cún nhật thì anh có lương tâm một chút đi!”

Diệp Vinh Thu luống cuống, vội vã ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương trên lưng hấn: “Xin lỗi, có đụng tới vết thương không?” Ngưng một chút, anh lại cả giận nói: “Ai bảo cậu nói bậy làm gì.”

Thật ra anh cũng không đá vào vết thương của Hắc Cầu, Hắc Cầu chỉ chọc anh chút thôi. Thấy Diệp Vinh Thu bị mắc lừa, hần cười ha ha ngồi dậy, thích ý nằm úp sấp xuống thành hình chữ đại: “Giúp tôi xoa bóp cái, mới lưng quá.”

Diệp Vinh Thu sững sốt một lúc mới biết mình lại bị lừa. Đứng trước Hắc Cầu, anh chẳng thắng nổi một lần nào, vô luận là hành động hay tâm tình cũng đều bị hấn dắt mũi dẫn đi, bị động vô cùng. Sự bị động này khiến anh cảm thấy sợ hãi không biết phải làm sao. Đột nhiên Diệp Vinh Thu thấy tức giận vô cùng, đen mặt bỏ Hắc Cầu lại, đi qua một bên nằm xuống, kéo chăn chôn mặt vào trong mặc kệ phản ứng của Hắc Cầu.

Hắc Cầu thấy anh giận dữ, khẽ đẩy đẩy người anh: “Này.”

Diệp Vinh Thu dùng lưng gạt tay Hắc Cầu ra, tiếp tục vui đầu bực dọc không đếm xỉa tới hần, ủy khuất muốn khóc òa. Anh hận tâm tình lúc này của mình vô cùng. Cũng. cũng không phải anh không thừa nhận, anh động tâm, anh thích Hắc Cầu, thích. thích rất nhiều, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng thích ai như vậy. Anh vẫn luôn tự cao kiêu ngạo, cho rằng không có ai vừa mắt mình, không ngờ cuối cùng mình lại nhìn trúng một tên cả lợ phát phơ suốt ngày tung tung! Hắc Cầu có một đồng khuyết điểm, nhưng vào mắt anh cái gì cũng thành tốt hết, duy chỉ có một điểm anh không chịu được, hơn nữa ấy lại là một điểm trí mạng —— Hắc Cầu không thích anh giống như anh thích Hắc Cầu!

Hắc Cầu thấy Diệp Vinh Thu không chịu để ý tới mình, liền vờn tay cách một lớp chăn xoa xoa nơi đỉnh đầu anh, sau đó tắt đèn đi ngủ.

Sớm hôm sau, Hắc Cầu dậy trước Diệp Vinh Thu. Hần rời giường xếp chăn, lúc này Diệp Vinh Thu cũng tỉnh lại. Chuyện tối qua Hắc Cầu ném ra sau đầu rồi, hần thuận miệng nói: “Đi ăn sáng đi.”

Nhưng Diệp Vinh Thu vẫn còn nhớ, đồng thời thấy có chút mất tự nhiên, anh không nhìn Hắc Cầu mà đi thẳng ra ngoài rửa mặt. Hắc Cầu có chút không hiểu, bước theo anh ra ngoài.

Hai người rửa mặt xong liền đi lấy bữa sáng. Cũng giống như hôm qua, đoàn bọn họ bị xếp ở sau cùng, đến phiên họ chỉ còn lại một ít bánh bao đưa muối và một bát cháo loãng chỉ có hơn mười hạt gạo.

Cổ Tu Qua và Lưu Văn Quách Võ cùng mọi người đi nhận bữa sáng, đồ ăn đều như nhau cả. Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu ngồi ở gần bọn họ, bắt đầu gặm bánh bao đen trong tay.

Đúng lúc này, Đinh Hoành Lỗi dẫn một gã thân tín đi tới. Lúc đi đến trước mặt Cổ Tu Qua, hần dừng lại, liếc nhìn bát cháo loãng trong tay gã, giả vờ kinh ngạc nói: “Sao đoàn của anh lại ăn thứ này vậy?” Hần cố ý quơ quơ bánh bao thấy rõ nhân thịt trong tay mình.

Cổ Tu Qua liếc nhìn bánh bao trong tay hần, mỉm cười nói: “Nhân gì vậy? Thịt giặc con à?”

Đinh Hoành Lỗi đang định bỏ bánh bao vào miệng, nghe xong lời này, sắc mặt liền cứng đờ, nghĩ mà thấy buồn nôn, buông tay xuống, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Phải rồi, đáng ra lúc này Cổ đoàn trưởng đang phòng thủ ngoài bờ sông, trong sư đoàn không có nhiều lương thực, cho nên chỉ được ăn như vậy thôi.”

Cổ Tu Qua cười nhưng không nói.

Đinh Hoành Lỗi cũng cười lạnh một tiếng, dẫn thủ hạ của mình rời đi.

Hần đi rồi, Cổ Tu Qua nâng bát cháo loãng lên uống cạn một hơi, sau đó thở dài thườn thượt.

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu nghe thấy gã cười nói với Lưu Văn và Quách Võ: “Vốn là tôi không có hứng thú gì với chức sư trưởng kia.. Nhưng xem ra tôi phải chơi một chút để đáp lại ‘ân tình’ kia của Đinh đoàn trưởng.”

.o.

(O)Cún nhật: Nguyên văn là ‘tiểu cẩu nhật’. Trong đó ‘cẩu nhật’ (狗 日 的) là một câu vắn dùng để mắng chửi người, ý chỉ người có địa vị thấp kém, có thể phát sinh quan hệ với chó. Chữ ‘Nhật’ trong từ kia có thể hiểu là ‘phát sinh quan hệ ***’.

Do Mai Mai dùng từ này để gọi Thu Thu nên mình edit theo kiểu mềm nhất là ‘Cún nhật’, nhưng bản chất của câu này là nói mĩa, cạnh khốe nhau chứ không phải gọi yêu gọi thương gì đâu Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

CHƯƠNG 58.

Ăn sáng xong, Cố Tu Qua cho triệu tập cả đoàn để bắt đầu huấn luyện. Tuy rằng Cố Tu Qua nhìn trúng trình độ học vấn và sự hiểu biết của Diệp Vinh Thu, nhưng ban ngày anh vẫn phải luyện tập như thường, chỉ là yêu cầu không quá nghiêm khắc như mọi người. Bởi vì có rất nhiều kiến thức phải thao tác mới hiểu rõ được.

Lúc huấn luyện, Hắc Cầu vô cùng chuyên tâm, hắn không chỉ làm theo lời chỉ bảo mà còn chủ động học tập tất cả những gì hắn có thể học được. Hắn biết mình không có nhiều thời gian để lần lựa, có rất nhiều chiến sĩ không có cơ hội huấn luyện đã phải cầm vũ khí ra chiến trường, chẳng bao lâu nữa họ sẽ lại phải lên đường, cho nên hắn muốn tranh thủ từng phút từng giây khi còn ở đây.

Sau bài huấn luyện thể chất là bài huấn luyện xạ kích. Tuy đã về tới quân bộ, nhưng đạn phát tới tay vẫn rất ít ỏi. Đạn để bắn giặc còn thiếu thì lấy đâu ra đạn để luyện tập? Cố Tu Qua thất lúng búng bụng, cuối cùng mỗi ngày phát mỗi người năm viên đạn để luyện tập —— nhưng không phải ai cũng được phát, chỉ có những tay súng trường mới được thôi, pháo binh, lính cận vệ và quân y lúc ra chiến trường không cần súng nên không được phát.

Hắc Cầu vô cùng quý trọng những viên đạn mà hắn được phát, mỗi lần bắn đều phải ngắm tới ngắm lui, giả vờ bắn rất nhiều lần, sau đó mới bắn ra viên đạn trân quý.

Năm phát đạn hắn bắn, phát nào phát nấy đều trúng mục tiêu.

Hắc Cầu bắn súng xong quay đầu lại, thấy Cố Tu Qua đang đứng sau lưng mình, vẻ như đã đứng đây lâu rồi. Cố Tu Qua cười nói: “Không tồi.” Gã lại móc vài viên đạn ra đưa cho Hắc Cầu: “Cậu thử bắn nhanh xem.”

Hắc Cầu nhận đạn gã đưa rồi bắn nhanh, vẫn như trước đạn đều trúng bia. Thật ra bắn trúng được như vậy, công trạng đều thuộc về khẩu 38 cá. Độ chính xác của khẩu súng này rất cao, rất nhiều xạ thủ được huấn luyện một thời gian xong đều có thể bắn bách phát bách trúng bằng khẩu súng này. Nhưng Hắc Cầu mới làm lính không lâu, tính đến nay còn chưa đủ một tháng, số lần được huấn luyện cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, nên có thể bắn nhanh như vậy là rất đáng nể.

Cố Tu Qua vỗ vỗ vai hắn: “Không tồi. Cậu tư chi linh hoạt, khả năng phối hợp tay mắt rất tốt. Nếu ở thời vũ khí lạnh là đã có thể xưng cao thủ được rồi.” Ngưng một chút, gã thờ dãi nói: “Tiếc là bây giờ cũng không phải thời vũ khí lạnh, binh lính, thậm chí tướng lĩnh cũng không thể phát huy năng lực bản thân như trước kia. Để đánh được một trận, phải liên quan đến rất nhiều yếu tố khác, thực lực cùng quan hệ nước ngoài như nào, khả năng kinh tế, quản lý, ngoại giao ra sao... Những người có thể phát huy khả năng của mình thực sự quá ít, quá ít rồi.” Càng nói lại càng thêm bi ai. Mộng cứu quốc vẫn còn đó, nhưng tiếc rằng gã chỉ là một người dân quân đánh được vài trận đẹp mà thôi.

Hắc Cầu cười cười: “Có thì vẫn có đó, nhưng toàn phát huy theo hướng lệch lạc.”

Cố Tu Qua dừng một chút, nâng mi: “Nói hay lắm.” Gã đón lấy khẩu 38 trong tay Hắc Cầu, nói: “Cậu chờ một chút, tôi đi đổi súng cho cậu.” Nói rồi cầm khẩu súng của hắn đi.

Không bao lâu, Cố Tu Qua quay trở về, cầm trong tay một khẩu súng trường của Trung. Gã đưa khẩu súng trường kia cho Hắc Cầu, nói: “Cái này là đồ nhà xưởng Trung Quốc ta chế tạo ra, bắt chước mẫu súng của Đức, dùng đạn 7,92mm, khẩu súng Đức tạo được gọi là Mauser 24. Tôi thích loại súng này, lực sát thương lớn, nhưng lực không chế và độ chuẩn xác thì còn thua khẩu Shiki38 kia. Súng ta bắt chước súng Đức nên chất lượng cũng kém một chút, nhưng vẫn dùng rất tốt, bây giờ cậu dùng khẩu 38 tốt rồi, có thể chuyển qua dùng khẩu này.” Nói rồi gã đưa năm viên đạn cho Hắc Cầu.

Hắc Cầu nạp đạn vào, quay về phía bia ngắm bắn thử ba phát, chỉ có một phát trúng, nhưng phát trúng kia khiến bia ngắm bị bắn đến thùng ra, hiển nhiên lực sát thương lớn hơn khẩu 38 nhiều. Hắn lại thử bắn nhanh hai phát, nhưng đều không trúng bia.

Cố Tu Qua vỗ vỗ vai hắn: “Cậu không tồi, rất giỏi. Chỉ tiếc bây giờ thế cục không tốt, lính ta không có nhiều đạn để luyện tập. Năm ấy ở Đông Bắc, mỗi đêm tôi phải bắn hơn mười đầu đạn mới có thể luyện bắn súng được như bây giờ. Nhưng mà thời thế tạo anh hùng, tôi rất xem trọng cậu.” Gã quan sát Hắc Cầu từ trên xuống dưới một lượt, cười hi hi hỏi: “Tôi thấy bộ dạng cậu hôm nay khác hẳn với mấy hôm trước, có vẻ trầm ổn hơn nhiều. Giờ đã biết sao mình lại nhập ngũ rồi hả? Biết tại sao mình lại cầm súng lên rồi hả?”

Hắc Cầu mỉm cười, hắn nhìn sang Diệp Vinh Thu đứng gần đó, sau đó đảo mắt nhìn binh lính ở xung quanh, cuối cùng cúi đầu nhìn xuống chân mình. Hắn gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Cố Tu Qua hỏi hắn: “Để làm gì?”

Hắc Cầu nói: “Để bảo vệ những người mà tôi coi trọng, đã mất quá nhiều rồi, giờ tôi không muốn phải nhìn người khác ra đi nữa.”

Cố Tu Qua nâng mi, giọng nói lên với hắn: “Mục tiêu này không tồi.”

Nơi này có rất nhiều binh lính, họ không có lương thảo không có đạn dược, vào thời điểm khó khăn nhất cũng chỉ biết kiên trì, bởi vì họ đều có lý do để kiên trì. Có người là vì phải đoạt nhà vườn mình về, có người là để bảo thù cho người thân, bạn bè đã mất, có người chỉ vì làm như vậy họ mới có thể sống sót. Những người mang đại nghĩa trong lòng không nhiều, nhưng những mục tiêu nhỏ này giúp họ đến với nhau, hợp lại thành một đoàn, làm nên được những chuyện vĩ đại.

Cố Tu Qua xoay người tính rồi đi, Hắc Cầu kéo tay gã lại: “Đoàn trưởng.”

Cố Tu Qua ngạc nhiên hỏi: “Còn việc gì nữa?”

Hắc Cầu nói: “Anh giảng kinh nghiệm đánh giặc cho tôi đi, những gì mà anh thấy hữu dụng ấy, gì cũng được.” Hắc không có nhiều thời gian để tìm tòi, hắc muốn trở nên mạnh mẽ, lập tức trở nên mạnh mẽ, mạnh đến mức có thể bảo vệ được tất cả những gì mà hắc muốn bảo vệ.

Cổ Tu Qua nở nụ cười: “Được thôi, đã tâm không nhỏ. Theo tôi nào, để tôi giảng kinh nghiệm cho cậu.”

Huấn luyện xong, Diệp Vinh Thu liền quay về nhà kho của mình, dựa vào tranh ảnh vũ khí trong sách mà bắt đầu tháo súng. Có kinh nghiệm trước rồi, có thể nói là quen tay hay việc, anh kiên nhẫn kiểm tra từng tí một, phát hiện buồng đạn phía trên một khẩu Mauser 24 bị đè ép tới biến dạng, nên không thể bắn ra đạn được mà trong kho còn có một khẩu súng Mauser 24 bị nứt cạnh. Anh nghiên cứu một hồi, chọn linh kiện tốt trong hai khẩu súng ra để lắp vào thành một khẩu, chỗ linh kiện hỏng thì để sang một bên. Sau khi lắp xong, Diệp Vinh Thu đi ra ngoài hỏi xin một viên đạn để thử một chút, kết quả khiến anh mừng rỡ vô cùng: Sau khẩu súng Tiệp Khắc hạng nhẹ kia, anh lại sửa được một khẩu súng trường của Đức.

Thành quả này khiến lòng tin của Diệp Vinh Thu tăng lên nhiều. Nếu nói lần trước là anh mèo mù vớ cá rán thì lần này, anh đã thực sự hiểu rõ các bộ phận trong khẩu súng. Máy thử máy móc này thoát nhìn rất khó, nhưng chỉ cần có quyết tâm thì chúng hoàn toàn có thể bị người ta nắm rõ trong lòng bàn tay! Người phương Tây họ có thể làm được thì người Trung Quốc cũng có thể!

Diệp Vinh Thu ngồi trong kho đọc sách súng ống đến ngien, anh thử tháo vài khẩu súng của vài quốc gia khác nhau ra, phân loại rồi tổng kết, phát hiện các bộ phận cấu thành quanh đi quẩn lại chỉ có vài thứ về cơ bản thì đều giống nhau, chỉ có vài chi tiết thay đổi một chút, dẫn đến tính năng khác nhau. Hiện tại, Diệp Vinh Thu vẫn chưa hiểu rõ từng bộ phận có ảnh hưởng gì đến nguyên lý hoạt động của súng ống, cho nên anh đặt một loạt linh kiện ra trước mặt, lại lấy một quyển sổ tay ra, cẩn thận ghi chép sự khác nhau giữa các chi tiết và cấu tạo trong từng khẩu súng.

Đến khi trời tối mịt, Hắc Cầu về nhà kho gọi Diệp Vinh Thu đi ăn, Diệp Vinh Thu vẫn còn lưu luyến không muốn buông súng trong tay. Mãi vui đầu vào công việc khiến Diệp Vinh Thu quên mất tối qua mình giận đối Hắc Cầu. Hắc Cầu véo gáy anh một cái: “Đi ăn trước đi không hết cơm bây giờ. Ăn xong quay về tha hồ nghiên cứu.” Nghe Hắc Cầu nói vậy, Diệp Vinh Thu ngoan ngoãn bỏ súng trong tay xuống đi ra cùng với hắc.

Ra cửa rồi Diệp Vinh Thu mới nhớ ra mình còn đang giận đối ai kia, nhưng Hắc Cầu đã sớm ôm vai anh kéo đi rồi lúc này lỗi nọ cũ ra tính thì không hợp lắm, vì vậy anh âm thầm hực hực một hồi rồi lại thôi.

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu lấy cơm xong tìm một chỗ trong sân mà ngồi xuống, đồ họ lấy được rất nghèo nàn, cơm tẻ với rau cải trắng, nhưng may mắn hơn hôm qua một chút, hôm nay họ lấy được một ít dưa muối.

Trước đây Hắc Cầu từng trải qua khổ cảnh, cơm nước có gì cũng không quá kén chọn còn Diệp Vinh Thu tuy rằng kén chọn, nhưng sức ăn của anh lại không lớn, chút cơm tẻ chút dưa muối cũng đủ no rồi.

Bọn họ vừa mới ăn, đột nhiên có ba người tới, bưng bát ngồi gần chỗ bọn họ. Diệp Vinh Thu ngẩng đầu lên nhìn, chân mày liền cau chặt lại: Người vừa tới chính là Lý liên trường và hai tên thủ hạ của hắc. Bọn họ ngồi xuống phía đối diện, xem ra là tới để có ý khiêu khích.

Quả nhiên, Lý liên trường lấy đũa khuấy khuấy thứ gì đó trong bát, chậm rãi nói: “Miến gân bò này, này, Tam Tử, món này hình như là món Thượng Hải phải không? Có phải sư đoàn ta mới có thêm một đầu bếp Thượng Hải?”

Người bị gọi là Tam Tử kia nói: “Hình như vậy, liên trường. Lại có thêm đồ ngon để ăn rồi.”

Lính của Cổ Tu Qua ngồi ăn bốn phía xung quanh nhìn chòng chọc về phía ba tên đến đây khiêu khích. Điền Cường vừa thấy bọn chúng, lửa nóng liền xông lên tận não, Bì Hồ nắm chặt tay anh tránh cho anh hành động thiếu suy nghĩ, Cổ Tu Qua đã dặn dò qua với bọn họ, đám dờ người kia có nói gì cũng mặc kệ, không cần phải so đo tị nạnh với bọn chúng mà hạ thấp mình.

Lúc này, Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu cũng không giận dữ gì nữa. Sau cuộc nói chuyện tối qua với Hắc Cầu, hôm nay nhìn Lý liên trường, Diệp Vinh Thu chỉ thấy bọn họ thật đáng thương —— Giống như Hắc Cầu nói, họ trống rỗng, trống rỗng đến đáng thương, bởi đáng thương cho nên mới dùng loại hành động ấu trĩ này để khiêu khích, để củng cố chút tự tin và ngạo mạn trong lòng.

Lý liên trường gấp một miếng thịt bò lên, từ từ cho vào miệng nhai, vừa nhai vừa phàn nàn: “Không ngon.”

Diệp Vinh Thu bĩu môi, nở nụ cười kinh thường, tiếp tục ăn cơm của mình.

Lý liên trường thấy chỉ có Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu là coi như không nhìn thấy mình, hắc không cam lòng, bưng bát lên ngang nhiên đi qua: “Tôi ăn không vào, chia cho hai người một chút nhé.”

Hắc Cầu lười đáp lại, Diệp Vinh Thu thì tuổi trẻ khí thịnh, ngẩng đầu lên cười với hắc: “Không cần, cảm ơn, tôi không thích.”

Lý liên trường sùng sốt, cười nhạo nói: “Không thích á? Miến bò đấy, đã ăn bao giờ chưa?”

Diệp Vinh Thu nhún vai: “Chưa. Đồ Thượng Hải hả? Đồ giờ tôi mới chỉ ăn tôm sú bóc vỏ sốt dầu cua rang rượu vang bánh gạo thôi.” Lời vừa dứt, xung quanh không ngừng vang lên tiếng nuốt nước miếng, Diệp Vinh Thu cũng phải cố nén nuốt nước miếng, nói xong mấy lời này, chính anh cũng thấy đói bụng.

Lý liên trường hoa mắt chóng mặt: “Cái gì?” Hắc xuất thân nông thôn, lăn lộn trong quân đội ba bốn năm mới lên được chức trung úy, cho nên có rất nhiều cảnh đời chưa trải chưa thấy, đồ ăn nhà hắc trước đây còn không bằng đồ trong quân đội.

Diệp Vinh Thu bĩu môi: “Tôi không ăn miến, tôi chỉ ăn những thứ có sợi mịn hơn miến thôi.” Nói xong tiếp tục cúi đầu ăn cơm dưa muối của mình.

Lý liên trưởng quay đầu nhỏ giọng hỏi người bên cạnh: “Sợi mìn hơn miến là cái gì?”

Một tên lính do do dự dự trả lời: “Anh ta đang nói đến vị cá mập sao?”

Lý liên trưởng từng nghe qua thứ gọi là ‘vị cá mập’ này, thứ này để cho người giàu ăn, đắt hơn miến gấp trăm lần. Thế diện anh sụp đổ hoàn toàn, hỏi Diệp Vinh Thu: “Nhà cậu mở chợ rau à?”

Diệp Vinh Thu nở nụ cười: “Không, anh rủ tôi mở nhà hàng.”

Hắc Cửu vươn tay ấn đầu anh xuống: “Được rồi, chuyện qua rồi đừng nói nữa.”

Lý liên trưởng khoe khoang không thành, mặt biến sắc lên xuống, phần nộ quay về chỗ ngồi, ăn vài thìa hết miến thịt bò rồi dẫn thủ hạ của mình rời đi.

Hắn vừa đi, Bì Hồ và Điền Cường lập tức xán tới. Điền Cường vỗ mạnh vai Diệp Vinh Thu: “Hà dạ nha! Cậu không tòi đầu, mà cậu ăn mấy món kia rồi thật hả?”

Diệp Vinh Thu cười nhạt. Dù có thật sự ăn hay không thì bây giờ cũng không ăn được nữa, đến miến thịt bò cũng không có mà ăn.

Bì Hồ gào lên: “Nè nè, mau nói cho tôi nghe, vị cá có vị gì?”

Điền Cường nói: “Tôm sú là cái gì?”

Diệp Vinh Thu bị hai người họ bám lấy đến xấu hổ. Hắc Cửu đẩy đầu Bì Hồ và Điền Cường ra: “Đừng nghe anh ấy ba hoa, nhà anh ấy mở chợ rau, anh ấy chưa từng ăn qua.”

Diệp Vinh Thu buồn vô cớ mà thờ dài, lại gấp một miếng dưa muối bỏ vào miệng. Quả thật anh không nên nói mấy lời ấy với tên Lý liên trưởng, nói xong anh lại thấy nhớ nhà rồi.

Buổi tối, Hắc Cửu và Diệp Vinh Thu quay trở lại kho hàng, Hắc Cửu đang giúp Diệp Vinh Thu tháo vũ khí, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Hai người quay đầu nhìn nhau: “Trời đã tối rồi, ai vậy?”

Người bên ngoài không nói lời nào, lại tiếp tục gõ cửa.

Hắc Cửu đi ra mở cửa, thấy người bên ngoài liên sừng sốt: Người không thể ngờ nhất đột nhiên xuất hiện —— đoàn trưởng Đinh Hoành Lỗi.

Diệp Vinh Thu đứng phía sau Hắc Cửu, trông thấy hắn ta cũng cả kinh..

Đứng phía sau Đinh Hoành Lỗi còn có Lý liên trưởng. Hai người ngoài cười nhưng trong không cười đi vào kho hàng, Lý liên trưởng đứng phía sau cười đến là quỷ dị. Đinh Hoành Lỗi đi vào trước, đảo mắt nhìn xung quanh: “Sao đoàn trưởng mấy người lại để hai người ở trong cái nơi quỷ quái này?” Lúc nói chuyện hắn lơ chân đá phải một khẩu súng, thiếu chút nữa bị ngã, hắn liền tức giận đá văng khẩu súng đi.

Sắc mặt Diệp Vinh Thu trở nên bất thiện, anh hỏi: “Không biết Đinh đoàn trưởng có gì cần chỉ giáo?”

Đinh Hoành Lỗi nâng mi cười, xoay người nhìn Diệp Vinh Thu từ trên xuống dưới một lượt, lại quay sang nhìn Hắc Cửu một chút, sau đó ánh mắt lại dừng trên người Diệp Vinh Thu, chậm rãi nói: “Anh nói vấn đề nhĩ, từng đi học à? Hai cậu là bị Cố Tu Qua bắt tới sao? Tôi nghe nói, ngày đó lúc mấy người rời quân bộ, cậu còn đại náo ở ngoài cổng một hồi, nên người ta rêu rao cậu bị bắt tới.”

Hắc Cửu và Diệp Vinh Thu đều sừng sốt, liếc nhìn nhau bằng ánh mắt đầy hoài nghi.

Diệp Vinh Thu xông lên hỏi: “Vậy thì sao?”

Đinh Hoành Lỗi cười lạnh một tiếng, nói: “Họ Cố làm vậy là trái với kỷ cương quân đội! Tôi biết cậu bị bắt tới nhất định sẽ rất tức giận, làm lính là phải tự nguyện, sao có thể tùy tiện bắt người được? Có nhớ nhà không? Người nhà không nhận được tin tức của cậu chắc đang lo lắng!”

Diệp Vinh Thu cau mày, vẫn như trước nhìn hắn đầy cảnh giác.

Đinh Hoành Lỗi đi tới gần phía anh, đột nhiên phần nộ nói: “Cả đời tôi hận nhất là loại chuyện bắt lính này! Cậu yên tâm, tôi sẽ thay cậu phân xử, chỉ cần cậu tới quân bộ chỉ đích danh Cố Tu Qua đã làm việc ấy, tôi sẽ giúp cậu rời quân đội, đưa cậu trở về nhà!”

.o.

Đoạn bạn Thu kể tên món ăn là do bạn nói liền một mạch không nghỉ chứ không phải mình quên dùng dấu phẩy ..

Ver có phẩy: “Đó giờ tôi mới chỉ ăn tôm sú bóc vỏ sốt dầu, cua rang rượu vang, bánh gạo thôi.”

súp vì cá mập.miễn gân bò Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

CHƯƠNG 59.

Một khắc trước, Diệp Vinh Thu còn đang nghĩ, nếu có thể về nhà thì thật tốt biết bao một khắc sau, có một người đi tới nói cho anh biết, chỉ cần anh đứng ra chỉ đích danh Cố Tu Qua, hẳn sẽ đưa anh về nhà. Nếu như nói trong nháy mắt ấy anh không có chút động tâm thì nhất định là nói dối.

Đinh Hoành Lỗi lại quay qua nhìn Hắc Cầu: “Cậu bị bắt tới cùng cậu ta sao? Hai người có thể cùng đứng ra làm chứng, tôi đảm bảo, nhất định tôi sẽ đưa hai người về nhà.”

Thực tế, bởi vì thế sự căng thẳng, lính thiếu nhiều, nhà binh nào cũng có chuyện bắt dân tòng quân. Rất nhiều người đang đi cày ruộng ngoài đồng rồi đột nhiên bị quân đội bắt đi. Ấu cũng là cái duyên cái số, tuy việc này trái với pháp luật cùng với chủ nghĩa nhân đạo, nhưng thật ra loại chuyện như này cũng chẳng thấm vào đâu, thậm chí còn được ủng hộ. Nhưng nếu quả thật có người đi tố cáo chuyện bắt lính này thì người gây chuyện cũng sẽ bị khiển trách.

Chân mày Hắc Cầu nhíu chặt lại, từ chối cho ý kiến, lại nhìn về phía Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu chỉ kích động trong ít giây, sau đó anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cười lạnh nói: “Đinh đoàn trưởng nghĩ sai rồi. Tôi —— sẽ không đứng ra chỉ đích danh Cố đoàn trưởng đâu.” Đúng là anh muốn về nhà thật đấy, nhưng không phải bằng cách này. Nếu Đinh đoàn trưởng tới tìm anh sớm hơn nửa tháng, chỉ sợ anh sẽ không do dự mà đứng ra chỉ đích danh Cố Tu Qua. Đáng tiếc, Đinh Hoành Lỗi đã chậm nửa tháng.

Hắc Cầu nghe thấy đáp án của Diệp Vinh Thu, hài lòng nở nụ cười: “Tôi cũng vậy —— tôi tự nguyện ở lại.”

Đinh Hoành Lỗi và Lý liên trưởng đưa mắt nhìn nhau, chân mày cũng cau lại. Đinh Hoành Lỗi nói: “Có lẽ hai người hiểu lầm rồi, tôi là thực tâm thành ý muốn giúp hai người. Cậu tôi là một quân trưởng, tôi ở đây coi như giúp cậu trông nom kỷ cương quân đội, cho nên tôi rất ghét mấy loại chuyện vi phạm quân pháp kỷ cương này. Hai cậu chỉ cần đứng ra và xác nhận Cố Tu Qua có làm, không phải sợ sẽ bị trả thù đâu.”

Hắc Cầu ngắt lời, nhấn mạnh nói: “Có phải Đinh đoàn trưởng không nghe rõ không? Chúng tôi, tự nguyện ở lại.”

Mặt Đinh Hoành Lỗi biến sắc. Một lát sau, hắn nói: “Nước ta rất cần những người có tâm huyết như vậy. Nếu hai cậu có thể giác ngộ mà tự nguyện lưu lại quân ngũ thì thật sự quá tốt rồi. Nhưng Cố Tu Qua bắt hai cậu như vậy cũng là không đúng. Tôi rất thích tâm huyết của hai cậu, tôi có thể chuyển hai cậu sang đoàn của tôi. Đoàn tôi toàn những anh tài, có thể cho các cậu đãi ngộ tốt nhất, sẽ không để các cậu chịu cảnh đi đánh giặc mà không có lương thực không có súng ống.”

Hắc Cầu hỏi: “Nói như vậy, trong tay Đinh đoàn trưởng có rất nhiều súng đạn và lương thực sao?”

Không đợi Đinh Hoành Lỗi mở miệng, Lý liên trưởng đã dương dương tự đắc cướp lời: “Đương nhiên! Hằng ngày chúng tôi ăn gì, các cậu đều thấy cả rồi đấy!”

Hắc Cầu nói: “Nói cách khác, Đinh đoàn trưởng giữ nhiều súng ống lương thảo, nhưng lại không tiếp tế cho đội cận lương ở ngoài tiền tuyến?” (Cận lương: hết lương thực)

Đinh Hoành Lỗi và Lý liên trưởng đều sùng sốt. Lý liên trưởng tức giận túm lấy cổ áo Hắc Cầu: “Cậu đừng có rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt!”

Hắc Cầu chỉ cười nhạt, ánh mắt cũng rất lạnh lùng. Hắn vươn tay nắm lấy bàn tay đang tóm cổ áo mình, ngẫm ra sức, khớp xương bị dồn nén phát ra âm thanh. Mặt Lý liên trưởng biến sắc, tức giận vùng nắm tay lên: “Cậu!”

Đinh Hoành Lỗi ẩn vai Lý liên trưởng giữ hắn ta lại: “Nhất Vượng! Làm gì vậy!”

Lý Nhất Vượng phần nộ thu tay về, đẩy Hắc Cầu ra lui về phía sau Đinh Hoành Lỗi.

Đinh Hoành Lỗi bước hai bước tới trước mặt Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu. Về mặt Diệp Vinh Thu toát lên sự coi thường: “Đinh đoàn trưởng còn có việc gì sao? Tôi mệt rồi, muốn đi ngủ. Ngủ sớm một chút tốt cho thính giác, đỡ phải nghe kẻ u mê nói nhảm.”

Đinh Hoành Lỗi hít một hơi lạnh lùng quan sát bọn họ: “Cố Tu Qua cho hai cậu được cái gì tốt? Ngay cả nhà, quê hương, tính mệnh cũng không màng mà đi

theo hấn ăn không no ngủ không yên?”

Diệp Vinh Thu phản bác: “Tôi mới không thèm theo anh ta! Càng không theo cái đám cận bã đi tính toán bắt nạt người Trung mình!”

“Cậu!” Đinh Hoành Lỗi trừng mắt nhìn anh, ngón tay hết chỉ về phía Hắc Cầu rồi lại đến Diệp Vinh Thu, sau đó gạt đầu lui về phía sau: “Được, hai cậu cứ tiếp tục theo tên đoàn trưởng cận bã kia mà làm lính cận bã của hấn đi!” Hấn tức giận xoay người: “Nhất Vượng, đi!”

Đinh Hoành Lỗi bước nhanh ra nhà kho, Lý Nhất Vượng chần chừ chưa đi ngay. Đến khi Đinh Hoành Lỗi ra ngoài hấn rồi, hấn đi đến trước mặt Diệp Vinh Thu, giễu cợt nói: “Đúng là không biết điều! Vào đoàn của bọn tôi, không những được ăn ngon lại còn được dùng súng Đức. Tiếc là các cậu đã tự từ bỏ cơ hội của mình. Cứ cho là trước đây cậu được ăn vì cá đi, nhưng chẳng phải bây giờ đến miếng bò cũng không có mà ăn sao?”

Diệp Vinh Thu nhớ lời Hắc Cầu nói lần trước, lúc này anh không tức giận mà chỉ thấy Đinh Hoành Lỗi thật đáng thương. Đinh Hoành Lỗi không phải đang cố thuyết phục Diệp Vinh Thu mà đang thuyết phục chính bản thân mình, hấn có đồ ngon, hấn có súng tốt, cho nên thù hấn của hấn hơn đám lính áo rách quần manh của Cổ Tu Qua.

Lý Nhất Vượng xoay người ra ngoài, đột nhiên Hắc Cầu dùng giọng điệu hả hê nói: “Nhưng chúng tôi được đi đánh giặc!”

Lý Nhất Vượng khựng lại, xoay đầu nhìn Hắc Cầu đầy kinh ngạc. Hiển nhiên, hấn bị chọc đúng tử huyệt. Hấn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói được gì, tức giận tiếp tục đi ra ngoài.

Lúc này, Diệp Vinh Thu còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn mà bổ sung thêm một câu: “Hon nữa, chúng tôi cũng không đi bắt nạt người Trung Quốc mình.”

Bước chân Lý Nhất Vượng lại khựng lại lần nữa, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài, đóng sập cửa lại.

Đinh Hoành Lỗi và Lý Nhất Vượng đi rồi, Diệp Vinh Thu không cảm thấy tức giận, ngược lại còn thấy vô cùng sáng khoái. Hắc Cầu cười như không cười hỏi: “Anh không muốn về nhà sao?”

Diệp Vinh Thu lập tức nói: “Muốn chứ!” Ngưng một chút, lại nói: “Nhưng không phải để tên kia đưa ta về!”

Hắc Cầu nâng mi.

Diệp Vinh Thu bĩu môi, bắt đắ dĩ nói: “Tuy nhân phẩm họ Cổ không tốt, nhưng anh ta làm vậy cũng là muốn bảo vệ nước nhà đánh đuổi giặc. Nếu để họ Đinh hạ bệ họ Cổ, như vậy không biết có bao nhiêu lính Trung phải hi sinh.”

Hắc Cầu đứng lên, đi tới chỗ khẩu súng bọn họ vừa tháo, nói: “Đến đây, tiếp tục tháo đi.”

Diệp Vinh Thu đi tới bên cạnh hấn ngồi xổm xuống, hỏi: “Cậu thấy tôi nói có đúng hay không?”

Hắc Cầu cười cười, vươn tay xoa xoa đầu anh: “Anh hiểu chuyện hơn trước đây nhiều rồi.”

Diệp Vinh Thu lại hỏi: “Trước đây tôi không hiểu chuyện lắm sao?”

Hắc Cầu cười nhưng không nói.

Thật ra trong lòng Diệp Vinh Thu cũng tự rõ trước đây mình thế nào. Nếu như là trước kia, nhất định anh sẽ đặt bản thân lên hàng đầu, nhưng giờ đây anh đã hiểu ra, nếu không có quốc gia, không có dân tộc thì sẽ không có tôn nghiêm và sự kiêu ngạo của anh. Anh buồn bã hỏi Hắc Cầu: “Trước đây cậu ghét tôi lắm phải không?”

Hắc Cầu giả vờ nghiêm túc suy nghĩ một hồi, Diệp Vinh Thu ngồi bên cạnh có chút khản trương chờ đáp án của hấn. Hắc Cầu giả vờ giả vệt một lúc, sau đó ghé đến bên tai anh, cười đến là đen tối: “Lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi chỉ muốn tụt quần anh xuống.”

Diệp Vinh Thu sùng sốt, nhìn Hắc Cầu đầy cả kinh.

Hắc Cầu nói: “Tôi rất thất vọng, không biết mong anh có gì hấp dẫn Hoàng...”

Diệp Vinh Thu nhón nhấc kêu to: “Im ngay! Im ngay!” Anh dùng lực đẩy Hắc Cầu: “Cậu lại bắt nạt tôi! Cậu.. cậu thật xấu xa! Tôi sẽ không bao giờ... để ý tới cậu nữa!”

Hắc Cầu cười tươi rồi.

Diệp Vinh Thu cúi đầu ôm súng đi sang một bên, không muốn để ý đến Hắc Cầu nữa. Hắc Cầu đi tới, anh liền xoay người coi như không nhìn thấy hấn. Thế là Hắc Cầu đành phải đi qua chỗ khác, đến bên giường trải chăn. Hấn vừa trải chăn vừa ung dung nói: “Tôi thích trải chăn cho cái tên ngố mà tôi rất ghét kia, trời lạnh tôi sưởi ấm cho tên ấy, lúc tên ấy đổ bệnh tôi mua thuốc.”

Diệp Vinh Thu ngừng việc trong tay, khe khẽ hừ một tiếng.

Hắc Cầu lại đi tới đón lấy khẩu súng trong tay anh, lần này Diệp Vinh Thu không từ chối nữa, chỉ liếc mắt trừng hấn, nhưng khóe môi lại cong lên. Trong lòng anh vừa giận dữ lại vừa cao hứng, cao hứng là bởi quả nhiên địa vị của anh trong lòng Hắc Cầu khác với những người khác, tức giận là bởi Hắc

Cầu vẫn chưa đặt anh vào vị trí đặc biệt nhất. Vẫn còn thiếu một chữ..

Hai người cùng nhau lắp lại khẩu súng vừa tháo kia, bởi vì linh kiện bị hỏng mà bọn họ không có khẩu súng tương tự, cho nên không thể đổi linh kiện khác để thay. Diệp Vinh Thu đặt khẩu súng không thể sửa được sang một bên mà bắt đầu đọc sách.

Hắc Cầu ngồi bên cạnh, lặng yên ngắm nhìn anh. Gương mặt nghiêm túc của Diệp Vinh Thu khiến lòng hắn nhột nhột, đã lâu rồi hắn không được âu yếm thân mật với Diệp Vinh Thu. Hôm nay nhìn đôi môi đỏ thắm kia, hắn cứ như vậy mà bị hấp dẫn, không thể rời đường nhìn.

Bởi Hắc Cầu ngồi rất gần, Diệp Vinh Thu có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn, anh đọc sách có chút không chuyên tâm, đọc mãi mà không được hai hàng chữ. Anh để sách xuống, mắt kiên nhẫn nói: “Cậu nhìn chăm chăm tôi làm cái gì?”

Hắc Cầu không nói gì, tới gần Diệp Vinh Thu, nắm lấy cổ tay anh, chậm rãi ghé mặt tới.

Tìm Diệp Vinh Thu đập rất nhanh, anh biết Hắc Cầu muốn làm gì.

Đương lúc môi Hắc Cầu sắp chạm vào môi Diệp Vinh Thu, đột nhiên Diệp Vinh Thu quay mặt qua tránh đi. Anh đẩy Hắc Cầu ra, ánh mắt né tránh: “Đừng làm phiền tôi đọc sách.”

Hắc Cầu nhìn anh bằng ánh mắt mơ màng một lúc lâu, sau đó ánh mắt dần trấn tĩnh lại, chậm rãi lui về phía sau. Hắn đi tới bên cạnh giường, về mặt thân nhiên nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Lòng Diệp Vinh Thu rồi bởi. Anh muốn Hắc Cầu có thái độ rõ ràng và kiên định hơn, chứ không phải nhất thời ý loạn tình mê. Tại nơi khó khăn gian khổ như này, anh cần một người bầu bạn, một người để trụ cột, nhưng phải là mối quan hệ bình đẳng, chứ không phải đơn phương dựa vào và bố thí.

Bởi vì tâm tư rồi bởi, Diệp Vinh Thu đọc sách không vào, anh ngồi một hồi, sau đó tắt đèn đi ngủ.

Lúc này đã sang hè. Đêm mùa hạ ở Vũ Hán rất oi bức, muỗi cũng bay rất nhiều. Diệp Vinh Thu vừa ngủ được một lúc đã bị muỗi cắn đến tỉnh. Anh muốn ngủ tiếp, nhưng muỗi cứ vo ve bên tai khiến anh tâm phiền ý loạn càng khó vào giấc, bởi vì phiền não mà anh trở mình thờ dài.

Hắc Cầu bị anh đánh thức, mơ màng hỏi: “Sao vậy?”

Diệp Vinh Thu buồn bực nói: “Côn trùng cắn, không ngủ được.”

Hắc Cầu ồ một tiếng: “Nóng muốn chết, ngủ một lúc đã đâm mồ hôi.” Hắn ngồi dậy, sờ soạng trên ghế tìm quyền sách, sau đó nhẹ nhàng quạt cho Diệp Vinh Thu: “Ngủ đi.”

Có Hắc Cầu quạt gió, muỗi không còn vo ve bên tai Diệp Vinh Thu nữa. Chỉ chốc lát sau, Diệp Vinh Thu đã vào giấc dưới con gió mát dịu.

Bởi vì tối hôm qua nghiên cứu vũ khí đến khuya nên ngày hôm sau cả Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đều bị dậy muộn. Lúc Diệp Vinh Thu tỉnh lại, Hắc Cầu vẫn còn ngủ, chấn trên người bị hắn đá xuống, áo ba lỗ vứt một bên, cùi trồn nằm trên giường, trên vai có vài dấu đỏ, hiển nhiên đêm qua bị muỗi cắn, đang ngủ nhưng hắn vẫn vô thức vờn tay lên gãi gãi.

Diệp Vinh Thu nhìn hắn một lúc mới ý thức được hắn cố ý cời trồn để hấp dẫn muỗi, cho anh ngủ được một giấc ngon, tâm tình anh trở nên phức tạp.

Hắc Cầu cũng tỉnh dậy, vươn vai duỗi người mà ngồi dậy: “Sớm. Sao hôm nay trời sáng thế?”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Cậu cời trồn ngủ à?”

Hắc Cầu gãi gãi vai: “Tại trời nóng quá.”

Diệp Vinh Thu lại hỏi: “Bị muỗi cắn như thế mà vẫn chịu được sao?”

Hắc Cầu không để tâm ngáp dài một cái: “Da dày, không có cảm giác gì.” Nói đoạn hắn bò dậy: “Nhanh mặc quần áo đi, muộn mất rồi.”

Diệp Vinh Thu xột xa thờ dài, ngồi dậy mặc quần trang.

Đến khi họ rửa mặt xong đi ăn sáng, thấy Cố Tu Qua và Đinh Hoành Lỗi đang mặt đối mặt đứng trong sân, Lưu Văn và Lý Nhất Vượng cũng đứng phía sau hai người. Bốn người đứng đối mặt tạo thành một thế cục căng thẳng, xung quanh có không ít lính tráng vây tới xem náo nhiệt.

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu không biết đang xảy ra chuyện gì, kéo Điền Cường đang đứng xem ra hỏi, Điền Cường có vẻ rất hưng phấn, thực tế, đoàn họ ai ai cũng đều hưng phấn. Bọn họ bị đám lính ‘tinh anh’ kia ức hiếp lâu rồi nhưng chỉ biết nhẫn nhịn chịu đựng, lần này đoàn trưởng ra mặt khiến họ vui vẻ không gì sánh bằng.

Điền Cường nói: “Ngầu chưa ngầu chưa! Đoàn trưởng chúng ta ngầu thế cơ mà! Chính chết thẳng rãnh ấy đi!”

Diệp Vinh Thu hỏi anh ta: “Có chuyện gì vậy?”

Điền Cường giải thích: “Quân bộ phái một cha cố vấn viên người Đức tới, muốn tên người Đức kia chỉ bảo người sư đoàn ta. Sư trưởng bảo là muốn

chọn một liên trưởng trở lên đi theo tên người Đức kia học tập, đại khái là có thể học được càng nhiều càng tốt. Vốn là đoàn trưởng ta không biết chuyện này, nhưng họ Đinh lại ti toe dẫn con rùa con kia đi, nói muốn để con rùa kia hầu hạ rửa chân cho tên người Đức. Đoàn trưởng ta thấy vậy nói là phải giành được vị trí này, không thể để cho con rùa con kia ti toe.”

Diệp Vinh Thu nghe Điền Cường giải thích, đại khái hiểu là Cố Tu Qua và Đinh Hoành Lỗi muốn tranh nhau một hạng mục. Mặc dù chuyện này không liên quan gì đến anh, nhưng thân là một thành viên trong đoàn, thấy Cố Tu Qua quang minh chính đại đối nghịch với Đinh Hoành Lỗi, anh cũng cảm thấy vui vẻ như những người khác.

Mặt Đinh Hoành Lỗi đầy đắc ý, thấp giọng nói: “Cố đoàn trưởng, các sư đoàn khác đều không có người Đức cố vấn, có biết vì sao họ lại phải cố vấn đến sư đoàn ta không? Biết họ muốn hướng về phía ai không?”

Cố Tu Qua cố ý kêu to: “Sao, các sư đoàn khác không có sao? Phạm sư trưởng của chúng ta lần này được nở mày nở mặt rồi!”

Mặt Đinh Hoành Lỗi đen lại, cười lạnh nói: “Cố đoàn trưởng, người sang ở với người..”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên Cố Tu Qua hét lớn: “Ồ! Phạm sư trưởng! Tới đây, tới đây, tôi vừa nhắc đến ngài!”

Đúng lúc Phạm Lực đi ngang qua sân, Cố Tu Qua kéo ông tới, lớn tiếng hỏi: “Phạm sư trưởng, nghe nói sắp có người Đức tới sư đoàn chúng ta làm cố vấn? Ngài định chọn một liên trưởng đi làm phụ tá cho người kia sao? Đã chọn được ai chưa?”

Phạm Lực vẫn chưa chọn được ai, mơ mơ màng màng nói: “Vẫn chưa.. chọn được người.”

Giọng Cố Tu Qua lại càng lớn hơn: “Hay à nha! Tôi chưa được thấy người Đức bao giờ!” Gã quay đầu hỏi mọi người: “Mọi người đã thấy bao giờ chưa?”

Mọi người cười cười lắc đầu.

Cố Tu Qua nói: “Chuyện quan trọng như vậy nên chuẩn bị thật tốt, không thể làm càn đâu! Không bằng ta mở một trận so tài đi! Mỗi đoàn cử ra một người đi thi đấu, để gã người Đức kia làm trọng tài rồi tự chọn, xem gã ta muốn ai đi theo bụng nước rửa chân hầu hạ mình? Mọi người thấy thế nào? Tổng đoàn trưởng? Anh thấy sao? Quách liên trưởng?” Gã liên tục hỏi những đoàn trưởng và liên trưởng đang đứng đó xem náo nhiệt.

Mọi người trong sư đoàn sớm đã không vừa mắt với Đinh Hoành Lỗi, lần này cứ như vậy mà thuận theo Cố Tu Qua.

Tổng đoàn trưởng nói: “Được đó, được đó.”

Quách liên trưởng nói: “Ý kiến của Cố đoàn trưởng rất hay, rất hay.”

Cố Tu Qua hét lên: “Mọi người đều không có ý kiến gì phải không? Nếu có ý kiến là sợ người của mình không làm được nhé!”

Mặt Đinh Hoành Lỗi đen như than. Một lát sau, hắn ngoài cười nhưng trong không cười hỏi Cố Tu Qua: “Cố đoàn trưởng định cử ai đây?” Hắn liếc nhìn Lưu Văn đang đứng nghiêm sau lưng Cố Tu Qua.

Không ngờ Cố Tu Qua không liếc Lưu Văn đến một cái mà rướn cổ lên tìm trong đám đông, hét lớn: “Diệp Vinh Thu, tới đây.”

Diệp Vinh Thu bị điểm danh, ngơ ngác ngác đi ra từ trong đám đông.

Cố Tu Qua chỉ vào anh, nói: “Cậu! Từ hôm nay trở đi được thăng quân hàm! Thăng lên thiếu úy! Đã chăm chỉ làm tốt nhiệm vụ hậu cần!” Đứng bởi admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

CHƯƠNG 60.

Diệp Vinh Thu mới nhập ngũ một tháng, bây giờ nhờ một câu nói tùy hứng của Cố Tu Qua mà từ binh nhì ở áp chót nhảy lên tận thiếu úy, thăng một lúc chín cấp liền, khiến mọi người ghen hòng nhìn trần trối.

Đến chính Diệp Vinh Thu cũng sững sốt, không thể tin chỉ vào mũi mình: “Tôi? Liên trưởng á?” Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà anh đã kinh qua trăm chuyện hoang đường suốt hai mươi năm qua chưa từng gặp.

Đinh Hoành Lỗi cũng không thể tin: “Cậu ta? Liên trưởng á?”

Cố Tu Qua cười cười như đã tính trước trong lòng: “Sao? Tôi thân đoàn trưởng, chẳng lẽ không có quyền thăng chức cho cấp dưới của mình? Diệp Vinh Thu, ăn sáng xong nhớ đi nhận quân hàm mới nhé.”

Tất cả mọi người đều ngẩng ra nhìn Diệp Vinh Thu, loại chuyện đột ngột này, chắc chẳng có ai nghĩ ra được trừ Cố Tu Qua.

Đinh Hoành Lỗi dùng giọng điệu buồn cười hỏi: “Anh định để cậu ta đi?”

“Ồ.” Cố Tu Qua ra vẻ rất đương nhiên: “Để cậu ta đi đấy, có vấn đề gì không?”

Đinh Hoành Lỗi và Lý Nhất Vượng đứng phía sau không ngừng đánh giá Diệp Vinh Thu, sau đó lộ ra vẻ mặt khinh thường. Tuy Diệp Vinh Thu ở trong đám lính áo rách quần manh của Cố Tu Qua, nhưng anh tay chân trắng nõn, nhìn kiểu gì cũng thấy rất thư sinh chứ không giống binh lính. Mọi người đều biết Diệp Vinh Thu mới nhập ngũ chưa đầy một tháng, hơn nữa, mới nửa tháng trước anh còn khóc lóc nằng nặc đòi rời nơi này về nhà tìm thầy u, tuy rằng anh theo Cố Tu Qua ra sông đánh hai trận, khổ thủ bảo vệ chiến hào, nhưng chẳng lẽ hai trận kia có thể giúp anh thay da đổi thịt?

Đinh Hoành Lỗi thở phào nhẹ nhõm, nếu Cố Tu Qua phái Lưu Văn hay Quách Vô đi còn khó đối phó, hai người kia là một bộ đôi văn võ song toàn rất lợi hại, nhưng ai ngờ gã lại lôi Diệp Vinh Thu đi, nếu đã vậy thì chẳng còn gì phải lo lắng cả. Đinh Hoành Lỗi cười lạnh nhìn Cố Tu Qua, lại nhìn sang Diệp Vinh Thu, cao giọng nói: “Nhất Vượng, cơ hội lần này cho cậu, nên nắm thật chặt vào, giúp đoàn ta về vang.”

Lý Nhất Vượng nhìn Diệp Vinh Thu đầy khinh thường, sau đó đứng nghiêm giờ tay làm động tác chào với Đinh Hoành Lỗi: “Vâng, thưa đoàn trưởng.”

Cố Tu Qua xoay người, nháy mắt ra hiệu với Diệp Vinh Thu: “Sinh viên, nghe thấy chưa, cơ hội lần này tôi giao cho cậu đó.”

Diệp Vinh Thu không quan tâm chuyện quân hàm, thậm chí anh còn chẳng có chút lòng trung thành làm lính nào, nhưng anh muốn chứng minh bản thân. Vốn là anh chẳng có hứng thú nhận việc này, nhưng biểu tình của Đinh Hoành Lỗi và Lý Nhất Vượng khiến anh thấy bất bình, khí thế bùng bùng sục sôi, anh trùng mắt với Đinh Hoành Lỗi và Lý Nhất Vượng, sau đó xoay người về bên cạnh Hắc Cầu.

Buổi trưa, vị cố vấn viên người Đức kia đến quân bộ. Là một người đàn ông trung niên, ánh chừng bốn mươi tuổi, mũi cao mắt to như bao người Tây khác. Người phương Đông không phân biệt được dáng vẻ người phương Tây, cảm giác như Anh, Mĩ, Đức đều cùng một dáng dấp, nhưng ông ta có một đặc điểm rất nổi bật, ấy là mái tóc cao, lộ ra vầng trán sáng rộng. Phạm sư trưởng dẫn ông ta đi thăm quan quân khu, lúc hai người đi qua trước mặt đám Điền Cường bọn họ, Điền Cường thờ dài nói: “Ai nha, cái ông nước ngoài kia sao trông giống bóng đèn vậy.” Sau này, biệt danh bóng đèn nước ngoài truyền ra ngoài, vô luận là lính tinh anh hay lính áo rách quần manh, những khi không nhớ nổi tên nước ngoài khó đọc của ông ta thì lập tức nhớ tới tên ‘bóng đèn nước ngoài’.

Diệp Vinh Thu chọc vào người Điền Cường: “Anh nhỏ giọng một chút.”

Điền Cường nói: “Làm cái gì, ông ta người nước ngoài, sao biết chúng ta nói gì.”

Hắc Cầu ung dung đáp: “Ông ta đi cùng Phạm sư trưởng, không có phiên dịch viên, nếu không phải Phạm sư trưởng nói tiếng nước ngoài thì sẽ là người kia nói tiếng Trung, anh thấy sao?”

Điền Cường sùng sốt một chút, thâm nghĩ, lão sư trưởng đến tiếng phổ thông còn không nói sõi thì lấy đâu ra nói được tiếng nước ngoài, như vậy, chắc hẳn lão Đức kia sẽ nói tiếng Trung. Nghĩ vậy xong, anh ta lập tức che mặt lánh đi: “Ui trời, mắc tè quá, tôi đi tè đây.”

Bì Hồ há hê giữ lấy áo anh ta không cho đi: “Vội gì chứ, đợi cố vấn tiên sinh đi qua đã.”

Phạm Lực ho nhẹ một tiếng, hướng Diệp Vinh Thu ngoắc tay: “Nào, Diệp liên trưởng, ra đây đi.”

Diệp Vinh Thu vội vã chạy ra.

Phạm Lực giới thiệu với anh: “Vị này chính là Finn Haugen tiên sinh, phía trên phái tới sư đoàn ta làm cố vấn.” Ông ta lại giới thiệu Diệp Vinh Thu với Finn Haugen: “Đây là Diệp liên trưởng, phụ trách đơn vị hậu cần của binh đoàn hai.”

Diệp Vinh Thu cất tiếng: “Xin chào, cố vấn tiên sinh.”

Nét mặt Finn Haugen rất lạnh, quân trang trắng thớm, có vẻ nghiêm túc nhất quán của người Đức. Ông ta vươn tay ra, mặt không đổi sắc nói một câu tiếng Trung, khẩu âm na ná người Đông Bắc: “Xin chào, Diệp liên trưởng.”

“Ồi má ơi.” Điền Cường ôm mông ngã xuống đất.

Diệp Vinh Thu nín cười nắm lại tay ông ta. Khác với những người khác, anh không quá hồi hộp, bởi vì anh không còn lạ lẫm gì với người nước ngoài rồi còn học đại học, anh thường xuyên phải đi tiếp đón các đoàn người nước ngoài. Trong quan niệm của anh, anh và người nước ngoài là bình đẳng, thậm chí quan niệm chức vị cao thấp trong anh cũng rất nhạt.

Finn Haugen hỏi anh: “Súng cậu đâu?”

Diệp Vinh Thu đưa khẩu súng trường của mình ra. Cố Tu Qua không đổi súng cho anh, cho nên anh vẫn dùng khẩu Shiki 38, đạn 6.5mm.

Chân mày Finn Haugen hơi nhíu lại: “Súng Nhật sao?”

Phạm Lực trông thái độ của ông ta mà có chút căng thẳng: “Haugen tiên sinh, chuyện là...”

Diệp Vinh Thu không kiêu ngạo không siểm nịnh mà nói: “Tôi là người mới, vừa mới học dùng súng. Khẩu 38 này của Nhật có độ chuẩn xác cao, độ giật thấp, dễ khống chế nên hợp với người mới như tôi.”

“Ồ?” Finn Haugen hỏi anh: “Cậu là người mới? Nhập ngũ bao lâu rồi?”

“Cậu ấy..” Phạm Lực muốn đón lời ông ta.

“Một tháng.” Diệp Vinh Thu thành thật đáp.

Finn Haugen hơi kinh ngạc, liếc nhìn quân hàm anh: “Một tháng? Thiếu úy liên trường?”

Phạm Lực vội vã đi lên xoa dịu: “Đúng vậy, cậu ấy mới chuyển tới sư đoàn chúng tôi được một tháng.”

Diệp Vinh Thu nhún vai, không biết nên nói gì.

Finn Haugen nhìn chòng chọc Diệp Vinh Thu một lúc, lại nhìn xuống khẩu 38 trong tay anh, không nói gì thêm mà xoay người đi. Phạm Lực hướng Diệp Vinh Thu làm động tác lắc đầu, sau đó vội vã đuổi theo Finn Haugen.

Diệp Vinh Thu quay về chỗ đồng đội, Điền Cường nói: “Nè, Cái ông Fi.. bóng đèn nước ngoài kia có ấn tượng không tốt với cậu hả? Hay là cậu báo đoàn trưởng đổi súng Đức cho cậu đi?”

Diệp Vinh Thu có vẻ bối rối.

Hắc Cầu cười nói: “Tôi thấy có không tốt gì đâu. Tốt lắm mà.” Hắc cho Diệp Vinh Thu một ánh mắt khích lệ.

Không bao lâu, Cố Tu Qua tới, gã để Lưu Văn dẫn những người lính khác đi luyện tập, mình thì dẫn Diệp Vinh Thu rời đi.

Diệp Vinh Thu vừa đi vừa hỏi Cố Tu Qua: “Mai tôi phải thi cái gì với bọn họ?”

Cố Tu Qua lầm bầm nói: “Còn thi gì nữa, như cũ thôi, tư thế quân đội, bắn súng, độ sức. Nếu có thể thi nói tiếng nước ngoài với người khác thì càng tốt.”

Chân mày Diệp Vinh Thu nhíu chặt lại: “Mấy cái đấy sao tôi hơn bọn họ được. Tôi có luyện gì đâu?”

Cố Tu Qua liếc anh: “Cậu cảm thấy mình không được?”

Diệp Vinh Thu sùng sốt.

Cố Tu Qua nâng mi cười giễu cợt: “Cậu cảm thấy mình không bằng tên ngố Lý Nhất Vượng kia?”

“Anh!” Diệp Vinh Thu giận dữ nói: “Đương nhiên không phải! Nhưng tôi chỉ mới làm lính một tháng! Hắc ta đã làm lính ba năm rồi!”

“Một tháng còn chưa đủ? Thế cho cậu mười năm có đủ không?” Cố Tu Qua nói.

Diệp Vinh Thu có vẻ rất phẫn nộ: “Đấy không phải trọng điểm.”

Cố Tu Qua nở nụ cười: “Cậu thật sự nghĩ mình không làm được? Không được ở chỗ nào? Chung Vô Mai nhập ngũ cùng ngày với cậu, nhưng thành tích bắn súng của cậu ta có khi còn hơn lính cũ đã nhập ngũ sáu năm trong đoàn chúng ta, về phần đấu tay đôi, lần trước cậu ta còn chế trụ được tôi? Cậu kém cậu ta nhiều vậy sao? Chẳng lẽ cậu định để cậu ta che chở bảo vệ cậu cả đời? Ra chiến trường cũng như vậy sao?”

Diệp Vinh Thu biết rõ gã đang dùng phép khích tướng, nhưng lời Cố Tu Qua nói thật sự châm đúng tử huyệt của anh, ngoài tức giận ra, trên mặt anh còn lộ ra vẻ phức tạp, miệng hé ra mấy lần, nhưng cuối cùng gì cũng không nói.

Cố Tu Qua vỗ vỗ vai anh: “Được rồi, đi luyện đi. Sáng mai thi đấu rồi, còn hơn nửa ngày nữa thôi.”

Diệp Vinh Thu bị gã ôm vai đi về phía trước, không nhịn được hỏi: “Sao anh lại chọn tôi? Sao không chọn Lưu Văn Quách Võ? Sao không chọn A Hắc?”

Cố Tu Qua cười hi hi nhìn anh: “Bởi vì tôi coi trọng cậu. Những chuyện họ không làm được, cậu có thể làm tốt.”

Diệp Vinh Thu còn chưa hiểu rõ: “Vì sao?”

Cố Tu Qua nói: “Tôi đi tìm người hỏi, nghe nói lão Đức kia là một chuyên gia vũ khí, từng làm chỉ đạo trong công xưởng vũ khí ở Đức, còn tham dự vài cuộc thi bắn súng.”

Diệp Vinh Thu trầm mặc một hồi, lại hỏi: “Anh nghĩ tôi có thể làm được gì?” Anh có thể hiểu vì sao Cố Tu Qua lại bảo anh đi sửa chỗ vũ khí bị hỏng, bởi vì họ thiếu súng đạn vô cùng. Nhưng nếu chỉ sửa vũ khí thôi thì không cần nhiều sách chuyên môn như vậy, cũng không cần phải hiểu rõ cơ chế hoạt động của súng cũng như các biểu thức số học đầu đầu mấy thứ này quá nặng về chuyên môn, vượt khỏi phạm vi sửa súng thông thường. Sao Cố Tu Qua không bắt một anh thợ thủ công đi lính, sau đó đưa số linh kiện hỏng kia cho anh ta, ít ra thợ thủ công có thể sửa được và lắp thành một khẩu súng tốt.

Cố Tu Qua hỏi ngược lại: “Cậu cảm thấy cậu có thể làm gì?”

Diệp Vinh Thu hỏi gãi: “Anh mong tôi giúp anh làm cái gì?”

Cố Tu Qua quơ quơ ngón tay: “Không phải giúp tôi. Cũng không phải giúp đoàn chúng ta, tôi là một tên đầu đất thất lung, ai biết được mai có chết hay không?”

Cố Tu Qua dẫn Diệp Vinh Thu ra ngoài quân khu, Quách Võ đang coi chừng ngoài đó, ngoài đó còn có mấy khẩu súng và một rương đạn. Cố Tu Qua cầm một khẩu súng lên, nhú mòi, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm. “Mấy lời này tôi từng nói với Chung Vô Mai. Tiếc là bây giờ không phải thời vũ khí lạnh, nếu là trước kia chỉ cần có tráng mã, có những quân nhân không sợ chết, thì dù có là đám man rợ trên thảo nguyên cũng có thể đánh chết được một quốc gia văn minh. Nhưng giờ thì khác rồi. Người ngoại quốc làm ra nhiều hỏa lực cường mạnh như vậy, chiến tranh, vũ khí mạnh và sự đồng bộ là yếu tố then chốt quyết định thắng thua. Vì sao Trung Quốc ta bị bọn giặc đánh cho tè ra quần? Cũng không phải vì ta nhu nhược sợ chết, mà vì ta không giống chúng, không có nền công nghiệp mạnh mẽ để có thể tự sản xuất vũ khí mà bị giới hạn trong số vũ khí phương Tây cấp cho ta. Phải giải quyết được vấn đề này, dù cho chỉ giải quyết được một chút thôi cũng có thể làm chùn bước chân giặc, cứu rất nhiều người Trung rồi.”

Diệp Vinh Thu trầm mặc.

Cố Tu Qua dúi khẩu súng vào trong tay anh: “Cậu có thể làm gì, tôi không biết, chỉ cậu mới biết được. Tôi chỉ biết tôi có thể làm gì. Tôi muốn cố gắng thay đổi cục diện này, dù chỉ một chút thôi cũng được. Suy cho cùng, quốc gia có muốn tồn tại thì cũng phải dựa vào người dân, không thể sửa từ trên xuống dưới thì sửa từ dưới lên trên! Dù ngày mai cậu không còn ở trong đoàn của tôi, thậm chí không còn làm lính thì tôi cũng mong cậu có thể làm một chút gì đó, cho những quân nhân Trung Quốc chúng tôi, cho những người dân Trung Quốc chúng ta. Nhưng làm được nhiều hay ít thì phải dựa vào cậu.”

Diệp Vinh Thu thờ dãi, nâng khẩu súng trong tay lên.

Cố Tu Qua đưa dây đạn cho anh, cười nói: “Tôi thấy cậu rất giỏi, chỉ ít trong đội của tôi, chỉ cậu mới có thể làm được.”

Diệp Vinh Thu loay hoay cầm súng chỉnh tư thế cho chuẩn xác, ngắm mục tiêu, giữ cò súng. Không thể không nói, loại cảm giác “Chỉ mình mới có thể làm được” rất hư vinh.

Diệp Vinh Thu nghiêm túc tập bắn súng suốt cả buổi chiều, một phút cũng không ngơi nghỉ, trong mơ cũng thấy mình đang bắn súng. Kết quả của việc luyện tập là ngày hôm sau toàn thân đau nhức, đến cánh tay cũng không nhấc lên được.

Hắc Cửu đi rửa mặt về, thấy Diệp Vinh Thu uể oải ngồi trên chăn, không khỏi tò mò hỏi: “Sao vậy? Khó chịu trong người à?”

Diệp Vinh Thu tội nghiệp nói: “Toàn thân đau nhức hết cả rồi.”

Hắc Cửu tiến lên trước, đẩy anh nằm xuống đệm, bắt đầu giúp anh bóp vai: “Hôm qua luyện dữ lắm à?”

Diệp Vinh Thu đẩy tay hắn: “Ừ.. Đừng.. đừng chạm vào chỗ đấy.”

Hắc Cửu nói: “Phải xoa bóp toàn thân mới đỡ mòi.” Hắn giúp Diệp Vinh Thu bóp một đường từ bả vai xuống, dùng lực ấn vài cái vào những chỗ cơ thể Diệp Vinh Thu căng cứng. Xoa bóp cho Diệp Vinh Thu một lúc, hắn nhìn về mặt thích ý của anh, nổi lên dã tâm mà bóp xuống mông anh. Diệp Vinh Thu như cá giãy chết mà giật bắn ra, ôm mông nhìn Hắc Cửu đầy sùng sốt.

Hắc Cửu cười xấu xa: “Rất có sức sống mà.”

Diệp Vinh Thu đỏ mặt trừng hắn. Một lát sau nhớ lại ngày đó Hắc Cửu trần truồng đè anh dưới thân, sắc mặt liền trầm xuống, ngồi ồm ồm một góc không lên tiếng.

Diệp Vinh Thu có tâm sự gì đều viết rõ trên mặt, Hắc Cửu vừa liếc đã biết anh đang nghĩ gì, hắn kéo tay anh lên: “Nghĩ gì thế, nhanh lên, dậy đi rồi ăn sáng.”

Diệp Vinh Thu mặt mòi nói: “Hôm qua tập suốt cả buổi chiều, chẳng tiến bộ gì cả. Đã thế ngày hôm nay lại ế ẩm hết cả người, thi với đấu cái gì chứ!”

Hắc Cửu hỏi anh: “Anh thấy mình không thi được?”

Diệp Vinh Thu ừ ừ nâng mí mắt nhìn hắn một cái.

Hắc Cửu nói: “Không thi được thì thôi, có gì đâu. Cùng lắm chỉ không được chọn làm trợ thủ cho ông ta thôi mà, cùng đâu phải không được gặp nữa,

sau này có vấn đề gì anh vẫn có thể đến hỏi ông ta mà.”

Diệp Vinh Thu thấy hắn nói cũng có lý, vì vậy chậm rãi bò dậy.

Hắc Cầu lại bồi thêm một câu: “Cái con rùa Lý Nhất Vượng kia, cùng lắm chỉ cười nhạo anh mấy ngày, dù sao thì tên ấy cũng coi thường chúng ta sẵn rồi.”

Diệp Vinh Thu khựng lại, vừa nhắc tới Lý Nhất Vượng và Đinh Hoành Lỗi, lửa giận trong lòng anh lại sục sôi.

Hắc Cầu còn đổ thêm dầu vào lửa mà nói: “Tôi cũng không hiểu sao đoàn trưởng lại chọn anh cơ chứ? Anh thì làm được cái gì, anh vốn có phải người hợp với nơi này đâu. Nếu chọn tôi, chẳng cần luyện tập tôi cũng có thể chinh chiến cái lũ dờ hơi kia rồi.”

Diệp Vinh Thu cứng đờ, lửa giận trong lòng lại càng bùng lên, đau xót trên người bay sạch, anh nhảy dựng lên, hung tợn trừng Hắc Cầu: “Bớt coi thường người khác đi.”

Hắc Cầu rất đổi ngạc nhiên: “Tôi có coi thường anh đâu, tôi chỉ nói đúng sự thật thôi mà.”

Diệp Vinh Thu tức giận ngút trời chỉ vào mặt hắn mắng: “Biến đi! Đồ con rùa cậu chờ coi! Tôi sẽ thắng lợi trở về cho cậu sáng mắt ra!” Nói rồi mặc vội bộ quân trang lên người, chạy ra khỏi nhà kho.

Hắc Cầu đạt được ý cười đầy thỏa mãn, không nhanh không chậm bước theo sau. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

CHƯƠNG 61.

Ăn sáng xong được nghỉ ngơi một chút. Diệp Vinh Thu ngồi cùng một chỗ với đám lính trong đoàn, mọi người đều khích lệ anh, cũng không phải vì họ thấy hiếm lạ với lão người Đức, mà vì hôm nay Diệp Vinh Thu thay mặt họ xuất chiến cho đám Đinh Hoành Lỗi kia sáng mắt ra, cho nên mọi người đều nhiệt huyết sôi trào, muốn Diệp Vinh Thu có thể giúp họ nở mày nở mặt.

Điền Cường vỗ mạnh xuống vai Diệp Vinh Thu, cắn răng trợn mắt mà tăng bốc anh: “Giỏi lắm! Cậu phải cố gắng đấy, chinh chiến bọn ranh kia đi cho mọi người nhìn, cho mấy con rùa kia sau này không dám ho he ngang ngược nữa! Thích bắt nạt thì đi mà bắt nạt giặc Nhật ấy!”

Bì Hồ móc ổ bánh sáng nay anh giấu được đưa cho Diệp Vinh Thu: “Ăn nhiều vào một chút! Đói thì lấy đâu ra sức mà thi.”

Một cậu nhóc quê ở Ôn Châu xán tới bắt đầu bóp chân cho Diệp Vinh Thu: “Anh Diệp, em thấy anh lợi hại nhất đó. Thua những người khác cũng chẳng sao, nhưng nhất định phải thắng thù hạ của họ Đinh đấy, cho chúng ta được nở mày nở mặt.”

Điền Cường đập bay cậu nhóc kia ra mà hô to: “Nói gì thế, thua là thua thế nào. Không được thua, Diệp Từ nhà chúng ta là ai, sủng mảy Tiệp Khắc kia là một tay cậu ấy sửa đó, chẳng lẽ không thắng được thằng ranh kia?”

Cổ Tu Qua chấp tay sau hông, dẫn Lưu Văn và Quách Võ ung dung đi tới, nhìn Diệp Vinh Thu cười không ngừng: “Lát nữa thi rồi, cảm thấy thế nào hả?”

Diệp Vinh Thu nhìn bộ dạng thành thoi của Cổ Tu Qua mà tức giận nói: “Không thấy thế nào cả.”

Cổ Tu Qua cười hi hi nói với mọi người: “Ui dào, mọi người đừng gây áp lực cho cậu ấy, không thắng cũng có sao đâu. Lão Đức cũng đâu có chạy, không làm trợ thủ thì thôi, sau này vẫn gặp được mà. Cùng lắm thì để thằng ranh Lý Nhất Vượng kia thắng, xong nó điều võ đương oai ngáng chân mọi người thôi chứ có gì đâu.”

Hắc Cầu nói: “Lời này sáng nay tôi đã nói với anh ấy rồi.”

“Thế hả.” Cổ Tu Qua làm vè mặt mới lạ: “Nói rồi hả? Vậy cũng tốt, đừng để cậu ta bị áp lực. Tôi chọn cậu ta cũng đâu có hi vọng cậu ta thắng, tham dự là được rồi.”

Hắc Cầu hớn hờ nói: “Đoàn trưởng, cho tôi hỏi cái này với, sao anh không chọn tôi? Sao không chọn Lưu trung úy và Quách trung úy?”

Cổ Tu Qua nói: “Cậu đánh trận tốt, rất có ích trong đội. Lưu Văn và Quách Võ thì phải làm việc cho tôi, đến nước rửa chân tôi còn chẳng có người

bụng thì có gì lão Đức lại được hỏi? Diệp Tử cậu ta khác với mọi người, đến súng còn chẳng cầm xong, tôi nghĩ gì thì gì cũng phải tìm chút chuyện cho cậu ta làm, nên mới để cậu ta đi.” Gã cúi đầu nhìn Diệp Vinh Thu: “Sao, cậu nghĩ mình không thể làm được việc này hả?”

Diệp Vinh Thu giận thấu can. Hắc Cầu và Cổ Tu Qua kẻ xướng người họa đến hăng say, sao anh có thể không nhìn ra hai người kia đang bày trò khích tướng? Tuy biết rõ họ đang khích tướng nhưng anh vẫn thấy bức, dù sao họ cũng coi thường anh thật nên mới khích tướng như vậy, nếu như họ thật sự nghĩ anh có thể làm được thì đã chẳng nói thế kia. Diệp Vinh Thu càng nghĩ càng thấy bức: Tiên sư bố mấy người, cứ chờ đó mà coi, ông sẽ thắng cho mấy người sáng mắt ra!!

Không bao lâu, trận đấu bắt đầu.

Năm đoàn trưởng mỗi đoàn phái một cán bộ đi thi, tính cả Diệp Vinh Thu thì có tổng cộng năm liên trưởng, trong đó có ba trung úy, một thượng úy, chỉ có mình Diệp Vinh Thu là thiếu úy. Liên trưởng bên sư đoàn trình sát bộ quyền thi, còn một doanh trại độc lập cũng phái một trung úy đi, cho nên tổng cộng có sáu người thi tất cả. Về mặt lý thuyết, thi đấu thế này cần mời một cố vấn quân sự đến thị sát nhưng bởi sư trưởng cũng không quy định cuộc thi này phải phân định thắng thua mà chỉ để Finn Haugen xem biểu hiện của những liên trưởng này, sau đó chọn ra một người làm phụ tá cho mình nói cách khác, người được Finn Haugen chọn không nhất thiết phải là người thắng cuộc, chỉ cần hợp ý Finn Haugen là được.

Thế cục hôm nay căng thẳng như vậy, chẳng mấy chốc giặc Nhật sẽ đánh tới nơi, mọi người đều không biết mình có thể sống được bao lâu nữa. Trong thời điểm như vậy, tổ chức một hoạt động để toàn sư đoàn tham gia cũng là một cách để mọi người thả lỏng tinh thần. Làm phụ tá cho cố vấn viên người Đức cũng không phải nhiệm vụ béo bở gì, ngoài Cổ Tu Qua ra thì chẳng mấy ai để ý vị trí này, nhưng mọi người đều phải ra đại diện đặc lực nhất, có đoàn dự thi cũng không phải để so thắng thua, chỉ là biết đâu sư trưởng có ấn tượng với người đoàn mình, nếu thật sự có thể làm náo động, có lẽ sau này chuyện tiếp viện hoặc phân phối lương thảo đạn dược sẽ được cấp trên chú ý hơn, đây mới là lý do tối quan trọng. Cho nên Diệp Vinh Thu là người yếu nhất được cử đi thi trong sáu người.

Hạng mục thi đầu tiên. Diệp Vinh Thu xóc mười hai vạn phần tinh thần, dù sao đây cũng là hạng mục đơn giản nhất.

Người chỉ huy cho bọn họ là liên trưởng Tiêu Dũng, bởi vì đoàn của anh ta không có người tham gia nên Phạm Lực để anh ta làm người chỉ huy. Tiêu Dũng cao giọng hô: “Tất cả chú ý, nghỉ, nghiêm!”

Sáu người đồng loạt khép chân đứng thẳng, Diệp Vinh Thu và Lý Nhất Vượng đứng song song, dáng người Diệp Vinh Thu so ra cao hơn Lý Nhất Vượng một chút, đồng thời anh đứng cũng rất thẳng, dù sao từ nhỏ anh đã được giáo dưỡng trong một gia đình có điều kiện, dáng vẻ nhị thiếu gia rất tốt, đứng thế này so ra cao hơn Lý Nhất Vượng nửa cái đầu, anh không khỏi đắc ý trong lòng.

Nhưng mà trong mắt mọi người xung quanh thì mọi chuyện không như vậy.

Mọi người đứng xung quanh xem trò vui, Điền Cường nhìn Diệp Vinh Thu mà không ngừng chép miệng: “Diệp Tử ơi là Diệp Tử, đứng thì đẹp thật đấy, nhưng.. nhưng..” Nhưng không biết hình dung thế nào.

Bi Hồ vuốt cằm nói: “Cứ thấy không giống lính thế nào ấy?”

Điền Cường vỗ đùi: “Đúng rồi! Cằm vênh hơi cao?”

Hắc Cầu không nói gì, hứng thú nhìn chằm chằm đường cong phía sau người Diệp Vinh Thu. Hắn thấy rất đẹp mắt, đẹp là đủ rồi, hơn nữa, mông Diệp Vinh Thu vênh nhất trong sáu người, chân cũng dài nhất thẳng nhất, đứng như vậy đúng là cảnh đẹp ý vui.

Tiêu Dũng hô tiếp: “Đứng sau quay!”

Sáu người lính đồng loạt quay về phía sau.

Tiêu Dũng lại hô: “Quay phải, quay!”

Sáu người nghe lời anh ta đồng loạt xoay người, vừa xoay, đám lính đứng vây xem phía dưới bắt đầu xôn xao.

Diệp Vinh Thu và Lý Nhất Vượng đều sửng sốt —— bởi vì quay xong hai người họ mặt đối mặt, nhất định trong hai người có một người quay sai rồi. Lý Nhất Vượng đứng yên không nhúc nhích, Diệp Vinh Thu chợt dạ quay đầu nhìn, chỉ thấy người đứng phía sau cũng quay lưng về phía anh —— rất rõ ràng, người quay sai là anh. Diệp Vinh Thu lập tức nản lòng nhăn nhó mặt mày.

“Này, đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích.” Bi Hồ nhìn không được kêu lên.

Nhưng Diệp Vinh Thu không nghe lời anh ta, kiên trì xoay người, chuyển thành cùng hướng với những người khác.

“Ôi mẹ ơi!” Điền Cường che mặt, cứ như người mất mặt là mình: “Không nhìn, không nhìn nữa. Mặt mặt quá, tôi đi luyện bắn súng đây!”

Bi Hồ kéo anh ta lại: “Nào.. nhìn đi, nhìn đi, biết đâu lát sẽ tốt hơn.”

Hắc Cầu cười ha hả, Điền Cường buồn bức hỏi hắn: “Cậu cười gì mà cười, cháu cậu vừa thi đã hỏng rồi.”

Hắc Cầu vuốt cằm không nói lời nào, hắn nhìn gương mặt Diệp Vinh Thu, vẻ mặt buồn bức tui thân của Diệp Vinh Thu rất đáng yêu, khiến hắn không nhịn được muốn đi tới xoa bóp mặt Diệp Vinh Thu. Quả nhiên hắn vẫn thích bộ dạng lúng túng của Diệp Vinh Thu nhất.

Sau khi sai sót, Diệp Vinh Thu nghĩ lại vẫn còn rùng mình, bất kể Tiêu Dững hô khẩu lệnh gì, Diệp Vinh Thu cũng phải chần chừ một chút mới làm theo, sợ mình lại làm sai. Kết quả, anh thành người chậm nhịp nhất trong dàn người.

Cố Tu Qua và hai thủ hạ của gã cũng ngồi bên sân huấn luyện xem chuyện vui. Cố Tu Qua như lão thái bà cầm trong tay một người giấy, trên thân người có viết tên Finn Haugen, tay bên kia gã cầm một cái kim, cứ mỗi lần Diệp Vinh Thu làm sai một động tác, Cố Tu Qua lại cầm kim đâm vào mắt của “Finn Haugen”: “Không nhìn thấy, không nhìn thấy.”

Lưu Văn và Quách Vô đứng bên cạnh gã đều làm bộ không nhìn thấy.

Hạng mục thi đầu tiên kết thúc. Không nghĩ ngờ gì nữa, Diệp Vinh Thu quân hàm thấp nhất cũng làm ăn bết bát nhất. Phạm Lực ngồi trên đài không nhìn được lặc đầu: Ông vẫn luôn tán thưởng Cố Tu Qua, chỉ cần chuyện trong phạm vi có thể thì ông đều muốn giúp Cố Tu Qua một chút lần này ông cũng mong thủ hạ của Cố Tu Qua có thể làm nên chuyện, tiếc là không hiểu sao Cố Tu Qua lại chọn một cậu tân binh đi thi lần này. Finn Haugen cũng chú ý tới biểu hiện đột ngột của Diệp Vinh Thu, nhưng ông không tỏ vẻ bất mãn gì.

Diệp Vinh Thu vừa thi hỏng bét, khỏi nói chán nản thế nào. Lý Nhất Vượng đứng sau lưng anh không khỏi đắc ý. Hần thi cũng không phải vì muốn làm phụ tá cho lão Đức kia, hẳn chỉ muốn chứng minh bản thân, chứng minh mình là một người lính mạnh mẽ.

Tiêu Dững dẫn sáu liên trường đi tới thao trường, lúc đi qua đám Hắc Cầu, Diệp Vinh Thu len lén nhìn ánh mắt Hắc Cầu. Hắc Cầu cười đến là tươi rói, hai tay nắm lại để trước ngực, nhếch môi làm khẩu âm “Meo meo”, hẳn bắt chước bọn mèo.

Diệp Vinh Thu không rõ hẳn làm vậy là có ý gì, đoán chừng Hắc Cầu lại châm chọc anh chỉ vô dụng như con mèo con, lửa giận bùng trong lòng, anh trợn mắt trừng hắn, ưỡn ngực đi về phía trước.

Sáu liên trường đi tới thao trường xếp thành một hàng, trước mặt mỗi người đặt một khẩu súng trường, phía trước cứ vài chục mét lại có một bia ngắm. Tiêu Dững hạ lệnh: “Vào tư thế! Cầm súng!”

Năm người kia lập tức nằm xuống đất, đoạn cầm súng lên. Chỉ có Diệp Vinh Thu là quỳ một chân trước, sau đó quỳ chân kia xuống, cuối cùng mới nằm xuống, cầm súng trường lên, sau đó điều chỉnh tư thế lại một chút.

Xung quanh bắt đầu ầm lên.

Diên Cường che kín mặt: “Không nhìn nữa, không nhìn nữa, không nhìn nổi, tôi đi đây.”

Bi Hồ cũng trung ra về mặt ghét bỏ: “Thôi.. nhìn thêm... thêm một chút nữa.”

Về mặt Lưu Văn vô cùng thâm trầm: “Đoàn trường, cứ thế này có ổn không...”

Người giấy đã bị Cố Tu Qua chọc nát, Cố Tu Qua vứt người giấy sang một bên, lười biếng đuổi người: “Sao lại không được, cứ xem đi. Biết đâu cha Đức kia thấy được thì sao.”

Quách Vô lạnh như băng tạt cho gã một gáo nước lạnh: “Nghe nói người Đức nghiêm túc nhất.”

Cố Tu Qua nói: “Còn nói nhảm nữa thì lấy khẩu nhị thập hươu bên hông chú ra mà tự sát.”

Tiêu Dững ra lệnh bắn, mọi người bắt đầu cầm súng lên hướng về mục tiêu, mỗi người bắn mười phát. Thành tích của Lý Nhất Vượng là tốt nhất, trúng tám trên mười, ngoài Diệp Vinh Thu ra thì người bắn kém nhất chỉ trúng ba trên mười, còn Diệp Vinh Thu thì có hai phát trúng —— hai phát trúng vào bia ngắm của người khác.

Diệp Vinh Thu rất muốn làm thật tốt, làm thật hay, anh muốn chứng minh bản thân cho Hắc Cầu thấy anh rất giỏi, không hề thua kém Hắc Cầu. Nhưng có những việc không phải cứ muốn là sẽ làm được ngay, hôm qua luyện tập xong, cả người anh đau nhói cứng đờ, không có chỗ nào là ổn cả, quả thật ở phương diện này anh rất không xong.

Bắn súng xong thì đến thi cận chiến, cũng không phải thi đấu thực sự mà chỉ như huấn luyện quân sự. Sáu người, hai người một nhóm, có chết hay không chứ, Diệp Vinh Thu và Lý Nhất Vượng lại bị xếp cùng một nhóm với nhau. Đến phiên Lý Nhất Vượng quật ngã Diệp Vinh Thu, hẳn hạ thủ vừa nhanh vừa tàn khốc, không nhìn ra chút mặt nhọc nào, quật Diệp Vinh Thu ngã mạnh xuống đất, khiến Diệp Vinh Thu thất điên bát đảo, nửa ngày không bò dậy nổi tới lượt Diệp Vinh Thu quật ngã Lý Nhất Vượng, tư thế của anh không đúng, khí lực cũng không đủ, Lý Nhất Vượng cố ý đứng yên không cho Diệp Vinh Thu hoàn thành động tác quật ngã, người khác đứng ngoài xem, thấy rõ động tác của Diệp Vinh Thu sai lè lè, còn Lý Nhất Vượng thì cố tình gây khó dễ.

Thi đấu cận chiến xong, Lý Nhất Vượng tiến đến ghé vào tai Diệp Vinh Thu, giọng điệu đầy giễu cợt: “Cậu muốn dùng cách này để thu hút sự chú ý của lão người Đức kia sao?”

Diệp Vinh Thu giận dữ lấy vai huých hắn, nhưng không ngờ mình bị đung đến lui ngược về phía sau.

Nói tóm lại, hết thấy đều không xong, Diệp Vinh Thu càng muốn thắng thì lại càng căng thẳng, càng cố lại càng bết bát, mà thi đấu cùng anh lại là đám lính lão luyện, có muốn vẫn hồi cũng chẳng được.

Sau khi cuộc so tài kết thúc, Phạm Lực và Finn Haugen xuống bực đứng. Phạm Lực dẫn Finn Haugen đi tới trước mặt sáu người. Diệp Vinh Thu chỉ thấy mất hết hi vọng, anh mệt chết đi được, mệt đến mức không muốn tiếp tục đứng ở đây cho người ta chỉ trỏ xoi mói nữa. Anh đã đánh tuột tất cả, Hắc Cầu và Cổ Tu Qua nói không sai, anh chẳng được tích sự gì cả. Anh còn lý do gì để ở lại đây nữa? Hay.. thôi đi.

Phạm Lực nhìn Diệp Vinh Thu mà thất vọng lắc đầu, quay đầu hỏi Finn Haugen: “Haugen tiên sinh, ngài thấy sao?”

Ánh mắt nghiêm nghị của Finn Haugen chậm chậm lướt qua mấy người. Ngoại trừ Diệp Vinh Thu ra, năm người còn lại đều đối mắt nhìn ông. Trên mặt Lý Nhất Vượng còn mang theo nụ cười đắc thắng. Hấn vẫn là một người lính tốt, tuy rằng không được ra chiến trường đánh giặc, nhưng hấn vẫn là một người lính xuất sắc.

Finn Haugen nhìn xong cũng không lập tức chọn người. Ông quay đầu nói với Phạm Lực vài câu, Phạm Lực gật đầu, xoay người ra lệnh cho cấp dưới của mình, cấp dưới kia chạy đi, chốc lát sau ôm một rương đồ quay về.

Finn Haugen nhìn sáu người liên trường, chậm rãi nói: “Mọi người vất vả rồi, mọi người đều là những người lính tốt. Tôi có chút lễ vật tặng cho mấy người, nhưng có thể coi là lễ vật được hay không thì phải xem biểu hiện của mấy người thế nào nữa.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

CHƯƠNG 62.

Phụ tá của Phạm Lực khiêng một chiếc rương trở về, mở ra trước mắt mọi người, bên trong chứa rất nhiều dụng cụ, từ búa cho tới tua vít cho tới đinh lớn đinh nhỏ, đều đủ cả.

Ngay sau đó, lại có vài cậu lính mang sáu chiếc rương gỗ tới, lần lượt đặt xuống trước mặt sáu người. Mọi người đều không hiểu gì, nhìn chằm chằm chiếc rương gỗ và rương dụng cụ.

Finn Haugen không nhanh không chậm nói: “Lễ vật tôi tặng mọi người được đặt trong chiếc rương trước mắt này, nào, mở đi.”

Thế là sáu người liên trường cùng nhau mở chiếc rương trước mặt mình ra.

“Oa” Có ai đó ngạc nhiên hô lớn.

Đồ trong rương đều giống nhau, là khẩu súng tiểu liên Bergmann MP-18I của Đức, một khẩu súng tiểu liên theo thể thức súng trường xung phong đúng nghĩa, cũng là khẩu súng tiểu liên xung phong đầu tiên được sản xuất hàng loạt và sử dụng đại trà —— thế nhưng, không có ai ngồi đây nhận ra được ý nghĩa lịch sử của khẩu súng này, bởi vì trước mắt họ chỉ là một đồng linh kiện mà thôi.

Mọi người ngẩn ra nhìn Finn Haugen, nhưng Finn Haugen lại làm vẻ mặt rất đương nhiên: “Đây chính là lễ vật cho mấy người, súng tiểu liên Bergmann.”

Lý Nhất Vượng lấy ra trong đồng linh kiện một chiếc đinh ốc, giọng điệu chế nhạo nói: “Súng? Đây là thể loại súng quái nào?”

Diệp Vinh Thu lập tức hiểu ra ý của Finn Haugen —— mấy ngày vừa rồi anh vẫn không ngừng tháo lắp súng ống, ban nãy lúc chưa mở rương anh cũng thử suy đoán không biết trong rương có phải vũ khí cần họ lắp ráp không, không ngờ anh thực sự đoán trúng.

Diệp Vinh Thu mừng rỡ vô cùng, đương lúc mọi người còn đang loay hoay không biết làm gì thì anh đã bắt tay vào làm.

Cổ Tu Qua vỗ đùi, cuối cùng cũng có thể thở phào: “Mịa nó, biết ngay mà.” Gã vươn thẳng sống lưng, hãnh diện vuốt mái tóc rối, đầy tin tưởng Diệp Vinh Thu: “Chờ xem, tôi thắng chắc.”

Tuy rằng Diệp Vinh Thu đã quen tay hay việc với chuyện tháo lắp súng, nhưng chỗ linh kiện trước mắt vẫn khiến anh bối rối. Vấn đề ở đây là, anh chỉ mới lắp qua súng trường và súng máy chứ chưa từng lắp ráp súng tiểu liên. Kiểu súng này đến nhìn qua anh còn chưa thấy bao giờ, trong quyển sách ảnh vũ khí hạng nhẹ Cổ Tu Qua cho anh cũng không có hình ảnh gì về nó ngoài ra, Finn Haugen đã cho tháo súng từ bộ phận lớn đến nhỏ, trong rương có đến mười mấy cái ốc vít với đủ kiểu đáng kích cỡ khác nhau, khiến người ta nhìn thôi cũng đủ thấy đau đầu.

Diệp Vinh Thu nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, cố gắng tĩnh tâm lại.

Lúc này, những người lính kia cũng bắt đầu động thủ. Họ cầm một vài linh kiện lên nhìn, lại ném xuống, lại lấy lên nhìn, về bản khoản không biết nên làm thế nào.

Diệp Vinh Thu tĩnh tâm lại xong, bắt đầu lấy toàn bộ linh kiện trong rương trừ ốc vít ra. Anh đếm một lượt, có tổng cộng 37 linh kiện, thật ra nhiều vậy cũng không được coi là nhiều, so ra còn ít hơn khẩu súng máy hạng nhẹ Tiệp Khắc kia. Sau đó anh bắt đầu cầm linh kiện kia lên nghiên cứu, anh không trực tiếp lắp ngay mà phân loại ra rồi bày trước mặt.

Thật ra, bất luận là kiểu súng gì, nguyên lý và kết cấu đều tương tự nhau, chỉ cần hiểu rõ công năng và nguyên lý hoạt động của súng thì dù là súng của quốc gia nào, thể loại gì, cũng có thể từ đó mà suy ra.

Diệp Vinh Thu tốn năm phút đồng hồ để phân 37 linh kiện ra làm năm nhóm lớn —— bộ phận bolt, bộ phận thân súng, bộ phận băng đạn, bộ phận nòng súng và băng súng.

Những người lính khác đã bắt đầu động thủ, một người trong số đó nhanh chóng ghép khẩu súng thành hình —— nhưng chỉ là lắp bừa vỏ ngoài vào một chỗ, các linh kiện khác thì bị bỏ đó, anh ta vừa thả lỏng tay cái thì “khẩu súng” kia tan tác theo, bởi vì thiếu linh kiện nên súng không thể thành hình được. Chỉ có một liên trưởng của tiểu đoàn trinh thám là xem ra có chút hiểu biết về loại súng tiểu liên này, cũng như biết cách lắp các bộ phận trong súng, không bao lâu anh ta đã lắp xong bolt súng, sau đó chuyển sang lắp các bộ phận khác.

Lý Nhất Vượng ngồi bên Diệp Vinh Thu và đầu bút tai một hồi, sau đó thấy Diệp Vinh Thu phân loại bộ phận ‘như đúng rồi’, hẳn liếc trộm Diệp Vinh Thu, cũng học theo cách phân loại linh kiện của anh. Nhưng hắn vừa bày được vài cái, đột nhiên một đôi giày Martin xuất hiện trước mặt hắn ngẩng đầu nhìn, Finn Haugen đứng trước mặt từ trên cao nhìn xuống, vì vậy hắn không dám nhìn lên Diệp Vinh Thu nữa mà cố gắng lắp thứ nhìn trông giống nòng súng kia.

Diệp Vinh Thu phân loại linh kiện xong, các thao tác tiếp theo anh làm rất nhanh chóng. Đầu tiên anh lắp băng đạn vào, lúc tìm ốc vít, phải mất hơn năm phút anh mới tìm xong sau đó anh chuyển sang lắp băng súng, bộ phận này rất dễ lắp, chỉ mất hai ba phút anh đã lắp xong xuôi rồi sau đó anh lần lượt lắp bolt súng, nòng súng, thân súng.

Lúc lắp nòng súng, Diệp Vinh Thu phải tốn mấy phút liền, vì cái nòng súng của anh trông rất bẩn, có vẻ như lâu lắm rồi không được lau chùi qua. Anh lấy vải bố lau đầu nhót và bụi dính ngoài nòng súng, sau đó mới tiếp tục lắp các linh kiện còn lại.

Tuy Diệp Vinh Thu là người cuối cùng lắp ráp, nhưng anh lại là người đầu tiên hoàn thành. Lắp súng xong, Diệp Vinh Thu thử lắp đạn để thử nghiệm công năng của súng đây là súng tiểu liên bắn bằng tư thế bắn súng trường, dùng để xung phong, chỉ có thể bắn đạn liên tiếp. Diệp Vinh Thu không biết điều này, còn tưởng mình sai rồi, suýt chút nữa muốn tháo khẩu súng ra kiểm tra lại lần nữa, nhưng Finn Haugen cho anh một ánh mắt khẳng định khiến anh an tâm hơn rất nhiều.

Nhận được ánh mắt của Finn Haugen, Diệp Vinh Thu đắc ý nở nụ cười. Anh nâng súng lên, làm tư thế bắn súng, tuy rằng động tác sai hoàn toàn. Sau đó anh đặt súng xuống, mỉm cười an tĩnh ngồi một chỗ, đợi những người khác còn đang ra sức ghép lại.

Mấy phút sau, liên trưởng của tiểu đoàn trinh sát kia cũng hoàn thành, kiểm tra công năng súng thấy không có vấn đề, vì vậy đặt súng xuống.

Qua mười mấy phút, lại có hai người nữa lắp xong, Lý Nhất Vượng cũng nằm trong số đó. Nhưng bọn họ không thử nghiệm công năng của súng —— vẫn còn có vài linh kiện chưa được lắp vào, không cần thử cũng biết khẩu súng không sử dụng được.

Lại qua mười mấy phút nữa, hai gã liên trưởng còn lại đành bỏ cuộc.

Finn Haugen đi kiểm tra theo thứ tự người lắp xong muộn nhất đến sớm nhất, ông lần lượt đi tới, cầm khẩu súng mọi người lắp lên kiểm tra, sau khi kiểm tra xong buông xuống, cũng không tỏ thái độ gì. Cuối cùng ông đi tới chỗ Diệp Vinh Thu, cầm khẩu súng anh lắp lên cẩn thận quan sát, đột nhiên cất giọng nói: “Tôi thấy cậu lau linh kiện của súng.”

Diệp Vinh Thu đáp: “Vâng, thưa trưởng quan.”

Finn Haugen hỏi anh: “Sao lại làm như vậy?”

Diệp Vinh Thu đáp: “Vệ sinh cẩn thận có thể giúp kéo dài tuổi thọ súng, giảm thiểu tình trạng cước cò, kẹt đạn, nổ súng.”

Finn Haugen gật đầu, trên môi lộ ra ý cười. Ông dùng tiếng Đức nói một câu “rất tốt”, lại dùng tiếng Trung nói lại một lần nữa.

Phạm sư trưởng đi tới bên người Finn Haugen, chần chừ hỏi: “Haugen tiên sinh, ngài chọn xong chưa?”

Finn Haugen mỉm cười nhìn Diệp Vinh Thu: “Cậu lính, cậu bằng lòng làm phó quan của tôi chứ?”

Giương mặt Diệp Vinh Thu giãn ra từng chút từng chút một, khóe môi cong lên hiện ý cười. Anh đứng rất thẳng, tất cả mọi người đều nhìn về phía anh, trong đó có cả Hắc Cầu. Hắc Cầu chưa từng thấy Diệp Vinh Thu cười như vậy, nụ cười đầy tự tin đắc ý, cả người tràn trề nhựa sống, khiến đôi mắt trở nên sáng ngời. Diệp Vinh Thu cung kính nói với Finn Haugen: “Vâng, thưa trưởng quan, tôi rất sẵn lòng.”

Lúc này, Lý Nhất Vượng đứng cạnh Diệp Vinh Thu không nhìn được nữa mà lên tiếng: “Báo cáo!”

Phạm Lực hỏi hắn: “Lý liên trưởng, có chuyện gì vậy?”

Lý Nhất Vượng thâm siết tay thành nắm, mặt không đổi sắc nói: “Tôi muốn biết lý do.”

Finn Haugen lạnh lùng nhìn hắn một cái: “Tôi không phải là sĩ quan huấn luyện của các cậu nên sẽ không dạy các cậu bắn súng hay tư thế quân ngũ. Thậm chí khi hành quân chiến tranh, chưa chắc tôi đã có thể làm một người trưởng quan tốt, mà tôi ở lại Trung Quốc chủ yếu là vì cái này.” Ông chỉ chỉ vào khẩu súng trong tay Lý Nhất Vượng, nhát giọng nói.

Lý Nhất Vượng cắn chặt răng, gân xanh nổi trên trán: “Vậy sao còn muốn chúng tôi thi đấu với nhau.”

Finn Haugen nói: “Đây là ý của Phạm sư trưởng.”

Phạm Lực vội vã đi lên giảng hòa: “Ai nha, thi đấu gì chứ, là thị sát, để cố vấn Haugen xem trình độ của sư đoàn chúng ta thế nào. Về phần chọn phụ tá thì do cố vấn viên chọn.” Ông vỗ vai an ủi Lý Nhất Vượng: “Không nhất thiết phải mạnh nhất, nhưng nhất định phải là người cố vấn viên của chúng ta thấy hợp nhất.”

Lý Nhất Vượng lặng im không nói.

Phạm Lực vội vã nói: “Đã chọn được rồi, đã chọn được rồi, giải tán đi, ai cần luyện tập thì đi luyện tập đi.”

Mọi người đều không ngờ Finn Haugen lại chọn người này, kết quả thật gây chấn động, ai có thể ngờ người đoàn Cố Tu Qua luôn xếp áp chót lại có thể được chọn cơ chứ? Năm người còn lại ừ ừ cúi đầu đi, đám lính vây xem cũng tản dần.

Điền Cường đứng trong sân hướng Diệp Vinh Thu kêu lớn: “Diệp Tử, gọi lắm!”

Diệp Vinh Thu nghe giọng anh ta mà ngoái đầu nhìn sang, thấy Điền Cường đang giờ ngón cái với mình, Bì Hồ và đám lính trong đoàn cũng hưng phấn nhìn anh vẫy vẫy tay. Mã Hắc Cầu đứng một bên, dịu dàng nhìn anh cười. Diệp Vinh Thu thấy nụ cười này của hắn, chỉ thấy tim đập chệch một nhịp, vội vã thu hồi đường nhìn, tự dặn bản thân không nên tự mình đa tình nữa.

Cố Tu Qua chạy tới, kéo đám lính kia đi luyện tập. Phạm Lực cũng đi xử lý công chuyện của mình, mà Diệp Vinh Thu bây giờ đã trở thành thủ hạ của Finn Haugen, không cần đi theo Cố Tu Qua luyện tập nữa, anh liền đi theo Finn Haugen.

Finn Haugen nói: “Cậu không phải một quân nhân đúng nghĩa.”

Diệp Vinh Thu sừng sốt một lúc mới hiểu ông đang nói đến màn so tài hồng bút vừa rồi của anh.

Finn Haugen lại nói: “Họ cũng không phải quân nhân đúng nghĩa, so với cậu càng không thích hợp hơn. Ở Trung Quốc này, quân nhân đúng nghĩa rất ít, tôi đã tới vài quân khu, từ lính thường đến trưởng quan, liên trưởng, doanh trưởng, đoàn trưởng, tôi chưa từng thấy ai lau súng, cậu là người đầu tiên đấy.”

Diệp Vinh Thu hơi ngạc nhiên. Thật ra trong quân đội cũng không phải không có người lau súng, ví dụ như anh thường thấy Quách Võ lôi khẩu nhị thập hướng ra lau tới khi súng bóng loáng, nhưng họ chỉ lau bên ngoài súng thôi chứ không có ai tháo súng ra lau kỹ từng chi tiết bên trong cả. Vốn là anh cũng không biết các linh kiện bên trong cần được vệ sinh, cái này là anh thấy trong sách Cố Tu Qua đưa mình. Anh tin người khác cũng giống như vậy, căn bản bọn họ không biết.

Finn Haugen xoay người, chỉ chỉ vào khẩu súng tiểu liên Bergmann anh vừa lắp: “Cậu từng gặp loại súng này chưa?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Chưa, đây là lần đầu tiên. Tôi mới làm lính một tháng, cũng chưa được biết nhiều loại súng ống.”

Finn Haugen hỏi anh: “Vậy sao cậu biết lắp súng?”

Diệp Vinh Thu nói: “Dựa vào kết cấu bên trong khẩu súng, thật ra kết cấu mỗi loại không khác nhau là bao.”

Finn Haugen gật đầu: “Cậu làm tốt lắm, phân loại từng bộ phận một, lắp đầu vào đấy, tuy rằng chậm một chút, nhưng không sai sót gì. Trong quân đội Trung Quốc, rất ít quân nhân có tư chất như cậu, thật sự mà nói, tôi không thể tin cậu mới chỉ nhập ngũ một tháng. Có phải cậu rất hứng thú với súng ống không?”

Diệp Vinh Thu cười khỏ không trả lời. Thật ra anh chỉ là ‘không trâu bắt chó đi cày’ mà thôi. Quả thật lúc mới đầu, trong lòng anh cũng có chút mâu thuẫn, nhưng mấy lời Cố Tu Qua nói thực sự đã đi vào lòng anh.

Anh và Finn Haugen ngồi nói chuyện suốt cả buổi chiều. Vị cố vấn người Đức này rất có hứng thú với anh, liên miên không dứt về súng ống. Ông ta đúng là một chuyên gia súng ống, khẩu Bergmann ông vừa cho mấy người tháo kia chính là khẩu súng ông từng tham gia thiết kế. Diệp Vinh Thu cứ nghĩ người Đức nghiêm túc lắm, không ngờ một khi ông mở miệng thì sẽ không ngừng được, nói mấy tiếng liền mà không biết mệt.

Thật ra Finn Haugen quá cô quạnh, những sư đoàn ông từng tới, chẳng có mấy ai hiểu được ông nói gì, nhưng Diệp Vinh Thu thì khác.

Thời gian qua Diệp Vinh Thu nghiên cứu súng ống, tích góp được không ít thắc mắc, nhưng trong sách không có lời giải, nhân cơ hội này, anh liền hỏi Finn Haugen một lượt, chỉ một buổi chiều ngắn ngủi mà thu hoạch được rất nhiều.

Mãi khi trời tối đen Diệp Vinh Thu mới quay về nhà kho.

Bận rộn cả ngày trời, Diệp Vinh Thu vô cùng mệt mỏi, về đến phòng, sách cũng không nhìn mà lập tức nhào tới bên giường Hắc Cầu vừa trải chăn xong.

Hắc Cửu ngồi xuống bên cạnh anh: “Mệt à? Tôi giúp anh xoa bóp nhé?”

Diệp Vinh Thu trở mình, ừ ừ khuất khuất mà xắn ống quần lên cho Hắc Cửu nhìn bầm đen trên đùi: “Sớm nay bị con rùa Lý Nhất Vượng quật ngã này. Rõ là hấn cổ ý!”

Hắc Cửu chà tay lấy nhiệt, dùng lòng bàn tay nóng hổi nhẹ nhàng xoa bóp bầm đen trên đùi anh.

Một lát sau, Hắc Cửu hỏi Diệp Vinh Thu: “Còn chỗ nào nữa?”

Diệp Vinh Thu dẫu môi: “Khắp người không chỗ nào là không đau.”

Hắc Cửu cười cười vỗ vỗ anh: “Cởi quần áo cho tôi xem một chút.”

Diệp Vinh Thu cởi áo ra, quả nhiên trên lưng xuất hiện mấy vết bầm đen, da thịt anh trắng nõn càng khiến vết bầm thêm chói mắt. Hắc Cửu không có thuốc, chỉ có thể chà tay lấy nhiệt chườm nóng cho anh. Bàn tay ấm áp của hấn ấn trên da thịt Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu cảm thấy vô cùng thoải mái.

Hai người đều lặng yên không nói gì, đêm nay Hắc Cửu vô cùng dịu dàng, dịu dàng đến mức Diệp Vinh Thu sợ mình cất tiếng sẽ làm hồng bầu không khí.

Một lát sau, Hắc Cửu buông tay ra, nhưng ngay sau đó Diệp Vinh Thu cảm nhận được thứ gì đó ấm áp ẩm ướt chạm lên vết bầm của mình, anh run bắn bật, lắc mình tránh ra.

Hắc Cửu từ từ ngồi thẳng dậy —— hấn vừa hôn lên vết thương trên người Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu căng thẳng vân vê vạt áo trong của mình: “Cậu đừng đùa tôi nữa.”

Hắc Cửu mím môi, chậm rãi tiếp cận Diệp Vinh Thu, gương mặt từ từ ghé tới. Diệp Vinh Thu đặt tay trên vai hấn, vẻ mặt hết sức khổ sở. Nhưng lúc này đây, Hắc Cửu không thối lui mà kiên định nhìn Diệp Vinh Thu. Hôm nay hấn có một nhận thức mới về anh, lúc Diệp Vinh Thu lấp sủng, hấn nhìn chăm chú, tâm rung động không ngừng. Vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Vinh Thu khiến hấn say mê, lúc đấy hấn chỉ muốn xông tới kéo Diệp Vinh Thu đi, đè anh vào tường mà ngấu nghiến hôn. Đó giờ hấn vẫn không rõ tâm tư mình, thậm chí hấn còn không rõ rốt cuộc mình thích nữ hay nam, nhưng hôm nay nhìn Diệp Vinh Thu nghiêm túc như vậy, cả trái tim lẫn nửa thân dưới của hấn đều nổi lên phản ứng.

Diệp Vinh Thu hít sâu một hơi, hỏi hấn lại một lần nữa: “Rốt cuộc cậu coi tôi là cái gì?”

Hắc Cửu cong môi cười. Hấn nắm lấy bàn tay anh, cùng anh đan mười ngón, ánh mắt hấn trầm xuống, ôn nhu nói: “A Bạch, tôi thích anh. Tôi không muốn buông anh đi, tôi muốn làm với anh điều gì đó.. khiến anh nhớ tôi suốt cả đời. Không, tôi muốn cả đời này được ở bên cạnh anh.”

.o. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

CHƯƠNG 63.

Diệp Vinh Thu nghe thấy ba chữ ‘tôi thích anh’ mà giật mình, từng tế bào trong cơ thể run lên. Anh đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng nghe được những từ này, lời hấn nói khiến anh xúc động đến tủy xương.

Hắc Cửu kéo bàn tay đang đặt trên vai mình của anh ra, lại một lần nữa ghé tới gần. Lúc hấn hôn Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu hơi nghiêng đầu né tránh, Hắc Cửu giữ cầm quay mặt anh lại, ngang ngược mà bá đạo hôn lên. Lúc này Diệp Vinh Thu cũng không chống lại nữa, thuận theo mà hé miệng để đầu lưỡi hấn vói vào. Hắc Cửu buông bàn tay đang nắm chặt tay anh ra, nắm lấy hông anh, kéo anh vào lòng mình. Diệp Vinh Thu mềm nhũn dựa vào người hấn, Hắc Cửu có thể cảm nhận được nhịp tim anh đập còn nhanh hơn cả mình.

Một lát sau, Hắc Cửu buông lỏng Diệp Vinh Thu ra, lấy ngón tay lau giọt nước trên mặt mình, buồn cười hỏi: “Anh khóc cái gì chứ? Đây là cam tâm hay chưa cam tâm đây?”

Diệp Vinh Thu lau sạch nước mắt trên hấn, đẩy hấn ra, ngồi dậy cuộn tròn người ôm lấy đùi mình giận dữ.

Hắc Cửu ôm anh từ phía sau, hôn lên gò má và cổ anh: “A Bạch, sao vậy?”

Tâm tình kích động qua đi, bao nhiêu uất ức tủi thân đua nhau dâng trào. Diệp Vinh Thu cảm thấy mình quá đỗi vô dụng, anh bị Hắc Cầu bắt nạt lâu như thế, mà chỉ một câu ‘thích’ đã có thể lấy lòng, rồi để cho hân hôn hân sờ. Hắc Cầu mới động tâm một tí mà anh đã ngoan ngoãn phối hợp, thế trước đây anh thích Hắc Cầu rồi hân coi thường anh thì tính thế nào đây? Sao anh lại bị động để người ta dễ dàng khống chế như vậy chứ?

Nghĩ tới đây, Diệp Vinh Thu ảo não dùng cùi chỏ đẩy Hắc Cầu ra.

Hắc Cầu lại dán tới, ngồi xổm xuống trước mặt anh, hân nâng mặt anh lên hỏi: “A Bạch, tôi muốn nghe anh nói, anh có thích tôi không? Có nguyện ý sống cùng tôi không?”

Diệp Vinh Thu hừ một tiếng, cựa tay hân ra mà xoay người đi.

Hắc Cầu đáng thương lại dán tới lần nữa, buộc anh phải nhìn mình: “Tôi đã nói hết lời trong lòng ra cho anh biết, anh lại chẳng chịu nói gì với tôi.”

Diệp Vinh Thu trầm nghĩ, đây là lần đầu tiên Hắc Cầu thổ lộ với anh, cũng là lần đầu tiên Hắc Cầu làm hành động thân thiết, hân còn chủ động dán tới chủ động thừa nhận thế kia.. Nghĩ đến đây, tâm tình anh khá hơn một chút.

Hắc Cầu tiếp tục giả vờ đáng thương: “A Bạch, lúc nào cũng là tôi quấn lấy anh, anh thì lúc nào cũng xa cách, dạo trước còn nổi giận suốt mấy ngày trời không chịu nói với tôi câu nào. Anh cứ như thế này, giày vò tôi đến khổ. Mấy lời vừa nói kia tôi phải suy nghĩ rất lâu, không dám nói cho anh biết, sợ anh không để ý tới tôi nữa, tôi thực sự thích anh, tôi muốn mình có thể bước vào trái tim anh, anh có nguyện ý ở bên tôi không?”

Diệp Vinh Thu nghe hân thổ lộ một tràng ngọt ngào, tâm tình lại tiếp tục dịu xuống: “Câu nghĩ rất lâu rồi?”

Hắc Cầu chớp lấy thời cơ, cầm tay anh lên vuốt ve: “Rất lâu rồi.”

Diệp Vinh Thu hừ một tiếng, khóe miệng có dấu hiệu cong lên, lại bị anh cố gắng đè xuống, biểu tình rất chi là mất tự nhiên.

Hắc Cầu nắm tay anh lên đưa tới miệng cắn một cái: “Vậy anh có chịu ở bên tôi không?”

Diệp Vinh Thu làm bộ muốn rút tay về: “Không chịu.”

Hắc Cầu lập tức đè anh xuống, hôn lên má trái anh một cái: “Không chịu?”

Diệp Vinh Thu vùng vẫy lau nước bọt trên mặt mình: “Không chịu.”

Hắc Cầu lại hôn lên má phải: “Thật sự không chịu?”

Mặt Diệp Vinh Thu đỏ bừng, tiếp tục giả vờ: “Thật sự không!”

Hắc Cầu chống tay bên người anh, hân nâng người nhìn anh một hồi, cuối cùng thần nhiên nói: “Không chịu thật? Vậy quên đi. Coi như tôi chưa nói gì.”

Diệp Vinh Thu sùng sốt một hồi, sùng sộ nhìn hân đăm đăm không lên tiếng.

Hắc Cầu lại chống người lên một chút: “Coi như không có gì nhé?”

Diệp Vinh Thu ngậm có dấu hiệu phát hỏa.

Hắc Cầu nhìn bộ dạng không được tự nhiên của anh, mừng đến nỗi hân không thể lẫn xuống đất ăn mừng, tính xấu của hân lại phát tác, muốn tiếp tục trêu chọc Diệp Vinh Thu, móng vuốt vuron ra vuốt trên đường cong đẹp mắt, sau đó lại xoa xoa mái tóc mềm. Song hân biết nếu tiếp tục chọc nữa thì Diệp Vinh Thu sẽ giận thật, nếu cứ đùa như vậy, chỉ sợ sau này không có cơ hội đùa lại. Vì vậy hân đổi giọng, híp mắt cười xấu xa: “Đùa thôi. Tôi sẽ ăn sạch anh, cả đời này sẽ không buông tha anh.” Nói rồi như sói đói chụp mồi mà nhào tới, ngấu nghiến hôn môi Diệp Vinh Thu, cướp sạch bay không khí trong miệng anh.

Thoạt đầu Diệp Vinh Thu còn giả vờ, nhưng chẳng mấy chốc đã choáng váng rồi bị Hắc Cầu siết chặt vào lòng.

Thật lâu sau, cuối cùng Hắc Cầu cũng buông Diệp Vinh Thu ra. Hai mắt Diệp Vinh Thu mờ màng, đôi môi hồng ướt nước. Hắc Cầu lại mở mắt đôi môi anh, nằm xuống bên cạnh anh, ôm chặt anh vào lòng, nhẹ giọng nói: “Tôi nghiêm túc đấy.”

Diệp Vinh Thu xoay người nhìn chòng chọc hân hồi lâu, sau đó há miệng cắn mạnh vào vai hân, muốn dồn hết phần nỗ lực dọc vào cái cắn này. Hai hàng răng anh tuy nhỏ nhưng rất nhọn, miệng lại không chút lưu tình nào, Hắc Cầu bị anh cắn đến nhe răng trợn mắt nhưng vẫn cố chịu đựng không rên rỉ tiếng nào, chỉ ra sức ôm chặt lấy Diệp Vinh Thu. Một lúc lâu sau, Diệp Vinh Thu cắn xong, tâm tình dễ chịu hơn rất nhiều, cúi đầu chấp tay chui vào lòng Hắc Cầu.

Hắc Cầu cười vui vẻ, nâng gương mặt Diệp Vinh Thu lên dịu dàng hôn, càng hôn càng không ngừng được. Diệp Vinh Thu ghét bỏ đẩy hân ra, kéo áo hân lên lau nước bọt trên mặt.

Hắc Cầu muốn rèn sắt ngay khi còn nóng mà ăn sạch Diệp Vinh Thu, nhưng hai người vừa mới hòa hảo mà đã làm việc này, chỉ sợ Diệp Vinh Thu lại xu lông không chịu phối hợp. Chuyện gì cần đến rồi cũng sẽ đến, dù sao cũng đã xác định xong xuôi rồi, bước này rồi sẽ đến thôi.

Trong đầu Diệp Vinh Thu vẫn vang lên câu nói ban nãy của Hắc Cầu “Tôi muốn làm điều gì đó, để anh nhớ tôi cả đời này”, anh đoán nhất định Hắc Cầu sẽ làm cho xong chuyện lần trước còn đang dở. Anh thầm nghĩ, nếu Hắc Cầu muốn làm loại chuyện này, nhất định anh sẽ phản kháng, nếu Hắc Cầu nhất quyết muốn làm, vậy anh sẽ.. không kháng cự được, dù sao anh cũng không phản kháng nổi. Anh thầm nghĩ, sống được ngày nào là may mắn ngày ấy, chuyện trong chăn mới là chân thực, thể diện gì đó đều là mây bay. Nhưng anh không ngờ Hắc Cầu chỉ ôm anh hồi lâu chứ không hề tiến thêm một bước.

Một lát sau, Hắc Cầu nói: “Đi ngủ sớm một chút.”

Diệp Vinh Thu không hiểu nhìn hắc, Hắc Cầu nhìn về mặt ngơ ngác không hiểu của anh cũng cảm thấy khó hiểu, hai người nhìn nhau một hồi, cuối cùng Diệp Vinh Thu khẽ thở dài, vươn tay ôm lấy hông Hắc Cầu: “Ngủ ngon.”

Hai người luyện tập một ngày trời, đều đã rất mệt mỏi, chẳng mấy chốc liền tiến vào mộng. Đây là đêm đầu tiên trong hơn nửa tháng qua họ được ngủ một giấc ngon như vậy.

Sớm hôm sau, Hắc Cầu đi huấn luyện, Diệp Vinh Thu thì tới chỗ của Finn Haugen.

Mới sáng sớm ngày ra mà sắc mặt của Finn Haugen đã rất khó coi. Bình thường ông luôn bày ra vẻ mặt nghiêm túc, nhưng sáng nay thì chân mày nhíu chặt lại, cũng không biết là đêm qua ngủ không ngon hay vừa bị ai đó chọc tức. Nhưng ông cũng không vì thế mà phát giận với Diệp Vinh Thu, trái lại rất kiên nhẫn chỉ dạy cho anh. Ông cũng không có chuyện gì để làm, nên cả buổi sáng ngồi giảng kiến thức sủng ông cho Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu tự đọc sách mà học, cho nên mọi thứ rất hỗn loạn, anh không biết gì mới là trọng điểm, mà Finn Haugen lại là chuyên gia trong lĩnh vực này. Ông bắt đầu giảng từ những nội dung cơ bản nhất cho Diệp Vinh Thu, cách giảng rất mạch lạc và có trật tự. Cứ như vậy cho tới tận trưa, tuy rằng nhiều thứ ông nói Diệp Vinh Thu đã đọc qua trong sách, nhưng anh vẫn cảm thấy thu hoạch không ít, rốt cuộc anh đã có thể đưa những kiến thức kia vào hệ thống.

Đến trưa, Diệp Vinh Thu cùng Finn Haugen đi ăn cơm.

Sư đoàn chuẩn bị cho Finn Haugen rất nhiều món tốt, một mình ông đã có hai món mặn hai món nhạt, còn có một bát canh sườn nấu bí đao. Một người làm quan cả họ được nhờ, ngay cả đồ trong bát Diệp Vinh Thu cũng nhiều hơn một món mặn. Vốn là Diệp Vinh Thu muốn cùng ăn trưa với Hắc Cầu, nhưng đã lâu lắm rồi anh không được ăn đồ mặn, nhất thời bị đồ ăn quyến rũ, cứ như vậy mà đi theo tiếng gọi của thịt.

Ngay cả lúc ăn cơm sắc mặt Finn Haugen vẫn không khá hơn, ông ăn được một lúc rồi đặt đũa xuống thờ dài. Đột nhiên ông hỏi Diệp Vinh Thu: “Bình thường sư đoàn cậu ăn gì?”

Diệp Vinh Thu do dự một chút, nói: “Không phải cả sư đoàn đều giống nhau. Có đoàn được ăn ngon, không khác đồ tôi ăn bây giờ là bao. Nhưng cũng có đoàn —— ví dụ như đoàn của tôi trước kia, đồ rất ít, không có món mặn, chỉ có dưa muối, canh cải và cơm.”

Finn Haugen rất đổi ngạc nhiên hỏi: “Canh cải và cơm?”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Đúng vậy.”

Finn Haugen lại hỏi: “Đoàn cậu không tham gia chiến đấu sao?”

Nói đến đây Diệp Vinh Thu bắt đầu sinh khí, sắc mặt anh tối lại: “Không, trận vừa rồi đoàn tôi đánh.”

Thoạt nhìn Finn Haugen rất tức giận, thế nhưng ông không hỏi Diệp Vinh Thu sao lại như vậy. Một lát sau ông nói: “Chuyện này..” Ông chần chờ một chút, tựa hồ như không biết tìm từ gì để biểu đạt, vì vậy ông nói một từ tiếng Đức, lại nói lại lần nữa bằng tiếng Anh.

Diệp Vinh Thu nói: “Ridiculous? Khôi hài? Nực cười?”

Finn Haugen rất ngạc nhiên hỏi anh: “Cậu hiểu tiếng Anh sao? Đúng vậy, chuyện nực cười như vậy, tôi ở Trung Quốc lâu, đương nhiên hiểu rõ tại sao. Quân nhân, tướng lĩnh Trung Quốc thật không xong. Giặc Nhật tới xâm lược, Trung Quốc bị giặc ngoại xâm lược, lại không đoàn kết như các quốc gia khác.” Ông nắm chặt hai bàn tay “Giặc tới xâm lược rồi mà dân còn đấu đá lẫn nhau.” Hai nắm tay ông đâm vào nhau. “Thật quá buồn cười, tôi từng thấy một tướng Trung lợi dụng lúc giặc Nhật xâm lược mà trừ khử thủ hạ mình không vừa mắt.”

Diệp Vinh Thu tổng kết: “Diệt trừ dị ki.” (Diệt trừ dị kỷ: Tiêu diệt những kẻ chống đối, có tâm mưu phản)

“Đúng vậy.” Finn Haugen không ngừng lắc đầu: “Không ngờ lại có loại chuyện này. Giặc Nhật đang tàn sát bách tính, nhưng trong quân đội lại vẫn xảy ra loại chuyện này.”

Diệp Vinh Thu trầm mặc. Thật ra anh cũng không thích người ngoại quốc bình phẩm không tốt về nước mình, người trong nhà đóng cửa bảo nhau, nhưng anh phải thừa nhận, những gì Finn Haugen nói đều là sự thật, đến thời điểm nước sôi lửa bỏng thế này rồi mà chính phủ đang phái vẫn không ngừng sa đọa mục nát.

Một lát sau, Finn Haugen hỏi anh: “Cậu hiểu tiếng Anh sao? Từng học qua?”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Tôi từng học đại học.”

“Oh.” Finn Haugen nói: “Tôi đã đi qua vài chi đoàn, gặp rất nhiều quân nhân, nhưng có rất ít người từng được đi học, thậm chí chữ Trung Quốc họ cũng không biết chứ đừng nói là tiếng Anh, tiếng Đức. Sao cậu lại tham gia quân ngũ?”

Diệp Vinh Thu do dự một hồi, ăn ngay nói thật: “Tôi bị bắt tới.”

Finn Haugen sững sốt một chút, hiển nhiên ông cũng từng nghe qua về loại chuyện bắt lính này. Chân mày ông nhíu chặt lại: “Cậu muốn về không? Nếu cậu muốn, tôi có thể giúp cậu.”

Diệp Vinh Thu do dự một hồi, anh gật đầu: “Tôi muốn về.” Ngưng một chút, lại nói: “Nhưng không phải bây giờ. Ở đây còn có chuyện cần tôi làm.”

Gương mặt cau có suốt buổi sáng của Finn Haugen cuối cùng cũng hiện lên ý cười: “Cậu khá lắm. Tôi rất tán dương cậu. Nếu quốc gia của tôi bị xâm lăng, tôi cũng sẽ liều mạng mà tông quân.”

Diệp Vinh Thu hỏi ông ta: “Trường quan, sáng nay tâm tình ngài không tốt sao?”

Finn Haugen gật đầu: “Đúng vậy, tôi vừa cãi nhau với sư trưởng các cậu một trận. Tôi muốn xin ông ấy năm ngày cho sư đoàn cậu tập huấn, dạy mọi người kiến thức về súng và cách sử dụng. Nhưng ông ấy không đồng ý, nói lính các cậu không cần học cái này, mọi người có thể làm tốt rồi. Nhưng tôi thấy có rất nhiều người cầm súng cũng không xong! Ví dụ như cậu vậy, cậu nói cậu mới chỉ nhập ngũ một tháng, trời ạ, tôi không biết cậu học được những gì mà đã có thể ra chiến trường đánh giặc! Nhưng ông ấy nói không có thời gian, chẳng mấy nữa lại phải đánh trận tiếp.”

Diệp Vinh Thu định nói cho ông biết mình mới làm lính hai ngày đã phải ra chiến trường rồi, nhưng nghe được câu nói ở về sau kia, anh sững sốt một chút: “Lại phải đánh trận? Bao giờ vậy?”

Finn Haugen nói: “Ngày kia sẽ xuất binh.”

Diệp Vinh Thu vô cùng kinh ngạc: “Ngày kia?” Anh biết ra chiến trường lần nữa cũng chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng anh luôn thầm mong có thể nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, không ngờ nhanh như vậy đã phải đánh tiếp, căn bản quân Nhật không cho họ thời gian để nghỉ ngơi.

Bởi vì cả kinh mà Diệp Vinh Thu thất thần, Finn Haugen vẫn không ngừng nói về những chuyện ông từng trải qua ở Trung Quốc: “Cậu có biết vì sao tôi muốn ở lại Trung Quốc không? Tôi rất có hứng thú với lịch sử quốc gia này, tôi không muốn một quốc gia như vậy sẽ bị diệt vong. Từng có người mời tôi tới quân trung ương nhậm chức, thế nhưng tôi từ chối, tôi muốn tới các sư đoàn địa phương, tới những sư đoàn bị đả ngộ kém, chỉ ở nơi đó tôi mới có thể phát huy năng lực của mình. Sau này tôi tới, kết quả... thành thật mà nói, tôi chưa từng gặp quân nhân nào bất bết hơn quân nhân Trung Quốc.”

Nghe được câu cuối, rốt cuộc thần trí của Diệp Vinh Thu cũng quay về, anh không vui phản bác: “Không, tôi không đồng ý. Quân nhân không có lỗi, lỗi ở những trường quan không có năng lực lãnh đạo.”

Finn Haugen nói: “Sáng nay, sau khi sư trưởng các cậu từ chối yêu cầu của tôi, có vài cậu lính đi ngang qua, tôi đi lên hỏi bọn họ có muốn theo tôi học không. Họ nói không có thời gian để học, thế nhưng đêm qua tôi còn thấy họ đang ngồi đánh bài với nhau. Bọn họ thà lãng phí thời gian vào bài bạc, còn sinh mạng mình thì coi như trò đùa.”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi nghĩ có lẽ bởi vì họ không biết, họ không biết để ông dạy có thể cứu được tính mạng mình.”

Finn Haugen nói: “Tư tưởng cậu rất tiến bộ, không giống như bọn họ.”

Diệp Vinh Thu trầm mặc một hồi, có chút không tự nhiên nói: “Có lẽ đó là bởi vì... tôi có một cấp trên không tồi.” Đây là lần đầu tiên anh khen Cố Tu Qua, tuy là trước mặt một người Đức.

Biết tin chẳng mấy nữa sẽ phải đánh trận, Diệp Vinh Thu thấy bất an, vội vã ăn xong bữa trưa rồi đi tìm Hắc Cầu. Bữa trưa của anh có hai miếng thịt, một miếng anh ăn, miếng còn lại thì để dành, cho vào hộp nhỏ với ít rau. Lúc anh chạy tới sân, đám Hắc Cầu vẫn còn đang ăn trưa, vì vậy anh ngồi xuống bên người Hắc Cầu, cúi hộp thức ăn vào tay hân.

Hắc Cầu mở hộp ra thấy bên trong có thịt, hỏi Diệp Vinh Thu: “Anh ăn chưa?”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Có hai miếng thịt.”

Thế là Hắc Cầu bỏ miếng thịt kia vào miệng.

Lý Nhất Vượng ngồi cách đó không xa nhìn thấy, lớn tiếng nói với đám thủ hạ: “Đầu năm nay, gia chủ đắc đạo, gà chó thắng thiên nha.”

Diệp Vinh Thu ngẩng đầu nhìn hân ta một cái, cười nhạt nói: “Chắc đàn anh thắng thiên từ lâu rồi nhỉ?”

Lý Nhất Vượng hừ lạnh một tiếng, tiếp tục cúi đầu ăn.

Diệp Vinh Thu chẳng buồn để ý tới hân ta, ngồi dịch sát vào Hắc Cầu một tí, nhỏ giọng nói: “Lại sắp phải đánh giặc.”

Hắc Cầu vừa ăn vừa đáp: “Sáng nay nghe đoàn trưởng nói rồi. Tôi hỏi qua, bây giờ anh là phụ tá cho lão người Đức, không còn là cấp dưới của đoàn trưởng nên không cần phải theo bọn tôi ra chiến trường, anh có thể ở lại hậu phương.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

CHƯƠNG 64.

Không phải tới luyện ngục ăn thịt người kia, đáng lẽ ra Diệp Vinh Thu phải rất cao hứng, nhưng anh không cao hứng nổi. Bởi vì nhất định Hắc Cầu sẽ phải ra chiến trường, bọn họ phải xa nhau, có lẽ là một ngày, có lẽ là hai ngày, có lẽ là mười ngày nửa tháng, thậm chí cũng có thể một đi không trở lại. Nghĩ đến đây, Diệp Vinh Thu liền nôn nóng bất an.

Anh chán chường nói: “Hay là..hay là để tôi đi cùng cậu?”

Hắc Cầu cắn đầu, nghiêng đầu nhìn anh một hồi, Diệp Vinh Thu xoắn xuýt không ngừng cắn môi.

Hắc Cầu cười cười, buông đầu xuống, vươn tay ra xoa tóc anh, kéo đầu anh tựa lên vai mình: “Đi làm gì. Anh cũng không hợp với nơi ấy, cứ ở lại quân bộ đi.”

Diệp Vinh Thu có chút không phục, Hắc Cầu giữ chặt đầu không cho anh động đây, thấp giọng nói: “Cũng không phải tôi khinh thường anh. Anh rất giỏi, có thể làm được những chuyện tôi không làm được, nhưng người với người, không phải ai cũng giống nhau. Không phải ai cũng hợp làm thương nhân, như cha tôi chẳng hạn. Tương tự như vậy, không phải ai cũng có thể tham gia chiến đấu. Anh là một chàng trai tốt, bản tính lại lương thiện, nhưng anh chưa từng cảm hứng, cũng không thích giết người, ở lại đây anh có thể làm được nhiều việc hơn.”

Diệp Vinh Thu trầm mặc. Một lát sau, anh cúi đầu lên tiếng: “Tôi hiểu rồi.”

Hắc Cầu buông anh ra, xúc vài thìa lên ăn hết chỗ cơm trong bát, xong xuôi xoa xoa dạ dày mình nói: “Anh về đi, tôi nghỉ ngơi một lúc rồi phải đi huấn luyện.”

Diệp Vinh Thu ngồi bên hán một lúc rồi bỏ đi.

Buổi chiều, Finn Haugen lên sư bộ, không cho Diệp Vinh Thu đi cùng. Diệp Vinh Thu nghiên cứu lại một loạt kiến thức vũ khí mà Finn Haugen truyền đạt cho anh.

Hôm sau, mọi người bắt đầu chuẩn bị ra trận. Finn Haugen vẫn còn ở trên sư bộ chưa về, Diệp Vinh Thu bèn đi tới chỗ Cố Tu Qua.

Finn Haugen từng nói một câu không sai, đó là tổ chất chiến đấu của quân nhân Trung Quốc rất thấp, tình hình ở quân trung ương khá hơn nhiều, nhưng quân trung ương sẽ không đánh những trận như vậy, bởi vì Tưởng Trung Chính muốn giữ lực lượng chính nên những trận chiến như vậy đều do một tay đám lính áo rách quần manh đến súng còn thiếu đánh. Mà tổ chất vốn không phải thứ trời sinh đã có. Cũng không phải ý chí năng lực của họ không bằng quân Nhật, mà bởi khả năng quản lý quân sự của quân đội quá kém. Tuy rằng đám lính họ có thể dùng được vũ khí, thậm chí trong số đó có những người tự học thành tài, nhưng phần lớn bọn họ đều phải mạo hiểm tính mạng trên chiến trường mới có thể luyện ra, có thể họ biết điều khiển vũ khí, nhưng một khi vũ khí xảy ra chuyện gì thì bọn họ sẽ bó tay.

Lúc Diệp Vinh Thu tới, Cố Tu Qua không ở đó mà Lưu Văn đang quản đội. Anh ra yêu cầu với Lưu Văn, Lưu Văn đồng ý, cho Diệp Vinh Thu một giờ để huấn luyện binh đoàn họ.

Diệp Vinh Thu hướng dẫn họ tháo súng ra, kiểm tra xem nòng súng có sạch sẽ hay không. Lúc tháo ra, không có lấy một nòng súng sạch, nòng nào nòng nấy đều bắn đến mức có thể dùng bụi để vẽ tranh, bởi vì không ai có ý thức vệ sinh súng. Trên thực tế, vũ khí của quân đội Trung Hoa không tồi, chỉ là do công tác hậu cần không tốt và tính đồng bộ không cao, chứ thực ra tính năng không quá tệ, từ súng lục đến súng máy, tính năng đều không thua gì súng của Nhật. Nhưng trên chiến trường, tỉ lệ vũ khí bị hỏng là tương đối cao, bình thường khi ra trận hay xảy ra tình trạng súng cướp cò, đột nhiên nổ hoặc kẹt đạn, phần lớn nguyên nhân là do binh lính không bảo dưỡng tốt vũ khí của mình.

Diệp Vinh Thu kêu người lấy nước và vải bố tới, để các chiến sĩ lau súng của mình. Lính cần vụ tới tới lui lui liên tục thay nước, để lau được hai ba trăm cây súng phải thay gần trăm chậu nước, khăn lau đen như than chồng thành núi nhỏ. Thậm chí có người lính còn không biết súng của mình bị lệch, nếu không phải Diệp Vinh Thu tra được, có lẽ ra chiến trường người lính họ sẽ phải hi sinh.

Diệp Vinh Thu hướng dẫn mọi người lau súng xong, nhìn thấy Cố Tu Qua khệnh khạng dẫn Quách Võ trở về. Từ khoe mắt đến chân mày Cố Tu Qua đều cong cong toát lên ý cười, khoe miệng kéo dài đến tận mang tai, giống như vừa nhặt được của trời ban, lúc gã đi tới, mọi người đều mắt tròn mắt dẹt nhìn chăm chăm.

Cố Tu Qua đi tới trước mặt Diệp Vinh Thu, vỗ vỗ bờ vai anh: “Sinh viên, được lắm! Tôi không nhìn nhầm người mà!”

Diệp Vinh Thu ù ù cạc cạc: “Anh nói cái gì thế?”

Cố Tu Qua khó hiểu nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt: “Chẳng lẽ không phải cậu?”

Diệp Vinh Thu quay đầu nhìn chồng khăn bân: “Anh nói cái này á?”

Cố Tu Qua vuốt cằm nói: “Còn giả bộ cái gì nữa, định làm anh hùng không lưu danh à? Tốt xấu gì chắc cậu cũng phải chằm ngòi thổi gió, bằng không sao lão Đức kia lại tốt như vậy?” Gã quay đầu hỏi Quách Vô, cột nhà nói: “Không lẽ lão Đức coi trọng tôi? Đúng là có mắt nhìn người nhỏ?”

Quách Vô không thích đùa vui, khoe miệng nhếch lên phối hợp một chút, nhưng là ngoài cười nhưng lòng không cười, sau đó lại nghiêm mặt.

Diệp Vinh Thu chẳng hiểu gì: “Haugen tiên sinh? Ông ấy làm gì?”

Đúng lúc này, vài cậu lính khênh rương đồ tới.

Cố Tu Qua đặc ý chỉ về phía mấy cái rương kia: “Sư bộ tiếp viện cho ta. Không có súng mới, nhưng nhiều đạn được lắm, pháo cũng hơn chục quả, chừng này rồi mà pháo thủ còn không đánh được chiến phòng của Nhật thì tôi bắt pháo thủ ra mà xử lý! Còn có lương thảo nữa, tuy không có thịt cá, nhưng cũng đủ để anh em ăn bụng!”

Diệp Vinh Thu vô cùng kinh ngạc: “Tiếp viện? Chuyện này có liên quan gì tới Haugen tiên sinh?”

Cố Tu Qua nói: “Cậu thật sự không biết? Lão Đức điều tra thành tích chiến đấu và hồ sơ tiếp viện của đoàn ta, sau đó trực tiếp tới quân bộ tìm người hỏi cho ra ngọn ngành, vì sao đoàn ta đánh tốt như vậy lại nhận được ít tiếp viện nhất, đạn được cũng chỉ bằng một nửa đoàn khác.” Nói đến đây gã bĩu môi: “Chỉ đáng thương cho lão Phạm, tôi biết kì thực chuyện này cũng không liên quan gì đến ông ấy, ông ấy lớn tuổi rồi, nghỉ muốn an ổn nốt hai năm còn lại rồi khăn áo quán chiếu, nhưng chuyện này bị làm âm lên, ông ấy thân sư trưởng nên vẫn phải chịu trách nhiệm. Nhưng mà dù sao ông ý cũng sắp về vườn rồi, chịu trách nhiệm có nhiều hơn cũng chẳng sao.”

So với Cố Tu Qua, Diệp Vinh Thu còn kinh ngạc hơn nhiều. Không ngờ sau khi hôm qua nói mấy chuyện kia với Finn Haugen, ông ấy thực sự đi điều tra. Finn Haugen có người quen ở trung ương, quân bộ sợ không nghe lời ông thì sẽ gặp rắc rối lớn, nên cuối cùng sắc mặt mọi người đều rất khó coi, hơn nữa chiến sự ngoài tiền tuyến thật sự rất căng thẳng, cho nên trước khi xuất chiến cấp thêm nhiều quân bị cho đoàn của Cố Tu Qua.

Cố Tu Qua đặc chí chọc chọc Diệp Vinh Thu: “Nhất định có cậu chằm ngòi thổi gió, chứ sao lão Đức biết được chuyện này? So với tưởng tượng của tôi cậu còn khá hơn nhiều! Tốt lắm, thăng quân hàm cho cậu! Lên trung úy nhé! Hôm nay tôi phải tới sư bộ báo cáo chuyện thăng quân hàm cho cậu mới được.”

Diệp Vinh Thu ngăn ra không hé răng. Chắc anh là người thăng quân hàm nhanh nhất trong quân đội Trung Quốc này chỉ sợ chiến sĩ tinh anh ngoài sa trường cũng không tăng nhanh bằng anh. Anh mới đi lính một tháng, nháy mắt đã lên trung úy. Ấu cũng là nhờ phúc cho anh gặp được trưởng quan tùy tiện nhất quân dân Trung Quốc.

Lưu Văn đi tới, thấp giọng nói bên tai Cố Tu Qua: “Đoàn trưởng, bây giờ anh thăng hàm cho cậu ấy, e rằng Haugen tiên sinh sẽ nghĩ nhiều.”

Cố Tu Qua suy nghĩ một chút, nói: “Cũng đúng. Sinh viên, chờ bọn tôi đánh trận này xong trở về tôi sẽ thăng hàm cho cậu. Cậu làm tốt lắm, tiền đồ vô lượng nha.”

Diệp Vinh Thu cũng không để tâm đến chuyện quân hàm, đoàn Cố Tu Qua được đãi ngộ tốt, Diệp Vinh Thu cũng mừng theo, dù sao Hắc Cầu cũng là một trong số những người được lợi. Nhưng ánh mắt Cố Tu Qua nhìn anh đầy thâm ý, khiến tâm anh khẽ động, đột nhiên nghĩ xa hơn. Cố Tu Qua lăn lộn trong quân đội nhiều năm như vậy, đã sớm luyện đến cảnh giới liệu sự như thần, gã hao hết tâm tư tìm cách đưa anh đến chỗ Finn Haugen, chỉ sợ chuyện không đơn giản như lời gã nói, hiện tại chuyện được như bây giờ, ấu cũng là nhờ gã tính toán tốt.

Cố Tu Qua đi xem đội ngũ, thị sát súng ống trước mặt họ. Lúc đi tới bên người Hắc Cầu, gã thân thân thiết thiết ôm ôm kéo kéo vai hắn, sau đó quay trở về trước mặt Diệp Vinh Thu, nở nụ cười gian xảo: “Sinh viên, chằm ít lửa thôi, nhưng quạt nhiều gió vào.”

Diệp Vinh Thu bĩu môi, bất đắc dĩ đáp một tiếng. Cho dù Cố Tu Qua không nói thì anh vẫn sẽ làm như vậy.

Buổi chiều Cố Tu Qua không bắt binh lính tập luyện, phát trang bị xong, gã cho mọi người quay về nghỉ ngơi thật tốt. Hôm nay được nhận tiếp tế đầy đủ, ai nấy đều mừng rỡ, hào khí ngất trời, thế như trận này chưa đánh đã thắng. Bọn họ không sợ chết, chết dưới tay giặc Nhật thì có thấm gì, nhưng chết dưới tính toán của ‘người mình’ thì thật quá oan khuất.

Finn Haugen không ở đây, Diệp Vinh Thu liền quay về nghỉ ngơi cùng Hắc Cầu. Trên đường về nhà kho, họ gặp đám Lý Nhất Vượng cũng vừa giải tán.

Hiển nhiên đám Lý Nhất Vượng đã hay tin Cố Tu Qua được bổ sung quân bị, ánh mắt nhìn Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu tràn đầy cừu hận, thậm chí Diệp Vinh Thu còn hoài nghi không biết liệu họ có nhìn giặc Nhật đoạt nhà cướp vườn bọn họ bằng ánh mắt này hay không. Diệp Vinh Thu không định phản ứng lại bọn họ mà kéo Hắc Cầu đi, không ngờ Hắc Cầu vẫn luôn trầm ổn lại kéo tay anh đi tới chỗ đám Lý Nhất Vượng.

Lý Nhất Vượng thấy Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đi tới, cho là họ tới khiêu khích, cười lạnh nói: “Đừng đặc ý sớm.”

Hắc Cầu nhún vai: “Tôi không hiểu bọn tôi có gì để đặc ý. Không bằng Lý liên trưởng nói cho tôi nghe đi?”

Lý Nhất Vượng lườm một cái.

Hắc Cửu cười nói: “Lý liên trưởng, ngày mai đoàn anh cũng xuất chinh, anh nhớ bảo trọng đó.”

Lý Nhất Vượng hung tợn nói: “Không cần cậu quan tâm, khẳng định tôi sẽ sống lâu hơn cậu, tôi chờ ba năm sau được ăn gà cay cậu mời đó, bình nhất à.”

Hắc Cửu nói: “Tôi không có ý này. Lần này đánh giặc về, tôi có lời muốn nói với anh.”

Lý Nhất Vượng sùng sốt: “Lời gì?”

Hắc Cửu nói: “Đánh giặc về hăng nói, nhất định anh rất thích nghe.” Hắc Cửu cười đầy thâm ý, nói: “Gặp lại ở chiến trường.” Sau đó kéo Diệp Vinh Thu vẫn đang mơ màng màng đi.

Đọc đường về, Diệp Vinh Thu hỏi hắc: “Cậu muốn nói với tên ấy cái gì?”

Hắc Cửu lắc đầu: “Xem hắc có mệnh trở về hay không rồi hăng nói.”

Hắc Cửu không chịu nói, Diệp Vinh Thu hỏi không ra, đành phải thôi.

Về nhà kho rồi, hai người lặng lẽ ngồi đối diện nhau, bầu không khí nhất thời trở nên xấu hổ. Sáng mai Hắc Cửu phải ra chiến trường, mà Diệp Vinh Thu thì phải ở lại đây, bọn họ sắp phải chia xa. Từ sau khi rời Trùng Khánh, họ chỉ mới xa nhau có một lần, lần ấy Hắc Cửu lặng lẽ đi Vũ Hán, trừ lần đó ra họ đều dính lấy nhau như hình với bóng, cùng ăn rồi lại cùng ngủ. Mấy ngày tới Hắc Cửu sống chết ra sao, không ai rõ. Diệp Vinh Thu vừa nghĩ đã thấy nóng ruột, mấy ngày tới chẳng biết trời qua thế nào đây.

Hắc Cửu dịch sát đến bên người Diệp Vinh Thu, kéo anh vào trong lòng.

Diệp Vinh Thu do do dự dự nói: “Hay là cứ để tôi đi cùng các cậu đi.”

Hắc Cửu hôn lên chóp mũi anh, ôn nhu mà bắt đầu dãi dài: “A Bạch...”

Diệp Vinh Thu cắn chặt môi, một lát sau anh nói: “Thôi, tôi ở đây. Tôi biết tôi đi cũng chỉ vương chân các cậu. Tôi ở đây, cậu không cần phải lo lắng cho tôi nữa, cậu đánh trận thật tốt, đánh sạch đám giặc Nhật, sau đó sớm quay về với tôi.”

Hắc Cửu ừ một tiếng, hôn lên bờ môi anh, ngón tay hắc luôn vào kẽ tóc anh dịu dàng vuốt.

Diệp Vinh Thu không chịu nổi, anh bắt đầu run lên, nắm chặt vạt áo Hắc Cửu mà run rẩy. Anh thật sự rất bất an, cho nên phải làm gì đó để bình tâm lại.

Anh run giọng nói: “Cậu.. cậu có muốn làm cái kia không? Tôi nguyện ý.”

Hắc Cửu hơi sùng sốt: “Cái kia? Gì?”

Diệp Vinh Thu vùi đầu vào lòng Hắc Cửu: “Cái kia ấy. Cậu hỏi tôi có nguyện ý bên cậu cả đời không, tôi nguyện ý. Cậu làm gì tôi cũng nguyện ý.” Anh sẽ không bao giờ quay về làm Diệp nhị thiếu gia kiêu căng phách lối nữa, cũng không thêm nghĩ mình chủ động dấn tới như vậy có quá thấp hèn không, linh hồn thánh khiết anh từ bỏ, anh chỉ cần Hắc Cửu, Hắc Cửu chính là chân tình của anh. Anh không hề chông cự, thậm chí còn chủ động yêu cầu, anh muốn nắm lấy thứ gì đó để chứng minh đây là sự thật.

Hắc Cửu trầm mặc một hồi, khẽ cười một tiếng, hôn lên gương mặt anh, ghé vào tai anh nói: “Bảo nhi, chờ tôi đánh xong trận này, tôi sẽ ăn sạch từng tấc da tấc thịt trên người anh.” (Bảo nhi: đứa gốc)

Diệp Vinh Thu vội ngẩng đầu nhìn hắc, đôi mắt đã đỏ lên: “Sao lại là đánh giặc xong trở về? Sao không phải là bây giờ? Có phải cậu sợ sẽ không quay về được không?”

Hắc Cửu không ngờ anh sẽ hỏi vậy, không khỏi sùng sốt một chút, ánh mắt tránh đi không nói chuyện. Diệp Vinh Thu nói đúng, chiến tranh không phải trò đùa, cho dù hắc có vui vẻ đối mặt đi chăng nữa thì cả hắc và Diệp Vinh Thu đều rõ, rất có khả năng hắc không thể quay về. Hắc đã dự đoán Diệp Vinh Thu, nhưng vẫn chưa xuống nước triệt để, mấy cái ôm, mấy cái hôn không có gì to tát, nhưng hắc biết đây đều là lần đầu tiên của Diệp Vinh Thu. Lần đầu tiên luôn để lại ấn tượng rõ ràng trong hồi ức, nhất là lại làm trái lòng mình như anh. Hắc vẫn luôn hạ thủ lưu tình, cho Diệp Vinh Thu một con đường sống, nếu quả thật xảy ra chuyện gì, chỉ e nó sẽ trở thành vết sẹo trong hồi ức của Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu đã bắt đầu cởi quần áo mình: “Cậu làm, cậu có làm tôi không? Cậu nghĩ tôi còn có đường lui sao? Không còn nữa rồi. Giờ tôi chẳng còn gì cả!”

Hắc Cửu kéo tay Diệp Vinh Thu lại.

Diệp Vinh Thu hung hăng rút cổ tay mình từ trong tay hắc ra, anh tự cởi áo trong, lại bắt đầu cởi quần lót. Hắc Cửu lại giữ tay anh lại một lần nữa, anh giận dữ trừng Hắc Cửu, lệ nóng quần quanh hốc mắt, nếu Hắc Cửu không buông tay, anh sẽ khóc to cho hắc nhìn.

Hắc Cầu thờ dài, kéo anh vào lòng mình, hôn môi, hôn mắt, hôn lên da thịt anh, buồn cười nói: “Anh đừng làm thế nữa, tôi không nhịn được đâu.”

Diệp Vinh Thu giận dữ đẩy hấn ra: “Ai cần cậu nhịn.”

Hắc Cầu nói: “Tôi cũng không muốn nhịn. Trời biết tôi muốn vào trong anh bấy lâu nay rồi! Nhưng anh nên nghĩ cho thể lực tôi một chút, sáng sớm mai đã phải lên đường rồi, hôm nay tôi hao hết khí lực trên người anh, mai gặp giặc thì biết đánh thế nào đây!”

Tại Diệp Vinh Thu đã đỏ lên, lực giãy giụa cũng không còn lớn như trước nữa.

Hắc Cầu hôn tai anh dụ dỗ nói: “Tôi biết, anh sợ tôi không về được. Nhất định tôi phải trở về, tôi còn muốn ở bên anh. Nếu không anh cho tôi cắn một cái, cho tôi lưu lại dấu trên người anh, giống như mua lừa thì đóng vào móng nó một cái dấu ấy, người để lại dấu trên người anh là tôi, sau này về tôi phải phụ trách!”

Diệp Vinh Thu đập hấn một cái: “Cậu mới là con lừa! Cậu! Cậu! Đồ lừa xấu xa! Lừa xấu xa không nói được tiếng người, toàn ăn nói linh tinh!!”

Hắc Cầu đè anh xuống, cắn mạnh một cái lên bờ vai trần của anh. Diệp Vinh Thu đau đến hét ầm lên, nhưng rất nhanh nhin lại, nắm chặt tóc Hắc Cầu không lên tiếng. Không lâu sau, Hắc Cầu buông lỏng Diệp Vinh Thu. Hấn cắn rất sâu, trên vai Diệp Vinh Thu hiện lên tơ máu và một dấu răng đậm.

Hắc Cầu hôn môi Diệp Vinh Thu, xoay người kéo anh vào lòng.

Diệp Vinh Thu không giãy giụa nữa, vươn tay ôm chặt lấy hấn, nhỏ giọng nói: “Cậu nhất định phải về đây!”

Hắc Cầu cười cười xoa đầu anh: “Rửa móng chờ tôi đi, về rồi nhất định tôi sẽ làm anh đến kêu cha gọi mẹ.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

CHƯƠNG 65.

Sớm hôm sau, Cổ Tu Qua dẫn đoàn đi, Diệp Vinh Thu thì ở lại quân bộ học hỏi Finn Haugen.

Lần này cả quân bộ xuất binh. Đoàn Cổ Tu Qua đến Thụy Xương chặn quân Nhật, đoàn của Đinh Hoành Lỗi thì tới Hoàng Mai, ngăn Nhật xuôi nam tây tiến.

Dọc đường hành quân, Cổ Tu Qua đi cạnh bên Hắc Cầu, cùng hấn nói chuyện phiếm.

Hắc Cầu hỏi Cổ Tu Qua: “Đoàn trưởng, khi nào ta mới có thể đánh lại?”

Cổ Tu Qua hỏi hấn: “Đánh lại đâu?”

Hắc Cầu nói: “Quê của anh, toàn bộ Trung Quốc này..”

Cổ Tu Qua liếc nhìn đạn dược họ mang trên lưng, lại nhìn khẩu súng trong tay hấn: “Dựa vào mấy cái này? Đánh lại? Thực tế chút đi thanh niên à, ta có thể ngăn giặc Nhật ở Thụy Xương đã là khá lắm rồi.”

Một lát sau, Cổ Tu Qua thấp giọng nói với hấn: “Biết cấp trên nói với tôi như nào không?”

Hắc Cầu nhìn gã.

Cổ Tu Qua ghé vào tai hấn thấp giọng nói: “Dùng không gian để tranh thủ thời gian. Là dùng không gian, tranh thủ thời gian chứ không phải là tranh thủ thời gian để giành lại không gian.”

Hắc Cầu cười một tiếng: “Tranh thủ thời gian cho ai?”

Cổ Tu Qua nhún vai: “Tôi cũng muốn biết, lãnh thổ sắp mất hết rồi, còn tranh thủ thời gian cho con khi nào nữa? Tranh thủ thời gian làm gì? Ôm tiền bỏ trốn hả?”

Hắc Cầu lại cười, nói: “Đoàn trưởng, nói cho tôi nghe anh lên chức đoàn trưởng bằng cách nào đi.”

“Hừm? Hứng thú hả, để tôi nhớ lại nào.” Cố Tu Qua nhìn hắn đầy ý vị, cau mày suy nghĩ một chút, nói: “Lúc mới rời Đồng Bắc ấy, tôi ngàn vạn lần không muốn nhập quân trung ương. Thậm chí tôi còn chẳng muốn làm lính mà muốn quay về với đám anh em trước kia tiếp tục làm hồ tữ, sau đó tự mình đánh lại giặc Nhật. Nhưng cũng đâu còn cách nào, không làm lính thì lấy đâu ra đạn, ra súng nhưng làm lính rồi thì đánh giặc kiểu gì? Tôi cứ phân vân mãi. Sau này thông suốt rồi, vẫn là nhập ngũ thì tốt hơn, hơn nữa không thể chỉ làm một thằng lính quen, phải phấn đấu lên chức.” Gã dựng ngón tay cái, “Làm liên trưởng, có thể quản một trăm người làm doanh trưởng, có thể quản năm trăm người làm đoàn trưởng, có thể quản hơn một ngàn năm trăm người rồi! So với lão đại hồ tữ còn uy phong hơn nhiều!” Gã quay đầu nhìn đoàn của mình, cười he he hai tiếng, sờ sờ mũi, ngượng ngùng nói: “Hình như cũng không nhiều như vậy nhỉ?”

Hắc Cầu cười cười nói: “Làm quan quân, trong tay có người, có vũ khí, có lương thực, quan trọng hơn cả, còn có quyền lực.”

Cố Tu Qua vỗ đùi: “Đúng!” Gã bắt đầu rung đùi đầy đắc ý: “Cho nên năm đó tôi bất ngờ tạo phản, bắn chết doanh trưởng. Sau đó chạy khỏi trung ương, vài anh em chạy cùng tôi, Lưu Văn, Quách Võ.” Gã chỉ về phía Lưu Văn và Quách Võ: “Cũng đều theo tôi rồi trung ương cả.”

Hắc Cầu nhếch miệng cười nói: “Đã tâm đoàn trưởng cũng không nhỏ nhỉ?”

Cố Tu Qua híp mắt, tiến đến bên tai hắn nhỏ giọng nói: “Tôi muốn làm hoàng đế!”

Hắc Cầu nghe xong gật gù: “Làm hoàng đế rất tốt, ai cũng phải nghe anh, không ai dám trừ quân nhu của anh, anh bắt người ta đi đánh giặc, ai không nghe thì chém hết, quan liêu không an phận cho về vườn. Mai đánh lại đông bắc, ngày kia thống nhất toàn dân tộc.”

Cố Tu Qua nở nụ cười. Cười xong, gã vỗ vai Hắc Cầu: “Thực tế chút đi, trước tiên phải nghĩ xem đánh trận này kiểu gì đã.”

Hắc Cầu thấp giọng nói: “Thực tế à, vậy đánh xong trận này quay về, đoàn trưởng có muốn làm sư trưởng không?”

“Hử?” Cố Tu Qua sờ sờ bụng, “Muốn, muốn đến mức ruột gan xoắn xýt lại với nhau rồi. Cậu muốn nói gì, tôi nghe đây.”

Hắc Cầu nói: “Tôi có thể giúp sư trưởng. Có thể không giúp được nhiều, nhưng mấy trò mèo mã gà đồng thì là sở trường của tôi.”

Cố Tu Qua nói: “Thú vị đấy. Cậu muốn gì?”

Hắc Cầu nhìn gã một cái, thật thà nói: “Cho tôi quyền, dạy tôi bản lĩnh. Tôi cũng muốn làm quan, tôi cũng muốn cầm binh.” Nay loạn lạc như này, chỉ mạnh mẽ mới có thể đấu tranh đòi quyền lợi. Hắn phải bảo vệ rất nhiều người, rất nhiều thứ, nhất định hắn phải trở nên mạnh mẽ, có quyền lợi, có bản lĩnh.

Cố Tu Qua nở nụ cười gian xảo, cùng hắn đập tay: “Thành giao!”

Không lâu sau, Cố Tu Qua đi lên phía trước.

Hắc Cầu quay về đoàn, Điền Cường hỏi hắn: “Này, cậu vừa thăm thì gì với đoàn trưởng thế?”

Hắc Cầu nói: “Hỏi đoàn trưởng chuyện đánh giặc ấy mà.”

Hai cậu trai đáng yêu nhỏ bé bắt đầu đi tới: “Anh Hắc Cầu, anh Điền Cường, hai người nói gì thế?”

Điền Cường bĩu môi: “Không có gì.”

Sau khi Mã Lâm và Mạnh Nguyên đi, lại có hai cậu trai khác gia nhập đám bọn họ. Hai cậu trai kia đều là người Chiết Giang, một cậu người Ôn Châu tên Phương Hồng, cậu kia người Ninh Ba tên Thiệu Hoa.

Bi Hồ hỏi hai người: “Này, hai người là đồng hương phỏng? Thích nhớ, đoàn này toàn người trong Nam, chẳng ai đồng hương Hà Nam với tôi cả, cô đơn quá!!!”

Điền Cường lập tức phản bác: “Thêm mấy thằng Trú Mã Điểm nữa có mà loạn à? Một mình ông cũng đủ phiền rồi!”

Phương Hồng và Thiệu Hoa đưa mắt nhìn nhau, Phương Hồng hỏi: “Hai ta có tính là đồng hương không?”

Thiệu Hoa nói: “Tính đi, đều là người Chiết Giang cả.”

Bi Hồ nói: “Có thể nghe đồng hương nói giọng địa phương, thân thân thiết thiết biết chừng nào! Đồng hương gặp đồng hương, hai mắt lệ lưng tròng!!!”

Phương Hồng và Thiệu Hoa đều nở nụ cười. Thiệu Hoa nói: “Không phải đâu, cậu ấy nói tiếng Ôn Châu, em nghe một câu cũng chẳng hiểu.”

Phương Hồng nói: “Em nghe hiểu một chút tiếng Ninh Ba.”

Bi Hồ ngạc nhiên nói: “Một câu cũng không hiểu? Sao có thể?!! Hà Nam chúng tôi cũng nhiều âm địa phương lắm, nhưng loại nào tôi cũng hiểu, rất thân thiết quen thuộc nha!”

Hắc Cầu chen vào một câu bằng giọng Trùng Khánh: “Mấy người phương Bắc nói chuyện không phải cùng một giọng sao? Đến heo còn hiểu được nữa

là.”

Bì Hồ dùng cùi chỏ chọc chọc vào người Điền Cường: “Ông nghe hiểu được tôi nói gì không?”

Điền Cường liếc mắt nhìn: “Làm gì? Ý gì? Tôi hiểu được.”

Bì Hồ chỉ chỉ Hắc Cầu: “Cậu ta chửi ông là heo đó!”

Tất cả mọi người đều cười rộ lên, Điền Cường giơ tay lên muốn đập Bì Hồ, Bì Hồ cười cười trốn sau Hắc Cầu: “Ông đánh tôi làm gì, ông đánh cậu ta ấy! Cậu ta nói! Heo cũng hiểu tôi nói chuyện!”

Lúc này Quách Vô đi tới, mắng: “Cái đám này, ồn ào cái gì thế!”

Bì Hồ lè lưỡi, lập tức nâng súng mình lên, mọi người cũng nghiêm túc đi về phía trước.

Chốc lát sau, Quách Vô đi.

Thiệu Hoa nói: “Phía Nam chúng tôi không giống phía Bắc các anh, bọn tôi ở đây cách nhau cả một con sông dãy núi, cho nên giọng địa phương khác nhau, nghe không hiểu.”

Phương Hồng và Thiệu Hoa dùng giọng Ôn Châu và Ninh Ba giới thiệu một chút về quê hương mình, ba người Hắc Cầu nghe mơ mơ màng màng, nghe xong, Điền Cường chỉ vào Thiệu Hoa nói: “Cậu Ninh Ba kia nói, tôi nghe được đôi câu.” Sau đó chỉ về phía Phương Hồng: “Còn cái cậu này, tôi chẳng hiểu cái gì. Nhưng mà giọng hai cậu giống nhau lắm”

Hai người Chiết Giang cười cười: “Khác xa chứ.”

Hắc Cầu nói: “Áy là đương nhiên, người Ôn Châu, Huy Châu, Tấn Châu, mấy nơi này làm buôn bán, nơi nào buôn bán càng tốt thì giọng càng khó hiểu. Giọng họ khó nghe là bởi không muốn người ngoài nghe được, chỉ người một nhà với nhau mới hiểu được thôi, như vậy mới dễ lừa người, kiếm tiền của người khác.” Hồi Chung gia còn chưa sụp, Hắc Cầu đã gặp rất nhiều thương nhân đến từ khắp các nơi, mấy người ở những nơi buôn bán làm ăn tốt, giọng địa phương của họ nghe như giọng nước ngoài vậy, có phí tâm nghiên cứu cũng không hiểu, bởi vì họ không muốn người ngoài nghe được.

Vì vậy, từ hôm đó cậu Phương Hồng người Ôn Châu được Bì Hồ tặng cho một biệt danh: Gian thương. Tuy rằng nhà Phương Hồng chỉ còn lại một mình cậu ấy, hơn nữa cậu ấy cũng không phải dân làm ăn.

Lúc Cố Tu Qua dẫn đoàn của mình tới Thụy Xương, quân Nhật đã kéo nhau lên phía đông bắc Thụy Xương, lính Trung đóng căn cứ ở Thụy Xương đã phát động tiến công, nơi ấy đang chiến đấu kịch liệt.

Cố Tu Qua dẫn mọi người ra phía sau tập kích quân Nhật, có quân địa phương phối hợp, hai bên đánh thế giọng kìm, nhưng quân Nhật nhanh chóng phát hiện ra bọn họ, lập tức chia quân ra củng cố phòng ngự hậu phương, mãnh liệt nổ súng về phía họ.

Cố Tu Qua dẫn các chiến sĩ phân tán, trốn dưới sự yểm hộ của hậu phương mà nỗ lực phản kích, nhưng hỏa lực quân Nhật quá mạnh, tấn công mấy đợt nhưng đều bị đánh trở về.

Cố Tu Qua hét lớn: “Không được, đánh như vậy phải hi sinh nhiều quá! Ưu thế địa hình của chúng tôi tốt hơn ta! Ta phải phối hợp với quân phòng thủ, để lửa đạn của họ hỗ trợ ta, khác chế súng máy quân Nhật, sau đó mọi người đồng thời xông lên, nhanh chóng ăn tươi nuốt sống đám quỷ kia!”

Lưu Văn lấy trong trang bị ra mấy cái cờ, muốn dùng làm tín hiệu liên lạc với đối phương. Anh vừa ghé người ra khỏi hàng yểm hộ, lập tức có đạn bắn tới. Quách Vô nhanh chóng kéo anh ngã xuống, đạn xẹt qua đầu họ, cắt bay vài cọng tóc.

“Mẹ kiếp!” Quách Vô chửi một tiếng, “Không được rồi, vừa thò đầu ra đã bị bắn, liên lạc với đối diện thế nào đây?”

Cố Tu Qua bối rối: “Đương đông kích tây? Điều hổ ly sơn?” Gã cời mũ sắt ra xông về phía trước, thò rời khỏi hàng yểm hộ. “Pằng!” Mũ sắt lập tức bị đạn bắn trúng.

Cố Tu Qua cào đầu: “Mẹ nó, bọn này bắn súng càng lúc càng giỏi!”

Hắc Cầu kéo tay Phương Hồng cúi thấp người chạy qua hàng yểm hộ, chạy đến bên người Cố Tu Qua. Hắc Cầu nói: “Đoàn trưởng, trực tiếp gọi họ đi.”

Lưu Văn lập tức gạt ý kiến này: “Có thể trong quân giặc có người hiểu tiếng Trung!”

Hắc Cầu chỉ Phương Hồng đang mơ màng: “Để gian thương gọi đi. Giọng Ôn Châu ta nghe còn không hiểu, huống hồ là bọn giặc. Nếu đối diện có người Ôn Châu thì tốt rồi. Không được thì tìm Huy Châu, Tấn Châu.”

Cố Tu Qua nhìn Phương Hồng từ trên xuống dưới một lượt: “Cậu thử nói ‘Xin hỗ trợ hỏa lực, đánh súng máy giặc Nhật!’ đi.”

Phương Hồng dùng giọng Ôn Châu lặp lại câu gã vừa nói, mọi người nghe xong đều mờ mịt. Cố Tu Qua nói: “Cậu vừa nhắc lại lời tôi nói đó hả?”

Phương Hồng gật đầu.

Cố Tu Qua vỗ đùi: “Được rồi! Cậu! Cậu thử gọi phía đối diện xem. Gọi to vào, hỏi xem bên kia có người Ôn Châu hay không?”

Phuong Hồng hít sâu một hơi, gọi đến khàn cả giọng.

Chỉ chốc lát sau, phía đối diện lập tức vang lên tiếng gào.

Phuong Hồng mừng rỡ, hướng Cố Tu Qua gật đầu.

Cố Tu Qua truyền lệnh cho cậu, cậu ta lập tức dùng tiếng Ôn Châu gào to về phía đối diện, rất nhanh, người Ôn Châu ở phía đối diện cũng rống một tiếng trả lời. Hai bên thỏa thuận xong, sự tình đã có thể giải quyết. Chẳng mấy chốc, một tiếng pháo vang lên, súng máy của giặc nhất thời ngưng lại.

Cố Tu Qua nhanh chóng hạ lệnh: “Súng máy đâu! Nhanh!”

Không đợi gã phản phó, tay súng máy nhân cơ hội ngăn ngại đặt súng máy lên kệ, bắt đầu áp chế hỏa lực Nhật.

Ngay sau đó, hai tiếng pháo vang lên. Cố Tu Qua chớp lấy thời cơ, dẫn lính rời khỏi hàng yểm hộ mà xông lên, giết tiến quân Nhật trốn vào đội ngũ.

Nửa giờ sau, dưới sự hợp lực chiến đấu giữa đoàn của Cố Tu Qua và quân phòng ngự, quân Nhật bị đánh trở lại, Thụy Xương đã được giữ, mọi người bắt đầu sửa sang hàng phòng ngự, chuẩn bị cho đợt tiến công tiếp theo.

Lúc này, Cố Tu Qua đi tới bên người Phuong Hồng, vỗ vỗ vai cậu ta: “Được lắm cậu Ôn Châu, cậu đã hoàn thành tốt sứ mệnh mã hóa điện văn. Thăng hai cấp, lên thượng đẳng binh!”

Phuong Hồng ngượng ngùng gãi đầu.

Lúc Cố Tu Qua đi đến bên người Hắc Cầu, hai người ăn ý nhìn nhau cười. Cố Tu Qua nói: “Cậu, có công bầy mưu. Cũng thăng lên thượng đẳng binh.”

Hắc Cầu không nhanh không chậm móc trong túi ra một quân hàm, ném xuống đất. Đó là quân hàm của một tên lính Nhật, lúc này chiến đấu hắn đã giết được một tên giặc có chút chức vị, tiện thể lột quân hàm trên vai tên giặc kia xuống.

Cố Tu Qua cúi đầu nhìn thoáng qua, liếm liếm răng, gật đầu nói: “Hạ sĩ Chung, làm tốt lắm.”

.o.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu Hắc không có vận khí tốt như A Bạch, cậu ấy đi lên từng bước một!

M: Luyện thuyên về địa lý TQ một chút, Chiết Giang ở gần biển nên mạnh về làm ăn buôn bán. Trùng Khánh của Mai và Thu thì là thành phố trực thuộc trung ương. Trùng Khánh còn được mệnh danh là cái nôi trai đẹp. Trai Đông Bắc như Cố Tu Qua thì nổi tiếng ngầu và men, mỗi tội khẩu âm nặng Trung Quốc xưa, cứ nhắc đến Đông Bắc là người ta liên tưởng đến mấy anh cao m8 m9, mình trần trùng trục giữa trời rét căm :’> , bản thân mình cũng rất có ấn tượng với trai Đông Bắc bên ấy :’> Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

CHƯƠNG 66.

Cả đoàn của Cố Tu Qua đóng quân ở Thụy Xương. Có thêm sự giúp đỡ của quân đoàn Cố Tu Qua, sức chiến đấu của quân địa phương tăng gấp đôi, các chiến sĩ ra sức kháng chiến, như lang như hổ mà giữ vững phòng tuyến ở Thụy Xương, ngăn sự tiến công của giặc Nhật.

Trong khi Hắc Cầu ở tiền tuyến sục sôi đánh chiến, Diệp Vinh Thu ở lại quân bộ cũng không hề rảnh rỗi.

Tuy rằng trên danh nghĩa Diệp Vinh Thu làm phụ tá cho Finn Haugen, nhưng thực chất Finn Haugen không coi anh như phụ tá mà coi anh như học trò thì hơn. Hằng ngày mỗi khi rảnh rỗi, ông không kêu Diệp Vinh Thu giúp ông làm việc mà dạy anh những kiến thức về súng ống.

So với Diệp Vinh Thu, Finn Haugen càng nghiêm túc nhiệt tình hơn cả, mỗi ngày, cứ có thời gian rảnh là ông liền truyền dạy kiến thức cho Diệp Vinh Thu, tiến độ như sắp đi đánh giặc không bằng, bởi vì ông bảo ông không còn nhiều thời gian ở lại Trung Quốc nữa. Tình hình châu Âu mỗi lúc một căng thẳng, mà nước Đức lại ra sức giúp đỡ quân Nhật, thậm chí họ còn thẳng thắn công nhận chủ quyền của Nhật ở Mãn Châu. Cuối tháng năm, đại sứ Đức trú tại Trung Quốc đã chính thức ra yêu cầu với bộ ngoại giao Trung Quốc, muốn triệu hồi hết cố vấn quân sự người Đức ở Trung Quốc về. Mấy tháng

này, những người Đức còn ở Trung Quốc đã lục tục về nước. Đến đầu tháng bảy, ngay cả cố vấn quân sự người Đức của Tưởng Giới Thạch cũng vội vã về nước, nếu Finn Haugen tiếp tục ở lại nơi này, e rằng sẽ phải chịu áp lực rất lớn.

Hằng ngày, Diệp Vinh Thu không thể lập tức tiêu hóa lời giảng của Finn Haugen ngay, bởi vậy mà tối đến quay về nhà kho anh vẫn miệt mài đèn sách muốn theo kịp bước chân Finn Haugen. Cho nên mỗi đêm, khi cả quân khu đã chìm vào bóng tối thì nhà kho nơi anh ngủ vẫn sáng ánh đèn mờ. Anh tiếp tục đọc sách dưới ánh sáng nhạt, một ngày chỉ ngủ được bốn năm tiếng.

Diệp Vinh Thu học mệt muốn chết, nhưng vẫn rất chăm chỉ. Anh chưa từng nghĩ sẽ bỏ cuộc, bởi vì học tập khiến anh thôi nghĩ ngợi lung tung, không còn nghĩ về gia đình, không lo cho Hắc Cầu đang ở ngoài tiền tuyến, hơn nữa, học hành còn có thể giúp anh chứng minh giá trị bản thân.

Hôm nay, sau khi Finn Haugen giảng xong về mối quan hệ giữa đường kính đạn với lực sát thương, lính cần vụ đưa thức ăn tới, hai người dừng công việc bắt đầu ăn cơm.

Finn Haugen hỏi Diệp Vinh Thu: “Vất vả lắm không?”

Diệp Vinh Thu suy nghĩ một chút, gật đầu: “Hơi hơi, nhưng mà vất vả một chút cũng tốt.”

Finn Haugen vỗ vỗ bờ vai anh: “Tôi biết. Hồi tôi còn học ở trường, ngày nào cũng lười đi học, chỉ muốn trốn ở nhà ngủ cả ngày. Nhưng bây giờ tình hình thế giới căng thẳng, tôi rất hối hận vì trước kia đã lãng phí nhiều thời gian như vậy. Tôi sắp năm mươi tuổi rồi, giờ tôi chỉ mong mình mới hai mươi ba mươi, để có sức khỏe và tinh lực làm được nhiều việc.”

Diệp Vinh Thu nói: “Ngài đã làm được rất nhiều việc rồi.”

Finn Haugen lắc đầu: “Tôi ước mình được như cậu. Cậu còn trẻ, giàu sức sống, hơn nữa lại có chí phấn đấu, chịu được gian khổ vất vả. Tương lai thế giới này nằm trong tay người trẻ tuổi các cậu.”

Lần đầu tiên trong đời có người khen Diệp Vinh Thu chịu được gian khổ vất vả, anh cười cười chột dạ. Mấy tháng gần gũi qua khiến anh như lột xác, hôm nay nhớ lại những chuyện đã qua, cảm giác như đang nằm mộng, cứ sống mơ mơ màng màng không có mục đích, đến chính anh còn thấy ghét bỏ bản thân mình. Thật ra, gặp chuyện không may cũng không phải không tốt, chí ít nó giúp con người ta phát huy năng lực bản thân, cho ta cơ hội thể hiện giá trị của mình. Anh nói: “Tôi cũng từng lãng phí rất nhiều thời gian. Nhưng không sao, giờ vẫn còn kịp, với bắt đầu thì không bao giờ là muộn cả.”

Finn Haugen từ tốn gật đầu: “Đúng vậy, với bắt đầu thì không bao giờ là muộn cả, chỉ là, nếu bắt đầu sớm một chút thì vẫn sẽ tốt hơn.”

Cùng lúc đó, Hắc Cầu ở Thụy Xương cũng đang nói chuyện phiếm.

Bi Hồ và Điền Cường đều là hạ sĩ, trước khi Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu nhập đội, hai người họ đã là hạ sĩ, giờ Hắc Cầu cũng đã lên hạ sĩ, còn Diệp Vinh Thu thì nhảy vọt lên thiếu úy, lên trên đầu họ rồi. Điền Cường nói: “Thằng nhóc này, tôi thấy đoàn trưởng có vẻ rất thích cậu, thăng cấp gì mà nhanh như chớp. Nhưng mà vận khí cậu cũng tốt thật đấy, lần trước còn giết được một thằng tiểu đội trưởng.”

Hắc Cầu nói: “Đoàn trưởng là người tốt.”

Hắn khen Cố Tu Qua, thân là đàn ông Đông Bắc, Điền Cường nghe xong cảm giác như mình được khen lây, dương dương tự đắc nói: “Đàn ông Đông Bắc chúng tôi đương nhiên là người tốt rồi.”

Bi Hồ ngồi bên cạnh lập tức phá đám: “Bớt dạn vàng lên mặt đi. Ông sao có thể so sánh với đoàn trưởng được? Đoàn trưởng làm vẻ vang cho người Đông Bắc, còn ông thì chỉ tổ làm mất mặt.”

Điền Cường giơ tay lên muốn đấm Bi Hồ, Hắc Cầu ngồi bên cạnh cười cười nhìn hai người đùa giỡn. Cố Tu Qua là một người rất lợi hại, gã luôn giúp thủ hạ mình thực hiện mong muốn, đối lấy lòng trung thành của họ. Có người muốn đánh giặc, gã dẫn đi đánh giặc. Có người muốn về nhà, gã hứa sẽ đưa họ về nhà, còn hắn muốn mạnh mẽ hơn, gã giúp hắn mạnh mẽ hơn. Bây giờ Hắc Cầu thật sự cảm thấy thích cái nghiệp quân nhân này. So với việc bắt nạt Diệp Vinh Thu làm thú vui qua ngày thì công việc bây giờ tuy vất vả hơn một chút, nhưng vô cùng phong phú, đồng thời hắn không còn ở thế bị động nữa mà đã có thể chủ động rồi. Mọi Nga bảo hắn tìm lại phần linh hồn đã mất, nay hắn tìm được rồi.

Đang ngồi thì có một người đàn ông tay cầm một khẩu súng đi đến chỗ họ. Quân phòng thủ ở Thụy Xương vừa nhìn thấy người này đã tản ra, như sợ sệt gì đấy. Lính trong đoàn của Cố Tu Qua cũng có chút e dè, nhưng phần lớn mọi người đều ngồi yên không nhúc nhích. Người kia đi tới trước mặt đám Hắc Cầu, cười lấy lòng nói: “Mấy anh em quốc quân, có đạn không, cho tôi vài viên với.” Hắn giơ khẩu ba tám nhét được trong tay một tên giặc Nhật đã chết lên. (Quốc quân: quân đội nhà nước)

Người này là dân binh địa phương, những dân binh tự phát hợp lại với nhau thành một đoàn chống Nhật, một đoàn chỉ có mười mấy người, không có pháo đạn, trang bị trong tay thì phần lớn là súng trường Nhật được hoặc súng tự chế. Thời chiến tranh, quân đội là bộ phận chiến đấu chủ chốt, còn dân binh thì đứng bên cạnh hỗ trợ trong khả năng có thể. Lính quốc quân không ai dám tới gần bọn họ, cũng không ai đủ can đảm gọi họ tòng quân, tuy rằng họ không nói gì, nhưng người ngoài đều hoài nghi —— bọn họ có vẻ ‘hồng’. (1)

Tuy bây giờ cả nước đang cùng hợp lực kháng Nhật, nhưng mọi người đều mang trong mình chút sợ hãi e dè, chỉ lo không may dính phải phiền phức. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, tránh xa một chút vẫn hơn.

Nhưng lính của Cố Tu Qua chẳng ai tránh, bởi vì cấp trên của họ còn đang ngồi tán phét với trưởng quan của dân binh.

Hắc Cầu hỏi người vừa tới xin đạn kia: “Có thuốc không?”

Tên kia vội đáp: “Có, có!” Hắn lấy từ trong người ra một cái ống, đốt lên, sau đó đưa cho Hắc Cầu. Hắc Cầu nhận lấy ống thuốc nhìn, sau đó đưa một dài đạn 6,5mm cho hắn. Hắn lập tức nhận lấy: “Cảm ơn, cảm ơn.”

Hắc Cầu hít một hơi, lập tức bị sặc khói. Thuốc quá nồng, làm hắn sặc chảy cả nước mắt.

Diên Cường giành lấy: “Nào, nào, tôi cũng hít một hơi.” Hít xong anh cũng bị sặc chảy nước mắt: “Ôi mẹ ơi, trong thuốc có cái quái gì thế!”

Tên kia cười nói: “Thuốc sống đấy, hơi hắc một chút, mấy anh hút không quen.” (Thuốc sống: thuốc chưa qua chế biến.)

Cũng không phải Hắc Cầu chưa từng hút thuốc sống, hồi theo Hoàng Tam, loại gì hắn cũng từng thử qua, nhưng cảm giác trong ống thuốc này không phải thuốc lá mà là rom rạ ẩm ướt. Hắn nghĩ ‘có còn hơn không’ rồi hút tiếp một hơi, sặc đến tai mũi mắt thống suốt, thế là đành phải trả ống thuốc kia cho tên dân binh: “Cảm ơn, tôi không hút đâu.” Hai hơi khói kia tạo thành bóng ma trong lòng hắn, hắn nghĩ, chắc giờ mình cai nghiện thuốc được rồi.

Đúng lúc này, chợt ụp một tiếng, một quả pháo rơi về phía bọn họ. Đám Hắc Cầu lập tức nằm úp sấp xuống phía dưới. Tên dân binh kia vẫn còn đứng ngẩn ra nhìn, bị Hắc Cầu túm chân kéo vào chiến hào.

“Rầm!” Pháo nổ tung, bụi bay mù trời.

Quân Nhật lại bắt đầu tấn công.

Cố Tu Qua vội vã quay về chiến hào chỉ huy tác chiến, tên dân binh kia núp trong chiến hào cùng họ đánh giặc.

Lúc này, quân Nhật chơi trò dương đông kích tây, công kích trực diện đã đành, còn phái thêm một tiểu đội nhỏ tấn công bên sườn. Cố Tu Qua biết tổng trò này, tiểu đội kia của Nhật lập tức bị đánh cho tan tác.

Tên dân binh thấy trên lưng gã giặc Nhật ngã xuống có một khẩu súng, hai mắt sáng lên, muốn nhảy ra chiến hào nhặt lấy. Hắc Cầu và Diên Cường vội kéo anh ta lại. Tên kia chỉ vào khẩu súng trên mặt đất nói: “Súng xin kìa!”

Hắc Cầu nói: “Còn mạng mới dùng được súng xin!”

Không ngờ họ giữ được tên dân binh này, nhưng lại có tên dân binh khác nhảy ra muốn nhặt súng. Có lẽ trong tay họ không có súng, hoặc đạn thích hợp với súng họ có đã hết rồi, cho nên chỉ có thể đi nhặt, giờ súng rơi trước mắt, đến mạng mình họ cũng không lo giữ, chỉ chăm chăm muốn nhặt khẩu súng.

Một lát sau, đợt tiến công của Nhật bị đánh lùi.

Lúc chiến đấu, có một đầu đạn bắn vào chiến hào, bay xẹt qua vai Hắc Cầu, làm xước một mảng da. Sau khi đánh xong hắn cởi áo ra kiểm tra vết thương, vết thương cũng không sâu lắm, chỉ bị thương ngoài da một chút mà thôi, giữa chiến trường thế này, thậm chí còn chẳng coi là thương được. Nhưng vết thương kia lại vừa khéo ở vị trí Diệp Vinh Thu cắn hắn, thế là hắn cúi đầu, hôn lên vết thương trên vai mình, tựa như thông qua nó có thể hôn lên thân thể Diệp Vinh Thu.

“Ôi mẹ ơi!” Diên Cường không chịu được xoa xoa da gà da vịt nổi trên tay. Hành động của Hắc Cầu đã rất buồn nôn rồi, nhưng ánh mắt mê đắm của hắn còn gớm hơn nữa. Diên Cường hét lớn lên: “Buồn nôn muốn chết! Tôm quá thể quá đáng! Cậu làm cái quái gì thế! Tay tôi nổi đầy gai ốc rồi đây này!”

Hắc Cầu không để ý cười cười: Hắn có chút nhớ nhung Diệp Vinh Thu.

Lúc này Diệp Vinh Thu đang ngồi trong nhà kho đọc sách, đột nhiên cảm thấy vết thương trên vai có chút đau, vì vậy anh đặt sách xuống, cởi áo ra nhìn vết thương. Một lát sau, anh in môi mình lên dấu răng Hắc Cầu, giống như đang hôn môi hắn vậy. Anh cũng nhớ Hắc Cầu quá!

.o.

(1) Từ ‘hồng’ ở đây có lẽ là chỉ những người ủng hộ cộng sản lúc bấy giờ. Theo mình tìm hiểu thì dưới thời Tưởng Giới Thạch, TQ theo Quốc Dân đảng và chống cộng. Sau này khi kháng Nhật và nội chiến kết thúc, như chúng ta đã biết, phe Cộng Sản của Mao Trạch Đông giành được quyền kiểm soát đại lục, còn Quốc dân đảng của Tưởng Giới Thạch thì rút chạy ra Đài Loan và mấy đảo nằm ngoài Phúc Kiến. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67

CHƯƠNG 67.

Có Cố Tu Qua chỉ huy tài giỏi, quân Nhật ở Thụy Xương không tài nào tiến lên được, hai bên giằng co tranh đấu ở Thụy Xương hơn mười ngày.

Nhờ có nguồn vật tư dồi dào, Cố Tu Qua không còn phải đánh tạm bợ nữa, dã tâm của gã cũng dần lớn hơn, chỉ giữ vững phòng tuyến thôi thì chưa đủ, gã đã bắt đầu tính xem nên đánh Nhật về bờ bên kia thế nào.

Diệp Vinh Thu ở căn cứ cũng không ngừng phát triển. Mười ngày, Finn Haugen nhờ anh như nhờ vịt, ông không chỉ nói những khái niệm chung chung mà còn giao cho anh một đồng phương trình tính toán phức tạp để anh nghiên cứu. Buổi tối có gì không hiểu thì sáng hôm sau đến nhờ ông giải đáp. Mười ngày trôi qua, Finn Haugen vô cùng hài lòng với biểu hiện của anh. Ông nói: “Mấy nội dung này trước đây tôi học phải mất hơn mười tháng trời. Cậu thực sự rất thông minh.”

Diệp Vinh Thu ngại ngùng cười nói: “Bởi có trưởng quan dạy bảo tốt, hơn nữa tình hình bây giờ cũng không giống như trước kia.”

Finn Haugen thở dài: “Người Trung Quốc đều rất thông minh, chỉ tiếc toàn thông minh nhầm chỗ.”

Diệp Vinh Thu tò mò ồ một tiếng.

Finn Haugen lấy ra một khẩu súng tiểu liên, hỏi Diệp Vinh Thu: “Khẩu này hôm qua tôi nhặt được. Cậu có biết khẩu này không?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu. Trong khoảng thời gian này anh đã nhìn thấy không ít khẩu súng, nhưng phần lớn đều là súng ngoại quốc, khẩu súng này thoát nhìn có vẻ là do Trung Quốc chế tạo, anh lật thân súng nhìn kí hiệu, do Sơn Tây sản xuất. Anh lắc đầu: “Chưa từng thấy qua.”

Finn Haugen nói: “Người Trung Quốc các cậu gọi nó là hàng Sơn Tây. Nhà xưởng ở Diêm Tích Sơn Tây nhái lại khẩu Thompson M1928 của Mĩ. Cậu xem nó khác gì với khẩu M1928?”

Diệp Vinh Thu lấy sách ảnh vũ khí hạng nhẹ ra lật vài trang, đối chiếu với khẩu súng trong tay nói: “Nòng súng dài hơn, dài gần gấp đôi, tăng đường kính nòng súng.”

Finn Haugen gật đầu: “Đường kính nòng súng tăng lên, đường kính đạn cũng phải tăng theo. Đạn 11,25mm.”

Diệp Vinh Thu ngạc nhiên nói: “11,25mm?”

Finn Haugen nói: “Loại súng này vốn rất phổ biến trong quân đội các cậu, nhưng hiếm khi thấy nó ở quân đội các nước khác cũng vì nguyên nhân này. Súng tiểu liên tầm bắn thấp, tính chính xác cũng không cao, tuổi thọ súng ngắn, quân đội nước ngoài ít dùng loại súng này, nhưng hỏa lực của nó mạnh, thích hợp cho quân nhân Trung Quốc. Diêm Tích Sơn Tây cố tình nâng đầu đạn lên 11.25mm, trừ Sơn Tây ra thì chẳng còn nơi nào sản xuất loại đạn này, súng của họ chỉ lính họ mới dùng được. Đưa súng này cho người khác, hết đạn coi như xong, trừ phi phải hợp tác với họ mới có. Nhưng bây giờ Sơn Tây đã bị Nhật Bản chiếm lĩnh, nhà xưởng không còn nữa. Thật ra bây giờ trong quân đội Trung Quốc vẫn còn mấy ngàn khẩu Sơn Tây, nhưng không có đạn, coi như bỏ đi.”

Diệp Vinh Thu trầm mặc.

Finn Haugen nói: “Người Trung Quốc rất thông minh, hiển nhiên trong số đó có rất nhiều người lợi hại, học thức không kém tôi là bao. Các cậu nhái được súng của rất nhiều quốc gia, còn có thể sửa theo nhu cầu của mình, trên chiến trường Trung Quốc, súng các cậu cải tiến có khi còn hiệu quả hơn súng của Đức, của Mĩ. Nhưng rất nhiều người thông minh sai chỗ. Người Trung Quốc không nên thua Nhật Bản, nước các cậu lớn như vậy, nhiều người như vậy, nhiều năm văn hiến như vậy. Tôi nghĩ, nếu cuối cùng Trung Quốc bại trận, âu cũng bại bởi chính các cậu.”

Diệp Vinh Thu chậm rãi lắc đầu: “Sẽ không bại. Đúng là có nhiều người thông minh sai chỗ, nhưng đấy chỉ là một bộ phận nhỏ, còn có rất nhiều người đang cố gắng bảo vệ quốc gia chúng tôi.”

Finn Haugen thở dài: “Chính phủ các cậu, người Trung Quốc các cậu nên toàn tâm toàn lực đánh Nhật Bản. Tôi cũng hy vọng Trung Quốc có thể thắng.”

Diệp Vinh Thu đi tới bên cửa sổ, nhìn lên bầu trời nơi Hắc Cầu đang đánh giặc, kiên định nói: “Nhất định sẽ thắng.”

Cố Tu Qua ở Thụy Xương vắt óc bố trí kế hoạch. Bây giờ binh lực của họ tương đương với Nhật, nếu không chủ động tiến công sẽ chỉ thiệt thòi, thiệt thòi vì tiếp viện của Nhật chẳng mấy mà đến. Một khi quân Nhật đã được tiếp viện, họ sẽ lập tức rơi vào tình thế gay go, cũng không còn cơ hội phản công nữa. Bởi vậy cho nên phải tranh thủ thời gian này, toàn quân tổng tiến công một trận, chỉ cần đánh trước khi viện trợ quân Nhật tới, như vậy có thể đẩy lùi phòng tuyến, đẩy qua Cửu Giang, như thế phòng thủ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Cố Tu Qua cùng thương lượng kế sách này với Lưu Văn Quách Võ. Quách Võ lập tức phản đối: “Quá mạo hiểm, binh lực hai bên tương đương nhau, ai tiến công trước thì người ấy chịu tổn thất, xác suất thắng là bao nhiêu? Nếu có thể thắng thì cũng phải hi sinh rất nhiều.”

Lưu Văn luôn nói gì nghe nấy với Cố Tu Qua, nhưng lúc này anh cũng trầm mặc, một lúc sau cũng tỏ thái độ không đồng tình: “Tôi không đồng ý đánh trận này.”

Cố Tu Qua cười nhạt: “Hi sinh? Đợi viện trợ quân Nhật tới, bọn chúng đánh tới Thụy Xương, đánh tới Vũ Hán, đến lúc đó sẽ hi sinh bao nhiêu đây? Một binh đoàn, một sư đoàn? Hay mấy triệu dân chúng?”

Quách Võ nói thêm: “Nếu nhất định phải đánh, vậy thì kêu sư bộ tiếp viện, không thể để các anh em mạo hiểm tính mạng được.”

Cố Tu Qua cười nhạt: “Sư bộ tiếp viện? Cậu nghĩ sư bộ sẽ tiếp viện cho ta sao? Căn bản trong mắt chúng không có ta! Chúng ta chỉ có cách tự mình đánh, đánh cho họ thấy, đánh một lần họ không thấy thì đánh lần hai, lần ba, ta tiêu diệt quân Nhật từng chút một, sớm muộn gì họ cũng có thể thấy!”

Lưu Văn và Quách Võ kinh ngạc nhìn Cố Tu Qua. Lưu Văn không có thói quen phản bác gã, nhưng vẫn uyển chuyển nói: “Tôi nghĩ —— vẫn không nên đánh.”

Quách Võ trầm mặc hồi lâu, hỏi: “Đoàn trưởng, sao anh lại muốn đánh trận này?”

Cố Tu Qua trừng mắt lên: “Tại sao, đánh giặc còn phải hỏi tại sao sao?”

Quách Võ không sợ hãi chút nào trừng mắt lại: “Tôi không thích nghe mấy lời này. Đoàn trưởng, tôi cảm thấy anh thay đổi rồi, anh muốn quan trên chú ý tới anh nên mới.. nên mới đánh kiểu này sao?”

Cố Tu Qua dùng giọng điệu buồn cười hỏi: “Kiểu này là sao? Kiểu nguy hiểm hả? Cậu nói cho tôi biết có trận đánh nào mà không nguy hiểm không?”

Quách Võ nói: “Kiểu tự tìm đường chết.”

Lưu Văn không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Cố Tu Qua, bầu không khí giữa ba người trở nên căng thẳng. Cố Tu Qua phiền não, nhìn mọi người một lượt, sau đó hét lớn: “Vương Xuyên đâu, qua đây đi!”

Một người đàn ông trung niên ở bên đội dân binh bò dậy chạy tới chỗ Cố Tu Qua, anh ta chính là thủ lĩnh của đội dân binh kia.

Quách Võ giật mình hỏi gã: “Đoàn trưởng, anh gọi anh ta làm gì?”

Cố Tu Qua không để ý tới lời hắn.

Vương Xuyên chạy tới trước mặt, tò mò hỏi: “Cố đoàn trưởng, cậu tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Cố Tu Qua nói: “Tôi hỏi anh, nếu có một cách có thể đánh đuổi giặc, nhưng phải toàn sức toàn lực, phải hi sinh rất nhiều, rất rất nhiều, nhưng các anh có cơ hội diệt giặc Nhật, liệu anh có đánh trận đó không?”

Vương Xuyên không suy nghĩ, lập tức nói: “Đánh chứ, sao lại không? Không diệt chúng để chúng diệt ta à?”

Cố Tu Qua hài lòng gật đầu.

Quách Võ cau mày không lên tiếng.

Cố Tu Qua vỗ vỗ vai Vương Xuyên, ý bảo anh ta có thể về. Chờ Vương Xuyên đi rồi, Quách Võ thấp giọng nói: “Đoàn trưởng, anh đừng để.. để bọn ‘đồ’ kia ảnh hưởng. Anh đánh mất năm trăm người, có lẽ cấp trên sẽ cho anh thêm một ngàn người nữa, nhưng mấy trăm anh em đi theo anh, anh đừng.. đừng phụ lòng bọn họ.”

Lưu Văn cười khỏ nói: “Cái đám kia.. toàn những tên điên.”

Cố Tu Qua mất kiên nhẫn khoát tay áo, ý bảo hai người đừng nói nữa. Gã lấy tập bản đồ ra, nói: “Tôi chỉ lo tên Đinh Hoành Lỗi kia bị phái đi thù Hoàng Mai. Hoàng Mai không khó thủ, vật tư trang bị của tên ấy còn nhiều hơn ta, nhưng tên ấy quá kém cỏi. Nếu như cho tôi đến đây, chỉ cần quân Nhật không có tiếp viện, dù cho ta có bị cắt đứt tiếp viện, tôi cũng có thể thủ thắng. Tôi cho tên ấy nửa tháng, tôi nghĩ chắc tên ấy cũng thủ được nửa tháng. Một khi tên ấy bỏ cuộc, quân Nhật lập tức điều tiếp viện xuống Hoàng Mai, tiếp viện Nhật mà tới, ta có muốn đánh cũng không nổi. Cho nên phải tiến công càng sớm càng tốt. Mấy hôm nay tôi liên tục nghĩ xem nên đánh thế nào, tôi đã nghĩ rất nhiều phương án..”

Quách Võ có chút bất mãn nói: “Đoàn trưởng.”

Cố Tu Qua giơ tay lên ngăn hắn lại: “Tôi chỉ nói một lần này thôi, trận chiến này nhất định phải đánh. Cậu có theo tôi hay không?”

Quách Võ nhìn gã một hồi, cuối cùng không nói gì nữa.

Giới hạn địa hình, Cố Tu Qua không có bất cứ lợi thế gì, phương án của gã là dựa vào kinh nghiệm để bố trí hỏa lực, tận lực sắp xếp cho hỏa lực ở vị trí thuận lợi nhất, đồng thời cố gắng giảm thiểu thương vong xuống thấp nhất, nhưng nếu quả thật phải tấn công, thì thương vong vẫn rất cao. Cố Tu Qua quyết tâm muốn đánh, lập tức đi thương lượng với đoàn trưởng bên kia. Đoàn trưởng bên kia cũng không đồng ý, Cố Tu Qua nói muốn đoàn của mình làm chủ lực, một khi đánh thắng, công lao chia đều, đoàn trưởng kia cuối cùng bị gã thuyết phục, vì vậy hai người bắt đầu sắp xếp công việc, muốn tiến công trong thời gian sớm nhất.

Nhưng trận tiến công kia không thể đánh. Gã đã đánh giá cao Đinh Hoành Lỗi.

Đinh Hoành Lỗi ở Hoàng Mai, có trong tay vật tư tốt nhất nhưng chỉ thủ được mười ngày. Vừa mới ra quân, thậm chí anh ta còn không chống được, lập tức dẫn thủ hạ của mình chạy mất dép. Quân Nhật đánh được Hoàng Mai, lập tức xuôi nam. Ngay trong đêm Cố Tu Qua chuẩn bị tiến công ấy, viện

binh của Nhật tới.

Viện binh Nhật vừa đến, tinh thể lập tức nghịch chuyển. Đêm ấy, Cố Tu Qua không những không khởi xướng tiến công được, mà viện binh quân Nhật muốn rền sát khi còn nóng mà lập tức tấn công. Cố Tu Qua và binh đoàn kia ra sức chống lại, nhưng hỏa lực Nhật quá cường đại, tuy rằng hai đoàn cùng nhau chống đỡ, nhưng tỉ lệ thương vong vẫn rất cao, khắp chiến trường toàn là thi thể.

Quân Nhật cũng không vì vậy mà thỏa mãn, bọn chúng dành hai ngày để điều chỉnh lại binh đoàn, sau đó lại phát động tiến công. Lúc này quốc quân thật sự không chống chọi được, quân đoàn kia đánh được nửa trận thì tháo chạy. Cố Tu Qua lấy trứng chọi đá đỡ một hồi, cuối cùng đành phải dẫn quân lui vài trăm dặm, nhường trận địa kia cho giặc.

Đoàn Cố Tu Qua thủ ở Thụy Xương nửa tháng, cuối cùng không giữ được nữa. Đám Lưu Văn Quách Võ ra sức khuyên Cố Tu Qua rút binh, tinh thể của họ bây giờ thậm chí còn bất lợi hơn khi ở Vọng Giang. Không có sông ngăn trở, địa hình bằng phẳng, họ không ngăn được xe tăng cũng như không chống được lửa đạn điên cuồng của Nhật, họ đã hi sinh tới cực hạn.

Cuối cùng Cố Tu Qua đành phải rút binh. Gã hỏi đội dân binh kia có muốn rút lui cùng gã không, nhưng dân binh từ chối.

Vương Xuyên cười nói: “Chúng tôi không giống quốc quân các anh, nhà chúng tôi ở đây, không thể lui được nữa. Chúng tôi không hiểu cách đánh giặc của các anh, nhưng chúng tôi linh hoạt, am hiểu lối du kích. Các anh đi đi, có chúng tôi ở đây rồi, giặc Nhật không sống yên được đâu.”

Một dân binh chạy ra, đi tới trước mặt Hắc Cầu, cậu ta chính là người lần trước xin Hắc Cầu đạn. Cậu ta móc một ống thuốc trong lòng ra, đưa cho Hắc Cầu: “Cho anh này, tôi không hút nữa.”

Hắc Cầu lặng lẽ nhìn cậu ta một lúc, nhận lấy ống thuốc.

Cố Tu Qua dẫn đoàn rút lui. Lúc đi gã đã khóc. Đây là lần đầu tiên Hắc Cầu và binh lính trong đoàn nhìn thấy gã khóc.

Lưu Văn chạy tới đỡ lấy Cố Tu Qua, Cố Tu Qua ghé vào tai anh thấp giọng nức nở nói: “Lần đầu tiên tôi biết, hóa ra mình có nhiều thứ như vậy, nhiều đến mức tôi phải rút lui về để bảo vệ.” Gã nói tiếp, “Tuy họ không có gì cả, nhưng có thể toàn tâm toàn ý đánh giặc.”

Thompson M1928 Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

CHƯƠNG 68.

Diệp Vinh Thu theo chân Finn Haugen học tập được nửa tháng thì Finn Haugen trở về nước.

Tình hình châu Âu mỗi lúc một căng thẳng. Đức đã đoạn tuyệt quan hệ với Trung Quốc từ lâu. Cuối cùng đại sứ Đức trú tại Trung ra tối hậu thư, yêu cầu nhóm người Đức còn trú ở Trung quay về nước ngay lập tức, nếu không sẽ không có cơ hội trở lại nữa. Tuy Finn Haugen yêu thích Trung Quốc, nhưng người nhà ông đều ở Đức, cho nên dù không muốn ông cũng phải chọn quay về. Trước khi đi ông để lại cho Diệp Vinh Thu vài bản thảo nghiên cứu bằng tiếng Trung lẫn tiếng Đức của ông cùng vài quyển từ điển chuyên nghiệp và viết vài câu khen tặng, hi vọng Diệp Vinh Thu có thể phát huy hết năng lực của mình, cũng như mong Trung Quốc sớm giành lại hòa bình.

Xế chiều hôm đó, Cố Tu Qua dẫn đoàn về sư bộ.

Lúc họ quay trở lại, Diệp Vinh Thu đang ăn cơm trưa, khi nghe tin mọi người quay lại, trong miệng anh đang ngậm một miếng thịt. Anh lập tức nhả thịt ra, đặt mạnh bát xuống rồi phi ra ngoài.

Diệp Vinh Thu chạy vội tới đại viện, thấy đám Cố Tu Qua đang ở trong sân. Lúc đi Cố Tu Qua dẫn theo mấy trăm người, đứng chiếm hết đại viện, nhưng bây giờ chỉ còn lại một nửa, hơn nữa còn có rất nhiều người bị thương, tình huống không tốt như khi họ mới từ Vọng Giang trở về.

Đoàn của Đinh Hoành Lỗi về sớm hơn hai ngày, cũng là một nhóm tàn binh bại tướng. Đinh Hoành Lỗi sợ chết còn muốn giữ nguyên binh lực, không đánh đã chạy mất dép, nhưng Nhật còn lâu mới chịu thả cộp về núi, chúng thừa thắng xông lên, Đinh Hoành Lỗi không có năng lực chỉ huy, bị đánh đến ‘tè ra quần’, cả đoàn toàn những anh tài mà mất phân nửa. Lúc Đinh Hoành Lỗi trở về, Phạm Lực mắng hấn một trận toi bời, vì hấn ta mà quân đội thất thủ ở Hoàng Mai, khiến đoàn Cố Tu Qua gặp bất lợi.

Bởi Diệp Vinh Thu đã sớm nghe tin này nên cũng đã ít nhiều chuẩn bị trong lòng, nhưng khi nhìn thấy cả đoàn chật vật bất kham trở về, anh vẫn không khỏi cả kinh.

Anh không tìm thấy Hắc Cầu trong đoàn người, lập tức chạy đến trước mặt Cố Tu Qua, hỏi: “Đánh thế nào rồi?”

Ánh mắt Cố Tu Qua trống rỗng, không còn vẻ ung dung bình thản như mọi khi, mặt gã không thay đổi nói: “Còn đánh thế nào nữa? Rất nhiều anh em đã hy sinh, giặc thì vẫn trơ tráo đó!” Nói xong gã đứng lên, dẫn Lưu Văn đi đến phòng của Phạm Lực.

Diệp Vinh Thu gọi giật lại: “A Hắc đâu?”

Cố Tu Qua không để ý tới anh.

Diệp Vinh Thu nhìn xung quanh, nhìn mãi mà không thấy bóng Hắc Cầu. Anh chạy ào vào trong đoàn người, túm cổ áo một cậu lính lạ mặt hỏi: “Cậu có biết Chung Vô Mai đâu rồi không?”

Cậu lính kia không biết Chung Vô Mai là tên của ai, mờ mịt nhìn bốn phía xung quanh, lẩm bẩm nói: “Chung Vô Mai? Chắc chết rồi?”

Diệp Vinh Thu hít sâu một hơi, hai mắt tối sầm lại, đôi chân như mềm nhũn, thiếu chút nữa bất tỉnh, phải chống vào người cậu kia để đứng thẳng.

Sau khi hoàn hồn lại, anh nhào tới người cậu ta, run giọng nói: “Đã chết? Cậu ấy đã chết rồi sao? Chết thật rồi sao?”

Cậu kia bị biểu tình điên cuồng của anh hù dọa, lẩm bẩm nói: “Tôi không biết, Chung Vô Mai là ai? Tôi không thấy anh ta về cùng.”

Hai mắt Diệp Vinh Thu đỏ quạch, giọng run lên: “Tôi không tin, tôi không tin.” Hắc Cầu đã hứa với anh, còn để lại trên vai anh một ấn ký, hứa khi nào về sẽ chịu trách nhiệm, hán còn nói đánh trận xong sẽ quay về cùng anh sống những tháng ngày hạnh phúc, sao hán có thể chết được? Anh lại đâm đầu đi tìm.

Một lúc sau, Diệp Vinh Thu tìm thấy Điền Cường và Bi Hồ trong đám đông. Anh xông lên, hỏi: “A Hắc đâu?”

Điền Cường và Bi Hồ nhìn anh ngẩn ra, hai người đưa mắt nhìn nhau, không nói gì.

Diệp Vinh Thu phát điên hét lớn: “Hắc Cầu, Chung Vô Mai đang ở đâu?!”

Điền Cường càng hoảng sợ, vội vã bỏ súng xuống dừng lại: “Cậu đừng kích động, Tiểu Hắc.. cậu ấy..” Điền Cường ngưng lại một chút.

Diệp Vinh Thu lại thở gấp, cả người vô lực như sắp ngã xuống.

Bi Hồ đi ra phía sau đỡ lưng anh, mờ mịt nói: “Sao, sao lại thế? Cậu không gặp cậu ấy sao? Ban nãy vừa về, còn chưa tập hợp cậu ấy đã rồi rít chạy đi, nói là muốn tìm cậu.”

“Đứng, đứng vậy.” Điền Cường sợ đến gơ hai tay lên: “Cậu ấy không chết, vẫn sống nhăn răng.”

Diệp Vinh Thu ngẩn người, nhịp thở dần ổn định lại, đứng vững lên: “Cậu ấy tìm tôi?”

Điền Cường gật đầu: “Vừa về đã chạy vội đi rồi. Cậu xem, cậu ta còn ném súng cho tôi nhờ cầm hộ đây này.”

Diệp Vinh Thu đâu còn tâm trí để nhìn khẩu súng trong tay anh ta, anh vội xoay người chạy đi, lưu lại Bi Hồ và Điền Cường còn đang ngẩn ra nhìn. Điền Cường nhỏ giọng lẩm bẩm: “Hai người này bị sao thế? Vợ tìm chồng cũng chẳng gấp như vậy, tôi bị thương mà cậu ta còn chẳng thêm đoái hoài gì?” Bi Hồ nhún vai: “Ai thêm quan tâm ông? Ông nhìn lại cái bản mặt ông xem có đẹp không? Gì thì gì họ bên nhau cũng đâu phải mới ngày một ngày hai.”

Diệp Vinh Thu chạy tới nhà kho, thấy cửa nhà kho được mở ra. Vì hôm nay phải đi tiễn Finn Haugen nên anh ăn cơm tương đối muộn, không ngờ đang ăn trưa thì Hắc Cầu quay về, anh chạy từ căn tin ra, còn Hắc Cầu lại quay về nhà kho, gọi anh đến khăn cả họng.

Tim Diệp Vinh Thu đập rất nhanh, đến gần cửa nhà kho đột nhiên bước chân chậm lại, như sợ hãi không dám đến gần, anh sợ, sợ đẩy cửa vào bên trong không có bóng ai. Anh dè dặt đi tới cửa nhà kho, thấp thòm đẩy cửa ra, cuối cùng tìm cũng trở về đúng vị trí của nó —— trong phòng có một người mặc quân trang xanh biếc, vẻ mặt kinh ngạc nhìn anh chằm chằm.

Hai người một đứng một ngồi cứ như vậy nhìn nhau mấy giây, thế rồi Hắc Cầu đứng lên, Diệp Vinh Thu chạy ào vào lòng hán, cả người như con gấu túi bám lấy hán. Hắc Cầu không kịp đề phòng, suýt chút nữa bị anh đè ngã xuống, hán lui hai bước rồi dừng lại, hai tay nâng mông Diệp Vinh Thu lên, nở nụ cười: “A Bạch.”

Diệp Vinh Thu ôm chặt hán không lên tiếng.

Hắc Cầu ghé vào tai anh trầm giọng nói: “A Bạch, tôi về rồi.”

Cuối cùng Diệp Vinh Thu không kìm nén được nữa, ôm lấy hán khóc òa. Hắc Cầu dịu dàng vỗ lưng anh: “Nào, khóc chậm một chút, không bị sặc bây giờ.”

Một lát sau, Diệp Vinh Thu khóc xong rồi, chặt vật leo xuống người hán. Anh xuống đất rồi, thái độ đột ngột thay đổi, trợn mắt lên trừng hán, sau đó bắt đầu đâm dăm dĩa đá vào hán. Hắc Cầu tự nhiên bị ấn đánh, không hiểu gì mờ mịt hỏi: “Sao vậy?”

Diệp Vinh Thu thờ hồn hèn, dừng lại: “Cậu dọa chết tôi!!”

Hắc Cầu không hiểu nói: “Sao? Tôi làm cái gì?”

Diệp Vinh Thu ủy khuất bĩu môi: “Ban nãy có người nói với tôi cậu chết rồi.”

Hắc Cầu ngạc nhiên: “Hừ? Không phải tôi đang đứng sờ sờ đây sao? Anh không nhanh hôn tôi vài cái thì thôi, lại còn đánh là thế nào?”

Đến lúc này trên mặt Diệp Vinh Thu mới hiện lên ý cười, nhưng nước mắt vẫn chảy tong tong xuống, anh vừa lau nước mắt vừa tức giận nói: “Tôi không nhớ cái tên khốn vừa nói cậu chết rồi kia mặt mũi như thế nào, tôi muốn nhớ kỹ mặt tên ấy, sau đó đập một trận toi bời! Đập chết luôn!”

Hắc Cầu cười cười, vươn tay ra dịu dàng lau nước mắt cho anh: “Hay là... anh đánh tôi tiếp đi! Cho đỡ bức..?”

Diệp Vinh Thu trừng hấn một lúc, nín khóc mỉm cười, ôm cổ hấn hôn chụt hai cái lên môi, sau đó vùi đầu vào lòng hấn, nhỏ giọng nói: “Không đánh nữa đâu. Cậu về là tốt rồi. Cậu có bị thương không?”

Hắc Cầu lắc đầu: “Không bị thương lớn gì, chỉ xước da một chút thôi.”

Diệp Vinh Thu không yên tâm sờ soạng người hấn một lượt từ trên xuống dưới, xác định hấn không bị thương gì, lúc này mới yên tâm thờ phào nhẹ nhõm. Hắc Cầu đột nhiên vươn tay ra cời khuy áo anh, cả người Diệp Vinh Thu cứng đờ, khẩn trương đến lắp bắp: “Bây, bây giờ á?”

Hắc Cầu kéo vai áo anh xuống, nghi ngờ hỏi: “Bây giờ gì cơ?” Hấn chạm nhẹ lên dấu răng trên vai Diệp Vinh Thu, “Tôi muốn kiểm tra xem dấu của tôi còn đó hay không.”

Mặt Diệp Vinh Thu đỏ lên, ngượng ngùng nói: “À...”

Hắc Cầu cúi người hôn nhẹ lên vết sẹo đang kết vảy, sau đó lè lưỡi liếm liếm, hai mắt chăm chú nhìn Diệp Vinh Thu, tia ôn nhu rạo rực trong ánh mắt. Diệp Vinh Thu thấy ngưa ngứa, không dám nhìn thẳng ánh mắt hấn, ngượng ngùng cúi đầu, ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ.

Một lát sau, Hắc Cầu kéo áo Diệp Vinh Thu lên. Hấn nói: “Nãy vội tôi tìm anh, sợ anh lại lo lắng. Giờ phải quay về đội tập hợp cái đã, anh còn phải tới chỗ Bóng đèn làm việc không?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Haugen tiên sinh về Đức rồi.”

Hắc Cầu hơi ngạc nhiên, hấn gật đầu: “Thế anh ở đây chờ, xong việc tôi quay về ngay.”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Cậu đi đi, tôi ở đây chờ.”

Hắc Cầu xoay người đi ra ngoài, đi được hai bước đột nhiên hấn dừng lại, quay đầu nhìn Diệp Vinh Thu, đôi mắt sáng ngời: “Anh còn nhớ trước khi đi tôi đã nói gì không?”

“Hừ?” Diệp Vinh Thu hỏi: “Nói gì cơ?” Không đợi Hắc Cầu trả lời, anh nhỏ giọng nói: “Cậu nào cậu nói tôi cũng nhớ.”

Mắt Hắc Cầu cong cong ánh lên tia cười: “Rửa, móng, chờ, tôi, về. Làm anh kêu cha gọi mẹ luôn!”

Mặt Diệp Vinh Thu càng lúc càng đỏ, nhưng anh cũng không lảng tránh vấn đề này, ngược lại còn không tỏ ra yếu thế nói: “Cậu mà về chậm vài ngày, có khi tôi sẽ đòi ý, khi đó đến lượt tôi làm.”

“Ừ chà..” Hắc Cầu ngạc nhiên cực kì: “Mèo thiện mà còn dám mạnh miệng?”

Diệp Vinh Thu xù lông đập hấn một cái, đẩy hấn ra ngoài cửa: “Cậu đi đi không lát nữa họ lại tới tìm cậu.” Ngưng một chút, anh lại bổ sung: “Đi nhanh một chút, nhanh lên còn trở về.”

Hắc Cầu kéo anh lại hôn chụt một cái, sau đó chạy ra ngoài.

Lúc Hắc Cầu chạy về đại viện, Cố Tu Qua đã quay lại, Phạm Lực và Đinh Hoành Lỗi cũng ở đó. Lần này Đinh Hoành Lỗi không châm chọc khiêu khích Cố Tu Qua như mọi khi mà ánh mắt đại ra, như không đếm xỉa mọi thứ ở trước mặt. Cố Tu Qua cũng không còn giễu cợt nữa mà nhìn Đinh Hoành Lỗi bằng ánh mắt lạnh băng và sắc lẹm không che giấu.

Phạm Lực nói vài câu an ủi, sau đó kêu Cố Tu Qua dẫn đoàn về kiểm kê nhân số và vật tư, đồng thời phái quân y xuống chữa thương cho mọi người, sau đó hạ lệnh giải tán.

Lúc quay về, đám Hắc Cầu đói đến mức dạ dày kêu rột rột, ai bị thương thì ở lại chữa trị, còn không thì quay về ăn gì đó. Trên đường tới căn tin, Thiệu Hoa thở dài nói: “Trận này bị đánh thảm như vậy, mấy đoàn chúng ta phải cộng lại tổng nhân số, hai ngày nữa kiểu gì cũng chinh biên, gộp lại thành đoàn mới cho mà xem.” (Chinh biên: sắp xếp lại biên chế.)

Điền Cường như bị người ta đập trúng chỗ đau, nhảy dựng lên: “Chinh biên với ai?”

Bì Hồ lắc đầu: “Còn ai vào đây nữa? Cùng một sư đoàn, kiểu gì đoàn ta cũng phải chinh biên với đoàn của thằng khốn họ Đinh cho mà xem.”

“Cái trò khi gì đây?” Điền Cường vô cùng phẫn nộ: “Bảo tôi về cùng một đoàn với thằng khốn ấy á? Tôi thà đi ra lập một doanh trại khác còn hơn!”

Phượng Hồng nhỏ giọng nói: “Nếu như gộp lại với nhau, ai sẽ làm đoàn trưởng đây?”

Lúc cậu nói câu này, mọi người xung quanh đều im lặng không nói gì. Bì Hồ đáp cậu ta một cái: “Im đi, cậu chỉ được cái nói nhiều, làm thì chẳng được bao nhiêu.”

Thật ra trong lòng họ đều hiểu, nếu Cố Tu Qua đối địch với Đinh Hoành Lỗi, dựa vào năng lực của Cố Tu Qua, chắc chắn gã sẽ thắng, nhưng ở nơi này, năng lực không phải là tất cả.

Chợt Hắc Cầu thấy Lý Nhất Vượng đi ngang qua. Cả đám Lý Nhất Vượng vô cùng trầm lặng, mặt mũi xị hết xuống, tinh thần so ra còn tệ hơn đám Hắc Cầu bọn họ.

Hắc Cầu đi về phía anh ta, Điền Cường lập tức đuổi theo: “Tôi đi giáo huấn thằng ranh kia với cậu.”

Hắc Cầu lắc đầu ngăn anh ta lại: “Mọi người đi ăn cơm trước đi, tôi có chuyện cần nói với tên ấy.” Ngừng một lúc, hắn bổ sung: “Chuyện riêng.”

Đám Điền Cường nhìn hắn đầy nghi hoặc: “Cậu có chuyện riêng gì với thằng súc sinh đấy?”

Hắc Cầu không nói cho anh ta biết: “Mọi người cứ đi ăn trước đi.”

Đám Điền Cường thấy Hắc Cầu không chịu nói, liền hùng hổ bỏ đi.

Hắc Cầu đi tới trước mặt Lý Nhất Vượng chặn anh ta lại. Lý Nhất Vượng thấy Hắc Cầu, sững sốt một chút, thần tình mệt mỏi, tránh hắn ra muốn đi tiếp. Hắc Cầu lại cản đường anh ta: “Anh đã sống sót trở về.”

Lý Nhất Vượng uể oải nói: “Tôi không có tâm trạng cãi nhau với cậu.”

Hắc Cầu nói: “Tôi không muốn cãi nhau với anh. Trước khi đi tôi đã nói rồi, tôi có lời cần nói với anh, anh phải nghe đi đã.”

Lý Nhất Vượng ngăn người, ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Nói cái gì?”

Hắc Cầu kéo cánh tay anh ta, đi về phía vắng người, Lý Nhất Vượng không giãy giụa nữa. Hắc Cầu kéo Lý Nhất Vượng đến nơi không có ai xong ngừng lại, nhìn anh ta chòng chọc, bình tĩnh nói: “Mấy đoàn chúng ta có lẽ sẽ phải chinh biên.”

Lý Nhất Vượng cau mày hỏi: “Thì làm sao?”

Hắc Cầu nhếch môi cười cười, hỏi anh ta: “Anh có hứng thú muốn gia nhập đoàn chúng tôi không?”

Lý Nhất Vượng như bị sét đánh mà nhất thời ngẩn người ra.

Hắc Cầu đi gần về phía anh ta, đôi mắt sáng lên: “Đoàn chúng tôi không có thịt ăn, không có súng tốt, những gì bây giờ các anh có, chúng tôi đều không có.”

Lý Nhất Vượng cảm thấy như Hắc Cầu đang nói chuyện hoang đường, nhưng anh ta cũng không lắc đầu, chỉ trừng mắt nhìn Hắc Cầu.

Nụ cười trên môi Hắc Cầu càng khoét sâu, thấp giọng nói: “Nhưng chúng tôi có đoàn trưởng biết chỉ huy, chúng tôi có thể diệt giặc ngoại xâm, chúng tôi có thể báo thù cừu oán, hơn cả, chúng tôi không ‘đánh’ người Trung mình.”

Lý Nhất Vượng há miệng ra, nhưng nói không nên lời.

Hắc Cầu vỗ vỗ bờ vai anh ta: “Tôi thật lòng đấy. Anh quay về suy nghĩ kỹ đi, nghĩ nhanh lên một chút, không còn nhiều thời gian đâu. Tôi đi trước.”

Hắn đi rồi nhưng Lý Nhất Vượng vẫn đứng ngây tại chỗ, miệng vẫn chưa khép vào.

Trước khi trời tối, Hắc Cầu quay về nhà kho. Diệp Vinh Thu đang ngồi trong kho chờ, súng trong kho được xếp gọn lại, nhà kho bỗng chốc trở nên rộng rãi hơn. Anh cũng đã trải xong giường, hai cái giường xếp cạnh nhau khiến ‘địa phương hoạt động’ cũng lớn hơn. Lúc Hắc Cầu đi vào anh đang đọc sách, nhưng một chữ cũng không vào, bởi mắt anh đang dán chặt xuống mặt đất.

Hắc Cầu nhẹ nhàng đóng cửa kho lại, đồng thời khóa chặt cửa. Nghe thấy tiếng khóa cửa, cả người Diệp Vinh Thu run lên, anh ngồi yên tiếp tục đọc sách.

Hắc Cầu tiến lên trước, lấy sách trong tay anh ra đặt sang một bên, nắm lấy bàn tay anh, cảm nhận cả người anh đang căng cứng. Hắc Cầu khẽ cười hỏi: “Giờ hối hận đã muộn rồi.”

Mồ hôi rịn ra nhưng Diệp Vinh Thu vẫn mạnh miệng nói: “Ai hối hận!”

Hắc Cầu nắm tay anh kéo lên, từ từ đi về phía giường. Diệp Vinh Thu căng thẳng nuốt nước miếng, Hắc Cầu nhìn bộ dạng khản trương của anh, cười đến run rẩy.

Diệp Vinh Thu giận dữ trừng mắt: “Cười cái rắm! Có làm không!” Nói rồi anh bắt đầu cởi quần áo mình.

Hắc Cầu nhẹ nhàng giữ tay anh lại, tiến lên trước hôn trán anh, sau đó lại hôn lên chóp mũi, cuối cùng hôn xuống đôi môi anh. Hắn giữ chặt cổ Diệp Vinh Thu, để trán anh kề sát với trán mình, chăm chú nhìn ánh mắt anh, nhẹ giọng nói: “A Bạch, tôi yêu anh.”

Diệp Vinh Thu nhắm mắt lại, bờ mi run lên: “...Ừ.”

Hắc Cầu dịu dàng đỡ anh xuống, đè lên giường. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

CHƯƠNG 69.

Đêm đó, cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng trao cả linh hồn và thể xác của mình cho Hắc Cầu. Thánh khiết mà vẹn toàn.

Hắc Cầu đỡ anh xuống đệm êm, vừa hôn môi vừa vuốt ve cơ thể anh, không bao lâu, hai người cùng trút bỏ quần áo của nhau.

Dưới mưa hôn dày đặc, Diệp Vinh Thu trộm lấy khoảng không, hôn hên nói: “Tất, tất đèn.”

Hắc Cầu nắm tay anh kéo lên đỉnh đầu, hôn môi không cho anh cơ hội nói chuyện: “Không liên quan.”

Mặt Diệp Vinh Thu đỏ đến độ có thể tích ra máu. Đúng là lúc này anh không bận tâm gì nữa, nhưng làm là một chuyện, mắt nhìn lại là một chuyện khác, nhìn như vậy kích thích nhân đôi sao anh chịu nổi. Hắc Cầu đã cởi áo mình ra, cơ thể trắng kiêu cợt tới cạ lui trên người Diệp Vinh Thu. Tuy đây không phải lần đầu tiên Diệp Vinh Thu nhìn thấy người trần của Hắc Cầu, nhưng tình hình lúc này đâu có giống lúc trước, thậm chí anh còn không dám nhìn mặt Hắc Cầu, nhân lúc hôn môi nhắm chặt mắt vào không nhìn gì.

Hắc Cầu vừa hôn vừa cởi sạch người mình và Diệp Vinh Thu. Tuy rằng cả người Diệp Vinh Thu đỏ như tôm chín, nhưng hạ thân vẫn mềm nhũn không phản ứng gì. Hắc Cầu thấy anh không chịu nhìn liền kéo tay anh mò xuống hạ thân mình. Diệp Vinh Thu chạm vào cây búa cứng rắn nóng hầm hập của hắn, sợ đến rụt tay về, giấu tay sau lưng.

Hắc Cầu bị phản ứng của anh chọc cười, dán vào tai anh hỏi: “Sợ à?”

Diệp Vinh Thu cựa mạnh mở mắt ra: “Không.”

Hắc Cầu lại hỏi: “Hối hận à?”

Diệp Vinh Thu giận dữ nói: “Không có! Cậu nói ít thôi! Muốn làm thì làm nhanh lên!”

Hắc Cầu đoán chừng nơi ấy của Diệp Vinh Thu bị ‘liệt’, có cố cũng chẳng phản ứng được, vì vậy hắn tách hai chân anh ra, ngón tay vói vào miệng trên chọc đầu lưỡi anh, sau đó đưa ngón tay ẩm ướt xuống bắt đầu làm công tác khuếch trương. Nơi nào đó rất chặt, mới một ngón thôi đã chặt rồi, bởi vì Diệp Vinh Thu không quen nên cả người căng thẳng, Hắc Cầu liền hôn môi phân tán sự chú ý của anh.

Một lát sau, Hắc Cầu lại cho thêm một ngón tay vào, Diệp Vinh Thu bất mãn kêu to: “Đau.”

Động tác Hắc Cầu chậm hơn, nhưng hắn không dừng lại.

Diệp Vinh Thu cúi đầu nhìn cây búa bừa bừa phần chẵn của Hắc Cầu, da đầu tê rần lên: “Thật sự muốn làm như vậy sao? Lớn như thế, sao vào được?”

Hắc Cầu nắm cằm anh: “Giờ hối hận đã muộn rồi.”

Diệp Vinh Thu cựa mạnh nói: “Ai nói tôi hối hận.” Qua mấy giây, anh chợt dạ nhỏ giọng hỏi: “Có đau lắm không?”

Hắc Cầu cắn miệng anh một cái: “Đau cũng phải chịu cho tôi, giờ anh không chạy được đâu!”

Diệp Vinh Thu thích sự bá đạo này của hắn, trước đây Hắc Cầu luôn trêu chọc anh, luôn thu chân về không đá khi chỉ còn cách một bước, cố ý chọc giận anh, nhưng thái độ cường ngạnh của hắn lúc này lại khiến lòng anh thấy ảm áp, bởi vậy anh không nói gì nữa, cắn răng nhịn cảm giác khó chịu dưới thân mình.

Hắc Cầu rất kiên nhẫn, hắn từ từ khuếch trương, nhưng với Diệp Vinh Thu mà nói đây là một loại từ từ dẫn vận. Cảm giác ngứa ngáy khi nơi đó bị người ta đùa bỡn, da mặt anh vốn mỏng, não nóng sắp nổ tung. Anh thầm mong Hắc Cầu bắt đầu nhanh lên một chút, chết sớm siêu sinh sớm, anh cũng không hy vọng cảm thấy vui sướng khi làm loại chuyện này. Anh chỉ nghĩ làm xong rồi, quan hệ của anh với Hắc Cầu sẽ tiến thêm một bước, như vậy có thể cắt đứt đường lui của hắn, không cho Hắc Cầu cơ hội kiểm soát lùi bước nữa, vậy nên anh thúc giục: “Nhanh làm đi.”

Hắc Cầu vẫn không ngừng hôn anh, tựa như hôn bao nhiêu cũng không thấy đủ: “Vội gì chứ.”

Diệp Vinh Thu không thể làm gì hơn là cố gắng chịu đựng.

Bước dạo đầu của Hắc Cầu rất lâu, mãi đến khi Diệp Vinh Thu dần quen với bốn ngón tay hắn mới đưa cây búa của mình vào. Bởi hắn từ tốn làm nên Diệp Vinh Thu cũng không thấy quá đau đớn, chỉ thấy phía sau có cảm giác trướng nóng, khiến anh nhịn không được chống giường lui về phía sau, nhưng không may lại bị Hắc Cầu kéo lại.

Hắc Cầu nắm tay anh chạm xuống nơi hai người mập hợp: “Vào rồi này, anh sờ đi, xem thế nào.”

Diệp Vinh Thu xấu hổ rút tay về: “Mau vào đi, tôi không muốn nhìn.”

Hắc Cầu kiên quyết kéo tay anh lại, bắt anh phải chạm vào, Diệp Vinh Thu ngứa ngáy muốn khóc, run giọng nói: “Được rồi, cậu đừng chơi xấu nữa, nhanh làm đi, làm nhanh nhanh vào.”

Hắc Cầu vui vẻ nói: “Tôi cứ thích chơi xấu, cứ thích đùa giỡn đây.”

Diệp Vinh Thu nhận ra cái người Hắc Cầu này rất xấu xa, hắn cứ thích đối nghịch với anh, anh sợ cái gì, Hắc Cầu muốn cái đó. Anh run run: “Cậu đùa giỡn đi, cậu dám đùa giỡn đi!”

Hắc Cầu nâng hai đùi anh lên, đặt lên vai mình. Tư thế này với Diệp Vinh Thu mà nói quá mức xấu hổ. Anh có thể nhìn thấy rõ nơi đó của hai người, thế là anh lập tức giùng giàng muốn thu chân về, nhưng Hắc Cầu xấu xa kéo cặp chân trần của anh lại: “Còn trốn nữa tôi đánh vào mông anh bây giờ.”

Diệp Vinh Thu nặng: “Đánh cái búa.”

Hắc Cầu đáp: “Búa của tôi đang bị anh nuốt kia kia.”

Diệp Vinh Thu đầu thế so độ mặt dày vô liêm sỉ với hắn, anh che mặt, run giọng nói: “Tôi chưa đùa với cậu bao giờ, toàn là cậu đùa giỡn tôi, thật không tài nào hiểu nổi.”

Hắc Cầu cười nói: “Giờ tôi giúp anh hiểu đây.”

Cây búa của Hắc Cầu bị Diệp Vinh Thu cắn chặt, thoát đầu nơi đó của Diệp Vinh Thu rất chặt, khiến hắn không dám nhúc nhích, chỉ sợ nếu động sẽ ‘kết thúc’, phụ lòng ‘mong đợi’ của anh. Mãi đến khi Diệp Vinh Thu thả lỏng một chút, hắn mới bắt đầu đưa dây thân thể.

Diệp Vinh Thu từ từ thích ứng với cảm giác này, lúc Hắc Cầu bắt đầu động, ngoại trừ cảm giác trướng nóng ra thì anh không cảm nhận được gì. Nhưng dần dà, anh bắt đầu thấy tê tê, tê đến ngứa ngáy, rồi không biết dây thần kinh nào bị chạm, từ hạ phúc truyền lên trên, cả người dần tê dại.

Diệp Vinh Thu thờ dốc nói: “Cậu làm tôi thấy lạ quá.”

Hắc Cầu hỏi: “Thoải mái à?”

Diệp Vinh Thu khó khăn lắc đầu: “Không thoải mái. Lạ lắm, không dễ chịu chút nào.”

Bàn tay thô ráp của Hắc Cầu trượt một đường từ bắp chân anh xuống, lướt qua nơi nào đó. Lòng tơ nơi đó của Diệp Vinh Thu dựng hết lên. Cuối cùng, bàn tay Hắc Cầu trượt xuống bắp đùi anh, nắm lấy cây búa của anh. Hắn cười cười nói: “Hóa ra A Bạch không phải mèo thiên.”

Diệp Vinh Thu kịch liệt giãy giụa, miệng hé ra để lộ tiếng rên rỉ trầm thấp.

Hắc Cầu ung dung trêu đùa với cây búa của anh: “Không thích sao búa anh cứng đơ thế này?”

Đến nước này rồi, Diệp Vinh Thu cũng thôi không xấu hổ nữa, anh bỏ tay che mặt ra, gương mặt đỏ hồng chăm chú nhìn Hắc Cầu.

Hắc Cầu nâng mi: “Hóa ra anh thích được làm thế này.”

“Không phải.” Diệp Vinh Thu thờ dốc nói: “Là bởi vì cậu.”

“Hử?” Hắc Cầu làm về mặt ngây thơ nghiêng đầu nhìn một chút, cây búa từ từ chậm lại, cho anh cơ hội nói chuyện.

Diệp Vinh Thu nói: “Bởi cậu thấy thoải mái nên cậu làm gì tôi cũng thấy thoải mái.”

Hắc Cầu sừng sốt, đột nhiên nâng chân Diệp Vinh Thu rồi nghiêng người anh qua. Diệp Vinh Thu vừa nằm nghiêng, Hắc Cầu liền đè xuống, nhanh chóng tiến công. Diệp Vinh Thu không chịu nổi kích thích như vậy, ngón tay cào sâu vào tóc hắn, lớn tiếng hô: “Đừng, đừng như vậy, chậm một chút.”

Hắc Cầu nói: “Không chậm được.” Nói rồi nụ hôn của hắn như cuồng phong sục vũ mà tới tấp rơi xuống.

Hôn môi với Diệp Vinh Thu mà nói vẫn rất kích thích. Bây giờ hai nơi nhạy cảm nhất bị kích thích, anh không chịu được, chốc lát sau ôm Hắc Cầu hét ầm lên, cây búa run rẩy đập vào người, dịch trắng đặc sệt bắn thật xa..

Hắc Cầu nắm lấy cây búa của anh, cười nói: “Anh nhanh thế.”

Hai mắt Diệp Vinh Thu thất thần: “Tôi không chịu được.”

Hắc Cầu hôn môi anh, nụ hôn ôn nhu mà dần vật phẫn quyết: “Nhưng nhanh quá.”

Một lát sau, Diệp Vinh Thu cảm thấy có thứ gì đó run lên trong thân thể mình, Hắc Cầu bắn vào trong anh. Cả người anh đầm mồ hôi, thờ hồn hên hỏi: “Xong rồi?”

Nơi nóng bỏng của Hắc Cầu vẫn không chịu lui ra, hắn cắn vành tai anh nói: “Tôi chưa xong.” Lại nói: “Nhưng anh ‘xong’ rồi.”

Không bao lâu, Diệp Vinh Thu cảm thấy nơi nào đó của mình lại cứng rắn.

Diệp Vinh Thu hồn hên kêu to: “Được rồi!”

Hắc Cầu đâu còn để ý đến anh, hắn lại mãnh liệt ra vào. Diệp Vinh Thu không còn cảm thấy khó chịu nữa, lần này làm, anh dần thấy tê dại và thư thích. Mỗi một lần Hắc Cầu đâm vào là một lần khiến anh lên đỉnh. Lúc bấy giờ, anh không thể khống chế bản thân mình được nữa, tiếng rên rỉ mỗi lúc một cất cao.

Dịch thể kết dính hai người, hắn ép Diệp Vinh Thu phải nhìn nơi bọn họ mập mạp, tiếng nước nhóp nháp, tiếng va chạm, thị giác, thính giác và cả xúc giác thân thể không ngừng hành hạ Diệp Vinh Thu, khiến anh như muốn vỡ ào. Cuối cùng anh cũng biết tội cùng của tội lỗi là vui thích, hơn nữa còn không hề dơ bẩn. Bởi nếu đã trao nhau chân tình.. thì tất thấy đều thánh khiết.

Nửa tháng trước, trước khi Hắc Cầu đi, hắn từng hứa nhất định sẽ làm Diệp Vinh Thu đến kêu cha gọi mẹ. Đêm hôm ấy, hắn đã thực hiện lời hứa của mình.

Hôm sau, Hắc Cầu ngủ đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh lại, mà Diệp Vinh Thu thì ngủ mê man trong lòng hắn. Hắc Cầu cúi đầu quan sát người trong lòng, nhìn xong, cảm lòng không đậu nở nụ cười, cúi đầu hôn lên thái dương Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu hữu khí vô lực đẩy hắn ra, nửa mê nửa tỉnh lầm bầm nói: “Đừng nháo nữa, eo còn đau đây này.”

Hắc Cầu cẩn thận kéo anh ra khỏi lòng mình. Đột nhiên mất đi cảm giác ấm áp phía sau lưng, tay anh vô thức vươn ra giữ hắn lại. Hắc Cầu nhéo tay anh: “Ngủ thêm một lúc nữa đi.” Rồi thay anh kẹp chặt chăn, đứng dậy mặc quần áo đi ra ngoài.

Họ vừa đánh giấc trở về, cấp trên cho họ một ngày để nghỉ ngơi và hồi phục, hôm sau không cần phải đi luyện tập. Hắc Cầu đi ăn sáng, bởi nhất định Diệp Vinh Thu không bỏ dậy nổi nên Hắc Cầu đi lấy đồ ăn về cho anh. Bởi tới quá muộn nên lúc này căn tin không còn dư nhiều đồ, chỉ còn mấy cái bánh bao chay lạnh ngắt và một ít dưa muối.

Hắc Cầu chọn mấy chiếc bánh bao nguyên vẹn, lại lấy thêm ít dưa muối, sau đó bọc giấy ôm vào lòng, chuẩn bị quay về nhà kho. Hắn đi được vài bước, thấy Lý Nhất Vượng đang ngồi ở ven đường. Sắc mặt Lý Nhất Vượng không tốt, vành mắt xanh đen, hiển nhiên tối qua ngủ không ngon giấc. Hắc Cầu hiểu rõ lý do cười cười, đi đến bên cạnh anh ta ngồi xuống, móc một cái bánh bao chay ra cắn: “Nghĩ xong chưa?”

Mặt Lý Nhất Vượng đen lại không nhìn hắn: “Nghĩ cái gì.”

Hắc Cầu nói: “Chuyện hôm qua tôi nói với anh ấy.”

Lý Nhất Vượng trầm mặc một lúc, nói: “Sáng nay tôi ăn bánh bao thịt.”

“Ừ?” Hắc Cầu gật đầu: “Thì sao?”

Thoạt nhìn Lý Nhất Vượng rất phẫn nộ, anh ta cắn răng nghiêng lợi nói: “Dựa vào cái gì mà tôi phải buông những thứ tôi đang có để đến cái đoàn không có gì của các cậu?”

Hắc Cầu nói: “Dựa vào những gì tôi từng nói.” Hắn liếc mắt nhìn Lý Nhất Vượng: “Anh có cần tôi nói lại một lần nữa không?”

Lý Nhất Vượng quay đầu sang một bên.

Hắc Cầu cười cười, đứng lên: “Anh cứ từ từ mà suy nghĩ, chỉ là không còn nhiều thời gian đâu.” Nói rồi hất bỏ đi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

CHƯƠNG 70.

Tin sư bộ sắp chinh biên nhanh chóng lan ra, Hắc Cầu ôm đồ ăn sáng mang về chột nghe thấy mọi người bàn tán chuyện này. Nhưng dường như không ai thấy vui vẻ với chuyện chinh biên này, nếu chỉ hai đoàn binh thường gộp lại với nhau thôi thì không nói làm gì, đằng này một đoàn toàn ‘tinh anh’, một đoàn thì rõ hỗn tạp, hai bên như cừu địch của nhau, tinh anh không muốn lẫn lộn cùng một chỗ với hỗn tạp, mà hỗn tạp cũng không muốn đồng sinh cộng tử với tinh anh.

Hắc Cầu dừng chân nghe người ta bàn tán một hồi, sau đó lại cất bước quay về nhà kho.

Diệp Vinh Thu tỉnh rồi, nhưng vẫn nằm thẳng đơ trên giường, trông thấy Hắc Cầu về, anh thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nhắm mắt lại.

Hắc Cầu đi tới bên cạnh anh ngồi xuống: “Sao thế?”

Diệp Vinh Thu bĩu môi: “Tuồng cậu không còn mặt mũi nhìn tôi.”

Hắc Cầu xoa đầu anh, ngón tay cuốn cuốn lộn tóc ngắn: “Nói xem, sao tôi không còn mặt mũi nhìn anh?”

Diệp Vinh Thu đỏ mặt hừ một tiếng.

Hắc Cầu cởi áo khoác chui vào chăn ôm Diệp Vinh Thu, móc trong ngực ra điểm tâm sáng: “Đói bụng không?”

Diệp Vinh Thu đưa tay ra nhận lấy, bánh bao được Hắc Cầu áp trong người trở nên ấm nóng hơn. Toàn thân anh đau nhức, không nhớ ra phải rửa mặt, vì vậy trực tiếp lột lớp giấy dầu ra ăn từng miếng nhỏ.

Hắc Cầu ôm anh, mỉm cười nhìn anh ăn. Diệp Vinh Thu cảm nhận được ánh mắt của Hắc Cầu, đưa mắt nhìn thoáng qua. Ánh mắt Hắc Cầu quá đổi ôn nhu, khiến toàn thân Diệp Vinh Thu nóng lên. Với Hắc Cầu mà nói, bọn họ có đi tới bước cuối kia không cũng không quan trọng, hán thích Diệp Vinh Thu là đủ rồi. Nhưng với Diệp Vinh Thu, đây đúng là bước ngoặt rất đổi quan trọng. Hôm nay thấy Hắc Cầu nhìn anh chăm chú như vậy, đầu óc miên man nghĩ tới chuyện tới qua, vừa nghĩ cả người liền nóng lên.

Hắc Cầu cảm nhận được người trong lòng đang rục rịch biến chuyển, cười xấu xa luồn tay vào ngực anh, từ từ mò xuống dưới: “Một lần nữa?”

Diệp Vinh Thu căng thẳng giữ lấy tay hán: “Móng người ta vẫn đau lắm.”

Hắc Cầu cười cười nheo má anh: “Trêu chút thôi, hôm nay nghỉ ngơi tốt đi, có việc gì cần làm cứ bảo tôi là được.”

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa. Diệp Vinh Thu khần trương kéo chăn lên che kín mình. Hắc Cầu chui ra ngoài chăn, mặc quần áo, đi ra mở cửa, thấy người bên ngoài thì sùng sốt một chút: Người tới chính là Lý Nhất Vượng.

Thoạt nhìn Lý Nhất Vượng rất nôn nóng, vẻ muốn nói lại thôi. Hắc Cầu đóng cửa nhà kho lại, cùng anh ta đi ra ngoài.

Về mặt Lý Nhất Vượng rất khần trương: “Nghe nói sư đoàn sẽ chinh biên luôn, đến lúc đó tám mươi phần trăm đoàn cậu bị gộp cùng đoàn tôi, đoàn trưởng kiểu gì cũng là đoàn trưởng bọn tôi.”

Hắc Cầu cười cười: “Ừ thì sao?”

Lý Nhất Vượng bị thái độ thờ ơ của hán làm cho tức giận: “Đoàn tôi rất tốt, tôi là đặc vụ liên trường, đánh hai trận là được thăng quân hàm.”

Hắc Cầu nhìn anh ta: “Lý do của anh, anh nghĩ trong lòng là được rồi, không cần nói với tôi.” Nhưng hán biết Lý Nhất Vượng đã động tâm, bởi đã động tâm nên mới sốt ruột như thế, liệu mạng nói những lời này để thuyết phục chính bản thân mình.

Lý Nhất Vượng nói: “Giờ mỗi bữa tôi đều có thịt ăn, mấy cậu ăn cái gì?”

Hắc Cầu thờ dãi: “Chúng tôi có thể giết giặc.”

Lý Nhất Vượng trừng mắt nói: “Đoàn tôi có vũ khí Đức mới lắp ráp xong, đoàn cậu đến đạn còn chẳng có.”

Hắc Cầu nói: “Chúng tôi có thể giết giặc.”

“Cậu!” Lý Nhất Vượng nói: “Đoàn trưởng chúng tôi là cháu trai của quân tọa! Sớm muộn gì cũng lên chức sư trưởng.”

Hắc Cầu vẫn lặp lại câu nói cũ: “Chúng tôi có thể giết giặc.”

Lý Nhất Vượng không thèm nói nữa, sốt ruột cào tóc mình đi tới đi lui trước bậc thang. Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng anh ta cũng dừng lại, hung tợn trừng mắt Hắc Cầu: “Cậu đùa tôi đấy hả?”

Hắc Cầu nhún vai: “Tôi còn muốn quay lại ngủ tiếp.”

Lý Nhất Vượng càng thêm sốt ruột: “Vì sao, sao lại muốn tôi gia nhập đoàn các cậu?”

Hắc Cầu nói: “Anh biết rõ mà. Vì đoàn trưởng chúng tôi. Để cho một người biết chỉ huy dẫn chúng ta đi đánh giặc, dẫn chúng ta về nhà.”

Lý Nhất Vượng thờ dốc một hồi, đặt mông ngồi xuống đất, bắt đầu vò loạn tóc mình. Một lát sau, anh ta chán nản nói: “Các cậu không hận tôi sao? Mấy lời cậu nói này là chủ ý của cậu, hay của đoàn trưởng cậu?”

Hắc Cầu nói: “Là chủ ý của tôi, nhưng đoàn trưởng tôi tán thành.”

Lý Nhất Vượng cười khổ: “Đương nhiên anh ta sẽ tán thành. Các cậu muốn lợi dụng tôi để đá kích Đình đoàn trưởng, đá kích xong sẽ quăng tôi đi! Các cậu đều ghét tôi mà!”

Hắc Cầu đi tới ngồi xuống bên cạnh anh ta, nói: “Có một lần quân bộ cấp thêm lính cho đoàn tôi, hỏi đoàn trưởng muốn chọn tân binh hay lính cũ. Lính cũ mới đánh bại trở về, tinh thần xuống dốc, mà tân binh thì vừa mới nhập ngũ, ý chí sục sôi, nhưng cuối cùng đoàn trưởng tôi vẫn chọn lính cũ, bởi lính cũ biết cách bảo vệ mạng mình, mà anh ta thì không có thời gian huấn luyện tân binh. Anh làm lính ba năm, lại là tinh anh trong tinh anh, ngay cả một người không biết sử dụng súng như tôi anh ta cũng không buông tha, thì có gì lại không muốn anh cơ chứ?”

Lý Nhất Vượng trầm mặc một hồi, lại hỏi: “Sao lại là tôi?”

Hắc Cầu nói: “Vì anh có lòng, vì anh đố kỵ với chúng tôi, thứ anh muốn làm bây giờ, anh muốn gì thì tự ra sức thực hiện đi.”

Lý Nhất Vượng như bị bóng lửa mà lui về phía sau một bước: “Tôi đố kỵ với các cậu?”

Hắc Cầu nói: “Đúng, anh được ăn ngon, mặc đẹp, có vũ khí tốt, nhưng đây không phải thứ anh muốn. Anh muốn báo thù, anh muốn đoạt lại nhà từ trong tay giặc, chứ không phải thăng quan phát tài trong quân đội, càng không phải ngồi đến thối rữa ở nơi này.”

Lý Nhất Vượng bắt đầu run lên, sau đó anh ta suy sụp mà lấy tay che mặt, không muốn Hắc Cầu thấy mình đang khóc. Giọng anh khàn đi: “Tôi sợ chết, tôi không muốn chết. Nhưng theo chân đoàn trưởng các cậu sẽ chết, mà theo chân Đình đoàn trưởng cũng sẽ chết. Theo đoàn trưởng các cậu là chết trận, nhưng theo Đình đoàn trưởng thì chắc chắn sẽ bị giặc Nhật cắn chết. Tôi sợ chết, nhưng càng sợ chết một cách vô nghĩa hơn. Tôi cũng muốn tìm cho mình câu trả lời hợp lý, sao mình lại làm lính suốt ba năm qua?”

Hắc Cầu vỗ lưng anh ta: “Tôi nghĩ anh rất rõ bản thân mình muốn gì.”

Hai người ngồi một hồi, Hắc Cầu định đứng dậy quay về xem tình hình Diệp Vinh Thu, hán vừa đứng lên, Lý Nhất Vượng vươn tay kéo góc áo hán. Lý Nhất Vượng đã lau mặt, thoạt nhìn bình tĩnh hơn nhiều, chỉ là vành mắt có hơi ửng hồng: “Nói đi, cậu muốn tôi làm gì?” Ngừng một chút, lại có vẻ mơ hồ hỏi: “Các cậu thật sự có thể dẫn tôi đi đánh giặc?”

Hắc Cầu nở nụ cười: “Đi thôi, tôi dẫn anh đi gặp đoàn trưởng chúng tôi.”

Hắc Cầu dẫn Lý Nhất Vượng tới đoàn bộ, Lưu Văn và Quách Võ đang ngồi chờ ra ngoài thềm đá, thấy Hắc Cầu dẫn Lý Nhất Vượng đến, hai người đều giật mình đứng lên.

Hắc Cầu nói: “Tôi muốn gặp đoàn trưởng.”

Lưu Văn nhìn chòng chọc Lý Nhất Vượng một lúc, Lý Nhất Vượng ngượng ngập đưa mắt nhìn căn phòng trước mặt. Lưu Văn đi tới gõ cửa, bên trong truyền đến thanh âm lờ lững của Cổ Tu Qua: “Vào đi.”

Lưu Văn mở cửa ra, Hắc Cầu và Lý Nhất Vượng đi vào, thấy Cổ Tu Qua đang lờ lững dựa vào ghế phê duyệt văn kiện. Trông thấy Hắc Cầu và Lý Nhất Vượng đi tới, gã sững sốt một chút, nở nụ cười: “Ài chà, không phải Lý liên trưởng đây sao, nào nào, đến đây xem đi, cấp trên gửi văn kiện cho tôi về chuyện chỉnh biên của sư đoàn, cậu tới xem... xem có cao kiến gì không?”

Về mặt Lý Nhất Vượng bối rối ngượng ngập, Hắc Cầu tiến lên thấp giọng nói bên tai Cổ Tu Qua vài câu, thông báo giản lược chuyện hán thọc gây bánh xe đoàn người ta. Mặt Cổ Tu Qua lập tức sáng lên, nắm chặt tay Hắc Cầu: “Giỏi, tiểu tử cậu khá lắm!”

Cổ Tu Qua lập tức chuyển sang vẻ mặt nịnh nọt, đứng dậy chào đón Lý Nhất Vượng: “Nào, tới ngồi đi, Lý liên trưởng ngồi xuống đi. Lưu Văn đâu, rót

trà nào!”

Lý Nhất Vượng không ngồi, biểu tình có vẻ khó khăn, vừa mở miệng ra, câu đầu tiên nói là: “Cố đoàn trưởng, anh thật sự có thể dẫn tôi đi đánh giặc sao?”

Cố Tu Qua nở nụ cười phóng dăng: “Không đánh giặc thì nhập ngũ làm gì?”

Lý Nhất Vượng đứng vài giây, cuối cùng quay đầu đi tới sô pha ngồi xuống.

Cố hồ ly vô cùng tán thưởng chuyện Hắc Cầu đục tường nhà người ta, gã tỏ vẻ thân thiết không gì sánh bằng, thể như giữa hai người họ chưa từng có kẻ hở mà là bạn thân thiết nhiều năm vậy. Nói chuyện được một lúc, Cố Tu Qua đuổi Hắc Cầu ra, đóng kín cửa cùng tâm sự với Lý Nhất Vượng.

Hắc Cầu đi ra ngoài, ngồi cùng Luru Văn và Quách Võ. Luru Văn thân thiện nhìn hắc nử cười: “Cậu giỏi thật, tường lớn như vậy mà cũng có thể đục mang tới đây. Tôi nghe nói, Đinh Hoành Lỗi có ý định đề cử Lý Nhất Vượng đi làm đặc vụ.”

Quách Võ thì lại không vui vẻ gì: “Tên này thì làm được cái gì? Phế vật. Cậu có chắc tên này có thể tin được không? Nhỡ Đinh Hoành Lỗi phái tới thì sao?”

Hắc Cầu nhún vai: “Tôi thấy anh ta không giống người như vậy đâu.”

Luru Văn nói giúp hắc: “Là người như thế nào, đoàn trưởng khác sẽ đoán định được. Đoàn trưởng nhìn người rất chuẩn.”

Quách Võ nghe Luru Văn nói vậy càng thêm mất hứng, hừ lạnh một tiếng, móc trong túi ra một bao thuốc nhãn nhúm, đưa cho Hắc Cầu một cây, mình cũng hút một cây.

Nửa giờ sau, cuối cùng Lý Nhất Vượng cũng ra khỏi phòng Cố Tu Qua. Lúc đi ra trên mặt anh ta lộ ý cười, thấy ba người ngồi ngoài cửa liền đi tới.

Hắc Cầu không nhanh không chậm đứng lên, phui bụi sau quần, cười tủm tỉm nhìn Lý Nhất Vượng. Luru Văn cũng đứng lên, nở nụ cười thân thiện. Duy chỉ Quách Võ là làm như không thấy, tiếp tục ngồi trên bậc thang hút thuốc.

Lý Nhất Vượng đi tới trước mặt Hắc Cầu, nhấp môi một hơi, cuối cùng nói: “Chung Vô Mai, chuyện trước kia..”

Hắc Cầu cắt ngang lời anh ta: “Không có trước kia, tôi chỉ xem sau này.”

Lý Nhất Vượng gật đầu, thờ phào nhẹ nhõm: “Đa tạ.”

Hắc Cầu nở nụ cười: “Đi thôi, về thôi.” Hắc biết kiểu gì đoàn trưởng cũng có cách giải quyết xong xuôi toàn bộ sự tình. Giờ thì hắc phải nhanh chóng về xem mèo Tiểu Bạch nhà hắc như nào đã, hắc đi lâu như vậy, không biết mèo Tiểu Bạch có nghĩ là hắc ăn xong chùi mép mà xù lông giương móng cào hắc không?

Xế chiều hôm đó, Quách Võ rời sự bộ quay về Trùng Khánh. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

CHƯƠNG 71.

Chỉnh biên không tiến hành theo đúng như kế hoạch, trái lại mọi chuyện rối như mớ bòng bong. Lý Nhất Vượng không chỉ ‘làm phản’ một mình, anh còn dẫn theo một doanh trưởng và những người lính dưới chướng Đinh Hoành Lỗi nữa cùng nhau ‘quy hàng’ Cố Tu Qua, trực tiếp dẫn đi hơn trăm người.

Trước đó Đinh Hoành Lỗi không biết bất cứ tin tức gì, đột nhiên Lý Nhất Vượng và một người doanh trưởng nữa đưa đơn chuyển đoàn ra xin hắc kí tên, làm hắc sợ kinh người.

Đoàn của hắc là đoàn được đãi ngộ tốt nhất sư bộ, có khi nói tốt nhất quân bộ cũng chẳng ngoa. Những trận vất vả hắc không phải đánh, đã thế còn được tiếp tế dồi dào, bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn được ăn cơm như ở đoàn hắc. Mà Cố Tu Qua thì sao? Đoàn gã bị đãi ngộ kém nhất, đi đánh giặc cũng phải đánh vất vả nhất, trong tay thì toàn là tàn binh thương yếu, không nói đến tỉ số thương vong cao nhất, thậm chí có mấy lần bị đánh cho thiếu chút nữa toàn quân bị diệt. Nhưng bây giờ, lính dưới chướng hắc đột nhiên làm phản mà tìm đến nương tựa Cố Tu Qua. Nếu tìm ai có thể lực tốt hơn hắc để nương tựa thì không nói làm gì, đằng này lại là Cố Tu Qua! Lại là tên chết tiệt Cố Tu Qua!!

Mặt Đinh Hoành Lỗi đen như than, nắm chặt bút trong tay không kí tên: “Vì sao?”

Người doanh trưởng kia và Lý Nhất Vượng đều cúi đầu không nhìn hấn.

Đinh Hoành Lỗi đập bàn một cái thật mạnh: “Tôi hỏi các cậu vì sao?”

Cuối cùng Lý Nhất Vượng cũng ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: “Tôi muốn đi đánh giặc.”

Đinh Hoành Lỗi dùng ánh mắt buồn cười nhìn anh ta hỏi: “Cậu muốn đi chịu chết?”

Lý Nhất Vượng nói: “Tôi là người Từ Châu, nhà tôi bị giặc chiếm, bọn chúng giết người phóng hỏa ở Từ Châu, tôi muốn có người dẫn tôi đi đánh lại bọn chúng.”

Người doanh trưởng kia nói: “Tôi là người Tề Nam, thám sát ở Ngũ Tam năm ấy cướp đi sinh mạng cha tôi, cho nên mẹ mới đưa tôi đi nhập ngũ.” Người Trung Quốc lúc bấy giờ, bất luận là anh tài hay bại hoại, có mấy ai không đeo trên lưng quốc thù gia hận? Chẳng qua có người thì lấy bánh bao thịt làm lý do sống tiếp, có người thì không muốn sống tạm bợ qua ngày.

Đinh Hoành Lỗi hỏi anh ta: “Các cậu nghĩ theo cái đám cận bã Cổ Tu Qua kia thì tên ấy có thể dẫn các cậu đi đánh lại?”

Lý Nhất Vượng thẳng thắn nói: “Ít nhất anh ta muốn như vậy.”

Đinh Hoành Lỗi tức giận tới cực điểm, cầm đồ trên bàn lên ném vào người bọn họ, hai người kia đứng yên một chỗ không trốn. Ném hết đồ trên bàn xong, Đinh Hoành Lỗi quay về ghế ngồi, cười lạnh nói: “Giỏi lắm, các cậu muốn lăn lộn cùng một chỗ với đám cận bã kia chứ gì, tôi sẽ thành toàn cho các cậu.” Nói xong cầm tập văn kiện kí tên mình, sau đó ném về phía người doanh trưởng và Lý Nhất Vượng: “Cút!”

Hai người nhặt văn kiện Đinh Hoành Lỗi kí tên lên, không nói lời nào mà lặng lẽ đi ra.

Cổ Tu Qua, Lưu Văn và Hắc Cầu đứng bên ngoài chờ. Cổ Tu Qua thấy họ đi ra, cười hi hi hỏi: “Thế nào rồi?”

Lưu Văn hỏi: “Ký tên không?”

Hắc Cầu cười như không cười nói: “Nhất định sẽ ký.”

Lý Nhất Vượng và người doanh trưởng kia cầm tập văn kiện Đinh Hoành Lỗi đã ký tên đi tới chỗ họ.

Cổ Tu Qua vuốt cằm nở nụ cười, đi lên ôm hai người họ: “Lý Nhất Vượng, Tiền Lực, đi thôi, tôi đưa hai cậu tới chỗ sư trưởng.”

Mấy người mới đi được vài bước, chợt nghe thấy tiếng mở cửa ở phía sau, Đinh Hoành Lỗi đen mặt từ trong phòng đi ra. Lý Nhất Vượng và Tiền Lực từ bên người Cổ Tu Qua đứng tránh ra một chút. Tuy họ đã quyết định tìm đến Cổ Tu Qua nương tựa, nhưng gặp lại chủ cũ, ít nhiều cũng có chút lúng túng.

Đinh Hoành Lỗi đi tới trước mặt Cổ Tu Qua, chỉ vào mũi gã nói: “Anh, giỏi lắm, Cổ Tu Qua, anh được lắm!”

Cổ Tu Qua mỉm cười: “Ồ? Đỉnh đoàn trưởng có gì chỉ giáo?”

Ánh mắt hung ác nham hiểm của Đinh Hoành Lỗi quét qua người Lý Nhất Vượng và Tiền Lực, nói: “Cận bã chỉ ở được với cận bã thôi. Cổ đoàn trưởng, chăm sóc mấy tên thù hạ này của tôi cho tốt vào.”

Cổ Tu Qua cười nói: “Đó là điều đương nhiên.”

Đinh Hoành Lỗi gật đầu, cười lạnh nói: “Tôi nhớ kỹ mặt anh.” Dứt lời phất áo bỏ đi.

Tiền Lực có chút lo lắng nói: “Đỉnh đoàn trưởng thù dai chấp nhất, không biết có trả thù hay không nữa?”

Cổ Tu Qua nhìn bóng lưng hấn cười lạnh nói: “Chỉ sợ tên ấy không có cơ hội.”

Tiền Lực và Lý Nhất Vượng nhìn gã đầy kinh ngạc.

Cổ Tu Qua vươn hai tay ra mỗi tay ôm một người, cười nói: “Giờ mấy cậu là người của tôi, yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ các cậu, chỉ cần nghĩ xem đánh giặc thế nào cho tốt là được rồi! Những chuyện khác không cần các cậu phải lo.”

Bởi vì lính của Đinh Hoành Lỗi xin chuyển đoàn mà chuyện chinh biên tạm thời bị hoãn hai ngày. Hai ngày sau, Quách Vô từ Trùng Khánh trở về. Lúc quay về còn dẫn theo vài người ở quân bộ nữa, mấy người kia khi đến còn mang theo lệnh từ phía trên, nói là tạm hoãn chuyện chinh biên lại, sau đó lưu lại sư bộ ít ngày.

Mấy ngày này người trong sư bộ từ sĩ quan cho tới binh lính đều rất cẩn thận, mọi người đều biết mấy người kia là do trung ương phái tới kiểm tra, chuyện này khẳng định có liên quan tới sự tồn vong của bọn họ.

Vài ngày sau, mấy người kia đi. Chuyện chinh biên có thể bắt đầu tiến hành rồi. Nhưng lệnh của quân bộ khiến cả sư đoàn xôn xao: Đinh Hoành Lỗi bị điều tới nơi khác, từ sư đoàn 98 điều sang sư đoàn 95, chức vị vẫn như cũ là đoàn trưởng. Lần này Đinh Hoành Lỗi bị điều đi, kết quả không cần nói cũng biết —— đội ngũ sau khi chinh biên, trưởng quan chắc chắn sẽ là Cố Tu Qua.

Bởi vì kháng Nhật vô cùng cấp bách nên cùng ngày hôm đó có xe tải tới đưa Đinh Hoành Lỗi đi. Lúc hắn đi Cố Tu Qua tự mình đi tiễn, trước khi chia xa nở nụ cười tươi rói: “Đinh đoàn trưởng, đi vui vẻ nhé, nhớ phải nhớ tôi đấy, lính cũ của anh, súng đạn của anh, lương thảo của anh, tôi đã tiếp nhận toàn bộ rồi, yên tâm tôi sẽ sử dụng thật tốt, sẽ không... phụ công anh tích góp từng tí một trong mấy năm này đâu.”

Đinh Hoành Lỗi oán hận trừng gãi: “Cố Tu Qua, xem như anh lợi hại!”

Cố Tu Qua tặng hắn ánh nhìn nịnh nọt: “Tôi cho người kiểm kê rồi, anh nhọc nhằn tích góp lâu như vậy, lính tốt như vậy, súng tốt như vậy, đạn nhiều như vậy, chào ôi, nhiều này đủ để tôi đánh về Đông Bắc rồi!”

Đinh Hoành Lỗi khom người tiến tới, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cố đoàn trưởng, anh đúng là thằng thần kinh. Mấy thứ kia coi như tôi tặng anh, tôi thì thiếu gì chứ. Xem mệnh anh được bao lâu. Đến ngày ấy nhất định tôi sẽ đi tảo mộ anh, anh thiếu súng gì thì nói cho tôi, tôi sẽ giúp anh hóa vàng.”

Cố Tu Qua cười nói: “Đinh đoàn trưởng, tốt hơn hết là anh nên cầu ngày ấy đến chậm một chút, bình thường chăm thấp hương vào, thay tôi cầu nguyện, để Bồ Tát phù hộ tôi sống lâu thêm vài năm. Mấy thằng điên như tôi sống lâu thêm vài năm mới có thể giúp mấy thằng ngu như anh nhảy thêm vài bậc. Mấy năm này tôi giúp anh nhiều thế còn gì!”

Mặt Đinh Hoành Lỗi biến sắc. Đúng lúc này cửa xe tải mở, Đinh Hoành Lỗi trừng mắt nhìn Cố Tu Qua, sau đó như con gà bại trận mà rúc vào trong xe.

Đinh Hoành Lỗi đi rồi, mừng nhất là đám thù hạp ‘cận bã’ của Cố Tu Qua, lính còn chưa kiểm kê xong, Cố Tu Qua đã cho tiếp nhận vật tư của Đinh Hoành Lỗi. Tới đó, những người lính bấy lâu nay chỉ ăn cơm nhạt canh nhạt cuối cùng cũng được thấy thịt trong bát.

Bát của Hắc Cầu có hai miếng thịt, hắn gấp một miếng cho Diệp Vinh Thu: “Ăn nhiều một chút.”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi đủ rồi, cậu ăn đi..”

Hắc Cầu cười hi hi nói: “Anh gầy quá, ăn nhiều một chút vào.”

Diệp Vinh Thu nhéo nhéo cánh tay mình: “Có sao?” Đúng là so với khi mới rời Trùng Khánh anh gầy hơn nhiều, phải ăn uống khổ cực như vậy mà, nhưng bây giờ cơ thể anh cũng bền chắc hơn nhiều, rất nhiều việc anh cho rằng mình không thể làm nhưng giờ lại có thể làm tốt.

Hắc Cầu ghé vào tai anh, nhỏ giọng nói: “Mông anh nhiều thịt hơn nữa thì tuyệt.”

Mặt Diệp Vinh Thu đỏ lên, anh trừng mắt nhìn sau đó gấp thịt trả về bát hắn: “Cậu ăn nhiều một chút, cậu cũng gầy quá.”

Hắc Cầu nói: “Tôi rắn chắc hơn anh nhiều.”

Diệp Vinh Thu nhỏ giọng lầm bầm: “Háng cậu toàn xương, đụng mông tôi đến bầm, ngồi thôi cũng thấy đau.”

Hắc Cầu khẽ cười một tiếng, nói: “Vậy tới nay tôi xoa bóp giúp anh nhé.”

Lúc này Bi Hồ, Điền Cường, Phương Hồng và Thiệu Hoa bụng bát đi tới.

Bi Hồ rống to: “Làm gì làm gì vậy, từ xa đã thấy hai người ném tới ném lui miếng thịt, không ăn thì cho tôi đi!”

Điền Cường đặt mông ngồi xuống bên cạnh Hắc Cầu: “Đang nói gì thế, cười như chuột trộm mỡ không bằng.”

Hắc Cầu cười nói: “Đang nói xem tới nay đi trộm mỡ thế nào.” Nói rồi liếc nhìn Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu giả vờ đứng đắn cúi đầu ăn cơm.

Phương Hồng và Thiệu Hoa ngồi xuống đối diện bọn họ. Phương Hồng nói: “Tiết kiệm làm gì, cứ ăn đi, chắc đủ thịt cho ta ăn vài ngày. Họ Đinh đi rồi, đoàn trưởng nhận hết vật tư của hắn. Em mới vào phòng bếp nhìn qua, một đồng rau, một đồng đầu heo.”

Điền Cường nói: “Ài, mọi người nói xem sao họ Đinh lại bị điều đi?”

Bi Hồ hỏi: “Tên ấy đi ông không vui à?”

Điền Cường nói: “Vui chứ! Vui lắm luôn, nhưng tự nhiên thấy có chút.. ý vị..”

Thiệu Hoa ra vẻ thần bí nói: “Mọi người không biết sao? Chẳng phải trước đây đoàn trưởng ta cử Quách liên trưởng đi Trùng Khánh sao? Được như này đều là công lao của Quách liên trưởng đấy.”

Điền Cường và Bi Hồ đều tò mò: “Quách Võ? Cậu ta lợi hại như vậy sao? Chuyện này là sao?”

Đến Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu cũng tò mò mà gác đầu.

Thiệu Hoa nói: “Quách liên trưởng trông vậy thôi nhưng lợi hại lắm, anh ấy tốt nghiệp trường Hoàng Phố cơ mà. Em cũng mới nghe được hai ngày trước thôi, chú của Quách liên trưởng là một nhân vật rất lợi hại, cấp bậc rất cao.”

Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu liếc mắt nhìn nhau, Hắc Cầu hỏi: “Rất lợi hại? Lợi hại hơn cậu của họ Đinh sao?”

Thiệu Hoa gật đầu, “Lợi hại hơn cậu của họ Đinh nhiều, nếu không sao họ Đinh bại dưới đoàn trưởng ta được. Tên Lý Nhất Vượng kia trước kia là tâm phúc của họ Đinh, giờ anh ấy tìm đoàn trưởng ta nương tựa, còn mang theo rất nhiều chứng cứ phạm tội của họ Đinh tới, chưa đánh đã chạy, gây khó dễ đồng đội,.. Quách liên trưởng tới Trùng Khánh cáo trạng, cậu của họ Đinh chỉ có thể vội vàng điều hấn ta đi, gánh sao nổi.”

“Không phải chứ?” Bi Hồ nói: “Sao lại thế, nếu đã vậy sao Quách Võ còn lẫn lộn ở đoàn chúng ta?”

Điền Cường đập Bi Hồ một cái: “Đoàn chúng ta thì làm sao?”

Bi Hồ nói: “Không làm sao... chỉ là.. nhìn không ra...”

Phương Hồng nói: “Em nghe nói Quách liên trưởng vì đoàn trưởng mình mà xích mích với chú. Chẳng phải anh ấy rời trung ương mà theo đoàn trưởng ta lẫn lộn đó sao, bởi vậy nên chú anh ấy không quản anh ấy sống chết thế nào nữa. Giờ anh ấy lại vì đoàn trưởng mình mà đi nhờ chú giúp đỡ điều họ Đinh đi.”

Mọi người nhìn nhau trầm mặc. Điền Cường lẩm bẩm nói: “Nhìn không ra... tiểu tử kia đúng là thâm tàng bất lộ.”(thâm tàng bất lộ: không để lộ tài năng)
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

CHƯƠNG 72.

Đinh Hoành Lỗi đi rồi, việc chinh biên tiến hành rất thuận lợi, toàn bộ đoàn của Đinh Hoành Lỗi hợp lại với đoàn của Cố Tu Qua, Tiền Lực vẫn là doanh trưởng, Lý Nhất Vượng vẫn là liên trưởng, bởi vì thủ hạ của Đinh Hoành Lỗi mới sát nhập vào đoàn, Cố Tu Qua sợ họ không theo mình, cho nên vẫn để thủ hạ của Đinh Hoành Lỗi cho người họ cai quản. Tiền Lực và Lý Nhất Vượng đều rất hài lòng với sự sắp xếp này.

Hắc Cầu dụ Lý Nhất Vượng về đội, vốn là công lớn, nhưng Cố Tu Qua cũng không lập tức thăng chức cho hắn, dù sao hắn cũng mới nhập ngũ không lâu, thăng nhiều sợ mọi người không phục, gã bảo hắn cần được chiến đấu và tôi luyện thêm, những điều này phải chính bản thân hắn nỗ lực mới được. Hắc Cầu cũng không nóng vội, hắn biết mình còn nhiều khiếm khuyết. Mà cũng bởi đang trong thời loạn nên mới thăng cấp nhanh như vậy, nếu ở thời bình, lên sĩ quan phải cần ít nhất nửa năm, trong khi đó hắn mới nhập ngũ hai tháng mà giờ đã lên chức hạ sĩ rồi.

Bởi trong quân đoàn có sự thay đổi, nên lúc này Cố Tu Qua không còn là đoàn trưởng của đoàn ‘cùi bắp’ nhất sư bộ nữa, gã nhận được lính tốt, vật tư tốt, nhanh chóng trở thành một vị đội trưởng đứng đầu sư bộ.

Chinh biên xong, Cố Tu Qua lập tức dẫn đội xuất phát, tới Võ Ninh – Thụy Xương để chống quân Nhật tiến quân về phía Tây.

Mọi người chuẩn bị cho trận đánh lâu dài. Có lẽ thay vì nói muốn đánh xong sớm, không bằng nói mọi người đều mong trận chiến này sẽ kéo dài thì hơn. Phản công đã vô vọng rồi, nếu có thể cố sống cố chết giữ lấy phòng tuyến, không để cho Nhật tiến quân về phía Tây được là tốt lắm rồi. Nếu chúng tiếp tục Tây tiến sẽ đến Vũ Hán, Vũ Hán là trung tâm văn hóa và kinh tế của Trung Quốc, một khi Nhật đã chiếm được Vũ Hán, Trung Quốc sẽ rơi vào cảnh họa vô đơn chí.

Lần này xuất trận, Diệp Vinh Thu cũng đi cùng.

Cả đoàn tới mặt trận, bắt đầu dựng căn cứ tạm thời. Hắc Cầu bỏ hết trang bị xuống, cời súng xuống kiểm tra một chút. Vốn là hắn dùng khẩu Cố Tu Qua cho hắn, do nhà xưởng Trung Quốc nhái lại súng mauser của Đức. Nhưng Diệp Vinh Thu vừa mới sửa xong một khẩu súng trường mauser của Đức còn mới nguyên, đạn 7,92mm, cho nên Hắc Cầu đổi súng. Dù sao chất lượng của súng Đức cũng tốt hơn chút. Trước khi xuất trận, Diệp Vinh Thu đã tự mình thay Hắc Cầu lau súng, lau đến mức súng sạch bóng không nhiễm một hạt bụi, mọi linh kiện từ lớn đến nhỏ đều được kiểm tra qua, đảm bảo thao tác và vận hành an toàn.

Điền Cường ngồi bên súng máy của mình, nhìn Hắc Cầu lau đi lau lại cây súng mãi không chịu nghỉ, sốt ruột hỏi: “Cậu làm gì thế? Nước sơn sắp bị cậu lau sạch rồi.”

Hắc Cầu nhìn Diệp Vinh Thu đang ngồi bên cạnh sắp xếp quần áo, cười nói: “Coi súng như tay vợ mà sờ ấy mà.”

Diệp Vinh Thu ngưng lại một chút, làm bộ không nghe thấy, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

“Đồ bệnh.” Điền Cường nói: “Rảnh thì sang lau súng máy trên kệ cho tôi đi.”

Hắc Cầu đặt khẩu mauser ra phía sau, đi lên cùng Điền Cường lau súng máy trên kệ.

Điền Cường lầm bầm nói: “Cậu giống Quách liên trưởng thế không biết, nhưng so ra cậu ta còn bệnh hơn cậu nhiều. Cậu ta lúc nào cũng kè kè khẩu nhĩ thập hướng bên người, cứ rảnh lại lòi ra lau, đoàn ta ai cũng thấy rồi, nòng súng còn được cậu ta bôi dầu bóng nhẫy. Cậu ta thích khẩu súng kia, thích thời đã đánh, đằng này còn chẳng cho ai động vào. Cái thứ kia vừa to vừa nặng, lại không dùng được, thế mà lúc nào cậu ta cũng kè kè bên người, chẳng hiểu để làm gì.”

Hắc Cầu hỏi: “Hay bởi khẩu súng đó do đoàn trưởng tặng?”

Điền Cường nói: “Ai biết được. Đoàn trưởng còn tặng cho cậu ta nhiều đồ hơn, nhưng cũng không thấy cậu ta nâng niu như vậy. Trước có một lần rút quân, tôi nghe đoàn trưởng bảo cậu ta vứt khẩu súng kia đi, nhưng cậu ta không nghe, vẫn mang theo bên mình.”

Hắc Cầu giúp Điền Cường lau súng, sau đó lại đi tới bên người Diệp Vinh Thu, cùng Diệp Vinh Thu dọn đồ đạc. Túi đồ của Diệp Vinh Thu so ra còn nặng hơn Hắc Cầu, bởi vì trong túi của anh có rất nhiều sách, sách Cổ Tu Qua cho cũng có, mà sách Finn Haugen cho cũng có. Cho nên trước đó, chấn gối của anh đều do Hắc Cầu mang theo. Hắc Cầu giúp Diệp Vinh Thu sắp xếp lại đồ đạc cho ngay ngắn, Diệp Vinh Thu nhỏ giọng than phiền: “Một chết tôi, đau vai chết đi được.”

Hắc Cầu hỏi: “Để tôi xoa bóp cho nhé.”

Diệp Vinh Thu nhìn bốn phía xung quanh, lắc đầu: “Nhiều người nhìn như vậy.”

Hắc Cầu bảo: “Sợ gì. Anh là vợ tôi, tôi không ngại người ta nhìn.”

Diệp Vinh Thu trừng mắt nhìn hắc Cầu: “Cậu mới là vợ ý. Người ta có chim đằng hoàng mà.”

Hắc Cầu biết Diệp Vinh Thu ghét bị người khác chê anh không phải nam tử hán, vì vậy cười nói: “Ừ thì anh là chồng, tôi là thiếp của anh. Chồng à, để em xoa bóp cho anh nhé.” Nói xong cũng không chờ Diệp Vinh Thu đồng ý mà vuron người, ra sức bóp vai cho anh.

Bi Hồ đi qua chỗ bọn họ, ghét bỏ hừ một tiếng, chạy đến bên người Điền Cường, giọng nheo nhéo: “Điền ơi, xoa bóp vai giúp tôi cái nào.”

Điền Cường liếc nhìn Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu đang thân thân mật mật, cũng làm mặt ghét bỏ, giọng ưỡn a ưỡn ẹo nói: “Vâng thưa Bi đại ca, để em bóp vai cho đại ca.” Nói rồi người đàn ông Đông Bắc thân cao mét tám này làm động tác Lan Hoa Chi, nhéo nhéo vai Bi Hồ.

Mọi người xung quanh vui vẻ cười to.

Mặt Diệp Vinh Thu đỏ bừng, muốn đẩy Hắc Cầu ra, Hắc Cầu ghé vào tai anh nhỏ giọng nói: “Sợ gì chứ. Giờ tôi có hôn anh một cái họ cũng chẳng tin. Anh tránh họ mới thấy anh bất chính.” Nói rồi lại bắt đầu đâm lưng cho Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu đeo chồng sách đi nẩy dậm đường, người đã mỏi nhừ từ lâu, bàn tay dày rộng của Hắc Cầu giúp anh đâm lưng, lực vừa đủ khiến đau nhức vơi đi ít nhiều, thấy dễ chịu hơn hẳn.

Bi Hồ và Điền Cường thấy họ bắt đầu đâm lưng, cũng không chịu yếu thế. Bi Hồ nói: “Điền đại ca, giờ đến lượt em. Để em xoa bóp cho anh.” Nói rồi vuron tay ra chạm vào ngực Điền Cường, bắt đầu vuốt ve ngực anh ta.

Điền Cường tránh tay Bi Hồ ra: “Ui mẹ ơi, ngứa chết tui.”

Hắc Cầu cười như không cười ném cho họ ánh mắt khiêu khích.

Mọi người bắt đầu vây tới xem đông hơn.

Điền Cường không cam lòng bị khiêu khích, cổ vuron thẳng, vén áo lên, lộ ra khuôn ngực trần vạm vỡ: “Nào, cách lớp áo xoa bóp khó chịu lắm, bóp trực tiếp đi, trực tiếp đi.”

Bi Hồ dùng Lan Hoa Chi chọc vào ngực Điền Cường: “Uiii, ngực đại ca rắn chắc quá, ngại chết em mà”

Người tới xem càng lúc càng nhiều, nhìn bốn người họ pha trò đầy hứng thú.

Hắc Cầu không hoang mang chút nào hỏi: “Cháu giai, được hầu hạ thế này có thích không?”

Bao nhiêu ánh mắt đang nhìn vào chỗ Diệp Vinh Thu, lúc này trốn đã muộn, anh thầm mắng Hắc Cầu một câu, sau đó đỏ mặt nhắm mắt nói: “Thích lắm.”

Hắc Cầu cười đến là xấu xa: “Vậy thưởng cho tôi chút đi. Nào, tới đây hôn một cái.” Nói rồi mặt hắc Cầu ghé sát vào mặt Diệp Vinh Thu.

Tiếng reo hò xung quanh càng lúc càng lớn, tiếng vỗ tay cũng bắt đầu vang lên: “Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!”

Mặt Diệp Vinh Thu lúc này đỏ như cây đuốc, hận không thể đào cái hố rồi chui vào. Cuối cùng anh cũng nhận ra, tuy rằng anh và Hắc Cầu đã ở bên nhau, tuy rằng Hắc Cầu rất dịu dàng sẵn sàng, nhưng cái tính xấu thích bắt nạt người khác từ lúc mới quen nhau của hắn vẫn không thay đổi chút nào, hơi tí là hắn lại chọc anh, anh bề mặt không có đất mà trốn như vậy mà hắn vẫn vui vẻ được.

Diệp Vinh Thu len véo tay Hắc Cầu, xấu hổ mà giận dữ mắng: “Cái con rùa chết tiệt này, cậu..” Lời còn chưa dứt, Hắc Cầu ấn cổ anh tới, môi anh chạm vào mặt hắn.

Hắc Cầu buông Diệp Vinh Thu ra trong tiếng reo hò vỗ tay âm ỉ. Hắn đắc ý xoa xoa đầu Diệp Vinh Thu: “Cháu trai ngoan lắm.”

Diệp Vinh Thu cúi đầu, một câu cũng không nói.

Mọi người vây xem nhiệt tình, các chùm vỗ tay vang mãi không dứt, hưng phấn thể như vừa xem vở kịch hay không bằng. Nhưng mọi người xôn xao cũng không có ác í gì, chỉ coi đây như một chuyện thú vị giúp thả lỏng và điều hòa bầu không khí khẩn trương khi hành quân mà thôi.

Điền Cường và Bì Hồ nhìn nhau, Bì Hồ nuốt nước miếng, tim đập thịch một cái: “Hai ta cũng phải làm! Không thể thua hai đứa này được.” Anh lớn tiếng nói: “Điền đại ca, hôn cái không?”

Điền Cường cả giọng nói: “Hôn thì hôn!”

Quần chúng lại bắt đầu reo hò ủng hộ, lực chú ý dồn hết lên hai người này. Diệp Vinh Thu len lén véo Hắc Cầu, ban nãy hắn hại anh trước mặt nhiều người như vậy. Hắc Cầu nhân cơ hội cầm tay anh giấu ra phía sau, ngón tay vuốt nhẹ lòng bàn tay anh, cười xấu xa nhỏ giọng nói: “Chồng à, anh hôn em trước mặt mọi người, sự trong sạch của em bị anh thiếu rui rồi. Bao nhiêu người làm chứng như vậy, sau này anh không được phụ lòng em đâu đấy!”

Diệp Vinh Thu trợn mắt trừng hắn, cuối cùng cũng để yên mặc cho hắn cầm tay: “Tôi còn lâu mới như vậy.”

Bên kia, giữa tiếng hò reo của mọi người, môi Bì Hồ và Điền Cường từ từ tới gần, tiếng hò xung quanh cũng lớn hơn. Mắt thấy môi sắp chạm, Điền Cường không chịu nổi mà quay đầu sang chỗ khác. Anh vừa quay mặt, Bì Hồ lập tức quay sang một bên giả vờ ới.

Điền Cường xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà của mình, run run nói: “Ghê quá! Ghê chết đi được!”

“Không làm được sao? Hai người kia hôn rồi đấy! Mau hôn đi!” Xung quanh bắt đầu âm ỉ.

Bì Hồ giả vờ ới xong đứng lên, xanh mặt hướng về phía Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu mà chấp tay: “Bái phục bái phục.”

Điền Cường khoát tay: “Hai cậu thắng rồi đấy! Tôi không so nổi. Không so với các cậu nổi!”

Hắc Cầu ung dung nói: “Cháu tôi vừa hôn tôi rồi đấy!” Nói rồi cầm tay Diệp Vinh Thu lên môi mà hôn một cái.

“Thấy chưa, hai anh ấy hôn rồi, hai anh không hôn được hả?!” Phương Hồng cũng ùa theo đám đông mà hò reo.

Điền Cường nhào tới đánh cậu ta: “Cái đồ ăn cây táo rào cây sung Ôn Châu kia! Tôi oánh chết cậu mới được!”

Phương Hồng thảm thiết kêu to: “Anh Điền cường bạo tui kia!! Anh Bì Hồ mau tới ôm người nhà về đi!!!”

Mọi người cười vang. Trò đùa qua đi, mọi người dần tản ra, quay về vị trí của mình, trên môi vẫn còn cong cong nụ cười thoải mái.

Không bao lâu, một lính trinh sát vội vã chạy tới: “Giặc tới! Mau chuẩn bị phòng ngự.”

Cố Tu Qua hô to: “Mọi người về vị trí! Súng máy đâu chuẩn bị!”

Giây phút vui vẻ ngắn ngủi kết thúc, không khí căng thẳng lập tức bao trùm căn cứ của họ. Mọi người nhảy vào chiến hào cầm vũ khí của mình, nín thở chờ đợi, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

CHƯƠNG 73.

Rầm! Rầm! Rầm!

Tiếng bom rơi đạn bắn không ngừng vang lên, khói súng giăng mờ bốn phía xung quanh. Thoạt đầu quân Nhật dùng hỏa lực công kích tầm xa, quốc quân nằm trong chiến hào lặng lẽ chịu đựng, để pháo binh đánh trả.

Bom Nhật không ngừng trút xuống, chợt một tiếng rầm lớn vang lên, quân lính quay đầu nhìn lại, gào to không ổn rồi! Một quả bom của Nhật rơi vào chỗ chiến phòng pháo, pháo binh hi sinh. Cả đoàn của Cố Tu Qua có tổng cộng năm pháo binh, thiếu đi một người khiến hỏa lực giảm đi đáng kể.

Cố Tu Qua tức giận mắng to: “Đánh trả, đánh trả! Đánh chết xe pháo của Nhật đi!”

Lại vài tiếng pháo nổ vang lên, bốn pháo binh đồng thời bắn trả quân địch. Dưới sự che chở của lửa đạn, quân đoàn Nhật từ từ tới gần. Lính của Cố Tu Qua đều là lính cũ, ngay cả Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu cũng đã kinh qua hai ba trận chiến, dù để hiểu cách tiến công của Nhật cũng như cách đánh trả của quân mình. Lúc quân địch ném pháo phá sập chiến hào của họ, họ tự tản ra tìm chỗ nấp, tìm đến hố bom hoặc tới hàng yểm hộ của đồng đội mà né tránh. Đến khi quân xung phong, họ lại quay trở về trận địa mà bắn trả.

Trận chiến ác liệt qua đi, quân Nhật tạm thời bị đánh lui về, hai bên bước vào giai đoạn giằng co đối địch.

Một vài ngày sau đó, xe tăng của quân Nhật tới, dàn ngang mặt trận để hỗ trợ pháo binh. Nơi này địa thế bằng phẳng, khó thể ngăn cản xe tăng Nhật tiến công, khiến đoàn của Cố Tu Qua hi sinh không ít người, một doanh trưởng và một liên trưởng đã hi sinh trong trận đánh này.

Giằng co mấy ngày, Cố Tu Qua nhận được lệnh di dời mặt trận từ cấp trên, vì vậy mấy ngàn quân nhân đành phải bỏ qua căn cứ này, lui về phía Tây.

Cố Tu Qua đi sau cùng, một cậu lính đứng phía sau hỏi gã: “Đoàn trưởng, chúng ta đi đâu vậy?”

Cố Tu Qua nói: “Tôi Phạm Trấn. Ở đây có nhiều lô cốt, chiến hào và hầm hố được xây bằng bê tông và xi măng, thủ ở đó tốt hơn nơi này, chỉ cần liên tục được tiếp viện lương thực và đạn dược, không bị bao vây từ phía thì nhất định Nhật không đánh lại.”

Gã nói xong, lính trong đoàn lập tức vui vẻ nhảy nhót. Phải biết rằng nếu dựng chiến hào không chắc, giặc mà ném bom sẽ rất dễ sập, đến khi ấy có gia cố bằng cành cây cũng không có tác dụng gì, khó tránh khỏi lửa đạn của giặc. Nếu có chiến hào mà nhà nước đặc biệt xây dựng, tình hình sẽ khả quan hơn nhiều. Có chiến hào vững chắc, tính mệnh của các chiến sĩ cũng được đảm bảo hơn.

Mọi người lưng đeo súng cùng hành lý nặng nề đi về phía tây. Giặc Nhật ở hậu phương không ngừng nổ súng truy kích, Cố Tu Qua cho một đoàn kỵ binh nhẹ ở lại trì hoãn quân Nhật, cho quân bộ tranh thủ thời gian rút lui.

Cố Tu Qua liên tục giục mọi người đi nhanh chân, để mau đến chỗ chiến hào xi măng, tránh cho Nhật cắn đuôi. Hành lý của Diệp Vinh Thu rất nặng, đi được không bao lâu đã thở hổn hển, nhưng mà ai cũng mang theo rất nhiều hành lý, anh không dám mở miệng nhờ người ta giúp đỡ, không thể làm gì hơn là tự cố gắng. Đột nhiên Hắc Cầu xách túi sách trên vai anh, đưa chần đệm của mình cho anh: “Anh đeo cái này đi.”

Diệp Vinh Thu nhìn hần đầy cảm kích, Hắc Cầu kéo tay anh bước nhanh hơn.

Xế chiều, cuối cùng đoàn họ cũng tới Phạm Trấn. Lô cốt được xây dựng bằng xi măng hiện ra trước mắt mọi người. Quân lính ai ai cũng vui mừng, có chiến hào vững chắc thế này, đồng nghĩa với việc tính mạng của họ, tính mệnh của quốc gia, lãnh thổ được bảo vệ.

Quách Vô dẫn một tiểu đội đi kiểm tra tình hình.

Chốc lát sau, đại đội đi tới. Mọi người hào hứng chạy tới lô cốt và đài xạ kích, nhưng không ai ngờ rằng... những thứ này đều được khóa chặt, mọi người không thể đi vào.

Hắc Cầu đến gần một tòa lô cốt. Lô cốt được xây dựng bằng xi măng, nghe nói bên trong còn được gia cố bằng thép, vô cùng vững chắc, đồng nghĩa với việc súng máy và xe pháo của Nhật không thể phá được. Cửa lô cốt được làm bằng thép, vô cùng rắn chắc, chỉ có chìa khóa mới mở được.

Lúc này Điền Cường khiêng súng máy của mình quay về, kêu lớn: “Đài xạ kích bị khóa rồi! Chìa khóa đâu! Ai cầm chìa khóa ở đây?”

Một cậu lính liên lạc chạy tới trước mặt Cố Tu Qua: “Đoàn trưởng, không thấy lính canh phòng chỗ lô cốt này, Quách liên trưởng đang lên trần trên tìm!”

Sắc mặt Cố Tu Qua không tốt chút nào: “Mấy cậu đi nữa đi, đi nhanh lên một chút!”

Tiếng pháo đạn vang lên, đội quân tiến gần phía sau không biết có thể cầm cự trong bao lâu nữa, nếu như không thể mở chỗ lô cốt này trước khi giặc đánh tới, họ sẽ rơi vào thế ngàn cân treo sợi tóc.

Tiếng đạn mỗi lúc một rõ rệt, cuối cùng Quách Vô cũng quay về. Sắc mặt hần không tốt lắm, dọc đường có người hỏi hần tình hình nhưng hần không may may để ý tới, đẩy mọi người ra đi thẳng tới trước mặt Cố Tu Qua.

Cố Tu Qua vươn tay ra: “Chìa khóa đâu?”

Quách Vô cau mày lắc đầu: “Chìa khóa ở chỗ bảo an địa phương, nhưng họ mới chạy nạn từ mấy ngày trước, không để lại chìa khóa.”

Cố Tu Qua sốt ruột chửi thề: “Con mẹ nó, một đám vô lại!”

Diệp Vinh Thu căng thẳng nắm lấy bàn tay Hắc Cầu, Hắc Cầu nắm lại tay anh, bình tĩnh nói: “Đừng lo lắng.”

Chợt rầm một tiếng, chỉ thấy một quả bom bay lên trời, sau đó rơi xuống rừng cây cách họ không xa. Giặc Nhật sắp đuổi tới rồi.

Cố Tu Qua giật lấy khẩu súng tiểu liên trong tay Quách Võ, chạy vọt tới một tòa lô cốt, hét lớn: “Tránh ra! Tất cả tránh ra cho tôi!” Mọi người đứng quanh lô cốt lập tức tản ra.

Cố Tu Qua cầm súng lên bắn về phía cửa thép, nhưng cửa thép quá dày, bao nhiêu đạn pháo bắn tới mà vẫn đứng vững. Gã không ngừng bắn về phía cửa, đạn bắn ngược lại bay tứ tung khắp nơi, có một viên đạn thiếu chút nữa bắn vào ngón chân gã. Lính đứng xung quanh vội vã tránh ra. Nhưng Cố Tu Qua bắn bao nhiêu cũng không đủ, chỉ để lại trên cửa thép mấy lỗ đạn, cửa không thể mở ra.

Cố Tu Qua sốt ruột đến đổ mồ hôi, có thể còn cách khác để mở lô cốt, nhưng giờ họ không có thời gian, quân Nhật đã sắp tới đây rồi. Gã ném súng vào lòng Quách Võ, khàn giọng quát: “Mau! Tìm chiến hào chuẩn bị phòng ngự! Pháo binh đâu! Mau dựng kệ pháo lên đi!”

Lô cốt lớn thế này, vững chãi thế này nhưng lại chỉ có thể nhìn, cả đoàn mới này còn sục sôi nhiệt huyết nay như bị dội một gáo nước lạnh, tiếng oán hờn trách móc vang lên khắp nơi. Nhưng giặc Nhật không cho họ thời gian oán giận, tiếng pháo mỗi lúc một rõ hơn. Quân lính vội vàng đeo vũ khí tìm chiến hào cho mình.

Tình hình lúc này quá tệ rồi, không nói đến chuyện thời gian quá gấp họ không thể bố trí phòng ngự, họ không thể vào lô cốt, lại không có cách nào để cản xe của Nhật đang mỗi lúc một gần kề, phòng tuyến này biết bảo vệ thế nào đây? Một khi phòng tuyến này mất đi... có nghĩa lô cốt họ tốn công xây chưa được sử dụng một giây đã phải chấp tay đưa cho giặc Nhật.

Lúc này, họ có thể nghe thấy tiếng xe tăng đang tiến về phía rừng cây.

Diệp Vinh Thu rất căng thẳng. Bởi từng ra trận nên anh biết tình huống trước mắt đáng sợ thế nào. Hắc Cầu cũng có chút bất an, hấn ôm vai Diệp Vinh Thu, thấp giọng nói: “Chồng à, đừng sợ, có em ở đây với anh.”

Diệp Vinh Thu nắm chặt khẩu súng trong tay: “Dù có thế nào cũng đừng bỏ rơi tôi, cậu phải ở bên cạnh tôi đấy.”

Hắc Cầu nói: “Yên tâm đi, em sẽ ở bên anh.”

Đúng lúc này, một thanh niên mặc áo khoác dài từ hậu phương chạy tới, cả tiếng hét: “Lính sao, lính sao?”

Cố Tu Qua thấy người thanh niên kia, tưởng là dân chúng chạy loạn khắp nơi, lập tức kéo cậu ta vào chiến hào: “Nhanh lên, giặc sắp đánh tới rồi! Lát nữa giặc tới đừng lo đầu ra!”

Người thanh niên thở hổn hển nói: “Tôi biết rồi! Cũng may mà chạy tới kịp! Giờ còn cần không?” Nói xong móc chuỗi chìa khóa từ trong người ra.

Cố Tu Qua nhìn chòng chọc vào chuỗi chìa khóa trước mắt: “Đây là cái gì?”

Người thanh niên kia chỉ chỉ về phía lô cốt: “Chìa khóa của chỗ lô cốt kia. Tôi chạy một ngày một đêm về. Giờ còn kịp không?”

Cố Tu Qua hỏi: “Cậu là người cầm chìa khóa?” Không đợi người thanh niên trả lời, gã đấm người thanh niên ngã xuống đất, cướp lấy chìa khóa trong tay cậu ta mà ném cho Lưu Văn: “Nhanh lên!”

Lưu Văn nhặt chìa khóa lên, chạy vội về phía lô cốt. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

CHƯƠNG 74.

Lưu Văn lập tức chạy đến chỗ lô cốt, vội vàng lấy chìa khóa ra mở cửa. Chuỗi chìa khóa rất dài, trên cửa thép của lô cốt có đánh số, anh tìm chìa khóa có số tương ứng rồi mở cửa lô cốt.

Cố Tu Qua lập tức chỉ một nhóm người: “Nhanh! Mau vào trong lô cốt đi.”

Cả đoàn lập tức cầm vũ khí tốt và hành lý lên rồi chạy vội vào lỗ cốt. Có vài người chạy lên giúp đỡ, Lưu Văn tách chùm chìa khóa ra rồi phát cho mọi người, mọi người tìm cửa có số tương ứng với chìa rồi chạy đi mở cửa. Cổ Tu Qua vừa đứng ngoài quan sát động tĩnh của giặc Nhật, vừa chỉ huy từng nhóm người vào trong lỗ cốt, ai đã vào rồi thì lập tức cầm vũ khí lên chuẩn bị nghênh chiến.

Chẳng bao lâu sau, cánh cửa cuối cùng được mở ra.

Cổ Tu Qua là người đi vào cuối cùng, vốn là gã bảo cậu thanh niên mang chìa khóa tới kia đi trước, nhưng cậu ta nhất quyết không chịu, kiên trì muốn ở lại cùng mọi người, Cổ Tu Qua cũng không có thời gian quản cậu ta, vì vậy, mãi đến khi gã đi vào, cậu thanh niên kia mới vào chiến hào cùng gã.

Mọi người đang vào chiến hào thì quân Nhật bắt đầu đánh qua bên đây. Đạn không ngừng bắn về phía Cổ Tu Qua và những người vào lỗ cốt sau cùng. Có một viên đạn bay sượt qua đầu Cổ Tu Qua, gã ngã xuống trước cửa lỗ cốt, cậu thanh niên kia ngã bên cạnh gã. Những người lính đã vào lỗ cốt rồi lập tức kéo đoàn trưởng suýt chút nữa hi sinh và ân nhân đưa chìa khóa vào bên trong.

Có pháo đài xi măng cốt thép, trận chiến này đánh dễ hơn nhiều, lính không lo thiếu đạn mà điên cuồng dùng súng máy bắn ra bên ngoài, mà giặc Nhật ngoài kia thì lộ lộ ngay trước tầm bắn, liên tục ngã xuống.

Không bao lâu, quân Nhật hao tổn quá nhiều, không cầm cự nổi, thống soái đành phải ra lệnh rút lui.

Quân Nhật chạy đi rồi, lính quốc quân thở phào nhẹ nhõm. Vốn là mọi người đã lâm vào đường cùng, không ngờ trong đường cùng lại có lối sống. Nhờ có người mang chìa khóa về nên họ không có ai bị thương, không những thế lại còn đuổi được giặc Nhật, giữ được phòng tuyến, thực sự mừng không kể xiết.

Cổ Tu Qua chổng mông ngồi trước ống nhòm, xác định Nhật đã thực sự lui, sau đó đứng lên phui bụi trên quần, xoay người đi tới chỗ cậu thanh niên ban nãy vừa bị gã đánh, tươi cười hỏi: “Đồng chí, xin cho biết quý tính?”

Cậu thanh niên kia vừa bị gã đánh, trên mặt vẫn xanh xanh tím tím một mảng. Nhưng cậu ta cũng không tức giận, trái lại bởi vì họ vừa chiến thắng mà cười tươi: “Tôi là Trương Tiểu Miêu.” Còn nói, “Tôi không phải lính canh phòng, tôi là dân thường thôi.”

Cổ Tu Qua cười khan hai tiếng. Thật ra sau khi nghĩ lại, gã đã biết mình đánh oan cậu thanh niên này. Nếu lính canh phòng mang theo chìa khóa bỏ chạy, sao còn có thể quay về đây? Loại người như vậy thì lấy đâu ra gan quay trở lại chiến trường mà đưa chìa khóa? Chỉ là ban nãy tình hình quá cấp bách, lửa giận bùng lên làm đầu óc trở nên mê muội, cho nên mới phát giận với cậu thanh niên này.

Cổ Tu Qua chấp tay cúi người, cười hi hi nói: “Trương huynh đệ, vừa rồi cho tôi xin lỗi.”

Trương Tiểu Miêu lắc đầu: “Không sao, đuổi được giặc là tốt rồi. Lính canh phòng bỏ đi từ hơn mười ngày trước, tôi và một nhóm anh em lập một chi đội muốn đánh đuổi giặc, bọn tôi chạy tới đây xem, phát hiện cửa bị khóa, đoán là lính canh phòng đã mang đi. Tôi nghĩ bọn tôi không có chìa khóa cũng không sao, nhưng quân đội tới mà không mở được lỗ cốt thì sẽ không đánh được giặc. Không đánh được giặc thì dân chúng thảm rồi, cho nên mấy người bọn tôi chạy đi tìm chìa khóa. Mấy người bọn tôi chạy đến Trùng Khánh, đến chỗ họ hàng của lính canh phòng mà lấy chìa khóa, sau đó nhanh chóng chạy về, cũng may mà về kịp.”

Cổ Tu Qua giơ ngón cái với cậu ta: “Cậu làm tốt lắm! Rất tốt! Cậu và anh em của cậu đều là anh hùng lớn.”

Trương Tiểu Miêu ngượng ngừng gãi đầu một cái, cười nói: “Không có gì, đều là muốn đuổi giặc cả. Các anh liều mạng ngoài tiền tuyến, chúng tôi cũng phải làm gì đó.”

Cổ Tu Qua bảo Hắc Cầu đang dọn súng máy ở bên cạnh: “Chung Vô Mai, cậu làm gì đó cho vị anh hùng này ăn đi.”

Hắc Cầu đáp một tiếng, sau đó đi về phía hậu phương lỗ cốt. Nơi này được xây dựng rất đầy đủ, giữa các lỗ cốt với nhau có một hào thông, lúc hấn đi ra, trong hào thông có không ít người đang bận rộn. Để đánh đuổi giặc, họ không có thời gian ngơi nghỉ, vì vậy vừa đuổi giặc về xong họ lập tức thu xếp vật tư, biến hậu phương lỗ cốt thành kho lương và ban chỉ huy. Vậy nên Hắc Cầu lập tức giúp mọi người vận chuyển đồ đạc.

Điền Cường và Bì Hồ đã ở trong hào thông giúp đỡ các anh em trong đoàn, Điền Cường hỏi Hắc Cầu: “Cái tên lính canh phòng kia, đoàn trưởng định làm gì với cậu ta?”

Hắc Cầu lắc đầu: “Cậu ta không phải là lính canh, cậu ta tới để đưa chìa khóa thôi.”

Điền Cường ngạc nhiên nói: “Cậu ta không phải lính canh? Vậy không phải là người tốt sao?”

Hắc Cầu cười nói: “Đúng vậy. Đừng nói cậu ta không phải lính canh, kể cả cậu ta có là lính canh phòng đi nữa, nhưng cậu ta có thể mang chìa khóa về thì cũng vẫn là người tốt. Mặc kệ trước đây đã làm sai chuyện gì, sau này sửa lỗi lầm rồi thì đều là người tốt.”

Điền Cường suy nghĩ một chút, nói: “Đúng vậy.”

Hắc Cầu giúp mọi người vận chuyển đồ đạc, sau đó cầm lương khô quay trở lại. Dọc đường hấn gặp Lý Nhất Vượng, hấn nhìn anh ta nở nụ cười thân thiện. Lý Nhất Vượng lúng túng gật đầu với hấn, hai người đi qua nhau.

Hắc Cầu quay lại lỗ cốt, đưa một túi lương thực cho Trương Tiểu Miêu. Hấn mang đi không ít, bởi Trương Tiểu Miêu nói họ không chỉ có một người.

Tiền tuyến đang đánh giặc, dân chúng cũng không được ăn no, thời chiến loạn, thiếu y thiếu thực là chuyện thường tình. Trong quân đội cũng có không ít người vì cái ăn nên mới nhập ngũ. Trước khi đưa lương thực cho Trương Tiểu Miêu, Hắc Cầu nhìn Cố Tu Qua xin chỉ thị, Cố Tu Qua đáp lại hần bằng ánh mắt khẳng định.

Trương Tiểu Miêu vội từ chối không chịu nhận: “Tôi không thể lấy lương thực của các anh. Tôi biết anh em quốc quân cũng không dư dả gì, sắp tới còn phải đánh giặc, nhất định cần được ăn no để lấy sức. Không sao đâu, chúng tôi có đồ ăn mà.”

Cố Tu Qua nói: “Cho cậu thì cậu cầm lấy đi.”

Thoạt nhìn Trương Tiểu Miêu cũng không phải thật tâm từ chối, trước khi từ chối mắt cậu ta còn dán chặt vào túi lương thực. Hắc Cầu lười khách khí với cậu ta, trực tiếp nhét túi lương thực vào lòng cậu ta rồi đi ra ngoài. Trương Tiểu Miêu ôm túi lương thực, ngượng ngùng gãi đầu cười. Đôi mắt cậu ta cong cong, hiển nhiên rất vui mừng.

Cố Tu Qua nói: “Kêu mấy anh em cậu tới đây, tối nay chúng ta cùng nhau ăn một bữa.”

Lần này Trương Tiểu Miêu cũng không từ chối, lập tức nhận lời rồi.

Chốc lát sau, Lưu Văn chạy tới gọi Cố Tu Qua đi xem lô cốt đã được thu xếp xong. Cố Tu Qua lập tức đi ra, Trương Tiểu Miêu cũng tò mò đi theo gã, vài người khác cũng đi theo để bố trí lô cốt. Trước khi đi Cố Tu Qua quay đầu chỉ Diệp Vinh Thu: “Cậu không cần đi, có thời gian đọc sách thì hơn.”

Thế nên Diệp Vinh Thu ngồi yên không nhúc nhích. Hắc Cầu đi tới ngồi xuống bên cạnh Diệp Vinh Thu. Cố Tu Qua không nói gì, dẫn người đi ra ngoài. Trong lô cốt lúc này chỉ còn lại hai người Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu ngồi xỏm dưới đất thu thập sách vở và đệm chân của mình. Đột nhiên có một cánh tay ôm lấy anh từ phía sau. Diệp Vinh Thu cũng không giật gấu, ngồi yên cho Hắc Cầu ôm.

Hắc Cầu từ từ siết chặt vòng tay, cất tiếng: “A Bạch.” Lại nói: “Vợ à.” Cuối cùng đổi thành: “Chồng ơi.”

Diệp Vinh Thu buồn cười liếc mắt nhìn hần.

Hắc Cầu hôn lên gò má anh, nói: “Anh xem, em đã nói rồi, không có chuyện gì cả.”

Diệp Vinh Thu cúi đầu nói: “Được ở bên cậu là tốt rồi.”

Hắc Cầu trầm mặc một hồi, thấp giọng nói: “Anh biết em đang nghĩ gì không?”

Diệp Vinh Thu hỏi hần: “Đang nghĩ gì?”

Hắc Cầu nói: “Vừa rồi suýt chút nữa thì.. cũng may mà cậu kia kịp thời đưa khóa tới. Em đang nghĩ, có phải giống như anh nói không, bởi vì em ở đây, nên chìa khóa đã đến rồi?”

Diệp Vinh Thu kinh ngạc nhìn hần: “Là sao?”

Hắc Cầu hỏi anh: “Anh còn nhớ Âu Dương Thanh không?”

Diệp Vinh Thu khựng lại mấy giây, sau đó nói: “Nhớ chứ.” Đó là trận ném bom kinh khủng nhất anh từng gặp, cũng bởi vì trận ném bom kia mà quỹ tích vận mạng anh đi chệch đường ray. Có lẽ cả đời này anh không thể quên... người quân nhân chưa từng ra chiến trường đánh giặc ấy.

Hắc Cầu nói: “Anh còn nhớ anh ta đã từng nói, anh ta cảm thấy mình khác biệt với mọi người chưa? Chính anh ta cũng không tin rằng mình sẽ chết. Trước đây em cũng từng nói, anh coi mình như cái rồn vũ trụ, thật ra cũng không phải như vậy.”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Sao lại nói chuyện này?”

Hắc Cầu cười cười, khẽ thở dài: “Hồi trước lúc em là A Cầu cho người ta, em vẫn luôn nghĩ như này: Mình chẳng là cái gì cả, còn không bằng một con chó. Nhưng đồng thời suy nghĩ này cũng không thể thuyết phục bản thân em, em vẫn luôn cảm thấy, thật ra mình không phải như vậy, chỉ cần mình còn sống, nhất định mình sẽ làm được việc gì đó có ích. Giờ ở đây, ý nghĩ này càng trở nên mãnh liệt, em càng ngày càng cảm thấy mình có thể làm được rất nhiều chuyện.”

Diệp Vinh Thu xoay người nhìn hần, suy nghĩ một chút, nói: “Tuy rằng trước đây phải ném nhiều khô cay, nhưng tôi cũng nghĩ như vậy. Cho nên tôi muốn chứng minh bản thân mình.”

Hắc Cầu giữ lấy gáy anh, cùng anh trán kề trán. Hai người dựa sát vào nhau, Diệp Vinh Thu nói: “Bất kể cậu muốn làm gì, tôi đều tin cậu sẽ làm được. Cậu là người giỏi nhất mà tôi từng gặp.”

Hắc Cầu cười thành tiếng, hôn lên bờ môi anh, dịu dàng xoa đầu anh: “Đồ ngốc này. Anh cũng tốt, nhưng không phải người tốt nhất em từng gặp.” Lại nói: “Anh cũng không phải người thông minh nhất, lợi hại nhất, ai nha, cũng chẳng phải người chăm chỉ nhất, chẳng lẽ là người ngốc nhất sao?” [1]

Diệp Vinh Thu thất vọng trừng mắt nhìn hần.

Hắc Cầu hôn nhẹ lên mũi anh, giọng khàn khàn: “Nhưng anh là người em thích nhất.”

.o.

[1] Câu “Đồ ngốc này” Hắc Cầu nói tiếng Tứ Xuyên. Nguyên văn là “Qua oa tử” (瓜娃子. Qua trong từ quả dưa chuột ấy) Sau đến đoạn người ngốc nhất, Hắc Cầu tiếp tục dùng chữ “qua”, nếu dịch đúng nghĩa thì phải là quả dưa giòn nhất (hoặc dịch bay bổng hơn là quả dưa ngon nhất =))) . Nhưng dịch như thế thì câu nó tối nghĩa quá nên mình để là “người ngốc nhất”. =))

Hào thông. Tên đầy đủ là hào giao thông. (Lính sẽ đi dưới hào này. Cũng có nơi gọi là hầm quân sự thì phải) Đây là một lỗ cốt ở VN mình. Mọi người thấy mấy cái lỗ nhỏ nhỏ trên lỗ cốt kia không, mấy lỗ kia là bị đạn bắn vào đấy v Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

CHƯƠNG 75.

Tối đó, Trương Tiểu Miêu dẫn vài người bạn của mình tới cùng ăn cơm tối với quốc quân. Nhóm này có chút tương đồng với nhóm dân quân họ từng gặp ở Thụy Xương. Một nhóm chỉ có mười mấy người, hầu như đều là thanh thiếu niên trẻ tuổi, họ hợp lại thành một đoàn dân quân tự vệ. Mấy người này thoát nhìn có vẻ lồi thối lếch thếch, nhưng tinh thần tướng mạo cũng không tệ, lại thêm vẻ nhiệt tình sôi nổi. Lính bọn họ quanh năm suốt tháng chỉ biết chiến tranh với chiến tranh, hiếm khi có cơ hội giao lưu trao đổi với dân chúng, cho nên gặp nhóm người này cảm thấy vô cùng mới mẻ, cũng nhiệt tình cùng họ nói chuyện phiếm.

Thoạt nhìn Trương Tiểu Miêu có vẻ rất quý Cố Tu Qua nên luôn theo chân gã. Ngoài cậu ta ra, còn có hai người khác cũng quần lấy Cố Tu Qua không rời, muốn nghe Cố Tu Qua kể chuyện đánh giặc. Nhóm người kia còn trẻ tuổi, chưa biết chiến tranh thực sự là thế nào, Cố Tu Qua bịa chuyện mà kể, khiến họ tròn to mắt nhìn.

Đám Hắc Cầu và Điền Cường ngồi bên này cầm bát nghe dân binh nói chuyện trên trời dưới biển.

Phương Hồng nhìn nhóm dân binh kia, ra vẻ thần bí ghé vào tai đám Hắc Cầu nói: “Em thấy bọn họ có vẻ ‘sắc’”.

Điền Cường liếc mắt nhìn cậu ta: “Sắc gì? Hoàng sắc á?” (Hoàng sắc: đòi trụ)

Bì Hồ cười xùy mấy tiếng.

Thật ra họ đều hiểu ý của Phương Hồng.

Hắc Cầu húp bát canh khoai núi: “Hồng hay không hồng cũng không sao cả.”

Phương Hồng gãi đầu: “Mình thì không sao, chỉ sợ những người khác biết lại có chuyện không hay.”

Điền Cường liếc mắt nhìn nhóm dân binh ngồi quanh đấy, lắc đầu: “Có chuyện gì được chứ, chỉ là mấy thằng nhóc con.”

Hắc Cầu liếc nhìn Cố Tu Qua đang dọa Trương Tiểu Miêu đến xanh mặt, lại quay đầu nhìn Diệp Vinh Thu.

Ở đây ngoài Cố Tu Qua ra, người được sùng bái nhất chính là Diệp Vinh Thu. Nhóm dân binh kia thấy trước khi ăn cơm, mọi người xếp hàng đưa súng cho Diệp Vinh Thu kiểm tra, vì vậy đợi anh kiểm tra xong, có mấy người dân tới xung quanh anh, hỏi xem anh vừa kiểm tra gì vậy, còn muốn anh giúp họ kiểm tra súng ống một phen. Mười mấy người này cộng lại có tổng cộng mười khẩu súng, trong số đó hơn nửa là súng tự chế, số còn lại thì không biết có phải do nhét về từ chiến trường không mà đủ loại tạp nham. Họ còn tự chế một ít thuốc nổ, kíp nổ vừa thô vừa ngắn, còn rì bệt ra bên ngoài, thoạt nhìn vô cùng nguy hiểm.

Họ nhìn Diệp Vinh Thu bằng ánh mắt đầy sùng bái. Với một người bị Hắc Cầu ức hiếp đã lâu như anh mà nói, được sùng bái như vậy quả đúng là rất sung sướng lâng lâng, cho nên anh kiên nhẫn giúp mấy cậu dân binh kia lau sạch súng ống.

Một người được gọi là Vương Lão Nhị đưa súng trong tay cho anh: “Anh có biết súng của em là súng gì không?”

Diệp Vinh Thu nhận lấy khẩu súng của cậu ta, nói: “Súng Nhật gì đó, hình như là khẩu Nambu 94.”

Wang Lao Ni nói: “Em nhét được đấy, nhưng không có đạn. Anh có thể cho em hai viên đạn được không?”

Diệp Vinh Thu bĩu môi: “Vũ khí của Nhật đều là tự cung tự cấp, từ súng cho đến đạn đều do chính chúng sản xuất, đạn không mấy thông dụng. Trong bộ đội chúng tôi cũng không có, không bằng sau này đánh trận xong, cậu ra chiến trường tìm trên xác mấy tên lính Nhật đi?”

Lại có một người dân tới, hưng phấn đưa khẩu súng trường trong tay cho Diệp Vinh Thu: “Anh xem giúp em một chút.”

Diệp Vinh Thu nhận lấy súng cẩn thận quan sát một hồi, nói: “Hình dạng có vẻ rất giống với súng Mauser, nhưng không phải do Đức tạo, mỹ nghệ có vẻ rất thô ráp. Có lẽ khẩu này do một công xưởng quốc nội nào đó nhái lại, kí hiệu bị mờ rồi, tôi cũng không nhìn rõ.”

“Ồ.” Người kia ừ ừ đón súng về: “Vậy chắc không có đạn rồi.”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Nếu là nhái súng mauser, có lẽ là nhái lại khẩu 79. Đạn 9,2mm bây giờ rất phổ biến. Cậu chờ một chút, để tôi đi lấy mấy viên thử xem.” Nói rồi anh tìm mấy viên đạn 79 trong hành trang, sau đó nạp vào súng, pằng một tiếng. Súng bắn thành công!

Cậu kia hưng phấn nhận lấy súng và đạn trong tay Diệp Vinh Thu, nhìn anh dựng ngón cái: “Thật tốt quá! Anh Diệp giỏi quá! Em rất hâm mộ anh!”

Diệp Vinh Thu được khen, cả người khoan khoái, khiêm tốn cười nói: “Không có gì, không có gì.” Đôi mắt đặc ý hướng qua phía Hắc Cầu, Hắc Cầu cười hi hi nhìn anh nịnh nọt.

Vương Lão Nhị không có đạn nên không phục, chạy tới nịnh nọt: “Luru Lão Tam, ta đổi súng đi.”

Luru Lão Tam ôm chặt khẩu súng trong lòng, đập Vương Lão Nhị một cái: “Cút! Không phải ban đầu ông nói không quen dùng súng trường, thích súng lục hơn sao? Ông cầm rồi thì là của ông, khẩu này là của tôi.”

Vương Lão Nhị nhét khẩu súng lục vào lòng Luru Lão Tam: “Tôi không cần nữa, cho ông khẩu súng lục này đây, ông thích súng lục mà, cho tôi súng trường đi.”

Hai người ầm ĩ một trận.

Lúc này một người trung niên chừng ba mươi tuổi đi tới, Luru Lão Tam đập Vương Lão Nhị ra, kéo người kia tới chỗ Diệp Vinh Thu giới thiệu: “Đây là chuyên viên của bọn em, anh ấy là Cường Từ. Anh ấy giỏi giống hệt anh, thuốc nổ của bọn em đều do một tay anh ấy làm!”

Diệp Vinh Thu nghe vậy lập tức tỉnh táo, cùng nói chuyện với người tên Cường Từ kia. Hóa ra Cường Từ vốn làm ở nhà xưởng pháo hoa ở trấn trên, cho nên biết một chút kiến thức về hóa học, bom và thuốc nổ trong đội dân binh đều do một tay anh ta làm. Diệp Vinh Thu lập tức hứng thú, hỏi anh ta chế tạo thuốc nổ bằng vật liệu gì. Bởi trước kia Cường Từ từng làm việc trong xưởng pháo hoa nên nguyên liệu và cách thức gia công đều rất hạn chế. Thật ra thành phần thuốc nổ anh ta chế tạo cũng không khác thành phần làm pháo hoa là bao, chỉ nhiều hơn chút lá sắt và đá móng mà đã có thể đã thương người.

Cường Từ lấy một “Quả dưa sắt” ra đưa cho Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu sợ đến không dám nhận. Bột sắt trong quả dưa bị rỉ ra, khiến tay Cường Từ đen một mảng.

Cường Từ cười nói: “Sợ gì, chỉ cầm thử thôi mà, không nổ đâu. Có nổ cũng chưa chắc đã chết ngay tại chỗ.”

Diệp Vinh Thu hỏi anh ta: “Hiệu quả tốt không?”

Cường Từ dẫu môi: “Phải xem vận khí của cậu thế nào đã.”

Diệp Vinh Thu chỉ mới nghe muốn xem chất lượng phải nhìn kĩ thuật chứ chưa từng nghe ai nói muốn xem chất lượng phải nhìn vận khí. Cường Từ nói: “Vận khí tốt, thuốc nổ bắn trúng người muốn hại, vậy thành công. Vận khí không tốt, giặc bị nổ, nhưng mình cũng bị bỏng.”

Diệp Vinh Thu cũng từng học qua hóa học, anh nói: “Anh viết nguyên liệu ra cho tôi xem một chút, để tôi nghiên cứu xem có thể cải tiến được không.”

Cường Từ luôn miệng nói được.

Hai người lại chuyển sang thảo luận về súng ống. Diệp Vinh Thu có kiến thức, còn Cường Từ thì có kinh nghiệm. Thật ra Cường Từ chưa từng đi học, nhưng anh ta mura dầm thấm lâu nên cũng học hỏi được không ít. Hai người ai cũng có thể mạnh riêng, bởi vậy nên thảo luận rất sôi nổi.

Hắc Cầu ăn cơm xong, lại bới thêm một bát, đi tới đưa cho Diệp Vinh Thu: “Vừa ăn vừa nói chuyện.”

Diệp Vinh Thu bị mấy cậu dân binh quán lấy nên cơm chưa được ăn, đến giờ bụng cũng đã đói, lập tức đón lấy bát đĩa Hắc Cầu đã dùng qua mà ăn. Thật ra khi còn ở nhà anh rất kén chọn, đồ đạc gì cũng phải có một bộ riêng, tuyệt đối không xài chung chăn gối bát đĩa với người khác. Nhưng hôm nay tới đây, vật tư khan hiếm, từ bát đĩa cho tới chăn gối đều phải xài chung với Hắc Cầu, nhưng anh cũng không cảm thấy ghét bỏ gì. Cũng không phải anh không chê, nếu đổi sang người khác, anh vẫn có chút khó chịu, nhưng chi cần là của Hắc Cầu thì đều ổn cả.

Ăn cơm xong, họ phải quay về đồn trú, đổi lượt cho ba người khác đến ăn.

Cường Từ đưa cho Diệp Vinh Thu công thức điều chế thuốc nổ, nói: “Lần sau quay lại thăm cậu sau, cậu quốc quân.”

Diệp Vinh Thu nhận lấy công thức anh ta đưa, lại hỏi Cố Tu Qua có thể cho họ vài dây đạn 9.2mm được không, sau đó vui vẻ quay về.

Hai người đi tới một hào thông không có bóng ai, đột nhiên Hắc Cầu đề Diệp Vinh Thu lên vách hào, ngấu nghiêng hôn đôi môi anh. Diệp Vinh Thu sợ hãi, ngờ ngác mặc Hắc Cầu hôn. Mãi đến khi gần đó truyền tới tiếng lính nói chuyện, anh mới sợ hãi liều mạng giụa muốn đẩy Hắc Cầu ra. Không ngờ Hắc Cầu không chịu buông tha, còn cách quần mà nhéo nơi ấy của anh một cái. Diệp Vinh Thu sợ hãi, giọng nói của lính mỗi lúc một rõ ràng, anh cảm thấy cả người nóng rần như bị đun sôi, vừa sợ vừa kích động, hai chân như nhũn ra, gấp đến độ muốn khóc.

Mãi đến khi tiếng nói chuyện kia vang tới chỗ giáp giới, Hắc Cầu mới buông Diệp Vinh Thu. Hai chân Diệp Vinh Thu mềm nhũn, phải bám lấy người Hắc Cầu để đứng.

Hai người lính kia đi tới gần bọn họ, thấy sắc mặt Diệp Vinh Thu ửng hồng bất bình thường còn chột dạ cúi đầu thì nhìn chăm chăm.

Hắc Cầu đưa tay sờ trán Diệp Vinh Thu, vẻ mặt quan tâm hỏi: “Anh sao vậy, sao nóng thế này?”

Diệp Vinh Thu lên găm lên chân Hắc Cầu.

Một cậu lính hỏi: “Ồm à? Gọi quân y xem? Nhưng hình như không có thuốc đâu?”

Diệp Vinh Thu cười gượng hai tiếng: “Không, không sao cả. Nghỉ ngơi một chút là ổn thôi.”

Thế là hai người lính kia đi qua bọn họ.

Hai người kia đi rồi, Diệp Vinh Thu giật dử tròng mắt với Hắc Cầu: “Cậu làm cái gì thế? Bị người khác nhìn thấy thì sao?”

Hắc Cầu cong môi cười xấu xa: “Anh càng nói không được hôn thì em càng không buông càng hôn đấy. Cho anh phải cưới em, cho đoàn trưởng làm chứng đám cưới của chúng mình, bái thiên địa tại đây luôn.”

Diệp Vinh Thu đập hấn một cái: “Sau này không được làm vậy nữa.”

Hắc Cầu cười cười, cùng Diệp Vinh Thu đi về lô cốt. Hấn phát hiện, mèo Tiểu Bạch của hấn thật sự trưởng thành rồi, thành thực chín chắn đến nỗi càng ngày càng được người ta nhìn bằng cặp mắt ưu ái sùng bái, hơn nữa còn nhìn vào chính bản thân anh, chứ không phải nhà anh, gia thế của anh, bối cảnh của anh nữa. Tuy rằng hấn rất cao hứng, nhưng cũng có chút bận tâm, cho nên mới không nhận được muốn bắt nạt Diệp Vinh Thu, bắt nạt rồi mới dễ chịu hơn một chút, bắt luận Diệp Vinh Thu trưởng thành ra sao, thì anh vẫn là mèo Tiểu Bạch đáng yêu, bị hấn bắt nạt sẽ giận dỗi khóc nhè. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

CHƯƠNG 76.

Có lô cốt phòng ngự kiên cố, quân Nhật bắt đầu dây dưa kéo dài.

Trải qua chuyện trước kia, quan hệ của lính quốc quân và đám Trương Tiểu Miêu khá lên nhiều. Cố Tu Qua dẫn mấy thủ hạ thân tín đi vào thành kiểm tra tình hình và giao lưu với dân địa phương, đều do một tay đám Trương Tiểu Miêu dẫn đường tiếp khách.

Diệp Vinh Thu xem công thức chế tạo bom Cường Tử đưa, dựa theo công thức điều chế thuốc nổ trong quân đội mà sửa lại chút thành phần, sau đó đưa lại cho Cường Tử tờ công thức đã được thay đổi, để anh ta thử đi làm bom mới.

Đám Trương Tiểu Miêu rất thích đến chỗ lô cốt của lính mà buôn chuyện tán phét. Nhưng dù sao tiền tuyến cũng đang đánh giặc, tuy rằng phía sau lô cốt của họ có rất nhiều hào thông, nhưng súng đạn thì làm gì có mất, dân chúng tùy tiện ra vào trận địa cũng là điều kiêng kỵ. Sau vài lần, Cố Tu Qua không cho phép họ tới đó nữa.

Nhưng mấy cậu thanh niên trẻ tuổi nào dễ nghe lời. Cố Tu Qua mắng bọn họ, bọn họ vẫn mặt dày mà tới lô cốt đều đặn, nói là muốn theo chân lính cùng đánh giặc. Cố Tu Qua xua đuổi họ đi, nhưng họ không chịu đi.

Hôm nay Nhật lại bắt đầu hướng về trận địa mà nổ súng ném bom. Lính từ hào thông vội vã chạy về phía lô cốt, mãi cũng thành quen, họ đội trận ném bom kết thúc. Đạn pháo rơi xung quanh và vào đỉnh lô cốt, đất rung lên, bụi từ trên cao rơi xuống, rơi trên đầu các chiến sĩ.

Ngoại trừ lính phụ trách súng máy đạn pháo và lính phản kích cùng lính trinh sát ra thì những người còn lại đều núp trong góc lô cốt. Chốc lát sau, tiếng

đạn pháo ngưng lại, Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu ngẩng đầu nhìn nhau, cả hai đều lấm lem bùn đất. Hai người họ nhìn nhau bật cười, Hắc Cầu nhỏ đất trong miệng ra, Diệp Vinh Thu thì lấy tay lau miệng, nhưng tay anh nào đâu có sạch, càng lau mũi đất bụi càng dấy trong miệng.

Diệp Vinh Thu như con mèo nhỏ vừa rơi xuống nước mà không ngừng lắc đầu rung mình, muốn lắc cho bụi đất trên người rơi hết xuống. Hắc Cầu vỗ vỗ người anh: “Đừng lắc nữa, sợ chưa xong đâu.”

Quả nhiên, không lâu sau lại rầm rầm hai tiếng, hai quả bom rơi xuống.

Nhưng tiếng nổ lần này khiến họ thấy chút kì quái, tiếng bom tựa hồ như rơi bên cạnh trận địa, không biết Nhật đang nhằm vào mục tiêu nào.

Tiếng bom ngưng lại, có một cậu lính người đầy bùn đất từ hào thông chạy tới chỗ lỗ cốt của đám Cố Tu Qua và Hắc Cầu: “Đoàn trưởng! Nhóm Trương Tiểu Miêu lại tới rồi! Đang nấp ở chỗ bom vừa ném!”

Cố Tu Qua nghe xong, mặt biến sắc: “Ngu ngốc!” Gã giao vị trí nhìn ống nhòm cho Luru Văn: “Luru Văn, cậu quan sát cho kỹ, tôi đi xem!” Sau đó cùng cậu lính vừa báo tin kia chui vào hào thông.

Cố Tu Qua đi tới bên trận địa, chỉ thấy có vài người đang nằm trên đất trống, chính là đám Trương Tiểu Miêu. Họ đang bò lổm ngổm dưới bão đạn mà tới gần trận địa.

Cố Tu Qua giận đến nổi trận lôi đình, hét lớn: “Về đi! Mau về đi! Cút đi! Đừng tới đây nữa!”

Trương Tiểu Miêu thấy Cố Tu Qua lộ đầu ra khỏi chiến hào, nhất thời hưng phấn, không để ý tới đạn pháo đang bay trên trời mà từ dưới đất bò dậy, chạy về phía Cố Tu Qua.

Cố Tu Qua hét to hơn: “Nằm xuống! Mau nằm xuống!”

Trương Tiểu Miêu mắt nhắm tai ngo, để ngoài tai lời gã nói.

Một quả bom bay thẳng về phía Trương Tiểu Miêu. Cố Tu Qua cả kinh, một câu cũng không nói nên lời. “Rầm!” Bom rơi phía sau Trương Tiểu Miêu, bởi sóng nhiệt quá lớn mà cậu ta ngã lăn về phía trước, lăn qua chỗ yếm thế, lại lăn thêm hai vòng nữa mà vào chiến hào, nhào một đường thẳng tắp vào lòng Cố Tu Qua, khiến đoàn trưởng đại nhân ‘người ngã ngựa đổ’.

Lính ở đó lập tức tiến lên, kéo Trương Tiểu Miêu ra mà đỡ Cố Tu Qua dậy. Cố Tu Qua bị cậu ta kéo, chật vật đứng lên, chuyện đầu tiên làm là đá Trương Tiểu Miêu một cái: “Con mẹ nó, muốn chết à!”

Trương Tiểu Miêu bị gã đập lăn quay hai vòng, ôm ngực đầy thống khổ, xong lại cười khúc khích: “Không phải không có việc gì sao!”

Nhưng bạn của Trương Tiểu Miêu thì không may mắn như vậy. Một cậu dân binh xui xẻo bất chước cậu ta đứng lên, còn chưa chạy được hai bước đã bị bom nổ ngã. Cố Tu Qua khàn giọng hô: “Mau về đi! Đừng tới đây!”

Quân Nhật tiến công rất hung mãnh, không biết bọn chúng là lính đặc vụ hay là liên binh nhưng nhiều ngày trôi qua như vậy, bọn chúng sớm bị lộ cốt kiên cố của Trung Quốc chọc đến nổi điên, bao nhiêu đạn trong tay đều bị gom lại bắn hết sang bên đây. Chúng không dám xông lên, đỡ đồng đội bị thương lui về phía sau.

Trương Tiểu Miêu thấy bạn của mình sau khi bom nổ thì không có phản ứng gì nữa, không biết còn sống hay đã chết, không khỏi nóng ruột, vịn vào chiến hào gọi to ra bên ngoài, còn muốn chạy ra ngoài đấy. Cố Tu Qua kéo ống quần cậu ta lôi trở về, chân đạp mạnh một cái, thô bạo nạt: “Không biết sống chết!”

Quần của Trương Tiểu Miêu bị Cố Tu Qua kéo, cậu đứng lên, lau vết máu trên gương mặt trắng nõn. Đạn pháo không làm cậu bị thương, nhưng hai cái đạn của Cố Tu Qua thì không hề nhẹ, làm mặt cậu ụp hẳn xuống đất, xương sống mũi tím xanh, mặt bị xước vài đường. Cậu vừa túm quần, vừa ủy khuất nói: “Bom không có mắt, không trúng em.”

“Ồ!” Cố Tu Qua kéo cổ áo cậu trở về: “Bom không có mắt?! Chứ không phải là pháo thủ không có mắt, mù rồi nên mới không ném bom nổ chết cậu?!”

Trương Tiểu Miêu không dám ngọ ngại nữa, bị Cố Tu Qua cấp như mèo mẹ cấp mèo con đi vào trong lỗ cốt.

Mấy người trong lỗ cốt thấy Cố Tu Qua dẫn Trương Tiểu Miêu về đều nhìn chăm chăm Trương Tiểu Miêu. Trương Tiểu Miêu ngượng ngùng gãi đầu một cái, chạy đến bên người Diệp Vinh Thu ngồi xôm xuống. Diệp Vinh Thu nhìn vết thương trên mặt cậu ta, nói: “Cậu bị bom nổ trúng à? Đợi lát nữa kêu quân y tới xem cho cậu một chút. Mấy cậu tới thật không đúng lúc, giặc Nhật đang ném bom.”

Hắc Cầu nói: “Một mình chú tới? Mệnh lớn nhĩ?”

Trương Tiểu Miêu ngượng ngùng cười nói: “Cũng không bị bom ném trúng.” Cậu liếc nhìn Cố Tu Qua, Cố Tu Qua nhìn cậu đăm đăm, cậu bĩu môi, nuốt lời bên miệng trở lại.

Ngoài Trương Tiểu Miêu ra, các dân binh khác đều sợ hãi quay trở về. Qua một lúc, Nhật ngừng ném bom.

Trận oanh tạc vừa ngưng, Cố Tu Qua liền đi tới bên người Trương Tiểu Miêu, nhấc chân lên muốn đạp cậu. Trương Tiểu Miêu vội vã trốn sau lưng Diệp

Vinh Thu, Diệp Vinh Thu bị ánh mắt hung thần ác sát của Cố Tu Qua hù dọa, lại trốn phía sau Hắc Cửu. Hắc Cửu kéo Diệp Vinh Thu qua, há hê thấy chết mà không cứu nhìn Trương Tiểu Miêu.

Chân Cố Tu Qua suýt chút nữa chạm mặt Trương Tiểu Miêu thì dừng lại. Gã thu chân về, lạnh lùng nói: “Không phải tôi đã cảnh cáo các cậu không được tới đây nữa sao? Các cậu coi chiến trường là khu vui chơi hả?”

Trương Tiểu Miêu cười cười lấy lòng nói: “Em tới vì chuyện đại sự.”

Cố Tu Qua hỏi: “Cậu thì có chuyện đại sự gì?”

Trương Tiểu Miêu móc một ‘quả dưa sắt’ từ trong túi tùy thân ra nhét vào tay Diệp Vinh Thu: “Anh Cường Tử chế thuốc nổ mới. Anh thử xem thế nào, nguyên liệu không tốt lắm, bọn em không có nhiều nguyên liệu nên cho cát, đá vào mà thôi. Nhưng anh Cường Tử đã sửa lại đường kính của mấy viên đá, lợi hại hơn bom trước nhiều!”

Hắc Cửu tò mò nhận lấy ‘quả dưa sắt’ trong tay Diệp Vinh Thu mà tung lên tung xuống trong lòng bàn tay. Diệp Vinh Thu sợ hãi, vội vã đoạt trở về, dè dặt dặt cầm lấy, ghé vào tai Hắc Cửu nhỏ giọng nói: “Đừng nghịch, đồ họ làm nguy hiểm lắm!”

Hắc Cửu nói: “Vậy anh cất đi.”

Diệp Vinh Thu thì thầm: “Đợi cậu ta đi tôi lập tức ném thứ này.”

Cố Tu Qua hỏi Trương Tiểu Miêu: “Cậu tới vì chuyện này?”

Trương Tiểu Miêu vội vàng nói: “Không phải! Còn có nữa!” Cậu móc trong túi ra một cái bình giả gốm, lại còn hơi bị nứt, cười cười lấy lòng đưa cho Cố Tu Qua: “Dân thôn em nói làm lính vất vả, nên quyền ít đồ bảo em mang tới đưa cho các anh. Đây là rượu họ tự tay cất, em mang bình này đi, còn lại mấy đứa kia cầm cả. Còn có lạp xưởng, dưa muối nữa, nhưng trên người mấy đứa nó hết, bọn nó lại không chạy tới đây được.”

Cố Tu Qua cười lạnh nói: “Thay tôi cảm ơn thôn dân. Ý tốt của họ tôi nhận, còn cậu, mau chỉnh trang lại rồi phấn đi, tôi nói rồi, cậu và đám kia không được quay trở lại. Cậu mà còn tự tiện xông vào trọng địa quân sự nữa, không cần giặc ném bom, tôi sẽ cho cậu một phát súng!”

Mấy ngày này lính bọn họ đều chơi đùa cùng Trương Tiểu Miêu. Trương Tiểu Miêu tướng mạo thanh tú, tính cách cũng khờ khạo, mọi người đều thích trêu chọc cậu ta. Hắc Cửu cười cười thay cậu giải vây: “Chỉ một bình rượu thôi à? Đoàn tôi hơn một nghìn người, mỗi người một giọt cũng không đủ!”

Trương Tiểu Miêu vội đáp: “Đúng là không đủ. Nhưng em mang tới đây cũng không dễ dàng gì, vậy cho Cố đoàn trưởng đi, Cố đoàn trưởng dẫn binh vất vả, Cố đoàn trưởng thay mặt toàn bộ anh em nhận ý tốt của bọn em là được rồi.” Nói rồi dúi bình rượu vào tay Cố Tu Qua.

Cố Tu Qua cười nói: “Tôi nói, mặt cậu cũng dày nhỉ?”

Trương Tiểu Miêu làm như nghe được lời khích lệ, gãi ót ngượng ngừng cười.

Cố Tu Qua nhận lấy bình rượu Trương Tiểu Miêu đưa, cũng không lập tức đuổi cậu ta về. Giặc còn đang ở ngoài chờ, gì thì gì cũng phải đợi đêm không trăng không sao mới cho Trương Tiểu Miêu lên lút chạy về được.

Cố Tu Qua uống rượu Trương Tiểu Miêu đưa tới. Trước kia ở Đông Bắc gã từng làm hồ tử, rượu thịt không rời tay, sau này đi lính, trong bộ đội không được uống rượu nên gã cũng uống ít dần. Hôm nay Trương Tiểu Miêu đưa rượu tới gọi lên con thêm, thế là ăn xong gã đường hoàng uống một chút rượu.

Sau khi trời tối, Cố Tu Qua tự mình dẫn Trương Tiểu Miêu về.

Trương Tiểu Miêu không muốn đi, cò kè kéo dài thời gian. Cậu hỏi Cố Tu Qua: “Mấy anh định bao giờ thì tiến công?”

“Tiến công?” Cố Tu Qua liếc mắt nhìn cậu.

Về mặt Trương Tiểu Miêu thành thật: “Lẽ nào mấy anh chỉ định ở đây canh chừng lô cốt thôi sao? Khi nào mới chủ động xuất kích, đánh giặc về?”

Cố Tu Qua nở nụ cười: “Cấp trên chỉ ra lệnh cho tôi phòng thủ. Có muốn chủ động xuất kích cũng không được, trong tay không đủ vật tư.”

Trương Tiểu Miêu kinh hãi: “Lẽ nào anh không định đánh lại? Vậy bao giờ mới có thể đòi lại những nơi giặc đã cướp?”

Cố Tu Qua lười nói với cậu.

Trương Tiểu Miêu đâu chịu nghe theo, cứ mãi dây dưa chuyện này: “Nếu em không đưa chìa khóa tới cho các anh, vậy các anh tính sao đây? Cứ ở đó trông cái xác rùa bất động kia à? Mấy anh em bọn em chỉ chờ đoàn trưởng anh nói đánh, bọn em sẽ giúp các anh đánh lại! Đuổi giặc Nhật về!”

Cố Tu Qua uống rượu, nhiệt khí cũng sục sôi, bị cậu ta dây dưa như vậy, cười lạnh nói: “Nếu đôi người khác đến đây, trận này sẽ không đánh lại. Nhưng một khi tôi ở đây, thì tôi thực sự có dự định đánh lại.” Gã chỉ đĩnh núi nơi giặc Nhật đang trú đóng ở phía xa xa, nói: “Thấy đỉnh núi không?”

Trương Tiểu Miêu gật đầu liên tục.

Cố Tu Qua nói: “Gia gia tôi đang ở đó chờ. Đợi đến khi có thời cơ, tôi sẽ dẫn người đi giành đỉnh núi kia lại. Ở đây gió Đông Nam thổi, vừa hay núi theo hướng Tây Bắc. Chắc đại doanh Nhật ở dưới đó. Một khi có cơ hội, tôi sẽ cho than, đá, xăng, rom rạ vào một cái sọt, đốt từ trên núi rồi lăn xuống, như vậy có thể đốt doanh trại Nhật, đốt lương thảo và đạn dược của chúng, bọn chúng không lùi cũng phải thối.” (thối trong từ thối lui)

Trương Tiểu Miêu nghe xong thì mừng rỡ: “Đoàn trưởng, anh định khi nào thì đánh?”

Quả thật Cố Tu Qua có ý định này, nhưng gã chỉ nói chứ chưa lên kế hoạch cụ thể. Giờ gã không thể đánh trực diện, chỉ có thể đợi thời cơ thích hợp. Nếu muốn thu hút quan trên thì phải nhân cơ hội ở chiến trường này. Nhưng mấy chuyện này có nói Trương Tiểu Miêu cũng không hiểu, vì vậy gã phát tay: “Không tới phiền các cậu giúp đỡ. Đợi tôi lên kế hoạch xong, sớm muộn gì cũng đánh lại! Tôi còn muốn dẫn các anh em đi đòi Đông Bắc về!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

CHƯƠNG 77.

Cố Tu Qua quay về ngủ một giấc, men rượu qua đi, nhớ lại lời hôm qua mình nói với Trương Tiểu Miêu, nhất thời ảo não không thôi: Gã nói giản lược sơ sài không ra một kế hoạch, bởi thời gian gần đây gã đã nghĩ rất nhiều đến chuyện phản kích, không nói đến chuyện kế hoạch này đã được quyết định hay chưa, nhưng có quyết định rồi cũng không nên nói với Trương Tiểu Miêu mới phải, loại chuyện này ngay cả với thủ hạ của mình gã cũng phải giữ bí mật. Kết quả, gã uống quá chén, cứ như vậy mà tiết lộ quân cơ.

Kế hoạch tác chiến của Cố Tu Qua cũng không lập tức được tiến hành, bởi có rất nhiều chuyện phải suy nghĩ. Sau này, Trương Tiểu Miêu lại len lén tới vài lần, vận khí của cậu ta không tồi, không lần nào gặp giặc Nhật ném bom oanh tạc, nhưng mỗi lần quay về, trên người cậu vẫn xanh xanh tím tím đầy thương tích —— do Cố Tu Qua đánh.

Nhưng hai ba lần sau, Cố Tu Qua cũng không đánh cậu ta nữa. Trương Tiểu Miêu cũng không mang thêm phiền phức gì, ngược lại còn mang đến một ít tin tức. Dân binh gan lớn không sợ chết, chạy tán loạn khắp nơi, tin tức bốn phương thông suốt, cậu nói cho Cố Tu Qua biết gần đây hậu phương Nhật đang làm gì, giặc Nhật vào thôn trang nào đó giết đốt đánh cướp, dân chúng nơi nào đó tự mình đứng lên chống lại giặc, rất nhiều, rất nhiều chuyện..

Trương Tiểu Miêu luôn theo chân Cố Tu Qua nhìn đông hóng tây, chạy loạn trong bộ đội. Có vài lần, Lưu Văn tìm đến Cố Tu Qua, lo lắng nói: “Mấy người dân binh kia ra ra vào vào quân doanh như vậy.. không tốt đâu. Dù sao đây cũng là trọng địa quân sự.”

Cố Tu Qua nói: “Tôi cũng đâu muốn mấy thằng nhóc kia tới.” Trương Tiểu Miêu thành thành thật thật cũng không tới, nhưng cứ hờ ra là lại chạy loạn, không biết lại chạy đi đâu rồi.

Lúc này Trương Tiểu Miêu chạy tới, Cố Tu Qua thấy cậu, cười hi hi đập vào bụng cậu một đập: “Lại chạy đi đâu đấy? Không phải tôi đã cảnh cáo không được chạy loạn rồi sao?”

Trương Tiểu Miêu bị gã đánh ngã xuống đất, ôm bụng nhỏ giọng lầm bầm: “Anh không thể nhẹ chân một chút à?”

Cố Tu Qua chỉ vào mũi cậu ta nói: “Cậu thiếu đòn còn gì!”

Cái cậu Trương Tiểu Miêu này nhớ ăn không nhớ đánh, chớp mắt sau đã lại cười cười chạy đến ngồi xuống bên người Cố Tu Qua: “Đoàn trưởng, mấy anh định khi nào mới đánh giặc?”

Mỗi lần tới đây Trương Tiểu Miêu đều hỏi vấn đề này: Cố đoàn trưởng, khi nào mấy anh đánh giặc.

Cố Tu Qua rất đau đầu. Trương Tiểu Miêu không nhắc tới chuyện này thì thôi, cứ nhắc tới làm gã lại nhớ đến đêm ấy say rượu mình lỡ lời, gã giận bản thân mình, lại không làm gì được, không thể làm gì hơn là giận chó đánh mèo với Trương Tiểu Miêu. Đương nhiên gã muốn đánh lại, nhưng còn rất nhiều chuyện cần gã lo, không thể nói đánh là đánh ngay được, bọn họ có thể giành lại đỉnh núi bên kia không, nên dùng nhiều hay ít binh lực, làm sao để giảm tỉ lệ thương vong đến tối thiểu, hơn nữa, còn không thể để mất trận địa của mình. Huống hồ, gã chỉ là một đoàn trưởng nhỏ bé, nếu hấn thực sự muốn đánh lại thì còn phải được cấp trên đồng ý, phải có sự giúp đỡ của đơn vị phụ cận mới được. Nhưng cấp trên không hứng thú với đề nghị của hấn lắm, hấn không thể mạo hiểm được.

Trương Tiểu Miêu càng không ngừng thúc giục: “Cố đoàn trưởng, nếu anh không đánh, gió đổi hướng. Nếu không đánh, giặc sẽ tới đó!”

Cố Tu Qua bị cậu nháo đến tâm phiền ý loạn, đập cậu văng ra: “Cút, đến từ đâu thì lăn về đấy. Biết đây là nơi nào không? Đây là quân doanh! Là nơi cậu muốn đến thì đến sao? Tôi cảnh cáo cậu, không được quay trở lại nữa, lần sau giặc ném bom nổ chết cậu, tôi sẽ nhìn không chớp mắt!”

Trương Tiểu Miêu bị gã đập ngã xuống đất, ôm mông đứng lên, vẫn không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc anh định khi nào thì đánh?”

Lần này Cố Tu Qua bị cậu chọc giận thật rồi, gã trừng mắt hét lớn: “Hắc Cầu! Điền Cường! Đuổi cậu ta ra ngoài cho tôi! Ai dám cho cậu ta vào sẽ bị xử lý theo quân kỷ!”

Hắc Cầu và Điền Cường thấy Cố Tu Qua giận thật, không thể làm gì hơn là do dự nhắc Trương Tiểu Miêu đi ra ngoài. Trương Tiểu Miêu cố chấp giãy giụa: “Anh trả lời câu hỏi của em trước đã, em tự đi được.”

Hắc Cầu và Điền Cường quay đầu nhìn Cố Tu Qua. Thật ra họ cũng muốn đánh lại, cũng muốn đuổi giặc về.

Cố Tu Qua trầm mặc, khoát khoát tay, ý bảo họ không được ngừng.

Hắc Cầu và Điền Cường tiếp tục kéo Trương Tiểu Miêu ra ngoài, Trương Tiểu Miêu không phục hét lớn: “Rốt cuộc anh có đánh hay không? Anh không đánh, em tự đi đánh!”

Cố Tu Qua cười cười: “Cậu đánh? Cậu lấy gì mà đánh?”

Trương Tiểu Miêu hậm hực nói: “Dù sao em cũng có thể đánh, em không sợ chết!”

Hắc Cầu và Điền Cường thấy cậu ta còn đổ thêm dầu vào lửa, vì vậy vội vàng kéo cậu ta ra ngoài. Ra lô cốt, tới hào thông, Trương Tiểu Miêu còn hỏi: “Anh Hắc Cầu, anh Điền Cường, rốt cuộc đoàn trưởng của các anh có đánh không?”

Hắc Cầu nói: “Chuyện không đơn giản như cậu nghĩ đâu!”

Trương Tiểu Miêu hỏi ngược lại: “Thế khó đến chừng nào?”

Hắc Cầu đáp gọn: “Cậu không hiểu đâu.”

Trương Tiểu Miêu không phục bĩu môi.

Thật ra lúc này, trong lòng đám Hắc Cầu cũng mong được đánh một trận phản kích. Mỗi ngày họ chỉ trốn trong lô cốt, không chỉ có giặc Nhật đánh mãi không xong sót ruột, chính họ cũng thấy ngột ngạt trong lòng, có người làm lính nào chỉ thích thủ không thích tấn công? Nhất là những người đã bị giặc cướp nhà cướp cửa, chỉ hận không thể mau chóng đánh lại, không ai muốn làm rùa rụt đầu.

Trương Tiểu Miêu cũng không đi, cậu ngồi chồm hóm trong hào thông một lúc lâu, Cố Tu Qua và Lưu Văn đi ra. Cố Tu Qua liếc nhìn cậu ta, hỏi: “Sao còn chưa phấn?”

Trương Tiểu Miêu xoa xoa bụng, bĩu môi: “Đói bụng quá, có gì ăn không?”

Cố Tu Qua nở nụ cười, đi lên trước vỗ vào ót cậu sao: “Cậu ăn gì mà da mặt dày thế? Biết bốn chữ ‘tiên liêm quả sĩ’ viết như nào không?”

Trương Tiểu Miêu bị vỗ vỗ ót xong, cười he he không ngừng.

Thế là Cố Tu Qua lại cho Trương Tiểu Miêu ở lại ăn tối cùng người trong đoàn, mãi đến khi trời tối mịt mới đuổi cậu ta ra ngoài, như mọi khi cảnh báo: “Không được quay trở lại.”

Trương Tiểu Miêu không nhịn được vẫy tay: “Hề, đã biết đã biết, lần nào cũng nói vậy, anh không thấy phiền à?”

Cố Tu Qua trừng mắt, đi tới đá bộp một cái vào mông Trương Tiểu Miêu. Trương Tiểu Miêu không thèm để ý phui dấu chân gã trên mông, hướng gã làm mặt quỷ, lần theo chiến hào mà đi ra ngoài trong bóng tối. Cậu đi được vài bước, đoạn quay đầu nói với Cố Tu Qua: “Anh không đánh... em sẽ đánh thật đó!”

Cố Tu Qua cười nhạo: “Có bản lĩnh thì cứ đánh đi, tôi chờ tin tốt của cậu!”

Trương Tiểu Miêu lè lưỡi rồi đi. Cố Tu Qua dẫn Lưu Văn quay về, Lưu Văn đi tới bên người Cố Tu Qua, có chút lo lắng nói: “Đoàn trưởng, sau này đừng cho cậu ta tới nữa.”

Cố Tu Qua không để tâm nói: “Ừ, thì lần nào anh chẳng nói với nó như thế, không được quay trở lại.”

Lưu Văn nhìn sắc mặt gã, giọng trầm hơn: “Không được cho cậu ta lại quay lại!”

Cố Tu Qua giật mình nhìn anh, gật đầu lấy lệ, quay trở về lô cốt.

Lưu Văn thật sự cảm thấy lo lắng và bất an. Tuy rằng Cố Tu Qua không đánh thì mắng Trương Tiểu Miêu, nhưng anh cũng nhìn ra, Cố Tu Qua rất thích cậu nhóc này, con nghé mới sinh không sợ cạp kia có phẩm chất rất riêng, thu hút đoàn trưởng của anh. Anh có dự cảm xấu, giả như Cố Tu Qua và Trương Tiểu Miêu trở nên gần gũi hơn... anh luôn cảm thấy đoàn trưởng của anh sẽ thay đổi, anh nhìn ra được, nội tâm Cố Tu Qua đang giằng giằng trong nước sôi lửa bỏng mà đợi một sự thay đổi. Nhưng anh không mong Cố Tu Qua sẽ thay đổi.

Cách một ngày sau Trương Tiểu Miêu lại đến một lần nữa, nhưng lần này cậu ta không thể vào doanh trại, mặc kệ cậu ằm ỉ làm nháo thế nào, binh lính đứng ngoài canh vẫn kiên quyết đẩy cậu ra ngoài.

Ngày lại ngày trôi qua, Cố Tu Qua và quân Nhật cứ mãi giằng co như vậy. Tuy rằng Trương Tiểu Miêu không quay lại, nhưng thi thoảng vẫn có người thay cậu hỏi Cố Tu Qua: “Đoàn trưởng, khi nào ta mới đánh lại.”

Nhưng Cố Tu Qua không xin được lệnh cho phép đánh lại, dù có thêm bao nhiêu ngày nữa thì vẫn phải thủ.

Hôm nay giờ ăn cơm đã điểm, nhưng Cố Tu Qua vẫn ngồi xõm trước kính viễn vọng nhìn xem tình hình quân Nhật ở đằng bên kia. Quân Nhật vừa bắn một trận sang, hôm nay nghỉ ngơi, từ đây có thể thấy được khói bếp lượn lờ, bọn họ cũng đang bắt đầu làm cơm. Luru Văn đi tới vỗ vỗ vai Cố Tu Qua: “Đoàn trưởng, đi ăn đi đã.”

Cố Tu Qua nói: “Em đi lấy cho anh, anh ăn ở đây.”

Thế là Luru Văn ra ngoài giúp gã lấy cơm về.

Cố Tu Qua vừa ăn cơm vừa nhìn kính viễn vọng, Luru Văn cười khỏ nói: “Nhìn gì chứ, chúng không đánh tới đâu.”

Cố Tu Qua đặt mông ngồi xuống đất, như có điều suy nghĩ hỏi: “Nếu chúng ta đánh tới thì sẽ thế nào nhỉ?”

Luru Văn giật mình nhìn gã: “Đoàn trưởng? Nhưng cấp trên...”

Cố Tu Qua cười cười, nói: “Cũng không phải lần đầu tiên anh trái lời cấp trên. Em muốn đánh không?”

Luru Văn trầm mặc một hồi, nói: “Nếu đoàn trưởng nắm chắc được phần thắng. thì đánh.”

Cố Tu Qua thờ dãi, thấp giọng nói: “Không. Nhưng nếu không đánh, hướng gió sẽ thay đổi.”

Luru Văn lại trầm mặc hồi lâu, sau đó nhẹ giọng nói: “Đoàn trưởng, dù thế nào đi nữa thì em vẫn sẽ theo anh. Em theo chân anh đánh từ Đông tới Tây. Nhưng càng đánh em càng cảm thấy, có thể đánh càng ít càng tốt, chỉ ít mỗi trận ta đánh đều chắc chắn nó có ý nghĩa.”

Cố Tu Qua nhẹ giọng lặp lại: “Đánh sao cho nó có ý nghĩa.”

Luru Văn gật đầu: “Đánh sao cho nó có ý nghĩa.”

Cố Tu Qua lại cầm kính viễn vọng nhìn thoáng qua phía đối diện, lẩm bầm nói: “Nhưng có thể đuổi giặc về thì càng có ý nghĩa hơn.”

Vào buổi đêm, lính họ ngủ trong lô cốt. Hắc Cầu làm nhiệm vụ gác đêm trong chiến hào. Hắc Cầu ngồi xõm cầm kính viễn vọng nhìn sang doanh trại của giặc ở phía đối diện, bốn bề yên tĩnh, có lẽ Nhật cũng đang ngủ rồi. Lại là một buổi tối bình thường.

Trong bóng đêm, Hắc Cầu sờ sang người bên cạnh, người nọ sờ sờ rồi nắm lại bàn tay hần.

Hắc Cầu ngồi xõm quay lưng về phía chiến hào, vuốt ve bàn tay Diệp Vinh Thu, nhỏ giọng gọi: “A Bạch.”

Diệp Vinh Thu khẽ đáp một tiếng. Hắc Cầu quay đầu nhìn thoáng qua phía đối diện, nhân lúc bốn phía không có người, tiến lên hôn môi Diệp Vinh Thu. Chỉ trong bóng đêm không người họ mới có thể thân mật với nhau. Nhưng dù có vậy, Diệp Vinh Thu vẫn rất căng thẳng, hôn một thoáng rồi tránh ra, quay đầu nhìn xung quanh, sợ bị người khác nhìn thấy.

Hắc Cầu ôm súng trường dựa vào vách chiến hào, nhìn trận địa ở phía xa xa, lo lắng thở dài: “Người ta trộm kiếp phù du nửa ngày nhân, ta trộm kiếp phù du hôn một cái, thật không dễ dàng gì.”

Diệp Vinh Thu dở khóc dở cười. Nhưng Hắc Cầu nói vậy cũng chỉ nói đùa mà thôi, giờ hần phải gác đêm, sẽ không lơ là nhiệm vụ, giờ có cho hần một phòng lớn hần cũng không ngủ. Họ đều biết bây giờ cái gì mới là quan trọng, chuyện quan trọng là chuyện tốt nhất họ có thể làm, giờ bảo vệ son hà sau lưng thái bình thì mới có thể đổi lấy tháng ngày bình an bên nhau.

Diệp Vinh Thu nhặt khẩu súng trường dưới đất lên, nói: “Tôi đi nơi khác nhìn.”

Hắc Cầu vỗ vỗ mông anh: “Đi đi.”

Diệp Vinh Thu ào nảo đẩy tay hần ra, trông thấy nụ cười vì vừa được ăn đậu hũ trên môi Hắc Cầu cũng không nhịn được mà cười theo, sau đó lần tìm đường để đi sang chiến hào bên kia tuần tra.

Hắc Cầu quay về vị trí làm nhiệm vụ, như bình thường nhìn tới lui khắp nơi, tùy thời chuẩn bị, gặp tình huống gì sẽ lập tức báo cho mọi người. Nhưng đêm nay vô cùng an tĩnh, vẻ như sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Đột nhiên, Hắc Cầu thấy trên đỉnh núi phía Đông Nam nơi quân doanh Nhật đang chiếm đóng có thứ gì đó động đậy. Trời rất tối, hần nhìn không rõ lắm, chuyện xảy ra trong chớp mắt, hần còn hoài nghi mình nhầm rồi, sau đó hần lại nhìn chăm chăm đỉnh núi một hồi, phát hiện hình như bên kia có động tĩnh

bất thường.

Hắc Cầu vội vã nhắc kính viễn vọng lên nhìn về đỉnh núi phía bên kia, lò mò thấy trong rừng cây có bóng đen đang chuyển động. Hắc Cầu không khỏi kinh hãi, nghĩ là giặc Nhật lên núi, không biết họ làm gì, vội vã đặt ống kính xuống chạy vào trong lỗ cốt.

Cố Tu Qua đã ngủ, Hắc Cầu chạy đến bên cạnh gã, lay lay người gã dậy: “Đoàn trưởng, đoàn trưởng, mau tỉnh lại đi.”

Cố Tu Qua ngủ không say lắm, Hắc Cầu vừa lay đã tỉnh lại, mắt mấy giây để định thần: “Sao, có chuyện gì?”

Hắc Cầu nói: “Giặc lên núi!”

Cố Tu Qua cả kinh: “Lên núi? Núi nào?” Nói rồi lập tức đi về phòng đặt kính viễn vọng. Hắc Cầu chỉnh ống kính viễn vọng về phía đỉnh núi đối diện. Cố Tu Qua tiến tới nhìn qua, chỉ thấy đỉnh núi yên tĩnh, không có gì bất thường cả. Đang cảm thấy kì quái, đột nhiên một chuỗi súng bắn ‘pằng! pằng!’ vang lên, phá vỡ sự yên lặng của đêm tối. Tiếng súng từ đằng xa truyền đến, xuyên qua vách lỗ cốt dày lớp lớp, truyền vào trong tai Cố Tu Qua thì nghe nhẹ như tiếng mở nắp bình, vậy nhưng Cố Tu Qua cảm thấy âm thanh đó giống như bom nổ bên tai, người run mạnh một cái.

Hai giây sau, giọng Cố Tu Qua vang lên từ các ống loa đặt trong lỗ cốt: “Tình huống khẩn cấp! Các ban vào chỗ! Lập tức chuẩn bị chiến đấu!”

.

.

M: Nhiều bạn đầu truyện không thích, thậm chí là ghét mều Tiểu Bạch, giờ các bạn đã thay đổi suy nghĩ chưa , mều Tiểu Bạch yêu vào cái ôn nhu thấy rõ luôn Sinh Sinh quen viết chủ công mà truyện này miêu tả thay đổi diễn biến tâm lý cho Thu Thu quá tốt

Còn có, xưng hô của Cố Lưu sẽ là ‘anh-em’ khi ở riêng, còn khi có người sẽ xưng hô ‘tôi-cậu, tôi-anh’ Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

CHƯƠNG 78.

Giăng co gần thàng trời, cuối cùng trận chiến kịch liệt lại bắt đầu rồi. Chỉ là lần này, trung tâm giao chiến không phải ở chỗ Cố Tu Qua bọn họ mà ở đỉnh núi phía đối diện.

Lính trong đoàn đêm hôm khuya khoắt bị gọi dậy, khăn trương cầm vũ khí của mình lên chuẩn bị nghênh chiến, tiếng bắn nhau từ xa xa vọng lại khiến họ vừa căng thẳng vừa mờ mịt —— trung tâm giao chiến không phải ở chỗ bọn họ.

Diễn Cường ôm súng máy đợi một lúc nhưng chẳng thấy gì, buồn bực nhắm ống bắn về phía đỉnh núi đối diện: “Chuyện gì đây? Giặc tự đánh nhau à?”

Bi Hồ hả hê nói: “Nội chiến sao? Càng tốt!”

Hắc Cầu vẫn cầm kính viễn vọng nhìn xem tình hình ở phía đối diện, một lát sau nói: “Hình như không phải đâu.”

Từ khi tiếng súng vang lên, phía đối diện bắt đầu xảy ra hòa loạn. Lính họ nhìn qua kính viễn vọng thấy có người đang đứng trên núi đốt thùng dầu rồi đẩy xuống chân núi, nhưng còn chưa kịp đẩy thùng dầu đã bị giặc Nhật bắn nổ, thùng dầu vỡ ra nổ tung, mọi người đứng quanh vì sóng nhiệt quá mạnh mà ngã xuống, cũng không dậy được nữa.

Nhưng ngay sau đó lại có người đốt thùng dầu tiếp tục đẩy xuống chân núi, quân Nhật điên cuồng bắn phá hòng ngăn cản, nhưng không sao cản nổi, thùng dầu rơi xuống doanh trại Nhật, nổ tung không ít người.

Khác với cảnh tượng náo loạn trên đỉnh núi, trong lỗ cốt vô cùng an tĩnh, mọi người nhìn chăm chăm, nghĩ không ra đây là thần binh nơi nào giăng xuống cùng giao chiến với giặc Nhật. Chỉ có nhịp thở Cố Tu Qua mỗi lúc một gấp, gân xanh trên trán giật giật: Gã rất rõ, đây chính là kế hoạch tiến công của gã, để có kế hoạch tiến công này, gã và đám Lưu Văn Quách Vô không ngừng chỉnh rồi lại sửa, nhưng bởi vì không có cách nào giảm tỉ lệ thương vong xuống tối thiểu, cũng chưa có được sự cho phép của cấp trên nên không thể tiến hành. Lưu Văn và Quách Vô là hai người trợ thủ gã tin cậy nhất, trừ họ ra, gã còn từng say rượu lỡ tiết lộ kế hoạch này với một người —— người đó không ai khác chính là Trương Tiểu Miêu.

Lưu Văn đặt ống nhòm xuống, do do dự dự nhìn Cố Tu Qua: “Đoàn trưởng, hình như là... quân cách mạng.”

Cố Tu Qua cắn chặt răng, vài giây sau mới hỏi: “Có chừng bao nhiêu người.”

Lưu Văn đưa kính viễn vọng sang cho gã nhìn: “Có không ít, chỉ ít... không chỉ có mấy người kia.”

Cố Tu Qua nắm tay thành nắm đấm mà siết chặt. Không nghĩ ngợi gì nữa, gã đã bị gạt. Có lẽ không nên nói là bị gạt, mà là phản bội thì đúng hơn? Đám Trương Tiểu Miêu kia cũng không phải dân bình bình thường, giờ ở đỉnh núi phía đối diện kia chính là quân vũ trang cách mạng, là quân đội chính quy! Tâm tình Cố Tu Qua lúc này đây vô cùng hỗn loạn, mà tận cùng của hỗn loạn chính là sự phẫn nộ, cảm giác phẫn nộ này cũng có một ít ‘giận chó đánh mèo’, bởi vì hắn không chỉ tức giận với mình đám người đó.

Bên kia giao chiến vô cùng kịch liệt, những tiếng nổ lớn không ngừng vang lên, chỉ có một vài thùng dầu là rơi được vào quân doanh Nhật, số còn lại đều nổ tung giữa đường, thậm chí còn có thùng chưa kịp châm lửa đã bị giật bắn nổ khiến chính quân họ bị thương. Cảnh tượng chiến tranh này từng diễn ra trong đầu Cố Tu Qua hàng trăm hàng ngàn lần, gã biết kế hoạch này có bao nhiêu khó, phương án này địch thương mười thì ta thương tám, thậm chí ngược lại địch thương tám thì ta thương mười. Lúc này, cảnh tượng vốn chỉ có trong đầu gã hiện rõ mồn một trước mắt, đám người kia đang biến trận chiến thảm khốc thành sự thật.

Bởi Cố Tu Qua không hạ lệnh nên mọi người đều phải nín thở nhìn, tâm tình mờ mịt bao phủ toàn bộ lô cốt. Có người tầm tắc kêu một tiếng, không biết là đang bức mình hay đang ước ao được như họ.

Hắc Cầu đi tới bên người Cố Tu Qua, cắt đứt sự phẫn nộ trong lòng gã: “Đoàn trưởng. Chúng ta có nên giúp hòa lực cho họ không?”

Thoạt nhìn Cố Tu Qua rất uể oải, gã dựa lưng vào lô cốt, một lát sau mới thấp giọng nói: “Cho nửa quân số đi đánh.” Sau đó gã khôi phục tinh thần, ra lệnh qua ống loa: “Giúp bọn họ! Nửa quân số đi giúp bọn họ.”

Rầm! Rầm! Rầm! Quân đoàn phía Tây cuối cùng cũng góp sức trong trận chiến sự này.

Đây là một trận chiến vô cùng ác liệt, bắt đầu từ hừng đông mà mãi đến rạng sáng mới kết thúc. Quân vũ trang cách mạng không ngừng châm thùng dầu, theo hướng gió mà đổ về phía doanh trại Nhật, đúng là doanh trại Nhật có xảy ra hỏa hoạn, nhưng mức độ hỏa hoạn không lớn như họ dự đoán, mười mấy phút sau lửa đã bị dập tắt, chỉ một phần nhỏ quân doanh là bị thiêu hủy, quân Nhật so với họ nghĩ còn mạnh hơn, mà họ cũng hao tổn nhiều hơn so với dự đoán. Đây là một trận chiến vô cùng ác liệt, vô cùng tàn khốc.

Sau khi trận chiến kết thúc, quân vũ trang cách mạng vội vã bỏ chạy, có rất ít người còn sống sót, quân Nhật không ngừng theo sát, đến khi Cố Tu Qua ra lệnh quân họ yểm hộ lửa đạn cho nhóm người sống sót kia thì họ mới có thể bình yên rút lui.

Hai ngày sau, Trương Tiểu Miêu lại đi tới, Cố Tu Qua thấy Trương Tiểu Miêu, khựng lại trong mấy giây, sau đó à một tiếng nở nụ cười: “Mệnh lớn nhỉ.”

Trương Tiểu Miêu còn chưa kịp mở miệng, gương mặt lập tức tái nhợt đầy kinh ngạc —— Cố Tu Qua rút khẩu súng bên hông ra, hướng về huyết thái dương cậu.

Cố Tu Qua mặt không đổi sắc nói: “Cậu là quân cách mạng.”

Trương Tiểu Miêu ngậm ngừng một lúc, sau đó nhỏ giọng nói: “Mới đầu thì không, sau này bọn em mới gia nhập cùng bọn họ.” Cậu ngừng một chút, hỏi Cố Tu Qua: “Anh ghét họ sao?”

Cố Tu Qua bật cười một tiếng: “Hồi còn ở Đông Bắc, tôi xuất thân từ hồ tử, tôi nhập ngũ chỉ vì muốn đánh đuổi giặc, cậu nói xem tôi ghét họ hay không?”

Trương Tiểu Miêu mờ mịt nhìn khẩu súng trong tay gã: “Vậy anh..”

Cố Tu Qua ấn súng vào đỉnh đầu cậu, Trương Tiểu Miêu bị ép phải cúi người xuống. Cố Tu Qua nói: “Nhưng tôi ghét bị người khác gạt.”

Trương Tiểu Miêu ngậm ngừng nói: “Em... Em không muốn lừa anh, em... em chỉ muốn đánh đuổi giặc.”

Cố Tu Qua cười, lại nói: “Kết quả thế nào?”

Trương Tiểu Miêu thử cười cười với gã, dè dặt nói: “Đoàn trưởng, kế hoạch của anh cũng không tốt lắm, gác gác trên đỉnh núi Đông Nam rất gắt gao, thủ trưởng bọn em nói nếu có thể đào hầm chui vào chân núi đánh họ không kịp trở tay là tốt nhất, nhưng không có thời gian, bọn em không còn cách nào là dương đông kích tây đánh lên mà lên núi, tiếc là giặc quá cảnh giác...”

“Ồ!” Cố Tu Qua nói: “Tôi không lập được kế hoạch tốt, lỗi tại tôi cả. Lần sau tôi làm cho cậu bản kế hoạch chu đáo cẩn thận hơn để cậu đi đánh được không?”

Trương Tiểu Miêu thành thật nhìn gã: “Được ạ.”

Cố Tu Qua lấy báng súng đập mạnh vào đầu cậu, Trương Tiểu Miêu bị đau, ôm đầu ngồi xồm xuống. Cố Tu Qua càn dí nòng súng vào sát đầu cậu, Trương Tiểu Miêu nghe thấy tiếng lên đạn, sợ đến ngồi xuống đất. Cậu thấy rõ biểu tình Cố Tu Qua lúc này, lần này vị đoàn trưởng quốc quân giận thật rồi, không phải đùa với cậu nữa, không nghĩ ngợi chút nào, lát nữa Cố Tu Qua sẽ thực sự bóp cò súng. Nhưng cậu vẫn thử liếc một phen hỏi: “Có phải... có phải anh đồ kị với bọn em. Bọn em đã đánh theo kế hoạch anh lập ra. Nhưng đó là bởi anh không chịu đánh..”

Cố Tu Qua mặt không đổi sắc nhìn chòng chọc cậu ta một lúc lâu, khẩu súng bên đầu Trương Tiểu Miêu dịch ra một chút, nói: “Cút! Đừng để tôi thấy cậu nữa!”

Trương Tiểu Miêu nuốt nước miếng, còn muốn nói gì đó, nhưng trông thấy ánh mắt lạnh lùng của Cố Tu Qua, cậu nói không nên lời, cuối cùng ỉu xiu rồi khỏi quân doanh.

Cố Tu Qua không nói gì quay về lô cốt, tới giờ cơm, nhóm đầu tiên đi ăn, còn một nhóm khác ở lại canh trước lô cốt. Nhưng Cố Tu Qua lại cho tất cả mọi người đi ăn, một mình gã ở lại. Mọi người có thể nhìn ra tâm sự trên gương mặt đoàn trưởng, biết gã cần yên tĩnh một lúc nên tất cả đều rời đi.

Lưu Văn đi được vài phút, sau đó mang cơm về cho Cố Tu Qua.

Cố Tu Qua nhìn thoáng qua, nói: “Cứ đặt ở đây đi, anh ăn sau.”

Lưu Văn ngồi xuống bên cạnh gã: “Đoàn trưởng, có phải anh đang nghĩ, nếu trận này chúng ta đánh thì đã tốt rồi?”

Cố Tu Qua im lặng, từ chối cho ý kiến.

Lưu Văn khề thờ dài, nói: “Kết quả của bọn họ càng khiến em nghĩ, nếu không cảm thấy trận đánh đó có ý nghĩa thì không nên đánh.”

Cố Tu Qua lắc đầu, ngồi bên cạnh kính viễn vọng, ngẩn người ra nhìn chằm chằm về doanh trại phía đối diện.

Lính ở hậu phương lô cốt ăn cơm cũng rất trầm mặc, sau chiến sự lúc rạng sáng, bầu không khí trong quân doanh có vẻ nặng nề hơn ngày thường nhiều, trong lòng ai cũng có tâm sự. Không biết ai là người đầu tiên nhắc đến quân cách mạng cộng sản, Điền Cường mất hứng hét lớn: “Đừng nói về bọn cách mạng kia nữa! Bọn mù đó thì biết đánh đấm gì, vốn là chúng ta đánh mới phải!”

Lý Nhất Vượng hừ lạnh nói: “Hay cho câu nói kia. Nếu chúng ta đánh sẽ không bết bát như vậy.”

Thiệu Hoa nhỏ giọng nói: “Nhưng tốt xấu gì cũng đều là đánh giặc mà.”

Bì Hồ không nói gì, anh liếc mắt nhìn Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu, chỉ thấy hai người họ đều cúi đầu tự ăn đồ của mình, không phát biểu ý kiến gì.

Cơm nước xong Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu từ hào thông quay về. Đến khi chỉ còn hai người họ, cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng nói: “Họ đánh cũng không tồi.”

“Hừ?” Hắc Cầu nhìn anh.

Diệp Vinh Thu do do dự dự hỏi hần: “Nếu bọn họ không đánh, cậu nghĩ trận này chúng ta có nên đánh không?”

Hắc Cầu chậm rãi lắc đầu: “Thật ra em cũng hy vọng có thể đánh lại, nhưng khi thấy họ đánh ra nông nổi ấy, em lại cảm thấy đoàn trưởng không dẫn chúng ta đi là đúng đắn.”

Diệp Vinh Thu thấy hần đồng quan điểm, thở phào nhẹ nhõm, nói: “Nếu họ không đánh, tôi cũng không biết trận chiến kia sẽ khó khăn như vậy, tôi không hiểu được, rốt cuộc họ là thắng hay là bại. Họ bị chết nhiều người như vậy, bị đánh thảm tới như vậy, trong khi doanh trại Nhật chỉ bị đốt vài cái, như vậy có đáng không?”

Hắc Cầu nhìn anh bằng ánh mắt thâm trầm, sau đó vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt tóc anh. Trận đánh vừa rồi thực sự khiến hần chấn động, tuy rằng mấy tháng này hần đã trải qua không ít trận đánh, có thắng mà cũng có bại, nhưng phần lớn đều là địch kẻ lười lè đến cổ mới phản kích, giờ tình thế như này, cơ hội có thể chủ động đánh là rất hiếm hoi. Bởi vậy nên hần từng mong Cố Tu Qua có thể dẫn họ đi phản kích một lần rồi thắng Nhật đây huy hoàng. Nhưng mà nhóm hồng quân kia làm hần nhớ đến cái chết của Mã Lâm. Trốn trong lô cốt gần một tháng, hần gần như quên mất bản chất chiến tranh hung tàn tới cỡ nào. Phần lớn thời gian chiến tranh đều là mạng đổi mạng, hơn nhau ở chỗ đổi nhiều hay ít, nhưng chiến hữu và địch sao giống nhau mà đặt lên bàn cân so sánh? Cho dù sự mất mát của một chiến hữu có thể đổi lấy hàng trăm tên địch thì có mấy ai nguyện ý muốn đổi, huống hồ, hiện thực lại ngược lại. Hắc Cầu từng ở phe chủ chiến, hần không sợ chết, hần nguyện ý dùng tính mạng mình để đổi lấy sự bình yên cho tổ quốc, cho đồng bào, hần cảm vũ khí lên là vì chính bản thân hần muốn bảo vệ, nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến đồng bào mình bị nổ đến nát vụn khiến hần rơi vào trầm tư. Giả như người chết kia không phải là hần mà là Diệp Vinh Thu thì sao? Cho dù một Diệp Vinh Thu có thể đánh đuổi một quân đoàn Nhật nghiêm chỉnh thì sao? Kết quả vẫn cứ là không đáng. Huống chi đánh đổi cả Diệp Vinh Thu, đám Bì Hồ, Điền Cường.. cùng tính mệnh của những người chiến hữu khác mà chỉ có thể diệt được mấy tên địch quèn, một trận đánh như vậy liệu có đáng để đánh không? Đáp án vẫn là phủ định. Nhưng bị tấn công nếu không chống cự thì sẽ bị tiêu diệt, vậy nên đánh hay không đây? Vậy như nào mới nên đánh, như nào mới không nên đánh đây? Hắc Cầu chợt thấy mặt mũi.

Sau hôm ấy, Trương Tiểu Miêu cũng không quay lại nữa. Cố Tu Qua phái đặc vụ đi điều tra về hồng quân Trung Quốc. Đặc vụ trở về báo tin cho gã biết, từ trước tới giờ hồng quân Trung vẫn không ngừng gây phiền phức cho quân Nhật, nhưng đều là mấy trò quấy nhiễu không nên chuyện. Thi thoảng họ đánh thắng, khiến quân Nhật gặp chút phiền toái, thi thoảng họ đánh thua, bị quân Nhật diệt ngay tại chỗ.

Lại qua vài ngày, quân Nhật vẫn giữ trầm tĩnh đột nhiên phát động tiến công toàn diện về phía lô cốt.

.o.

M: Như đã giải thích ở vài chương trước. Trong lúc kháng Nhật, ở Trung vẫn âm thầm xảy ra nội chiến Quốc Cộng (quốc dân vs cộng sản). Bạn nào xem hay đọc qua tư liệu về thời dân quốc TQ thì sẽ biết, hai phe này tuy cùng chống Nhật nhưng lại hoạt động độc lập. Mỗi bên đều có bộ phận tình

báo và quân đội riêng (tuy có khi họ cùng chung một nhiệm vụ nhưng vẫn làm việc độc lập). Lúc bấy giờ TQ đang theo quốc dân đảng nên phe cộng sản chỉ được hoạt động trong âm thầm. Mãi đến năm 35, 36 hai phe mới tạm thời liên minh với nhau để chống Đế quốc. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

CHƯƠNG 79.

Cuộc tiến công toàn diện của Nhật bắt đầu lúc xế chiều, khi đó quốc quân vừa mới cơm nước xong xuôi, ưỡn căng bụng câu được câu chăng nói chuyện cùng nhau.

Diễn Cường lấy cọng cỏ xia răng, thở dài than: “Cuộc sống như này thật nhàm chán.”

Bi Hồ làm bầm nói: “Cuộc sống như này, cũng không có gì là không tốt.”

Có lô cốt vững chắc làm yểm hộ, bọn họ không phải dùng huyết nhục để đỡ lấy mưa bom bão đạn của giặc Nhật. Thời gian này tuy hai bên vẫn đang giằng co đối chọi, nhưng phần lớn thời gian đều rất an nhàn. Nhưng an nhàn càng lâu, cảm giác bất an và sốt ruột càng lớn, bởi vì ai cũng biết —— chiến tranh vẫn chưa kết thúc.

Kể đó không ai nói gì. Diệp Vinh Thu mất tập trung từ buổi sáng, cầm cây súng trường lên lau lại lần thứ mười ba. Hắc Cầu cầm súng đứng lên, như mọi khi nhìn qua kính viễn vọng ở chiến trường Nhật phía đối diện.

“Rầm!” Đột nhiên một tiếng nổ tung truyền đến, mặt đất rung lên, bụi tường trên lô cốt lại rơi xuống.

Bi Hồ phui bụi rơi trên sống mũi, liếc mắt: “Lại tới rồi, lại tới rồi!”

Pháo kích đối với đám lính cũ bọn họ mà nói chẳng có gì đáng kể, bọn họ chỉ cần nấp trong ‘mai rùa’ tìm một góc an toàn mà trốn đi, việc duy nhất cần phải làm là nhẫn nại. Thoạt đầu, quân Nhật tấn công họ sẽ phản kích lại, nhưng dần dà, số lần Cổ Tu Qua hạ lệnh cho họ phản kích càng lúc càng ít, bởi vì đạn không còn dư bao nhiêu, nếu tiếp tục như vậy, cho dù có mai rùa bọc thép vững chãi thì vẫn khó tránh khỏi việc rơi vào cảnh đạn tận lương tuyệt. Sau khi giặc Nhật tấn công xong họ sẽ đi thu dọn thi thể của những chiến sĩ bất hạnh, bình thường tổn thất không quá lớn, nhưng vẫn có ngoại lệ —— hôm qua đạn pháo Nhật bắn trúng một chiến phòng pháo, đài chiến phòng pháo vốn không có nhiều nay lại mất đi một cái, đồng thời năm người lính khác bị nổ chết, chuyện này khiến tinh thần Cổ Tu Qua sa sút cả ngày trời. (Đạn tận lương tuyệt: hết đạn hết lương thực)

Nhưng lần này khác với những lần khác.

Mấy giây sau, Hắc Cầu đột nhiên hô lên: “Có người!”

Nhóm lính đang ngồi chồm hổm trong góc tranh nhau tiến lên chỗ súng máy nhìn ra phía bên ngoài: “Giặc tới?”

Quả nhiên bãi đất trống trước lô cốt xuất hiện bóng người. Tình cảnh trước mắt rất kì quái, quân Nhật chưa từng tiến công một cách lộ liễu như vậy, nơi này trống trải không có gì làm vật che chắn, đáng nhẽ ra bọn chúng phải khom lưng cúi người, trên quân trang và nón nên cài lá để ngụy trang, nhưng lúc này đây, lính quốc quân bọn họ chỉ thấy một loạt người đứng thẳng tắp, giống như đang muốn làm bia ngắm.

Bi Hồ liếc mắt nhìn một cái, buồn bực nói: “Bọn nhãi đó tới đầu hàng à?”

Tay súng máy nhanh chóng điều chỉnh tiêu cự ống ngắm, lúc ống ngắm nhắm tới người xuất hiện trên bãi đất trống —— mọi người im lặng không ai dám nổ súng.

Đứng dàn hàng ngoài lô cốt kia, cả đoàn lính họ đều quen mặt, ở giữa chính là Trương Tiểu Miêu, bên cạnh còn có Vương Lão Nhị, Lưu Lão Tam, đám Cường Tử, nhưng không phải họ đang hướng về phía lô cốt công kích, thực tế, thậm chí họ còn không thể tự mình di chuyển —— bọn họ bị trời cứng tay chân trên giá gỗ, quân Nhật đang từ từ đẩy họ đi tới.

Đám Trương Tiểu Miêu lúc này đây khiến bọn họ cảm thấy xa lạ, bởi trên người họ không còn là mấy bộ thường dân rách tơi bị chấp vạ nửa mà thay vào đó là quân phục —— bộ quân phục màu xám tro không mới mà cũng chẳng cũ. Quân trang của hồng quân hiển nhiên không phải do Nhật thay, thậm chí nhóm Hắc Cầu còn có thể tưởng tượng được tâm tình của đám Trương Tiểu Miêu khi mặc bộ quân trang này. Họ chuẩn bị kĩ càng cho một trận chiến oanh oanh liệt liệt, hoặc là chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng của đời mình, họ không muốn mình đến chết cũng không có chỗ thuộc về nên đã khoác lên mình bộ quân phục. Nhưng sau khi mặc xong, đúng như suy đoán, họ bại trận, cuối cùng bị giặc Nhật bắt, nhưng giặc không vội giết chết họ, mà lại dùng cách không ai tưởng tượng ra, đưa họ ra chiến trường một lần nữa.

Súng máy và pháo binh không ai dám nổ súng, cứ trơ mắt nhìn quân Nhật bước mỗi lúc một gần về phía lô cốt, nhóm súng trường rời lô cốt, đi vào chiến hào ngồi trầm mặc, bởi đoàn trưởng chưa hạ lệnh cho họ.

Giã gỗ đang bị đẩy đột nhiên dừng lại, quân nhân Nhật cười gần đi lên. Nhóm Hắc Cầu không cần nhìn cũng biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, loại chuyện này trước đây họ cũng từng nghe qua, hồi chiến tranh ở Tùng Hồ, quân giặc bắt một nhóm nữ y tá đi, trước chiến trận làm trò trước mặt quân nhân Trung Quốc, chúng rạch khuôn mặt của các cô rồi treo người lên giá, trước mặt lính Trung ra sức hành hạ đồng bào của họ, không có gì tàn nhẫn hơn loại chuyện này.

Lưỡi lê đâm vào thân thể Trương Tiểu Miêu, qua ống ngắm có thể thấy lưỡi lê xoay tròn trong thân thể cậu ấy, nếu may mắn, ngay từ cái đâm đầu tiên ‘được’ ngắt đi, hoặc ‘được’ chết, như vậy sẽ không có cảm giác gì, bởi nếu vẫn còn sống, cảm giác đau đớn sẽ ăn sâu tận xương tủy. Trương Tiểu Miêu đang cố gắng chịu đựng, hoặc có lẽ cậu đã không còn sức để gào, khi con dao nhỏ khoét một miếng thịt trong người cậu đi ra, cả người cậu run lên, nước mắt chảy ròng nhìn lên trời.

Đột nhiên Diệp Vinh Thu nhớ tới một ngày nọ, Trương Tiểu Miêu cười cười vui vẻ nói đạn pháo trên chiến trường không có mắt, sẽ không bắn trúng người cậu. Nhưng may mắn không theo con người ta cả đời, chiến trường là nơi đầy áp khổ đau tàn nhẫn, vận khí có lớn đến đâu cũng sẽ hao dần hao mòn ở nơi này. Lần trước người khác xui xẻo, lần này đến lượt cậu ấy, rồi sau này nữa.. không biết sẽ là ai.

Khi con dao đâm vào thân thể Trương Tiểu Miêu lần thứ hai, cậu bắt đầu gào lên, có lẽ bởi khoảng cách quá xa, giọng cậu không thể truyền tới trong lô cốt, mọi người chăm chú nhìn khẩu hình cậu —— Cậu đang kêu, nổ súng đi! Nổ súng đi!

Cố Tu Qua dùng ống ngắm nhìn chuyện xảy ra trên chiến trường, chuyên chú đến độ thất thần, một cái chớp mắt cũng không có, gương mặt không lộ vẻ gì, khiến người ta hoài nghi liệu có phải gã đang ngắm bầu trời trống rỗng trên cao hay không.

Lưu Văn vỗ nhẹ vai Cố Tu Qua, Cố Tu Qua thần thờ quay đầu nhìn Lưu Văn, lại thần thờ quay đi tiếp tục nhìn giặc Nhật đang đâm dao vào cơ thể những người dân bình đẳng thương kia, còn bọn họ thì run rẩy, người co quắp.

“Pằng!”

Cuối cùng trong chiến hào cũng vang lên tiếng súng đầu tiên. Có người chịu đựng tới cực hạn, muốn giúp mấy người đồng bào đáng thương kia một tay, giúp họ mau chóng giải thoát. Nếu phát súng này không phải do Diệp Vinh Thu bắn, có lẽ sẽ chẳng có gì ngạc nhiên. Nhưng ngay cả khi Diệp Vinh Thu là người bắn, xung quanh cũng không ai ngạc nhiên cả —— thậm chí cả Hắc Cầu cũng vậy, lúc này không ai ý thức được kia là phát súng đầu tiên Diệp Vinh Thu thành công bắn ra trên chiến trường.

Nhưng mà cự ly quá xa tầm bắn, đạn không trúng bất cứ ai, rơi xuống mảnh đất rộng cách đó trăm thước. Nhưng phát súng này đã thức tỉnh được Cố Tu Qua, gã đột nhiên khôi phục thần trí, rồi ống ngắm, dịch tới bên người pháo thủ.

“Lên đạn.” Cố Tu Qua hạ lệnh.

“Báo cáo, đã lên đạn.” Tay pháo thủ run run.

Cố Tu Qua hỏi anh ta: “Nhắm bắn chưa?”

Pháo thủ có chút mơ hồ hỏi: “Nhắm vào đâu?”

Cố Tu Qua dùng ánh mắt kì lạ nhìn anh ta.

Tay pháo thủ càng run lên, anh ta vội vã nâng nòng pháo lên, ngắm về phía giá gỗ ngoài lô cốt.

Anh không đợi được mệnh lệnh của đoàn trưởng, bởi đoàn trưởng đã tự mình kéo chốt an toàn của quả pháo. Rầm một tiếng, phản chấn của pháo lực khiến Cố Tu Qua và pháo thủ ngã xuống mặt đất.

Bụi mờ qua đi, giá gỗ không còn nữa, không ai nguyện ý nhìn xem trong hố bom còn dư lại gì, quân Nhật cũng không cho họ cơ hội nhìn, tiếng đạn theo nhau tới, quân Nhật bắt đầu phát động tiến công toàn diện. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

CHƯƠNG 80.

Xe tăng và quân Nhật như lang đói, điên cuồng hướng về phía lô cốt mà công kích. Dưới mưa bom bão đạn, nhóm lính xung phong đầu tiên ngã xuống, nhưng nhóm lính thứ hai nhanh chóng tiến lên, xe tăng không sợ đạn mạnh như vũ bão, cứ như vậy mà xông lên trước, không cho quốc quân họ cơ hội để thở.

Cũng như những lần trước, có lô cốt vững chắc che chắn, quốc quân chiếm thế thượng phong ngay từ đầu. Quân Nhật lộ trên chiến trường phải chịu thương vong không nhỏ, nhưng không bao lâu sau, thế cục thay đổi.

Quốc quân tập trung hỏa lực thành công bắn hạ một xe tăng của địch, nhưng vẫn còn hai chiếc xe tăng khác đang tiến về phía lô cốt. Sức công phá của súng máy với xe tăng mà nói chỉ như gãi ngứa, họng súng của xe tăng nhắm về phía lô cốt, rầm một tiếng, đạn từ súng máy và đạn từ xe tăng bắn ra và vào nhau, hiển nhiên, súng máy bị nổ tung, vụ nổ lớn không chỉ cướp đi sinh mạng của những chiến sĩ yểm hộ mà còn tạo một lỗ hổng trên bê tông.

Pháo thủ vừa rồi bị Cố Tu Qua giành chỗ lập tức quay về vị trí của mình, anh ta không ngừng bắn pháo về phía quân địch, chỉ trong mấy phút mà số pháo anh ta bắn ra còn nhiều hơn số pháo họ trấn thủ ở nơi này hơn một tháng qua. Cố Tu Qua trước kia keo kiệt như Chu Bát Bì, nếu không phải giặc đã đến tận cửa, gãi chẳng nổi ‘mòi’ chúng pháo —— nhưng ai cũng biết vì sao gãi lại tiết kiệm như vậy.

Pháo binh thống kê số pháo vừa bắn ra, nôn nóng nói: “Đoàn trưởng, chỉ còn hai quả pháo.”

Từ lúc Cố Tu Qua tự mình ném pháo khai trận, gãi lại có chút ‘hồn bay phách lạc’. Cũng không phải vì tâm tư gãi không đặt trên chiến trường, mà bởi gãi đang mãi tìm cách, tinh thần tập trung đến đáng sợ, mặt không đôi sắc, ánh mắt sắc nhọn thể như có thể giết chết người, pháo nổ trước mặt mà mí mắt không động đến một cái. Lúc này gãi dùng ánh mắt đáng sợ kia trừng pháo thủ: “Đánh đi! Giữ lại đem lấy ra ăn à!”

Pháo thủ sợ hãi, không nói tiếng nào lên đạn, giữ pháo, bắn ra. Đạn pháo nổ dưới xe tăng, tạo thành một cái hố to. Một bên bánh xích xe tăng lọt xuống hố. Xe tăng tiến công chậm lại, nhưng rất nhanh đã có một tên lính Nhật chạy lên đặt ván lót ở dưới bánh xe tăng, xe tăng thuận lợi tiến ra, như điên như cuồng mà nhắm về phía lô cốt.

Bị ép nhập ngũ vài tháng, Diệp Vinh Thu đã trải qua hơn mười trận lớn nhỏ. Thật ra mỗi trận chiến, mỗi lần nhìn thấy những người chiến hữu của mình, thậm chí nhìn thấy giặc chết đi anh đều cảm thấy đây là trận đánh thảm thiết nhất anh từng trải qua, đời này không còn trận nào thảm thiết hơn thế nữa. Nhưng ngay sau đó, trận chiến tiếp theo lại khiến anh cảm thấy như vậy.

Mà trận chiến này, Diệp Vinh Thu cũng nghĩ, đây là trận chiến thảm khốc nhất anh từng tham gia. Thậm chí, nhiều năm sau này nghĩ lại, ý nghĩ đó vẫn đeo đuổi anh, cả người run lên, không muốn nhớ lại.

Họ rơi vào cảnh đạn tận lương tuyệt.

Sở dĩ hôm nay giặc Nhật dám khởi xướng tiến công, có lẽ bởi chúng đoán chắc quốc quân đã không được tiếp viện trong nhiều ngày, kho đạn sắp thấy đáy. Chiến trường này hăm chân chúng lâu lắm rồi, cái đoàn đáng chết này, cái lô cốt đáng chết này khiến chúng phải chịu nhiều thua thiệt lắm rồi, hôm nay nhất định chúng phải tiến công, nhất cổ tác khí mà diệt trừ cái đing trong mắt này. (Nhất cổ tác khí: “Một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái”)

Hết pháo, súng máy thì bị xe tăng bắn nát, quân Nhật tiếp tục ném pháo về phía lỗ thùng trên lô cốt. Lô cốt bền chắc tưởng chừng không gì có thể can phá cuối cùng cũng đã sụp.

Không còn đạn pháo và súng máy, lính phải chạy ra khỏi lô cốt, vào trong chiến hào, bắt đầu trận chiến gian khổ.

Điền Cường cời áo trên người xuống, vết lựu đạn xung quanh vào áo. Đám lính cũ đều biết anh muốn làm gì —— Lần trước Cố Tu Qua cũng dùng một túi lựu đạn để ngăn xe tăng Nhật tiến công. Lúc này, con quái vật bọc thép kia đã đi tới trước mắt, cách các chiến hữu của anh chỉ có vài phân.

Điền Cường lấy áo bọc hơn mười mấy quả lựu đạn, đang định bỏ ra khỏi chiến hào, Bì Hồ kéo một tay anh lại, giật bao lựu đạn từ trong tay anh: “Tôi đi cho!”

Điền Cường đáp anh vắng ra: “Đi cái đầu ông!”

Điền Cường bỏ ra ngoài chiến hào, chạy về phía xe tăng.

Trên chiến trường, tiếng đạn và tiếng bom không ngừng nối tiếp nhau khiến tai mọi người căn bản không phân biệt nổi đạn nào đang nổ ở nơi nào. Nhưng mắt họ có thể thấy rõ ràng, Điền Cường ôm một bao lựu đạn lớn, vừa bỏ ra khỏi chiến hào được hai bước, một chân anh như chột mất khí lực mà khụy xuống. Nhưng mà anh gào lên một tiếng lớn, tiếp tục chống đỡ, nhấc cái chân bên kia lên. Lại đột nhiên, cả người anh khựng lại, sau gáy.. máu bắn tung ra.

Điền Cường ngã xuống.

Diệp Vinh Thu ôm chặt khẩu súng trong tay, hé miệng muốn gọi, nhưng mãi không thành tiếng.

Nơi Điền Cường ngã xuống cách không xa chiến hào quốc quân là bao, chốc lát sau lựu đạn nổ tung, đừng nói là ngăn cản xe tăng Nhật, chỉ e, không ít quốc quân đã mất mạng. Hắc Cầu ném súng sang một bên, chống vào chiến hào toan nhảy ra, Diệp Vinh Thu như điên mà nhào tới, ôm chặt lấy chân hắn. Hắc Cầu cả kinh nói: “Anh làm cái gì đấy?!”

Diệp Vinh Thu không nói lời nào, ôm hắn không chịu buông tay. Diệp Vinh Thu lại quay trở về làm Diệp nhị thiếu gia ích kỷ ngày trước, anh mặc kệ nơi đây có phải chiến trường hay không, mặc kệ tiếp sau đây sẽ xảy ra chuyện gì, trong đầu anh chỉ có một ý niệm: Anh không nhà không cửa, không có cha

và anh trai để dựa vào, anh không thể để tuột mất cọng rom cuối cùng trong tay.

Diệp Vinh Thu không chịu buông tay, Hắc Cầu không thể nhảy ra ngoài nữa. Hắn quay về trong chiến hào, kéo Diệp Vinh Thu đứng sau mình, một lần nữa nâng súng lên, đợi thời cơ sẽ nổ súng.

Bi Hồ nhảy ra ngoài, chạy về phía Điền Cường vừa ngã xuống. Nhưng anh không kịp chạy đến bên Điền Cường, một viên đạn của quân Nhật bắn trúng bao lư đạn dưới thân Điền Cường. Bạo tạc xảy ra trong nháy mắt, một tia lửa tràn từ dưới thân Điền Cường ra, chỉ trong một giây ngắn ngủi đã khuếch trương biến thành quả cầu lửa lớn. Diệp Vinh Thu nhìn không chớp mắt, từng hình ảnh nhỏ in sâu vào đáy mắt anh. Điền Cường lập tức bị văng lên bầu trời, người đàn ông Đông Bắc cường tráng thân cao mét chín nay như trang giấy mỏng manh mà phiêu đảng giữa không trung, mãi đến khi ngọn lửa đuôi tới nuốt lấy anh, khiến cả người anh bị xé tan thành ngàn mảnh nhỏ. Bi Hồ đứng ngoài kia, không nằm xuống cũng chẳng hề né tránh, anh chưa từng ngưng chạy về phía Điền Cường. Bóng lưng anh vươn thẳng, không chút sợ hãi e dè. Có lẽ anh muốn lấy thân mình ngăn vụ nổ hướng về phía đồng đội, có lẽ anh đã quên cái gọi là hy sinh.

Chỉ vài tích tắc ngắn ngủi, Bi Hồ bị ánh lửa ngón lấy, không khí nóng lên, chất nổ hòa lẫn máu đỏ bắn vào trong chiến hào, cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng nhắm nghiền mắt lại.

Lưu Văn kéo lấy Cổ Tu Qua: “Đoàn trưởng, mau rút lui, rút lui đi!”

Cổ Tu Qua nhìn anh bằng ánh mắt xa lạ: “Rút lui?”

Lưu Văn run giọng nói: “Rút lui đi. Chúng ta hết đạn rồi, mau rút lui thôi.”

Dường như Cổ Tu Qua không hiểu anh đang nói gì.

Lưu Văn lập tức kéo Cổ Tu Qua rời khỏi mặt trận, Quách Vô giúp đỡ anh, hai người nhấc Cổ Tu Qua lên mà lui về. Cổ Tu Qua có chút mơ màng, tuy không gãy giữa nhưng ánh mắt gã vẫn dán chặt vào chiến trường.

Lệnh rút lui được phát ra, một tiểu đoàn nhỏ ở lại phía sau. Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu rời trận, lập tức có người lên thay. Hắc Cầu lui đến bên người Lý Nhất Vượng. Lý Nhất Vượng cũng nằm trong số tiểu đoàn rút lui, nhưng anh không động một chút nào, toàn bộ tinh thần đều tập trung trên chiến trường.

Hắc Cầu gọi một tiếng: “Lý doanh trưởng.”

Dường như Lý Nhất Vượng không nghe được. Cổ Tu Qua nói chỉ cần đến đoàn của gã, anh có thể ra chiến trường đánh đuổi giặc. Cổ Tu Qua đã làm được điều đó. Anh làm lính ba năm, nhưng chẳng được lên chiến trường lần nào. Một khi đã lên chiến trường, anh quyết không làm đào binh.

Hắc Cầu không nói gì nữa, lách người ra rời đi.

“Này!” Đột nhiên Lý Nhất Vượng cất tiếng gọi hắn.

Hắc Cầu quay đầu lại, ánh mắt Lý Nhất Vượng vẫn dán chặt ngoài chiến trường. Anh nói: “Nếu sau này có người hỏi cậu về tôi, hãy nói cho người đó biết, tôi là một người lính.”

Hắc Cầu nói: “Tôi hiểu rồi, anh là một người lính tốt.”

Lý Nhất Vượng không nói gì nữa.

Mấy chục người lính từ hào thông lui về phía hậu phương lộ cốt, rời trận địa họ đã trú đóng suốt một tháng qua, chặt vật rời khỏi chiến trường dẫm máu tanh và mùi thuốc súng.

.o.

Chu Bát Bi là tên một nhân vật trong tác phẩm “Gà gáy nửa đêm” của tác giả Cao Ngọc Bảo, nổi tiếng là vai nhân vật phản diện, còn được gọi là Chu Xuân Phú. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

CHƯƠNG 81.

Tiểu đội ở hậu phương ra sức chống đỡ, Cổ Tu Qua dẫn các anh em thân cận rút lui khỏi chiến trường, chắt vật trốn trong thôn trang gần đó.

Gã là đoàn trưởng của một đoàn hỗn tạp, vốn là biên chế trong tay kém các đoàn thường nhiều lắm, chẳng qua sau lần chinh biên có thêm đoàn Đinh Hoành Lỗi lưu lại, cho nên binh lực dưới tay gã tạm thời vượt qua biên chế phổ thông. Mà Phạm sư trưởng tuổi đã cao, có ý giao toàn bộ trọng trách lại cho gã, nên trận chiến này binh lực dưới tay gã lên đến con số mấy nghìn người.

Sau này Diệp Vinh Thu mới biết, mấy nghìn người thực tế vẫn chỉ là một đội ngũ rất nhỏ, mà địa phương nơi họ trấn thủ cũng không phải cứ điểm quan trọng. Trong nội bộ quốc quân đang đang có mâu thuẫn tranh giành lớn, binh đoàn hỗn tạp của Cổ Tu Qua trong mắt họ cũng chỉ là bia đỡ đạn mà thôi, cho nên bọn họ ở đây thiếu ý thức thực, luôn phải chiến đấu cô độc trên chiến trường, không được quân bạn giúp đỡ.

Thật ra trung ương đã sớm mặc kệ tiền tuyến này, không cho ngựa ăn cỏ lại muốn ngựa chạy, cho họ trú quân ở đây kéo dài thời gian, cũng không cho họ viện trợ, thật ra trong mắt quan trên họ đã là người chết từ lâu, chỉ muốn những con tốt thí mạng này hi sinh tính mạng để quân chủ lực ở hậu phương tranh thủ thời gian mà thôi.

Chuyện này, những quân nhân bình thường hiển nhiên không biết, nhưng đám quan trên chắc chắn hiểu. Dưới bối cảnh như vậy, quân nhân bất ngờ làm phản mà bỏ chạy là chuyện thường như cơm bữa, bình thường khi hai bên giao chiến, quân Nhật còn chưa đánh tới trước mặt, lính đã bỏ mặt trận chạy tán loạn, ghê tởm hơn, có những kẻ đầu hàng làm quân nguy, hướng nòng súng về phía người Trung Quốc.

Nhưng Cổ Tu Qua vẫn dẫn thủ hạ của mình đi trấn thủ ngoài chiến trường, dùng tính mạng mình để bảo vệ tiền tuyến. Bọn họ chỉ có mấy nghìn người, trận địa lại rất nhỏ, nhưng vẫn giữ chặt không buông. Đền quân chủ lực của trung ương cũng chưa chắc đã bảo vệ được như vậy, bọn họ can quân Nhật một tháng, ép quân Nhật điều xe tăng tới mới phá được lô cốt.

Một tháng này, rất nhiều người đã ngã xuống, cuối cùng chỉ còn vài chục người sống sót theo Cổ Tu Qua rút lui.

Mười mấy quân nhân bọn họ đã sớm mất liên lạc với tổng bộ, họ trấn thủ ở đây đã lâu lắm rồi, mà tổng bộ ở hậu phương đã sớm rút lui khỏi phía tây. Nếu không muốn thành tiểu đội không có người chỉ huy thì họ phải tìm tới các đoàn khác để gia nhập. Nếu như các đoàn khác gặp chuyện này, đại đa số lính mất chỉ huy sẽ tản ra tìm chỗ cội quân phục, mỗi người chạy một đường, về nhà tìm cha mẹ tìm người thân, thậm chí cũng có không ít người vào rừng làm cướp. Nhưng Cổ Tu Qua chưa nói giải tán, toàn đội không có ai bỏ đi.

Thôn dân gần đó đã sớm chạy nạn từ lúc mới giao chiến, chỉ còn vài người không muốn rời đi thì làm dân binh kháng Nhật, lúc này thôn trang vắng vẻ chỉ còn lại vườn không nhà trống, không thấy một bóng ai.

Quách Vô dẫn người vào một căn nhà trong thôn, tìm xem còn đồ gì có thể dùng được không —— họ vội vã rút lui khỏi chiến trường, vũ khí đều để lại cho tiểu đoàn ở lại, quân bị cũng không kịp mang đi, lương thực thì càng ít ỏi. Sau này nếu muốn tiếp tục hành quân, họ phải nghĩ được biện pháp sinh tồn.

Đám lính lấy trong nhà dân ra vài lõi ngô, vài đồ dùng như mũ nón, sau đó tập trung lại.

Đột nhiên một cậu lính chạy vọt ra từ trong nhà dân, lớn tiếng gọi: “Đoàn trưởng, dưới này có một cái hầm!”

Cổ Tu Qua dẫn Lưu Văn đi tới.

Đó là một căn nhà nát toang nhỏ hẹp, cửa gỗ lung lay sắp đổ, đẩy cửa ra đi vào, thấy bên trong là một gian tề xá, bên trong đủ cho năm sáu người nương thân. Loại phòng này chỉ sợ cho lương thực của quân đội vào cũng không đủ chỗ chứa. Trong phòng có một giường đá và một ngăn tủ gỗ cũ nát, trong hộc tủ có vài bắp ngô, củ khoai. Trên giường đá có trải chiếu, nhưng chiếc chiếu đã bị cậu lính kia cuộn lại —— vốn là họ muốn mang chiếu đi, không ngờ vô tình phát hiện dưới chiếu có một tấm ván gỗ di chuyển được, bên trong dĩ nhiên rộng rộng, lộ ra một cái miệng đen thui lù.

Cổ Tu Qua sai người dời tấm ván gỗ kia đi, phát hiện dưới giường đá có một thông đạo, đủ cho một người tiến vào. Phía dưới đen thui lù, không nhìn ra có gì. Gã lấy đèn pin chiếu thử xuống phía dưới, nhưng thông đạo quá sâu, không nhìn được gì cả. Vì vậy Cổ Tu Qua ngấm đèn pin vào miệng, bỏ quân nhu trên người xuống, tay vịn vào giường đá muốn chui vào.

Lưu Văn ngăn gã lại: “Đoàn trưởng, để tôi xuống xem cho.”

Cổ Tu Qua nhìn anh một cái, dịch ra khỏi giường đá, đưa đèn pin cho anh.

Lưu Văn chui vào thông đạo, một lát sau rầu rĩ cất tiếng: “Dưới này có vũ khí.”

Cổ Tu Qua ghé vào thông đạo hỏi: “Mang ra đi.”

Thế là Lưu Văn ở dưới lần lượt đưa từng món đồ lên, đám lính ở trên lập tức đón lấy, chốc lát sau lấy ra được hơn mười khẩu súng và một ít thuốc nổ.

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu chen vào trong căn nhà nhìn, Diệp Vinh Thu thấy súng ống và đạn dược, lập tức tròn to mắt nhìn: “Đây là đồ của nhóm Trương Tiểu Miêu!” Hồi trước khi nhóm dân binh Trương Tiểu Miêu tới lô cốt đã từng đưa vũ khí của mình cho Diệp Vinh Thu xem qua, Diệp Vinh Thu còn giúp bọn họ sửa súng. “Quả dưa sứt” thoát trông rất nguy hiểm kia còn do Diệp Vinh Thu giúp họ cải tiến.

Cổ Tu Qua nghe thấy tên Trương Tiểu Miêu, người gã run nhẹ một cái, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại. Không nhiều người để ý, nhưng Hắc Cầu thấy rất rõ ràng.

Từ khi trận chiến kia bắt đầu, Cổ Tu Qua đã có chút là lạ. Tuy Hắc Cầu mới biết Cổ Tu Qua không bao lâu, nhưng mấy tháng này bọn họ sớm chiều ở chung, Hắc Cầu cũng đã hiểu được phần nào con người gã. Đoàn trưởng của họ gặp chuyện gì cũng đều trấn tĩnh tự nhiên, không chút e dè sợ hãi. Cũng bởi phần tính cách này mà thủ hạ của gã luôn răm rắp nghe lời, coi gã như ánh sáng chỉ đường trong lúc lạc lối. Nhưng từ khi Cổ Tu Qua bắn quả pháo kia về phía Trương Tiểu Miêu, sự ung dung bình thản trên người gã như có chút thay đổi. Hắc Cầu cảm thấy như gã đang cố kìm nén cảm xúc thật của mình, nhưng hắn không rõ vì sao. Vì Cổ Tu Qua rất thích Trương Tiểu Miêu? Hay như Lưu Văn đã từng nói, cho tới giờ Cổ Tu Qua chưa từng giết một tên lính đào ngũ nào, vì đã có quá nhiều người Trung Quốc phải chết rồi, gã không nỡ xuống tay... nhưng mấy giờ trước gã vừa bắn một quả pháo về phía Trương Tiểu Miêu.

Lưu Văn nói: “Chỗ này.. có lẽ là nơi hồng... dân binh giấu vũ khí.”

Cổ Tu Qua nhặt súng lên ước lượng, sau đó ném cho Diệp Vinh Thu: “Cho cậu năm phút, kiểm tra xem có bao nhiêu vũ khí có thể sử dụng được, có bao nhiêu đạn thích hợp với súng.” Nói rồi dẫn người ra ngoài.

Mấy phút sau, Diệp Vinh Thu ôm súng đi ra, đưa súng và đạn có thể sử dụng được cho Cổ Tu Qua. Cổ Tu Qua dùng ánh mắt dò xét nhìn mấy chục người vừa rút lui cùng gã, nhanh chóng phát vũ khí cho mọi người, còn mình thì dắt khẩu súng lục bên hông, sau đó dẫn mọi người tiếp tục đi.

Lưu Văn theo sát bên người Cổ Tu Qua, Cổ Tu Qua bất thường, anh cảm nhận được rõ ràng hơn bất cứ ai, cũng lo lắng hơn bất cứ người nào. Anh thấp giọng nói: “Đoàn trưởng, ta không có quân nhu, chỉ có ít người này, giờ nhanh chóng chạy về phía tây, tốc độ chắc chắn sẽ nhanh hơn giặc Nhật. Nhanh tới căn trước khi quân Nhật hội họp với quân bộ...”

Cổ Tu Qua quay đầu nhìn thoáng qua nhóm lính sau lưng mình, không để ý tới Lưu Văn, vừa đi vừa nhanh chóng lấy bản đồ hành quân ra nhìn. Ánh mắt gã dừng tại một điểm trên bản đồ, môi nhếch lên, cuốn bản đồ lại cất vào trong hộp.

Lưu Văn kêu lên: “Đoàn trưởng..”

Cổ Tu Qua nhìn anh, ánh mắt có chút lưỡng lự.

Lưu Văn nuốt nước miếng, bí ai mà thấp giọng nói: “Chỉ còn ít người này.”

Cổ Tu Qua vuốt nhẹ lên khẩu súng lục dắt bên hông, lặp lại: “Chỉ còn ít người này.” Sau đó gã không nói gì nữa. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

CHƯƠNG 82.

Trốn khỏi quân Nhật ở hậu phương, Cổ Tu Qua dẫn những thủ hạ còn lại chạy vào trong rừng trốn.

Vào nửa đêm, khi nhóm lính chợp mắt trong núi, Cổ Tu Qua gọi mấy thủ hạ thân tín lại, bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Không đợi Cổ Tu Qua mở miệng, Lưu Văn đã mạnh mẽ kiến nghị lúc này không phải lúc nghỉ ngơi mà nên hành quân trong đêm, trước khi quân Nhật đuổi tới phía Tây, mau chóng tìm đoàn khác mà gia nhập, sau này có gì tính sau.

Cổ Tu Qua hỏi anh: “Đợi khi ta quay trở lại quân bộ, cậu nghĩ cấp trên sẽ sắp xếp chúng ta thế nào?”

Cổ Tu Qua là tướng bại trận. Tất nhiên lúc bấy giờ hầu như tất cả đều là tướng bại, nhưng tướng bại cũng có đám bày loại khác nhau. Từ chuyện cấp trên không viện trợ cho họ trong suốt quá trình trú ở lỗ cốt thì có thể thấy, bọn họ coi như bị bỏ quên rồi. Nếu bây giờ quay trở lại, có lẽ thời khắc huy hoàng nhất của Cổ Tu Qua là khi gã vừa thu tóm được quân đoàn của Đinh Hoành Lỗi.

Lưu Văn không nói gì, đưa mắt nhìn Quách Võ.

Quách Võ thân thể hiển hách, tốt nghiệp trường Hoàng Phố, có quan hệ quen biết với người ở tuyến trung ương. Hắn cố ý đi theo Cổ Tu Qua nên mới luân lạc tới binh đoàn này. Cổ Tu Qua hạ được Đinh Hoành Lỗi, anh là người có công lớn nhất.

Nhưng lúc này Quách Võ không đáp lại đường nhìn của Lưu Văn. Anh nói: “Chú tôi bảo, lần kế tiếp nhìn thấy tôi, nhất định là khi tôi chuyển đoàn.”

Lưu Văn không còn lời nào để nói. Anh biết nhất định Cổ Tu Qua sẽ đánh, Cổ Tu Qua đã tâm sục sôi, gã còn muốn cầm quân, muốn đánh thật nhiều trận đẹp mắt, nhất định gã phải làm nên chuyện, đề cấp trên không thể coi thường gã, bởi vậy cho nên mặc kệ phải cố gắng đến thế nào, mặc kệ phải trả

giả cao đến đâu, nhất định Cổ Tu Qua vẫn sẽ đánh.

Cổ Tu Qua lấy tập bản đồ ra, lấy khẩu súng lục vừa lấy được chặn một góc, chỉ về phía Thụy Xương nói: “Ở đây có một đoàn, người Trung Quốc, khoảng bảy trăm người.”

Lưu Văn sừng sốt: “Thành phần cộng sản sao?”

Cổ Tu Qua nhìn anh, ưu tư nói: “Quân nguy.” Tin này gã nghe được khi sai lính trinh sát đi do thám nhóm dân binh.

Lời vừa ra, tất cả mọi người đều sừng sốt.

Tuy vừa lấy được vũ khí từ chỗ của dân binh, nhưng súng đạn lúc này họ có hoàn toàn không giống như trước kia, nếu muốn đánh, việc đầu tiên cần làm là phải có được vũ khí.

Quách Võ hỏi gã: “Chúng ta đánh thế nào đây? Đoàn toàn bộ tiếp viện của chúng về?” Mấy năm qua, trên đường hành quân họ từng gặp qua không ít quân nguy. Nhưng chính sách quốc quân không cho phép họ phát sinh mâu thuẫn với quân nguy, cũng chẳng có ai nghĩ đến chuyện đánh, họ giết giặc còn chẳng xong, tâm tư đâu mà giết người Trung Quốc mình.

Cổ Tu Qua nói: “Không đánh. Tôi muốn xúi giục chúng bắt nạt tạo phản.”

Lưu Văn lập tức phản đối: “Đoàn trưởng, không ổn đâu! Bọn chúng có tới bảy trăm người, chỉ e vũ khí trong tay chúng hơn chúng ta nhiều. Giờ có tập hợp hết các anh em lại thì ta cũng chỉ có gần trăm người. Nếu như trong lòng chúng còn có chút quốc gia đại nghĩa, không bán đứng ta với Nhật là tốt lắm rồi, còn không may lòng dạ chúng hiểm ác, bán đứng ta cho Nhật, thậm chí tự tay giết chúng ta cũng không ngạc nhiên!”

Cổ Tu Qua nói: “Bảy trăm người thì sao? Đám nguy kia thì làm được cái gì? Bọn chúng là người Trung Quốc, lại bán mạng đi cho Nhật như vậy liệu lòng chúng thanh thản không? Bọn chúng bán mạng cho chính phủ Nhật, âu cũng vì quân đội ta không đủ mạnh, không bảo vệ được bọn chúng. Chỉ cần ta chứng minh cho chúng thấy ta có thể đánh lại giặc Nhật, nhất định chúng sẽ hợp tác cùng chúng ta!”

Lưu Văn hoảng sợ nhìn Cổ Tu Qua, do dự nửa ngày mới nói: “Đoàn trưởng muốn phái ai đi dụ chúng?”

Cổ Tu Qua nói: “Tôi tự đi!”

Lưu Văn không ngừng vỗ trán. Anh cũng biết nhất định sẽ thế này, đành phải khuyên nhủ: “Đoàn trưởng, nếu anh dụ địch không thành, bị bọn chúng bắt giữ, không có anh, gần trăm anh em ta biết phải sao đây?!”

Cổ Tu Qua rất bình tĩnh: “Cậu là phó quan của tôi, nếu không có tôi, các anh em ra sao do cậu quyết, cậu muốn dẫn đi đâu thì đi!”

Đột nhiên Lưu Văn đứng lên, ***g ngực bởi vì kích động mà phập phồng lên xuống: “Tôi không đồng ý!” Anh theo Cổ Tu Qua đã bao năm, số lần nói không với gã chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà kích động phản đối như này thì vẫn là lần đầu tiên. Anh run run nói, “Anh là đoàn trưởng, vốn anh có thể đứng sau chỉ huy, nhưng lúc nào cũng là anh xông lên trước. Chuyện này tốt nhất là quên đi, cái loại chuyện chịu chết như này, tôi tuyệt đối không đồng ý để anh tự mình đi! Huống hồ không có tiếp viện, căn bản quân bộ đã quên sự tồn tại của chúng ta rồi, anh còn muốn dẫn cả trăm anh em đi vào đường cùng nữa? Tôi không đồng ý!”

Cổ Tu Qua chỉ quân hàm trên vai mình: “Trung úy Lưu, cậu thấy rõ rồi đấy, đây làm quân hàm của tôi, tôi là đoàn trưởng của các cậu, một khi tôi vẫn còn sống, đánh như nào do tôi quyết định!” Đây cũng là lần đầu tiên trong suốt mấy năm qua, Cổ Tu Qua mang cấp bậc ra để áp chế Lưu Văn.

Lưu Văn không phục trừng mắt nhìn Cổ Tu Qua.

Nhóm lính đang nghỉ ngơi cách đó không xa bị đánh thức bởi tiếng cãi cọ quá lớn, tò mò nhìn về phía chỗ Cổ Tu Qua, nhưng không ai dám tới gần.

Lưu Văn hạ thấp giọng nói: “Bọn họ giao cả tính mệnh mình cho anh đấy.”

Cổ Tu Qua sờ sờ bao súng đất bên hông, thờ dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao: “Bọn họ đều là quân nhân. Cậu cũng vậy, mà tôi cũng vậy.”

Ngày hôm sau, tiểu đội họ lên lút đi tới ngoại ô Thụy Xương, Lưu Văn dẫn mọi người trú đóng ngoài thành, Cổ Tu Qua thì dẫn theo vài thủ hạ thân tín đi vào thành.

Diệp Vinh Thu trú đóng ở ngoài, Hắc Cầu và Quách Võ là những thân binh theo chân Cổ Tu Qua. Trước khi vào thành, Cổ Tu Qua bảo mọi người giao vũ khí tốt và lựu đạn cho thân binh của mình, đưa mấy quân trang không bị tổn hại quá nhiều cho họ mặc vào, sau đó đội thêm mũ vành che kín, lúc này mới yên tâm dẫn người đi vào thành. (thân binh: binh lính thân cận)

Thủ lĩnh đám quân nguy ở Thụy Xương vốn là một đại địa chủ tên Tôn Hào, mà quân nguy ở đây phần lớn đều là điền chủ trong thôn, bởi vậy cho nên dự trữ được không ít vũ khí và lương thực. Sau khi thấy quân du kích ở phụ cận chống Nhật không thành lại thiếu lương thiếu thực, họ bắt đầu chuyển sang cánh ‘tả’, ngoài việc cùng Nhật tác chiến ra còn muốn “đánh đổ cường hào, chia lại ruộng đất” mà đoạt vật tư chiến tranh từ trong tay cường hào trong thôn, dần dà, cường hào điền chủ trong thôn đầu quân đi làm nguy. Tuy rằng quân nguy thường xuyên có xung đột tác chiến với dân binh, nhưng đối với quân đội chính quy thì vẫn kín như bưng, từ đầu đến cuối đều giữ thái độ né tránh, không dám ra tay với quân chính quy.

Cổ Tu Qua sai vài người đi vào thành dò xét biết được Tôn Hào là chủ của một nhà xưởng, sau đó gã mới dẫn vài thân binh nghênh ngang đi về phía nhà

xưởng.

Vài tên lính ngự cảnh giác ngăn không cho họ tiến vào. Cố Tu Qua cời mũi xướng, lộ ra quân trang bên trong, vài tên lính ngự sợ hãi, lập tức lùi súng ra nhằm về phía Cố Tu Qua, nhưng không ai dám tùy tiện nổ súng.

Cố Tu Qua mỉm cười, làm như không thấy họng súng đen ngòm đang ngắm về phía mình kia, gã đặt súng lục và lựu đạn xuống đất, lấy chân đá sang một bên. Đám Hắc Cầu và Quách Vô thấy gã làm vậy cũng học theo, chủ động bỏ vũ khí trên người xuống.

Lúc này Cố Tu Qua mới lên tiếng, thần thái tự nhiên trấn tĩnh, tựa như đang nắm tất cả trong tay: “Gọi Tôn Hào ra.”

Mấy tên lính ngự nhìn nhau, không dám buông lỏng súng trong tay mình, có một tên đi vào nhà xưởng, chốc lát sau, một người trung niên mặc quân trang ngự quân từ bên trong đi ra.

Người này tai to mặt lớn, mập mạp thấp bé, lại thêm đôi mắt hí. Đôi mắt hí này làm người ta cảm thấy dù ông ta đang nghiêm nghị nhưng vẫn mang theo dăm ba ý cười, nhưng đôi mắt hí này cũng khiến ta không thể nhìn rõ trông mặt, không biết đến tột cùng ông ta đang nghĩ gì. Ông quét mắt nhìn ba bốn người mặc quân trang quốc quân, lại liếc mắt nhìn mấy khẩu súng được đặt dưới đất, phất tay một cái, mọi người xung quanh đều lui bước.

Cố Tu Qua nhìn dáng vẻ ông ta, đoán có lẽ người trước mặt chính là Tôn Hào, gã mỉm cười, thái độ cung kính nhưng không hề nịnh nọt, chắp tay nói: “Tôn gia.”

Tôn Hào cũng không tiến lên, cười cười hỏi: “Mấy quân nhân các anh hạ cố tới đây, không biết có gì cần chỉ giáo?”

Cố Tu Qua nói: “Tôi tới là để bảo vệ Tôn gia.”

“Hừm?” Tôn Hào khựng lại một chút, vẫn là dáng vẻ cười như không cười: “Sao quân gia lại nói lời này?”

Cố Tu Qua nhanh tiến lên, Tôn Hào sợ hãi mà lui về phía sau, đám lính ngự đứng xung quanh lập tức nâng súng lên nhằm về phía Cố Tu Qua. Nhưng gã không hề sợ hãi, cường ngạnh nắm lấy hai tay Tôn Hào, đồng dục nói: “Đạo này quân Nhật tới quấy nhiễu quanh đây, đã hại không ít người, đoạt không ít đất. Đây đều là do quân nhân tôi bắt lực mà ra, vất vả cho mấy người rồi! Quân bảo hộ dân, đây là điều hiển nhiên, từ trước đến nay vẫn vậy! Tôi thay mặt quân đội xin lỗi các vị, hiện tại đoàn tôi đang trú binh ngoài thành, tôi đặc biệt tới đây để nhận lỗi của mình! Mong các vị cho tôi cơ hội!”

Bởi Cố Tu Qua tới gần, Tôn Hào sợ đến mất ba phần hồn, nghe xong mấy lời này, thần trí mới dần hồi phục. Ông nhìn Cố Tu Qua đầy kinh nghi, im lặng từ chối cho ý kiến. (Kinh nghi: ngạc nhiên nghi ngờ)

Cố Tu Qua nói: “Không biết ở chỗ Tôn gia có nơi nào có thể nói chuyện không?”

Đôi mắt hí của Tôn Hào càng hí lại, bất động thanh sắc rút tay khỏi bàn tay Cố Tu Qua, lui về phía sau hai bước, suy xét trong chốc lát, ra lệnh cho người bên cạnh, sau đó cười nói: “Nơi này, xin mời quân gia.”

Lính ngự dẫn đám Cố Tu Qua đi vào một gian nhà gỗ ở phía sau nhà xưởng. Cố Tu Qua và Tôn Hào bước vào nhà gỗ, hai gã tùy tùng của Tôn Hào cũng đi theo, nhưng Cố Tu Qua lại ra lệnh cho đám Hắc Cầu Quách Vô đứng ngoài canh chừng, một mình bước vào trong. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

CHƯƠNG 83.

Hắc Cầu đứng ngoài nhà gỗ, loáng thoáng nghe được tiếng Cố Tu Qua nói chuyện cùng Tôn Hào. Hắn cứ nghĩ Cố Tu Qua sẽ lôi đại nghĩa dân tộc ra, giống như khi gã thu phục dụ đồ hãn và Diệp Vinh Thu, nhưng Cố Tu Qua không làm như vậy.

Tôn Hào nói: “Quân gia à, Trung Hoa chúng ta, có ai nguyện ý bán mạng cho giặc Nhật đâu? Rơi vào tình cảnh như này, âu cũng là bất đắc dĩ! Lính canh phòng đã sớm ôm tiền chạy, dân chúng chúng tôi, tổ tiên mười đời đều ở nơi này, lại không thể bỏ vợ bỏ con, thật sự không chạy được. Không còn cách nào, giặc Nhật nói chỉ cần chúng tôi thuận theo, chúng sẽ không giết chúng tôi. Nếu tôi chỉ có một thân một mình, tôi cũng muốn cầm vũ khí đứng lên bảo vệ tổ quốc, nhưng tôi còn vợ còn con, thực sự không thể không lo cho họ!”

Kỳ thực địa chủ không thể bỏ trốn dễ dàng như những người dân bình thường, thứ nhất là gia quyến đông đảo, gia tài lại toàn đồ gỗ lim bảo vật khó có thể mang đi, thứ hai là bởi tài sản lớn nhất của họ là ruộng đồng, nay rơi vào tình cảnh loạn lạc thế này, giá đất bất ổn, địa chủ có nguyện ý bán với giá rẻ thì cũng chẳng ai nguyện ý mua. Họ luyến tiếc gia nghiệp mình dựng xây, không thể làm gì hơn là đợi giặc Nhật vào thành, ngoan ngoãn bị bắt đi làm quân ngự.

Cố Tu Qua cũng không vạch trần, hỏi: “Tôi biết, tôi cũng hiểu điều này, con người mà, dù sao cũng phải đặt bản thân lên hàng đầu. Nếu như mẹ tôi còn sống, tôi cũng sẽ không tòng quân đánh giặc. Chỉ là tôi muốn hỏi một câu, sau này Tôn gia định làm thế nào đây?”

Tôn Hào sững sờ, thở dài nói: “Thời thế bây giờ, còn biết làm gì ngoài đứng nhìn nữa?”

Cố Tu Qua nói với ông ta: “Tôn gia, thực sự không giấu ông, tôi tới đây là muốn đuổi giặc về.”

Tôn Hào cười ha hả hai tiếng, khen vài câu, “Quân gia lợi hại, vất vả cho quân gia rồi”, Hắc Cửu đứng ngoài cửa không thể thấy vẻ mặt ông, chỉ có thể nghe thấy ngữ điệu đầy khinh thường. Chiến tranh đánh thành ra như vậy, chính phủ quốc dân đã sớm mất đi lòng tin của dân chúng.

Cố Tu Qua nói: “Chúng tôi ở sư đoàn chín mươi tám, không biết Tôn gia đã từng nghe tới tên sư đoàn chúng tôi chưa?”

“Ồ?” Tôn Hào nói: “Chưa từng nghe qua. Có nhiều chiến công hiển hách lắm sao?”

Cố Tu Qua bắt đầu giải thích, Hắc Cửu đứng ngoài nghe, chỉ thấy đoàn trưởng đang hùng hồn tuyên dương chiến tích của đoàn mình, gãi kể họ đã làm cách nào để đánh hơn một nghìn một vạn lính Nhật, xác giặc, xác xe tăng chất đầy sông Vọng Giang kể bọn họ đã phòng thủ lô cốt, ngăn trở quân địch nhiều gấp mười. Ngoại trừ việc phóng đại chiến tích của mình ra, Cố Tu Qua còn dẫn chứng rộng rãi, râu ông nọ cắm cằm bà kia, biến các chiến tích đáng nhớ của đoàn khác thành đoàn mình, quân Nhật đánh họ tan tác tả tơi thì đổi thành quân họ đánh quân Nhật tơi bời.

Hắc Cửu và Quách Võ đứng ngoài nghe Cố Tu Qua ba hoa bốc phét mà suýt chút nữa bật cười, nhưng bởi bên ngoài có người đang nhìn họ đăm đăm nên mới nghiêm mặt làm như không để ý.

Tôn Hào nghe xong một lát thì im lặng, hơn nửa ngày sau mới cười khan nói: “Quân gia thật lợi hại.” Giọng nửa ngờ nửa tin.

Tôn Hào hỏi Cố Tu Qua: “Quân gia tới chỗ chúng tôi là có gì muốn chỉ giáo?”

Cố Tu Qua cười hắc hắc nói: “Tôi muốn mượn lương, mượn súng từ chỗ Tôn gia.”

Tôn Hào giả vờ khó xử nói: “Ồ, nói gì vậy, mượn là sao chứ?! Quân gia các anh vì nước vì dân, tôi có phải đánh cược tính mệnh ra cũng muốn giúp các anh! Tôi có táng gia bại sản cũng muốn mang hết đồ đi tặng các anh. Nhưng mấy thứ súng ống này, nếu chúng tôi có trong tay thì đã đi đánh giặc từ lâu rồi! Cũng không phải tôi keo kiệt không chịu giúp quân gia, mà là tôi thực sự không có.”

Cố Tu Qua cười hỏi: “Tôn gia biết quốc sự giờ ra sao rồi không?”

Tôn Hào hỏi: “Ra sao? Xin quân gia hãy chỉ giáo.”

Cố Tu Qua thấp giọng nói: “Chiến sự ngoài tiền phương rất căng thẳng, Đông Bắc, Thượng Hải, Nam Kinh lần lượt rơi vào tay giặc, quân ta chống không nổi, giờ vãn đã đóng thuyền, đến Thượng Hải Nam Kinh lớn như vậy còn rơi vào giặc nữa là, âu cũng bởi sách lược của lão Tưởng quá thất bại. Chính phủ đành phải bỏ Nam Kinh, dời đô về Trùng Khánh, nhưng cơ quan đầu não và bộ quân sự của thống soái đều ở Vũ Hán, hẳn Tôn gia cũng biết điều này?”

Tôn Hào không nói gì.

Cố Tu Qua nói: “Trùng Khánh mang danh thủ đô, nhưng cơ quan đầu não, huyết mạch của quân bộ lại đều ở Vũ Hán. Phía trên ra chỉ thị, bất luận thế nào cũng phải bảo vệ Vũ Hán, quyết không để giặc vào thành. Mà Thụy Xương lại là trấn quan trọng của Vũ Hán, vô luận thế nào cũng phải bảo vệ nơi này.”

Tôn Hào trầm mặc hồi lâu, áp ứng: “Thế nhưng...”

Cố Tu Qua ngắt lời ông: “Hiện tại quân Nhật tạm chiếm thế thượng phong, nhưng quân đội bọn chúng cũng có hạn, chiến tuyến kéo dài, đã tâm quá lớn, muốn một hơi nuốt sạch Vũ Hán. Sao có thể? Quân Nhật chỉ biết tiến công còn phòng thủ ở hậu phương lại rất sơ sài. Phía trên bày kế hoạch tác chiến, muốn chúng tôi tranh thủ cơ hội này đoạt lại thành trấn xung quanh Vũ Hán, đốt cháy hậu viện của giặc. Thụy Xương là trọng trấn quân sự, muốn đoạt lại phải có người ở bên trong.”

Tôn Hào cười nói: “Quân gia đảm nhiệm trọng trách như này, nhất định rất được chính phủ coi trọng. Nếu đã vậy sao có thể thiếu lương thực được?”

Cố Tu Qua nói: “Cũng không giấu gì Tôn gia, đoàn của chúng tôi đi đâu, không mang nhiều quân nhu. Trước khi tới đây, đoàn của chúng tôi đã giao chiến với giặc Nhật một lần, tiêu hao rất nhiều đạn. Cũng không phải tôi thoái thác, mà trận chiến thực sự rất khó đánh, thời gian chiến đấu cũng dài hơn so với dự tính ban đầu, bởi vậy nên mới thủ vững được một thời gian ngắn mà lương thảo đã gần cạn. Cấp trên bảo chúng tôi kiên trì thêm nửa tháng nữa, quân viện trợ sẽ tới nhanh thôi. Nhưng nửa tháng này anh em chúng tôi vẫn phải sống, cho nên tôi mới mặt dày tới chỗ Tôn gia. Không có đạn được lương thảo, cùng lắm thì bọn tôi trốn vào rừng, không giao chiến với giặc, thậm chí đi thẳng về quân bộ cũng chẳng sao. Chỉ là.. lính chúng tôi mà né, thì dân chúng biết phải làm sao đây? Chúng tôi muốn bảo vệ quốc gia, chỉ cần Tôn gia cho chúng tôi mượn vũ khí và lương thảo, khi nào viện quân đến, tôi sẽ báo quan trên, nửa tháng sau chúng tôi sẽ trả lại gấp đôi, Tôn gia thấy thế nào?”

Tôn gia tựa hồ như đang suy nghĩ, một lúc lâu sau bỗng rồi nói: “Quân gia à, không phải tôi không muốn cho các anh mượn, mà chúng tôi thật sự không có gì để cho mượn.”

Cố Tu Qua nói: “Điều Tôn gia lo lắng chúng tôi đều hiểu cả. Quân đội chúng tôi đã làm dân chúng mất lòng tin, đây cũng không phải lỗi của dân chúng, đều là lỗi của chúng tôi. Giờ tôi nói suông thế này, Tôn gia chịu tin tôi thì thật sự rất tốt, nhưng Tôn gia không tin cũng là lẽ thường tình. Giờ nói đến tình huống tốt nhất, nếu chúng tôi có thể đuổi giặc chạy, Tôn gia hợp tác với chúng tôi, đến khi đại quân tới, tôi sẽ làm chứng, không những bỏ qua hết hiềm khích lúc đầu, còn ghi nhớ công lao to lớn của Tôn gia. Đương nhiên, trận chiến trước mắt có đánh thắng được hay không, tôi không thể hứa trước được. Còn tình huống xấu nhất, nếu chúng tôi thực sự không đánh lại được, cùng lắm Tôn gia cũng chỉ mất đi ít lương thực, ít đạn dược. Nhưng nếu thật sự thua thật còn có nghĩa Trung Quốc chúng ta không đánh được người Nhật, chúng ta mất nước, từ nay dân Trung phải quỳ xuống cho giặc Nhật thống trị, khi đó Tôn gia sẽ ra sao đây?”

Tôn Hào im lặng không lên tiếng.

Cố Tu Qua nói: “Tôi nghe nói quân Nhật phong Tôn gia lên làm lĩnh bảo an, quản lý toàn bộ dân chúng. Nhưng giờ đang chiến tranh, Nhật thiếu người nên mới dùng người Trung Quốc để lãnh đạo lãnh thổ họ giành được. Đợi đến khi đánh xong, Tôn gia cùng lắm cũng chỉ là một Ngô Tam Quế thứ hai —— mà số phận Ngô Tam Quế cuối cùng thế nào? Không phải vẫn bị lính Thanh giết hay sao? Người Nhật gọi chúng ta là lợn Trung, trong mắt chúng ta chỉ là đám hạ đẳng, không bằng heo bằng chó. Bọn chúng có thể thật tâm thật tình với chúng ta sao? Nếu có thể thì cần gì phải chiến tranh, đổi vua thôi mà, liên quan gì đến dân chúng chúng ta? Chắc chắn bọn Nhật không coi chúng ta là dân chúng, một khi Trung Quốc đánh thua, chúng ta không bằng nô lệ của địa chủ mà sẽ bị bọn chúng lột da ép xuống. Giặc Nhật giết hơn mười vạn người ở Nam Kinh, đâu phải không có dân thuận theo chúng đâu? Một khi rơi vào tay giặc rồi, dân bà thuận theo họ cường ***, dân ông thuận theo họ sát hại, chẳng lẽ Tôn gia chưa nghe đến chuyện này sao?”

Tôn Hào thở dài một hơi: “Chuyện quân gia nói sao tôi có thể không biết? Nhưng nhà tôi còn vợ, còn con thơ, sống được ngày nào hay ngày ấy.”

Cuối cùng Cố Tu Qua cũng không lấy được súng từ trong tay Tôn gia. Súng quá đắt đỏ, Tôn Hào tiếc rẻ không nỡ cho gã, nhưng ông tặng Cố Tu Qua năm nghìn viên đạn và vài trăm cân lương thực.

Hắc Cửu đi chọn lương thực, trên đường về hỏi Cố Tu Qua: “Đoàn trưởng, không phải anh nói muốn cùng họ hợp tác, để họ hỗ trợ ta đuổi giặc sao, sao cuối cùng lại thành mượn mảy thứ này về?”

Cố Tu Qua ngẫm nghĩ súng lục dưới đất, như đã liệu trước mọi việc mà cười nói: “Tên đã bán ra thì không thể thu hồi, hôm nay họ cho ta mượn đạn, mai sẽ cho ta mượn người, ngày kia sẽ mang cả tính mệnh mình ra cho ta mượn để đuổi giặc. Ta kéo họ xuống nước, giờ có lên được hay không thì phải xem định lực họ thế nào.”

.o.

Shina (支那 (シナ)) là danh xưng chuyển tự Latinh từ Hán tự “支那” (Hán-Việt: Chi Na), được người Nhật sử dụng và bị nhiều người Trung Quốc coi là cách nói xúc phạm đất nước Trung Quốc. Nguyên thủy từ này được dùng một cách trung lập trong cả tiếng Trung và tiếng Nhật nhưng dần dà mang tính xúc phạm khi được dùng trong bối cảnh chiến tranh Trung-Nhật lần thứ hai.

Từ này khó dịch quá nên toàn đề là hội Trung OTL

Ngô Tam Quế là Tổng binh cuối triều Minh, sau đầu hàng và trở thành tướng của nhà Thanh.

Ông này làm quan triều Minh, sau đó triều Minh sụp. Đầu triều Thanh, vua phong một số tướng lĩnh có công lên làm vương, trong đó có Ngô Tam Quế. Ông được phong làm Bình Tây Vương, trấn thủ Vân Nam. Sau này thấy sự tồn tại của những lãnh địa kia không có lợi cho nền thống trị nên vua Khang Hi lệnh bãi bỏ.

Sau khi ra lệnh, Ngô Tam Quế nổi dậy chống nhà Thanh, hô hào hai tướng lĩnh cũng được phong vương khi đó lên chống đối. Nhưng lực lượng chống Thanh không có hoạt động gì, hai người kia nhanh chóng đầu hàng riêng Ngô Tam Quế vẫn xưng ngôi hoàng đế, ông xưng ngôi được 5 tháng thì chết, thọ 66 tuổi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

CHƯƠNG 84.

Lấy được đạn và lương thực, Cố Tu Qua liền dẫn đám Hắc Cửu ra khỏi thành.

Nhóm lính đóng quân ngoài thành kiểng chân ngẩng đầu ngóng trông, Luru Văn là người mong ngóng nhất. Rất hiếm khi anh rơi vào cảnh mắt không chế cảm xúc như lúc này. Cố Tu Qua vào thành vài giờ đồng hồ, anh không ngừng đi qua đi lại ngoài cổng thành, một giây cũng không dừng lại. Không biết bao nhiêu lần anh cảm giác như nghe thấy tiếng súng vang, nhin không được muốn dẫn lính chạy vào cứu người, khó khăn lắm mới được mọi người khuyên nhủ giữ lại.

Diệp Vinh Thu cũng không chịu được. So với Lưu Văn cũng không khá hơn là bao, lúc Cổ Tu Qua chọn Hắc Cầu đi cùng, tim anh như bị treo lên. Dựa vào tính cách anh mà nói, loại chuyện như này anh chỉ hận không thể trốn đi thật xa, xa chừng nào tốt chừng đó, nhưng vì Hắc Cầu đang ở bên trong, có mấy lần anh hận không thể kéo mọi người vào thành tìm người —— với anh mà nói, đáng sợ nhất không phải là lửa đạn của giặc Nhật, cũng không phải nguy quân hung ác, mà là cuộc sống không có Hắc Cầu.

Đến khi Cổ Tu Qua dẫn Hắc Cầu Quách Võ quay về công thành, cả tiểu đoàn đang rũ rượi uể oải nháy mắt lấy lại tinh thần.

Cổ Tu Qua đi tới trước mặt Lưu Văn, bảo thân binh lấy đạn dược và lương thực ra cho mọi người xem. Cổ Tu Qua không khỏi đắc ý hỏi Lưu Văn: “Sao nào, phó quan Lưu, đoàn trưởng của cậu không tồi chứ?”

Lưu Văn không nói gì, lệ nóng quanh hốc mắt, cung kính giữ tay chào Cổ Tu Qua.

Năm nghìn viên đạn cũng không tính là nhiều, chia đều ra mỗi người chỉ có hơn mười viên, đây là còn chưa nói đến chuyện đạn không thích hợp với súng của nhiều người. Nhưng có thêm vài viên đạn, đối với tình cảnh của họ hiện tại mà nói là có thể kéo dài tính mạng.

Vốn là đám lính họ vừa bại trận lui khỏi tiền tuyến, biết rõ khoảng cách quân mình với quân địch quá lớn, trong tay lại thiếu lương thực, ấy vậy đoàn trưởng bọn họ không dẫn họ bỏ chạy, còn nghĩ cách phản kích, trong khi họ rối bời, Cổ Tu Qua đã lấy được vật tư từ trong tay quân địch, điều này khích lệ họ không nhỏ.

Đám lính bắt đầu kiểm kê phân loại lương thực, Hắc Cầu quay trở về đội ngũ. Lúc bấy giờ Diệp Vinh Thu còn chưa kịp hoàn hồn, Hắc Cầu vừa xuất hiện, ánh mắt anh lập tức dán chặt trên người hắn không rời, Hắc Cầu đi tới bên cạnh anh, anh liền kéo tay áo Hắc Cầu không chịu buông.

Hắc Cầu nói: “Em không sao.”

Diệp Vinh Thu không nói lời nào.

Hắc Cầu xoa xoa đầu anh, cười nói: “Nãy căng thẳng quá, không dám đi tè, giờ sắp ra quần rồi, em phải đi tè cái đã.”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi đi cùng với cậu.”

Hắc Cầu qua một bên giải quyết nỗi buồn, Diệp Vinh Thu không rời hắn một tấc nào.

Lần này đi xúi giục, bước đầu đã thành công, nhưng trong lòng Hắc Cầu không hề cảm thấy thoải mái. Hắn phát hiện tình hình lúc bấy giờ so với dự đoán của hắn càng gay go hơn. Hoặc nên nói, tâm tình hắn so với hắn nghĩ còn bết bát hơn cả. Vốn là khi quyết định tòng quân, hắn cũng biết tình hình quốc gia đã rất nghiêm trọng, sức chiến đấu của quân đội Trung Quốc kém Nhật nhiều lắm, một khi đã tòng quân, đồng nghĩa với việc đầu đất lưng quân, có thể rơi bất cứ lúc nào. Hắn cứ ngỡ bản thân mình đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, nhưng trải qua trận thua đáng sợ kia, hắn mới biết mình vẫn chưa sẵn sàng.

Khi ấy Điền Cường bị đạn bắn, vốn là hắn có ý định nhảy ra khỏi chiến hào, nhưng Diệp Vinh Thu đã kéo hắn lại, hắn không ra ngoài đó nữa. Sau đó hắn trợ mắt nhìn Điền Cường và Bi Hồ bị nổ tung. Diệp Vinh Thu kéo hắn, cứu cái mạng này của hắn, nhưng đồng nghĩa với việc làm hắn mất đi một thứ gì đó không thể giải thích. Lúc chiến tranh, Diệp Vinh Thu luôn đứng sau lưng hắn, hắn không thể tiến lên, nhưng trong lòng lại luôn nghĩ không thể để Diệp Vinh Thu bị trúng đạn. Lúc ở trên chiến trường, không nên suy nghĩ quá nhiều như vậy, hắn biết chứ, không được suy nghĩ quá nhiều. Nếu không phải Bi Hồ xông lên dùng thân thể mình để ngăn mảnh đạn bắn ra, có lẽ sẽ có thêm nhiều đồng đội khác phải hi sinh. Cũng không phải hắn muốn xông lên làm anh hùng trên chiến trường, nhưng nếu ra trận rồi mà còn suy nghĩ nhiều như vậy, đến cuối cùng ai rồi cũng phải chết. Diệp Vinh Thu quá dựa dẫm vào hắn, hơn nữa còn ngày càng dựa dẫm ý lại, nếu tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.

Hắc Cầu muốn nói gì đó, nhưng hắn quay đầu lại, trông thấy Diệp Vinh Thu đang nhìn mình đầy lưu luyến, liền đến bên miệng rồi lại sửa lại, vuốt ve mặt Diệp Vinh Thu nói: “Anh yên tâm, bất kể em đi đến đâu, chỉ cần anh đứng yên một chỗ chờ em, nhất định em sẽ quay trở về tìm anh.”

Diệp Vinh Thu quay mặt qua chỗ khác, giọng điệu đầy ghét bỏ: “Tay cậu vừa sờ chim lại chạm vào mặt tôi.”

Hắc Cầu cười cười, tính thu tay về, lại bị Diệp Vinh Thu giữ chặt lại. Diệp Vinh Thu nhỏ giọng nói: “Cậu đừng đi đâu cả. Nếu cậu thật sự muốn đi thì hãy dẫn tôi đi cùng.”

Hắc Cầu nói: “Được, anh nói gì em cũng nghe anh.”

Vào buổi đêm, đám lính họ kiểm kê vật tư, bố trí ổn thỏa cho các thương binh xong bắt đầu chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới gần. Cổ Tu Qua lấy được đạn dược và lương thực từ trong tay địch, bước tiếp theo còn muốn đám quân địch kia đầu quân cho mình, nhưng mấy phú hào kệt xỉ không nỡ theo họ, Cổ Tu Qua không thể tiếp tục múa lưỡi thuyết phục nữa, đành phải lấy thực lực đoàn mình ra để chứng minh.

Mục tiêu đầu tiên của Cổ Tu Qua là đoàn lính đang đóng quân ở huyện Thụy Xương. Bởi chiến tuyến quá dài, quân Nhật không đủ binh lực, hơn nữa quân Nhật cũng đã an bài sắp xếp quân địch, bởi vậy nên số binh đóng ở huyện Thụy Xương không nhiều. Quan trọng hơn, một khi họ tiêu diệt được quân coi giữ ở nơi này, quân tiếp viện sẽ xuống đây, lúc bấy giờ quân địch không thể trốn tránh sẽ bị kéo xuống nước.

Chuyện này không thể để chậm trễ, để đề phòng quân Nhật tra được hướng đi của họ mà chuẩn bị sẵn, ngay buổi tối ngày hôm sau, Cổ Tu Qua lập tức dẫn người đi tập kích nơi giặc Nhật đóng binh ở Thụy Xương.

Trong màn đêm tĩnh lặng, tiểu đội quốc quân lên vào Thụy Xương, đến nơi Nhật đóng binh. Nơi này cũng không có quá nhiều quân tuần tra, Cổ Tu Qua

phải vài người đi tạo tiếng động đánh lạc hướng quân tuần tra, tách lính tuần tra ra, sau đó chọn mấy người đầu tay đôi tốt nhất lên lên giải quyết bọn chúng giải quyết xong xuôi họ lên vào đại bản doanh của Nhật, Cổ Tu Qua đập tan mấy liên lạc với tổng bộ, sau đó quốc quân tiến công toàn diện.

Đây là trận đánh thuận lợi nhất kể từ khi Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu tòng quân.

Cho tới nay chỉ có mấy đội không được qua đào tạo, hay đội du kích của dân binh mới chơi trò đánh lén, bởi vậy nên đám du kích luôn là vấn đề khiến quân Nhật nhức đầu. Nhưng cách đây không lâu, nhóm dân binh do cộng sản tổ chức cùng phát động tiến công quy mô lớn, lại bị quân Nhật đánh bại, các đội du kích xung quanh đây gần như đã bị tiêu diệt hết. Chính bởi đám Trương Tiểu Miêu đã chết, nên quân Nhật mới noi lòng cảnh giác, chúng không ngờ lại có một tiểu đội quốc quân mới trốn khỏi chiến trường lại biết cách du kích như dân binh, nhân lúc đêm hôm khuya khoắt tiến hành đánh lén nên không kịp đối phó.

Cổ Tu Qua bắt sống tướng của binh đoàn Nhật trú tại Thụy Xương —— đó là một đại tá tên Ono. Lúc quốc quân đánh tới, Ono cố gắng trốn chạy, nhưng bị Hắc Cầu nổ một phát súng bắn xuyên qua bắp đùi, sau đó anh ta cố gắng nổ súng tự sát lại bị Quách Vô bắn gãy cánh tay phải.

Đến khi đã thắng thế, Cổ Tu Qua đi tới trước mặt Ono, lấy khẩu súng lục họ lấy được trong thôn ra, nhắm vào đầu Ono.

Ono nhìn súng trong tay gã, hoảng sợ hỏi: “Người là ai?”

Cổ Tu Qua và đoàn của gã như thần binh trời giáng mà đi tới đây, dẫn theo một đám binh thân đầy thương tật, cầm trong tay đủ loại vũ khí, trên người mặc trang phục quốc quân, nhưng hành động lại như hồng quân với dân binh.

Cổ Tu Qua không hiểu tiếng Nhật, nhìn Ono đầy nghi hoặc. Hắc Cầu tiến lên trước, nói chuyện với Ono bằng tiếng Nhật trôi chảy của mình.

Cổ Tu Qua hỏi hắc: “Hai người vừa nói gì?”

Hắc Cầu phiên dịch cho gã: “Hắc hỏi đoàn trưởng là ai?”

Cổ Tu Qua cười lạnh một tiếng: “Tôi là ai ư? Cậu biết tiếng Nhật, vậy nói cho tên ấy biết, chúng ta chính là quân nhân Trung Quốc này.”

Hắc Cầu nở nụ cười: “Tôi cũng nói như vậy.”

Cổ Tu Qua nói: “Tốt.”

Không đợi Ono cất tiếng lần thứ hai, Cổ Tu Qua dùng khẩu súng dân binh tự chế, bắn xuyên qua đầu Ono. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

CHƯƠNG 85.

Chỉ mất một giờ mà quốc quân họ tập kích thành công, bắt gọn hơn trăm giặc Nhật ở quân doanh, thiêu rụi quân doanh của bọn chúng, thu được một ít vũ khí và đạn dược, giết chết một đại tá, mà quân họ thì không có tổn thất gì đáng kể, chỉ có một ít người thương vong.

Tin này lập tức truyền tới tai giặc Nhật và quân nguy.

Thành trì của Nhật thường xuyên bị đội du kích dân binh quấy nhiễu, nhưng bị diệt cùng giết tận như này thì suốt mấy tháng qua đây mới là lần đầu tiên, tướng Nhật vô cùng tức giận, lập tức điều binh khiến tướng tới Thụy Xương khởi xướng tiến công.

Quân nguy không ngờ Cổ Tu Qua nói liền làm, còn làm không tới chút nào, đảo mắt đã đánh được lính canh ở Thụy Xương, cuối cùng đành chịu hợp tác với Cổ Tu Qua.

Tôn Hào tràn đầy lòng tin vào người đoàn trưởng sư đoàn chín mươi tám tên Cổ Tu Qua này, nhưng đến khi thấy đội ngũ của Cổ Tu Qua, ông hoàn toàn thất vọng —— đoàn của Cổ Tu Qua, mà đầu thế gọi là đoàn, tính ra số người còn chưa đủ cho một doanh trại, vậy đã đành, hơn nửa người trong số đó bị thương, thôi thì tạm bỏ qua đầu họ quần đầy băng gạc đi, cũng tạm không để ý tới thương tích trên chân tay họ nữa.. cái đoàn quốc quân này, quân trang rách tung tóe đã đành, còn có mấy người đến quân trang cũng không có mà mặc, áo rách quần manh đến là tội tã, trong tay cũng không có vũ khí lợi hại gì, toàn là mấy khẩu súng nhặt được ở chiến trường của Nhật với súng tự chế, trận vừa đánh kia lại như quân cộng, so ra còn không bằng nguy quân bọn họ.

Nhưng Cổ Tu Qua đã đánh thắng, nguy quân họ đều là những người dân trong lãnh thổ bị Nhật chiếm hợp thành một đoàn, hiện tại quân Nhật ở Thụy

Xương bị Cổ Tu Qua đánh, quân Nhật mới tới chắc chắn sẽ không còn tín nhiệm bọn họ nữa, dẫu họ có không muốn hợp tác với Cổ Tu Qua cũng không được nữa rồi.

Nhưng khi Cổ Tu Qua nói muốn hai đoàn sát nhập, quân ngụy lại không đồng ý.

Tôn Hào suy cho cùng cũng là một người có thể lực, người dưới tay ông, nói là người của Nhật sắp xếp, nhưng thực ra đều là người thân tín của ông, cũng bởi vì ông có thể lực nên giặc Nhật mới phong ông lên làm bảo an địa phương. Ông đồng ý hợp tác với Cổ Tu Qua, nhưng kiên quyết không chịu sát nhập hai đoàn lại với nhau, ông sợ Cổ Tu Qua nhân cơ hội sẽ tước vũ khí của mình. Ông thân bảo an địa phương, theo chân giặc Nhật, thủ lĩnh quân ngụy, nếu không theo giặc Nhật, ông vẫn có thể chiếm núi xung vương, nhưng ông chọn theo Cổ Tu Qua, cái gì cũng có thể bị mất đi.

Cổ Tu Qua dẫn Lưu Văn, Hắc Cầu đi đàm phán với Tôn Hào, lúc trở về khiêng theo vài bao tải vật tư, nhưng không có một người nào về cùng.

Đám lính vây xung quanh Hắc Cầu hỏi kết quả, Diệp Vinh Thu hỏi Hắc Cầu: “Đàm phán thế nào rồi?”

Hắc Cầu nói: “Ông ta là một người có thể lực, chúng ta cho họ sờ soạn thấy rõ mồn một rồi, nhưng trong tay bọn họ có bao nhiêu người ta còn không nắm rõ. Nói là năm sáu trăm người, chỉ e còn nhiều hơn. Đoàn trưởng theo chân họ khóc than kẻ khổ, họ lại khóc than lại với đoàn trưởng, tôi nghe suốt mấy giờ, đoàn trưởng than vãn lời cả mấy đời tổ tông ra mà chỉ lừa được hơn mười khẩu súng với vài nghìn viên đạn, chỉ đủ cho ta đánh thêm một trận nữa. Có nhiều hơn một hột gạo họ cũng chẳng chịu cho.”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Người kia có thể lực lắm sao?”

Hắc Cầu nói: “Nhưng mà bọn họ đồng ý hợp tác với đoàn trưởng ta rồi, lần sau đoàn trưởng đánh giặc, họ sẽ giúp lại chúng ta, ta chủ công, họ trợ công.”

Diệp Vinh Thu nghe đến đây, chỉ có thể nói: “Có thể đánh giặc là tốt rồi.”

Bằng lòng đuổi giặc cùng, họ vẫn chưa mất ‘gốc’.

Cổ Tu Qua đã tâm bưng bưng, bước tiếp theo gã muốn cướp đường quân Nhật, đánh một trận phục kích. Nếu Tôn Hào không chịu sát nhập quân ngụy với quốc quân họ, vậy họ đánh hai mặt, quốc quân tiến công chủ cánh, quân ngụy ở cánh sườn yểm hộ, kiềm chân giặc Nhật lại. Quốc quân có hai ba trăm người, lại toàn lính không sợ chết muốn đánh đến cùng, Cổ Tu Qua ăn to nói lớn gọi họ là đoàn “Đao Phong”.

Lưu Văn hỏi Cổ Tu Qua: “Đoàn trưởng, anh dám dùng đám quân này sao?”

Cổ Tu Qua nhìn anh: “Họ đồng ý hợp tác cùng chúng ta, sao lại không dùng?”

Lưu Văn nói: “Nhờ trước trận họ trở mặt thì làm sao?”

Cổ Tu Qua nói: “Đều đã bán mạng cho giặc Nhật rồi, em nghĩ họ có bản lĩnh trở giáo phản bội sao? Lưu Văn à, mấy người dám tạo phản ấy, cũng không phải người thường đâu.”

Lưu Văn không nói gì hồi lâu, thật lâu sau cất tiếng: “Đoàn trưởng, dã tâm của anh càng lúc càng lớn.”

Cổ Tu Qua không khách khí chút nào phản kích lại: “Gan em cũng càng ngày càng nhỏ.” Gã lại hỏi Lưu Văn: “Em theo tôi nhiều năm như vậy, tôi là hạng người gì em vẫn chưa biết sao?”

Đúng là Lưu Văn đã theo chân Cổ Tu Qua rất nhiều năm, nhưng Cổ Tu Qua của ngày xưa không tham vọng lớn như vậy. Chiến tranh dai dẳng, từ Đông Bắc đánh tới Vũ Hán, đã rất nhiều người hi sinh, đã thua không ít trận, Cổ Tu Qua bây giờ không còn là Cổ Tu Qua của ngày xưa.

Lưu Văn còn muốn nói gì đó, Cổ Tu Qua giơ tay lên ngăn anh lại, chỉ hỏi anh một câu: “Em có theo tôi không?”

Lưu Văn nhìn chòng chọc Cổ Tu Qua suốt mấy phút, sau đó chỉ nói một từ “Có.” Mặc kệ Cổ Tu Qua đã thay đổi thành dạng gì, thì trong lòng anh gã vẫn là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, tinh thần bất khuất không thể khuất phục. Chỉ cần gã còn sống thì điều này sẽ không thay đổi.

Tối đó, Hắc Cầu lén dẫn Diệp Vinh Thu chạy ra khỏi doanh trại mà vào sâu trong rừng, Hắc Cầu hưng hăng làm Diệp Vinh Thu.

Họ đã xác định tình cảm được mấy tháng, nhưng chiến tranh mỗi lúc một gian khổ, mỗi ngày chỉ sống thôi cũng đã đủ lực cùng sức kiệt, đâu còn hơi sức đâu để làm những chuyện khác? Nhưng hôm đó Hắc Cầu tựa hồ như phát điên, sau rồi Diệp Vinh Thu ở dưới thân hân cũng bắt đầu khóc, nhưng hân chỉ nhìn một cách chết lặng, động một cách vô thức.

Mãi đến khi xong xuôi, Hắc Cầu kéo Diệp Vinh Thu từ dưới đất lên, kéo anh vào lòng mình, cẩn thận lau nước mắt trên mặt anh: “Đồ ngốc này, anh khóc cái gì chứ, em làm đau anh sao?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Tôi nhớ đến cha, nhớ đến anh trai.”

Diệp Vinh Thu bất ngờ bị bắt đi nhập ngũ, thoát đầu, mỗi phút mỗi giây anh đều nghĩ xem làm sao để về được nhà, nhưng càng về sau anh càng không dám hy vọng xa vời rằng có thể về được nhà nữa. Nhưng tối hôm nay, đột nhiên anh muốn về, đột nhiên anh thấy nhớ vô cùng.

Nhập ngũ đã được vài tháng, anh gần như thay da đổi thịt. Anh nhớ trước đây mình căm ghét chính phủ vô năng và quân đội chỉ biết có thua cuộc. Nước mất lãnh thổ, dân mất đi sự bình yên, tất cả đều là lỗi của chính phủ vô năng chỉ biết có bản thân mình. Nhưng giờ đây, anh nhận ra không thể trách quân đội, cũng không thể mắng quan quân, rốt cuộc nên mắng ai, anh dần cảm thấy mờ mịt. Nhưng anh nhất định phải tìm ra một người để khiển trách, anh mất đi tất cả, phải có một người chịu trách nhiệm cho sự mất mát này. Anh căm hận đế quốc Nhật, nhưng căm hận thì sao, sự căm hận của anh cũng chẳng ảnh hưởng gì tới quân phiệt Nhật. Sự căm hận và khiển trách của anh tồn tại vì hi vọng sống bé nhỏ của bản thân, nếu tiếp tục căm hận, có lẽ sẽ còn có thể đoạt lại những gì mình đã mất. Nếu không còn căm hận, chỉ còn lại sự bất lực và cam chịu, như vậy quá đối tàn khốc. Một khi đã bất lực và cam chịu, anh sẽ nhận ra những thứ mình mất đi không thể nào quay trở về, thậm chí anh còn có thể mất nhiều hơn. Mà anh thì lại chỉ có thể trở mắt nhìn, nhìn một cách bất lực.

Hắc Cầu hôn lên đỉnh đầu Diệp Vinh Thu: “Đánh giặc xong anh có thể quay về tìm họ.”

Diệp Vinh Thu cũng không nói gì, chỉ nắm chặt lấy tay áo Hắc Cầu. Đây là cây rom rạ cuối cùng trong tay anh. Khi anh dần mất đi sự ngây ngô hồn nhiên, anh học được cách không nghĩ về những gì mình đã mất.

Xoẹt một tiếng, bởi vì Diệp Vinh Thu nắm quá chặt, quân phục trên người Hắc Cầu vốn đã tả tơi nay bị rách toạc hẳn ra. Trong tay Diệp Vinh Thu chỉ còn lại một miếng vải rách.

Hắc Cầu cúi đầu nhìn quân trang mình, cũng không nói gì, đỡ Diệp Vinh Thu dậy, vỗ nhẹ đầu anh, dắt tay anh: “Nào, chúng ta cùng về thôi.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86

CHƯƠNG 86.

Cố Tu Qua phái mật thám đi nghe ngóng tuyến đường giặc Nhật tiến công, mật thám báo là hai ngày nữa đội của Nhật sẽ đi qua Thụy Xương, ấy là quân tiên phong vận chuyển vật tư. Cố Tu Qua dẫn Lưu Văn và Hắc Cầu đi xem đường một vòng, chọn được một chỗ để phục kích giặc Nhật.

Chọn địa điểm xong, Cố Tu Qua dẫn đám Tôn Hào tới xem.

Nơi gã chọn là một khe núi, đường chật hẹp, hai bên đều là núi rừng, rất thuận tiện để binh lính ẩn nấp mai phục.

Tôn Hào hỏi Cố Tu Qua, “Quân gia, tin của anh có tin được không, giặc định đi qua nơi này sao?”

Cố Tu Qua nói: “Tin được, mật thám của tôi chưa báo tin sai bao giờ. Hơn nữa giặc từ Cửu Giang tới, nhất định phải đi qua eo sông này, không còn đường khác, không sai được đâu!”

Tôn Hào hí mắt, mắt đảo như rang lạc.

Cố Tu Qua nói: “Tôn gia, ông xem, đến lúc đó quân của ông và quân của tôi mai phục hai bên, quân Nhật vừa tới, chúng ta lập tức vùng lên, đánh cho bọn chúng trở tay không kịp, sau đó đoạt vật tư, ông một nửa tôi một nửa. Từ nay về sau, giặc Nhật nghe đến tên Tôn gia liền sợ mất mật!” Nói rồi gã dậm ngón cái với Tôn Hào.

Tôn Hào chau mày vẽ đản đo: “Nếu chúng ta đánh như thế, nhờ giặc Nhật phải thêm nhiều người tới thì sao, đến lúc đó biết làm sao bây giờ?”

Cố Tu Qua cười nhạt: “Tôn gia, ông vẫn còn không hiểu hả? Bây giờ giặc tới là muốn giết người Trung chúng ta, chẳng lẽ ta cứ đứng trơ mắt nhìn? Nếu ông không giết chúng thì chúng sẽ giết ông! Huống hồ ở giặc ở Thụy Xương tôi đã dẫn các anh em đi diệt trước rồi, giờ bắt kẻ chúng ta đánh hay không thì giặc Nhật vẫn sẽ phái người tới. Nếu ta có thể làm chúng sợ, có lẽ chúng sẽ không dám tới, nhưng nếu chúng ta sợ, giặc sẽ ủa tới Thụy Xương, giết ta đến xương cũng chẳng thừa.”

Tôn Hào nóng nảy: “Quân gia, không phải là tôi sợ, trước đây anh nói đánh xong giặc ở Thụy Xương, tham mưu quốc quân ở Vũ Hán sẽ phái thêm nhiều anh em khác tới thủ, nhưng đã bao lâu rồi, đừng nói là một người lính, đến một viên đạn còn chẳng thấy! Ban đầu nói là muốn bảo vệ dân chúng chúng tôi, sao giờ lại thành muốn chúng tôi giao cả tính mạng ra cùng hợp lực đánh?”

Quách Vô nghe xong những lời này rất phẫn nộ, tiến lên muốn cho Tôn Hào một bài học, lại bị Lưu Văn giữ lại. Ngụy quân có mạng, vậy chẳng lẽ họ không có mạng sao, hay lính là mèo chín mệnh, không sợ chết? Trước đây Tôn Hào nói hay lắm cơ mà, cái gì mà liều mình hi sinh cũng chẳng màng, sao giờ thật sự phải đánh lại lời tính mệnh dân chúng ra?! Cái đám dân ngu ấy mà cũng có thể coi là dân Trung Quốc sao?

Cố Tu Qua cười nói: “Tôn gia, cũng không phải tôi đùn đẩy cho ông, nhưng tình hình bộ đội ta thế nào, chẳng lẽ ông không rõ sao? Giờ thiếu binh thiếu

lượng, bằng không sẽ chẳng đánh thành ra như vậy, nếu không sao chúng tôi không đuổi giặc ngay từ lúc chúng mới đặt chân tới Đông Bắc mà phải chạy tới Vũ Hán này? Hôm qua tôi nhận được điện báo, quân tào muốn chúng tôi chống đỡ thêm vài ngày nữa, đợi chiến sự ở phía Bắc kết thúc sẽ lập tức phái thêm người tới đây, trong điện báo quân tào còn muốn tôi gửi lời cảm ơn tới Tôn gia, nói Tôn gia là đại anh hùng bảo vệ toàn bộ Vũ Hán, chờ giặc chạy rồi sẽ phong Tôn gia lên làm anh hùng dân tộc.”

Tôn Hào giận đến mức hai lỗ mũi dựng thẳng lên, chỉ thiếu điều bốc khói, không lên tiếng.

Cố Tu Qua vẫn rất bình tĩnh: “Tôn gia, nếu thủ được, đường thăng quan tiến chức sẽ rộng mở, nhưng nếu không thủ được, chỉ sợ đến mạng cũng còn chẳng giữ nổi. Chẳng lẽ Tôn gia cho rằng giặc là Bò Tát đại từ đại bi?” Mấy lời này mang theo tính uy hiếp. Từ lúc Tôn Hào cho gã viên đạn đầu tiên thì đã không còn đường lùi. Quân Nhật mà tới sẽ không dùng lại nguy quân họ nữa.

Tôn Hào tức giận lắc đầu, nói: “Quân gia, trận này cũng không phải không thể không đánh, nhưng thủ hạ của tôi đều xuất thân dân thường, chỉ biết làm nông làm ruộng, không biết đánh giặc.”

Cố Tu Qua nói: “Không sao, cái gì cũng phải có lần đầu tiên mà! Đến khi ấy quân của ông với quân của tôi ở một chỗ, hai bên tương hỗ lẫn nhau, anh em chúng tôi đi trước, đánh tan bọn giặc kia.”

“Ồi, ời, vậy không được đâu.” Tôn Hào liên tục xua tay: “Không thể để quân tôi với quân anh ở chung một chỗ được đâu. Thủ hạ tôi tay chân lỏng lẻo, làm liên lụy đến anh em quốc quân thì chết dờ. Vẫn là để chúng tôi thủ một bên đi.”

Cố Tu Qua nói: “Không được, đánh phục kích phải hai bên cùng tấn công mới được, lính tôi biết đánh dẫn theo lính của ông, hai bên cùng phối hợp ăn ý. Nếu không giặc phát hiện ra bên ông đánh dỏ, tập trung đánh về phía ông thì làm sao bây giờ? Vẫn là đánh chung với nhau đi!”

Tôn Hào nghe cái gì cũng không đồng ý, Cố Tu Qua muốn khuyên ông chinh biên, ôm vai ông đi qua một bên nói.

Lưu Văn, Quách Võ và Hắc Cầu đứng tại chỗ đợi.

Quách Võ cau mày, vô cùng không bằng lòng: “Đoàn trưởng thật sự muốn đánh cùng đám nguy này sao? Để chúng trà trộn vào quân ta thế này, ai mà yên tâm nổi!?”

Lưu Văn thở dài: “Không còn cách nào, chúng ta ít người quá.”

Cố Tu Qua và Tôn Hào cò kè mặc cả cãi lộn nửa ngày, sau đó ôm vai nhau quay về, dáng vẻ thân thiết như anh em thất lạc nay mới gặp lại nhau không bằng: “Như vậy nhé, Tôn gia, ông quay lại thông báo cho các anh em, nhất định ta phải đánh cho bọn chúng tan tành.”

Tôn Hào vỗ ngực: “Như vậy đi! Có đoàn trưởng, anh dẫn binh giỏi, đến lúc đó chúng tôi giao hết tính mạng mình vào tay anh!”

Cố Tu Qua cáo biệt với đám Tôn Hào, dẫn Hắc Cầu và Lưu Văn quay về.

Hắc Cầu hỏi Cố Tu Qua: “Đoàn trưởng, họ đồng ý rồi sao?”

Cố Tu Qua ngậm cò đại trong miệng, nghe lời này xong, nhỏ cò đại ra: “Đồng ý cái rắm, nói gì cũng không chịu hợp lực đánh cùng đoàn ta, muốn chia lại quân thì không đánh nữa, chỉ đồng ý tách riêng ra đánh thôi!”

Quách Võ nhin không được tiến lên trước: “Đoàn trưởng, họ tin được sao?”

Cố Tu Qua nói: “Tin thì thế nào, mà không tin thì làm sao, tôi cũng không trông đợi gì nhiều ở họ. Họ ngồi một chỗ cầm súng, giúp ta thu hút sự chú ý để hãm chân giặc đã là tốt lắm rồi!”

Quách Võ nghe xong lời Cố Tu Qua nói, không khỏi phẫn nộ: “Đoàn trưởng, đây không phải trò đùa, nhờ tới chiến trường họ đánh lên ta thì thế nào? Anh em vào sinh ra tử đánh tới đây, không thể chết như này được!”

Từ lúc Cố Tu Qua tới Thụy Xương, đề nghị nào của gã Lưu Văn cũng phản đối, nhưng lần này Lưu Văn không nói một câu nào, chỉ lặng lẽ đứng sau Cố Tu Qua.

Cố Tu Qua hít sâu một hơi, dừng bước nhìn Quách Võ: “Giờ giặc sắp tới Thụy Xương, cách tốt nhất là phục kích bên đường, nếu chúng ta không đánh, đợi bọn chúng vào Thụy Xương, sắp xếp xong binh lực, chuẩn bị sẵn sàng thì giao chiến chính diện sao? Nếu ta không dùng quân nguy, vài người lẻ tẻ chia ra hai bên sơn cốc, với số lượng ít ỏi như thế thì đánh một trung đội Nhật thế nào đây? Cậu có cách hay thì chỉ bảo cho tôi với, tôi sẽ nghe cậu!”

Cuối cùng Hắc Cầu cũng lên tiếng: “Dù có phải liều mạng cũng tốt hơn so với việc dùng quân nguy! Cái đám ấy từng đầu quân cho giặc Nhật!”

Cố Tu Qua nở nụ cười: “Chung Vô Mai à, chuyện thất đức tôi làm còn chưa đủ sao? Cậu, cả Diệp Vinh Thu, rồi còn bao nhiêu lính đào ngũ với dân thường bị tôi chia súng vào đầu ép ra trận nữa? Không phải giờ mọi người đều theo tôi cầm súng đánh giặc rồi sao? Nguy quân thì làm sao, giờ có cho tôi một đám lộn tôi cũng bắt bọn nó ra chiến trường đánh giặc! Một mình ta đánh sao nổi?”

Hắc Cầu do do dự dự, nói: “Đoàn trưởng, cái đám bán mạng cho giặc kia khác chúng ta.”

Quách Võ và Hắc Cầu đều tỏ thái độ phản đối, duy chỉ Lưu Văn là im lặng không lên tiếng. Quách Võ sốt ruột kéo tay áo anh, ý bảo anh nói đệm giúp

họ vài câu, khuyên nhủ Cố Tu Qua đang điên cuồng, biết đâu Cố Tu Qua lại nghe lời anh.

Lưu Văn nhìn xoáy sâu vào Cố Tu Qua, giọng kiên định: “Tôi sẽ luôn theo đoàn trưởng.”

Quách Võ vẻ mặt khó tin nhìn anh đăm đăm, gần đây anh liên tục phản bác lại lời Cố Tu Qua, sao bây giờ lại đột nhiên thuận theo vậy?

Hắc Cầu khề thờ dài, xem ra trận chiến trước mắt này không thể tránh. Mấy ngày nay ngay cả khi ngủ nghỉ hắn cũng cảm thấy bất an, hắn thường xuyên gặp ác mộng, trong mơ hắn cũng đang đánh giặc, cứ một mực lao thẳng về phía trước, đến khi quay lại phát hiện phía sau mình trống trơn, cái gì cũng không có. Hắn không biết mình đã đánh mất thứ gì đó, cứ nghĩ hoài không ra, mãi đến khi giật mình tỉnh giấc, nhìn sang Diệp Vinh Thu đang cuộn tròn nằm bên cạnh, hắn mới rõ mình đã để mất cái gì.

Mấy ngày này liên tục bại trận rồi rút lui khiến hắn thấy mệt mỏi. Có đôi khi hắn nghĩ, hoặc là họ sẽ vùng mình, đánh một trận vang dội rồi chiến thắng trở về, hoặc là họ sẽ thua trắng, thua đến không còn gì để thua. Nhưng khi hoàn hồn lại, hắn lập tức ném cái ý nghĩ đáng sợ kia ra sau đầu.

Có lẽ chỉ cần còn sống là còn hi vọng. Ý nghĩ này đã trở thành hy vọng nhỏ bé cuối cùng trong lòng những người lính hành quân bọn họ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

CHƯƠNG 87.

Đào mất tới ngày phục kích.

Theo giao hẹn từ trước, trời còn chưa sáng Cố Tu Qua dẫn tiểu đội quốc quân còn Tôn Hào dẫn ngũ quân tới miệng núi mai phục, đội quân Nhật tới.

Lính quốc quân đã đánh hơn mười trận lớn nhỏ, nhưng lần này tìm mọi người như treo trên cổ họng —— lần này họ không chỉ đấu với giặc Nhật mà còn phải hợp tác cùng quân ngũ, tuy nói là phục kích chiếm thế thượng phong, nhưng binh lực và trang bị chênh lệch khiến mọi người không có chút lòng tin nào vào trận đấu này.

Mấy giờ qua đi, mặt trời đã lên cao tít, mặt mày ai nấy đều đầm mồ hôi, nhưng không ai dám lau, ngay cả con muỗi đậu trên người để đốt cũng không ai dám động tay..

Có người nhin không được nhỏ giọng hỏi: “Giặc thực sự sẽ đi qua đây sao...”

Lời vừa ra khỏi miệng, người bên cạnh lập tức trừng mắt nhìn, làm động tác không được lên tiếng.

Diệp Vinh Thu đã mai phục sẵn trong đoàn. Nhập ngũ đã mấy tháng rồi nhưng anh vẫn chưa giết một tên giặc nào, ban đầu Cố Tu Qua muốn tôi luyện anh nên cho anh ra tiền tuyến, sau đó Diệp Vinh Thu bắt đầu nghiên cứu súng ống. Cố Tu Qua coi anh như đối tượng quan trọng cần được bảo vệ, chỗ nguy hiểm nhất không cho anh đi, còn phái mấy người ở bên cạnh anh bảo vệ. Bởi đối với Cố Tu Qua mà nói, anh còn có giá trị hơn nhiều so với những người cầm súng giết giặc ngoài chiến trường. Nhưng bây giờ quốc quân đâu còn nhiều người nữa, hậu phương cũng không có để mà ở, gã cũng không dám dãi ngộ đặc thù gì với Diệp Vinh Thu nữa, anh chỉ có thể cùng ra trận với mọi người.

Từ sáng tới trưa, Diệp Vinh Thu vẫn ôm súng, hai mắt chăm chú dán chặt vào con đường phía trước, đến tư thế ngồi cũng không thay đổi. Mãng-séc tay áo anh đầm mồ hôi, Hắc Cầu cảm nhận được anh căng thẳng, nhưng hắn không hề trấn an Diệp Vinh Thu, bởi chính hắn cũng còn cảm thấy tay cầm súng của mình chưa đủ vững vàng.

Chợt Cố Tu Qua thấy phía đỉnh núi chềch chếch đó có một ngọn cờ được gió cao, cờ đang nhấp nhô lay động.

Cố Tu Qua lập tức căng thẳng, gã lấy tay ra dấu cho phía sau, quân lệnh lần lượt được truyền đi —— quân Nhật tới!

Lính liên lạc nhanh chóng phát cờ thông báo với phía đối diện, để ngũ quân chuẩn bị chiến đấu.

Một lát sau, họ nghe thấy tiếng bước chân của lính Nhật và tiếng động cơ xe vang rền.

Đúng lúc này, lính trinh sát ở phía cánh gió cờ lên khoa tay múa chân.

Bởi nhóm lính quốc quân họ không được huấn luyện nhiều nên không có mấy người hiểu được tín hiệu cờ. Nhưng Lưu Văn hiểu rõ, chỉ trong nháy mắt mà sắc mặt Lưu Văn trở nên trắng bệch: “Chết tiệt, tình báo đưa tin sai rồi.”

Cố Tu Qua cũng chỉ biết chút ít về tín hiệu cờ, gã lập tức xoay người nhìn Luru Văn ý bảo anh giải thích cờ của lính trinh sát cho mình.

“Quân Nhật cho hẳn một đại đội tới!” Tay cầm súng của Luru Văn run lên.

Dựa theo điều tra của lính trinh sát, vốn là hôm nay sẽ có một trung đội Nhật đi qua miệng núi này để vận chuyển vật tư. Đó giờ giặc Nhật thường có thói quen cho lương thảo đi đầu, sau đó bộ đội mới đi theo sau, cho nên Cố Tu Qua không mấy may nghĩ ngờ với tin tình báo, gã định hôm nay tới cướp lương của Nhật, không ngờ lần này không phải là một trung đội mà là một đại đội tới!

Theo biên chế, một trung đội của Nhật có khoảng hơn một trăm người, tương đương với một liên đội quốc quân. Hiện trong tay Cố Tu Qua cũng chỉ còn lại hơn một trăm người, hơn nữa với binh lực của quân nguy ở bên kia, dù họ có gà mờ tới đâu, muốn phục kích một trung đội Nhật cũng không quá khó, cho nên đây cũng là lý do Cố Tu Qua được ăn cả ngã về không hợp tác cùng Tôn Hào. Nhưng một đại đội Nhật có hơn một ngàn người, tương đương với một sư đoàn quốc quân hoàn chỉnh, toàn đại đội phải mất mấy phút mới đi qua miệng núi, giờ muốn tiêu diệt hết bọn họ, vấn đề không chỉ nằm ở binh lực, mà cho dù có bắn không trượt phát nào thì đạn trong tay Cố Tu Qua cũng không đủ.

Sắc mặt Cố Tu Qua chợt trắng bệch, sốt ruột chia tay ra: “Mau, mau đưa ông nhòm cho tôi!”

Ông nhòm lập tức được đưa tới tay Cố Tu Qua.

Cố Tu Qua nhìn qua ông nhòm xem tình huống ở phía trước, nhưng bởi có nhiều chướng ngại vật nên gã chỉ có thể loáng thoáng thấy mấy tên giặc đi đầu, theo âm thanh vang tới thì có thể đoán chúng có không ít ô tô, nhưng có lẽ không có xe tăng bọc thép.

Ban nãy Luru Văn ghé vào tai Cố Tu Qua nói nên lính mai phục ở hậu phương vẫn chưa biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng họ có thể thấy đoàn trưởng mình đang căng thẳng đến độ cứ phút chốc lại giờ ông nhòm lên nhìn và thì thầm to nhỏ với phó quan Luru ngồi bên cạnh, do vậy họ cũng lơ mơ đoán được đang có biến. Tâm trạng bất an bao trùm toàn bộ đỉnh núi.

“Đoàn trưởng, không đánh được đâu.” Quách Võ nói. Hắn cũng đọc được tín hiệu trên cờ nên biết đang xảy ra chuyện gì. Tình huống bây giờ rất nguy cấp, hắn không kịp phân tích lợi và hại. Ba chữ ‘không đánh được’ là toàn bộ cảm nhận của hắn. Cũng không phải hắn sợ, trong đoàn hắn có thể xưng là một người lính tài, tốt nghiệp trường quân đội Hoàng Phố, xuất thân của hắn khác hẳn với những người lính ở đây. Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, hắn đã tưởng tượng các cảnh chiến đấu trong đầu, bất luận họ chiếm nhiều ưu thế đến đâu thì cũng không có khả năng một chọi mười với quân Nhật! Lợi và hại thế nào, hắn không phân tích qua, tuy rằng Cố Tu Qua không xuất thân chính quy nhưng kinh nghiệm chiến đấu của gã phong phú hơn hắn nhiều, chỉ cần Cố Tu Qua chưa phát điên, nhất định gã sẽ rõ chuyện sắp xảy ra sau đây hơn hắn! Bây giờ rút lui may ra còn kịp!

Cố Tu Qua do dự hai giây, đưa ra một kết luận: “Ta có quân bạn giúp mà!”

Quách Võ ghen hòng nhìn trần trời. Ban nãy tính toán đương nhiên hắn không tính thêm cả quân nguy. Thực tế ngay từ đầu hắn đã không coi đôi phương như người một nhà, trận chiến này hắn vốn đã chuẩn bị tinh thần đánh một mình. Ấy thế nhưng hôm nay quân nguy tới một hai trăm người, nếu như có họ hợp lực chiến, có lẽ không phải một chọi mười mà là một chọi ba, dựa vào địa hình và ưu thế đánh phục kích, muốn tiêu diệt một đại đội Nhật cũng không phải là quá vô lý.

Thế nhưng...

“Không kịp đâu, đoàn trưởng!” Chưa nói đến chuyện đối phương là quân nguy từng bán mình cho giặc, dù họ có là quốc quân cũng không có khả năng phối hợp khăng khít với đoàn họ, tình huống quá nguy hiểm, trận này đánh căn bản là tự dồn mình vào đường cùng!

Quách Võ đưa mắt nhìn về phía Luru Văn, nhưng sau khi nói câu kia với Cố Tu Qua, Luru Văn nắm chặt súng trong tay, hết sức chăm chú nhìn về phía trước, tùy thời chuẩn bị mà nghe theo quân lệnh, đánh cược với tính mệnh mình.

Quách Võ và Luru Văn đã theo Cố Tu Qua nhiều năm. Họ là trợ thủ đắc lực cho Cố Tu Qua, đối với cái người Cố Tu Qua này mà nói họ sùng bái đến mù quáng. Cố Tu Qua đã dẫn họ đánh rất nhiều trận chiến tưởng chừng sẽ thua cuộc, nhưng cuối cùng vẫn đưa họ sống sót trở về. Cũng không phải họ chưa từng có mâu thuẫn với Cố Tu Qua, nhưng chỉ cần ra chiến trường, chỉ cần Cố Tu Qua ra lệnh, họ sẽ không nghi ngờ gì mà tuân theo.

Nhưng tình hình bây giờ không như vậy. Từ khi biết nhóm dân binh và Trương Tiểu Miêu kia, Luru Văn càng ngày càng thường xuyên chống đối Cố Tu Qua, có một khoảng thời gian, Cố Tu Qua ra quyết sách gì Luru Văn cũng phản bác. Nhưng khi đó Quách Võ vẫn đứng về phía Cố Tu Qua. Bởi vì hắn biết Luru Văn lo là lo về chuyện của Cố Tu Qua với cá nhân Trương Tiểu Miêu, đây là lo lắng tình cảm, cảm giác thân thiết, tin cậy và không đành lòng kia khiến Luru Văn không thể không chế được bất an trong lòng. Quách Võ thì khác, hắn lý trí, lúc này đây hắn bắt mắt cũng vì sự mất lý trí của Cố Tu Qua. Nhưng không biết vì sao, lúc này Luru Văn không còn giống như trước nữa, anh coi Cố Tu Qua như ông trời, mặc kệ Cố Tu Qua điên cuồng ra sao cũng chịu đựng.

“Rút lui đi.” Giọng Quách Võ bắt đầu trở nên run rẩy. Đây đâu phải là đi đánh trận, nói đi chịu chết thì đúng hơn.

Cố Tu Qua cau mày, từ chối cho ý kiến. Lý trí và điên cuồng đang xung đột trong nội tâm gã.

Lính liên lạc hỏi Cố Tu Qua: “Đoàn trưởng, có nên thông báo cho phía đối diện..”

Cố Tu Qua giờ tay lên ngăn anh ta lại.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, tiếng xe ô tô Nhật đã vang rõ ràng bên tai, lúc này dùng mắt thường cũng có thể thấy rõ quân Nhật đang tiến về phía trước.

Nhất thời phía đối diện trở nên rối loạn, không ít tán cây rung động, là quân ngự đang mai phục bắt đầu hoảng loạn. Tin tình báo của họ không chỉ đến từ phía quốc quân, quan hệ giữa họ với lính quốc quân chưa đến mức như keo sơn gắn bó. Cổ Tu Qua muốn chiến đấu đến điên rồi nên mới buông lỏng cảnh giác với bọn họ, nhưng điều đó không có nghĩa họ sẽ không đề phòng Cổ Tu Qua. Họ cũng có lính thám báo của riêng mình, hướng hồ bầy giờ quân Nhật đã tới gần, họ có thể tận mắt thấy rõ mình sắp rơi vào trận chiến quy mô lớn thế nào.

Bất chợt, chỉ nghe thấy ‘pằng’ một tiếng, tiếng súng nổ vang lên từ phía bên kia khe núi. Nhưng nơi đạn bắn tới lại là khe núi phía đối diện —— đạn rơi vào đồng đất trước mặt Luru Văn, bụi mù khắp nơi, Luru Văn cả kinh ngã vào trong hào, cậu lính bên cạnh nhanh chóng đỡ anh dậy.

Luru Văn không thể tin: “Họ điên rồi sao?”

Tiếng súng này làm kinh động tới giấc Nhật đang đi, tên đứng đầu hàng lập tức ra hiệu cho đoàn binh phía sau giờ súng lên nhắm về hai bên miệng núi. Tiếng la của giấc Nhật vang khắp núi, quân Nhật được huấn luyện nghiêm chỉnh nhanh chóng ngừng bước, lập tức chuẩn bị chiến đấu.

Phát đạn quân ngự vừa bắn kia, có lẽ là họ cho rằng mình đang bị gạt nên tức giận bắn ra, cũng có thể trong lúc hoảng sợ súng cướp cò, đến tột cùng lý do là vì sao, đám Cổ Tu Qua không thể nào biết được. Từ lúc tiếng súng vang lên, trận địa đối diện lập tức mở rộng, nhưng cũng không nhắm về phía quân Nhật đang tới gần mà họ quăng mũ còi giáp muốn chạy trốn khỏi chiến trường. Bị quân ngự ở cánh bên vút bỏ, thậm chí ngoài phát súng bắn nhắm kia ra quốc quân họ cũng không bắn thêm phát súng nào nữa, tình huống dần dần mất kiểm soát, rất nhiều lính ngự trực tiếp nhảy ra khỏi chiến hào mà chạy loạn.

Quân Nhật lập tức nhận ra động tĩnh ở phía đối diện, chúng tập trung hỏa lực nhắm về phía quân ngự đang chạy ra, những tiếng thảm thiết không ngừng vang lên, quân ngự chạy loạn ở phía sau liên tục ngã xuống.

“Mẹ nó, một lũ ngu!” Cổ Tu Qua không nhận được mắng. Không phải quân ngự muốn phản chiến trước khi lâm trận, có thể do họ chưa từng chiến đấu một lần nào nên chưa đấu đã hoảng loạn. Giấc Nhật cũng đâu phải một đám ngu, bên phải có mai phục, chẳng lẽ bên trái lại không có? Lúc này vô số đầu đạn bắn về phía lính quốc quân.

Quốc quân tuy không trực tiếp quăng mũ còi giáp bỏ trốn như quân ngự nhưng bọn họ cũng có chút hoảng loạn, có người ôm đầu trốn vào trong chiến hào, có người không đợi lệnh đã nổ súng bắn trả làm bại lộ vị trí của mình, đạn của địch không ngừng bắn tới.

Tiếng đạn vang rền cuối cùng cũng khiến Cổ Tu Qua tỉnh táo lại. Gã liếc nhìn quân Nhật đang bắt đầu sắp xếp đội hình, cẩn thận, không thể trì hoãn thêm nữa mà hạ lệnh: “Rút lui!” Ngụy quân làm bại lộ như vậy, ngay cả ưu thế đánh lên cũng đã mất, giờ mà còn cứng cổ đánh tiếp thì chẳng khác nào chịu chết.

Nếu gã không ra lệnh, Quách Võ cũng sẽ không nhận được mà trực tiếp đánh ngất rồi khiêng gã đi.

Lệnh của Cổ Tu Qua vừa truyền ra, lính quốc quân lập tức thu dọn từ từ rời khỏi trận địa. Dù sao họ cũng là lính từng ra trận, khác hoàn toàn với đám ngự quân, lúc rút lui họ lặng lẽ không gây tiếng động, tận lực đánh lạc hướng giấc Nhật, tranh thủ thời gian rút lui.

Mới đầu vẫn rất thuận lợi, quân ngự cứ thế mà bỏ chạy, như mục tiêu sống mà thu hút mọi sự chú ý của giấc Nhật, gần như toàn bộ lửa đạn của giấc đều dồn về phía bên đấy, nhờ vậy mà lính quốc quân tranh thủ được thời gian để bỏ trốn. Nhưng rất nhanh quân Nhật đã phát hiện hai bên sườn núi đều có mai phục, hơn nữa hai đoàn ở hai bên lại hoàn toàn bất đồng. Đoàn ở phía đông tuy nhiều người, động tĩnh gây ra cũng lớn, nhưng hiển nhiên không biết chiến đấu, nếu không phải ban này họ gây loạn, có lẽ sẽ không bị lộ ra mà đoàn ở phía tây tuy ít người, động tĩnh cũng rất nhỏ, nhưng qua đó có thể thấy họ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, xem ra đều biết chiến đấu.

Thế nên trưởng quan của Nhật lập tức hạ lệnh, chia ra hai phe đi đuổi theo hai cánh quân Trung rút lui.

Nhóm của Hắc Cầu ở phía sau, lúc hấn mới rút lui thì nhóm của Diệp Vinh Thu đã sớm chạy rồi. Có một viên đạn bay sượt qua gò má hấn, quân Nhật ở hậu phương đã đuổi theo. Hấn quay đầu lại, không kịp ngắm bắn, mắt thấy có một tên giấc ở phía sau liên giờ súng lên bắn hai phát, kỹ năng bắn của hấn đã được luyện rất chuẩn, một tên giấc ngã xuống.

“Pằng!” Bên cạnh hấn vang lên tiếng súng nổ, lại một tên giấc nữa ngã xuống, là Luru Văn nổ súng. Luru Văn rút lui trước Cổ Tu Qua, chạy tới bên người Hắc Cầu.

Hắc Cầu kéo tay anh: “Chạy mau!”

Sắc mặt Luru Văn rất trầm tĩnh, anh lại nổ súng, nhưng lần này không may bắn trượt, không trúng lấy ai cả, nhưng có vài tên giấc vì tránh đạn mà nằm úp sấp xuống đất, tạm thời trì hoãn được tốc độ truy kích.

Luru Văn xoay người chạy cùng Hắc Cầu. Hắc Cầu liếc qua anh, trông thấy tư thế chạy của anh có chút kì quái, báng súng chèn mạnh vào bụng.

Hắc Cầu cũng không nghĩ nhiều, lúc bấy giờ hấn còn đang mãi tìm kiếm thân ảnh Diệp Vinh Thu, sau đó hấn thấy Diệp Vinh Thu vừa chạy vừa không ngừng ngoái nghiêng xung quanh, lập tức chạy nhanh hơn về phía Diệp Vinh Thu.

“Nói với đoàn trưởng..” Hấn đột nhiên nghe thấy tiếng Luru Văn gọi ở phía sau. Nhưng hấn không biết Luru Văn đang gọi ai, bởi vậy nên không quay đầu lại, toàn tâm toàn ý chạy về phía Diệp Vinh Thu.

Cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng tìm thấy Hắc Cầu, lập tức thở phào nhẹ nhõm, thể như vừa thoát khỏi quân Nhật đang truy đuổi phía sau, lúc này không phải trốn chạy nữa.

Hắc Cửu nắm chặt súng trong tay, để anh chạy trước mặt mình: “Đừng giảm tốc độ.”

Diệp Vinh Thu chỉ đáp một từ: “Được.”

Quốc quân tương hỗ lẫn nhau, vừa đánh vừa tháo chạy, thi thoảng bắn vài viên đạn để tranh thủ thời gian tẩu thoát, tạm thời kéo dài khoảng cách với quân Nhật ở phía sau.

Họ không còn thời gian kiểm kê xem mình còn lại bao nhiêu người nữa, chỉ biết họ không ngừng chạy, nhưng người bên cạnh mỗi lúc một ít đi. Có vài người ngã xuống trong tiếng đạn tàn khốc, có người bối hoảng sợ mà chia hướng ra rồi đội ngũ. Cố Tu Qua cũng không còn tâm trí đâu mà bắt họ về. Đến lúc này rồi, quân kỷ không còn nữa, có thể giữ được mạng mình là may mắn lắm rồi. Đoạn đường chạy từ bắc tới nam mỗi lúc một loạn, càng ngày càng có nhiều người bị thất lạc, đến cuối cùng, không ai biết quân họ còn lại bao nhiêu người.

Cố Tu Qua chạy ở phía hậu phương, vừa chạy vừa không ngừng quay đầu, nhắm về phía giặc Nhật mà nổ súng. Súng trong tay hết đạn, không còn thời gian để thay, gã lập tức đoạt khẩu súng trong tay cậu lính bên cạnh mà tiếp tục bắn.

Đột nhiên Quách Võ chạy tới, nét mặt hoang mang: “Đoàn trưởng, Luru Văn đâu rồi?!”

Cố Tu Qua sùng sốt, hô lớn: “Luru Văn?! Luru Văn?!”

Không ai đáp lại lời gã.

Cố Tu Qua hỏi Quách Võ: “Phía trước có không? Cậu ấy có ở phía trước không?!”

Quách Võ cắn răng: “Không có, tôi vừa tìm một vòng! Anh ấy vẫn luôn đi bên anh, trừ phi là không theo kịp!”

Cố Tu Qua giật mình, nét mặt nhất thời trở nên hoảng hốt.

Quách Võ không còn nhiều thời gian để nói, trực tiếp cầm súng quay lại phía họ vừa chạy tới.

Cố Tu Qua kéo hẳn lại, vẻ không thể tin được: “Cậu điên à?!”

Quách Võ trực tiếp gạt tay gã ra, nét mặt trở nên lạnh lẽo: “Anh biết vì sao tôi ở lại đoàn này mà!” Lời hắn nói cũng không phải câu hỏi mà là một câu trần thuật vô cùng kiên định.

Cố Tu Qua á khẩu, vươn tay kéo lấy, chỉ chạm vào khoảng không. Quách Võ đã chạy đi rồi. Không sai, gã biết rõ lý do vì sao Quách Võ ở lại bên cạnh mình, thậm chí đây còn là thủ đoạn mà gã vắt vả trù tính để giữ Quách Võ ở lại. Nhưng lúc này gã không còn giữ trong tay con át chủ bài nữa.

Bước chân Cố Tu Qua mỗi lúc một chậm.

“Đánh!!”

Đám lính ở phía trước đột nhiên thấy đoàn trưởng kêu một tiếng phé tâm phé liệt. Hắc Cửu quay đầu lại, chỉ thấy sườn mặt Cố Tu Qua ở phía sau. Hắn chưa từng thấy Cố Tu Qua rơi nước mắt, nhưng khi ấy hẳn nghĩ, có lẽ Cố Tu Qua đang khóc.

Tiếng gào ban nãy của Cố Tu Qua cũng không phải mệnh lệnh, gã không hạ lệnh cho bất cứ ai phải theo gã, gã chỉ tự dừng bước, hướng về phía giặc đang bắn trả mình. Đám lính đang rút lui thấy đoàn trưởng của mình chợt quay đầu phản công, nhất thời thấy mờ mịt, người thì không chút nghĩ ngợi mà xoay bước đuổi theo, người lại tiếp tục chạy về phía trước, cũng có người cõng quân phục ném đi rồi núp trong ruộng.

Hắc Cửu do dự vài giây, nắm lấy tay Diệp Vinh Thu: “Chúng ta chạy tiếp!”

Diệp Vinh Thu không nói bất cứ một câu gì, chỉ tiếp tục theo hắn chạy về phía trước.

Tiếng súng và tiếng hô ở phía sau khiến Hắc Cửu có cảm giác như nơi nào đó trên cơ thể mình đang rỉ máu, nhưng hắn không rõ đến tột cùng vết thương nằm ở đâu, chỉ là càng ngày càng đau nhức, càng ngày càng tê tái.

Đám Cố Tu Qua gặp chuyện gì, họ không biết, nhưng bước chân truy kích của giặc không kéo dài lâu nữa, rất nhanh họ nghe thấy tiếng giặc Nhật hét gào ở phía hậu phương.

Cũng không biết chạy được bao lâu, Hắc Cửu thấy cách đó không xa có một vách núi. Dưới vách núi có lẽ là một dòng sông dài, nước sông chảy xiết, từng đợt sóng triều cuộn cuộn về hướng đông. Đột nhiên Hắc Cửu đổi hướng, kéo Diệp Vinh Thu chạy về phía vách núi. Diệp Vinh Thu nhìn hắn đầy khó hiểu, lại quay đầu nhìn sắc quần trang màu vàng của Nhật ở phía xa.

Đến vách núi, nhìn xuống nước sông chảy xiết ở phía dưới, cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng hiểu ý định của Hắc Cửu: Hắn muốn dẫn anh nhảy sông bỏ trốn!

Đúng lúc này, đột nhiên Hắc Cửu buông lỏng cánh tay Diệp Vinh Thu, hắn giật lấy dây đạn bên hông anh: “Đừng chờ tôi.”

Diệp Vinh Thu ngẩn ra. Còn chưa kịp suy nghĩ, đột nhiên sau lưng có một lực thúc mạnh làm anh ngã xuống dòng sông đang chảy xiết.

Anh lập tức bị nước sông cuốn lấy, sóng nước tạt mạnh vào mặt khiến Diệp Vinh Thu choáng váng, anh vùng vẫy nổi lên, nước sông đục ngầu che mờ mắt, anh không thể thấy rõ thứ trước mắt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng Hắc Cầu, hình như hắn vẫn còn ở trên vách núi. Anh há miệng muốn gọi, nước sông tràn vào cổ họng, anh chưa kịp gọi tiếng nào đã bị cuốn vào vòng xoáy nước.

Sóng triều cuộn cuộn đẩy anh ra xa, anh chìm nổi trong dòng sông, tiếng súng đạn và tiếng la hét dần mờ hồ, tựa như sắp rơi vào thế giới bên kia. Đột nhiên anh nhớ tới chuyện từ rất nhiều ngày trước, Hắc Cầu từng nói với anh, nếu như họ phải chia xa, mặc kệ Hắc Cầu đi tới đâu, chỉ cần anh vẫn còn ở chốn cũ chờ hắn, nhất định Hắc Cầu sẽ quay về tìm anh.

“Đừng chờ tôi.”

Thế nhưng ban nãy Hắc Cầu lại vừa nói với anh như vậy.

Anh điên cuồng vùng vẫy trong xoáy nước, nhưng khí lực cứ dần mất đi, mà anh thì chẳng thể quay trở lại. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

CHƯƠNG 88

“Chính ủy, chính ủy!” Một cậu trai trẻ tuổi vừa gọi to vừa chạy về phía bên bờ. Bên bờ có một chàng trai đang ngồi xổm, nghe thấy tiếng gọi từ phía sau, chàng trai vội vã quay đầu lại, trông thấy cậu trai kia chạy tới gần, gương mặt bởi vì hưng phấn mà phớt hồng, cậu chạy quá nhanh, không kịp phanh, suýt chút nữa đẩy chàng trai được gọi là chính ủy kia ngã xuống sông.

Chàng trai bị cậu đụng ngã xuống đất, phản ứng rất mau lẹ, lập tức đỡ cậu trai đè nặng trên người mình dậy, lui hai bước, cách bờ sông xa ra một khoảng để tránh rơi xuống sông. Chàng trai thở phào một hơi, lúc này mới sừng sộ lên mà trách mắng cậu trai kia: “Loi cha loi Choi! Tiểu Triệu, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, làm việc gì cũng không được vội vã hấp tấp như vậy, giữa chốn công cộng không được gọi tôi là ‘chính ủy’, nhờ gác ngựa với đặc vụ của địch nghe thấy thì làm sao bây giờ?”

Cậu trai được gọi là Tiểu Triệu kia ngượng ngùng gãi đầu một cái, nhìn quanh bốn phía, sau đó cười cười: “Chẳng phải không có ai sao?”

Chính ủy lắc đầu, vẫn còn sợ hãi mà ngoái đầu liếc nhìn con sông phía sau lưng.

Tiểu Triệu ló đầu nhìn thoáng qua sông. Thật ra đây là một con sông khá cạn, nơi sâu nhất cũng không cao quá thất lưng. Mọi người đều biết chính ủy có một tâm bệnh, không biết là sợ sông hay thích sông, cứ những khi được ở một mình anh lại chạy đến bờ sông ngồi dờ ra, họ thay đổi qua vài trận địa, chỉ cần ở nơi đó có sông thì nhất định chính ủy sẽ đi tới ngồi, ai mà có việc không tìm được chính ủy thì cứ tới bờ sông tìm, kiểu gì cũng thấy anh. Nhưng chính ủy của họ lại rất sợ nước, có lần mấy anh em xuống sông tắm, thuận tiện rủ chính ủy xuống cùng, anh sống chết không chịu xuống, có lần có người đùa quá trớn kéo anh xuống sông, nước mới ngập đến đôi chân trắng như bánh mỳ thần của anh thôi mà mặt anh đã trắng bệch, gào ầm hét cả lên, làm mọi người xung quanh sợ hãi vội vã kéo anh lên bờ. Sau này nghe anh kể, hình như anh từng rơi xuống sông một lần, thiếu chút nữa mất mạng, cho nên trong lòng có bóng ma, vậy nên không chịu xuống sông. Nhưng mâu thuẫn ở chỗ, người từng bị rơi xuống sông sợ nước, bình thường phải tránh xa mấy nơi này mới phải, nhưng chính ủy lại cứ thích ngồi bên bờ sông ngẩn ra. Tiểu Triệu lên nhìn anh vài lần, nhận ra ánh mắt chính ủy nhìn chằm chằm về phía dòng nước, bộ dạng như đang chờ thứ gì đó trôi tới.

“À phải rồi!” Tiểu Triệu đột nhiên nhớ ra lý do mình tới đây, cẩn thận lấy trong ngực ra một bao vải, mở từng lớp từng lớp một, bên trong hiện ra một khẩu súng lục. Cậu như muốn giành công mà đưa khẩu súng kia cho chính ủy: “Anh xem đi!”

Chính ủy cầm lấy cây súng, nhìn thoáng qua: “Súng Browning Hi-Power đây mà, lấy đâu ra vậy?”

Tiểu Triệu nhìn chòng chọc chính ủy, chỉ thấy anh lật qua lật lại khẩu súng. Bạch bột gì gì đấy cậu không biết, nhưng nghe có vẻ như rất ngầu, thế là cậu đắc ý nói: “Em nhặt được đấy!”

Chính ủy ậm ừ đáp một tiếng, cũng không ngẩng đầu lên, lấy băng đạn ra ngoài kiểm tra: “Nhặt được à?”

Nay đã là năm 1943, căn cứ kháng Nhật của họ nằm ở Ngạc Nam, sau khi Vũ Hán rơi vào tay giặc năm 1938, ngọn lửa chiến tranh ở nơi đây chưa từng ngừng. Nơi này quốc quân có, hồng quân có, ngụy quân có, mà cũng có cả quân Nhật. Từ đó tới nay, những thế lực này tạo thành một sự ăn ý ngầm đến là quỷ dị, có đôi khi bình yên không một gợn gió, khi lại đột nhiên đánh nhau, chiến tranh quy mô từ vài người đến vài trăm vài nghìn người đều đủ cả, có đôi khi đi ngang qua một chỗ, có thể nhìn thấy đám ba thi thể, đôi khi may mắn có thể nhặt được vũ khí tốt trên thi thể đó.

Tiểu Triệu đưa khẩu súng lục mình nhặt được cho chính ủy. Chính ủy kiểm tra súng xong rồi, nói với Tiểu Triệu: “Súng vẫn dùng được, nhưng không có đạn, muốn dùng nó thì phải có đạn thích hợp đã.”

Nét mặt Tiểu Triệu thoáng thất vọng: “A... Em định đưa cho chính ủy dùng.”

Quân khu nơi Tiểu Triệu gia nhập là quân khu độc lập số năm, chính ủy là chính ủy của binh đoàn độc lập đó. Chính ủy của họ rất kì lạ, tuổi còn rất trẻ, thoát nhìn chỉ chừng hai mươi, nhưng học vấn lại rất cao, nghe đâu anh từng học qua đại học, không chỉ biết chữ Hán mà còn biết cả tiếng nước ngoài nữa. Mấy cái này đều chẳng đáng gì, quan trọng nhất là anh rất giỏi súng ống, mặc kệ súng gì, chỉ cần đưa cho anh nhìn thoáng qua anh đều có thể gọi tên được ngay. Anh còn biết cách lắp ráp, sửa súng và chế tạo thuốc nổ nữa. Bao nhiêu súng hồng trong đoàn đều do một tay anh sửa hết, thậm chí anh còn đang điều khiển một công xưởng chế tạo đạn dược nhỏ. Tân Từ quân tới Ngạc Nam xong còn phải dựa dẫm vào vị chính ủy này, mời anh qua dạy cho binh lính của họ cách sử dụng và bảo vệ súng, ở thời điểm quan trọng có thể bảo vệ tính mạng mình.

Chính ủy cầm khẩu Browning Hi-Power lên ước lượng trong tay, cười nói: “Được, tôi nhận, để lát về tìm xem có đạn phù hợp không, cảm ơn cậu nhiều.”

Tiểu Triệu cười thật thà: “Cảm ơn cái gì chứ, dù sao em cũng không dùng đến, em thấy khẩu này vừa nhẹ vừa nhỏ hợp với chính ủy hơn!”

Tiểu Triệu rất thích chính ủy của bọn cậu. Không riêng gì cậu, người trong đoàn ai cũng thích chính ủy.

Tuy chính ủy còn trẻ tuổi nhưng dường như anh đã trải qua rất nhiều chuyện đời. Năm nay Tiểu Triệu mười chín tuổi, đến giờ cậu đã nhập ngũ được hơn ba năm, trước đây cậu đều theo chân đội du kích đánh du kích, bởi hai năm nay thế sự có nhiều thay đổi nên cậu mới gia nhập binh đoàn độc lập. Lúc cậu gia nhập thì chính ủy đã là chính ủy rồi. Nghe nói trước kia anh theo quốc dân đảng, còn tham gia trận chiến ở Vũ Hán, sau khi đến Ngạc Nam, bộ đội kháng Nhật ở Ngạc Nam bỏ chạy, nhưng anh thì vẫn ở lại Ngạc Nam không đi đâu, sau này, để chống Nhật, anh gia nhập hồng quân Trung Quốc, đến nay đã được hơn bốn năm rồi.

Tiểu Triệu vừa nghe khẩu âm của chính ủy đã biết anh không phải người Hồ Bắc, sau này có một lần cậu hỏi chính ủy, nghe nói anh là người Trùng Khánh, xa nhà nhiều năm rồi mà vẫn chưa trở về. Có lẽ chính ủy vẫn còn người thân ở Trùng Khánh, mỗi lần anh gặp người từ Trùng Khánh lưu lạc tới sẽ đều bắt lấy hội thăm về người thân của mình, nhưng lần nào hỏi xong cũng chỉ thu về thất vọng. Thời buổi loạn lạc bây giờ, Tiểu Triệu cũng biết có nhiều trường hợp thất lạc nhau rồi nghe được tin dữ, có đôi khi không nghe được tin tức gì lại là may mắn. Cha Tiểu Triệu bị Nhật ngụy bắn một phát đạn vào đầu, so với việc tận mắt nhìn thấy thi thể của cha, Tiểu Triệu lại ao ước được như chính ủy, ít ra anh còn có thể hi vọng.

Tiểu Triệu thấy chính ủy giắt súng bên hông xong lại ngồi xuống bên bờ sông mà ngẩn ra, thế là cậu chạy đến bên cạnh anh ngồi xổm xuống, hỏi: “Chính ủy, anh định khi nào thì về Trùng Khánh?”

Chính ủy nhìn cậu: “Về Trùng Khánh làm cái gì?”

Thì về tìm người thân ấy. Tiểu Triệu muốn nói như vậy, nhưng cậu suy nghĩ một chút, vẫn là không nói ra thì hơn. Cậu không muốn chính ủy đi, chính ủy đi rồi thì bọn cậu phải làm sao bây giờ? Hơn nữa nhờ chính ủy quay về hay tin người thân mình đã mất thì làm sao, vậy chẳng thà không quay về còn hơn.

Chính ủy đột nhiên cất tiếng: “Cũng không phải không muốn về, nhưng tôi còn không còn nhà, giờ chẳng dám quay lại, sợ về rồi lại nghe tin tệ hơn.” Anh dừng lại một chút, lại cất tiếng, nét mặt có vẻ phiền muộn mà mờ mịt, “Hơn nữa tôi còn đang đợi một người, cứ nghĩ chỉ đợi một hai ngày thôi rồi người ấy sẽ quay trở lại, thế rồi lại đợi thêm một hai tháng, lại đợi thêm một hai năm. Đến giờ cũng chẳng rõ đã được bao nhiêu năm rồi.”

Tiểu Triệu ngạc nhiên nhìn anh: “Chính ủy, anh đang đợi ai vậy?”

Chính ủy rừ mi mắt, lặng nhìn nước sông chậm chậm chảy qua: “Người nợ tôi một cái mạng.”

Tiểu Triệu cả kinh: “Nợ anh một cái mạng? Có ai bị giết sao?”

Chính ủy lắc đầu: “Cậu ấy đã cứu mạng tôi, còn cứu rất nhiều lần.”

Tiểu Triệu càng nghe anh nói càng mơ hồ: “Vậy sao anh lại nói người kia nợ anh một cái mạng?”

Lần này chính ủy không trả lời.

Một lát sau, chính ủy đứng lên: “Không còn sớm nữa, ta về thôi.”

Tiểu Triệu còn muốn hỏi tiếp, nhưng về mặt chính ủy rất bi thương, cậu không hỏi được thành lời. Thật ra trên mặt chính ủy cũng không để lộ bất cứ biểu tình gì, bi thương kia chỉ là cậu cảm nhận được thôi, Tiểu Triệu không biết loại cảm giác này từ đâu tới, cậu không đành lòng hỏi tiếp.

Hai người rời bờ sông, đi tới đường đất, câu được câu chẳng nói chuyện cùng với nhau. Chính ủy hỏi Tiểu Triệu: “Về thường xuyên lau rửa súng chứ?”

Tiểu Triệu gật gù đầu. Bình thường chính ủy rất ôn hòa, nhưng hễ động tới súng ống anh lại đặc biệt chuyên tâm, tuy rằng vũ khí trong tay họ phần lớn đều nhặt về từ chiến trường, là phế liệu của quốc dân đảng, nhưng chính ủy dạy cậu cẩn thận cách giữ súng, đề phòng súng hư hao cướp cò. Một khi ra chiến trường rồi, súng mà tốt đồng nghĩa với có thể cứu được tính mạng của nhiều đồng đội.

Quả nhiên, chính ủy nghiêm mặt nói: “Mai tôi phải kiểm tra súng của các cậu mới được.”

Đúng lúc này, ở ngã ba có một người vác đồ thuê đi tới. Người vác đồ thuê kia thân trên để trần, quần áo rách rưới khoát lên vai, cánh tay ngăm đen

đỉnh không ít bùn đất, trên lưng còn có một vết sẹo dài, không biết là do dao hay do vật gì tạo thành.

Chính ủy đang nói chuyện với Tiểu Triệu, đưa mắt nhìn qua người vác thuê kia, vừa nhìn xong, anh như bị sét đánh mà cả người run nhè nhẹ, ánh mắt dán chặt vào vết sẹo trên lưng người vác đồ kia.

Tiểu Triệu nhận ra chính ủy bất thường, không khỏi liếc mắt nhìn người vác thuê đi trước, đột nhiên giật mình một cái, kéo chính ủy ra phía sau bảo vệ, trầm giọng nói: “Anh ta là đặc vụ sao?” Mấy năm này quốc dân đảng ngoan cố, không dành tâm tư chống Nhật mà lại toàn lực đối phó với hồng quân bọn họ, hai năm qua liên tục xảy ra các vụ thảm án, không ít đồng chí lãnh đạo gặp nạn.

Chính ủy đẩy Tiểu Triệu ra, như phát điên mà chạy về phía người vác đồ kia, lớn tiếng hô: “Dừng lại!”

.o.

Chính ủy: viết tắt từ Chính trị ủy viên, là danh xưng của các cán bộ chuyên trách đại diện quyền lãnh đạo chính trị của nhà nước (hoặc chính đảng) trong quân đội, thực hiện quyền giám sát chính trị đối với các chỉ huy quân sự và lãnh đạo công tác giáo dục chính trị trong quân đội.

Browning Hi-Power

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

CHƯƠNG 89.

Chính ủy như phát điên mà chạy về phía người khuôn đồ kia, Tiểu Triệu càng thêm hoảng hốt, sợ chính ủy xảy ra chuyện gì, cũng vội vã rào bước đuổi theo.

Người vác đồ thuê kia nghe thấy sau lưng có ai gọi mình, mờ mịt quay đầu lại, còn chưa hiểu mô tê gì đã bị Tiểu Triệu đẩy ngã nhào xuống đất. Người vác đồ kia sợ hãi, còn tưởng bị cướp bóc nên liều mạng giằng co, miệng reo ầm cả lên: “Làm cái gì thế? Tôi có làm gì đâu?”

Lúc người vác đồ thuê kia quay đầu lại, chính ủy sững sờ một chút, cánh tay giơ lên lại buông xuống, gương mặt không giấu nổi thất vọng.

Tiểu Triệu đè chặt người vác đồ thuê kia: “Chính.. Anh Diệp, bắt tên này lại sao?”

Chính ủy khoát khoát tay, ý bảo Tiểu Triệu lui ra, anh đi lên đỡ người vác đồ thuê không may mắn kia dậy, dịu giọng nói: “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.”

Cái người vác đồ thuê kia ngẩn ra, tuy rằng chính ủy và Tiểu Triệu không mặc quân phục, nhưng xem chừng là người làm lính. Mấy người làm lính này, là quân cộng thì tốt, quốc quân cũng coi như được, nhưng nếu đụng phải Nhật quỷ thì dù có đúng có đạo lý cũng không nói lại được. Anh ta không dám tính toán với chính ủy và Tiểu Triệu, đứng lên vội vã bỏ chạy, vừa chạy vừa ngoái đầu lại, chỉ sợ họ đuổi theo.

Tiểu Triệu chẳng hiểu mô tê gì: “Nhận nhầm á? Em còn tưởng tên ấy là đặc vụ.”

Chính ủy buồn cười nói: “Cậu táy máy thật đấy, đã dặn không được lo chơi bao nhiêu lần rồi, dù có là đặc vụ thật đi chăng nữa, hai chúng ta cứ như thế tới bắt, cậu không sợ người ta có súng sao?”

Tiểu Triệu ngượng ngùng cúi đầu. Bởi cái tật lo chơi mà cậu bị chính ủy nhắc nhở không biết bao nhiêu lần, nhưng chẳng thay đổi gì sất, đến chính cậu cũng tự thấy xấu hổ.

Chính ủy nhắc Tiểu Triệu mấy câu thì không nói gì nữa, đưa mắt nhìn về hướng ban nãy. Cái người vác đồ thuê kia đã chạy rất xa rồi, lúc anh ta chạy, vết sẹo trên lưng hơi giãn xuống, anh ta chạy mỗi lúc một xa, thân ảnh mỗi lúc một nhỏ, thoạt nhìn thật giống Hắc Cầu.

Đã hơn bốn năm rồi, không ngày nào là anh không nhớ về Hắc Cầu, nhưng rốt cuộc hình dáng Hắc Cầu ra sao? Hắc da đen hay da trắng, người hắc cao tới đâu, cánh tay lớn cỡ nào, anh cứ ngỡ rằng mình rất rõ, nhưng bốn năm qua nhận nhầm hơn mười người, anh dần dần thấy mất tự tin.

A Hắc, rốt cuộc cậu đang ở đâu, cậu mà còn biệt tích như vậy thì tôi sẽ quên cậu đấy.

Diệp chính ủy cùng Tiểu Triệu quay trở về căn cứ, mới vào sân đã có người tiến lên đón: “Anh Diệp, cuối cùng anh cũng đã về, nhóm lựu đạn bọn em mới chế tạo không hiểu sao lại không dùng được, bọn em không tìm ra nguyên nhân, vẫn đang đợi anh đấy, anh mau đến xem thế nào!”

Diệp chính ủy vội vàng theo họ vào trong công xưởng. Vừa vào tới cửa, Diệp chính ủy đã thấy đoàn trưởng Hoàng Mộ của mình và doanh trưởng của nhóm sư đoàn trinh sát mười bốn Tân Tứ quân Lã Liên Long ở bên trong, hai người anh một câu tôi một câu chẳng biết đang nói gì.

Diệp chính ủy đi tới: “Đoàn trưởng, Lã doanh trưởng.”

Vừa thấy Diệp chính ủy, Hoàng Mộ và Lã Liên Long mỗi người một tay vội vã kéo Diệp chính ủy về hai hướng khác nhau.

Hoàng Mộ nói: “Diệp Từ à, cậu xem chỗ lựu đạn ta mới chế tạo một chút, không biết sao lại không nổ được.”

Diệp chính ủy, cũng chính là Diệp Vinh Thu, bị họ kéo đông kéo tây mãi không thôi: “Đừng kéo, đừng kéo nữa, nói rõ từng chuyện một đi xem nào.”

Lã Liên Long trừng hai mắt: “Theo tôi trước đi! Mấy cái lựu đạn kia thì có gì hay ho, Diệp chính ủy, cậu theo tôi đi, tôi doanh trại chúng tôi xem khẩu chiến phòng pháo bị làm sao mà toàn bắn lệch!”

“Tôi địa ngục đi, Diệp Vinh Thu là người của chúng tôi, có xem cũng phải xem cho chúng tôi trước!”

“Lão Hoàng, đừng nháo nữa, mấy trái lựu đạn của ông quan trọng bằng đại bác của bọn tôi sao? Cậu ấy mà sửa được khẩu đại bác kia, tôi tặng ông hẳn một rương lựu đạn!”

Hoàng Mộ không cam lòng tỏ ra yếu thế: “Một rương lựu đạn thôi mà đã đòi lấy người của tôi rồi? Mơ đẹp nhỉ?! Có Diệp Vinh Thu ở đây, một rương đạn làm chi mất vài phút! Diệp Từ, đừng nghe hắn, tôi mới là đoàn trưởng của cậu!”

“VẬY ông muốn cái gì?! Hai rương, hai rương được chưa, giờ tôi vội muốn chết!”

“Ài lạ gì mấy cái lựu đạn đều nhà mấy người, hai mươi khẩu súng máy hạng nhẹ, không cò kè mặc cả!”

Lã Liên Long nóng nảy: “Ông muốn cướp giữa ban ngày à, hai mươi khẩu súng máy hạng nhẹ, ông bảo tôi cướp đâu ra cho ông?”

“Diệp chính ủy, tôi lấy thân phận đoàn trưởng ra lệnh cho cậu...”

“Này này này, đợi đã! Năm khẩu, năm khẩu súng máy hạng nhẹ, không thể nhiều hơn được nữa đâu!”

“Mười tám khẩu, một khẩu cũng không được thiếu!”

Lã Liên Long hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Cái tên Hoàng Mộ này nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của! Hắn cố ý quấy nhiễu ở đây cũng không phải vì muốn giữ Diệp Vinh Thu lại mà là muốn đi hôi của của bọn họ! Giờ công xưởng của họ có thể tạo ra lựu đạn, thuốc nổ, lưỡi lê và đạn, nhưng mấy thứ như súng máy thì vẫn còn rất khan hiếm, dựa vào khả năng của công xưởng họ hiện tại thì không thể sản xuất được, cho nên Hoàng Mộ giữ quân cờ Diệp Vinh Thu này trong tay, ai đến cửa tìm anh đều tranh thủ hôi của, các trưởng quan khác đều cần răng nghiêng lợi hận cái tên đức hạnh bị cho tha này, nhưng giờ có việc gấp cần người, trách ai được đây?

Diệp Vinh Thu bị hai người họ kéo tới kéo lui đến đau, đã thế giọng hai người choe chóc bên tai khiến anh đau cả đầu, anh tự dùng lực kéo tay mình về: “Được rồi được rồi, đừng ồn ào nữa, nghe tôi, mười khẩu súng máy hạng nhẹ, Lã doanh trưởng, nếu được tôi đi theo anh luôn.”

Hoàng Mộ cười ha ha: “Được, Diệp Từ nói rồi đấy, mười khẩu là mười khẩu, tôi đây rất hào sảng, Lã doanh trưởng anh thấy sao?”

Lã Liên Long không còn cách nào, ai bảo giờ đang có việc gấp cơ chứ, chỉ đành phải gật đầu: “Được, mười khẩu. Nhưng tôi phải quay lại báo cáo cho lý trưởng đã, phải có sự đồng ý của lý trưởng mới được.”

“Đi thôi.” Diệp Vinh Thu nói, “Tôi tin lời Lã doanh trưởng.”

Hoàng Mộ cũng không quấy rầy nữa: “Cậu đi nhanh nhanh còn về, chúng tôi đang có việc cần cậu đấy.”

Lã Liên Long dẫn Diệp Vinh Thu ra khỏi công xưởng, quay đầu liếc nhìn Hoàng Mộ đang cười cười đắc ý, tranh thủ xúi giục lôi kéo: “Diệp chính ủy, tôi nói chứ, cậu đừng theo cái tên thổ phỉ kia nữa, tôi lý đoàn mười bốn bọn tôi đi, đảm bảo sẽ cho cậu ăn ngon uống đã!” Diệp Vinh Thu như món hàng đắt giá, giờ đội nào cũng muốn kéo anh về. Người như anh thấp đèn ***g tìm còn không được!

Dù sao hồng quân cũng không thể so sánh với quốc quân, nhân tài rất khan hiếm, chỉ biết chửi thôi là đã được các đoàn giành giật rồi, càng chưa nói đến biết sửa súng ống!

Diệp Vinh Thu chỉ cười: “Phải rồi, Lã doanh trưởng nói cho tôi nghe xem pháo của các anh bị làm sao đi.”

Lã Liên Long không thể làm gì hơn là thờ dài. Đây cũng không phải lần đầu tiên anh xúi giục Diệp Vinh Thu, chỉ tiếc Diệp Vinh Thu là người không có chí hướng, cũng không còn cách nào, anh chỉ có thể đợi thời cơ mà lôi kéo, mong một ngày Hoàng Mộ đắc tội với Diệp Vinh Thu, khi đó Diệp Vinh Thu sẽ cân nhắc đến chuyện về đoàn bọn họ. Đây cũng là điều mà anh kính phục Diệp Vinh Thu, người này không chỉ có bản lĩnh mà còn rất nghĩa khí, nghe nói trước đây Hoàng Mộ có ân với Diệp Vinh Thu, cho nên mấy năm nay anh vẫn đi theo Hoàng Mộ. Anh chỉ hận họ không gặp nhau sớm hơn, nếu không người tài này đâu bị Hoàng Mộ nhúng chàm?

Ân đức của Hoàng Mộ với Diệp Vinh Thu, có lẽ là bởi anh ta đã giúp Diệp Vinh Thu xây dựng công xưởng.

Nhà xưởng kia được Diệp Vinh Thu thành lập từ hai năm trước, ban đầu chỉ sửa cơ khí, lúc theo Cổ Tu Qua và Finn Haugen anh học được không ít cách tự chế súng, lại thêm tự mình học hỏi nên cũng có chút ít kỹ thuật, cũng là không bột đổ gột nên hồ. Khi đó anh ở lại chiến khu kháng Nhật ở Ngạc Nam, nhận thấy có rất nhiều đội viên du kích không có súng ống, tuy họ nhất được không ít súng bị quốc quân vớt trên chiến trường, nhưng súng quốc quân vớt lại phần lớn đều đã bị hư hại, họ muốn dùng cũng không được. Lâu dần, Diệp Vinh Thu bắt đầu nghĩ đến việc lập một nhà máy sửa chữa vũ khí.

Họ ở Ngạc Nam, là tiền tuyến kháng Nhật, quân Nhật lúc nào cũng đề mắt tới bọn họ, lại thêm quốc dân đảng ngoan cố coi họ như cái gai trong mắt. Thời gian ấy trốn còn chẳng kịp, ai xuất đầu thì đồng nghĩa với việc tự tìm đường chết. Thoạt đầu Diệp Vinh Thu chỉ tìm một nhà dân làm cứ điểm, lén truyền tin ra ngoài để thành viên đội du kích mang súng hồng tới cho anh sửa chữa. Tuy cẩn thận như vậy nhưng vẫn có vài lần anh bị Nhật nguy và đặc vụ của địch phái người theo dõi, bị đuổi giết nhiều lần, bao nhiêu tình huống nguy hiểm anh cũng đã đều kinh qua.

Mấy năm này liên tục xảy ra ‘thảm án ở Hạng Gia Sơn’ và ‘thảm án ở Bình Giang’, khiến cho tình hình Diệp Vinh Thu càng thêm khốn khó. Sau khi Hoàng Mộ biết chuyện của Diệp Vinh Thu liền chủ động tới tìm anh mời anh nhập đoàn họ, tìm cách cho anh có thể sửa vũ khí. Mới đầu đến một cái cò lê đảng hoàng cũng không có, chỉ có vài cái búa, đục, đồ mài giũa, đá để sửa và tháo súng bị hỏng. Sau này Hoàng Mộ nghĩ cách lôi kéo người từ mấy nhà xưởng gần đó tới, giúp nhà xưởng của anh tiến một bước dài, có quy mô lớn như ngày hôm nay. Tuy rằng vẫn chỉ là mấy gian nhà dân dựng lại, nhưng nay đã có thể chế tạo đạn dược, hơn hai năm trước rất nhiều.

Cũng vì như vậy mà Diệp Vinh Thu tận tâm tận lực với Hoàng Mộ, dựa vào bản lĩnh của mình mà giúp anh ta thu về rất nhiều lợi lộc.

Lã Liên Long dẫn Diệp Vinh Thu đi tới đơn vị mình, Diệp Vinh Thu lập tức kiểm tra khẩu chiến phòng pháo bị hư, đại khái tìm ra được nguyên nhân. Nhưng sửa một khẩu pháo lớn cũng không phải chuyện dễ dàng gì, tuy rằng trước đây Diệp Vinh Thu từng sửa qua một khẩu chiến phòng pháo, nhưng lúc sửa tốn không ít thời gian và sự giúp đỡ, bởi vậy nên đêm ấy anh ở lại đơn vị của Lã Liên Long.

Trong đội không có gì ăn, nhưng để hoan nghênh Diệp Vinh Thu tới, Lã Liên Long đặc biệt gọi người mang hai bầu rượu tới mời Diệp Vinh Thu.

Lúc ăn cơm, Lã Liên Long cũng không quên thắt chặt quan hệ với Diệp Vinh Thu, dù sao thì người tài giỏi như anh mà phải ở lại đoàn kia đúng là hao hụt tài năng.

“Cậu Diệp này, năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?”

Diệp Vinh Thu nói: “Tính tuổi mụ là hai mươi bảy.”

Lã Liên Long giật mình: “Hai mươi bảy? Nhìn không ra nha, mới đầu tôi còn tưởng cậu mới đôi mươi!” Dù sao thì Diệp Vinh Thu cũng xuất thân thiếu gia, từ nhỏ đến lớn đã được bao bọc trong nhung lụa, tuy rằng mấy năm nay có ít nhiều vất vả, nhưng anh trời sinh da trắng mắt to, thoạt nhìn không đoán được tuổi thật.

Lã Liên Long suy nghĩ một chút, nói: “Cũng đúng, hai mươi bảy, nên là hai mươi bảy.” Diệp Vinh Thu hiểu sâu biết rộng như vậy, nếu còn trẻ tuổi thì thật không còn gì để nói.

“Nghe khẩu âm cậu, là người Tứ Xuyên phỏng?”

Diệp Vinh Thu cười nói: “Trùng Khánh.”

“Ồ.” Lã Liên Long nói: “Doanh trại bọn tôi cũng có mấy người Trùng Khánh, cậu đợi chút, để tôi gọi họ tới.”

Diệp Vinh Thu vội vàng kéo tay anh ta: “Không cần đâu.”

Lã Liên Long cười he he. Chẳng phải anh đang muốn thắt chặt quan hệ với Diệp Vinh Thu sao.

“Nghe nói cậu từng tham gia trận chiến ở Vũ Hán, cậu tòng quân từ khi nào vậy?”

“Phải đến năm năm rồi.” Diệp Vinh Thu đáp.

“Vậy sao cậu lại ở Ngạc Nam chúng tôi?” Lúc hỏi câu này Lã Liên Long tương đối mơ hồ. Anh từng nghe nói Diệp Vinh Thu gia nhập quốc quân. Chuyện này cũng không có gì, thời buổi loạn lạc bây giờ, quốc quân đầu quân cho cộng, cộng lại tiến nhập quốc quân, có đôi khi còn làm Nhật nguy là chuyện bình thường. Mọi người đều xuất thân dân chúng, quốc quân cũng không xấu, hàng nghìn hàng vạn anh em đã tử nạn ngoài chiến trường vì chống Nhật, điều này rất đáng kính nể. Chỉ là bây giờ có không ít phần tử quốc dân ngoan cố không để tâm kháng Nhật mà lại liên tục thăm sát quân cách mạng, những người này mới thật sự tàn ác. Còn Lã Liên Long chỉ cảm thấy hiếu kỳ với thân thế của Diệp Vinh Thu mà thôi. Một người tài ba như vậy, sao không ở lại quốc quân làm lãnh đạo mà lại theo đám lính cộng nghèo nàn chỉ có thể đánh du kích bọn họ chứ.

Diệp Vinh Thu nhấp một hơi lão tửu, bởi cay mà há to miệng, giọng kéo dài: “Tôi muốn tìm một người.” (Lão tửu: rượu lâu năm, chỉ dùng riêng cho rượu Thiệu Hưng vùng Chiết Giang Trung Quốc)

Lã Liên Long giật mình: “Là ai vậy?”

Diệp Vinh Thu nói: “Một người rất quan trọng với tôi. Là doanh trưởng, nếu được mong anh lưu ý dùm tôi, nếu anh gặp người giống tôi miêu tả thì hãy

báo cho tôi một tiếng”

.o.

Tân Tứ quân: tên đầy đủ là Quốc dân Cách mạng Quân Lục quân Tân biên Đệ tứ quân là một đội quân về danh nghĩa thuộc chính phủ Trung Hoa Dân quốc, trên thực tế do Đảng Cộng sản Trung Quốc nắm quyền lãnh đạo, hoạt động từ năm 1936 đến 1947. Tiền thân hình thành nên Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

CHƯƠNG 90.

Lã Liên Long nghe xong lập tức tỉnh táo lại: “Cậu nói xem người kia thế nào?”

Diệp Vinh Thu lại trầm ngâm không lên tiếng. Anh đang nghĩ xem rốt cuộc Hắc Cầu là một người thế nào. Anh nhắm mắt lại, trong đầu bắt đầu vẽ lên hình ảnh Hắc Cầu. Cái người Hắc Cầu này, anh cứ nghĩ mình có muốn quên cũng không quên được, nhưng rốt cuộc đáng về hấn ra sao, anh dần dần cảm thấy mơ hồ. Mấy năm này Hắc Cầu thường xuyên xuất hiện trong những giấc mơ của anh, trong mơ rõ ràng như vậy, nhưng sớm hôm sau tỉnh lại, anh liền thấy mờ lung. Ấy không còn là một hình tượng cụ thể, mà đã dung nhập vào linh hồn anh.

Lã Liên Long thấy Diệp Vinh Thu thất thần, bèn giơ tay lên quơ quơ trước mặt anh: “Này?”

Diệp Vinh Thu hoàn hồn lại, hắng giọng một cái, mở miệng một cách máy móc: “Cậu ấy tên Chung Vô Mai, nhưng có lẽ cậu ấy sẽ không dùng tên này mà lấy nhũ danh Hắc Cầu, cũng có thể gọi là A Hắc. Cậu ấy cao như này...” Diệp Vinh Thu đứng lên khoa tay múa chân, “Sải tay dài như này.” Anh mãi mê miêu tả, cánh tay kéo rộng ra ước lượng. “Cậu ấy kém tôi ba tuổi, cũng giọng Trùng Khánh giống tôi, mũi rất cao, mắt dài tinh tế, rất khôi ngô, bốn năm trước khá đen, bây giờ.. chắc còn đen hơn nữa. Sau lưng cậu ấy có một vết sẹo, hình dấu gạch chéo, một vết do mảnh vỡ bom Nhật cửa vào, tương đối nông, chắc đã khép miệng, vết sẹo còn lại thì rất sâu, do giặc đâm dao vào, không liền lại được, từ xương bả vai bên trái kéo dài tới mảĩ thắt lưng.”

Lã Liên Long cau mày chăm chú nghe, gật đầu liên tục: “Được rồi, tôi nhớ rồi. Cậu ta là ai vậy? Có gia nhập cộng sản không?”

Diệp Vinh Thu cắn môi: “Tôi không biết.”

Bốn năm trước ở Thụy Xương, Hắc Cầu đẩy anh ngã xuống sông, từ đó trở đi anh không gặp lại Hắc Cầu nữa. Mấy năm này anh đã nghĩ tới rất nhiều tình huống có thể xảy ra. Tình huống có khả năng nhất, có lẽ Hắc Cầu đã chết từ bốn năm trước. Diệp Vinh Thu từng nghe qua chuyện về binh đoàn của Cố Tu Qua, cùng ngày phục kích ấy toàn quân họ bị diệt, ngày hôm sau quân Nhật kéo tới chiếm trọn Thụy Xương. Đúng vậy, toàn quân bị diệt, Cố Tu Qua, Lưu Văn, Quách Võ... biết bao nhiêu người Diệp Vinh Thu quen, những anh em đã cùng kẻ vai sát cánh vào sinh ra tử.. đều đã hi sinh trong trận chiến khốc liệt ấy. Lúc chạy tới vách núi kia, phía sau biết bao giặc Nhật truy kích như vậy, họ thì không có viện quân, súng trong tay Hắc Cầu cũng không còn nhiều đạn, sao có thể thắng được giặc Nhật? Có cho người khác nghĩ, chắc người ta cũng cho rằng Hắc Cầu đã chết.

Thế nhưng tình huống này tàn khốc như vậy, Diệp Vinh Thu không muốn nghĩ tới. Anh có thể sống sót ở Ngạc Nam, gia nhập quân cộng, thành lập xưởng công binh, trở thành chính ủy.. Anh có thể gắng gượng tới bây giờ cũng vì niềm tin, rằng nhất định anh phải tìm được Hắc Cầu. Giả như khi ấy anh chấp nhận rằng Hắc Cầu không còn nữa, có lẽ anh sẽ không leo lên bờ mà mặc dòng sông cuốn mình đi.

Một khi Hắc Cầu còn sống sót, có hai khả năng có thể xảy ra, hoặc là hấn sẽ gia nhập đoàn của giặc Nhật. Diệp Vinh Thu biết Hắc Cầu biết nói tiếng Nhật, cái ngày ở bến tàu An Khánh định mệnh ấy, cũng nhờ Hắc Cầu dùng tiếng Nhật nói chuyện với binh đoàn giặc đánh lên nên họ mới có thể giữ được tính mệnh. Tuy rằng khả năng này rất khó có thể xảy ra, nhưng nếu Hắc Cầu đặt mạng sống của bản thân lên tất cả, không chừng hấn sẽ đầu quân cho Nhật.

Còn khả năng còn lại, có lẽ Hắc Cầu cũng sẽ nhảy xuống sông. Cho nên ngày ấy sau khi lên bờ, anh ngồi cả ngày bên bờ sông đợi, đợi xem sông có cuốn bóng người quen tới không. Anh ngồi yên bên sông suốt ba ngày, mãi tới khi ngất đi cũng không đợi được Hắc Cầu, sau này dù biết rõ không thể nào, nhưng anh vẫn giữ thói quen ngồi ngắm người bên bờ sông.

Giả như Hắc Cầu còn sống, giờ hấn đang ở đâu, Diệp Vinh Thu thật sự không biết. Có lẽ hấn sẽ lại gia nhập binh đoàn quốc quân, có thể hấn sẽ đầu quân cho cộng, hoặc cũng có thể trút bỏ quân trang thành một người dân bình thường... Mà anh, việc duy nhất anh có thể làm là ở lại nơi họ lạc mất nhau, đợi hết ngày này qua ngày khác.

Lã Liên Long nhíu mày: “Không biết. Vậy tìm sao đây? Cậu nói bốn năm trước cậu ta là lính quốc quân phải không? Vậy giờ cậu ta còn theo quốc quân không? Liệu có còn ở Hồ Bắc không? Muốn tìm người, ít nhất cũng phải có phạm vi nhất định chứ?”

Diệp Vinh Thu cười khỏ. Nếu đã biết phạm vi, hà tất anh phải mất năm năm để đợi một người.

Lã Liên Long nhìn nét mặt Diệp Vinh Thu, cũng đoán được vài phần, đồng cảm vỗ vỗ vai anh: “Được, tôi biết rồi, chuyện của cậu nhất định tôi sẽ lưu tâm.” Thời chiến loạn, chuyện của Diệp Vinh Thu anh đã thấy nhiều nhưng không thể trách. Rất nhiều người đã mất thân nhân của mình trong mưa bom bão đạn, anh em đồng đội là những người duy nhất họ có thể dựa vào. Mà trên chiến trường, chuyện gì cũng có thể xảy ra, đoàn binh bị đánh tan tác, anh em đồng đội lạc mất nhau. Chỉ cần trong lòng vẫn còn nhớ đến đồng đội của mình, mỗi khi gặp quân bạn đều phải hỏi xem liệu có gặp đồng đội của mình không? Người đó còn sống chứ? Giờ có khỏe hay không?

Lã Liên Long giờ chén lên: “Nào, tôi mời cậu thêm chén nữa, uống xong sớm nghỉ ngơi một chút, mai lại giúp chúng tôi sửa pháo.”

Diệp Vinh Thu cười cười, cùng anh chạm cốc, uống một hơi cạn sạch.

Rạng sáng ngày hôm sau, Diệp Vinh Thu bắt đầu lấy đồ nghề ra làm việc. Khẩu pháo này của Lã Liên Long, đường đạn bắn đã cũ kỹ hư hao, cũng may mà Lã Liên Long phát hiện kịp thời, lập tức nhờ Diệp Vinh Thu tới sửa chữa, nếu không cứ tiếp tục sẽ rất dễ bị nổ khi bắn.

Diệp Vinh Thu tìm vài người tới giúp tháo khẩu pháo, gỡ bộ phận bị hỏng xuống. Đúng lúc này, Lã Liên Long dẫn theo một quân nhân quân trang thẳng thớm đi tới. Diệp Vinh Thu ngẩng đầu, đưa mắt nhìn ra phía sau Lã Liên Long, chỉ thấy người kia vô cùng quen mắt, anh nhìn quân hàm của người kia, là một trung úy liên trưởng. Anh còn chưa kịp phản ứng thì người nọ đã bước một bước dài đi qua Lã Liên Long, kích động nắm chặt tay Diệp Vinh Thu, giọng nói không giấu được kinh hi: “Mậu Thực? Là cậu thật sao?”

Diệp Vinh Thu sửng sốt, Mậu Thực.. đây là tên tự của anh, đã lâu lắm rồi không có người gọi anh như vậy, nay gọi vậy nghe có chút lạ tai. Anh lại nhìn chòng chọc người kia một lúc, gương mặt cũng dần lộ ra vẻ vui mừng: “Ồ! Phùng huynh!”

Diệp Vinh Thu không thể ngờ, anh có thể gặp được cố nhân ngày còn ở Trùng Khánh ở nơi này —— người kia chính là Phùng Chân!

Ngày ấy vì anh mà Phùng Chân bị Hoàng Tam gia bắt tới làm nhục, cũng may mà có Hắc Cầu cứu anh ra, sau này anh tòng quân. Mấy tháng đầu Diệp Vinh Thu vẫn còn nhớ thương Phùng Chân ở quân đội, không biết liệu anh có sống tốt không, không ngờ sau này chính bản thân anh cũng bị luân lạc tới đây, tháng ngày sau đó trong đầu chỉ còn súng ống và đánh giặc, dần dần ném Phùng Chân ra sau đầu.

Phùng Chân vô cùng vui mừng, dùng sức ôm chặt Diệp Vinh Thu: “Thật tốt, thật tốt quá! Anh nghe doanh trưởng nói trong đoàn độc lập số năm có một chính ủy tên Diệp Vinh Thu, mới đầu còn tưởng trùng tên, sau lại nghe nói là người Trùng Khánh liền tới xem một chút, không ngờ là cậu thật!”

Lã Liên Long bắt đầu tranh công: “Ha ha, không ngờ hai người lại quen nhau! Vừa nghe Diệp Từ là người Trùng Khánh, tôi nghĩ ngay đến Phùng liên trưởng cũng là người Trùng Khánh, tuổi hai người cũng xem xem nhau, không ngờ hai người lại biết nhau từ trước! Thật vừa khéo, tôi còn định giới thiệu hai người với nhau.”

Phùng Chân thân thiết ôm chặt lấy Diệp Vinh Thu: “Doanh trưởng, tôi với cậu ấy là bạn học cũ của nhau!”

“Ồ! Thật vậy sao! Vậy càng khéo hơn! Không được, không được rồi, lần này Diệp Từ sửa pháo xong phải ở đội tôi thêm hai ngày, cùng ôn chuyện với bạn cũ!”

Phùng Chân mỉm cười nhìn về phía Diệp Vinh Thu. Đang ở tiền tuyến kháng Nhật lại có thể gặp cố nhân, quả thật là chuyện tốt: “Trời ơi, cứ như đang nằm mơ vậy! Mậu Thực, cậu còn biết sửa pháo nữa! Đây đúng là Mậu Thực mà anh biết sao?! Cậu nhéo anh một cái xem nào!”

Diệp Vinh Thu cũng không nhịn được cười. Anh đưa mắt nhìn Phùng Chân, gương mặt quen thuộc này khiến anh nhớ tới rất nhiều người ngày còn ở Trùng Khánh. Anh hé miệng, câu đầu tiên nói ra lại là: “Anh Phùng, mấy năm này không biết anh có gặp Hắc Cầu không?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91

CHƯƠNG 91.

Phùng Chân vừa nghe anh nói vậy liền ngây ra. Hắc Cầu là ai, đương nhiên Phùng Chân còn nhớ rõ, nếu năm ấy không có Hắc Cầu, không biết Hoàng Tam gia sẽ làm gì với anh, cũng không biết liệu anh có thể thuận lợi gia nhập đoàn kháng Nhật không. Nhưng Diệp Vinh Thu đột nhiên hỏi câu này, anh không kịp phản ứng.

Diệp Vinh Thu nghĩ rằng anh không nhớ Hắc Cầu là ai. Dù sao thì Phùng Chân cũng không có quan hệ sâu sắc gì với Hắc Cầu cho cam, tổng cộng mới gặp nhau hai ba lần, anh quên hần ầu cũng là chuyện thường tình. Thế là anh vội hỏi: “Anh còn nhớ Hoàng Tam không? Hắc Cầu chính là tay chân của

Hoàng Tam, anh từng gặp cậu ấy rồi đó, có một lần ở quán trà..”

Phùng Chân giơ tay lên cắt ngang lời anh: “Anh nhớ, anh nhớ chứ. Người này để lại cho anh ấn tượng khá sâu. Sao vậy? Từ khi rời Trùng Khánh anh không gặp lại cậu ấy. Cậu tìm cậu ấy để làm gì?”

“Ồ..” Diệp Vinh Thu nghe đến anh chưa từng gặp Hắc Cầu, buồn vô cớ mà thở dài, cũng không trả lời câu hỏi của Phùng Chân.

Phùng Chân cùng anh cố hương tương phùng, quả thực có vô số điều muốn nói, không ngờ Diệp Vinh Thu vừa mở miệng đã hỏi anh có gặp Hắc Cầu không, vừa nghe anh nói không gặp liền yên lặng, dường như không có chút hứng thú nào với người cố hương này. Phùng Chân không khỏi ghen tị, giọng Trùng Khánh vang lên: “Cậu sao thế, cái biểu tình gì đây, chẳng lẽ cậu không còn gì để nói với anh nữa hay sao?”

Diệp Vinh Thu vội vã xóc tỉnh thần cười cười: “Không có, em có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, tối nay ta cùng đi đâu đó ôn chuyện đi.”

Lã Liên Long nghe vậy thì vội nói: “Tôi còn có việc, phải đi trước đây. Phùng liên trưởng, nếu không có việc gì thì cậu ở đây cùng bạn học cũ đi.”

Phùng Chân gật như gà mổ thóc, cười đùa: “Được được, để tôi tranh thủ học lên cách sửa pháo của cậu ấy.”

Lã Liên Long đi rồi, Diệp Vinh Thu bắt đầu sửa khẩu chiến phòng pháo, Phùng Chân ngồi xỏm xuống bên cạnh anh, đưa cho anh dụng cụ, cùng anh nói chuyện phiếm

“Đưa kim cho em” Diệp Vinh Thu nói.

Phùng Chân tìm kim rồi đưa cho anh, nhìn anh thành thạo tháo lắp các linh kiện, kinh ngạc cười to: “Cậu biết sửa pháo thật! Anh đã sớm nghe ở binh đoàn độc lập số năm có một người tài như vậy, thoát đầu còn tưởng trùng tên, hồi đó học đại học, rõ ràng cậu học quản lý, sao biết sửa vũ khí được? Mấy năm nay rốt cuộc cậu đã gặp chuyện gì vậy? À mà, sao cậu lại tòng quân, anh tò mò muốn chết!”

Diệp Vinh Thu vừa lắp ráp linh kiện, vừa cười nói: “Chuyện kể ra rất dài. Thật ra anh tòng quân không lâu thì em cũng rời Trùng Khánh. Thoạt đầu không muốn tòng quân, sau thì đều đánh bậy đánh bạ.” Anh đọc tên đoàn quốc quân mình gia nhập, “Từng nghe qua chưa? Trước kia em ở đoàn ấy.”

Phùng Chân suy nghĩ một hồi: “Hình như từng nghe qua rồi.”

Diệp Vinh Thu nói: “Bọn em đánh ở Thụy Xương.”

Đột nhiên Phùng Chân hô một tiếng: “A, anh nhớ ra rồi! Có phải đoàn trưởng bọn cậu tên Cố Tu Qua?”

Diệp Vinh Thu gật đầu.

Phùng Chân vỗ tay: “Anh từng nghe qua đoàn này! Không ngờ cậu lại là người đoàn ấy! Rất giỏi! Đoàn cậu từng đoạt Thụy Xương từ trong tay giặc, sau đó còn lôi kéo một đoàn Nhật quy đúng không? Đội bọn anh ở Ngạc Nam không ai là không biết chiến tích của các cậu!”

Thật ra binh đoàn hỗn tạp của Cố Tu Qua ngay một tên hiệu nghiêm chỉnh cũng không có, phiên hiệu này do gã tự đặt ra. Gã dẫn quân từ tiền tuyến trốn xuống, đánh quân Nhật ở Thụy Xương toi tã, còn lừa Nhật quy cùng gã ra chiến trường đánh đuổi giặc, tuy rằng trận ấy họ thua triệt để, nhưng thanh danh của họ được truyền đi, thật ra quốc quân không nhiều người biết binh đoàn hỗn tạp này, nhưng đội viên du kích kháng Nhật ở tiền tuyến thì không ai là không biết những người anh hùng này.

Diệp Vinh Thu nghe Phùng Chân khen ngợi đoàn cũ của mình, nhưng không hề thấy cao hứng, trái lại còn có chút bi ai. Anh từng hận Cố Tu Qua như vậy, nhưng sau này, người đoàn trưởng mà anh chưởng mắt nhất lại trở thành người ngày đêm anh niệm tưởng. Hôm nay người đã không còn nữa, được người đời ca tụng thì có nghĩa gì?

Phùng Chân liên tục cảm thán: “Trời ạ, anh thật sự rất tò mò không biết rốt cuộc mấy năm nay cậu đã xảy ra chuyện gì!”

“Ừm..” Diệp Vinh Thu nói: “Đưa cái đinh ốc kia cho em”

Phùng Chân vội đưa cho anh linh kiện anh cần.

Hai người vừa sửa pháo, vừa câu được câu chẳng nói chuyện với nhau. Phùng Chân vừa rời Trùng Khánh đã gia nhập Cộng Sinh Cách Mệnh, đánh du kích nhiều năm, sau lại gia nhập Tân Tứ quân, từng bước một đi lên làm liên trưởng. Diệp Vinh Thu kể cho anh biết thoát đầu anh bị bắt đi tòng quân. Nếu như là trước đây, nhắc đến chuyện này Diệp Vinh Thu sẽ hận nghiêng răng nghiêng lợi,.. bởi vì sự kiện này mà quỹ tích đời anh hoàn toàn chệch hướng, biến anh từ một thiếu gia vinh hoa phú quý thành một tiểu binh phải chịu khổ chịu cực. Nhưng giờ nhắc lại chuyện xưa, trong lòng anh không còn cảm giác phẫn nộ, thậm chí anh còn nghĩ bản thân mình may mắn. Nếu như năm ấy không bị bắt đi nhập ngũ, không biết giờ anh sẽ trở thành hạng người gì? Sẽ vẫn kiêu ngạo rỗng tuếch mà chết đi giữa thời chiến loạn? Hay vì sinh tồn mà nhân lúc quốc nạn làm thương nhân? Chỉ ít bấy giờ đây, anh cảm thấy mình đã sống một cách có ý nghĩa bằng cái mạng Hắc Cầu cứu mình.

Phùng Chân hỏi Diệp Vinh Thu: “Giữa cậu và Hắc Cầu đã xảy ra chuyện gì?”

Động tác tay Diệp Vinh Thu dừng lại, sau đó lại bắt đầu vặn đinh ốc: “Cậu ấy.. kể ra rất dài dòng. Nhưng ngoài cha và anh trai ra thì cậu ấy là người duy nhất em có thể dựa vào. Nếu anh gặp cậu ấy, xin hãy nói cho em biết.”

Phùng Chân ngạc nhiên nâng mi: “Sao hai người lại trở thành hảo hữu rồi? Anh nhớ trước đó cậu ta từng gây khó dễ cậu không ít lần, cậu rất ghét cậu ta. Nhưng anh có thể nhìn ra cậu ta không phải người xấu.” Anh suy nghĩ một chút, nở nụ cười: “Cậu ta để lại cho anh ấn tượng rất sâu, bởi cậu ta từng làm một chuyện... tuy nói là chuyện tốt, nhưng bị cậu ta làm cho méo mó. Cậu ta còn hôn môi anh.”

“Bộp!” Cái kim trong tay Diệp Vinh Thu rơi bộp xuống đất. Anh vội vã ngừng đầu, không thể tin nhìn Phùng Chân: “Cái gì? Cái gì?! Cái gì cơ?!!!”

Phùng Chân bị Diệp Vinh Thu hỏi liên tục nhất thời hoảng sợ, thanh âm Diệp Vinh Thu mỗi lúc một lớn hơn, thái độ chất vấn, mà ánh mắt sắc bén như dao mới mài.

“Ế... làm gì mà ngạc nhiên vậy? Không phải khi đó anh bị Hoàng Tam bắt sao? Để cứu anh ra mà cậu ta lừa Hoàng Tam rằng anh với cậu ta.. là loại quan hệ kia. Sau đó Hoàng Tam liền thả anh ra.” Phùng Chân rụt cổ một cái.

Diệp Vinh Thu biết Phùng Chân là được Hắc Cầu cứu, nhưng khi đó hai người cũng không quen thân, Hắc Cầu cứu Phùng Chân anh coi như là hấn chuộc tội, còn về phần hấn cứu ra thế nào, anh cũng không hỏi qua. Giờ nghe Phùng Chân nói vậy.. anh mới biết.... Hắc Cầu.. Hắc Cầu thế nhưng lại từng hôn Phùng Chân!!

Diệp Vinh Thu mặt không đổi sắc nhấc kim lên, đột nhiên cảm thấy trong người có một lực lớn vô cùng, hận không thể bóp nát cái kim. Nhưng được một lúc, anh lại thấy toàn thân vô lực, tay cầm kim cũng trở nên run run. Hắc Cầu.. rốt cuộc cậu ở đâu... .

“Sao vậy?” Phùng Chân hỏi.

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không có gì.” Thật ra anh rất muốn cảnh cáo Phùng Chân, sau này không được hôn Hắc Cầu nữa, nhưng giờ nói gì cũng không còn ý nghĩa.

“Nói về nhà cậu đi? Cậu nói là cậu bị bắt tới, vậy họ có biết chuyện cậu tòng quân không?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không biết. Em nghe nói nhà em bị bom Nhật nổ tan tành, giờ họ thế nào em không biết, mấy năm nay cũng không quay trở về Trưng Khánh.”

Phùng Chân nhú mày, thờ dãi: “Ai... Nếu có cơ hội, anh sẽ giúp cậu hỏi thăm một chút, anh quen mấy người quê ở Trưng Khánh, nói không chừng người nhà cậu vẫn còn sống.”

“Vâng.” Diệp Vinh Thu nói: “Cảm ơn anh nhiều.”

Phùng Chân lặng lẽ quan sát Diệp Vinh Thu. Năm năm liền không gặp, Diệp Vinh Thu hiện tại và Diệp Vinh Thu trong trí nhớ của anh tựa như hai người xa lạ. Trước kia Diệp Vinh Thu cũng không nói nhiều, nhưng bởi vì toàn thân tràn đầy ngạo khí, nếu không phải vì Phùng Chân viết thơ hay, chỉ sợ cũng không được Diệp Vinh Thu để mắt tới. Nhưng bây giờ Diệp Vinh Thu dường như ít nói hơn hẳn so với trước kia, trên người cũng không vẻ ngạo mạn nữa, anh trở nên thành thực trầm ổn hơn, khiến người xung quanh cảm nhận được sự đáng tin cậy.

Diệp Vinh Thu bận rộn cả ngày, cuối cùng cũng sửa xong khẩu chiến phòng pháo. Anh kêu người đi báo tin cho Hoàng Mộ, nói tối nay mình ở lại ngủ với bạn học cũ, mai sẽ quay về đoàn.

Buổi tối Diệp Vinh Thu và Phùng Chân ngủ chung một giường. Hồi còn học đại học Diệp Vinh Thu cũng không có nhiều bạn bè, âu cũng vì tính cách của anh. Những người thời đi học được coi là bằng hữu, sau này tốt nghiệp, dần dần mất liên hệ, quan hệ cũng nhạt dần. Bởi Diệp Vinh Thu mến mộ tài thơ văn của Phùng Chân nên sau khi tốt nghiệp vẫn cùng nhau trao đổi thơ, cho nên quan hệ tương đối tốt.

Phùng Chân và Diệp Vinh Thu đều không ngủ, nói qua rất nhiều chuyện. Phùng Chân có xu hướng nói về chuyện mấy năm sau khi họ xa nhau, anh vô cùng tò mò không biết rốt cuộc Diệp Vinh Thu đã trải qua những chuyện gì cho tới ngày hôm nay, để thành lập xưởng công binh đã phải trải qua những khó khăn gì, nhưng Diệp Vinh Thu tựa hồ như không có hứng thú với chuyện mấy năm họ xa nhau, anh không ngừng kéo chủ đề về những ngày còn ở Trưng Khánh.

Nhiều năm qua, người tới người đi bên Diệp Vinh Thu rất nhiều, nhưng những người này đều không có quan hệ gì với Hắc Cầu, nên không còn ai có thể bồi chuyện anh về hấn. Tuy rằng Phùng Chân cũng không tiếp xúc nhiều với Hắc Cầu, nhưng ít ra anh còn biết đến hấn, điều này với Diệp Vinh Thu mà nói rất trân quý.

“Anh nghĩ xem, rốt cuộc Hắc Cầu là người như nào?” Diệp Vinh Thu hỏi.

Phùng Chân vô cùng bất đắc dĩ: “Mậu Thực, cậu hỏi anh câu này ba lần rồi. Vừa gặp anh cậu đã hỏi về Hắc Cầu, giờ nói tới nói lui cậu vẫn nhắc đến tên cậu ta? Quan hệ giữa hai người tốt lắm hả?”

Thế mà Diệp Vinh Thu đáp vô cùng nghiêm túc: “Với em mà nói.. cậu ấy là người rất đặc biệt... không, là người quan trọng nhất.”

Phùng Chân ngẩn ra, ồ một tiếng.

Dưới ánh mắt tha thiết của Diệp Vinh Thu, Phùng Chân gãi đầu: “Cậu ta.. Tuy rằng anh không tiếp xúc nhiều với cậu ta... Nhưng anh cảm thấy cậu ta không phải người sống một cách bất cần tam bợ, những chuyện cậu kể với anh kia, nếu như là cậu ta thì nhất định cậu ta sẽ làm được. Cậu ta là một người rất ngầu khí, tâm địa cũng tốt, nhưng lại giả như bản thân là kẻ bại hoại. Nếu cậu ta ở đây, anh nghĩ rất có khả năng cậu ta đi làm gián điệp.”

Diệp Vinh Thu rũ mi mắt không nói, mỗi câu mỗi chữ Phùng Chân nói về Hắc Cầu anh đều cẩn thận cất vào lòng, như một loại hương thụ xa xỉ.

Phùng Chân ngáp một cái: “Đã trễ như vậy rồi. Đi ngủ sớm một chút, dù sao giờ anh cũng biết cậu ở đâu rồi, có thời gian rảnh thì anh sẽ lại tới tìm cậu. Sáng mai anh còn phải tới chiến khu 9.”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Anh đến chiến khu 9 làm gì?”

Phùng Chân vuốt mắt nói: “Đi huy động kháng Nhật, phát triển căn cứ. Phải nghĩ biện pháp quét sạch Nhật nguy, thổ phỉ, đánh tan Nhật nguy, mấy việc này nếu không làm tốt thì công tác huy động kháng Nhật không thể triển khai.”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Hiện tại anh phụ trách nhiệm vụ này sao?”

Phùng Chân gật đầu: “Chủ yếu là mấy việc này.” Loại việc này thật ra cũng không dễ hơn chiến đấu là bao, thế lực địa phương rắc rối phức tạp, nếu để đặc vụ và Nhật nguy phát hiện, rất dễ lọt vào tầm ngắm mà bị ám sát. Nhưng công tác huy động nhất định phải tiến hành, nếu không mở rộng thế lực, thế đơn lực bạc sẽ không thể chống lại giặc Nhật.

Diệp Vinh Thu như có điều suy nghĩ: “Anh hoạt động ở chiến khu, có phải có thể gặp rất nhiều người không?”

Phùng Chân gật đầu: “Đây là điều đương nhiên, nhưng chỉ sợ đụng phải Nhật nguy và đặc vụ, họ nguy trang thành dân thường nằm vùng, nếu bị bắt gặp sẽ rất nguy hiểm.”

Diệp Vinh Thu lại hỏi: “Vậy nếu anh phát động quần chúng tìm người, có phải tìm người sẽ rất dễ dàng không?”

Phùng Chân cười: “Tưởng chuyện gì? Còn chưa hoạt động kháng Nhật cậu đã muốn nhờ mọi người giúp cậu tìm người? Hay là cậu theo anh về đoàn bọn anh đi, cậu cùng anh đi huy động, không biết chừng lại có Hắc Cầu ở chiến khu.”

Diệp Vinh Thu không nói gì.

Phùng Chân trở mình, lẩm bẩm nói: “Ngủ đi.. dậy rồi tính sau..” Anh vô cùng buồn ngủ, chốc lát sau đã vào giấc.

Diệp Vinh Thu mở mắt ra, nhìn chằm chằm căn phòng tối, như có điều suy nghĩ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

CHƯƠNG 92.

Sáng hôm sau, trời còn chưa lên cao Phùng Chân đã tỉnh dậy. Diệp Vinh Thu vẫn còn đang ngủ, thế nên anh rón rén đứng dậy, mặc quần áo, ra bên ngoài rửa mặt bằng nước mưa hai hôm trước.

Phùng Chân rửa mặt xong thì trông thấy Diệp Vinh Thu đi ra. Sắc mặt anh rất tiêu tụy, có lẽ đêm qua ngủ không ngon giấc.

Phùng Chân nói: “Anh chuẩn bị ra chiến khu, nếu cậu mệt thì ngủ tiếp đi, anh tìm người đưa cậu về sau.”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Anh chờ em một chút, em cùng anh ra chiến khu.”

Phùng Chân ngạc nhiên: “Cậu đi cùng anh?”

Diệp Vinh Thu nói: “Gi thì gì em cũng là chính ủy một đoàn độc lập, chuyện huy động phát triển căn cứ em cũng muốn góp phần.”

Phùng Chân bối rối. Chuyện về ngũ đoàn độc lập của Diệp Vinh Thu anh cũng biết ít nhiều, tuy nói Diệp Vinh Thu là chính ủy, nhưng bởi vì anh là một người quan trọng cho nên được coi như đối tượng bảo vệ của đoàn, phần lớn thời gian anh chỉ ở công xưởng sửa chữa và chế tạo vũ khí, những công việc chính ủy cần làm đều giao cho bí thư chi bộ giải quyết. Tuy lần này vào thành chưa chắc đã có nguy hiểm gì, nhưng cũng không nên để Diệp Vinh Thu xuất đầu lộ diện như vậy.

Phùng Chân nói: “Hay là xin phép với đoàn trưởng cậu trước?”

“Không cần.” Diệp Vinh Thu đi ra lấy nước lạnh rửa mặt, sau đó vén áo lên lau khô: “Anh tìm người đi thông báo cho đoàn trưởng bên em một tiếng, lát nữa em đi theo anh luôn.” Nếu như thông báo cho Hoàng Mộ trước, kiểu gì Hoàng Mộ cũng sẽ không đồng ý cho anh ra chiến khu.

Phùng Chân ngăn người một hồi, cuối cùng cũng bùng tình, buồn cười hỏi: “Đừng nói là em ra chiến khu để tìm người nhé?”

Ngoài dự liệu của Phùng Chân, thái độ của Diệp Vinh Thu vô cùng thần nhiên: “Ừ, đi xem một chút.”

Thoạt đầu Phùng Chân còn thấy buồn cười, cứ đứng ngây ra nhìn bộ dạng lạnh nhạt của Diệp Vinh Thu, qua vài giây, đột nhiên anh thấy khó chịu trong lòng. Anh rất muốn hỏi Diệp Vinh Thu, rằng sao cậu biết cậu ta còn sống hay không, mà kẻ cậu ta có còn sống đi chăng nữa, làm sao cậu biết cậu ta sẽ ở đây? Cứ như ruồi mất đầu mà lao vào hoa như vậy, thật sự đáng sao?

Nhưng lời sắp ra lại bị anh nuốt ngược trở vào, Diệp Vinh Thu cũng không phải kẻ ngốc, chuyện như vậy sao không nghĩ ra được cơ chứ? Mấy năm nay cậu ấy đã đủ chật vật, mình không có tư cách để gây thêm áp lực cho cậu ấy.

“Được rồi.” Phùng Chân thở dài: “Vậy mau thu xếp đi, chúng ta đi luôn.”

Lúc này Diệp Vinh Thu mới mỉm cười: “Cảm ơn anh.”

Hai người chuẩn bị một chút, cùng tụ họp với các đồng chí khác, sau đó mọi người cùng nhau vào thành.

Phùng Chân tham gia công tác ở mặt trận thống nhất. Ở tiền tuyến kháng Nhật ở Ngạc Nam này, các thế lực hỗn tạp đan xen, lúc này thực lực đảng Cộng Sinh có hạn, khó có thể đối đầu với thế lực địch, cho nên nhất định họ phải lựa chọn và đưa ra những sách lược hữu hiệu nhất để phát triển mặt trận thống nhất. Đối với các thế lực thù địch ở Ngạc Nam này, họ phải lựa chọn những sách lược xa-gần khác nhau. Với phần tử Nhật ngụy, họ phải tiến hành lôi kéo và chia rẽ, khiến cho bọn chúng không thể làm việc với người Nhật mà đối với căn cứ của thổ phỉ, địa chủ vũ trang, đặc vụ Hán gian của địch, họ phải kiên quyết diệt trừ, nếu không hồng quân sẽ không có chỗ đứng.

Đoàn người vừa đi, Phùng Chân liền giới thiệu qua tình huống ở chiến khu cho Diệp Vinh Thu.

Phùng Chân nói: “Hiện nay ở chiến khu 9 có vài phần tử Nhật ngụy, ví dụ như Thành Huyền, Phương Cửu Như, Yamadera Kou (Son Tự Hạnh). Thế lực của chúng ở chiến khu rất lớn, hiện nay ta không thể làm lung lay thế lực của bọn chúng, hơn nữa chúng cũng không thường xuyên lộ diện, người của ta rất khó có thể gặp được bọn chúng. Nhưng gần đây, thành phần ngụy đều là ‘cò trên đầu’, bọn chúng duy lợi, cho nên ta có thể nghĩ biện pháp để lợi dụng chúng. Hiện ta viết thư và văn kiện gửi cho chúng, tuyên truyền thành quả kháng Nhật của chúng ta, nghĩ cách chia rẽ lôi kéo bọn chúng.”

Diệp Vinh Thu nghe xong khẽ nhíu mày: “Thành Huyền, Phương Cửu Như, còn ai nữa cơ?”

Phùng Chân nói: “Yamadera Kou.”

Diệp Vinh Thu nói: “Sao tên này nghe như tên người Nhật vậy?”

Phùng Chân cau mày lắc đầu: “Làm phần tử ngụy xong quên luôn tổ tông, đổi tên mình sang Nhật Bản. Tên này là phần tử Nhật ngụy khó giải quyết nhất. Thành Huyền lập nghiệp từ thổ phỉ, chiếm núi xưng vua, hợp tác với giặc Nhật. Phương Cửu Như thì là tên phản bội, tên ấy người Hồ Bắc, từng là chính ủy sư đoàn 37, sau này phản bội mà quy hàng quốc quân, giúp đặc vụ quốc dân đảng giết người của ta. Còn tên Yamadera Kou kia, nghe nói tên này rất được người Nhật coi trọng, hiện đang làm đặc vụ cho Nhật ngụy, đối nghịch với chúng ta.”

Chân mày Diệp Vinh Thu càng nhíu chặt hơn. Cái tên Yamadera Kou này sao nghe quen quá, giống như trước kia từng nghe qua rồi, nhưng anh không nhớ rõ. Anh hỏi: “Yamadera Kou là người ở đâu?”

Phùng Chân nói: “Anh cũng không biết, người này lai lịch thần bí, anh em ta không nắm được hành tung của người này, chỉ có vài người từng gặp qua. Loại đặc vụ này rất đáng ghê tởm, nó trà trộn vào dân thường, giúp người Nhật sát hại đồng bào Trung chúng ta.”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Người như vậy liệu có lôi kéo được không? Mỗi ngụy hại lớn như vậy, nếu như bắt được tên ấy, liệu các anh có lập tức giải quyết không?”

Phùng Chân nói: “Phải tìm được tên ấy trước mới được. Nhưng tên ấy rất quan trọng, hẳn biết được không ít bí mật của người Nhật, nếu như có thể xúi giục hắn, như vậy rất có ích cho công tác kháng Nhật của chúng ta.”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Chúng ta có thể lực ngầm làm gián điệp trong đoàn của địch không?” Anh hiểu tương đối rõ về thế lực hiện nay, chỉ là không biết nhiều về chi tiết lắm. Anh nghe Phùng Chân kể đặc vụ Nhật tàn hại đồng bào mình như thế nào, trong lòng nóng như lửa đốt, mong Phùng Chân có thể kể chuyện khiến bản thân có thể hành động một chút.

Phùng Chân quả quyết gật đầu: “Đương nhiên là có. Theo như anh được biết, ở chiến khu 9 chúng ta có một gián điệp có bí danh ‘Độc Thoại’, người này thâm nhập vào nội bộ địch, mang về rất nhiều tin tình báo có lợi cho chúng ta, giúp rất nhiều đồng chí của ta tránh khỏi bị ám sát.”

“Độc Thoại?” Diệp Vinh Thu lặp lại một lần nữa. “Bí danh này nghe kì quái quá. Không phải mọi người vẫn thường lấy mấy biệt danh như Mạnh Hồ Hùng Ưng sao?”

Phùng Chân giơ ngón cái lên: “Độc Thoại là anh hùng chân chính đó! Tiếc là với quân hàm của anh hiện nay không có cơ hội được tiếp xúc với anh ấy. Anh rất muốn nhìn xem người kia thế nào, người đầu mà tài.”

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã tới cổng thành.

Chiến khu 9 ngư long hỗn tạp, tuy rằng họ tới làm công tác huy động, nhưng cũng không thể đường hoàng mặc trang phục giải phóng quân, bằng không vừa vào thành sẽ bị bắt ngay. Họ mặc trên người trang phục của ngư dân, lưng đeo giỏ cá nhỏ, đội mũ rộng vành đi vào cổng thành. Hiện nay toà thành này bị Nhật ngự gác, ngư quân thủ thành chặn họ lại, kiểm tra túi tiền và quần áo trên người họ, sau đó đồ đồ trong túi của họ xuống, xác định bên trong không có gì ngoài cá.

Ngư quân thủ thành phát phát tay, cho bọn họ vào thành.

Phùng Chân và Diệp Vinh Thu nhặt cá dưới đất cho vào sọt, cúi chào ngư quân, sau đó đi vào trong thành.

Đi qua hai con đường, Phùng Chân dẫn Diệp Vinh Thu vào trong một con hẻm không người, sau đó một người đứng ngoài canh chừng. Phùng Chân và Diệp Vinh Thu bắt đầu cạy miệng cá, lời văn kiện trong bụng cá ra ngoài. Những thứ này đều là tài liệu tuyên truyền kháng Nhật, họ phải dùng cách này để qua mặt ngư quân.

Phùng Chân ước chừng tài liệu trong tay, đưa cho một người khác: “Đây là thư xúi giục, cậu đi tìm đồng chí Lý Kiếm của chúng ta, cậu ta có cơ hội tiếp xúc với Thành Huyền.” Sau đó anh quay qua Diệp Vinh Thu: “Chúng ta đi liên hệ với gián điệp ngầm, Độc Thoại có tin tình báo muốn giao cho chúng ta.”

Nghe Phùng Chân nhắc đến tên Độc Thoại, nét mặt Diệp Vinh Thu trở nên nghiêm túc, anh trịnh trọng gật đầu.

Mọi người ra khỏi ngõ nhỏ rồi bắt đầu tản ra hành động, có đồng chí thì đi phát tờ rơi kháng Nhật, có đồng chí thì đi truyền tin, Phùng Chân dẫn Diệp Vinh Thu đi qua mấy con ngõ đổ nát, đi ra tới chợ, xé đôi cá ra bán.

Chợ này thật ra cũng không có nhiều người, có lẽ dân chúng đã chạy hết, số người còn lại chưa tới một phần mười so với hồi trước chiến tranh.

Một lát sau, một người đàn ông trung niên đi tới, lựa đồ ở vài sạp hàng rồi mới dừng lại trước mặt Phùng Chân và Diệp Vinh Thu, ông ta nhắc đuôi của một con cá lên: “Con cá này bao tiền?”

Phùng Chân giơ bốn đầu ngón tay: “Năm đồng.” Đây là ám hiệu mà họ đã giao ước từ trước.

Người đàn ông trung niên kia lựa chọn một hồi, lại cùng Phùng Chân cò kè mặc cả, cuối cùng thỏa thuận được giá, ông ta rút hai tờ tiền ra đưa cho Phùng Chân, sau đó cầm một con cá đi.

Diệp Vinh Thu ở phía sau thấy giữa hai tờ tiền có một tờ giấy trắng.

Đợi đến khi bốn phía không có ai, Diệp Vinh Thu nhỏ giọng hỏi: “Người vừa rồi là Độc Thoại à?”

Phùng Chân nhỏ giọng nói: “Không phải, Độc Thoại sẽ không tự mình đứng ra đâu. Dưới anh ấy còn nhiều đồng chí khác.”

“Ồ.” Không biết vì sao Diệp Vinh Thu có điểm tiếc nuối.

Lấy được tin tình báo rồi, tiếp theo họ đợi các đồng chí khác hoàn thành nhiệm vụ rồi mới quay trở lại. Diệp Vinh Thu buồn chán nhìn quanh, quan sát khu chợ rách nát này.

Đứng ở đầu chợ có một người đàn ông bận áo kiểu Tôn Trung Sơn, đầu húi cua, vóc dáng cao lớn. Người nọ đưa lưng về phía Diệp Vinh Thu, đứng trước một sạp rau, một tay lựa rau, tay kia cầm điều thuốc cháy dở.

Phùng Chân cũng nhìn thấy người kia, chân mày nhíu lại, nhỏ giọng nói với Diệp Vinh Thu: “Người này tám phần mười là Nhật ngự, đầu năm nay có mấy dân thường có tiền hút thuốc đầu.”

Diệp Vinh Thu nhìn chòng chọc điều thuốc trên tay người kia.

Phùng Chân khẽ đẩy anh: “Đừng nhìn chăm chăm không người ta phát hiện ra bây giờ.”

Diệp Vinh Thu ồ một tiếng, đang định đổi đường nhìn, khóe mắt trông thấy người nọ giơ tay lên hút thuốc lá.

Diệp Vinh Thu vừa dời đường nhìn sang chỗ khác lập tức cứng người, trợn to mắt mấy giây, đường nhìn lập tức quay về phía người đàn ông kia, gắt gao nhìn bóng lưng người ấy. Tư thế hút thuốc kia, thoát nhìn rất giống một người... hơn nữa vóc dáng người kia.. cũng trùng khớp với bóng hình trong trí nhớ anh..

Đột nhiên Diệp Vinh Thu đứng lên, thiếu chút nữa lật đổ sạp cá trước mặt. Phùng Chân hoảng hốt, vội vã giữ lấy tấm gỗ dựng sạp, trông thấy Diệp Vinh Thu nhìn chòng chọc người kia, vội kéo lấy tay anh, nhỏ giọng nói: “Làm gì vậy, mau ngồi xuống đi.”

Mặc kệ anh kéo thế nào, Diệp Vinh Thu cũng không động đậy.

Người đàn ông kia tựa hồ như không chọn được rau vừa ý, lấy điều thuốc trên miệng xuống, ném đi, dùng chân đạp lửa.

Phùng Chân vội vã đứng lên, ôm vai anh giả bộ nói: “Sao vậy, chân bị chuột rút à? Để anh xoa cho cậu.”

Đường nhìn của Diệp Vinh Thu bị ngăn trở, anh sốt ruột, đẩy Phùng Chân sang một bên: “Đừng cản em tìm người.”

Phùng Chân ngăn ra: “Tìm.. cậu thấy cậu ấy?” Anh lập tức quay đầu lại, chỉ thấy người đàn ông vừa hút thuốc kia đã rời chợ, bóng lưng tiêu thất ở góc đường.

Phùng Chân hỏi: “Cậu có thấy rõ không?”

Diệp Vinh Thu đâu còn thời gian để nhiều lời, anh lập tức đẩy ván gỗ trước mặt ra, vội rào bước về phía người nọ mới rời đi.

Phùng Chân ngáy ra: “Này.. cậu...”

Nhưng anh không thể ngăn cản Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu chạy đến đầu hẻm nơi người nọ biến mất, chỉ thấy bên cạnh là một con ngõ nhỏ, thân ảnh người kia đã không thấy đâu nữa. Anh cũng không dừng lại, chạy một mạch qua ngõ, lăm lét nhìn trái nhìn phải, lại thấy trước mặt có ba ngã rẽ, trên đường có vô số người qua lại, nhưng không có ai nhìn giống Hắc Cầu.

Anh chỉ dừng lại mấy giây, sau đó lại vội vã chạy đi tìm.

Độc Thoại: Cái tên này rất đặc biệt, chữ Hán của tên là Niệm Bạch. Niệm trong nhớ nhưng, đọc, suy nghĩ. Bạch là màu trắng.. :” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

CHƯƠNG 93.

Nửa giờ sau, Diệp Vinh Thu ủ rũ cúi đầu trở về.

Phùng Chân gấp đến độ cào sấp rút cả tóc, anh đã bắt đầu nghĩ xem nếu Diệp Vinh Thu bị đặc vụ bắt đi thì nên nghĩ biện pháp gì để cứu viện, cũng may mà Diệp Vinh Thu đã an toàn trở về.

Diệp Vinh Thu xuất sư bất lợi, chạy đến ngõ nhỏ đã mất dấu người cần tìm, nhưng anh cũng không chịu bỏ cuộc, như con ruồi mất đầu mà chạy loạn khắp thành. Tiếc là ông trời không thương anh, người anh tìm mất bốn năm không tìm lại được, đến hôm nay cũng không thể gặp lại.

Vốn là Phùng Chân còn đang giận Diệp Vinh Thu không nói gì đã chạy loạn, lỡ như xảy ra chuyện gì, các chiến hữu đồng đội của anh biết làm sao đây? Nhưng đến khi trông thấy Diệp Vinh Thu thất hồn lạc phách quay trở về, lời trách móc lại không nói nên câu. Cuối cùng, anh đành phải thở dài: “Sau này vẫn còn cơ hội.”

Diệp Vinh Thu ngồi xuống bên cạnh anh, thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

Phùng Chân lắc đầu: “Không có gì. Lần sau đừng kích động như vậy là được.”

Diệp Vinh Thu gật đầu.

Phùng Chân hỏi anh: “Cậu thấy rõ tướng mạo người kia không? Thật sự là Hắc Cầu sao?”

“Không.” Diệp Vinh Thu nói: “Em không đuổi kịp.”

Phùng Chân an ủi: “Có lẽ cậu nhận nhầm người rồi.”

Diệp Vinh Thu cúi gằm đầu, cười khổ: “Em không mong rằng mình nhìn nhầm.” Nếu thật sự là Hắc Cầu, tốt xấu gì anh cũng còn một tia hy vọng.

Nhất thời Phùng Chân không biết nói sao.

Hai người đợi một lúc, các đồng chí khác hoàn thành nhiệm vụ xong quay trở về, mấy con cá kia được họ bán với giá rẻ, sau đó mọi người ra khỏi thành quay về căn cứ.

Lúc về đến nơi trời đã tối khuya, Diệp Vinh Thu lại qua đêm ở chỗ Phùng Chân, sớm hôm sau mới quay về đoàn mình.

Diệp Vinh Thu đi tới khu dân cư gần nhà xưởng, từ xa đã trông thấy Tiểu Triệu ngồi chồm hổm trên đường cảm bát mì. Diệp Vinh Thu đi tới chào cậu: “Tiểu Triệu, hôm nay có món gì vậy?”

Tiểu Triệu ngẩng đầu, trông thấy Diệp Vinh Thu, cậu ngẩn ra, vội vã đặt bát trong tay sang một bên: “À, chính ủy, cuối cùng anh cũng trở về rồi.”

Diệp Vinh Thu cười nói: “Ừ.”

Tiểu Triệu nói: “Anh đi ba ngày rồi còn chưa về, đoàn trưởng nổi điên, phái vài người đi tìm anh! Đề em chạy đi báo cho đoàn trưởng biết anh đã về.”

Diệp Vinh Thu còn chưa kịp ngăn cản, Tiểu Triệu nhanh như gió vọt ra ngoài.

Diệp Vinh Thu bắt đắc dĩ, không nhanh không chậm đi tới xưởng công binh, còn chưa kịp vào trong đã bị Hoàng Mộ hùng hùng hổ hổ lao ra chặn lại.

Hoàng Mộ gào ầm lên: “Cậu còn biết đường về? Con mẹ nó rớt cuộc mấy hôm nay cậu chết ở nơi nào? Sửa mỗi khẩu pháo thôi mà mất ba ngày à?”

Thân là đoàn trưởng ngũ đoàn độc lập, tính tình Hoàng Mộ quả thật như thổ phỉ, miệng ăn nói thô lỗ. Nhưng anh cũng là một người rất nghiêm túc và tốt bụng, lúc làm việc thì vô cùng cẩn thận và nhẫn nại, nếu không phải có anh góp công góp sức, xưởng công binh của Diệp Vinh Thu chắc sẽ không có ngày hôm nay. Hai hôm trước Lã Liên Long đưa Diệp Vinh Thu đi sửa pháo, buổi tối nói Diệp Vinh Thu chưa sửa xong nên tạm thời chưa về được, anh không có ý kiến gì, hôm sau lại có người tới báo tin Diệp Vinh Thu gặp lại người quen cũ, cho nên qua đêm ở đấy, Hoàng Mộ biết Lã Liên Long muốn lôi kéo Diệp Vinh Thu, cũng không để trong lòng. Nhưng đến hôm qua, sư đoàn mười bốn Tân Tứ quân phái người đến, nói là Diệp Vinh Thu theo liên trưởng của bọn họ tới chiến khu 9, lúc này Hoàng Mộ thực sự nổi trận lôi đình, tự mình chạy đến đoàn của Lã Liên Long tìm người, đáng tiếc anh chậm một bước, Diệp Vinh Thu đã đi cùng Phùng Chân. Nếu không phải có người ngăn cản, thiếu chút nữa anh đã tự chạy đến chiến khu tìm người. Cả ngày hôm qua anh ăn không ngon ngủ không yên, chỉ sợ Diệp Vinh Thu ở chiến khu xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Diệp Vinh Thu áy náy cúi đầu: “Đoàn trưởng, xin lỗi.”

Hoàng Mộ chỉ vào mũi anh mắng to: “Đầu cậu bị cửa kẹp à?! Tự dung chạy đến chiến khu làm gì? Cậu biết chiến khu là nơi nào không? Đâu đâu cũng toàn đặc vụ?! Cậu có biết bây giờ có bao nhiêu tin đồn không? Có biết đặc vụ địch hận cậu nghiêng răng nghiêng lợi, treo bao nhiêu tiền thưởng cho cái đầu của cậu không? Thảm án ở Hạng Gia Sơn cậu quên rồi sao?!”

Diệp Vinh Thu ngoan ngoãn đứng yên cho anh ta mắng. Chuyện này đều do anh không tốt, Hoàng Mộ mắng thế nào thì là thế ấy.

Tiểu Triệu nghe phong thanh thấy tiếng, cùng chi thư Trương Thanh chạy tới khuyên can.

Tiểu Triệu nói: “Đoàn trưởng à, anh đừng mắng chính ủy.”

Trương Thanh nói: “Thôi được rồi, được rồi, anh xem Diệp Từ đã biết mình sai rồi, lần sau không tái phạm nữa là được.”

Hoàng Mộ trừng mắt nhìn trời: “Thằng nhãi Lã Liên Long, sau này nó còn quay trở lại, có nói gì tôi cũng không cho mượn người.”

Thật ra Lã Liên Long cũng thật sự vô tội. Nếu như anh sớm biết Diệp Vinh Thu muốn vào chiến khu, có nói gì anh cũng phải ngăn cho bằng được, nhưng Phùng Chân và Diệp Vinh Thu đi rồi anh mới hay tin, anh lập tức phái người đuổi theo, nhưng đáng tiếc không đuổi kịp. Hôm qua Hoàng Mộ tìm tới anh chửi chửi mếu, anh cũng sốt ruột, cứ một giờ là lại phái người đi xem Diệp Vinh Thu đã về chưa. Buổi tối Phùng Chân dẫn Diệp Vinh Thu quay về lữ đoàn mười bốn, Lã Liên Long lập tức kéo Phùng Chân đi dạy dỗ suốt cả tiếng đồng hồ.

Trương Thanh thấy Hoàng Mộ có vẻ đã nguôi giận, vội tiến lên giảng hòa: “Được rồi, Diệp Từ, cậu ăn gì chưa? Đi ăn chút gì đi, trưa nay có mì trộn dương xỉ, ngon lắm.”

Hoàng Mộ nghiêm mặt mắng thêm: “Không biết tốt xấu gì cả!” Sau đó đi sang một bên dặn nhỏ Trương Thanh: “Cậu đi xem trong đoàn còn thịt không, thái một chút cho vào mì của Diệp Từ.”

Diệp Vinh Thu ở lại lữ đoàn mười bốn mấy ngày, chuyện lựu đạn ở xưởng công binh còn chưa được giải quyết xong, anh bận rộn cả ngày, cuối cùng cũng tìm ra nguyên nhân: Hóa ra máy móc gặp trục trặc, dẫn đến lò xo của kẹp nổ không được kẹp chặt vào. Trong đoàn ngoài anh thì không có mấy người có hiểu biết về máy móc, máy móc xảy ra vấn đề lại càng không ai biết sửa, Diệp Vinh Thu không còn cách nào đành phải tự mình ra tay giải quyết vấn đề.

Tiểu Triệu và mấy người khác nhìn anh chọc ngoáy máy móc, ai nấy đều khâm phục. Tiểu Triệu nói: “Chính ủy, anh lợi hại thật đó, cái gì cũng biết. Học đại học tài ghê, em cũng muốn học đại học.”

Diệp Vinh Thu cười khò. Anh học đại học ngành quản lý, đến một cái đỉnh ốc cũng không chạm qua, nay sửa chữa cũng là bắt đắc dĩ mới biết. Nhưng bây giờ người tài khan hiếm, điều kiện kháng Nhật ở tiền tuyến lại rất gian khổ, tiềm năng con người được khai thác tới đa. Máy móc nói chung, Diệp Vinh Thu luyện nhiều thành quen, chỉ cần nắm được nguyên lý hoạt động của nó thì mọi thứ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Anh sửa chữa nhưng cũng không quên chỉ dạy cho các học công của mình. Công xưởng bây giờ tuy quy mô không lớn, kỹ thuật cũng bị hạn chế, thiếu vật tư còn có thể nghĩ cách khắc phục, nhưng thiếu nhân tài thì chẳng biết làm sao. Diệp Vinh Thu là tâm phúc của xưởng này, anh không ở đây một ngày, nhà xưởng không thể vận hành trôi chảy, anh muốn mau chóng bồi dưỡng người nối nghiệp.

Cũng may mà trong xưởng có một cậu tên Khang Thất, tuy rằng không được đi học nhưng cậu theo nghề nguội từ nhỏ, rất có thiên phú với máy móc.

Diệp Vinh Thu chỉ cần nói cho cậu nguyên lý hoạt động, cậu nghe hai lần liền hiểu rõ, dù Diệp Vinh Thu có không ở đây, nhưng giao cho cậu sửa chữa súng ống và vài đồ vật đơn giản đều không thành vấn đề. Diệp Vinh Thu tập trung bồi dưỡng cho cậu, kêu Hoàng Mộ cho Khang Thất làm phó thủ của mình, ngày ngày ở công xưởng học tập.

Diệp Vinh Thu ở công xưởng tới khuya, mãi đến khi mắt bắt đầu mờ mới đi về nghỉ. Anh không tắm đã lên giường nằm, nhưng nằm trằn trọc hơn nửa canh giờ mà vẫn không vào giấc ngủ.

Bóng lưng kia lấp đầy tâm trí.

Lúc anh và Hắc Cầu xa nhau, tóc Hắc Cầu rất dài, bởi vì trong quân đội không có nơi cắt tóc, Hắc Cầu tự lấy kéo cắt tóc mái trước mặt để khỏi cản đường nhìn, tóc vừa ngắn vừa bù xù như tổ quạ. Trong trí nhớ của Diệp Vinh Thu, hình ảnh Hắc Cầu chủ yếu là như vậy. Còn cái người anh thấy ở chiến khu kia tóc ngắn cùn, cho nên thoát nhìn anh thấy không quen mắt. Cũng không biết có phải do tâm lý ảnh hưởng không mà anh càng nghĩ càng cảm thấy người kia đúng là Hắc Cầu. Bất kể là vóc người, màu da hay bộ dạng hút thuốc.. đều ăn khớp với hình ảnh người trong trí nhớ anh.

Mấy năm nay anh nhận lầm người cũng không phải mới một hai lần, lúc điên cuồng nhất, chỉ cần người có dáng cao không khác Hắc Cầu lắm, mặc kệ béo hay gầy anh cũng phải chạy lên nhìn, có lần anh gặp một cậu lính vì chiến tranh mà nửa khuôn mặt bị bỏng, anh đi tới dây dưa cùng người ta nửa ngày, vừa nhìn đường chỉ tay vừa bắt người ta cởi quần áo ra xem vết thương trên người, đến khi chắc người nọ thật sự không có điểm giống Hắc Cầu mới bất đắc dĩ bỏ qua, sau đó buồn như đưa đám suốt mấy ngày trời.

Lúc này đây anh lại có chút ‘điên cuồng’, trải qua bao nhiêu lần tuyệt vọng nhận lầm người, anh nghĩ mình không thể nhận nhầm người được nữa.

Men theo những hồi ức Hắc Cầu để lại, anh bắt đầu nhớ lại từng câu từng chữ Hắc Cầu từng nói với mình.

Hắc Cầu biết nói tiếng Nhật, cho nên lúc Diệp Vinh Thu mới gia nhập quân cộng không tìm được Hắc Cầu, anh cũng đã hoài nghi không biết liệu Hắc Cầu có trà trộn vào doanh trại của Nhật không. Anh nhớ Hắc Cầu từng nói, khi còn bé cha hắn từng tìm một tiên sinh người Nhật dạy hắn hội họa, cho nên hắn biết nói tiếng Nhật. Tên người tiên sinh Nhật Bản kia Hắc Cầu từng nói qua một lần, là gì nhỉ? Yamaguchi? Yamatake? Hay là Yamadera? (Yamaguchi: Sơn khẩu | Yamatake: Sơn Trúc)

Diệp Vinh Thu bật như tôm mà ngồi dậy.

Yamadera!

Phòng này không chỉ có mình Diệp Vinh Thu ở, còn có vài quân sĩ cũng chen chúc ngủ giường bên, lúc này Khang Thất còn chưa ngủ, đột nhiên thấy có bóng người đang ngồi, cậu giật mình, lúc định thần lại dè dè dặt dặt hỏi: “Chính ừy? Là anh sao? Có chuyện gì vậy?”

Diệp Vinh Thu nuốt nước miếng, anh nghe thấy giọng mình run rẩy: “Tôi không sao, cậu ngủ tiếp đi.”

Khang Thất do dự một hồi, lại khẽ nằm xuống.

Yamadera Kou... Độc thoại.. độc thoại? Niệm... Bạch? Yamadera...

Chẳng lẽ là... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

CHƯƠNG 94.

Sáng sớm hôm sau, mọi người trong xưởng thức dậy đã không thấy Diệp Vinh Thu ở trong phòng. Họ ăn sáng xong vào xưởng, trông thấy Diệp Vinh Thu đang ngồi trước máy móc làm việc.

Khang Thất tiến lên trước, thấy Diệp Vinh Thu đang chuyên chú vẽ tay. Cậu liếc nhìn bản vẽ, lấy làm kinh hãi — đêm qua trước khi mọi người đi nghỉ, bản vẽ mới chỉ được một nửa, ấy mà bây giờ đã sắp vẽ xong! Phải biết, mấy bản vẽ máy móc phức tạp này không dễ vẽ, yêu cầu độ chính xác vô cùng cao, mỗi đường đều phải cẩn thận dùng thước đo góc thật lâu, sai một li thôi cũng đủ gây phiền toái lớn. Xem ra Diệp Vinh Thu đã ngồi đây vẽ từ lâu rồi.

Khang Thất hỏi: “Chính ừy, anh đã ăn sáng chưa?”

Diệp Vinh Thu cũng không ngắt đầu lên, ậm ừ đáp lầy lẹ, nắm chặt bút trong tay tiếp tục đánh dấu đường vẽ. Cả người anh cúi gằm, mặt sắp dán xuống bản vẽ. Khang Thất nhìn sườn mặt anh cũng có thể thấy anh mệt mỏi — đây tốc độ làm việc nhanh như này, xem ra trời còn chưa sáng Diệp Vinh

Thu đã làm việc.

Lúc này mấy cậu lính đi tới, Khang Thất kéo họ tới, ý bảo bọn họ nhìn Diệp Vinh Thu.

Một cậu lính tên là Lý Thiết đi lên trước, thấy bản vẽ Diệp Vinh Thu tự tay vẽ cũng lấy làm kinh hãi, hỏi: “Chính ủy, anh dậy từ khi nào vậy?”

Diệp Vinh Thu vẫn không ngẩng đầu: “Không được bao lâu.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Tuy rằng Diệp Vinh Thu nói vậy, nhưng mọi người đều biết nếu chỉ mới được một giờ, bản vẽ sẽ không đạt được trình độ này.

Lý Thiết nói: “Chính ủy, anh đi ăn chút gì đi, mấy cái này cũng không cần gấp.” Thật ra tất cả mọi người đều mong vũ khí và công xưởng có thể lập tức lớn mạnh ngay, tốt nhất là ngày nào cũng đạt được thành tựu mới, chế ra càng nhiều thuốc nổ, trên chiến trường có thể cứu sống càng nhiều anh em càng tốt, đuổi kẻ thù xâm lược sớm ngày nào hay ngày ấy. Nhưng chiến tranh đâu chỉ đánh một hai năm, gấp thì gấp thật đấy, nhưng một hai ngày thì có đáng gì.

Mọi người cùng tiến lên khuyên, cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng buông bút máy đuổi thẳng người dậy. Anh vừa ngẩng đầu một cái, mọi người đều bị dọa giật mình: Sắc mặt Diệp Vinh Thu tiêu tụy vô cùng, trông mắt nổi tơ máu, vành mắt đen đậm sắp kéo xuống mũi.

Khang Thất chợt nhớ tới chuyện đêm qua đột nhiên Diệp Vinh Thu ngồi dậy, vội vàng hỏi: “Anh Diệp, cả đêm anh không ngủ sao?”

Mọi người ai cũng đều lo lắng cho thân thể Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu day day huyết thái dương: “Được rồi, không cần lo cho tôi. Đã tới rồi thì đi làm việc đi. Sửa máy xong sớm một chút, đừng để ý tới tôi, có thời gian tôi sẽ tranh thủ nghỉ.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, không thể làm gì hơn là tản đi làm việc.

Khang Thất do dự nhìn Diệp Vinh Thu. Cậu luôn cảm thấy ngày hôm nay chính ủy có điều gì khác, lời anh vừa nói cũng nghe rất lạ, cái gì mà đừng để ý tới anh? Thật giống như anh sắp rời công xưởng đi làm chuyện khác không bằng. Nhưng sao có thể rời công xưởng? Xưởng này do Diệp Vinh Thu và Hoàng Mộ cùng góp công góp sức, có thể nói đây là toàn bộ tâm huyết của Diệp Vinh Thu, ngoài nơi này ra anh còn có thể đi đâu?

Dưới sự giám sát của Diệp Vinh Thu, hiệu suất công nhân tăng đáng kể, mọi người cùng nhau nghỉ cách, chỉ một hai ngày là đã sửa xong máy móc bị hỏng.

Máy móc vận hành bình thường rồi, các công nhân lại tiếp tục chế tạo lựu đạn, Hoàng Mộ rất quan tâm đến chuyện này, tự mình dẫn người đi thử lựu đạn, lấy ba quả dùng thử, cả ba đều nổ, uy lực không tệ lắm.

Máy móc sửa xong xuôi, mọi người bắt đầu quay về làm việc bình thường, Hoàng Mộ cao hứng vô cùng, cho thịt một con gà, lại kêu người đi mua rượu về, mời Diệp Vinh Thu ăn gà nướng và uống rượu.

Đương ở thời chiến loạn, đừng nói là ăn thịt, ngay cả gạo cũng chẳng dễ dàng có được, đặc biệt là những người tham gia kháng chiến ở tiền tuyến như bọn họ càng nghèo hơn, ngay cả một cái quần đùi từ tể để mặc cũng không có. Hoàng Mộ gần như dồn hết kinh phí vào xưởng công binh. Nhưng cho dù điều kiện khó khăn như vậy, Hoàng Mộ vẫn luôn nghĩ cách đãi ngộ Diệp Vinh Thu tốt nhất, anh ăn không đủ no nhưng còn muốn Diệp Vinh Thu no. Gần đây Diệp Vinh Thu vất vả thế nào anh đều nhìn ra được, đêm nào cũng vậy, mãi tới khi đèn không đủ chiếu sáng nữa Diệp Vinh Thu mới đi nghỉ, mặt trời còn chưa lên cao đã đi làm, đến bữa thì ngồi ăn trong công xưởng, mới vài ngày mà anh đã gầy sọp hẳn đi. Diệp Vinh Thu vẫn luôn cố gắng nỗ lực, nhưng gần đây dường như anh còn chăm chỉ hơn, có ngày vừa tới nhà xưởng đã mệt đến nỗi ngất xỉu, mọi người đổ về nghỉ ngơi vài tiếng là lại dậy làm việc. Tuy rằng không biết động lực này từ đâu tới, nhưng Hoàng Mộ rất lo cho thân thể của anh, cô sang đội bạn đổi mấy quả lựu đạn lấy gà, bồi bổ chất béo cho Diệp Vinh Thu.

Ngồi bên bàn cơm, gà nướng còn chưa bung lên, Diệp Vinh Thu lấy một tập văn kiện ra đưa cho Hoàng Mộ: “Đoàn trưởng, anh xem một chút, đây là kế hoạch phát triển công xưởng trong một năm tới của tôi.”

Hoàng Mộ có chút giật mình, nhận lấy văn kiện từ trong tay Diệp Vinh Thu. Chuyện phát triển xưởng công binh, họ vẫn luôn lên kế hoạch, ý tưởng thì có rất nhiều, nhưng phần lớn đều không thể thực hiện, nay đang thời loạn, dù có tiền cũng không mua được nguyên vật liệu họ cần, hòa được để chế tạo đạn phần lớn đều là nhặt từ chiến trường hoặc lượm súng ống, đạn được đội bạn bỏ đi, để chế tạo một quả lựu đạn thì phải cần đến hơn mười đầu đạn.

Diệp Vinh Thu nói: “Hiện tại điều kiện thiết bị và nguyên vật liệu ở xưởng công binh chúng ta khó có thể phát triển hơn được nữa, chuyện này cũng không còn cách nào. Nhưng kỹ thuật thì có thể tăng lên, mấy năm nay tôi vẫn liên tục bồi dưỡng học đồ, mong họ có thể đảm đương một phần, nhanh chóng thay thế tôi. Hiện biểu hiện của Khang Thất rất tốt, cậu ấy cũng rất có hiểu biết, trời sinh am hiểu máy móc, có nhiều thứ tôi không biết cậu ấy đều có thể tìm ra. Cho dù không có mặt tôi thì cậu ấy cũng có thể một mình đảm đương được. Tôi muốn ta cần bồi dưỡng thêm nhân tài, một mình tôi đảm đương không nổi, học đồ có cái hay của họ đồ, tuy không thể lập tức chế tạo thuốc súng được nhưng dạy họ sửa chữa vũ khí cũng có thể tiết kiệm được không ít thời gian. Phần kế hoạch này chủ yếu là kế hoạch huấn luyện.”

Hoàng Mộ tiện tay gỡ qua tập kế hoạch Diệp Vinh Thu đưa. Anh không biết nhiều chữ lắm, mấy công việc này bình thường vẫn hay giao cho Diệp Vinh Thu và chi thư làm, chủ yếu anh chỉ trông nom chuyện luyện binh và chiến đấu. Về lý thuyết, Diệp Vinh Thu có kế hoạch phát triển đoàn và xưởng công binh, đáng lẽ ra Hoàng Mộ phải cảm thấy cao hứng mới phải, nhưng giờ anh không vui nổi. Thái độ này của Diệp Vinh Thu khiến anh có dự cảm xấu, giống như ụt thác vậy. Để một mình Khang Thất đảm đương, tiết kiệm thời gian cho Diệp Vinh Thu làm gì? Làm việc cường độ cao như này, chắc chắn

không thể duy trì lâu được.

Quả nhiên, Diệp Vinh Thu nhấp một hơi rượu, nói tiếp: “Mấy ngày qua tôi đã sửa xong máy móc, cũng đã về bản cấu tạo súng pháo thường gặp, chỉ cần biết được cách xem bản vẽ thì việc sẽ đơn giản hơn. Cho dù tôi có không ở đây thì công xưởng cũng không đến mức không thể vận hành.”

Lúc này gà nướng được bê lên, Hoàng Mộ đưa đùi gà cho Diệp Vinh Thu: “Cậu không ở đây là ý gì?”

Diệp Vinh Thu nhận đùi gà từ trong tay Hoàng Mộ, cũng không lập tức ăn ngay mà bỏ xuống cái đĩa trước mặt. Anh cúi đầu, tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó, một lát sau, Diệp Vinh Thu ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Hoàng Mộ: “Đoàn trưởng, tôi muốn tới chiến khu công tác.”

Hoàng Mộ ngẩn ra. Thật ra thái độ kì lạ của Diệp Vinh Thu ngày hôm nay cũng khiến anh có dự cảm chẳng lành, rằng có lẽ Diệp Vinh Thu sẽ tạm thời đặt chuyện của xưởng xuống. Anh cũng biết gần đây có không ít binh đoàn muốn lôi kéo Diệp Vinh Thu, nhưng về điểm này thì anh không quá lo lắng, xưởng công binh này do một tay Diệp Vinh Thu gây dựng, có cho anh cả núi vàng biển bạc anh cũng không buông. Anh đoán có lẽ gần đây Diệp Vinh Thu quá mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một thời gian, chứ không thể ngờ Diệp Vinh Thu đột nhiên nói ra mấy lời này.

Hoàng Mộ tròn tròn mắt: “Cậu điên à?” Chiến khu là nơi nào, cái tên Diệp Vinh Thu có tên trong hồ sơ của đặc vụ quốc dân đảng và giặc Nhật, tuy rằng Hoàng Mộ giấu anh rất kỹ, nhưng cũng đã có không ít người ở phe địch biết được tướng mạo Diệp Vinh Thu, đừng nói anh là tình anh của quân cộng, chiến khu loạn như vậy, các trận chiến có thể xảy ra bất cứ lúc nào, dân chúng bình thường đi đường cũng có thể bị đạn bắn trúng hoặc bị quân Nhật bắt đi xây dựng công trình cho chúng, hôm nay qua lại lo ngày mai, để Diệp Vinh Thu tới chiến khu thì khác nào đưa dê vào miệng cọp!

Diệp Vinh Thu rất bình tĩnh, anh hơi thiếu tự tin, giọng nói cũng rất nhỏ, nhưng thái độ thì vô cùng kiên định: “Tôi không điên. Đoàn trưởng, tôi là chính ủy, tôi có thể tới chiến khu công tác ở mặt trận thống nhất, huy động quần chúng, phát triển sự nghiệp cách mạng!”

Hoàng Mộ nở nụ cười: “Cậu? Muốn ra mặt trận thống nhất công tác?” Diệp Vinh Thu không phải người biết chiến đấu, có khi một năm chỉ nổ một phát súng, có lần cả đoàn huấn luyện Diệp Vinh Thu cũng tham gia, ngày nào anh cũng tiếp xúc với súng ống nhưng thành tích bắn thậm chí còn không bằng cậu lính mới dùng súng lần đầu. Bảo anh nổ súng giết địch, anh không bắn phải người mình là còn may. Ở chiến khu bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chiến trận, muốn công tác ở mặt trận thì nhất định phải có năng lực giao tiếp và nhiệt tâm với cách mạng, cả hai vấn đề này Diệp Vinh Thu đều mờ mịt, thật ra anh là một người tương đối hướng nội, rất ít khi chủ động giao lưu cùng người khác, ngoại trừ nghiên cứu súng ống ra thì không có nhiệt tình với cái gì, hơn cả, mấy chuyện về chiến đấu đó giờ anh luôn trốn tránh, công việc của chính ủy phần lớn đều giao cho chi thư. Đã như vậy rồi mà anh còn đòi ra mặt trận công tác?

Diệp Vinh Thu cứ nghĩ Hoàng Mộ nghe xong sẽ nổi trận lôi đình, nhưng ngoài dự liệu của anh, Hoàng Mộ chỉ tỏ vẻ ý muốn của anh rất buồn cười, chứ không hề tức giận.

—— Hoàng Mộ hiểu rõ bản chất Diệp Vinh Thu, thậm chí cả những điều chính Diệp Vinh Thu cũng không hiểu. Anh không phải kẻ ngốc, Diệp Vinh Thu nói vậy, khẳng định có lý do của riêng mình.

Hoàng Mộ hỏi anh: “Vì sao?”

Diệp Vinh Thu trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Đoàn trưởng, anh biết Yamadera Kou và Độc thoại chứ?”

Hoàng Mộ ngẩn người, gật đầu: “Sao không biết? Yamadera Kou là Hán gian, còn Độc thoại là đồng chí ưu tú của chúng ta.”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi hy vọng có cơ hội được tiếp xúc với họ, có thể để tôi đi xúi giục Yamadera Kou, hoặc là đi liên lạc với Độc thoại cũng được.” Tuy rằng Diệp Vinh Thu chưa từng gặp qua Yamadera Kou và Độc thoại, nhưng anh luôn cảm thấy hai người này có quan hệ với Hắc Cầu. Có thể cả hai đều là tên giả của Hắc Cầu, hoặc cũng có thể một trong hai người đó là hắn. Hoặc không thì, dù sao hai người này cũng là nhân vật lớn, giao thiệp rộng ở chiến khu, có lẽ họ sẽ có tin tức của Hắc Cầu. Nhưng anh không dám nói ra suy nghĩ này, dù sao thì phỏng đoán cũng chỉ là phỏng đoán, anh đi bước này cũng là đánh cược rất lớn. Nhưng anh đã đợi bốn năm, Hắc Cầu sống chết ra sao anh không biết, anh sắp chờ đến tuyệt vọng, dù cho có thể đánh mất tất cả, nhưng anh cũng muốn đánh cược một lần, ngoài nó ra, không còn con đường nào khác để đi.

Hôm nay, câu nào Diệp Vinh Thu nói ra cũng đều ngoài dự liệu của Hoàng Mộ, cho nên phản ứng của đoàn trưởng đột nhiên chậm hơn hẳn. Một người là Hán gian, người kia thì là anh hùng tình báo trong đảng, đừng nói là Diệp Vinh Thu, ngay cả Hoàng Mộ anh thân là đoàn trưởng một trung đội cũng không đủ tư cách để tiếp xúc với bọn họ. Những chuyện này đều đã có chuyên gia phụ trách, không thể vì Diệp Vinh Thu có chút công nên anh nói muốn làm thì làm được ngay. Hơn cả, quan hệ của Diệp Vinh Thu với họ cũng rất xa, anh muốn tiếp xúc với họ để làm gì?

Hoàng Mộ được giữ chức đoàn trưởng, anh không chỉ biết chiến đấu mà còn có khả năng suy nghĩ. Anh trầm ngâm trong chốc lát, hỏi: “Có phải liên quan tới người cậu cần tìm không?”

Diệp Vinh Thu muốn tìm người, đây cũng không phải bí mật gì trong đoàn của họ, thậm chí là cả Tân Tứ quân. Hoàng Mộ cũng biết Diệp Vinh Thu đã tìm người này suốt bốn năm năm qua, ngày đêm không từ bỏ. Hoàng Mộ có thể tự tin nói, xưởng công binh này như sinh mệnh thứ hai của Diệp Vinh Thu, có thể khiến anh buông tha sinh mệnh này, đại khái chỉ có thể là người tồn tại trong ký ức của Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu cũng không giấu diếm, gật đầu: “Tôi hoài nghi... có thể cậu ấy đang ở chiến khu.”

Hoàng Mộ thở dài, uống một hớp rượu, sau đó rót đầy ly rượu trước mặt Diệp Vinh Thu. Gà nướng rất thơm, lâu rồi Hoàng Mộ chưa thấy thịt, thật ra ngay từ lúc gà mới được bê lên bụng anh đã kêu rột rột rồi. Nhưng giờ gà đã sắp nguội mà chẳng ai động, không ai còn tâm trí đâu mà ăn uống.

“Diệp Từ à.” Hoàng Mộ chậm rãi hỏi: “Tôi hỏi, cái người cậu muốn tìm kia, hai người đã quen nhau bao lâu rồi?”

Diệp Vinh Thu giật mình, đáp: “Trước khi xa nhau.. biết chừng một năm.”

Hoàng Mộ gật đầu: “Ồ, một năm, người đó có quan hệ máu mủ gì với cậu không?”

Diệp Vinh Thu có chút bối rối. Xét về thân phận thì Hắc Cửu là chú trẻ của anh, nhưng họ hàng rất xa, ít nhất trong lòng anh là như vậy, Hắc Cửu không có quan hệ máu mủ thân thích gì với anh. Nhưng anh vẫn gật đầu một cái: “Có, thông gia họ hàng.”

Hoàng Mộ nói: “Như vậy quan hệ cũng rất xa, quen qua họ hàng thân thích, vậy mới quen nhau một năm sao?”

Diệp Vinh Thu không nói gì.

“Tôi tính cho cậu xem” Hoàng Mộ nói: “Cậu mới biết người đó một năm, nay đã xa nhau gần năm năm rồi, anh em từ nhỏ tới lớn, năm năm không gặp cũng có phần xa cách, không phải sao? Mà xưởng công binh này, từ khi chỉ có một cái giữa cái nhíp, đến nay có quy mô lớn thế này cũng tốn của cậu ba năm, cái người cậu quen kia đã xa cậu năm năm, thậm chí cậu còn không biết người đó sống chết thế nào, rốt cuộc đang ở đâu, ầy vậy mà cả xưởng công binh cùng tính mạng mình cậu cũng không màng, muốn ra chiến khu tìm người? Lại nói, cho dù cậu có không sợ chết đi chăng nữa, cậu có biết nếu cậu chết thì có bao nhiêu người cũng không sống được không? Giá trị cậu như nào, chắc không cần tôi phải nói đâu nhỉ? Anh em sống với cậu năm năm qua cậu không quan tâm sao?”

“Tôi...” Diệp Vinh Thu hít sâu một hơi: “Tôi cũng không nói sẽ mặc kệ chuyện của xưởng, chỉ là hiện tại công xưởng cũng đã hoạt động vào guồng, tôi chỉ tranh thủ ít thời gian đi tới chiến khu công tác, nếu xưởng có xảy ra chuyện gì, dù thế nào tôi cũng lấy xưởng làm trọng.”

Hoàng Mộ từ chối cho ý kiến: “Cậu ăn gà trước đi, sắp lạnh rồi.”

Diệp Vinh Thu không thể làm gì hơn là cầm lấy đùi gà. Bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn được ăn một miếng thịt, giờ thịt đến miệng anh lại cảm thấy không ngon, ăn mà như nhai sấp.

Hoàng Mộ thấy anh gặm hết cái đùi gà, lúc này mới nói: “Cả con gà này đều là của cậu, ăn xong rồi thì quay về nghỉ ngơi đi. Về chuyện cậu vừa mới nói, nó buồn cười thế nào tôi cũng đã phân tích cho cậu cả rồi.”

Diệp Vinh Thu sốt ruột muốn nói nữa, nhưng Hoàng Mộ không nghe anh, uống một hơi cạn cốc rượu trước mặt rồi đứng dậy bỏ đi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

CHƯƠNG 95.

Hoàng Mộ không do dự chút nào mà từ chối Diệp Vinh Thu, còn phải thêm đám Tiểu Triệu để ý Diệp Vinh Thu, tuy nói là không hạn chế tự do của anh, nhưng nếu anh có ý đồ trà trộn vào chiến khu, nhất định phải kiên quyết ngăn cản.

Hoàng Mộ cũng không đích thân hay cho người khác làm công tác tư tưởng cho Diệp Vinh Thu, khuyên anh từ bỏ ý định này đi, thậm chí Diệp Vinh Thu tới tìm anh, anh cũng đều tránh không gặp mặt, áp dụng thái độ lạnh. Mấy năm nay ở chung, anh rất hiểu con người Diệp Vinh Thu, thật ra người này bản tính bướng bỉnh, một khi đã hạ quyết tâm thì sẽ không quay đầu lại, nghe nói trước kia Diệp Vinh Thu xuất thân thiếu gia, tuy rằng mấy năm nay chịu nhiều vất vả, nhưng bản chất kiêu ngạo vẫn còn đó, có thể nói, Diệp Vinh Thu là một người rất cố chấp, không muốn nghe ý kiến từ người khác.

Nhưng bướng bỉnh thì cũng có giới hạn của nó, nếu như là mấy năm trước, có lẽ Diệp Vinh Thu sẽ không từ bỏ ý định này, nhưng hiện tại trên vai anh gánh nặng chồng chất, anh cũng là người tương đối có ý thức trách nhiệm, Hoàng Mộ không phê chuẩn thỉnh cầu của anh, anh sẽ không thể mặc kệ công xưởng, cái gì cần làm vẫn sẽ làm. Cho nên thái độ lạnh này chính là biện pháp tốt nhất.

Quả thật giống như Hoàng Mộ nghĩ, Diệp Vinh Thu không dám thờ ơ với chuyện công xưởng, thậm chí còn tích cực hơn hẳn so với trước đây.

Trời còn chưa sáng anh đã rời giường, tới công xưởng làm việc, hoặc không thì tới đoàn giảng giải kiến thức súng ống, trời tối không về nghỉ mà vùi đầu biên soạn giáo trình, lên kế hoạch hoặc ngồi vẽ bản vẽ dưới ánh đèn tối mịt. Một ngày anh chỉ ngủ ba bốn tiếng đồng hồ, ngay cả bờ sông cũng không ra nữa, chỉ vùi đầu vào công tác.

Nửa tháng sau, cuối cùng Hoàng Mộ cũng chủ động tìm tới Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu không còn là cậu nhóc mười mấy tuổi đầu, anh đã không còn trẻ, quanh năm suốt tháng ở tiền tuyến thiếu lương thiếu thực, thân thể vốn không tốt, nửa tháng mà anh gầy xiêu hai lần. Quân y rất muốn điều trị cho anh, nhưng thứ nhất là quân đội không có thuốc, thứ hai là Diệp Vinh Thu

không chịu phối hợp, ai cũng không khuyên bảo được anh —— đây là cách Diệp Vinh Thu tỏ ý chống đối, anh dùng cách liều mạng công tác để đòi lấy sự nhượng bộ của Hoàng Mộ.

Diệp Vinh Thu đi tới phòng Hoàng Mộ. Nói là phòng đoàn trưởng, nhưng thực chất chỉ có bàn gỗ nhà tranh mà thôi, đây là đãi ngộ dành riêng cho đoàn trưởng.

Diệp Vinh Thu ngồi xuống trước mặt Hoàng Mộ, thoát đầu Hoàng Mộ nhìn anh đăm đăm, nhìn chừng hơn một phút, sau đó mới cất lời: “Mấy ngày nay chi thư tìm tôi chỗ tôi đập bàn hai lần, Tiểu Triệu và Khang Thất đi xin tôi, quân y thì tôi mắng, Diệp Tử à, cậu cũng giỏi thật.”

Diệp Vinh Thu chỉ mỉm cười.

Hoàng Mộ nói: “Chi thư đoàn hỏi rốt cuộc tôi đã làm gì kích thích cậu, khiến cậu làm việc bạt mạng. Tôi nói cho cậu ta biết cậu muốn tới chiến khu, cậu ta không nói gì nữa. Khang Thất và quân y cũng không dám nói lời nào, chỉ có Tiểu Triệu, nó nói cậu muốn tới chiến khu thì cho cậu đi, nó sẽ đi cùng cậu, gặp phiền phức gì nó sẽ giúp cậu, nhất định sẽ bảo vệ chu toàn.”

Diệp Vinh Thu ồ một tiếng: “Cũng được đó, Tiểu Triệu tuy rằng tính hơi xung động, nhưng cậu ấy bắn súng rất cừ.”

Lần này Hoàng Mộ không còn bình tĩnh nữa, trực tiếp ném tập văn kiện trên bàn về phía Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu khề rụt cổ, nhưng anh không trốn tránh, văn kiện ném trúng, in trên mặt anh một dấu hồng.

Hoàng Mộ nhìn anh đăm đăm, Diệp Vinh Thu cũng nhìn thẳng, đáp lại ánh mắt ấy.

Sau một hồi, cuối cùng Hoàng Mộ đành phải chịu thua.

Nếu có thể, Hoàng Mộ thực sự muốn đập Diệp Vinh Thu một trận, đập cho anh tỉnh ra. Tiếc là anh không hạ thủ được, hơn nữa Diệp Vinh Thu cũng sẽ không tỉnh. Đối với Tân Tứ quân mà nói, Diệp Vinh Thu là một nhân tài khó có được, về công, Hoàng Mộ muốn đối xử tốt với anh, cho anh được hưởng những đãi ngộ tốt nhất về tư, Hoàng Mộ cũng mong Diệp Vinh Thu được vui vẻ, làm bằng hữu, sao anh không hy vọng Diệp Vinh Thu hoàn thành tâm nguyện chứ? Nếu không phải Diệp Vinh Thu tùy hứng muốn vào chiến khu thì dù cho anh có muốn cả bầu trời sao Hoàng Mộ cũng liều mạng hái xuống cho. Nhưng Diệp Vinh Thu lại khẳng khái muốn tới chiến khu 9.

Hoàng Mộ phiền não cào đầu, hỏi: “Có đáng không? Há? Tôi hỏi cậu có đáng không?!”

Diệp Vinh Thu giương mắt nhìn trời, vành mắt khô khốc. Năm năm trôi qua, giờ có muốn khóc cũng chẳng còn lệ. Anh nghèn nghẹn: “Đáng không? Tôi cũng không biết nữa. Tôi không còn cách nào, tôi chỉ muốn.. chỉ muốn biết rốt cuộc cậu ấy còn sống hay không.”

Hắc Cầu đối với Diệp Vinh Thu mà nói đã trở thành một loại gánh nặng và trách nhiệm. Diệp Vinh Thu nợ Hắc Cầu rất nhiều. Anh rất muốn bồi hoàn, còn có thể ở cùng Hắc Cầu hay không cũng đã không còn quan trọng nữa. Biết bao lần gặp hiểm nguy, Hắc Cầu bảo vệ anh trong lòng, nhưng lần sau cùng ấy, Hắc Cầu đẩy anh xuống sông dài, đồng thời cũng đã đẩy anh xuống vực sâu, hơn ngàn ngày nay cả ngày lẫn đêm anh không ngừng kiếm tìm hấn dù chỉ một giây ngắn ngủi. Giờ hy vọng duy nhất của anh là được nhìn thấy Hắc Cầu, dù cho chỉ có thể nhìn hấn từ xa, chỉ cần nhìn thấy thôi thì anh sẽ không còn mệt mỏi như vậy.

Hoàng Mộ nhìn Diệp Vinh Thu, nhểm cả tâm tình anh mà chợt thấy không đành lòng. Anh nặng nề thở dài, nói: “Tôi có thể sắp xếp cho cậu tới chiến khu một lần, tôi sẽ phái năm người đi theo âm thầm bảo vệ cậu.”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Tôi tới chiến khu, không phải đi một lần là có thể tìm người được ngay, anh sắp xếp công việc, phái người đi theo bảo vệ như vậy, trái lại, thứ nhất là khiến người ta chú ý tới, thứ hai là làm lỡ chuyện của người khác.”

Hoàng Mộ hỏi: “Cậu muốn tới chiến khu công tác sao? Còn định ở lại đó bao lâu?”

Diệp Vinh Thu suy nghĩ một chút, đáp: “Nếu như xác định được ở đây không có người, tôi sẽ quay trở về.”

Hoàng Mộ hỏi ngược lại: “Vậy nếu cậu tìm được người thì sao? Cậu có trở lại hay không? Nhớ đâu người đó là Nhật nguyệt hoặc làm đặc vụ cho địch, cậu định làm gì?”

Diệp Vinh Thu nói: “Cũng sẽ vẫn trở về. Nếu có thể đưa người về được, tôi sẽ đưa cậu ấy về. Tôi không muốn gì cả, chỉ muốn tìm được cậu ấy.”

Hoàng Mộ cau mày lắc đầu, tức giận nói: “Cậu biến ngay, gọi chi thư đoàn tới cho tôi.”

Diệp Vinh Thu sùng sốt một chút, sau đó lập tức vui mừng: Thái độ này của Hoàng Mộ, có lẽ đã thỏa hiệp!

Diệp Vinh Thu lập tức đứng dậy, mặt mày hớn hờ nói: “Tôi đi ngay đây.”

Hoàng Mộ cầm bút trên bàn lên làm bộ muốn ném vào mặt anh, Diệp Vinh Thu thức thời vội vã chạy ra ngoài.

Chốc lát sau, chi thư Trương Thanh đi tới.

Đúng là Hoàng Mộ không thể làm gì được Diệp Vinh Thu. Về chức vị mà nói, anh là đoàn trưởng, mà Diệp Vinh Thu là chính ủy, hai người đều là thủ

trường trong bộ đội, có thể nói là cùng cấp. Chỉ là nhiều năm qua Diệp Vinh Thu vẫn luôn kính trọng Hoàng Mộ, anh được làm chính ủy cũng nhờ một phần công của Hoàng Mộ. Hơn nữa ngoài việc lo cho công xưởng ra thì anh không hề quản lý công việc nội bộ nào, cho nên anh tự coi mình như cấp dưới của Hoàng Mộ. Giờ Diệp Vinh Thu muốn tới chiến khu 9 công tác, anh xin ý kiến của Hoàng Mộ ầu cũng vì nể mặt, nếu không anh cứ khẳng khái đi, Hoàng Mộ cũng không cản được. Huống hồ nếu anh thực sự làm loạn, chỉ sợ càng khiến việc thêm rắc rối, không bằng nhờ Hoàng Mộ giúp anh, chỉ ít cũng đúng mực hơn chút. Hơn nữa giờ anh dùng cách này để đòi thỏa hiệp, Hoàng Mộ cũng sợ thật.

Hoàng Mộ và Trương Thanh bàn bạc một chút, nghĩ xem làm cách nào để Diệp Vinh Thu có cơ hội tới chiến khu.

Ở Ngạc Nam có Vũ Xương, Ngạc Thành, Đại Trì, Trùng Dương, Thông Thanh.. tổng cộng mười huyện, trong đó có không ít vùng núi, vùng núi dễ thủ khó công, là nơi rất tốt để phát triển cách mạng. Trong đó quan trọng nhất là trấn Vũ Xương, mà nơi Diệp Vinh Thu muốn đi cũng chính là nơi này. Lần trước anh theo chân Phùng Chân tới Vũ Xương, sau đó nhìn thấy bóng lưng một người rất giống Hắc Cầu. Vũ Xương là chiến khu phát triển nhất trong những trấn trên, nhưng cũng là nơi có điều kiện kháng chiến gian khổ nhất, không ít địch nguy hiểm cường trấn thủ ở nơi này, ngăn cản sự nghiệp huy động cách mạng.

Diệp Vinh Thu là chính ủy, Hoàng Mộ không thể trực tiếp sắp xếp công việc cho anh mà phải xin chỉ thị từ phía lãnh đạo mới được. Thật ra việc này cũng làm khó Hoàng Mộ, nếu cứ bốc đồng xin chỉ thị, lãnh đạo nào đồng ý cho được? Nhưng nếu không giúp Diệp Vinh Thu làm việc cũng không xong, họ không thể làm gì hơn là vắt óc tìm cách.

Cuối cùng vẫn là Trương Thanh nghĩ ra cách. Nên nghĩ lý do chính đáng để xin cho Diệp Vinh Thu vào thành, tốt nhất là liên quan đến súng ống, như vậy cấp trên mới dễ dàng cho phép. Vừa hay gần đây họ mới được thông báo quốc dân đảng mới lấy được một nhóm vũ khí mới, muốn đi qua Vũ Xương, cho nên để Diệp Vinh Thu đi thăm dò thực hư một chút. Nhiệm vụ này tuy hơi mạo hiểm, nhưng ngoài Diệp Vinh Thu ra thì không ai đảm nhiệm được.

Diệp Vinh Thu đợi vài ngày, cuối cùng Hoàng Mộ cũng tới thông báo cho anh, còn phái một nhóm đi theo âm thầm bảo vệ, ngày mai sẽ hộ tống anh tới Vũ Xương. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

CHƯƠNG 96.

Sáng sớm Diệp Vinh Thu và vài cậu lính thay trang phục thường dân, đi tới Vũ Xương.

Hoàng Mộ phái một nhóm năm người đi theo bảo vệ Diệp Vinh Thu, sáu người họ chia làm hai tốp lần lượt vào thành Vũ Xương.

Vũ Xương bị Nhật chiếm giữ, ra vào đều cần giấy thông hành, Hoàng Mộ đã giúp đám Diệp Vinh Thu chuẩn bị xong giấy thông hành. Nếu như là mấy năm trước, muốn trà trộn vào thành sẽ không dễ dàng như vậy, còn bây giờ thì không quá khó khăn như trước kia nữa. Từ hai năm trước, Mĩ đã tuyên chiến với Nhật, Nhật và Trung cũng đã chiến tranh sáu năm, quốc lực đã trống rỗng từ lâu, Nhật cũng không còn điên cuồng cướp đoạt lãnh thổ và tài nguyên Trung Quốc như trước kia nữa, những nơi bọn chúng chiếm đóng đều như vậy, nếu bọn chúng binh lực không đủ sẽ cho người Trung quản lý người Trung, mà những người quản lý kia chính là Hán gian. Nơi đây ngư long hỗn tạp, các gián điệp tình báo viên đều phát triển cũng có thể lực mình, ngược lại càng khiến tình hình ở chiến khu thêm phức tạp.

Lần này Diệp Vinh Thu tới Vũ Xương, Hoàng Mộ cũng không để anh tới tìm người không mà còn sắp xếp cho anh nhiệm vụ, muốn anh điều tra về xuyên quân một chút.

Xuyên quân chính là bộ đội của quốc dân đảng ở trong chiến khu 9. Nhưng xuyên quân cũng không phải lực lượng kháng Nhật.

— nói chúng là Hán gian cũng không chính xác, nhưng bọn chúng thật sự khiến người ta phải khinh thường.

Đám xuyên quân này cũng đã ở Ngạc Nam chừng bốn năm năm, thời gian lâu như vậy, cũng không phải là chúng không có xung đột với giặc Nhật, nhưng so với những thủ đoạn chúng nghĩ ra để đối phó với quân cộng thì mấy cuộc xung đột kia rất rất nhỏ. Phần lớn thời gian, bọn chúng coi như không thấy những kẻ xâm chiếm quốc thổ mà dón gần như toàn bộ tâm tư vào quân cộng. Tất nhiên những việc này đều phải có chỉ thị từ cấp trên, nhưng bọn chúng nguyện ý làm theo chỉ thị. Bọn chúng tận tâm tận lực đối phó với quân cộng, thăm án Bình Giang nổi tiếng ấy cũng là do bọn chúng mà ra.

Với việc này, quân Nhật ngồi ngoài tự nhiên hưởng thành quả.

Quân Nhật tiểu nhân đã hoành hành ngang ngược trên đất Trung nhiều năm. Chiến tuyến kéo dài, phần lớn đều đã rơi vào tay giặc, hậu phương lại bị đế quốc Mĩ để ý, căn bản Nhật không phải quá nhiều người tới thống trị những lãnh thổ mà chúng đã xâm chiếm được từ Trung. Từ lúc chiến tranh mới xảy ra cho tới bây giờ, phần lớn bọn chúng đều đào tạo những người dân Trung đã bán mạng cho bọn chúng để quản chính người Trung. Nhưng không phải người Trung nào cũng dễ dàng điều khiển, cho nên bọn chúng tìm cách khơi mào chiến tranh, để dân Trung tự đấu đá lẫn nhau, không có thời gian để

phản kháng bọn chúng.

Gần đây đám xuyên quân nhận được một kho pháo Anh quốc chế tạo, nghe nói có chỗ pháo kia thì sức chiến đấu của các đoàn đội sẽ tăng hẳn lên, cho nên bọn chúng rất xem trọng số pháo này, đi đường còn phái người theo hộ tống. Chuyện vận chuyển vũ khí mới vốn là một bí mật, nhưng cái thời loạn này thì làm gì có cái gọi là bí mật chân chính, tin này cuối cùng cũng đến tai Tân Tứ Quân. Tân Tứ quân hết sức kiêng dè với thứ vũ khí mới này của chúng, thủ trưởng vừa hay tin liền đứng ngồi không yên, muốn thăm dò xem con át chủ bài mới này. Đám Diệp Vinh Thu không thể nào tiếp xúc trực tiếp với loại pháo mới này được, dù sao cũng là pháo lớn, thể tích không nhỏ, nhưng nếu Diệp Vinh Thu có thể trông từ xa xem rốt cuộc kia là thứ vũ khí gì, uy lực lớn đến đâu, dù ít dù nhiều Tân Tứ quân cũng có thể dựa vào đó để nghĩ ra biện pháp đối phó.

Nhưng đám Diệp Vinh Thu không biết tuyến đường quốc quân vận chuyển pháo, bọn họ chỉ có thể trốn trong thành trước, sau đó sẽ tìm cơ hội điều tra.

Vào Vũ Xương xong, hai tốp chia ra gặp lại nhau trong quán rượu nhỏ. Ông chủ quán rượu nhìn họ gật đầu, mọi người đều hiểu, ông chủ này cũng là đồng chí.

Trong quán rượu vốn có hai người đồng chí. Hai tốp đám Diệp Vinh Thu chia ra ngồi xuống, hai người đồng chí kia rời đi, lúc đi ngang qua bàn Diệp Vinh Thu, họ len lén đưa tờ giấy cho tiểu đội trưởng Khuru Tiến Bộ.

Tiểu đội trưởng Khuru Tiến Bộ nói: “Bọn họ là đồng chí giao ban, giờ chúng ta tới nhận nhiệm vụ thì họ đi.”

Khuru Tiến Bộ nhận lúc xung quanh không có ai chú ý, len lén mở tờ giấy ra nhìn, sau đó giấu đi. Trước đó đám Diệp Vinh Thu đã hiểu đại thể lần này nhận nhiệm vụ phải làm những gì, nhưng Khuru Tiến Bộ vẫn giải thích lại một lần nữa. Anh ta chỉ về phía căn nhà đối diện quán rượu, nhỏ giọng nói: “Nhìn cánh cửa sơn màu đỏ kia đi, trong đó có một lão đầu, chắc đoàn trưởng từng đề cập về lão Quách đầu cho mọi người rồi. Ông ta rất có tiếng ở Vũ Hán, đó giờ vẫn làm việc cho quốc dân. Lần này quốc quân muốn vận chuyển vũ khí, bởi muốn tránh Nhật và tránh đặc vụ ngầm của ta nên có rất nhiều ải. Đồng chí ban này nói cho tôi biết, hai ngày này lão Quách đầu không ra khỏi cửa, chắc ông ta sẽ sớm ra thôi. Chúng ta theo dõi ông ta, có lẽ sẽ thu hoạch được gì đó.”

Diệp Vinh Thu ưu tư liếc nhìn cánh cửa đỏ.

Bây giờ, thế lực quân cộng kháng định không thể bằng quốc quân, liều mạng không phù hợp với tình hình thực tế, huống hồ bọn họ cũng không có ý định liều mạng với quốc quân, quân xâm lược vẫn còn đó, nhất định phải đuổi giặc Nhật ra ngoài, mâu thuẫn quốc cộng thì để sau. Đối với sự công kích của quốc quân, phần lớn thời gian họ vẫn giữ thái độ né tránh, chỉ khi nào thực sự không tránh được mới đánh nhau bằng vũ khí.

Thái độ của Diệp Vinh Thu với quốc quân cũng rất mâu thuẫn. Thoạt đầu anh ở quốc quân, tuy rằng chuyện nhập ngũ là ngoài ý muốn, nhưng ít nhiều gì thì anh cũng đã ở trong đoàn quốc quân gần một năm, thời gian này cũng đủ để anh hiểu rất nhiều chuyện. Hiện nay quốc dân đảng đang là đảng nắm quyền, nhưng thế lực của quốc dân đảng rất phức tạp, phe cánh san sát, tuy cùng đảng nhưng lại lục đục đấu đá lẫn nhau, người lừa ta gạt. Bộ đội chính quy và bộ đội không chính quy cũng không thể so sánh với nhau. Có đoàn tích cực kháng Nhật, từ kháng chiến đến nay luôn chịu tổn thất nặng nề, thậm chí không ít đội không chính quy đã bị tiêu diệt. Nhưng cũng có những đội vô tâm kháng Nhật, thậm chí còn trong ứng ngoài hợp với quân Nhật, cùng diệt trừ thế lực cộng. Trước đây Diệp Vinh Thu gia nhập đoàn của Cố Tu Qua, Cố Tu Qua là một người đoàn trưởng không có ác cảm với phản từ cộng, gã chỉ huy dẫn đầu đi kháng Nhật, nhưng cuối cùng đều hi sinh trên chiến trường. Bởi từng trải qua những chuyện như vậy nên Diệp Vinh Thu không thể có suy nghĩ phản cảm với quốc dân đảng, thậm chí khi anh biết trong đảng quốc dân tồn tại những kẻ không chuyên tâm kháng Nhật mà nghĩ cách tàn sát đồng bào thì cảm thấy khiếp sợ và vô cùng đau đớn không sao nói nên lời.

Tiểu Triệu nói: “Lão Quách đầu kia giờ vẫn ở nhà sao? Chúng ta cứ ngồi đây coi chừng, nhờ ông ta đi rồi thì làm sao bây giờ? Hay là đi tới gõ cửa thử?”

Khuru Tiến Bộ và Diệp Vinh Thu vội kéo cậu lại: “Đừng manh động.”

Lần này ra ngoài làm nhiệm vụ, họ cũng đưa Tiểu Triệu đi cùng. Thật ra chuyện có nên đưa Tiểu Triệu đi không cũng khiến mọi người tranh cãi lớn. Cái cậu Tiểu Triệu này, trẻ tuổi, thân thủ tốt, bắn súng cũng rất cừ, quan trọng là cậu rất trung thành và tận tâm với Diệp Vinh Thu, là người bảo vệ Diệp Vinh Thu tốt nhất. Nhưng nhược điểm của cậu là tính cách quá xung động, cũng không có lòng dạ, dễ bị địch lừa gạt, nếu không kìm được tính cách này thì rất dễ gây chuyện xấu. Tiểu Triệu nghe nói Diệp Vinh Thu muốn tới chiến khu, năng nặc đòi đi bằng được, Hoàng Mộ, Trương Thanh và Khuru Tiến Bộ bàn bạc nửa ngày, cuối cùng vẫn để Diệp Vinh Thu quyết định xem có nên đưa Tiểu Triệu đi cùng không. Cuối cùng Diệp Vinh Thu đồng ý dẫn Tiểu Triệu theo, cũng đảm bảo sẽ trông nom cậu ấy, không cho cậu làm xằng làm bậy, Tiểu Triệu cũng tự vỗ ngực hùng hồn tuyên bố sẽ coi Diệp Vinh Thu như sinh mệnh mình.

Bị Diệp Vinh Thu ngăn cản, Tiểu Triệu ngoan ngoãn ngồi yên.

Kể đó, đám họ vừa làm như không có chuyện gì mà ngồi uống trà, vừa như vô tình liếc nhìn cánh cửa phía đối diện. Khuru Tiến Bộ nói với Diệp Vinh Thu, giọng nhẹ vô cùng: “Nghe nói cậu muốn tìm Yamadera Kou.”

Diệp Vinh Thu nghe thấy cái tên này, cả người hơi run lên, biên độ không quá lớn, nhưng không thể tránh khỏi ánh mắt của Khuru Tiến Bộ. Khuru Tiến Bộ nói: “Dựa theo báo cáo của tình báo, Yamadera Kou cũng có quan hệ với lão Quách đầu. Lão Quách đầu tuy ngầm hoạt động cho đảng quốc dân, nhưng muốn sống ở Vũ Xương thì không thể không có quan hệ mờ ám với Nhật ngụy. Đến lúc đó không chừng chúng ta sẽ gặp được Yamadera Kou.”

Thoạt nhìn Diệp Vinh Thu rất bình tĩnh: “Vậy sao?” Nhưng giọng anh có chút run rẩy.

Khuru Tiến Bộ hí hóp mắt, như có điều suy nghĩ mà quan sát Diệp Vinh Thu.

Lần này vào thành anh cũng có mục đích, không chỉ để bảo vệ Diệp Vinh Thu hoàn thành nhiệm vụ, mà anh còn có một chuyện quan trọng khác cần phải

làm. Cũng không phải tổ chức không tin tưởng Diệp Vinh Thu, nhưng ai cũng biết cái người tên Hắc Cầu kia có ảnh hưởng lớn tới nhường nào với Diệp Vinh Thu, nếu khi tìm được, cái người tên Hắc Cầu kia là thường dân thì tốt, nhưng vạn nhất Hắc Cầu làm Nhật ngụy hoặc hoạt động cho phe cánh của quốc dân, đến khi Diệp Vinh Thu tìm được, không biết liệu có ảnh hưởng gì tới con đường cách mạng của anh không? Nhiệm vụ của anh là phải xem chừng Diệp Vinh Thu, nếu Diệp Vinh Thu bước lên vách núi, anh sẽ kéo Diệp Vinh Thu dừng trước vực thẳm.

Đội chừng nửa giờ, cánh cửa phía đối diện đột nhiên mở ra, một người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, ánh chừng hơn sáu mươi tuổi đi ra ngoài. Người nọ đi ra đóng cửa lại, cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh một cái, sau đó kéo thấp mũ xuống đi về hướng Nam.

Khuru Tiến Bộ nói: “Lão Quách đầu ra rồi, chúng ta mau đứng lên.”

Mọi người vội vã rời quán trà, đuổi theo hướng lão Quách đầu vừa đi.

Nhóm họ có tổng cộng sáu người, nếu tất cả cùng hành động sẽ gây sự chú ý, bởi vậy nên trước khi hành động họ tán ra. Diệp Vinh Thu, Tiểu Triệu và Khuru Tiến Bộ cùng một tốp, ba người còn lại chia làm hai tốp nhỏ, giả vờ như không biết nhau, chia đường ra theo dõi, hẹn địa điểm và thời gian gặp mặt sau.

Lúc đi đường lão Quách đầu vô cùng cảnh giác, lúc đi đều chọn nơi ít người nhất để đi, hề tới một ngõ nhỏ không người lại len lén nhìn xung quanh một lượt, đề phòng có người bám theo. Có một đồng chí đang theo dõi bị ông ta nhìn thấy, đề không đánh rắn động cỏ, không thể làm gì hơn là rút lui từ bỏ việc theo dõi.

Khuru Tiến Bộ vốn là người Vũ Xương, rất thông thuộc địa hình nơi này, anh nhìn đường lão Quách đầu đi rồi dự đoán đường ông ta sẽ đi tiếp, dọc đường theo dõi rất thuận lợi, cũng không đề ông ta nhìn thấy.

Hai mươi phút sau, lão Quách đầu đi tới trước một căn nhà dân hẻo lánh. Ông lăm lết nhìn trái nhìn phải, thấy bốn bề vắng lặng, sau đó gõ cửa nhà. Động tác gõ cửa ông ta rất có quy luật, đầu tiên gõ nhẹ một chút, sau đó gõ hai nhịp, sau đó lại gõ ba nhịp, cuối cùng gõ hai nhịp rồi dừng lại, yên lặng chờ.

Chốc lát sau, cửa mở ra, lão Quách đầu đi vào.

Khuru Tiến Bộ nhỏ giọng phân phó cho một cậu lính: “Cậu đi liên lạc với đồng chí trấn thủ ở Vũ Xương của chúng ta, để họ điều tra một chút xem đây là nhà của ai.”

Cậu lính kia đáp một tiếng, yên lặng quan sát bốn phía xung quanh, nhớ kỹ nơi này.

Đám Diệp Vinh Thu đợi bên ngoài gần hai mươi phút, lão Quách đầu đi ra, vội vã đi về một hướng khác, nhìn con đường ông ta đi, có vẻ không phải đường về nhà.

Khuru Tiến Bộ nói: “Lần này ông ta đi, rất có thể sẽ liên quan đến tuyến đường vũ khí được vận chuyển, có lẽ sắp tới ông ta sẽ đi tìm người khác, chúng ta tiếp tục bám theo.”

Không cần anh ta nói mọi người đều hiểu. Đưa pháo qua thành Vũ Xương, nếu không muốn bị người khác phát hiện thì không thể chi thông đồng với một ai. Vì Lão Quách đầu làm cho quốc dân nên giờ chắc chắn phải liên hệ với không ít người. Họ không bỏ qua từng tuyến lè, có lẽ như vậy sẽ thăm dò được hành động của quốc quân.

Lão Quách đầu đã rời đi, Diệp Vinh Thu và Khuru Tiến Bộ vội vã đi theo. Lúc đi ngang qua căn nhà lão Quách đầu vừa vào, Diệp Vinh Thu không kiềm được mà khẽ liếc nhìn cánh cửa đóng chặt. Anh chỉ hận không thể đập cửa xông vào, xem rốt cuộc bên trong có ai, có phải người lòng anh đang đợi hay không.

Ra đường cái, lão Quách đầu lại bắt đầu đi đường vòng, nhờ có sự thông thạo địa hình Vũ Xương của Khuru Tiến Bộ mà họ có thể đi theo, cũng không bị lão ta phát hiện.

Một lúc lâu sau, lão Quách đầu rẽ vào một con hẻm nhỏ. Đám Diệp Vinh Thu sợ bị phát hiện nên không đi vào cùng. Một lúc sau cũng không thấy lão Quách đầu đi ra, ông ta ở yên trong con hẻm đó.

Đám Diệp Vinh Thu trở nên căng thẳng.

Lão Quách đầu không đi ra có hai khả năng, một là ông ta đã phát hiện có người bám theo, cho nên cố ý dừng lại, cảnh cáo kẻ bám đuôi khả năng thứ hai là, người ông ta đợi hẹn gặp nhau trong con hẻm này.

Khả năng thứ nhất là bết bát nhất, nhưng lão Quách đầu tạm thời không có hành động gì, cũng không có bất cứ biểu hiện gì kì quái, cho nên khả năng này không cao. Nếu là khả năng thứ hai, vậy có thể thấy rõ người ông ta hẹn gặp là một người thần bí, hành tung bất định, sợ bị các thế lực khác truy bắt cho nên không hẹn nhau tại một địa điểm cụ thể mà lại hẹn lão Quách đầu ngoài này.

Con đường này là nơi hẻo lánh vắng vẻ nhất ở Vũ Xương, nơi đây từng bị bom Nhật oanh tạc qua, chỉ còn lại chỗ gạch ngói vỡ, từ lâu không có người sinh sống. Đám Diệp Vinh Thu không biết người lão Quách đầu hẹn sẽ đi từ phía nào, rất sợ bị bại lộ, bởi vậy nên trốn trong một căn nhà dân lung lay sắp đổ.

Đến thờ mệnh họ cũng không dám, chỉ im lặng lắng nghe, rình động tĩnh bên ngoài cửa sổ.

Cũng không biết qua bao lâu, con phố yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

“Cộp, cộp, cộp.” Có một người không nhanh không chậm đi về phía này.

Tiểu Triệu vội vã hướng về phía cửa sổ nhìn, muốn nhìn rõ xem người đến tới cùng là ai. Khuru Tiến Bộ vội kéo cậu về, hung tợn trừng mắt. Căn nhà này bị tàn phá nghiêm trọng, có thể tìm một nơi che ba người không dễ dàng gì, Tiểu Triệu khẽ động, cậu có thể thấy người khác, nhưng không rõ người kia có thấy cậu hay không! Tuy rằng họ rất muốn biết người lão Quách đầu đợi là ai, nhưng không thể hấp tấp, đáng lẽ ra phải nhân lúc người nọ chạm mặt lão Quách đầu rồi len lén nhìn mới phải, cái cậu Tiểu Triệu này đúng là chỉ biết gây rắc rối!

Tiểu Triệu bị kéo lại, có chút tùy khuất, không biết mình sai ở đâu. Diệp Vinh Thu nhìn cậu lắc đầu, ý bảo cậu yên lặng đợi, Tiểu Triệu bĩu môi, không thể làm gì hơn là co người lại.

Họ căng thẳng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, rất sợ người kia thấy Tiểu Triệu, nhưng nhịp bước chân của người kia không thay đổi, bước đi vô cùng tùy tính, xem ra cũng chưa thấy Tiểu Triệu, điều này khiến họ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng không biết vì sao, tiếng bước chân kia mỗi lúc một gần, Diệp Vinh Thu cũng càng lúc càng căng thẳng, lòng bàn tay anh đỏ mồ hôi, tim đập mỗi lúc một nhanh, như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực.

Anh không biết có phải mình đã điên rồi hay không, mặt mũi người kia thế nào anh còn chưa nhìn thấy, giọng nói thế nào cũng chưa được nghe, nhưng chỉ nghe tiếng bước chân thôi anh đã có cảm giác thân thuộc từ rất lâu, cảm giác chọn rộn lấp đầy tâm trí.

Lúc này, anh khó có thể tỉnh táo được nữa. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97

CHƯƠNG 97.

Người nọ mỗi lúc một tới gần, Diệp Vinh Thu, Khuru Tiến Bộ và Tiểu Triệu đều nín thở, toàn bộ tinh thần đều dồn vào thính giác để nghe tiếng bước chân người kia.

Bất chợt, bước chân người kia dừng lại, sau đó chuyển hướng.

Khuru Tiến Bộ hít sâu một hơi, nắm chặt súng bên hông — nghe tiếng hướng bước chân, người kia đang tiến về phía con hẻm nơi lão Quách đầu đứng chờ.

Khuru Tiến Bộ lập tức đưa mắt nhìn về phía Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu, dùng ánh mắt ý bảo họ chuẩn bị hành động, thật ra Tiểu Triệu đã nóng lòng muốn thử súng, nhưng Diệp Vinh Thu lại có vẻ khác thường.

Cả người Diệp Vinh Thu cứng ngắc, căng thẳng một cách bất bình thường, tựa như không phải anh đang đối mặt với một lão già và một người không biết mặt mà là thiên quân vạn mã. Sự khác thường này đáng lẽ ra không nên xuất hiện trên người Diệp Vinh Thu, anh là người trải qua nhiều chuyện, từ lúc gây dựng xưởng vũ khí tới giờ, không biết bao nhiêu chuyện kinh tâm động phách đuổi giết anh, thậm chí anh đã luyện được khả năng nghe tiếng đạn pháo mà đoán được phía đối phương công kích.

Phản ứng đầu tiên của Khuru Tiến Bộ là: Lẽ nào người kia là người Diệp Vinh Thu muốn tìm?

Nhưng rất nhanh ý nghĩ này bị bác bỏ — Diệp Vinh Thu không biết người kia tướng mạo ra sao, người nọ cũng chưa mở miệng nói chuyện, Diệp Vinh Thu không có mắt xuyên thấu, đâu thể xuyên qua tường mà nhìn được người đang tới kia.

Anh cho rằng mấy ngày nay Diệp Vinh Thu nghỉ ngơi không tốt, cho nên ảnh hưởng tới tinh thần, vì vậy nhẹ nhàng vỗ vai anh, ý bảo anh chuẩn bị.

Diệp Vinh Thu nhắm mắt, tay chạm tới khẩu súng dắt bên hông, lại buông xuống.

Ngay cả chính Diệp Vinh Thu cũng không biết mình thân thuộc với Hắc Cầu đến mức độ này. Thanh âm của Hắc Cầu, giọng nói của Hắc Cầu, động tác Hắc Cầu thường làm. Thậm chí là tiếng bước chân của Hắc Cầu. Lúc ở Trùng Khánh, vài tháng liền, chỉ cần anh vừa ra khỏi cửa, Hắc Cầu đã lại tung từng bước theo sau. Lúc nhập ngũ, tới đến anh luôn ngủ cùng Hắc Cầu, có đôi khi Hắc Cầu phải thức dậy đi vệ sinh hoặc làm việc, những khi ấy anh sẽ không ngủ được, mãi đến khi tiếng bước chân thân thuộc vang lên trong bóng tối, anh biết Hắc Cầu đã trở về, trái tim đang treo mới buông lỏng xuống.

Nhưng mà chỉ với tiếng bước chân, anh không thể xác định rõ người tới có phải Hắc Cửu hay không. Mấy năm nay liên tục tìm kiếm khiến tinh thần anh có chút dị thường, anh thường xuyên nhận lầm người, chỉ cần nghe thấy cái gì quen thuộc sẽ lập tức nghĩ rằng Hắc Cửu trở về. Có lẽ ban nãy anh đã quá nhạy cảm.

Diệp Vinh Thu véo lòng bàn tay của mình, khôi phục về bình tĩnh, khẽ đứng dậy, đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Người kia đã đi vào ngõ nhỏ, giờ con phố không có một bóng người.

Diệp Vinh Thu ra dấu tay với Khuru Tiên Bộ và Tiểu Triệu, thế là ba người rón rén ra khỏi căn nhà bị tàn phá, đi gần về phía con hẻm kia, dừng lại bên tường. Ba người dựa sát vào tường, vừa quan sát động tĩnh bốn phía xung quanh, vừa vênh tai nghe ngóng tiếng động ở bên trong.

Lão Quách đầu và cái người thần bí kia hẹn nhau ở ngoài, đối với ba người theo dõi bọn họ vừa có lợi mà cũng vừa có hại. Hại là nơi này không có gì che chắn, rất dễ bị bại lộ. Lợi là ở đây họ có thể nghe thấy tiếng lão Quách đầu và người thần bí kia nói chuyện với nhau.

Chỉ nghe thấy giọng cười cười nịnh nọt của lão Quách đầu: “Yamadera tiên sinh, anh tới rồi.”

Ba người đứng ngoài ngõ cả kinh!

Yamadera! Không ngờ người đó là Yamadera!

Quan quân Nhật trong thành Vũ Xương có những ai, tình báo đảng đã sớm điều tra từ trước, những người tham gia nhiệm vụ lần này cũng biết, quân Nhật nguy chỉ có một người tên Yamadera. Về phần có tên lính quèn nào tên Yamadera không, họ không rõ lắm, nhưng có chuyện trùng hợp như vậy sao? Người mới tới kia, liệu có phải là tên Hán gian Yamadera Kou nổi đình nổi đám?

Khuru Tiên Bộ cắn môi, buông tay cầm súng ra, lau bàn tay vì căng thẳng mà đầm mồ hôi vào áo, sau đó lại nắm chặt khẩu súng lục, dè dặt di chuyển bên mép tường, ở góc độ không dễ bị phát hiện cẩn thận nghe ngóng động tĩnh.

Lão Quách đầu và người tên Yamadera kia mặt đối mặt, quay lưng về ngõ, không nhìn thấy được người kia. Dáng Yamadera rất cao, tay dài lưng dài, dễ đầu dính, từ sườn mặt có thể thấy sống mũi người kia rất cao, đường nét ngũ quan rõ ràng, có lẽ là một người đàn ông rất anh tuấn.

Khuru Tiên Bộ lặng lẽ che miệng, tiếc là tên kia lại là một tên Hán gian. Nếu thực sự là Yamadera Kou, bắt được là tốt nhất, dù sao người này cũng biết không ít chuyện của giặc Nhật, thậm chí còn có thể biết chút chuyện của quốc quân. Nhưng nếu không thể bắt lại, đánh chết tại chỗ cũng không có gì là đáng tiếc, người này làm việc cho giặc, giết hán, đối với người Trung Quốc mà nói là chuyện tốt.

“Cạch.”

Đột nhiên, con hẻm yên tĩnh vang lên tiếng lên đạn.

Chưa tới một giây Yamadera đã dí súng vào đầu lão Quách đầu.

Nhất thời, mọi người vì biến cố này mà ngây ra, trong đó bao gồm cả lão Quách đầu.

Tiểu Triệu và Diệp Vinh Thu càng hoảng sợ hơn.. Họ không thấy chuyện xảy ra trong hẻm, chỉ nghe thấy tiếng động, mới đầu họ còn tưởng rằng người mình không nhìn được mà lên đạn. Nhưng rất nhanh họ phát hiện, căn bản ba người họ không nhúc nhích, thanh âm kia từ trong hẻm truyền ra. Mà Khuru Tiên Bộ, anh nhìn thấy chuyện xảy ra bên trong, không khỏi hoảng hốt: Cái tên Hán gian kia, động tác thực sự quá nhanh, căn bản anh không thấy rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lão Quách đầu luống cuống hoảng sợ, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, không dám cử động nhẹ, nhìn Yamadera đang chìa súng vào đầu mình cười cười hòa giải: “Yamadera tiên sinh, mi hẳn chỉ rửa?”

Mấy lời này, ba người bên ngoài cũng rất muốn hỏi.

Lão Quách đầu hẹn Yamadera Kou gặp mặt ở đây, nhất định có chuyện gì đó cần thương lượng, hai bên không dẫn người đi cùng, còn hẹn ở một con hẻm hẻo lánh không có người đi qua, nếu muốn sống mái với nhau, nơi này không thích hợp, nhưng tại sao Yamadera vừa tới đã động súng?

Cuối cùng Yamadera cũng cất tiếng, hẳn không nhanh không chậm nói: “Lão Quách à, tôi cũng đang muốn hỏi ông mấy lời này đây, ông tính hẳn chỉ? Ông kêu tôi một mình tới đây, lại cho người ngồi chồm hổm ở bên ngoài, ông định làm trò gì?”

Giọng hán đan xen khẩu âm Tứ Xuyên và Vũ Hán, tuy rằng dùng tên Nhật Bản, nhưng xem ra là người Trung Quốc. Khuru Tiên Bộ thầm chửi trong lòng. Đến cái tên Trung của mình cũng đã đánh mất, khác quái gì ném hết công sinh đường của cha mẹ? Nghe người khác nói giọng quê hương mình, có lẽ anh sẽ thấy thân thiết, nhưng nghe từ miệng Hán gian, anh chỉ thấy chán ghét!

Người Diệp Vinh Thu run lên.

Giọng nói này! Khẩu khí bất cần này! Nếu như chỉ với tiếng bước chân anh còn không dám xác định, nhưng ngay cả giọng nói cũng giống nhau như vậy mà chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thì hoặc là trên đời thật lắm chuyện hoang đường, hoặc là anh điên rồi!

Tiểu Triệu khẩn trương mà áy náy nhìn Diệp Vinh Thu. Nghe Yamadera Kou nói, e rằng ban nãy cậu đứng lên đã bị Yamadera nhìn thấy, cậu hối hận không thôi, tại mình không hiểu chuyện nên làm bại lộ hành tung của ba người, làm hỏng nhiệm vụ của bọn họ! Phản ứng của Diệp Vinh Thu vào mắt cậu,

bị cậu cho là sợ hãi. Nhưng lúc này cậu cũng biết mình không được lên tiếng, chỉ có thể len lén kéo tay Diệp Vinh Thu trấn an anh.

Lúc này Khuru Tiến Bộ không rảnh để quan sát phản ứng của Diệp Vinh Thu, đầu óc anh không ngừng hoạt động. Xem ra Yamadera Kou đã phát hiện ra bọn họ, lúc này nếu họ liều mạng xông vào, ba người họ với hai người kia, lão Quách đầu thì là một ông lão già cả, phần thắng là rất lớn, nhưng làm như vậy sẽ phá hỏng nhiệm vụ của bọn họ. Nhưng nếu lúc này rút lui, lão Quách đầu và Yamadera Kou sẽ cảnh giác, sau này chỉ sợ không dễ dàng theo dõi được! Lúc này mà buông tha Yamadera Kou cũng rất đáng tiếc!

Lão Quách đầu sừng sốt: “Ai? Người nào?”

Yamadera nhú mày quan sát về mặt ông ta.

Lão Quách đầu cả kinh nói: “Tôi ra cửa có dẫn ai đi theo đâu, tôi tới gặp cậu là để thương lượng, nếu như muốn hại cậu, tôi trốn bên ngoài mai phục là được, việc gì phải chạy tới đây?” Ông ta rút từ bên hông ra một cái túi nặng trĩu, xem ra bên trong đựng tiền.

Yamadera nhú mày chặt hơn: “Vậy người kia không phải do ông dẫn tới?”

Lão Quách đầu sừng sốt, đã hiểu ra đang xảy ra chuyện gì. Yamadera Kou không dọa ông, chỉ sợ bên ngoài thật sự có người đang canh chừng.

Lão Quách đầu phản ứng mau lẹ, lập tức cất túi tiền vào bên hông. Hai người cùng nhau ra ngõ nhỏ nhìn, Khuru Tiến Bộ lập tức rút đầu lại, căng thẳng dựa vào tường.

Lão Quách đầu rút khẩu súng lục ra, Yamadera Kou giữ tay ông ta lại.

“Pằng!”

Một tiếng súng vang lên, đạn nổ tung trên đầu Khuru Tiến Bộ, bụi tường rơi là tả. Người nổ súng là Yamadera, nhưng hấn bắn hơi cao, không đủ thương ai cả.

“Ngu ngốc, ông bị bọn nó bám theo rồi!” Họ nghe thấy tiếng Yamadera Kou mắng, “Đi, tới chợ số 5.”

Họ nghe thấy tiếng bước chân mất trật tự vang lên, hai người chạy về đầu bên kia của con hẻm.

Tiểu Triệu khẩn trương hỏi Diệp Vinh Thu: “Chính ủy, làm sao bây giờ, có đuổi hay không?” Cậu chỉ nghe lời Diệp Vinh Thu, không muốn hỏi Khuru Tiến Bộ.

Khuru Tiến Bộ cắn răng, nán lòng gục đầu xuống, nói: “Không thể đuổi theo, đã đánh rần động cỏ, giờ chúng ta mau chạy đi, không thể để chính ủy bị lộ.”

Ba người đứng lên, Khuru Tiến Bộ nhanh chóng liếc mắt thăm dò trong con hẻm, lão Quách đầu và Yamadera đã chạy đi rồi. Anh nhìn bốn phía xung quanh, không thấy người khác đuổi theo, vì vậy nói: “Chúng ta mau đi thôi, chỉ sợ tên Hán gian kia sẽ gọi người tới.”

Tiểu Triệu kéo Diệp Vinh Thu chạy đi, nhưng Diệp Vinh Thu lại đến chỗ Khuru Tiến Bộ vừa ngồi, ngẩng đầu lên nhìn mặt tường vừa bị đạn bắn. Phát súng kia Yamadera bắn rất cao, thậm chí cao hơn thân ảnh một người bình thường, dù cho ban nãy có đứng thẳng ở đấy cũng chưa chắc đã trúng phát đạn này.

Khuru Tiến Bộ đã chạy tới bên kia, thấy Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu còn chưa chạy, gấp đến độ vẫy tay: “Chạy đi, mau chạy đi.”

Lúc này Diệp Vinh Thu mới theo Khuru Tiến Bộ chạy về hướng khác trong con hẻm.

Khuru Tiến Bộ rất thông thạo địa hình nơi này, đây cũng là lý do Hoàng Mộ phái anh ta đi làm nhiệm vụ này. Bọn họ chạy thực mạng trong các ngõ phố Vũ Xương, thuận lợi tránh được tuần tra Nhật và Nhật ngự, đi tới địa điểm đã hẹn các đồng chí khác.

Ở đó có tình báo giúp đỡ bọn họ, họ nhanh chóng vào trong một nhà dân. Đây là một căn nhà có đường hầm, thường dùng để che giấu các đặc phái tình báo.

Về tới nơi an toàn, Khuru Tiến Bộ ném khẩu súng đi, tức giận mắng: “Mẹ nhà nó, mãi mới gặp được tên Hán gian lớn, lại cứ như vậy mà nhìn nó chạy! Nhiệm vụ cũng bị hỏng.”

Mặc dù anh ta không chỉ vào mũi Tiểu Triệu mắng đích danh, nhưng Tiểu Triệu biết anh ta đang chửi mình, xấu hổ cúi đầu.

Tiếp ứng ngầm của đảng chạy tới, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Khuru Tiến Bộ kể lại chuyện vừa xảy ra, người kia cũng lấy làm kinh hãi: “Yamadera? Là Yamadera Kou sao?”

Khuru Tiến Bộ nói: “Tám phần mười là tên ấy! Trừ giặc Nhật ra thì nó là thế lực lớn nhất ở cái thành Vũ Xương này, lão Quách hẹn gặp nó, nhất định là muốn nhờ vả giúp ông ta vận chuyển pháo đạn! Cái tên Hán gian kia ranh như hồ ly, bao nhiêu đồng chí của ta còn chưa được gặp nó, lần này khó khăn lắm mới gặp, cũng sắp thấy tin tức vận chuyển vũ khí! Nhưng cứ như vậy mà bại trong gang tấc!”

Tiểu Triệu áy náy muốn khóc, cậu kéo tay áo Diệp Vinh Thu, nhỏ giọng nói: “Chính ủy, em không có ý!”

Diệp Vinh Thu thờ dài, vỗ vỗ bờ vai cậu: “Tôi biết.” Anh đi tới bên người Khuru Tiến Bộ, “Chuyện đã như vậy, Tiểu Triệu cũng không cố ý, giờ anh trách cậu ấy cũng vô ích. Muốn trách thì trách.. cái người Yamadera kia quá giỏi hoạt, khả năng quan sát quá tốt.” Trong lòng anh cũng cảm thấy đáng tiếc, anh còn chưa thấy đáng về Yamadera ra sao, tuy rằng giọng nói người này khiến lòng anh dao động lớn, nhưng một khi chưa được nhìn thấy người, anh vẫn không thể kết luận được. Hơn nữa cơ hội thám thính tốt lại bị lỡ, lão Quách đầu nhất định sẽ đổi địa điểm, sau đó hành động sẽ cẩn thận và chú ý hơn, sợ rằng khó có thể thám thính được nữa.

Tiếp ứng ngầm của đảng hỏi: “Diệp chính ủy, tiểu đội trưởng Khuru, tiếp theo nên làm gì đây?”

Khuru Tiến Bộ nói: “Sao tôi biết được? Đợi những người khác quay về rồi thì nói sau!”

Chờ đến tối, người Khuru Tiến Bộ phải đi điều tra căn nhà lão Quách đầu tới trở về. Cậu ta nghe ngóng được một tin, ở đó có một người lái đồ, làm lái đồ ở phụ cận.

Lúc này sắc mặt Khuru Tiến Bộ mới dễ chịu hơn một chút: “Lái đồ sao? Xem ra bọn nó muốn vận chuyển đường thủy.”

Những người khác nhìn Diệp Vinh Thu: “Chính ủy, anh có ý kiến gì?”

Diệp Vinh Thu là chính ủy, chuyện anh gây dựng xưởng công binh ai cũng biết, đây chính là anh hùng của dân chúng! Lần này ra ngoài làm nhiệm vụ, họ đều coi Diệp Vinh Thu như tâm phúc mà đối đãi.

Diệp Vinh Thu rũ mắt, thái độ vô cùng lạnh lùng: “Nhiệm vụ còn chưa kết thúc, chúng ta phải tiếp tục nghe ngóng tin tức của lão Quách đầu và Yamadera!”

“Được!” Khuru Tiến Bộ đứng lên: “Nhiệm vụ còn chưa kết thúc... ta không thể bỏ cuộc!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Áy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98

CHƯƠNG 98.

Đêm ấy, Diệp Vinh Thu mất ngủ.

Anh mất ngủ bởi vì hai nguyên nhân, một là vì nhiệm vụ của anh. Đường dây của lão Quách đầu họ phải trải qua trăm cay nghìn đắng mới thu thập được, vì thế mà vài đồng chí đã phải hy sinh, họ phải ăn núp rất kỹ, vì đường dây này của lão ta mà họ phải đối mặt với không ít lần tập kích của quốc quân. Lúc này đánh rắn động cỏ, sợ rằng lão Quách đầu đã phát hiện mình bị cộng quân theo dõi, tồn thất ở đây không phải là nhiệm vụ, mà là thời gian, chiến lược mà họ đã vạch ra. Đương nhiên anh không hy vọng cộng quân và quốc quân giao chiến với nhau, nhưng quốc quân không cố gắng kháng Nhật mà một lòng muốn diệt trừ cộng sản, anh không muốn nhìn chuyện như vậy xảy ra. Lần này bại lộ hành tung, mặc dù Tiểu Triệu là người phải chịu trách nhiệm chủ yếu, nhưng bởi chính anh là người muốn đưa Tiểu Triệu đi theo còn hứa sẽ để mất cậu ấy nên anh cũng muốn chịu một phần trách nhiệm, anh cảm thấy rất hổ thẹn và áy náy. Lúc đó nếu không phải anh phân tâm phỏng đoán xem người kia có phải Hắc Cầu hay không mà để ý tới Tiểu Triệu, có lẽ sẽ không dễ xảy ra chuyện như vậy.

Còn nguyên nhân còn lại, cũng chính bởi vì Hắc Cầu. Chỉ với cái tên Yamadera Kou thôi đã khiến anh nghĩ rất có khả năng người kia là Hắc Cầu rồi. Hôm nay, tuy không thể gặp chính diện, nhưng giọng nói ngữ điệu người kia đều trùng khớp với người ở trong trí nhớ anh, nếu như tất thấy chỉ là trùng hợp, vậy anh quả thực phải hoài nghi xem không biết cái người tên Hắc Cầu kia có thực sự tồn tại trên đời này hay không.

Anh tìm hán suốt bốn năm, ấy là lần đầu tiên anh cách Hắc Cầu gần như vậy, chỉ thiếu một bước cuối cùng nữa thôi, chỉ một bước thôi thì anh có thể chính thức gặp lại Hắc Cầu! Anh cứ nghĩ khi này mình phải rất vui sướng, nhưng trái lại lòng anh lại có chút trĩu nặng.

Yamadera Kou là tên Hán gian nổi tiếng ở Vũ Hán, hán là tay sai cho Nhật, giúp người Nhật quản lý bách tính Trung Quốc, bao nhiêu người nhắc đến hán đều hận ghê rợn, hận không thể lột da uống máu.

Hắc Cầu sẽ làm Hán gian sao? Diệp Vinh Thu không tin. Mợ Nga, Tiểu Hoa, Âu Dương Thanh.. còn có biết bao đồng bào huynh đệ như vậy, anh và Hắc Cầu đi tới đoạn đường này, đã thấy bao nhiêu người chết đi dưới lửa đạn Nhật. Nhật Bản hủy hoại quê hương hán thành ra như này, rồi còn bao nhiêu anh em đồng đội đã hy sinh trước mặt hán như vậy, hán vĩnh viễn không thể tha thứ cho cái đám xâm lược Nhật kia!

Hiện tại, sự thật ở ngay trước mắt, rất có thể Hắc Cầu là Yamadera Kou, là cái kẻ bán mạng cho giặc Nhật. Nhưng nếu quả thật như vậy, Diệp Vinh Thu tin nhất định hán có mục đích của mình.

Độc Thoại!

Cái người kia cũng là nhân vật tiếng tăm lẫy lừng, là tình báo viên hoạt động ngầm ở Nhật, giúp đảng cộng sản họ bóp nghẹt cổ họng giặc Nhật! Tuy rằng không có bất kì bằng chứng nào, nhưng Diệp Vinh Thu vô cùng tin tưởng người kia chính là Hắc Cầu. Cũng bởi trên mặt nổi Hắc Cầu làm Nhật nguy, cho nên hẳn mới có thể thu thập được nhiều tin tức như vậy, sau đó đưa tin cho người Trung, giúp họ tránh khỏi lửa đạn Nhật, xua đuổi Nhật! Chịu nhục, đây chính là sở trường của Hắc Cầu mà! Hồi làm tay sai cho Hoàng Tam, hẳn sắm vai một con chó tận tụy, tới mức ban đầu Diệp Vinh Thu hận hẳn đến nghiêng răng nghiêng lợi!

Rất gần. Hắc Cầu thực sự ở rất gần anh rồi. Bốn, năm năm tìm kiếm cũng không uổng phí. Cảm ơn trời đất, người ấy vẫn còn sống. Bao nhiêu kiên cường và bình tĩnh của anh thật ra chỉ là lớp nguy trang, anh sợ Hắc Cầu chết đi tới nhường nào, mặc dù chưa bao giờ anh chấp nhận khả năng này, nhưng lớp nguy trang kiên cường kia không phải để gạt người khác, mà để gạt chính bản thân anh.

Thật sự cảm ơn trời đất.

Sáng sớm hôm sau, đảng ngầm bắt đầu họp.

Nhiệm vụ lần này bởi vì ngày hôm qua thất bại nên đã trở nên nan giải. Cũng không phải hôm qua họ không thu hoạch được gì, họ đã theo lão Quách đầu đi tới nhà của một người lái đò, người lái đò này có khả năng liên quan tới chuyện vận chuyển lần này. Người lái đò kia là người của quốc quân sao? Người đó có biết mình sẽ phải vận chuyển gì không? Lão Quách đầu đã phát hiện mình bị theo dõi, liệu có buông tha người lái đò kia để giữ an toàn không? Bao nhiêu câu hỏi như vậy, nhưng đám Diệp Vinh Thu lại chẳng có chút đầu mối nào.

Ném các vấn đề kia sang một bên, Khuru Tiến Bộ đứng dậy phiên nào đi hai vòng, đột nhiên hỏi: “Các đồng chí của chúng ta đã đến đủ chưa?”

Nhiệm vụ lần này họ nội ứng ngoại hợp, sử dụng những đảng phái viên ngầm trong thành cũng như ngoài thành, Diệp Vinh Thu phụ trách nghiên cứu vũ khí mới, Khuru Tiến Bộ thì lo địa hình, về phần mấy người ở ngoài vào thành cùng kia, họ đồng thời tham gia hỗ trợ nhiệm vụ, nhưng nhiệm vụ quan trọng của họ là bảo vệ Diệp Vinh Thu.

Đồng chí đón tiếp bọn họ ngày hôm qua, cũng chính là chủ nhân trên danh nghĩa của căn nhà này tên Đường Trường Thiên cất tiếng: “Các đồng chí khác sẽ không lộ diện, nhưng sẽ âm thầm giúp đỡ chúng ta. Còn một đồng chí nữa, cũng chính là người tổ chức phái tới hợp tác cùng tôi, hôm qua cô ấy phải ra ngoài có việc, lát nữa sẽ quay trở lại, cô ấy cũng tham gia nhiệm vụ lần này.”

Cái gọi là hợp tác, là trở thành vợ chồng. Đặc phái viên của đảng sinh hoạt ngầm trong thành, nhất định phải có dáng vẻ như một dân chúng bình thường. Mà dân chúng bình thường thì phải sinh hoạt một cách bình thường, hai người xuất hiện với tư cách một đôi, thứ nhất là có thể chăm sóc lẫn nhau, thứ hai là tương đối dễ dàng che mắt mọi người. Đường Trường Thiên nói là tổ chức phái người hợp tác cùng anh ta, nói cách khác họ không phải vợ chồng thật sự, mà là hai thành viên ngầm của đảng giả trang.

Trước khi vào thành Diệp Vinh Thu cũng nghe nói qua, nhiệm vụ lần này chủ yếu do bốn người họ phụ trách, anh, Khuru Tiến Bộ, và cặp “vợ chồng ở trong thành”, Đường Trường Thiên và một nữ đảng viên tên Diệp Như Nam. Cũng bởi vì thân phận của Diệp Vinh Thu tương đối đặc thù nên mới phải theo nhiều người bảo vệ anh.

Đang nói, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa có quy luật.

Mọi người nín thở, lắng nghe tiếng gõ cửa. Tiếng gõ cửa rất có quy luật, là ám hiệu họ ước định với nhau, ý là bên ngoài rất sạch sẽ, không có người theo đuôi.

Tuy nói thế, để cẩn thận, Đường Trường Thiên vẫn cho đám Diệp Vinh Thu vào phòng trong, sau đó mới đi ra mở cửa.

Chốc lát sau, tiếng bước chân vang lên trong sân, Đường Trường Thiên dẫn người đi vào.

“Mọi người đi ra đi, là đồng chí Diệp Như Nam trở về.”

Nghe nói thế, đám Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu ra khỏi phòng.

Người tiến vào là một người thấp bé, cô mặc quần áo rộng thùng thình, đầu đội mũ, gương mặt bị bôi đen, nếu không nhìn kỹ, sẽ không nhận ra đây là con gái. Nhưng con gái ở chiến khu mặc trang phục này cũng là chuyện bình thường —— giặc Nhật hoành hoành ngang ngược trong thành, phàm là con gái, thông thường bọn chúng sẽ bắt và giết hại, thậm chí trẻ vị thành niên và người lớn tuổi cũng không tha. Con gái muốn đi vào thành thì đều phải che mình cẩn thận.

Diệp Như Nam vào phòng liền cởi mũ và áo choàng, Khuru Tiến Bộ và Diệp Vinh Thu tiến lên chào hỏi cô và tự giới thiệu mình.

Dù sao Diệp Vinh Thu cũng là chính ủy, dựa vào cấp bậc mà nói, anh là người có quyền cao nhất ở đây, Khuru Tiến Bộ đi theo anh, cho anh lên trước giới thiệu.

Diệp Vinh Thu đi tới trước mặt Diệp Như Nam, căn phòng có chút mờ tối, anh cũng không nhìn chăm chăm con gái bao giờ, cho nên chỉ liếc qua rồi dời đường nhìn xuống vai Diệp Như Nam, hướng cô vờn tay: “Chào đồng chí, tôi là chính ủy ngũ đoàn độc lập, Diệp Vinh Thu.” Anh cười cười, “Cô cũng cùng họ, cho nên gọi là Diệp Từ có phần không hợp.”

Nhưng mà Diệp Như Nam không nắm tay anh. Cô không lên tiếng, chỉ nhìn Diệp Vinh Thu đắm đắm.

Qua vài giây, mọi người đều cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng, Diệp Vinh Thu cũng nhận ra điều này, không khỏi tò mò dò đường nhìn tới gương mặt cô. Anh chăm chú nhìn một lúc, tim như nhảy lên. Cô gái này có chút quen mắt... hình như...

“Chu!” Diệp Vinh Thu la thất thanh, sau đó nhanh chóng im bật.

Anh sai một bước dài tiến lên trước, nắm lấy vai Diệp Như Nam, tỉ mỉ quan sát. Phòng hơi tối, hơn nữa Diệp Như Nam cũng chưa lau bùn trên mặt, tóc ngắn gọn gàng, bởi trước kia cô luôn mặc quần áo tiêu thư học sinh nên khó trách Diệp Vinh Thu không nhận ra ngay.

Chu Thư Quyên! Không ngờ là Chu Thư Quyên! Cô bé thanh mai trúc mã từng là vị hôn thê của anh Chu Thư Quyên!

Mọi người xung quanh kinh ngạc nhìn Diệp Vinh Thu và “Diệp Như Nam”, vẫn là Đường Trường Thiên phản ứng nhanh nhất: “Hai người quen nhau?”

Diệp Vinh Thu ôm cổ Chu Thư Quyên, hai hàng nước mắt chảy dài xuống. Chu Thư Quyên cũng không ngại ngừng, cánh tay vươn ra ôm chặt lấy anh: “Anh Mậu Thực, không ngờ thật sự là anh!”

Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên gất gao ôm nhau. Họ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, quan hệ của hai anh em nhà họ Diệp với hai anh em nhà họ Chu tốt vô cùng, thậm chí thiếu chút nữa đã bái đường kết nghĩa. Chỉ là sau này họ lớn lên, trường bối hai nhà cổ tình bày hôn ước giữa Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên nên quan hệ giữa họ mới có chút xấu hổ và ngại ngùng né tránh. Nhưng dẫu vậy, Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên cũng không phải người xa lạ, đối với Diệp Vinh Thu mà nói, anh có rất ít bạn, mà Chu Thư Quyên có thể coi là một trong số đó.

“A!” Tiểu Triệu kinh ngạc hô lên, “Hai người đều họ Diệp, chẳng lẽ là anh em?”

Đường Trường Thiên và Khuru Tiến Bộ liếc mắt nhìn cậu.

Các thành viên hoạt động ngầm của đảng đều phải dùng tên giả, ví dụ như Đường Trường Thiên tên thật không phải Đường Trường Thiên, mà căn bản anh không phải họ Đường, mà Diệp Như Nam cũng như vậy. Họ làm vậy để che giấu tai mắt mọi người, không để Nhật nguyệt để đảng điều tra được quá khứ và thân phận thật của mình, cái tên hiện tại giống như một biệt danh thì hơn.

Diệp Vinh Thu buông Chu Thư Quyên ra, xoay người nhìn các đồng chí. Nước mắt ban nãy kích động mà chảy xuống đã bị lau sạch, anh mỉm cười: “Cô ấy là em họ tôi. Năm sáu năm trước bị chia cắt, không ngờ nay có thể gặp nhau ở đây.”

Chu Thư Quyên nói: “Em từng nghe đến anh, chỉ là không ngờ anh lại thực sự nhập ngũ, còn biết sửa vũ khí, dựng một công xưởng khiến giặc Nhật phải e dè. Không ngờ lại là anh thật, thật tốt quá, thật tốt quá!”

Diệp Vinh Thu thật sự rất cao hứng. Từ lúc rời An Khánh, anh giống như mất hết liên lạc với người thân. Thậm chí nhiều năm như vậy rồi mà anh vẫn chưa trở lại Trùng Khánh. Giờ mỗi lần gặp người Trùng Khánh anh đều cảm thấy thân thiết, huống hồ là thanh mai trúc mã của anh Chu Thư Quyên! Từ lúc gặp lại Phùng Chân, vận khí của anh đột nhiên tốt lên hẳn, có tin tức của Hắc Cầu, còn gặp lại em gái Chu gia. Nếu như chiến tranh có thể mau chóng kết thúc, anh lại có thể tìm được anh trai và cha mình, cái kết viên mãn với anh chỉ cần có vậy. Về phần trước kia anh từng giàu có, kiêu ngạo thế nào, sớm đã hóa mây trời.

Đường Trường Thiên nói: “Em quay về thật đúng lúc, chúng ta bắt đầu bàn bạc.” Anh kéo Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên ra khỏi sự vui mừng. Cũng không phải anh cố tình phá một màn tình cảm giữa hai người, chỉ là bây giờ chính sự quan trọng hơn, hơn nữa Chu Thư Quyên cũng là nhân vật quan trọng trong đảng ngầm, thân phận thật cần phải giữ bí mật, giờ có nhiều người ở đây như vậy, để cho họ biết nhiều thì thật sự không hay lắm.

Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên gật đầu, trở lại bên bàn mà ngồi xuống. Giờ đã gặp rồi thì không phải gấp, sau này còn rất nhiều thời gian cho họ từ từ nói chuyện.

Đường Trường Thiên hắng giọng, bắt đầu kể lại chuyện ngày hôm qua.

Chu Thư Quyên nói: “Chuyện của mọi người ngày hôm qua, tôi đã biết một chút rồi.”

Tiểu Triệu ngạc nhiên hỏi: “Sao chị biết? Chị có ở đó đâu!”

Khuru Tiến Bộ huých tay cậu một cái. Tuy đều là quân cộng, nhưng nhiệm vụ và trách nhiệm của mọi người khác nhau, nếu như lần này không phải vì Diệp Vinh Thu, họ cũng sẽ không vào thành làm việc với tình báo. Đảng ngầm sinh hoạt chủ yếu trong thành, khẳng định mỗi người đều có bản lĩnh riêng, họ không nên can thiệp quá sâu.

Chu Thư Quyên nói: “Mọi người yên tâm đi, chuyện của lão Quách đầu không cần phải lo nữa, đã có đồng chí của chúng ta để mắt tới ông ấy, nếu như thuận lợi, sẽ sớm có tin tức rồi.”

Diệp Vinh Thu thốt lên: “Đồng chí nào vậy?”

Bầu không khí nhất thời trở nên an tĩnh. Khuru Tiến Bộ nhìn Diệp Vinh Thu bằng ánh mắt phức tạp.

Ban nãy Tiểu Triệu không hiểu chuyện thì quên đi, cậu ta trẻ tuổi, đầu óc xung động cũng là chuyện bình thường. Nhưng sao ngay cả Diệp Vinh Thu cũng vậy? Cũng không phải mọi người nghi kỵ lẫn nhau, nhưng để đảm bảo an toàn, hẳn là không nên tò mò can thiệp vào mới phải.

Quả nhiên Chu Thư Quyên chỉ liếc mắt nhìn Diệp Vinh Thu, úp mở nói: “Là đảng viên ngầm của chúng ta.”

Diệp Vinh Thu hé miệng muốn nói, cuối cùng lại giữ yên lặng.

Ý của Chu Thư Quyên là tạm thời Diệp Vinh Thu không nên hành động, tất cả giao cho bọn họ, Diệp Vinh Thu chỉ cần đợi tin là được. Đến khi có tin tức về pháo đạn của quốc quân rồi, mọi người nên làm gì sẽ thương lượng sau.

Diệp Vinh Thu thấy Chu Thư Quyên nói gì Đường Trường Thiên đều nghe nấy, xem ra địa vị của Chu Thư Quyên trong đảng ngầm không thấp, có lẽ còn hơn chính ủy là anh. Anh cũng biết thật ra mình không quản được việc gì, cho nên tất cả đều nghe Chu Thư Quyên sắp xếp.

Tan họp, Đường Trường Thiên ra ngoài hoạt động, Diệp Vinh Thu kéo Chu Thư Quyên ra ngoài sân, Tiểu Triệu tò tò muốn đi theo, lại bị Khuru Tiến Bộ kéo về.

Rời khỏi ánh mắt mọi người, Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên đi tới một giàn hoa, dừng bước.

Diệp Vinh Thu ngưng mắt nhìn Chu Thư Quyên. Đã mấy năm trôi qua, Chu Thư Quyên thực sự đã thay đổi rất nhiều. Một lát sau, anh cất tiếng hỏi: “Bác và anh Hoành Vũ...”

Không đợi anh hỏi, Chu Thư Quyên ngẩng đầu nhìn trời, hy vọng nước mắt chảy ngược trở vào, nhưng đã muộn. Nước mắt cô lăn dài, nức nở nói: “Đã không còn, không còn gì nữa rồi.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

CHƯƠNG 99.

Diệp Vinh Thu ngạc nhiên mà buồn bã nhìn Chu Thư Quyên.

Đã không còn. Ba chữ này của Chu Thư Quyên đã nói hết tất thảy. Thật ra thấy Chu Thư Quyên ở đây, anh cũng đoán được phần nào. Tuy ngay từ đầu Chu Thư Quyên đã muốn tông quân làm quân y, chữa bệnh cho những quân nhân kháng Nhật bị thương, nhưng nếu Chu Bác Hải thật sự còn sống, ông tuyệt đối sẽ không cho phép con gái mình làm vậy. Về phần Chu Hoành Vũ, ngày đó An Khánh bị Nhật đánh lén, anh và Hắc Cầu bị bắt đi tông quân, không rõ liệu Chu Hoành Vũ có tránh được lửa đạn của Nhật hay không, hay ngày ấy anh cũng đã...

Nhất thời Diệp Vinh Thu trở nên do dự. Anh không biết mình có nên hỏi tiếp hay không.

Nhưng không đợi anh hỏi, Chu Thư Quyên đã tự nói ra: “An Khánh rơi vào tay giặc, anh trai em và anh bị phân tán, anh ấy không tìm được anh, không thể làm gì hơn là một mình quay về Vũ Hán. Cha em sớm đã đoán được Vũ Hán sẽ rơi vào tay giặc, ông dẫn anh trai và em đi chạy nạn. Nhưng giặc Nhật tới quá nhanh, nhà em từ Trùng Khánh trốn tới Vũ Hán, lại từ Vũ Hán trốn tới Thiểm Tây, nhưng vẫn không thoát được giặc Nhật. Ngày ấy giặc Nhật tấn công thành, cha giấu em xuống dưới gầm giường, em trông thấy giặc xông tới, đá cha em xuống dưới đất, cứ như vậy mà đâm dao. Anh em nhào tới muốn đánh chúng, bị chúng đâm một dao vào ngực.”

Nói đến đây, cô nghẹn ngào.

Diệp Vinh Thu cảm động lây, kéo cô vào lòng, bàn tay siết chặt vang lên tiếng khớp xương. Chu Bác Hải, Chu Hoành Vũ.. họ đều là những người thân của anh. Nghe Chu Thư Quyên nói vậy, anh có thể tượng tượng ra cảnh tượng khiến con người ta giận sôi máu ấy. Anh hận, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi! Mà Chu Thư Quyên tận mắt chứng kiến cảnh này, không biết còn cảm thấy thế nào nữa...

Chu Thư Quyên lau khô nước mắt, hít sâu mấy hơi, bình tĩnh lại. Thật ra chuyện đã cách đây mấy năm, mấy năm này cô không hề khóc, nhưng hôm nay trông thấy Diệp Vinh Thu khiến cô nhớ tới những chuyện đã xảy ra, nhớ tới người thân của mình, cảm tình bấy lâu nay đè nén không thể khống chế được.

Chu Thư Quyên kể: “Sau khi họ chết, em mang tro cốt họ về Trùng Khánh. Thiểm Tây không phải nhà của em, Trùng Khánh mới là nhà là quê hương em. Em chôn họ dưới gốc cây hòe ở nhà cũ, sau đó gia nhập đảng cộng sản, rồi quay trở về Vũ Hán, không đi đâu nữa.”

Diệp Vinh Thu gật đầu. Suy nghĩ của Chu Thư Quyên anh hoàn toàn hiểu được. Trùng Khánh và Vũ Hán đều là nhà của cô, cô muốn đuổi địch ra khỏi nhà mình.

Chu Thư Quyên nói: “Lúc An Khánh bị đánh lén, anh trai em và anh bị phân tán. Anh em vẫn không yên lòng vì anh, sau này lại lén tới gần An Khánh và Trùng Khánh nghe ngóng tin tức anh, nhưng vẫn không tìm được, cha em nói, rất có thể trong lúc giặc Nhật đánh lén anh đã bị...” Cô im lặng hồi lâu, lại

nói: “Giờ gặp được anh thế này, thật rất tốt, thật rất tốt, gặp lại anh khiến em cảm thấy, thế giới này cũng không đơn ta vào đường cùng như vậy.”

Diệp Vinh Thu nói: “Anh bị một đoàn lính bại bắt đi, cũng nhập ngũ luôn từ đó.”

Chu Thư Quyên gật đầu: “Em đã nghe qua. Anh thật lợi hại, trước đây em cứ nghĩ anh chỉ là một cậu ấm, chẳng ai ngờ hôm nay anh thế này.”

“Em đã nghe qua?” Diệp Vinh Thu hơi kinh ngạc. Anh dừng một chút, tự giễu nói: “Hóa ra anh nổi danh đến vậy sao?”

Chu Thư Quyên nói: “Đúng vậy, anh thật sự rất lợi hại.”

Từ lúc Diệp Vinh Thu có ý định dựng một công xưởng để chế tạo và sửa chữa vũ khí, Hoàng Mộ đã dự liệu được chuyện sau này có thể phát sinh. Anh ta kiến nghị Diệp Vinh Thu sử dụng tên và lấy một thân phận giả, tốt nhất là đổi cả quê quán và khẩu âm, không được nói cho người khác. Tuy rằng tổ chức vẫn luôn bảo vệ anh, sẽ không làm lộ thân phận anh, nhưng thời chiến loạn này không có gì là bí mật chân chính, biết bao nhiêu thế lực hỗn tạp ở đây, tin tức rất dễ bị bại lộ. Một khi công xưởng lớn mạnh, danh tiếng của Diệp Vinh Thu cũng sẽ bị truyền đi, đến lúc đó anh sẽ trở thành đối tượng ám sát của địch. Nhưng Diệp Vinh Thu từ chối đề nghị của Hoàng Mộ, kiên trì sử dụng tên thật của mình, cũng không có ý định giấu thân phận này. Thật ra anh còn muốn danh tiếng mình mỗi lúc một nổi, như vậy, người thân, bằng hữu đã thất lạc có thể dễ dàng tìm kiếm anh. Nếu không, Trung Hoa rộng lớn như vậy, biến người mệnh mạng, anh thật sự không biết đi đâu để tìm kiếm những người đã thất lạc.

Hai người trầm mặc không nói một lời, Chu Thư Quyên do dự cất tiếng, “Anh.. mấy năm này.. có tìm người nhà mình không?”

Diệp Vinh Thu buồn bã lắc đầu.

Thật ra anh cũng muốn trở về Trùng Khánh xem tình hình, nhưng anh không đi được. Tuy anh không trở lại Trùng Khánh, nhưng anh vẫn luôn nghĩ cách để hỏi thăm tin tức của Diệp Hoa Xuân và Diệp Hường Dân. Phạm là người Trùng Khánh tới, hoặc từng đi qua Trùng Khánh, anh đều hỏi liệu họ có gặp người thân của mình không. Nhưng thời buổi này lang bạc kỳ hồ, tìm người thật sự rất khó.

Chu Thư Quyên nhìn Diệp Vinh Thu, hé miệng muốn nói gì đó, cuối cùng lại nuốt lời bên miệng xuống.

Diệp Vinh Thu nhìn biểu tình của Chu Thư Quyên, trong lòng cũng có dự cảm không tốt. Chu Thư Quyên nói cô đã quay về Trùng Khánh, có lẽ nào...

Diệp Vinh Thu lập tức nắm lấy vai Chu Thư Quyên: “Em biết được những gì?”

Chu Thư Quyên cắn môi. Cô không biết mình có nên nói hay không, nếu như không nói, có lẽ Diệp Vinh Thu còn có thể ôm hy vọng. Nhưng dù cô có không nói đi chắc nữa, người đã chết không thể phục sinh. Diệp Vinh Thu còn không biết ngày nào, ngày ấy sẽ không yên lòng, loại cảm giác nặng nề bất an này cũng đâu có dễ chịu.

Tuy Chu Thư Quyên không nói, nhưng Diệp Vinh Thu có thể đoán được phần nào qua nét mặt cô. Trong nháy mắt, anh mặt cắt không còn giọt máu, buông vai Chu Thư Quyên ra, lắc đầu thất tha thất thiếu lui về phía sau hai bước: “Cha và anh trai anh..”

Chu Thư Quyên vội nói: “Anh anh vẫn còn sống!” Cô ngưng lại một chút, sau đó cất lời: “Bốn năm trước.. lúc em quay về Trùng Khánh, anh ấy vẫn còn sống. Lúc quân Nhật tập kích đường không Trùng Khánh, chị dâu anh mới sinh không được bao lâu, đứa bé.. bị chết yểu. Khi ấy chị anh bị kinh hãi, bởi thống khổ nên thân thể mỗi lúc một kém. Anh anh trông hai đứa nhỏ, lại phải chăm vợ bị bệnh, nhưng vẫn chờ anh về không rời Trùng Khánh. Em kể tin anh và anh trai ở An Khánh nói cho anh ấy biết... Sau đó em rời Trùng Khánh, trước khi em đi, anh ấy nói sẽ đưa vợ và con chạy về phía Nam, bảo nếu như em gặp được anh, hãy nói cho anh biết. Khi nào chiến tranh kết thúc, anh ấy sẽ lại quay về Trùng Khánh.”

Diệp Vinh Thu nghe tin này, chẳng biết nên vui hay buồn. Từ nhỏ anh trai đã luôn yêu chiều chăm sóc anh, anh ấy còn sống, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng đây là chuyện của bốn năm trước, đã bốn năm trôi qua, liệu anh ấy vẫn ổn cả chứ? Chạy về phía Nam. Hoa Nam cũng đã sớm trở thành chiến trường của Nhật, Trung Hoa lớn như vậy, còn mấy chỗ an toàn?

Mà từ đầu tới cuối Chu Thư Quyên đều không nhắc tới cha anh..

Diệp Vinh Thu nhắm mắt, cố gắng giữ bình tĩnh: “Cha anh..”

Chu Thư Quyên buồn bã: “...Nén bi thương.”

Nén bi thương.

Diệp Vinh Thu nhắm mắt lại. Anh cứ ngỡ mình sẽ khóc, nhưng không. Nghe được những tin này rồi, anh chỉ thấy thần thờ. Chiến tranh đánh thành ra như vậy, hầu như ngày nào cũng có người chết đi trước mắt anh. Cái gọi là chết này chân thực mà cũng hư huyền. Chết, từ ấy nghe nhẹ tựa lông hồng, thế như chờ anh ngủ một giấc xong tỉnh lại, anh vẫn còn ở Trùng Khánh, vẫn là thiếu gia Diệp Vinh Thu, ra khỏi phòng cha và anh trai sẽ chào buổi sáng, cùng ăn sáng xong họ sẽ tới cửa hàng lo chuyện buôn bán.

Nhưng bao nhiêu năm trôi qua, anh đã tỉnh dậy vô số lần, nhưng lại không thể quay trở về quá khứ đã từng.

Trên mặt Diệp Vinh Thu không có biểu tình gì, tựa như căn bản không biết mất người thân sẽ đau khổ thành dạng gì. Nhưng Chu Thư Quyên rất hiểu anh. Khi đó cô trốn dưới giường, tận mắt nhìn cha và anh trai chết dưới lưỡi dao giặc Nhật, cô không khóc, biến cố đột nhiên xảy ra khiến cô không kịp thời thích ứng được. Mãi tới khi chôn tro cốt người thân dưới tàng cây cô mới khóc. Cũng chính khi đó cô hiểu ra một điều, người chết rồi sẽ không quay trở lại được nữa.

Chu Thư Quyên không nói gì, chỉ lặng lẽ rời đi. Lúc này Diệp Vinh Thu không cần an ủi, đau khổ tới mấy rồi sẽ có ngày vỡ òa, đè nén áp lực lâu cũng không phải chuyện tốt. Có lẽ nên để anh ở một mình để điều chỉnh tâm tình.

Dưới sự ra hiệu của Chu Thư Quyên, không có ai tới quấy rầy Diệp Vinh Thu. Anh ngồi lặng lẽ trong sân suốt cả buổi chiều. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

CHƯƠNG 100.

Tuy rằng Diệp Vinh Thu vừa hay tin người thân qua đời, nhưng giờ không có thời gian cho anh từ từ ‘tiêu hóa’ đau xót, nhiệm vụ vẫn phải tiếp tục. Cũng may mà Diệp Vinh Thu không chìm trong u uất quá lâu. Anh đã xa nhà nhiều năm, người cũng không chết ngay trước mắt anh mà do Chu Thư Quyên kể lại, bởi vậy nên vẫn có chút ngăn trở, khiến lòng anh vẫn còn tồn tại một tia huyền tưởng.

Hai ngày sau, Chu Thư Quyên lại mang tin tốt về..

Họ đã biết tuyến đường quốc quân vận chuyển pháo, chúng sẽ đi Phiên Hồ. Tin tốt là, lần này để tránh Nhật và quân cộng, chúng cũng không phải nhiều người đi theo hộ tống, mà nguy trang thành một đội vận chuyển sắt.

Chu Thư Quyên thông báo cho mọi người: “Chuẩn bị đồ đạc đi, chúng ta sẽ đi ra khỏi thành.” Cô đi tới trước mặt Diệp Vinh Thu, nhẹ giọng nói: “Đi.”

Diệp Vinh Thu ngăn ra: “Ra khỏi thành?”

Chu Thư Quyên gật đầu: “Giờ sẽ rời Vũ Xương.”

Diệp Vinh Thu nói: “Nhưng từ khi vào thành tới giờ vẫn chưa làm gì mà.” Lần này đảng phái anh tới Vũ Xương là để điều tra đường dây của lão Quách đầu và tuyến đường quốc quân sẽ cho vận chuyển pháo, nhưng anh cũng có vài tính toán nhỏ, dự định nhân cơ hội tìm Hắc Cầu một chút. Giờ anh đã có phương hướng, chỉ là để đảm bảo an toàn mà mấy hôm nay anh vẫn trú ở trong nhà không ra ngoài, sao bây giờ lại đột nhiên phải rời thành?

Chu Thư Quyên nhủ mảy: “Không nên làm liều, Vũ Xương là nơi nào, sao có thể để anh nói đến là đến. Trước đây em đã nghe đồng chí lãnh đạo thông báo qua, thật ra dựa vào số người chúng ta thủ ở trong thành cũng đủ điều tra chuyện này, căn bản không cần các anh tới để giúp. Giờ anh đi theo em, chỉ cần chặn được pháo của quốc quân là được.”

Diệp Vinh Thu ngồi ngây ra. Nhóm Chu Thư Quyên điều tra ra được nơi pháo của quốc quân được vận chuyển tới, đương nhiên là chuyện tốt, nhiệm vụ giờ coi như hoàn thành được một nửa, Diệp Vinh Thu vốn nên cảm thấy vui vẻ mới phải. Nhưng khó khăn lắm anh mới theo Hoàng Mộ cò kè mặc cả được cơ hội vào thành này, mà giờ anh vẫn chưa thể đối mặt với Hắc Cầu, lần này đi, không biết bao giờ mới có thể quay lại? Biết đợi đến khi nào anh mới có thể nhìn thấy Hắc Cầu đây?

Khuru Tiến Bộ tiến lên trước kéo Diệp Vinh Thu: “Chính ủy, lấy đại cục làm trọng.”

Diệp Vinh Thu rầu rĩ, thờ dài, cuối cùng đành phải đứng lên. Khuru Tiến Bộ nói không sai, lấy đại cục làm trọng, tuy rằng anh rất muốn tìm thấy Hắc Cầu, nhưng không thể vì một mình anh mà phá hỏng kế hoạch này. Hôm nay anh đã có đầu mối người cần tìm, ít nhất cũng không còn mông lung mờ mịt mà kiếm tìm trong vô vọng như trước nữa, lần này vào thành cũng không phải không thu hoạch được gì.

Mọi người thu thập đồ đạc xong, thay quần áo ra ngoài.

Bởi bọn họ có quá nhiều người, cùng đi dễ bị người khác chú ý. Đường Trường Thiên, Khuru Tiến Bộ và nhóm binh lính của Khuru Tiến Bộ đi trước dò đường. Chu Thư Quyên dẫn Diệp Vinh Thu đi phía sau cách chừng mười thước, Tiểu Triệu và những người khác phân tán ra lân cận, bảo vệ đám Diệp Vinh Thu.

Trong thành Vũ Xương vốn có Nhật nguyệt tuần tra, Đường Trường Thiên dẫn đường, dẫn họ đi con đường ít Nhật nguyệt nhất, trên đường thi thoảng có người dò xét, nhưng bị họ mua chuộc, căn bản không điều tra thân phận họ.

Dọc đường đi rất thuận lợi, không bao lâu sau cửa thành Vũ Xương hiện ra trước mắt. Mắt thấy sắp ra khỏi thành, Diệp Vinh Thu vô cùng không muốn, ngoài đầu nhìn xung quanh, hận lúc này Hắc Cầu không trùng hợp đi qua người anh.

Trước cửa thành có một hẻm nhỏ, Đường Trường Thiên dừng bước lại, bảo mọi người trước khi đi ra chuẩn bị cho tốt, giấu súng ống đi, Nhật nguyệt sắp kiểm tra rồi.

Bởi vì sợ trên đường gặp tình huống bất trắc, cho nên lúc ra cửa họ cũng mang súng theo, chỉ là dắt bên hông lấy quần áo che đi. Ra đến cổng thành Nhật nguyệt muốn soát người, nếu thấy vũ khí thì sẽ thăm, nhưng chúng cũng không soát người kĩ lắm, họ chỉ cần giấu súng trong bọc hoặc ở nơi không dễ dàng nhìn thấy là được. Hơn nữa lúc đấy đứt lốt cho Nhật nguyệt một ít là có thể thuận lợi đi qua rồi.

Mọi người dừng bước, bắt đầu sửa sang lại. Tiểu Triệu vốn dắt lựu đạn bên hông, nay tháo mũ xuống, giấu lựu đạn vào ngăn kếp trong mũ.

Chu Thụ Quyên nhìn cậu, giật mình nói: “Cậu còn mang theo thứ này.”

Tiểu Triệu cười ngây ngô: “Đề phòng không may mà. Nếu gặp tình huống nguy hiểm, em sẽ ôm lựu đạn liều chết, không để bọn chúng làm tổn thương chính ủy.”

Diệp Vinh Thụ đập cậu một cái: “Miệng quạ đen.”

Tiểu Triệu đang chuẩn bị đội mũ, đột nhiên nghe thấy một tiếng quát ngoài đầu ngõ: “Làm gì vậy?!”

Mọi người bị giật mình, tay Tiểu Triệu run lên, thiếu chút nữa đánh rơi chiếc mũ đựng lựu đạn, cũng may mà Khuru Tiến Bộ nhanh tay nhanh mắt đón lấy, vội giấu mũ sau lưng.

Tiếng quát kia tuy nói bằng tiếng Trung, nhưng ngữ điệu không thật chuẩn, giọng hơi ngọng, vừa nghe đã biết không phải người Trung. Diệp Vinh Thụ quay đầu nhìn về đầu ngõ, chỉ thấy ba người mặc quân trang màu xanh lá đi về phía bọn họ.

Giặc Nhật tới.

Mọi người la to trong lòng rằng không ổn!

Vận khí của họ thật không tốt, lúc này lại đụng trúng quân đội Nhật đi tuần tra. Súng còn chưa giấu kĩ, có người vừa lấy súng từ bên hông ra, giờ nhét vào trong túi không kịp, chỉ có thể lén giấu khẩu súng ra sau lưng, ngón tay khấn trương lên cò, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

“Mấy người, đang làm gì vậy?” Tên giặc nói tiếng Trung không chuẩn kia có vẻ mặt hung ác, hấn lẹp lại một lần nữa. Bọn chúng đã tới rất gần rồi.

Quân cộng ở đây có năm sáu người, bởi vì sắp ra khỏi thành nên buông lỏng cảnh giác. Cứ ngỡ đội tuần tra Nhật sẽ không đi qua nơi này, nhưng không ngờ hôm nay lại đụng phải! Nhiều người như vậy tùm lại trong hẻm nhỏ, còn đều là thanh niên trai tráng, thật sự rất khả nghi!

Đường Trường Thiên tiến lên, cười cười cầm bọc trong tay đi tới trước mặt lính Nhật: “Quân gia, bọn tôi đang chuẩn bị ra khỏi thành.”

Tên cầm đầu giặc Nhật dùng lưỡi lê nâng bọc đồ trong tay Đường Trường Thiên lên, kéo tới trước mặt mình, mở ra nhìn, bên trong đựng một ít lương khô và quần áo. Hấn mở túi lương khô ra, tiện tay bỏ một miếng vào miệng, sau đó chia lương khô ra cho những người khác.

Tiểu Triệu căng thẳng nắm chặt mũ mình —— chính là cái mũ có lựu đạn bên trong. Diệp Vinh Thụ khẽ huych tay vào cậu một cái, nhỏ giọng nói: “Đội mũ lên đi.”

Tiểu Triệu rất nghe lời Diệp Vinh Thụ nói, ngoan ngoãn đội lên.

Mấy tên giặc Nhật chia nhau lương khô xong nhưng không có ý muốn đi, ôm súng trong tay đi vào con hẻm nhỏ, nghi ngờ quan sát mấy người đứng trong ngõ.

Tên cầm đầu đi tới trước mặt Chu Thụ Quyên, ánh mắt đảo qua mặt cô, như phát hiện gì đó mà đưa mắt nhìn lại: “Người này, con gái?”

Chu Thụ Quyên cau mày lui về phía sau một bước, đột nhiên Diệp Vinh Thụ nổi dũng khí, nghiêng người đi tới cản trước mặt Chu Thụ Quyên.

Tên kia liếc mắt nhìn Diệp Vinh Thụ, sau đó đi tới, hung hăng dẫm lên chân anh, cố sức nghiền nát. Diệp Vinh Thụ đau đến biến sắc, nhưng lại nhịn không hé răng.

Tiểu Triệu nhìn thấy, không khỏi bức xúc, muốn xông lên, lại bị Khuru Tiến Bộ ngăn lại.

Tên lính Nhật kia giờ súng trong tay lên: “Mấy người, đi đi.” Sau đó hấn chỉ tay về phía Chu Thụ Quyên: “Còn cô, ở lại!”

Lời vừa ra, mọi người đều biến sắc.

Quân Nhật ở chiến khu gian *** bắt người cướp của không ai còn lạ gì, đặc biệt là khi chúng vừa chiếm được thành trì, quả như cảm thú mà phá hoại cả thành lớn, biến nơi đây thành luyện ngục. Chỉ là chiến tranh đánh tới bây giờ, chiến tuyến quân Nhật kéo dài, để duy trì chiến lợi, chúng phải giữ ổn định những nơi đã chiếm được. Kể từ đó, quan trên không thể làm gì hơn là yêu cầu binh lính của mình khắc chế, tuy rằng những hành động như giết người phóng hỏa không ít đi là bao, nhưng ở những nơi thế cục bất ổn, hành vi của giặc Nhật cũng bớt phóng túng hơn nhiều, đề phòng dân chúng phát sinh bạo động. Hơn nữa, không ít nơi cho Nhật nguyệt cai trị, tuy rằng Nhật nguyệt hàng Nhật, nhưng cũng có những người vì thân nhân bằng hữu còn đang bị Nhật nguyệt cai giữ mà phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, hoặc vì lợi ích nhất thời, nhưng gì thì gì thì cũng đều là người Trung Quốc, rất ít khi chúng làm loại chuyện gian *** cướp của giết người.

Nhưng hôm nay họ lại đụng phải ba tên lính Nhật, thậm chí Chu Thư Quyên và Diệp Vinh Thu có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người bọn chúng. Mấy tên này mới uống rượu xong, muốn mua vui, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Đường Trường Thiên lại móc từ bên hông ra một tập tiền, cúi đầu khom lưng đưa cho bọn chúng: “Quân gia, tôi và vợ muốn đưa mấy anh em người thân đi tảo mộ ông bà cụ, mấy anh giờ cao đánh khẽ cho bọn tôi qua lần này!”

Một tên lính Nhật đi lên cầm tiền trong tay anh, nhưng không có ý lui về, ngược lại dùng sức đẩy anh một cái. Lưng Đường Trường Thiên đập mạnh vào tường.

“Cút đi!” Tên lính Nhật kia kêu to.

Tên lính Nhật trực tiếp giờ tay đánh úp lên ngực Chu Thư Quyên. Tên lính đột nhiên ra tay, Chu Thư Quyên không kịp phòng bị, bị hấn bóp ngực một cái.

“Đàn bà! Haha!” Tên lính Nhật nở nụ cười hèn mọn.

Đột nhiên Diệp Vinh Thu xông lên giữ lấy bàn tay *** loạn của tên lính Nhật, cố sức gạt tên ấy ra!

Tên lính Nhật lão đảo lui về hai bước, được đồng bọn mình đỡ lấy. Một tay tên ấy cầm lưỡi lê dài, không ngờ cái tên người Trung kia tay không tác sát dám động thủ với mình, hấn ta giận dữ, hung tợn xông về phía Diệp Vinh Thu.

Nhưng hấn ta không thấy, có một đôi mắt so với hấn càng thêm sắc bén, lửa hận hùng hực cháy rực trong đôi con ngươi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

CHƯƠNG 101.

Từ lúc Diệp Vinh Thu hay tin cha qua đời đến nay đã được hai ngày. Hai ngày này tâm tình Diệp Vinh Thu vẫn coi như ổn định, có lẽ bởi tất cả tới quá đột ngột, có lẽ bởi chuyện đã qua lâu rồi, có lẽ bởi thiếu một chút nữa thôi thì sẽ vỡ òa, nên tuy là anh cảm nhận được sự bi thương, nhưng lại không thể rơi nước mắt mà khóc đến thương tâm khi hay tin người thân qua đời.

Nhưng mà, sau khi tên lính Nhật kia đánh úp Chu Thư Quyên, bấy nhiêu xúc cảm đè nén trong lòng Diệp Vinh Thu đột nhiên bạo phát!

Hận! Cái đám quân xâm lược thật đáng hận! Chúng xâm chiếm nhà vườn của họ, cướp của, giết người thân của họ, cưỡng gian vợ con của họ! Tại sao bọn chúng có thể không sợ hãi mà trở mặt hoành hành ngang ngược nhiều năm như vậy?! Tại sao bao nhiêu năm như vậy họ vẫn không thể đuổi đám giặc kia ra khỏi tổ quốc mình?!

Chẳng biết khí lực từ đâu tới, Diệp Vinh Thu đẩy ngã tên lính Nhật hung hăng kia ngã xuống đất.

Vài tên lính Nhật ngăn người ra.

Mấy tên lính Nhật cầm lưỡi lê dài trong tay, mà mấy người kia thoát nhìn tay không tác sát. Bọn họ đã quen với việc người Trung Quốc nhu nhược, ít có người dám đứng lên phản kháng, không biết cái tên thư sinh eo lá kia ăn gan hùng ở đâu mà có dũng khí lớn như vậy?!

Mà nhóm cộng quân cũng ngẩng ra nhìn Diệp Vinh Thu. Có nhiều người đã quen biết, sớm chiều ở chung với Diệp Vinh Thu nhiều năm, bình thường Diệp Vinh Thu hào hoa phong nhã, thành thật mà nói, tính tình của anh chưa phải là tốt nhất, nhưng bình thường anh vẫn luôn mang dáng vẻ thư sinh, cho dù tức đỏ mặt lên cũng không bao giờ động thủ, Khuru Tiến Bộ cứ lo Tiểu Triệu quá mức xung động sẽ gây chuyện xấu, không ngờ người đầu tiên nhảy ra lại là Diệp Vinh Thu.

“BAKA!” Cuối cùng đám lính Nhật cũng phục hồi tinh thần, mỗi người mắng to một tiếng, nhấc súng lên đạn, miệng súng nhắm về phía Diệp Vinh Thu, chúng muốn cho tên người Trung không biết tốt xấu dám phản kháng kia phải trả giá cho hành động của mình.

Tiểu Triệu phản ứng nhanh nhạy, lập tức nhào tới đẩy Diệp Vinh Thu ra, chém cái tên lính Nhật cầm súng trong tay kia.

Những người khác cũng dần phản ứng, lập tức tiến lên chiến đấu.

Mọi người đều hận giặc Nhật nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải vì lấy đại cục làm trọng, họ đã không nhẫn nhịn tới bây giờ. Sự tình nháo tới mức này, muốn giải quyết trong hòa bình là điều không thể. Nếu đã như vậy, không bằng đánh một trận, phát tiết hết lửa giận trong lòng.

Tuy rằng họ đều mang súng, nhưng không ai nổ súng cả. Chỉ có ba tên giặc Nhật, bọn họ chiếm ưu thế về nhân số, cũng may mà con ngõ này không có ai đi ngang qua, giải quyết ba tên này xong họ vẫn có thể an toàn thoát thân.

Thủ hạ của Khuru Tiên Bộ đề lên người một tên giặc Nhật, cố gắng cướp súng trong tay tên ấy, nhưng tên kia gắt gao giữ súng trong tay không chịu buông, còn hét to, muốn tuân tra trong thành nghe thấy mà đi tới. Cậu kia vội vả lấy tay che miệng tên ấy, nhưng như vậy lại không khống chế được tay.

“Pằng!” Tiếng súng vang lên, mọi người giật nảy mình, tên giặc Nhật kia cuối cùng cũng nổ được súng.

Mặt Đường Trường Thiên lập tức biến sắc, thấp giọng mắng: “Chết tiệt.”

Mặc dù đạn không bắn vào ai, nhưng tiếng súng vang lên trong buổi sáng an tĩnh, chỉ sợ sẽ làm kinh động đến giặc Nhật ở cổng thành và đám Nhật ngụy. Họ có nhiều người ở đây như vậy, lại có không ít nhân vật quan trọng, nếu để phản tử Nhật ngụy bắt được, hậu quả nghiêm trọng thế nào, không cần nói cũng có thể đoán ra.

Tiểu Triệu đoạt lấy lưỡi lê trong tay lính Nhật, giơ tay lên chém xuống, cắt đứt yết hầu một tên. Những người khác bị tiếng súng kích thích cũng bạo phát, cùng nhau hợp tác, rất nhanh đã giết được hai tên còn lại.

Đường Trường Thiên đẩy Diệp Vinh Thu ra: “Chạy, chạy mau, mọi người chạy cách xa nhau ra, tìm một nơi bí mật để ẩn náu, an toàn rồi quay lại căn nhà kia để họp!”

Họ có không ít người, nếu cùng nhau hành động rất dễ bị chú ý tới, hơn nữa còn có Diệp Vinh Thu và Chu Thụ Quyên – hai nhân vật trọng yếu ở đây, nếu không may bị giết tận thì ngay cả người cứu viện cũng không liên lạc được. Giờ tản ra chạy trốn, tỉ lệ thành công sẽ cao hơn.

Mọi người đều hiểu ý của anh, nhưng muốn phân tán ra hành động thì ít nhất mỗi nhóm cũng phải có một người quen thuộc địa hình này. Khuru Tiên Bộ lập tức lấy tay ra dấu với nhóm thủ hạ của mình, mấy người còn lại chia làm hai nhóm, một nhóm theo Đường Trường Thiên, một nhóm theo Chu Thụ Quyên, còn Khuru Tiên Bộ thì dẫn Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu chạy ra ngoài.

Giống như dự liệu xấu nhất của họ, tiếng súng kia đã làm kinh động tới quân đội tuần tra ở gần đó, bọn họ còn chưa kịp chạy ra khỏi ngõ nhỏ, đã có người đi tới đầu kia của con ngõ, nhìn thấy ba tên giặc Nhật nằm dưới đất.

“Bắt bọn chúng lại!” Diệp Vinh Thu nghe thấy tiếng kêu to từ phía sau.

Vốn là lần này xuất môn rất thuận lợi, đã sắp ra khỏi thành, không ngờ lại gặp phải biến cố lớn tới vậy. Họ không kịp buồn chán, chỉ biết chạy trốn. Trong lúc hoảng loạn, Khuru Tiên Bộ còn nhắc nhở Diệp Vinh Thu phải kéo cổ áo cao lên và kéo vành mũ thấp xuống, để người ta không nhìn thấy tướng mạo anh.

“Pằng! Pằng! Pằng!” Tiếng súng không ngừng vang lên, là giặc Nhật truy kích ở phía sau nổ súng!

Lúc này họ không còn sợ nổ súng sẽ kinh động tới nhiều người nữa, Tiểu Triệu và Khuru Tiên Bộ liên tục nổ súng bắn trả. Chỉ là khẩu súng lục trong tay họ tầm bắn có hạn, không thể so với súng trường của giặc Nhật, hướng hô đối phương lực đông thể mạnh, ba người họ muốn sống mãi thì không phải cách hay. Hỏa lực của họ chỉ đủ để phản công giặc truy kích, kéo dài thời gian chạy trốn.

Khuru Tiên Bộ dẫn họ chạy vào các con ngõ hẻm, đáng tiếc bên địch cũng rất thông thạo địa hình Vũ Xương, họ không thể cắt đuôi địch ở phía sau.

“Bọn chó chết!” Mắt thấy đám người phía sau sắp đuổi kịp, Khuru Tiên Bộ gấp đến nỗi mặt mũi trắng bệch.

Bất chợt, Khuru Tiên Bộ kéo Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu vào một khúc ngoặt, sau đó chạy trong con hẻm chật hẹp.

Vào hẻm nhỏ, Khuru Tiên Bộ đột nhiên ngừng chạy, lấy tường làm yểm hộ, liên tục bắn đạn về phía bên ngoài. Đám giặc Nhật truy kích liên tục ngã xuống, đám Diệp Vinh Thu lại đang ở góc chết của tầm bắn, dưới sự yểm hộ của địa hình, quân Nhật không dám xông vào, chỉ có thể đứng ngoài bắn phá.

Khuru Tiên Bộ phân phó Tiểu Triệu: “Chuẩn bị lựu đạn cho tốt!”

Tiểu Triệu vội vả lấy lựu đạn xuống giữ trong tay.

Khuru Tiên Bộ nói với Diệp Vinh Thu: “Mau, chính ủy mau chạy vào trong hẻm đi, nhảy qua bức tường này, sau đó rẽ phải, nơi đó ít người. Anh chạy trước, tôi và Tiểu Triệu sẽ nhanh chóng đuổi theo!”

Diệp Vinh Thu cũng biết không còn cách nào, Khuru Tiên Bộ phải đặt an toàn của anh lên hàng đầu, ở đây tranh thủ kéo dài thời gian cho anh chạy. Tuy rằng anh rất lo cho an nguy của Khuru Tiên Bộ và Tiểu Triệu, nhưng giờ không phải lúc để lãng phí thời gian, nếu còn ở đây giằng co nữa thì tất cả mọi người đều sẽ chết, anh đành phải nghe theo sắp xếp của Khuru Tiên Bộ, trông cậy vào quả lựu đạn của Tiểu Triệu, hy vọng nó có thể giúp họ tranh thủ thời gian đuổi theo.

Diệp Vinh Thu vội chạy sâu vào trong con hẻm, sâu trong đó là đường cụt, bức tường cao chừng một người chần lồi, cũng may trong góc tường có đặt vài giỏ trúc, anh nhanh chóng dẫm lên giỏ trúc để leo lên tường, nhảy xuống.

Diệp Vinh Thu lộn mèo dưới mặt đất, không để ý tay chân đau đớn, nhanh chóng đứng lên quan sát địa hình.

Nơi đây có một con nương, anh men theo con nương đi ra ngoài, đi tới một con đường tương đối rộng rãi. Hai bên đường có vài cái cổng lớn, quân Nhật tạm thời chưa đuổi kịp tới đây.

Diệp Vinh Thu nghe theo lời dặn bảo của Khuru Tiến Bộ mà chạy về phía bên phải, nhưng không chạy được bao lâu, anh nghe thấy tiếng la hét và tiếng súng ở phía khúc quanh.

Diệp Vinh Thu cả kinh, lập tức trốn phía sau một cây cột.

Nhưng trốn thế này không phải cách hay, nếu quân Nhật đuổi tới đây, anh chỉ còn đường chết. Anh muốn quay lại chạy, nhưng Vũ Xương có nhiều ngõ nhỏ, anh lại không quen địa hình nơi này lắm, thậm chí còn không thể nhận ra phương hướng.

Tiếng súng mỗi lúc một gần, anh vẫn chưa nghe thấy tiếng lựu đạn nổ, không biết lúc này Tiểu Triệu và Khuru Tiến Bộ thế nào, anh cố lắng nghe xem tiếng súng từ đâu truyền tới, nhưng tựa hồ như cả Vũ Xương chìm trong chiến trận, nơi nơi đều là tiếng súng, cái nào ở cách tường, cái nào ở phụ cận, anh không nghe ra được!!

Diệp Vinh Thu nhìn quanh, dần dần bị tuyệt vọng nuốt chửng. Mạng của anh chỉ tới hôm nay thôi sao? Anh còn chưa gặp được Hắc Cầu, còn chưa đuổi được giặc Nhật! Trời xanh không có mắt thật sao!!!

Diệp Vinh Thu cầm súng lên, tim đập mạnh, quyết định không đếm xỉa tới gì nữa. Thay vì ngồi chờ chết, không bằng trước khi chết giết vài tên giặc, vì cha của anh, vì cha con Chu gia, vì vô số đồng bào huynh đệ chết dưới súng bom của giặc Nhật.

Ngay lúc anh chuẩn bị bước ra, phía sau đột nhiên xuất hiện một bóng đen, giữ lấy cổ tay anh, kéo anh về phía sau, cũng trong khi ấy, anh cảm nhận được một vật gì đó lạnh lẽo đeo vào cổ tay mình.

Anh giãy giụa theo bản năng, nhưng có một lực lớn hơn kéo mạnh anh vào căn nhà phía sau lưng! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102

CHƯƠNG 102.

Người đánh lén kia kéo Diệp Vinh Thu vào trong căn nhà, lấy chân đóng cửa, từ phía sau lưng gắt gao giữ lấy Diệp Vinh Thu, đồng thời bịt kín miệng anh.

Diệp Vinh Thu ra sức giãy giụa, nắm chặt khẩu súng lục trong tay không chịu buông, tiếc là người kia đánh lén từ phía sau, Diệp Vinh Thu không thể nhắm vào mục tiêu mà nổ súng.

“Đồ hâm này, đừng động đây! Đừng kêu!” Người phía sau lưng anh cất tiếng.

Diệp Vinh Thu cả kinh, lập tức lặng yên không động đây.

Người bắt anh nói giọng Trùng Khánh quen thuộc, mà quan trọng hơn là, giọng nói này, có xa mười năm nữa anh cũng không thể quên.

Một tay người nọ bịt miệng anh, tay kia nắm lấy cổ tay anh, xúc cảm lạnh lẽo trên tay nhắc nhở anh nơi đó có một dị vật, anh cúi đầu nhìn thoáng qua, nhất thời ngáy ra.

—— Trên tay anh là chiếc đồng hồ của Đức.

Chiếc đồng hồ này là món quà sinh nhật hai mươi tuổi Diệp Hường Dân tặng anh, anh đeo nó suốt hai năm, ngay cả khi đi ngủ cũng không gỡ tháo xuống. Nhưng năm năm trước, Hắc Cầu đưa anh đi từ Trùng Khánh tới Vũ Hán, bởi vì mất hết tiền, mà anh lại bị bệnh cần tiền mua thuốc, nên Hắc Cầu tháo đồng hồ đeo tay của anh mang ra hiệu cầm đồ lấy tiền.

Anh từng muốn quay lại đó chuộc đồng hồ về, anh một thân một mình xa nhà, trên người không có đồ đạc gì, nếu như có thể tìm lại đồng hồ đeo tay, tốt xấu gì cũng còn vật kỉ niệm. Chỉ tiếc là mấy năm qua thứ nhất là anh không có tiền chuộc, thứ hai là không có thời gian.

Nhưng bây giờ, chiếc đồng hồ xa cách bao năm kia lại được đeo vào tay anh.

Diệp Vinh Thu trầm tĩnh lại. Anh không nhìn rõ chiếc đồng hồ kia, nước mắt đã che mờ.

Bên ngoài tiếng súng liên tục vang lên, mà người phía sau cũng không chịu buông Diệp Vinh Thu ra, không cho Diệp Vinh Thu thấy gương mặt hắn.

Pằng!

Một tiếng nổ lớn vang lên, là tiếng lựu đạn nổ.

Diệp Vinh Thu cố gắng cựa khỏi tay người kia, nhưng người kia vẫn như trước nắm chặt tay anh không cho anh động.

Thế là Diệp Vinh Thu chếp miệng, ý bảo người kia hãy cho anh nói. Người kia do dự trong chốc lát, sau đó buông bàn tay che miệng Diệp Vinh Thu xuống.

“A Hắc?” Diệp Vinh Thu nhỏ giọng gọi.

Người sau lưng anh không nói gì, một lúc lâu sau khẽ cười, cuối cùng cũng buông Diệp Vinh Thu ra hoàn toàn.

“Nếu như tôi nói anh nhầm nhầm người, không biết anh có lên con thịnh nộ mà giết tôi không?” Diệp Vinh Thu nghe thấy ý cười trong giọng hắn.

Bên ngoài tiếng súng rung trời, mà trong phòng lại an tĩnh kì lạ. Lúc Hắc Cầu giữ lấy Diệp Vinh Thu, tim Diệp Vinh Thu đập rất nhanh, chỉ muốn nhanh chóng quay đầu nhìn lại, nhưng giờ Hắc Cầu buông anh ra rồi, anh lại có chút không dám. Người cần tìm suốt bốn năm năm nay ở bên cạnh mình, nhiệt khí của người ấy phả vào lỗ tai mình, nhưng nhớ đầu quay đầu lại.. nhớ đầu..

Hắc Cầu lại chẳng hề khẩn trương như anh, xa cách lâu năm nay gặp lại cũng chẳng ân cần thăm hỏi, chỉ ghé vào tai anh nhẹ giọng nói: “Bên anh có mấy người?”

Diệp Vinh Thu đang suy nghĩ miên man lập tức hoàn hồn.

“Tám.” Diệp Vinh Thu nói, “Tính cả tôi vào là tám. Không tính tôi là bảy.”

Hắc Cầu nói: “Tám người mà có thể khiến Vũ Xương nao loạn đến thế này, xem ra mấy năm này anh sống không tệ nhì.”

Có lẽ lời trêu chọc kia của Hắc Cầu đã gỡ rồi những quán bện trong lòng Diệp Vinh Thu, anh từ từ xoay người lại, đối mặt với Hắc Cầu. Từ chân mày cho tới đôi môi, mấy năm qua dường như Hắc Cầu không có gì thay đổi, ngoại trừ mái tóc bị cắt gọn ra thì hắn hoàn toàn trùng khớp với người trong trí nhớ anh.

Diệp Vinh Thu từng tưởng tượng rất nhiều lần cảnh anh và Hắc Cầu gặp lại, có những cảnh gặp nhau ngoài ý muốn, nhưng đều vô cùng cảm động. Chỉ là không ngờ họ lại gặp nhau trong tình cảnh như vậy, bất ngờ và ngạc nhiên thì đủ rồi, chỉ là tiếng đạn không ngừng vang lên ở ngoài kia khiến cảnh tượng không ảm áp như trong mộng.

Tiếng đạn mỗi lúc một gần, Diệp Vinh Thu nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn, có một chi đội đang đi về phía này.

Hắc Cầu do dự nhìn xung quanh, đây là một gian nhà nát, trong nhà chỉ còn vài đồ vật hư hỏng là không bị ai lấy đi. Hắn kéo Diệp Vinh Thu tới một cái tủ, nói: “Anh núp trong đây, tôi ra ngoài xem một chút.”

Diệp Vinh Thu hơi giật mình. Bên ngoài quân Nhật đang đuổi bắt, Hắc Cầu ra ngoài nhìn, chẳng phải sẽ rất nguy hiểm hay sao? Nhưng anh nhanh chóng nhớ ra, hiện Hắc Cầu còn một thân phận khác là phần tử Nhật nguy Yamadera Kou, chưa chắc quân Nhật đã động tới hắn.

Thế là Diệp Vinh Thu đáp một tiếng, ngoan ngoãn trốn vào trong ngăn tủ.

Hắc Cầu đi tới cửa, mở cửa ra.

Quân Nhật ngoài kia đang cho lục soát từng nhà, nếu như không phải Hắc Cầu mở cửa đúng lúc, chẳng mấy chốc chúng sẽ phá cửa xông vào đây.

Diệp Vinh Thu trốn trong ngăn tủ không dám lên tiếng, qua khe tủ nhỏ nhìn sự việc xảy ra bên ngoài.

Một gã mặc quân phục Nhật đi tới, nhìn quanh trong phòng. Hắc Cầu nói với gã đôi câu, gã gật đầu đáp lại, sau đó xoay người vẫy vẫy với lính của mình rồi lui ra ngoài. Hắc Cầu đóng cửa lại. Diệp Vinh Thu nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn từ bên ngoài, là lính Nhật bỏ đi.

Một màn vừa rồi có chút ngoài dự liệu của Diệp Vinh Thu, nhưng anh nghĩ lại cũng cảm thấy hợp lý. Diệp Vinh Thu từng thấy cảnh quan Nhật vào thành lục soát, từng vì bắt vài quân cộng mà chúng lật tung chém giết cả thành, thái độ thù giết nhảm còn hơn bỏ sót, bởi vậy nên vô số người vô tội cứ như vậy mà bị giết. Nhưng những tên lính Nhật kia có vẻ rất tin tưởng Hắc Cầu, chỉ nói chuyện đôi câu mà chúng đã bỏ qua không lục soát. —— Người khác có lẽ sẽ không làm được, nhưng với Hắc Cầu thì không có gì là không thể, lừa gạt Nhật, với khả năng của Hắc Cầu mà nói, nhất định không thành vấn đề!

Hắc Cầu đi tới ngăn tủ: “Ra đi, bọn chúng đi rồi.”

Diệp Vinh Thu có hơi lo lắng. Giặc rất giao hoạt, rút binh xong quay lại cũng không phải chuyện lạ kì, nhớ đầu bọn chúng quay trở lại.

Hắc Cầu nói: “Yên tâm, có tôi ở đây.”

Hắc Cầu bảo Diệp Vinh Thu yên tâm, Diệp Vinh Thu thật sự cảm thấy an lòng. Anh tin nhiệm Hắc Cầu, dù cho đã năm năm trôi qua nhưng sự tin nhiệm này vẫn ăn sâu bén rễ mà dung nhập vào máu thịt anh.

Diệp Vinh Thu từ ngăn tủ chui ra ngoài, hỏi Hắc Cầu: “Cậu vừa nói với bọn chúng cái gì vậy?”

Hắc Cầu nói: “Tôi bảo tôi nghe thấy tiếng đạn bên ngoài nên tạm tìm một chỗ tránh. Bọn chúng bảo tôi đợi chúng lục soát xong rồi hẵng đi ra, tránh bị ngộ thương.”

Diệp Vinh Thu trầm mặc một hồi, hỏi: “Cậu chính là Yamadera Kou sao?”

Hắc Cầu từ chối cho đáp án, liếc mắt nhìn anh: “Anh vào Vũ Xương từ khi nào?”

Diệp Vinh Thu nói: “Hai ngày trước.”

Hắc Cầu nâng mi: “Hôm nọ ở thành Nam, người trốn trong căn nhà nát là anh sao?”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Tôi ở đó.”

Hắc Cầu cười cười, không nói gì nữa. Hắn thăm chấp nhận thân phận của anh.

Ngực Diệp Vinh Thu ngura ngúra, có rất nhiều điều anh muốn hỏi Hắc Cầu. Cậu là Yamadera Kou rồi, vậy Độc Thoại thì sao? Khi ấy sao thoát khỏi tay giặc được? Mấy năm nay sống thế nào?

Tiếc là bây giờ không có thời gian để hỏi, trận chiến bên ngoài vẫn chưa kết thúc, tim anh còn đang hướng về những người đồng đội đang chạy nạn kia.

Đột nhiên Hắc Cầu hỏi: “Anh gia nhập xích phi sao? Từ khi nào vậy?” (Xích phi: phi trong thổ phi, chỉ quân cộng)

Diệp Vinh Thu sững sốt. Cách Hắc Cầu gọi đảng cộng sản khiến anh cảm thấy kinh ngạc. Xích phi? Cho dù ngày ấy còn ở quốc quân, Hắc Cầu cũng không gọi quân cộng sản như vậy. Dựa theo suy đoán của Diệp Vinh Thu, Hắc Cầu cũng là một đảng viên ngầm mới phải. Tuy rằng anh biết giờ Hắc Cầu còn một danh xấu là Hán gian, nhưng Diệp Vinh Thu tin đây không phải toàn bộ con người Hắc Cầu. Hắn là Hắc Cầu cơ mà, Hắc Cầu sao có thể sợ chết được, tuy rằng bề ngoài hắn bất cần, nhưng nội tâm hắn thiện lương hơn bất cứ ai. Trước đây vì cứu mạng mẹ Nga mà Hắc Cầu đã đánh nhau với vài tên lính quốc quân, còn vì một người không mấy thân thiết là anh mà trở mặt với Hoàng Tam, hắn vốn là một người trong nóng ngoài lạnh, Diệp Vinh Thu chỉ lo vì cứu mấy A Miêu A Cầu không quen biết mà hắn bất chấp tính mạng mình, chứ không lo Hắc Cầu vì sự sinh tồn của bản thân mà sát hại đồng bào Trung của họ.

Mà nếu Hắc Cầu không phải đảng viên ngầm, vậy hắn vẫn là lính quốc quân sao? Hắn đang âm thầm hoạt động cho quốc quân? Nhưng nếu đã vậy, sao ngày ấy hắn lại chìa súng vào đầu lão Quách?

Trong lòng Diệp Vinh Thu lúc này có rất nhiều nghi vấn, lúc này anh hận tiếng súng ngoài kia không chịu ngừng, anh muốn tìm một chỗ an tĩnh để ngồi xuống nói chuyện cùng Hắc Cầu, gặp lại Hắc Cầu thế này khiến anh cảm thấy rất sốt ruột, anh muốn mau chóng lấp đầy khoảng trống mấy năm họ xa nhau.

Hắc Cầu hỏi: “Sao không nói gì vậy? Mấy người đi cùng anh phải xích phi không?”

Diệp Vinh Thu gật đầu thừa nhận, lại hỏi: “Sao khi ấy cậu trốn được?”

Hắc Cầu bĩu môi: “Đẩy anh xuống sông tôi cũng nhảy sông. Tôi vốn muốn làm anh hùng, nhưng cuối cùng lại nhận ra mình sợ chết.”

Sợ chết. Hai từ này được nói ra từ miệng Hắc Cầu, Diệp Vinh Thu cảm thấy ngạc nhiên, nhưng anh cũng không thất vọng. Có ai mong người mình yêu cầm dao liếm máu? Làm anh hùng đồng nghĩa với việc phải trả một cái giá lớn, mấy năm nay Diệp Vinh Thu vẫn luôn ngày đêm khấn cầu Hắc Cầu có thể ‘bình thường’ một chút. Dù cho có phải hy sinh thì cũng nên hy sinh một cách có ý nghĩa, chết một cách không mình bạch chỉ khiến kẻ thù sung sướng còn người thân thì đau khổ mà thôi.

“Mấy năm nay cậu vẫn ở Vũ Xương sao?” Diệp Vinh Thu lại hỏi.

Hắc Cầu đáp, lời ít mà ý nhiều: “Ba năm nay.”

Diệp Vinh Thu không khỏi vui mừng. Mấy năm nay anh ở lại Ngạc Nam không đi đâu bởi vì Ngạc Nam chính là nơi mà anh và Hắc Cầu xa nhau. Trước đây Hắc Cầu từng nói với anh, nếu họ xa nhau, chỉ cần anh vẫn ở chỗ cũ đợi, nhất định hắn sẽ quay trở về tìm anh. Trước khi Hắc Cầu đẩy anh xuống sông dài, hắn từng nói một câu anh không cần đợi. Nhưng anh biết, Hắc Cầu bảo anh không cần đợi không phải vì hắn không tìm anh nữa, mà vì khi đó Hắc Cầu đã quyết tâm hy sinh, sợ anh vĩnh viễn không đợi được. Nếu Hắc Cầu không chết, nhất định hắn sẽ quay trở lại. Anh đánh cược, tuy rằng giá phải trả là rất lớn, anh đợi tròn năm năm, nhưng cuối cùng anh cũng đã thắng!

Một lát sau, tiếng súng thôi không dày đặc, nhưng Diệp Vinh Thu vẫn chưa nhẹ nhõm được. Tiếng đạn thưa dần, có hai loại khả năng, một là bọn chúng vẫn chưa tìm được người, chỉ đành phải thu binh còn khả năng còn lại, có thể đồng đội của anh đã sa lưới hoặc thậm chí tử trận, chúng không cần lục soát nữa.

Hắc Cửu tựa vào tường, không biết trong lòng đang nghĩ gì. Mặc dù hắn không nhìn Diệp Vinh Thu, nhưng hắn có thể cảm nhận được anh đang bắt an, hắn cất tiếng: “Yên tâm đi, xích phi rất giáo hoạt, nghe nói bọn chúng đào nhiều địa đạo trong thành, giặc đuổi bọn chúng cũng đâu phải mới ngày một ngày hai, nhưng vẫn thường xuyên dễ lọt. Nếu không bị bao vây thì chắc sẽ lần lượt thoát được thôi.”

Diệp Vinh Thu đi tới bên người Hắc Cửu ngồi xuống. Cảm nhận được ôn độ của Hắc Cửu khiến lòng anh dễ chịu hơn nhiều.

Lại qua một hồi, tiếng đạn rốt cuộc ngưng hẳn.

Diệp Vinh Thu khi thì nắm súng khi thì buông. Chờ năm phút sau tiếng súng không vang lên nữa, cuối cùng anh không nhịn được đứng lên: “Tôi.. Tôi muốn đi xem một chút.”

Anh muốn nhanh chóng đi tới địa điểm ước định, không biết các đồng đội của anh có may mắn thoát khỏi sự truy bắt không, nếu anh không xuất hiện, nhất định mọi người sẽ lo lắng anh đã bị sát hại.

Hắc Cửu thở dài: “Đúng là gặp anh chẳng tốt lành gì, lại phải rước cục phiền toái to đùng. Một mình anh đi quá nguy hiểm, để tôi dẫn anh ra ngoài.”

Ý của Diệp Vinh Thu chính là Hắc Cửu dẫn anh ra ngoài, vất vả lắm mới tìm được Hắc Cửu, anh cũng không muốn nhanh như vậy đã phải xa hắn. Nhưng lời Hắc Cửu nói khiến anh cảm thấy hơi khó chịu.

Lẽ nào, hắn thật sự không phải đảng viên ngầm?

Hắc Cửu đứng dậy chuẩn bị mở cửa, Diệp Vinh Thu vội vã đội mũ lên, kéo mũ sâu xuống, tránh ra ngoài người khác nhìn thấy gương mặt anh.

Hắc Cửu hỏi: “Bọn chúng biết mặt anh?”

Diệp Vinh Thu giật mình, lắc đầu. Tuy anh là đối tượng bị truy sát nhưng Hoàng Mộ vẫn luôn bảo vệ anh rất kỹ, không nhiều tên địch từng nhìn thấy anh.

Hắc Cửu lấy mũ anh xuống: “Thế việc quái gì phải sợ bọn chúng nhận ra anh? Ban ngày đội mũ, anh vẫn nghĩ mình là nhị thiếu gia được nhiều người chú ý sao?”

Diệp Vinh Thu ngẩn ra.

Hắc Cửu gấp mũ của Diệp Vinh Thu lại, cất vào lòng: “Giấu kỹ súng đi, theo tôi, tôi đưa anh tới nơi an toàn.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

CHƯƠNG 103.

Hắc Cửu cứ như vậy mà quang minh chính đại dẫn Diệp Vinh Thu ra khỏi căn nhà, đi ra ngoài đường cái. Ra tới đường, Diệp Vinh Thu không khỏi kinh hồn bạt vía. Thứ nhất là bởi anh cứ như vậy, chẳng che chắn gì mà đi lại trong chiến khu, Diệp Vinh Thu rất sợ mình sẽ gặp nguy hiểm, mà anh gặp nguy hiểm rồi thì không riêng gì anh, Hắc Cửu cũng sẽ bị liên lụy còn nguyên nhân thứ hai là do dọc đường đi đầy rẫy những thi thể và vết máu.

Những thi thể kia có giặc Nhật, còn có không ít người dân thường vô tội bị trúng đạn. Trong lòng Diệp Vinh Thu cảm thấy rất khó chịu, điều duy nhất khiến anh an tâm là anh không nhìn thấy thi thể đồng đội mình. Anh chỉ biết không ngừng khẩn cầu trong lòng, mong họ đều bình an.

Tuy rằng tiếng súng đã ngưng hẳn, nhưng vẫn chưa hết lục soát, dọc đường thi thoảng lại có chi đội Nhật chạy qua, kiểm tra những thi thể trên đường và những người dân đi ngang qua.

Thoạt nhìn Hắc Cửu rất trấn tĩnh ung dung, những người khác đều tránh nơi có Nhật mà đi, còn Hắc Cửu, hắn dẫn theo quân cộng là anh, nhưng chẳng thay đổi hướng đi, trực tiếp đi về nơi quân Nhật đang kiểm tra.

Nếu là người khác, có lẽ Diệp Vinh Thu sẽ lo lắng người ta nhân cơ hội bán đứng mình cho giặc, nhưng đi với Hắc Cửu, anh không có chút lo lắng nào, Hắc Cửu đi đâu anh theo đấy. Nếu như hỏi trên đời này có những ai không hại anh, thì ngoài cha và anh trai ra thì chỉ có Hắc Cửu.

Diệp Vinh Thu nhìn bộ dạng ung dung như đã dự liệu sẵn trong lòng của Hắc Cửu, còn tưởng chỉ cần có Hắc Cửu thì quân Nhật sẽ không kiểm tra bọn họ, không ngờ lúc đi tới trước mặt quân Nhật, vài tên lính lập tức chạy tới, hung thần ác sát mà ngăn cản bọn họ.

“Các người, làm gì vậy?” Tên lính kia nhìn Diệp Vinh Thu từ trên xuống dưới một lượt, tay cầm súng trường, bộ dạng sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào.

Diệp Vinh Thu lo lắng mà kinh hãi nhìn về phía Hắc Cầu, tim như muốn nhảy vọt ra khỏi ***g ngực! Ban nãy rối loạn, không biết trong lúc chạy trốn bọn chúng có trông thấy mặt anh hay không. Tên lính kia có vẻ cảnh giác mà quan sát anh, chẳng lẽ tên ấy đã nhận ra rồi?! Làm sao bây giờ, anh với Hắc Cầu chỉ có hai người, mà bọn chúng thì là cả một đội quân nghiêm chỉnh, cho dù Hắc Cầu có là phần tử Nhật nguy đi chăng nữa, chỉ sợ cũng không thể bao che cho thành phần cộng sản là anh thoát thân được!

Có lẽ bởi nhìn thấu sự căng thẳng của Diệp Vinh Thu, thái độ tên lính kia càng thêm gay gắt: “Mày, mày là ai?!”

Diệp Vinh Thu kinh hãi lui về phía sau một bước, do dự không biết có nên lấy súng ra không.

Tên lính kia thấy Diệp Vinh Thu im lặng không nói, giọng quát lên toan đập Diệp Vinh Thu!

Diệp Vinh Thu hoảng sợ muốn né tránh thì trông thấy Hắc Cầu nhanh chóng ra tay, chặn bóng súng kia lại. Tên lính kia ngẩn người, đang muốn trút giận lên đầu Hắc Cầu, Hắc Cầu kịp thời cất tiếng, nói vài câu tiếng Nhật.

Tên lính kia nghe thấy hắn nói tiếng Nhật, không khỏi ngẩn người, thái độ không còn cứng rắn và hoài nghi như trước mà quan sát Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu. Hắn vươn tay ra, dùng tiếng Nhật hỏi Hắc Cầu: “Chứng minh nhân dân của mày đâu?”

Hắc Cầu không chút hoang mang mà lấy trong tay áo ra một thẻ chứng minh, Diệp Vinh Thu đứng bên cạnh cũng nhìn sang. Quân Nhật phát cho thuận dân chứng minh nhân dân, thường làm bằng mảnh gỗ màu vàng, nhưng chứng minh kia của Hắc Cầu lại có màu đỏ. Tên lính sững sờ, vội nhận lấy thẻ chứng minh của Hắc Cầu nhìn một chút, sau đó hắn gác súng lên vai, biểu tình hung ác lập tức bị vẻ mặt cười cười thay thế, hắn trả lại thẻ chứng minh cho Hắc Cầu, sau đó thân thiết vỗ vai, hướng Hắc Cầu giờ ngôn cái.

Mặc dù Diệp Vinh Thu biết thân phận bây giờ của Hắc Cầu là thủ lĩnh Nhật nguy, nhưng trông thấy Hắc Cầu và đám quân xâm lược kia thân thiết như vậy, trong lòng anh vẫn cảm thấy rất khó chịu. Anh mong Hắc Cầu có thể gạt cánh tay chán ghét kia ra, nhưng Hắc Cầu không làm như vậy, trái lại còn ôm vai tên lính kia.

Hắc Cầu chỉ chỉ về phía Diệp Vinh Thu, dùng tiếng Nhật giải thích mấy câu với tên lính kia, tên lính kia gật đầu, ngay cả chứng minh nhân dân của Diệp Vinh Thu cũng không nhìn, xoay người phát tay, ý bảo đám lính kia thả cho họ đi.

Hắc Cầu nháy mắt ra dấu với Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu liền nghe lời đi theo hắn.

Đi được vài bước, Diệp Vinh Thu lấy hết dũng khí quay đầu lại nhìn thoáng qua. Tên lính Nhật kia mới vừa rồi còn xưng huynh gọi đệ với Hắc Cầu cũng đang nhìn bọn họ, khóe môi nhếch lên nở nụ cười giễu cợt, ánh mắt rõ ràng là khinh thường. Không ngờ Diệp Vinh Thu cũng quay đầu lại, hắn ta sững sờ, quay mặt sang chỗ khác.

Diệp Vinh Thu nhú mày, quay đầu lại.

Đi được một đoạn, Diệp Vinh Thu nói: “Cái tên lính kia không thực sự thích cậu?”

Hắc Cầu quay đầu nhìn anh, buồn cười hỏi: “Anh muốn tên ấy thích tôi sao?”

Diệp Vinh Thu lúng túng, nói: “Tên ấy khinh thường cậu.” Anh cũng tự cảm thấy lời mình nói có chút ấu trĩ, giống như đứa nhỏ đang mách tội với giáo viên vậy. Nhưng anh thực sự ghét Hắc Cầu thân cận với giặc Nhật. Anh sợ Hắc Cầu động lòng trắc ẩn không đứng chỗ.

Hắc Cầu lại có vẻ rất bình tĩnh, đối với lời Diệp Vinh Thu vừa nói kia hắn chẳng ngạc nhiên gì: “Ồ thời buổi loạn lạc này, chỉ sống thôi đã khó rồi, còn muốn sống tốt nữa thì quá tham lam. Người khác nghĩ gì, tôi mặc kệ, tôi có thể sống là đủ rồi.”

Diệp Vinh Thu hơi ngây ra.

Lại đi được một đoạn, Diệp Vinh Thu lại cất tiếng lần nữa: “Tôi còn tưởng đám giặc kia ai cũng biết cậu.” Thái độ ung dung không chút sợ hãi của Hắc Cầu khiến Diệp Vinh Thu cứ tưởng đám lính ban nãy giống tên lính lục soát nhà, vừa thấy Hắc Cầu sẽ cho hắn đi qua, không ngờ chúng cũng kiểm tra chứng minh của Hắc Cầu như thường, sau đó mới để cho hắn đi.

Hắc Cầu cười cười: “Nhị thiếu gia à, làm Hán gian cũng phải biết khiêm tốn một chút, nếu ai cũng biết anh, vậy ra cửa bị người ta bịt kín cho vào bao tải đập chết thì làm sao bây giờ? Biết những quan quân Nhật là đủ rồi, biết nhiều đám lính kia, trái lại chỉ tổ gây phiền toái.”

Diệp Vinh Thu hiếu kỳ hỏi: “Thế sao cậu nói như vậy?” Anh còn tưởng Hắc Cầu sẽ lại giống như hồi hắn theo chân Hoàng Tam gia, giả bộ hung hăng bậm trợn để đổi lấy sự tin nhiệm của giặc Nhật. Nếu như vậy có lẽ người người đều biết tên hắn. Nhưng các đồng đội của anh cũng nói qua, không nhiều người gặp được Yamadera Kou, người này ranh như hồ ly.

Hắc Cầu nói: “Tôi chỉ âm thầm làm chuyện xấu, kiểu như bắt đám xích phi như thế nào thôi.”

Diệp Vinh Thu sững sờ. Đột nhiên anh nhớ tới một chuyện, hình như trước đây anh từng nghe người ta nói qua, trong thành có một tên Hán gian lớn, hại rất nhiều đồng chí của bọn họ, còn bán đảng viên cộng sản của họ cho giặc Nhật để đổi lấy lương cầu. Chỉ là khi đấy anh còn chưa biết Yamadera Kou và Hắc Cầu có liên hệ với nhau, anh chỉ biết đó là một tên Hán gian vô cùng đáng ghét, hình như còn có cả một đội dân binh tự phát lên kế hoạch ám sát tên ấy, nhưng tất cả kết thúc trong thất bại.

Diệp Vinh Thu đột ngột dừng bước.

Hắc Cầu đi được vài bước, không thấy Diệp Vinh Thu lên đây, không khỏi khó hiểu quay đầu lại: “Anh làm sao vậy?”

Diệp Vinh Thu chỉ nhìn hắc Cầu đắm đắm.

Sai, có điều gì đó không đúng lắm!

Trời biết anh đã tưởng tượng biết bao nhiêu lần trong mơ cảnh gặp lại Hắc Cầu, nhưng hôm nay khi gặp lại hắc Cầu, tất thấy huyền ảo của anh vỡ tan. Không những anh không cảm nhận được sự cảm động khi gặp lại nhau sau nhiều năm xa cách, mà Hắc Cầu còn liên tiếp nói những điều khiến anh cảm thấy khó chịu, thật giống như.. họ quay trở lại thời điểm anh và Hắc Cầu mới biết nhau.

Lời Hắc Cầu vừa nói kia, đã xảy ra chuyện gì vậy? Anh cứ ngỡ rằng Hắc Cầu chỉ đang trêu đùa mình thôi, nhưng trong trí nhớ quả thật anh từng nghe người ta nói qua chuyện Yamadera Kou mưu hại người, chẳng lẽ trong thành này có vài người tên Yamadera Kou sao?

Hắc Cầu nhìn bốn phía xung quanh, nói: “Ở đây an toàn, anh trà trộn vào thành được, chắc phải có chứng minh thân phận nhỉ? Nếu gặp giặc thì lấy chứng minh của anh ra, đừng hoảng hốt, cũng đừng lời sủng ra, không có việc gì thì bọn chúng sẽ không làm hại anh đâu. Đưa anh tới đây thôi, tôi đi đây.”

Diệp Vinh Thu nhíu mày: “Cậu không đi cùng tôi sao?”

Hắc Cầu buồn cười: “Đi cùng anh? Đi tới đâu? Tôi ỏ xích phí hả? Anh không sợ để tôi biết hang ổ của bọn anh nhưng tôi sợ đi vào được nhưng không đi ra được!”

Diệp Vinh Thu ngẩn ra, trên mặt lộ biểu tình bi thương. Hắc Cầu lo anh sẽ hại hắc Cầu sao? Từng câu từng lời Hắc Cầu nói như có kim bên trong, chọc anh đến nhói đau đến khó chịu!

Hắc Cầu khoát tay áo, tựa như không có chút lưu luyến nào, xoay người rời đi.

“Độc Thoại!” Đột nhiên Diệp Vinh Thu hét lớn phía sau lưng Hắc Cầu.

Hắc Cầu vội quay đầu lại.

Con người trong trạng thái chưa chuẩn bị khi nghe thấy người khác gọi tên mình sẽ phản xạ theo bản năng. Diệp Vinh Thu từng thấy vài đồng chí của mình dùng chiêu này để thử đặc vụ quốc dân đảng. Thấy Hắc Cầu xoay người, hai mắt anh sáng lên, khóe miệng không khỏi cong lên.

Nhưng một giây tiếp theo, nét mặt khiếp sợ và lời nói của Hắc Cầu khiến tim anh rớt xuống đáy vực: “Sao? Cái tên gốc nhà anh chính là Độc Thoại?!

Thủ lĩnh đám xích phi kia sao?!

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

CHƯƠNG 104.

Diệp Vinh Thu nhìn Hắc Cầu, nhất thời không thể nói nên lời.

Tuy rằng anh không có bất cứ bằng chứng nào, thế nhưng trước khi gặp Hắc Cầu, anh thực sự cho rằng Hắc Cầu chính là Độc Thoại, càng nghĩ lại càng tin tưởng. Nhưng hơn một giờ ngắn ngủi gặp lại Hắc Cầu này, lại khiến anh dần hoài nghi suy đoán của mình.

Anh thừa nhận là mình đã suy nghĩ nhiều, trong mắt anh Hắc Cầu là một đại anh hùng, bất kể chuyện tốt gì anh cũng đều có thói quen dán hết lên đầu Hắc Cầu, thậm chí có đôi khi anh còn ảo tưởng, chỉ một ngày đêm, chỉ dựa vào một mình Hắc Cầu thôi thì hắc Cầu cũng có thể đuổi giặc Nhật ra khỏi Trung Quốc. Nhưng Hắc Cầu cũng chỉ là một người trần mắt thịt, thực chất cũng không lợi hại như Diệp Vinh Thu tưởng tượng.

Nếu Hắc Cầu không là Độc Thoại, vậy thì hắc Cầu là ai?

Diệp Vinh Thu tin chắc rằng nhất định Hắc Cầu còn có thân phận riêng, anh không tin hắc Cầu sẽ làm Hán gian.

Hắc Cầu bất khả tư nghị nhìn Diệp Vinh Thu từ trên xuống dưới một lượt: “Anh thực sự là Độc Thoại?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không phải.. Tôi nghĩ.. cậu là như vậy.”

Hắc Cửu ngẩn người, buồn cười hỏi: “Tôi? Anh quá coi trọng tôi rồi. Sao tôi có thể là xích phi cơ chứ?!”

Diệp Vinh Thu tắt tiếng lần thứ hai.

Hắc Cửu lăm lét nhìn trái phải, khoát tay một cái, nói: “Anh đi mau đi, đi tìm đồng đội của anh ấy, tôi còn có việc phải làm.”

Diệp Vinh Thu tiến lên trước kéo cánh tay hắn: “Cậu ở đâu?”

Hắc Cửu thờ ơ nói: “Không có nơi ở cố định, sợ một ngày đang ngủ bị người Trung giết.”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Vậy tôi biết tìm cậu kiểu gì đây?”

Thoạt nhìn Hắc Cửu không có chút hứng thú gì với việc gặp lại: “Anh tìm tôi làm cái gì? Nếu có quan hệ với đám xích phi bọn anh, hoàng quân sẽ không tha cho tôi, tôi không muốn đang yên đang lành bị bắt đi tra tấn bức cung.”

Diệp Vinh Thu hít sâu một hơi, nói: “Vậy nếu như tôi gặp nguy hiểm, muốn tìm cậu thì sao bây giờ?”

Hắc Cửu giật mình, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra vẻ do dự.

Tuy chỉ một chút thôi, nhưng Diệp Vinh Thu cũng cảm thấy an ủi phần nào.

Tiếp rằng một lát sau, Hắc Cửu vẫn không nhin được mà rút tay của mình ra khỏi tay Diệp Vinh Thu: “Anh nên cẩn thận một chút, nếu như anh rơi vào tay Nhật hoặc quốc quân, tôi có muốn cứu anh cũng chẳng được. Tôi đi đây!”

Hắc Cửu nói đi là đi, không có chút lưu luyến nào. Diệp Vinh Thu không muốn để hắn đi như vậy, nhưng đồng đội vẫn đang chờ anh, cứ kéo dài thời gian thế này, nhờ mọi người lo anh gặp nguy hiểm mà nghĩ cách đi cứu viện thì không hay. Anh còn đang do dự không biết phải làm sao thì Hắc Cửu đã đi đến đầu đường, đoạn rẽ ngang, thoáng chốc đã không còn thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

Diệp Vinh Thu không còn cách nào khác, đành phải đi tới nơi mọi người hẹn gặp.

Đi tới căn nhà dân kia, Diệp Vinh Thu gõ cửa theo ám hiệu họ ước định trước khi đi, một lát sau, cửa được mở ra, người mở cửa chính là Đường Trường Thiên. Nhìn thấy Diệp Vinh Thu, anh ta vội vã kéo anh vào trong sân đóng cửa lại: “Mau, mau vào đi.”

Diệp Vinh Thu vừa đi vào trong nhà vừa hỏi: “Mọi người đã về hết chưa?”

Đường Trường Thiên nhú mày, nặng nề thở dài: “Aiiii!”

Tiếng thở dài này của anh ta khiến tâm Diệp Vinh Thu nhói lên.

Diệp Vinh Thu theo Đường Trường Thiên vào trong phòng, trong phòng ngoài anh và Đường Trường Thiên ra thì chỉ có ba người, Chu Thư Quyên đã trở về, ngoài ra còn có hai cậu lính của Khuru Tiến Bộ, trong đó có một người bị thương ở đùi, vết thương không ngừng chảy máu, Chu Thư Quyên ngồi xổm xử lý vết thương cho cậu ta.

Không thấy bóng dáng Khuru Tiến Bộ và Tiểu Triệu đâu.

Đường Trường Thiên nói: “Hy sinh hai đồng chí, họ trúng đạn gác Nhật, ngay cả cơ hội nhật xác họ cũng không có. Không phải tiểu đội trưởng Khuru và Tiểu Triệu theo anh sao? Họ đâu rồi?”

Diệp Vinh Thu nhú mày: “..Bọn tôi tản ra.”

Bầu không khí trong phòng chợt trở nên nặng nề, mọi người không nói gì hồi lâu, một lát sau, Chu Thư Quyên nói: “Có lẽ họ đang tìm nơi ẩn nấp rồi, tạm thời không tiện lộ diện.”

Diệp Vinh Thu ngồi xuống ghế: “Mong là như vậy.”

Giờ còn chưa ra khỏi thành mà họ đã hy sinh hai người, Tiểu Triệu và Khuru Tiến Bộ sống chết ra sao còn chưa biết. Hơn nữa xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ quân Nhật sẽ tăng cường thủ thành, xem ra họ khó có thể rời thành ngay. Không ai biết bước tiếp theo của nhiệm vụ nên làm gì, chỉ đành phải ngồi tại chỗ đợi, còn đợi tin tức của Tiểu Triệu và Khuru Tiến Bộ.

Tình huống vừa rồi có bao nhiêu thảm liệt, Diệp Vinh Thu trốn trong căn nhà cũ không thể tận mắt thấy, nhưng nghe tiếng súng ở bên ngoài thôi anh cũng đủ biết đám Chu Thư Quyên đã phải trải qua màn truy đuổi kinh tâm động phách tới cỡ nào.

Diệp Vinh Thu đi tới bên người cậu lính bị thương, chỉ thấy huyết nhục đỏ một mảng, thậm chí anh còn không thấy rõ vết thương ở đâu. Người này tên Lý Thất Bát, mới mười sáu tuổi, vẫn còn rất trẻ con. Cậu nước mắt lưng tròng, khuôn mặt nhỏ nhắn tội nghiệp ngẩng lên nhìn Diệp Vinh Thu: “Chính ủy, em xin lỗi.”

Diệp Vinh Thu ngăn người: “Sao lại xin lỗi?”

Lý Thất Bát buồn bã: “Tại em không khống chế được tên lính kia, làm hấn ta nổ súng, gọi nhiều người tới như vậy. Em đã hại chết Sừ Đầu và Tiểu Tam.”

Sừ Đầu và Tiểu Tam là nhũ danh của hai cậu lính tử trận.

Đường Trường Thiên lại thở dài: “Tôi đã khuyên cậu ấy rồi, không phải lỗi của cậu.”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Không ai có lỗi cả, cậu đừng tự trách mình. Muốn trách thì hãy trách giặc đáng giận, chờ cậu đường thương xong rồi, chúng ta sẽ đi báo thù cho Sừ Đầu và Tiểu Tam.”

Đường Trường Thiên khuyên bảo Lý Thất Bát không có tác dụng, nhưng Diệp Vinh Thu là chính ủy, Lý Thất Bát rất nghe lời anh. Lý Thất Bát trịnh trọng gật đầu, lau khô nước mắt.

Chuyện ngày hôm nay, đúng là không thể trách bất cứ ai, nếu phải trách thì Diệp Vinh Thu cũng có một phần trách nhiệm. Ba tên giặc Nhật kia ra tay với Chu Thư Quyên, bọn họ không thể không cứu, nhưng nếu không phải Diệp Vinh Thu xung động đẩy tên giặc kia ra, có lẽ họ còn có cách giải quyết tốt hơn. Lúc đó Đường Trường Thiên đã len lén lôi con dao từ tay áo ra, bọn họ có thể giả vờ sợ sệt mà rút lui, sau đó nhân cơ hội đánh lên đám giặc ấy, như vậy có thể tránh khỏi xung đột chính diện, giặc cũng không có cơ hội nổ súng. Lúc đó Lý Thất Bát đấu với tên giặc kia, bởi phải giữ cái miệng gào to của tên ấy nên tên ấy đã tranh thủ cơ hội nổ súng, nhưng dưới tình huống đó, đổi lại là người khác chưa chắc đã tốt hơn.

Sự việc tới mức này, giờ không phải lúc để tự trách, nghĩ bước tiếp theo nên làm gì mới là quan trọng.

Diệp Vinh Thu hỏi Chu Thư Quyên: “Vết thương của cậu ấy thế nào?”

Chu Thư Quyên đang cầm máu xung quanh vết thương, nghe Diệp Vinh Thu hỏi thì gật đầu: “May là lực xuyên thấu súng của bọn chúng mạnh, đạn bay xuyên qua chân, nhưng không gây tổn thương tới khớp xương, chân vẫn giữ lại được.”

Nghe xong lời này, cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng thấy được một chút vui mừng.

Chu Thư Quyên trị liệu cho cậu lính, Đường Trường Thiên thì ngồi nghỉ cách, còn Diệp Vinh Thu, bởi anh vẫn chưa quen thuộc với địa hình nơi này cho nên không thể làm gì được, đành vào trong một căn phòng trống ngồi ngáy ra.

Ngày hôm nay anh đã trải qua rất nhiều chuyện, tất cả đều gay go hòng bết. Mà phân nửa trong số đó là Hắc Cầu mang tới cho anh!

Lúc anh nhận ra người cứu mạng kéo mình vào trong nhà là Hắc Cầu, một khắc ấy, ngoài kinh ngạc mừng rỡ ra, anh còn cảm thấy tảng đá đè nặng lòng mình bấy lâu nay đã rơi xuống đất. Lại một lần nữa Hắc Cầu cứu anh trong lúc nguy nan. Thậm chí anh còn nghĩ, chỉ cần gặp được Hắc Cầu, tất thảy mọi vấn đề đều không còn nữa, nhất định Hắc Cầu sẽ có biện pháp giải quyết. Chiến tranh ư, nhiệm vụ ư, Hắc Cầu sẽ giúp anh giải quyết hết tất thảy.

Nhưng mà, một giờ gặp hấn ấy, trước đó Diệp Vinh Thu mong đợi bao nhiêu thì nay lại thất vọng bấy nhiêu.

Tại sao Hắc Cầu lại nói với anh những lời này? Nhất định đều là giả, đều là dối trá, thế nhưng sao Hắc Cầu không nói thật với anh, không cho anh thấy rõ sự thật? Hắc Cầu không tin anh sao? Thậm chí ngay cả anh mà hấn cũng không tin tưởng sao?

Thậm chí khi anh nói nhờ mình gặp nguy hiểm muốn tìm Hắc Cầu giúp đỡ, tuy hấn chần chừ nhưng vẫn từ chối anh. Nếu quả thật hấn nghĩ anh phiền toái, vậy sao còn cứu anh?!

Càng khiến anh khó chịu hơn là, lần này gặp lại sau nhiều năm xa cách, người kích động, vui sướng, thương tâm, dường như chỉ có một mình anh mà thôi, còn Hắc Cầu đứng ngoài nhìn anh ca diễn như một khán giả! Lúc rời đi, thậm chí Hắc Cầu không có chút lưu luyến không nỡ nào!

Năm năm! Tròn năm năm! Năm năm này anh chờ đợi trong lo lắng, ăn không ngon ngủ không yên, rốt cuộc năm năm ấy không có nghĩa lý gì với Hắc Cầu sao?!

Một lát sau, Đường Trường Thiên vén màn đi vào: “Anh vẫn ổn chứ?!”

Diệp Vinh Thu lau mặt: “Tôi không sao.”

Đường Trường Thiên hỏi: “Anh và tiểu đội trưởng Khuru tản ra ở đâu? Nếu như tới đến họ vẫn chưa trở lại, tôi định ra ngoài tìm một chút, có lẽ họ cần giúp đỡ.”

Diệp Vinh Thu lo lắng không biết nên nói thế nào. Đường Vũ Xương anh không nhận ra, nơi anh và Khuru Tiến Bộ Tiểu Triệu xa nhau là nơi nào, anh không biết. Sau đó Hắc Cầu dẫn anh tới nơi anh biết để tự anh quay về, bởi lúc đi anh vẫn không yên lòng, cho nên không để ý đường đi thế nào.

Đường Trường Thiên quan sát vẻ mặt anh: “Anh không nhớ rõ?”

Diệp Vinh Thu lúng túng gật đầu.

Đường Trường Thiên không nói gì, chỉ để lại một câu “Anh nghỉ ngơi cho tốt” rồi xoay người đi.

Cũng may mà đêm hôm đó Khuru Tiến Bộ và Tiểu Triệu quay trở về.

Nghe thấy tiếng gõ cửa ám hiệu, Đường Trường Thiên lập tức đi ra mở cửa, những người khác trốn trong phòng đợi, thấy Khuru Tiến Bộ và Tiểu Triệu đi vào thì đều thở phào nhẹ nhõm.

Khuru Tiến Bộ bị thương.

Tuy rằng họ thoát khỏi sự truy đuổi của Nhật nhưng Khuru Tiến Bộ bị một viên đạn bắn trúng phần eo. Lúc ban ngày, bởi trong thành còn quân Nhật tuần tra, Khuru Tiến Bộ sợ vết máu làm lộ hành tung của mình, cho nên cùng Tiểu Triệu trốn trong kho hàng né cả ngày.

Mọi người đi ra, thấy quần áo Khuru Tiến Bộ nhuốm máu thì sững sốt. Đường Trường Thiên cảm nên nhìn xuống đất, Khuru Tiến Bộ suy yếu nói: “Yên tâm đi, lúc quay về tôi rất cẩn thận, không để máu rơi xuống đất.”

Chu Thư Quyên đỡ lấy Khuru Tiến Bộ, mắng: “Yên tâm cái gì chứ, máu anh khô hết rồi kia!”

Khuru Tiến Bộ được người khác đỡ lấy, Tiểu Triệu vốn vẫn luôn dìu Khuru Tiến Bộ lập tức nước mắt ứa ra ôm lấy Diệp Vinh Thu, nức nở nói: “Chính ư! Em lo cho anh chết đi được! May là anh không có việc gì!”

Diệp Vinh Thu vỗ vỗ lưng cậu trấn an: “Không sao rồi, không sao rồi.”

“A!” Chợt nghe thấy Chu Thư Quyên hét lên một tiếng, Tiểu Triệu quay đầu lại, thấy Khuru Tiến Bộ nặng nề ngã xuống đất. Anh dựa vào ý chí mà gắng gượng tới bây giờ, cuối cùng cũng lịm đi.

Mọi người lập tức đỡ Khuru Tiến Bộ lên giường, Chu Thư Quyên vội hỏi Tiểu Triệu: “Đạn đâu?”

Tiểu Triệu ngẩn ra: “Đạn gì cơ?”

Chu Thư Quyên chỉ vào vết thương của Khuru Tiến Bộ: “Đạn bắn trúng anh ấy!”

Giờ Tiểu Triệu mới hiểu ra: “... Vẫn còn trong người anh ấy.”

Chu Thư Quyên vội vã cởi áo Khuru Tiến Bộ: “Tôi phải làm phẫu thuật, lập tức gấp đạn ra khỏi người anh ấy! Trường Thiên, anh đi đun nước nóng, anh Mậu Thực,” Cô lấy một con dao ra đưa cho Diệp Vinh Thu, “Dùng lửa tiêu độc, sau đó đưa cho em!”

Mọi người không có chút dị nghị gì, lập tức làm theo chỉ thị của Chu Thư Quyên.

Về phần câu hỏi quan trọng nhưng hơi ngu xuẩn, không ai hỏi —— Họ đang ở điều kiện gì, trong lòng mỗi người đều tự biết rõ, chắc chắn không có thuốc, còn phẫu thuật thì phải dựa vào hai tay của Chu Thư Quyên.

Chu Thư Quyên từng học y ở trường đại học, về phần kinh nghiệm lâm sàng, cũng không phải là cô không thiếu. Nhưng mấy năm này ở chiến khu, cô đã chữa thương cho không ít người bệnh, hơn cả lý thuyết và kinh nghiệm, cái cần nhất là dũng khí và sự quyết đoán. Về điểm này, giống như tên giả của cô vậy, cô kiên cường mạnh mẽ như một người đàn ông, thậm chí còn hơn rất nhiều người đàn ông chân chính.

Những gì giúp được họ đã giúp cả rồi, chuyện phẫu thuật này không ai xen tay vào được, chỉ có thể chờ Chu Thư Quyên thông báo kết quả cho bọn họ.

Diệp Vinh Thu sợ căn phòng tanh mùi máu càng khiến lòng thêm buồn bực, anh không đứng bên cạnh xem mà ra ngoài sân ngồi ngẩn người.

Một lát sau, Đường Trường Thiên cũng ra ngoài theo, đi tới bên cạnh anh ngồi xuống.

“Chỉ sợ các anh phải nán lại thành lâu hơn.” Đường Trường Thiên nói: “Quốc quân định mười ngày sau sẽ cho vận chuyển pháo, nhưng giờ quân Nhật tăng cường phòng thủ, có lẽ bọn chúng cũng phải hoãn lại ít lâu, anh không cần lo sẽ lỡ nhiệm vụ.”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Đúng như ý tôi.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

CHƯƠNG 105.

Một vài ngày sau, Đường Trường Thiên và Chu Thư Quyên không cho phép Diệp Vinh Thu ra ngoài, để anh ở dưới hầm chăm sóc Khuru Tiến Bộ.

Xảy ra chuyện như vậy, lính trong thành tăng cường phòng tuyến lên, trong lúc chạy thoát khó tránh khỏi có người nhìn thấy Diệp Vinh Thu, để đảm bảo Diệp Vinh Thu an toàn, họ chỉ có thể giấu Diệp Vinh Thu đi. Nhưng nếu không ai ra khỏi nhà là điều không thể, lương thực trong nhà đã sắp hết, huống hồ trong nhà còn người bị trúng đạn, gì thì gì cũng cần có người ra khỏi nhà mua đồ, họ còn phải nghĩ biện pháp liên lạc với các đảng viên ngấm trong thành, báo cáo tình huống và tìm cách ra khỏi thành.

Bởi vậy nên sáng sớm hôm nay, Chu Thư Quyên giúp Đường Trường Thiên cắt tóc, còn giúp anh ta biến tấu trang phục một chút, sau đó Đường Trường Thiên ra ngoài.

Sau khi phẫu thuật gấp đạn xong, Khuru Tiến Bộ hôn mê suốt hai ngày trời. Anh mất quá nhiều máu, cũng may mà nơi này của Chu Thư Quyên có các trang thiết bị y tế đơn giản, mà Diệp Vinh Thu cũng cùng nhóm máu với Khuru Tiến Bộ. Tuy rằng không đủ điều kiện vệ sinh, chai truyền máu vốn là chai rượu được làm sạch qua, nhưng họ vẫn liều một phen(), để Chu Thư Quyên tiến hành truyền máu cho Khuru Tiến Bộ. Diệp Vinh Thu rút 600cc máu một lúc cho Khuru Tiến Bộ, cũng may mà Khuru Tiến Bộ mạng lớn, cố gắng chống chọi, giờ anh đã có thể tự mình gấp đồ ăn. ((Nguyên văn ‘từ mã đương hoạt mã y’)

Đường Trường Thiên ra ngoài, Chu Thư Quyên thì gửi điện báo cho đảng viên ở ngoài thành, Diệp Vinh Thu ở dưới hầm nói chuyện phiếm cùng Khuru Tiến Bộ.

Khuru Tiến Bộ uống cháo loãng xong, bắt đầu hỏi Diệp Vinh Thu chuyện đã xảy ra.

“Hôm đó anh quay về bằng cách nào vậy?” Khuru Tiến Bộ hỏi Diệp Vinh Thu. “Tôi với Tiểu Triệu nhảy tường xong, không thấy bóng dáng anh đâu. Cái đường kia anh chưa đi bao giờ, tôi với Tiểu Triệu lo anh sẽ bị lạc đường, sau đó lúc trời tối bọn tôi lại tìm một vòng, không thấy anh, không thể làm gì hơn là đành phải quay về.”

Diệp Vinh Thu trầm mặc trong chốc lát, giấu chuyện mình đã gặp Hắc Cầu: “Tôi nhảy qua tường xong, lập tức có gác đuổi tới. Bởi phải trốn gác nên tôi không để đứng đó đợi hai người, nhanh chóng tìm nơi trốn. Đợi chúng truy bắt xong, tôi hỏi dân chúng tự tìm đường đi về.”

Khuru Tiến Bộ gật đầu: “Vậy là tốt rồi. Tôi biết anh muốn tìm bạn mình, nhưng giờ gặp tình huống này, tôi khuyên anh nên từ bỏ ý định đi. Chờ vụ này lắng xuống, chúng ta lập tức ra khỏi thành.”

Diệp Vinh Thu cười khò: “Tôi biết.”

Một lát sau, Diệp Vinh Thu đứng dậy: “Tôi ra sân hít thở không khí.”

Diệp Vinh Thu lên mặt đất, đám Tiểu Triệu đang ở trong phòng ngủ trưa, anh rón rén đi vòng qua bọn họ, đi ra sân ngồi, nhìn cửa lớn đến đờ ra. Thật ra anh rất muốn ra ngoài một chút, ngày đó lúc bỏ chạy anh có đội mũ, quần Nhật không thể trông rõ tướng mạo anh, huống hồ Vũ Xương lớn như vậy, không lo đụng phải tên lính đã gặp mình, mà anh cũng có thể thay đổi trang phục giống như Đường Trường Thiên. Mấy năm nay chuyện gì anh cũng đã trải qua, đã không còn là nhị thiếu gia chỉ biết nấp sau lưng để người ta bảo vệ. Nếu như nơi này là Trùng Khánh, chắc chắn anh sẽ lén chạy ra ngoài, chỉ tiếc nơi đây là Vũ Xương, anh có đi ra ngoài thì cũng không biết đi đâu tìm Hắc Cầu, vạn nhất không tìm được đường về thì sẽ gây chuyện lớn.

Một lát sau, Chu Thư Quyên cũng đi ra.

Diệp Vinh Thu hỏi cô: “Gửi điện báo xong rồi?”

Chu Thư Quyên nói: “Xong rồi. Anh sao vậy, sắc mặt có vẻ không tốt lắm. Dưới hầm ngột ngạt quá sao?”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Đúng vậy.”

Chu Thư Quyên nói: “Mấy hôm trước anh truyền nhiều máu cho tiểu đội trưởng Khuru như vậy, anh nên vào trong ngủ thêm một lúc đi.”

Diệp Vinh Thu nói: “Không ngủ được.”

Chu Thư Quyên ngồi xuống bên cạnh anh.

Một lát sau, Diệp Vinh Thu hỏi: “Mấy năm này em ở Vũ Xương, có biết Yamadera Kou không?”

Chu Thư Quyên sùng sốt, nói: “Có. Tên ấy rất ranh mãnh, bọn em từng thử tiến hành ám sát hắn, nhưng hắn hay tin nên đã trốn thoát.”

“Rò rỉ tin tức sao?” Diệp Vinh Thu nhìn cô: “Trong đảng có kẻ phản bội sao?”

Chu Thư Quyên lại ngẩn ra, nhũn mày nói: “Nói chung tên ấy rất giao hoạt.”

Diệp Vinh Thu hỏi cô: “Em biết Hắc Cầu không?”

Chu Thư Quyên suy nghĩ một chút, hỏi: “Anh nói người bạn kia của anh sao? Cái người ngày ấy đến Vũ Hán cùng anh tìm nhà em?”

Diệp Vinh Thu gật đầu. Thật ra anh không biết Chu Thư Quyên đã từng gặp Hắc Cầu hay chưa, Hắc Cầu đưa anh tới Chu gia, đêm hôm ấy bỏ đi ngay, cũng không cùng nhau ăn cơm.

Chu Thư Quyên nói: “Em nghe anh trai em nói qua, hình như hôm ấy anh ta cũng ở nhà em, nhưng mà anh ta bỏ đi sớm quá, em không gặp mặt.”

Diệp Vinh Thu lại hỏi: “Vậy em đã từng gặp mặt Yamadera Kou chưa?”

Chu Thư Quyên nghi ngờ quan sát Diệp Vinh Thu: “Sao vậy? Anh đang nghi ngờ chuyện gì sao?”

Diệp Vinh Thu do dự một chút, vẫn là lắc đầu, không nói thật.

Chu Thư Quyên nói: “Em nghe anh trai kể người bạn kia của anh là một người rất tốt, mặc dù đáng vẻ có chút lưu manh, nhưng tâm địa hiền lành. Lần này trước khi anh tới Vũ Xương, em nghe cấp trên nói qua, anh muốn tìm Yamadera Kou và Độc Thoại. Em không biết hai người họ có quan hệ gì, dựa vào hiểu biết của anh về Hắc Cầu, anh nghi ngờ người ấy là Hán gian sao?”

“Không đâu!” Diệp Vinh Thu vội vã phủ nhận. Anh cũng ý thức được mình thất thố, nén giọng xuống, vẻ mặt ngượng ngùng rồi lại trở nên nghiêm túc, “Cậu ấy sẽ không như vậy đâu. Dù cho, dù cho anh có làm Hán gian đi chăng nữa, cậu ấy cũng sẽ không làm!”

“Sao anh lại nói như vậy.” Chu Thư Quyên buồn cười, “Để người khác nghe thấy, người ta lại hoài nghi lòng trung thành của anh bây giờ.” Ngừng một chút, lại nói, “Anh tin bạn anh thì được rồi. Nhưng mà dù có thế nào đi chăng nữa, em cũng mong anh lấy đại cục làm trọng, cho dù một ngày anh phát hiện người thân, bạn bè của mình làm kẻ phản bội, anh cũng không được dao động. Chỉ khi nào cách mạng thắng lợi, Trung Quốc mới có hi vọng.”

Diệp Vinh Thu nghiêm túc nói: “Anh biết.”

Mấy năm này sống trong chiến loạn, anh biết yếu đuối thỏa hiệp thoái nhượng không có ích lợi gì, chỉ có cách cầm súng lên đánh đuổi Nhật, người Trung mới có thể sống lại những tháng ngày đã từng.

Diệp Vinh Thu nhìn quanh, nhỏ giọng hỏi: “Vậy em làm đảng viên ngầm nhiều năm như vậy, em có biết Độc Thoại không?”

Chu Thư Quyên nói cô biết Diệp Vinh Thu muốn tìm Độc Thoại và Yamadera Kou, nhưng ban nãy cô chỉ hỏi Diệp Vinh Thu có hoài nghi bạn mình là Hán gian hay không chứ không hỏi anh và Độc Thoại có quan hệ gì. Dựa vào thái độ của Đường Trường Thiên với Chu Thư Quyên, có lẽ chức vụ của cô so ra còn cao hơn anh nhiều. Ở trong thành Vũ Xương này, đảng viên ngầm chỉ có vài người, tầng lớp cũng không quá phức tạp, có lẽ Chu Thư Quyên đã trực tiếp tiếp xúc với Độc Thoại rồi! Ít nhất cô ấy cũng biết Độc Thoại là ai! Tuy rằng Hắc Cầu cứ hơi tí là lại kêu ‘xích phi’, nhưng Diệp Vinh Thu biết Hắc Cầu rất hay ra vẻ, anh vẫn chưa hoàn toàn hết hy vọng.

Chu Thư Quyên trầm mặc.

Qua sự trầm mặc của Chu Thư Quyên, Diệp Vinh Thu đoán ra cô biết chút gì đó. Tim của anh đập nhanh, miệng lưỡi khô khan, anh liếm môi một cái, đợi đáp án của Chu Thư Quyên.

Chu Thư Quyên quay đầu nhìn ra phía sau, thấy quanh mình không còn ai khác, mọi người đều đang ở trong phòng hoặc dưới hầm. Sau đó cô mới cất lời: “Loại chuyện này, anh không nên hỏi.”

Diệp Vinh Thu rũ mi mắt. Đương nhiên anh biết điều ấy, mặc dù mọi người đều là đảng viên, nhưng chức quyền thì khác nhau, cho dù có quen thân với nhau cũng không thể thẳng thắn hoàn toàn. Tựa như nếu có người hỏi anh cụ thể và tỉ mỉ tình hình của công xưởng, cho dù có là trưởng quan của anh đi chăng nữa, chỉ cần không phải người của xưởng, anh sẽ không nói hết tình hình thực.

Chu Thư Quyên thấp giọng nói: “Anh phải biết rằng, tuy rằng phần lớn thời gian chúng ta đều không chiến đấu ngoài tiền tuyến, nhưng công việc của chúng ta cũng rất nguy hiểm. Đối với chúng ta mà nói, bảo mật công tác là tối quan trọng.”

Diệp Vinh Thu nói: “Anh biết.” Anh biết rất rõ, nếu như không có những đảng viên ngầm làm công tác tình báo, chi sợ họ đã sớm bị địch càn quét bao vây diệt trừ từ lâu rồi, chứ không còn sống tới ngày hôm nay. Nhưng anh không muốn bỏ qua bất cứ chuyện gì có thể có liên quan đến Hắc Cầu.

Bầu không khí trở nên trầm mặc mà gượng gạo.

“Anh Mậu Thực.” Ngay lúc Diệp Vinh Thu chuẩn bị từ bỏ, chợt Chu Thư Quyên cất tiếng lần nữa: “Tuy rằng em không biết mục đích của anh, nhưng em biết anh làm việc đúng mực, nhất định anh có lí do của riêng mình. Em nói cho anh biết, anh không được nói cho bất cứ ai.”

Diệp Vinh Thu vội mở to mắt, kinh ngạc nhìn về phía Chu Thư Quyên.

“Em chính là Độc Thoại.” Chu Thư Quyên nói rành mạch từng chữ một.

.o.

马当活马医 Từ mã đương hoạt mã y: liều một phen, chỉ đã biết rõ việc không còn cứu vớt được nhưng vẫn nuôi hy vọng, cũng chỉ việc muốn thử lần cuối cùng. Đăng bởi: admin

Chương 106

CHƯƠNG 106.

Em chính là Độc Thoại.

Chính là em.

Năm chữ ngắn ngủi lại khiến Diệp Vinh Thu ngạc nhiên như nghe phải tin gì đó quá khủng khiếp, cả người nhảy dựng lên như bị sét đánh!

Anh vẫn luôn muốn biết Độc Thoại là ai, anh hy vọng thân phận khác của Hắc Cầu chính là Độc Thoại, nhưng tại sao Độc Thoại lại là người sớm chiều chung đụng với anh – Chu Thư Quyên? Sao lại là cô em gái nhà bên, là thanh mai trúc mã từ nhỏ của anh?!

Chu Thư Quyên thấy anh tròn to mắt nhưng không lên tiếng, hỏi: “Anh sao vậy?”

Diệp Vinh Thu cả kinh nhìn cô, một chữ cũng không nói nên lời. Nếu không phải trước kia anh luôn hoài nghi Hắc Cầu là Độc Thoại, thì chuyện Chu Thư Quyên là Độc Thoại sẽ không quá khó tiếp thu như vậy. Tình cảm của anh với Chu Thư Quyên tốt hơn với những cô gái khác nhiều, có thể coi như em ruột, ở thời buổi loạn lạc thế này, Chu Thư Quyên có thể trở thành người hùng vĩ đại, hẳn anh nên cảm thấy vui về thay cho cô. Nhưng sao lại ở đây, sao lại chính là người ấy?! Cũng bởi vì anh nghĩ Độc Thoại là Hắc Cầu nên hình ảnh Độc Thoại trong lòng anh được tô vẽ đẹp đến nhường nào, đẹp đến độ Chu Thư Quyên không thể sánh bằng. Bởi vậy nên lúc này đây anh không thể giấu nổi sự thất vọng.

Chu Thư Quyên nhìn thấu sự thất vọng của anh, nhưng cũng không để tâm, chỉ cười cười: “Chắc trong lòng anh, em vẫn là đứa tiểu thư vẫn hay chơi đùa trong sân cùng anh ngày trước.”

Diệp Vinh Thu phục hồi tinh thần, có chút xấu hổ: “...Không phải. Em đã trưởng thành rồi, còn rất lợi hại.”

Chu Thư Quyên lắc đầu: “Em không mất hứng đâu. Thật ra em cũng rất muốn quay trở về ngày ấy, em tình nguyện không hiểu bất cứ thứ gì, chỉ cần.. không có chiến tranh.”

Diệp Vinh Thu ngẩng đầu nhìn trời, hốc mắt anh đã thấm nước.

Anh cũng hoài nghi lời Chu Thư Quyên nói không phải sự thật, nhưng Chu Thư Quyên có lý do gì để lừa anh? Đến Đường Trường Thiên cũng từng nói qua, Chu Thư Quyên là nhân vật quan trọng trong đảng, không phải là Độc Thoại thì là ai? Anh không nên nhỏ mọn mà phủ nhận em gái Chu gia.

Thật ra chuyện mình nghĩ Độc Thoại là Hắc Cầu, anh cũng biết lý do của mình gương gao tới nhường nào. Cũng bởi vì Hắc Cầu thường gọi anh là A Bạch, đây là xưng hô độc nhất vô nhị chỉ thuộc về mình Hắc Cầu, bởi vậy nên anh mới điên cuồng ngộ tưởng. Nhưng khi gặp lại Hắc Cầu, liệu hẳn nhớ anh được bao nhiêu?

Diệp Vinh Thu đứng lên: “Cảm ơn em đã nói cho anh chuyện này. Anh thấy hơi lạnh, vào nhà nghỉ ngơi trước.”

Chu Thư Quyên gật đầu.

Diệp Vinh Thu đi vào gian phòng, Chu Thư Quyên nhìn theo bóng lưng anh, khe khẽ thở dài.

Tối đến, Đường Trường Thiên quay trở về, Chu Thư Quyên dùng ánh mắt hỏi anh ta, anh ta lắc đầu. Tình thế không tốt, quân Nhật phong thành rất nghiêm ngặt, giờ đến liên lạc với người ngoài cũng còn khó khăn. Ngoài ra Đường Trường Thiên còn mang về một tin: “Tạm thời không thể sử dụng điện báo, nghe nói quân Nhật chế ra một loại máy có khả năng dò sóng vô tuyến, đặc biệt nhắm vào radio của chúng ta. Sau này phải tự làm thôi.”

Bầu không khí trong phòng trở nên ngưng trọng, một lát sau, Chu Thư Quyên nói: “Tôi biết rồi, mai tôi sẽ ra ngoài một chuyến, nghĩ cách lấy chút Sulfonamide về. Các đồng chí bị thương cần nó.”

Sulfonamide là một loại thuốc kháng khuẩn, ở thời chiến tranh được coi như một loại dược vật cứu mạng, có bao nhiêu chiến sĩ bị thương có thể cầm cự được cũng nhờ có thuốc kháng khuẩn giúp vết thương không bị chuyển biến xấu, dẫn đến bỏ mạng hoặc trở thành tàn tật. Hiện tại họ có hai đồng chí bị thương do đạn bắn, tình hình của Khuru Tiến Bộ rất nguy kịch, thương thế kia đã lấy đi nửa mạng anh, dưới điều kiện vệ sinh không đảm bảo, Chu Thư Quyên đã tiến hành phẫu thuật gấp đạn và truyền máu, tuy rằng đã lấy được đạn ra nhưng vết thương của anh vẫn chưa khép lại, một ngày thì mê man đến nửa ngày, động tay động chân một chút cũng có thể xé miệng vết thương, mà ở trong hầm sâu ngột ngạt cũng ảnh hưởng tới thân thể. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không cầm cự được lâu nữa.

Mà Lý Thất Bát bị thương nhẹ hơn cũng không quá khả quan. Noi bị đạn bắn trên đùi cậu ngày càng có chuyển biến xấu, đã có triệu chứng hư rữa, ngày

nào cậu cũng sốt nhẹ, nếu kéo dài, chỉ sợ không giữ được cái chân này.

Mọi người nghe Chu Thư Quyên nói xong đều thương cảm cho hai đồng chí bị thương. Duy chỉ Diệp Vinh Thu là thấy sùng sốt.

Thứ thuốc gọi là Sulfonamide này, trong chiến tranh được coi như một loại mặt hàng hiếm, đừng nói là quân cộng nghèo rớt mùng tơi mà quốc dân đảng cũng không trữ nhiều, hay như quân Nhật cũng không phải ai cũng được dùng. Thật ra trong chợ đêm có bán loại thuốc này, nhưng số lượng rất ít, giá lại trên trời, hai rương lựu đạn cũng không đổi được mấy viên sulfonamide, Chu Thư Quyên định đi đâu tìm thuốc đây?

Ở trong thành Vũ Xương này, không nghi ngờ gì, đứng đầu đảng cộng là Độc Thoại. Mà Độc Thoại lại chính là Chu Thư Quyên, như vậy có thể coi Chu Thư Quyên là người có bản lĩnh nhất trong đảng ở nơi này. Mấy ngày này Diệp Vinh Thu sớm chiều ở chung với Chu Thư Quyên, đương nhiên không thể nói anh hiểu rõ cô, nhưng của cải cô đến đâu, Diệp Vinh Thu có thể ước tính được đại khái. Dựa vào tài lực của họ, tới chợ đêm mua thuốc là gần như không thể, nếu trong chợ đêm có đảng viên ngấm, trong tay họ có Sulfonamide thì chỉ sợ đã quyền góp hết từ lâu rồi, mấy năm nay trong lúc chiến loạn có không ít các cán bộ chiến sĩ bị đạn bắn dẫn đến vết thương chuyển xấu, điều kiện của bộ đội gian khổ thế nào sao Diệp Vinh Thu không biết cơ chứ? Nếu có sẵn Sulfonamide sao không giao ra ngay từ đầu, giờ lại bỏ một số tiền lớn ra mua thuốc cho một tiểu đội trưởng?

Mà lúc này đây, muốn có Sulfonamide chỉ có hai cách, một là tới chợ đêm, hai là xin bộ đội. Họ ở trong thành Vũ Xương không ra được, không thể ra ngoài liên lạc với Tân Tứ quân, trong thành chủ yếu là quân của Nhật và quốc quân, Chu Thư Quyên tính xin thuốc của ai đây?

Hắc Cầu.

Cái tên này một lần nữa lại xuất hiện trong đầu Diệp Vinh Thu. Mà không, phải nói cái tên này chưa từng biến mất khỏi đầu anh mới phải. Có lẽ do anh nhạy cảm quá mức, có lẽ anh điên rồi, anh muốn mau chóng chứng minh điều gì đó, cho nên chuyện gì cũng vậy, anh chỉ hận không thể kéo Hắc Cầu vào.

Đúng lúc này Tiểu Triệu vội vã từ hầm chạy lên: “Chính ủy, chính ủy, vết thương của tiểu đội trưởng Khuru lại bị rách rồi, máu chảy không ngừng được!”

Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên vội vã theo Tiểu Triệu đi xuống hầm.

Khuru Tiến Bộ lại hôn mê một lần nữa, ngay đến khí lực để rên rỉ cũng không có. Đất bị máu anh nhuộm ướt.

Chu Thư Quyên nhíu mày, vội vã tiến lên kiểm tra vết thương của anh, vừa kiểm tra vừa hỏi Tiểu Triệu: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tiểu Triệu cúi đầu đáp ứng: “Em cũng không biết, anh ấy ho mấy tiếng, xong đột nhiên vết thương rách miệng, máu bắn ra...”

Chu Thư Quyên cố gắng bưng miệng vết thương cầm máu cho Khuru Tiến Bộ, nhìn không được chửi thề: “Chết tiệt.”

Trước đó cô có khâu vết thương cho Khuru Tiến Bộ, nhưng vết thương bị rửa, một lớp da mỏng căn bản không khít chết được, nếu như không cắt bỏ chỗ thịt thừa, diện tích thịt thối sẽ ngày một tăng, nhưng nếu cắt bỏ, bên hông của Khuru Tiến Bộ sẽ có một lỗ hổng lớn, hơn nữa giờ họ không có thuốc kháng khuẩn, cho dù có cắt thịt thừa thì cũng vô ích.

Chu Thư Quyên khó khăn giúp Khuru Tiến Bộ cầm máu, mặt Khuru Tiến Bộ trắng bệch không chút huyết sắc.

Diệp Vinh Thu nói: “Anh ấy mất nhiều máu như vậy, có cần truyền máu không? Hay là lấy thêm máu của tôi đi.”

Chu Thư Quyên do dự: “Mấy hôm trước anh vừa rút 600cc máu, nếu bây giờ lại rút máu tiếp, chỉ sợ cơ thể anh không chịu nổi. Giờ ta có hai người bệnh rồi, không thể để anh lại gục nữa.”

Tiểu Triệu vội vã vén tay áo lên: “Lấy máu em đi, tuy rằng máu em không tốt bằng máu chính ủy, nhưng em nguyện cho mọi người máu đó.”

Diệp Vinh Thu bật cười: “Đồ ngốc này, cậu định hại chết người ta sao?”

Tiểu Triệu bĩu môi, ủy khuất buông tay xuống.

Mấy người ở đây đều không cùng nhóm máu với Khuru Tiến Bộ, những người làm nông vốn không hiểu nhóm máu là cái gì, cũng không biết nhóm máu của mình, bởi trước kia Khuru Tiến Bộ ở đội từng hiến máu qua nên mới biết mình nhóm máu gì, chỉ có một mình Diệp Vinh Thu hợp với anh ấy, nếu không có là thần tiên cũng không cứu được. Tiểu Triệu cũng không biết nhóm máu là cái gì, cậu không hiểu tại sao máu của Diệp Vinh Thu có thể dùng được còn cậu thì không, Chu Thư Quyên giải thích cho cậu một hồi cậu mới hiểu, nhìn trần trối chai máu to dùng rút ra từ người Diệp Vinh Thu, cậu xót xa muốn chết, thực sự không muốn Diệp Vinh Thu rút máu tiếp.

Diệp Vinh Thu thấy Chu Thư Quyên do dự chứ không phản đối, liền biết sợ rằng tình huống của Khuru Tiến Bộ bây giờ thật sự cần truyền máu, chỉ là Chu Thư Quyên lo lắng cho thân thể anh mà thôi. Thế là anh xắn tay áo lên: “Không sao đâu, em lấy ít một chút là được. Trước cho được 600cc, giờ cho thêm một hai trăm cũng không thành vấn đề.” Cánh tay anh bởi vì trước đó từng rút máu nên để lại một vết bầm lớn bằng đồng xu, mấy ngày nay chưa kịp tiêu, bởi vì khi ấy rút quá nhiều máu, lại không được bổ sung lượng thực, cho nên mấy ngày nay anh vẫn mệt mỏi choáng váng, cánh tay run rẩy không nhắc lên nổi, chỉ là lúc này tính mệnh đồng đội quan trọng hơn tất cả.

Chu Thư Quyên xoắn xuýt nhìn Khuru Tiến Bộ. Với trạng thái bây giờ của Khuru Tiến Bộ, chỉ sợ gắng gượng được ít ngày nữa thôi, vết thương trên người anh ta như một lỗ hổng lớn, máu đi vào rồi lại chảy ra khỏi lỗ hổng kia. Chu Thư Quyên cũng không nỡ rút tiếp máu của Diệp Vinh Thu. Nhưng họ không thể cứ như vậy nhìn Khuru Tiến Bộ chết đi, mạng người quan trọng hơn tất cả, có lẽ nên thử làm liều.

Chu Thư Quyên cắn môi, đành phải cầm ống tiêm lên: “Cho anh ấy thêm 200cc. Mai em sẽ nghĩ cách.”

Tiểu Triệu căng thẳng ôm lấy cánh tay Diệp Vinh Thu, ngữ điệu cũng thay đổi, cố gắng ngăn cản: “Vậy có được không? Nhờ chính ủy rút máu khô queo ra thì sao? Máu người khác không dùng được sao? Không dùng máu của chính ủy có được không?”

Diệp Vinh Thu bị cậu chạm vào đúng vết bầm đen, đau đến hít sâu một hơi, cố gắng giơ tay lên sờ đầu Tiểu Triệu, trấn an nói: “Không sao đâu, cậu xem không phải tôi vẫn rất khỏe hay sao? Cậu đi đun nước ấm cho tôi, tôi uống nhiều một chút để bù máu lại.”

Tiểu Triệu nửa tin nửa ngờ, nhưng Diệp Vinh Thu đã giao việc cho cậu làm, cậu liền ngoan ngoãn nghe theo.

Tiểu Triệu đi rồi, Diệp Vinh Thu thở phào: “Tối lấy đi.”

Lúc kim đâm vào da rất đau. Đầu Diệp Vinh Thu choang choáng, anh bắt đầu nhớ tới hình ảnh Hắc Cầu cõng anh trên núi đi tới Vũ Hán, sau đó lại nhớ tới Hắc Cầu đun canh thịt dê trong phòng, nhờ vậy mà anh quên được đau đớn.

Rút máu xong, Tiểu Triệu bụng nước nóng trở về.

Cậu buồn như đưa đám mà nắm lấy cánh tay Diệp Vinh Thu: “Chính ủy, anh rút nhiều máu không?”

Diệp Vinh Thu nói: “Không nhiều lắm.”

Thiếu chút nữa Tiểu Triệu rơi nước mắt.

Diệp Vinh Thu thở dài: “Lớn thế này rồi mà chút chuyện vặt này thôi cũng khóc? Giặc đánh tới cũng thế à?”

Tiểu Triệu lau khô nước mắt, nghiêm túc nói: “Em không sợ giặc.”

Tiểu Triệu lại quay đầu hỏi Chu Thư Quyên: “Em, em có thể làm được gì không? Chị để em giúp đi! Lấy máu cũng không lấy của em, ngày nào cũng núp trong nhà này, em khó chịu lắm! Chị dẫn em ra ngoài giết giặc đi, em có thể đánh giặc, em không sợ chết đâu!”

Chu Thư Quyên gạt mình, liếc nhìn Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Giờ tình hình ở Vũ Xương rất phức tạp, tốt nhất là cậu ở đây đợi đi. Tôi giao cho cậu một nhiệm vụ, mai tôi phải ra ngoài, chính ủy vừa bị rút máu, cần nghỉ ngơi, chúng ta còn có hai người bệnh, cậu và lão Đường và Tiểu Mã cùng chăm sóc họ cho tốt.”

Tiểu Triệu cau mày, hiển nhiên cậu không thích nhiệm vụ này.

Chu Thư Quyên nói tiếp: “Chăm sóc người bệnh cũng không phải chuyện dễ dàng. Chính ủy bị rút nhiều máu như vậy, có thể bệnh sẽ biến chứng, tụt huyết áp, không làm gì được, nói không chừng còn có thể bị ngất đi. Cậu không được rời anh ấy dù chỉ một tắc, đừng để anh ấy gặp chuyện không may.”

Lúc này Tiểu Triệu mới nghiêm túc gật đầu, cậu lại nhìn Diệp Vinh Thu, trịnh trọng gật đầu.

Sau khi được truyền máu xong, tình hình của Khuru Tiến Bộ dần ổn định trở lại. Nhưng giờ anh giống như một quả bom hẹn giờ, không ai biết liệu khi nào thì máu lại chảy ra. Nói chung, nhất định họ phải nghĩ được biện pháp.

Sáng sớm hôm sau, Chu Thư Quyên ra ngoài.

Chu Thư Quyên vừa đi, Diệp Vinh Thu lập tức nói với Tiểu Triệu – người vẫn luôn trung thành và tận tâm với anh: “Tiểu Triệu, tôi hơi nhức đầu, cậu đưa tôi ra ngoài sân hít thở một chút.”

Tiểu Triệu vội vã đỡ Diệp Vinh Thu dậy, cẩn thận đỡ anh ra sân.

Diệp Vinh Thu quay đầu liếc nhìn vào trong phòng.

Đường Trường Thiên đang ở dưới hầm chăm sóc Khuru Tiến Bộ, cậu lính Tiểu Mã thì đang chăm Lý Thất Bát bị thương ở đùi, đúng là mỗi người chăm một người. Thật ra hôm qua Chu Thư Quyên nói với Tiểu Triệu, có lẽ Tiểu Triệu không nghe ra được, nhưng Diệp Vinh Thu thì hiểu rất rõ ràng. Chu Thư Quyên cẩn thận nhắc Tiểu Triệu chăm sóc anh, cũng là mong Tiểu Triệu chú ý tới anh. Cô sợ anh làm bậy.

Diệp Vinh Thu cảm khái thở dài. Không hổ là thanh mai trúc mã Chu gia, tuy rằng xa nhau nhiều năm như vậy, nhưng trong đầu anh đang nghĩ gì, thật đúng là không qua khỏi ánh mắt của cô.

Cũng may mà cô nhắc Tiểu Triệu chăm sóc anh. Nếu đổi là người khác, chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy.

Diệp Vinh Thu đi hai bước tới cửa, Tiểu Triệu theo sát phía sau anh, nhưng không có ý cản anh.

Diệp Vinh Thu lại quay đầu nhìn vào trong, giờ không nhìn thấy mọi người ở trong phòng, nói như vậy mọi người ở trong cũng không thể nhìn thấy anh.

Tiểu Triệu thấy Diệp Vinh Thu cứ quay đầu lại, mờ mịt hỏi: “Chính ủy, anh muốn tìm ai, để em đi gọi giúp anh.”

Diệp Vinh Thu vội kéo cậu lại: “Đừng, đừng gọi người.”

Tiểu Triệu liền ngoan ngoãn đứng yên.

Diệp Vinh Thu nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Triệu, có phải cậu muốn làm việc gì đó không?”

Tiểu Triệu trịnh trọng gật đầu. Mấy ngày này bị nhốt trong nhà không thể đi đâu, cậu sốt ruột muốn chết.

Diệp Vinh Thu nói: “Giờ tôi dẫn cậu ra ngoài, chúng ta đi làm chút việc có ích đi.”

Tiểu Triệu ngăn ra: “Anh dẫn em ra ngoài?”

“Đúng.” Diệp Vinh Thu nói: “Giờ đi luôn.”

Tiểu Triệu có chút do dự: “Nhưng anh mới rút máu, chị Như Nam nói anh phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu không anh sẽ bị ngất đi.”

Diệp Vinh Thu ưỡn ngực: “Chút chuyện nhỏ này tôi có thể chịu được mà. Hơn nữa tôi không bệnh cũng không đau ở đâu, nếu cậu không đi thì một mình tôi đi vậy!”

Tiểu Triệu nghe tới đây, lập tức nói: “Em theo chính ủy! Em sẽ bảo vệ chính ủy!”

Diệp Vinh Thu cười cười: “Giấu súng cho kỹ vào!”

Tiểu Triệu vội vã chỉnh trang lại, sau đó hỏi: “Có nên đi vào nói với họ một tiếng không?”

Diệp Vinh Thu xua tay: “Không cần. Tôi là chính ủy, cậu nghe lệnh tôi là được rồi.”

Tiểu Triệu lập tức yên lặng.

Diệp Vinh Thu cẩn thận mở cửa lớn, lăm lét nhìn trái phải, thấy bốn phía không người, vội vã kêu Tiểu Triệu đi ra. Cuối cùng sau vài ngày, họ cũng được bước ra khỏi đại viện, đi trên đường phố Vũ Xương. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107

CHƯƠNG 107.

Diệp Vinh Thu dẫn Tiểu Triệu ra ngoài, lập tức đi về phía Chu Thư Quyên vừa đi.

Tiểu Triệu nhẹ giọng hỏi: “Chính ủy, ta đi đâu vậy?”

Diệp Vinh Thu nói: “Tìm Yamadera Kou.”

Tiểu Triệu cả kinh, vô thức chạm vào khẩu súng giấu bên thắt lưng: “Giờ ta đi ám sát tên Hán gia kia sao.”

Diệp Vinh Thu cũng không giải thích nhiều, chỉ nói: “Tôi dẫn cậu đi, cậu phải nghe theo tôi chỉ huy, không được kích động. Tôi không bảo cậu nổ súng thì tuyệt đối không được nổ súng.”

Tiểu Triệu lập tức thu tay về: “Vâng, em nghe lời chính ủy!”

Diệp Vinh Thu rất thích điểm này ở Tiểu Triệu. Thật ra đám Hoàng Mộ không quá thích sai việc cho Tiểu Triệu làm, tuy rằng thân thể Tiểu Triệu tốt, nhưng tính cách cậu thì quả thật rất có vấn đề, cũng không phải cậu không tốt, mà là đôi khi phản ứng quá nhanh, tư duy lại quá thẳng, rất khó đoán một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì. Có đôi khi còn chưa ra lệnh, Tiểu Triệu đã có phản ứng rồi, như vậy rất dễ gây chuyện xấu. Nhưng Tiểu Triệu rất nghe lời, đặc biệt nghe Diệp Vinh Thu nói, chỉ cần trước đó có dặn sẵn thì Tiểu Triệu là một người có thể tin tưởng được.

Diệp Vinh Thu vẫn còn chưa quá quen thuộc với địa hình Vũ Xương, anh cũng biết đây là điểm yếu của mình, cũng may mà trí nhớ của anh không tồi, lần trước quay lại đây anh cũng dần thuộc được đường phố xung quanh, lần này đi anh cũng nghiêm túc nhớ kỹ đường, để lúc quay về không bị lạc.

Một lát sau họ đuổi kịp Chu Thư Quyên.

Tiểu Triệu thấy Chu Thư Quyên đi phía trước, sải bước dài xông lên: “Diệp Như Nam kia!”

Diệp Vinh Thu nhanh tay lẹ mắt kéo cậu lại: “Đừng đi! Chúng ta đi theo sau thôi.”

Tiểu Triệu sừng sốt, ngoan ngoãn lui về bên người Diệp Vinh Thu: “Sao lại thế?”

Diệp Vinh Thu nói: “Em ấy không cho phép hai ta ra ngoài, chúng ta âm thầm đi theo. Anh lo em ấy gặp phải chuyện gì, nhờ có khó khăn, chúng ta sẽ âm thầm giúp đỡ.”

Tiểu Triệu gật đầu liên tục: “Vâng!”

Thế là Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu dè dặt đi theo sau Chu Thư Quyên, Diệp Vinh Thu vừa để ý xem dọc đường Chu Thư Quyên có tiếp xúc với ai không, vừa nhớ kỹ từng con đường một.

Đi được một lúc, đột nhiên phía trước truyền tới tiếng ồn, Diệp Vinh Thu thấy cách đó xa xa có một chi đội mặc quân trang đi tới, anh nheo mắt lại, muốn nhìn kỹ hơn, nhưng có lẽ bởi mấy ngày trước vừa bị rút máu, mắt anh hơi mờ, chỉ có thể thấy một đám người mặc đồ xanh vàng đi tới.

Dân chúng trên đường lập tức tản ra bốn phía, mấy nhà đang mở cửa sổ cũng đóng hết lại. Chu Thư Quyên lách mình tạm lánh vào trong một con ngõ. Tiểu Triệu cũng vội vàng kéo Diệp Vinh Thu vào một con ngõ khác, lén lút nhìn ra ngoài.

Người tới gần, Diệp Vinh Thu mới nhìn rõ, một đám lính Nhật bắt mười mấy người ăn mặc như dân thường đi về phía cổng thành.

Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu cả kinh, liếc mắt nhìn nhau. Phản ứng đầu tiên của họ là, có lẽ người bị bắt là đảng viên cộng sản bọn họ, nếu không phải thì cũng là lính quốc quân, nói chung nhất định là phần tử kháng Nhật. Diệp Vinh Thu vội vã nhìn mấy người bị bắt, muốn nhìn xem bên trong có người quen hay không, tiếc là bởi thiếu máu nên anh nhìn không rõ lắm, chỉ có thể lay Tiểu Triệu, nhẹ giọng hỏi: “Có Sừ Đầu và Tiểu Tam trong đó không?”

Anh không tận mắt chứng kiến cảnh Sừ Đầu và Tiểu Tam hy sinh, trong lòng vẫn còn ôm hy vọng, hy vọng rằng bọn họ còn sống. Bị giặc Nhật bắt giữ so với việc đã hy sinh thì tốt hơn nhiều.

Tiểu Triệu nhìn một chút, lắc đầu: “Không có, em không thấy ai quen mắt cả.”

Trong ngõ nhỏ không chỉ có hai người họ, lúc quân Nhật đi tới, có một ông lão cũng theo chân họ chui vào trong. Bởi có người ngoài nên Tiểu Triệu không thể làm gì hơn là dán vào tai anh hỏi: “Sao giặc lại bắt họ?”

Diệp Vinh Thu cũng không rõ. Lúc này bọn chúng tới gần hơn, anh thấy những người này tuy bị giặc bắt nhưng tay chân không bị còng. Nếu như là quân cách mạng, chỉ sợ giặc đã trói chéo tay rồi.

Lúc này, ông lão trốn cùng bọn họ đột nhiên thờ dài: “Aiii, lại một nhóm.”

Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu đồng thời quay lại nhìn ông, Diệp Vinh Thu nhẹ giọng hỏi: “Bác à, bác có biết vì sao giặc lại bắt nhiều dân chúng như vậy không?”

Ông lão kia nói: “Mấy ngày hôm nay hai cậu không ra khỏi nhà sao? Còn bắt để làm gì nữa, bắt đi khai mỏ, đó giờ bắt được mấy nhóm rồi.”

Diệp Vinh Thu ngẩn ra, Hồ Bắc nhiều khoáng sản, giặc Nhật chiếm đoạt các quặng sắt, nhưng chúng thiếu người nên bắt dân Trung họ đi lao động, khai thác quặng sắt, chế tạo vũ khí hoặc chở hàng về Nhật.

“Bọn Nhật chết tiệt!” Tiểu Triệu cắn răng nghiêng lợi mắng một câu. Tuy rằng cậu không đi học nhưng cũng biết khai thác quặng sắt để làm gì. Công xưởng của họ chế tạo vũ khí, có không biết bao nhiêu chiến sĩ mạo hiểm tính mạng vào chiến khu lục tìm đồ sắt, đồng bị bỏ, dân chúng ủng hộ kháng Nhật mà ngay cả nôi cơm, cái xẻng cũng mang ra quyên góp. Còn giặc Nhật thì sao? Chúng chiếm mỏ của họ, bắt đồng bào họ đi lao động, cuối cùng dùng sắt thu được ở Trung để chế tạo vũ khí sát hại chính người Trung!

Tiểu Triệu chộn rộn, hận không thể xông ra giết chết lũ giặc kia, cứu những dân chúng bị bắt đi lao động khổ sai.

Diệp Vinh Thu rất sợ cậu liều lĩnh, nếu như chỉ có một hai người, bọn họ còn có thể mạo hiểm được, nhưng bây giờ có mười mấy tên lính Nhật, họ lại đang ở chiến khu, nếu liều lĩnh, đừng nói là cứu người, chỉ sợ còn hại nhiều người hơn.

Diệp Vinh Thu híp mắt quan sát nhóm người bị bắt đi, khẽ lay Tiểu Triệu một cái, nhẹ giọng hỏi: “Tôi không nhìn thấy rõ, cái người mặc quần áo màu lam kia có phải con gái không?”

Tiểu Triệu nhìn theo hướng anh chỉ, gật đầu: “Đúng vậy, là con gái, nhìn rất trẻ.”

Diệp Vinh Thu nhú mày: “Bắt đi lao động, sao lại bắt cả con gái?”

Ông lão kia phần hận mắng: “Cái đám súc sinh kia, bắt con gái đi còn vì lý do gì nữa? Đào mỏ chỉ là cái cớ! Không chỉ riêng gì con gái, cái đám súc sinh

này ngay cả trẻ con cũng không tha, già trẻ đều bắt đi hết, mà đã bắt thì sẽ không trả về, chỉ sợ bị bắt để thỏa mãn bọn chúng!”

Diệp Vinh Thu sùng sốt. Nhật Bản xâm chiếm Trung Quốc nhiều năm như vậy, nếu chiến tranh vẫn cứ tiếp tục, bọn chúng sẽ xây dựng công sự, xây công sự thì sẽ bắt dân chúng Trung Quốc đi làm, có khi trong làng có bao nhiêu đàn ông đều bị bắt cả đi, xây xong thì sát hại, còn dư lại phụ nữ yếu ớt và trẻ em muốn chống lại nhưng ngay cả súng cũng không dám cầm. Không còn đàn ông, sẽ không ai dám phản kháng bọn chúng nữa. Nhưng bắt phụ nữ đi nhằm mục đích gì? Phụ nữ yếu ớt cũng không hợp làm mấy loại chuyện lao động vất vả. Bọn chúng mượn cơ bắt phụ nữ, sau đó bắt họ về làm công cụ thỏa mãn dục vọng cũng không phải chuyện hiếm gặp, nhưng rất ít khi chúng bắt trẻ con. Cũng không phải giặc Nhật không sát hại trẻ con, bọn chúng từng tàn sát không ít làng mạc, trẻ sơ sinh cũng không nương tay mà giết ngay tại chỗ chứ không cần phải kéo đi nơi khác rồi sát hại.

Diệp Vinh Thu nghĩ chuyện này có hơi kì lạ, lại không nghĩ ra lý do giặc làm vậy. Có lẽ như ông lão kia nói, họ sợ dân chúng phản kháng nên mượn cơ bắt người.

Đội ngũ kia đi qua rồi, Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu thấy Chu Thư Quyên đi ra khỏi con ngõ phía trước, vì vậy lập tức theo sau.

Chu Thư Quyên rẽ ngang rẽ dọc một hồi, chốc lát sau đi tới khu chợ ở thành Nam, cô không dừng lại mà đi sâu vào trong chợ.

Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu đi tới ngoài chợ, Diệp Vinh Thu quét mắt nhìn vào trong, có chút thất thần.

Tiểu Triệu đẩy anh một cái, nhỏ giọng hỏi: “Anh Diệp, đây là nơi nào vậy, anh biết sao?” Đến nơi đông người, cậu không dám gọi Diệp Vinh Thu là chính ủy.

Diệp Vinh Thu thấy hơi văng đầu, hiện tại thể trạng anh rất kém, sáng sớm phơi nắng một giờ đã có cảm giác say. Tiểu Triệu vừa lay người một cái, cả người anh liền lão đảo muốn ngã xuống.

Tiểu Triệu không khỏi hoảng sợ, vội vả đỡ anh dậy: “Anh Diệp, anh sao vậy, đừng dọa em!”

Diệp Vinh Thu day day huyết thái dương, cố gắng xốc tinh thần.

Đúng là anh biết nơi này. Lần đầu tiên Phùng Chân dẫn anh vào thành họ tới đây. Nơi này đồng thời cũng là chợ đêm ngầm ở Vũ Xương, có không ít giao dịch mờ ám được thực hiện ở nơi này.

Bởi Chu Thư Quyên cần Sulfonamide nên cô đi tới chợ đêm.

Diệp Vinh Thu mờ mịt đỡ trán.

Chẳng lẽ anh lại đoán sai một lần nữa rồi sao? Ngõ tường ánh sáng ở ngay trước mắt, nhưng lại cách xa vời vợi... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108

CHƯƠNG 108.

Diệp Vinh Thu bình tâm lại: “Tôi không sao.”

Tiểu Triệu lo lắng nhìn anh. Cậu không hiểu y học, nhưng cậu biết Diệp Vinh Thu vừa bị rút nhiều máu như vậy, không thể nào “không sao được”, người Diệp Vinh Thu gầy yếu đến đứng còn không vững như vậy, cả người có bao nhiêu máu cơ chứ! Cùng nhau đi thể này, tuy Diệp Vinh Thu luôn giả bộ không sao cả, nhưng cậu nhìn ra được bước chân Diệp Vinh Thu không có lực, thần thái cũng có vẻ mệt mỏi, chỉ sợ đang cố gắng gượng mà thôi.

Tiểu Triệu thấp giọng nói: “Chính ủy, hay là ta về trước đi, em không giết giặc đâu, anh về nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt.”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi không sao, chúng ta vào xem đi, nói không chừng vào đó có thể phát hiện ra cái gì.”

Tiểu Triệu không còn cách nào, đành phải theo Diệp Vinh Thu vào chợ.

Đây là khu chợ lớn nhất ở Vũ Xương, từ ngoài nhìn vào có vẻ như chỉ buôn bán bình thường, nhưng thực chất lại tiến hành giao dịch ngầm, họ ước định ám hiệu với nhau, người hiểu rõ nơi này mới có thể mua được những vật dụng vốn không mua được trong thành.

Diệp Vinh Thu vẫn như trước lặng lẽ theo sau Chu Thư Quyên, Chu Thư Quyên cũng rất cảnh giác, không ngừng nhìn quanh bốn phía, Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu cúi đầu giả bộ làm khách, không bị Chu Thư Quyên phát hiện ra.

Chu Thư Quyên đi tới trước một sạp hàng, người cô che mắt hành động của cô, Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu không thấy rõ được, chỉ thấy hình như cô kín đáo đưa cho chủ sạp một thứ gì đó, chủ sạp liền giao cho cô đồ.

Chu Thư Quyên lấy được đồ rồi, rời sạp, xoay người đi.

Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu cúi thấp đầu xuống, cũng may mà Chu Thư Quyên không chú ý tới bọn họ, nhanh chóng ra khỏi chợ.

Về mặt Tiểu Triệu mờ mịt: “Chị Diệp Như Nam đi rồi?”

Diệp Vinh Thu nhủ mảy trăm tư trong thoáng chốc, nhỏ giọng căn dặn Tiểu Triệu: “Cậu ở đây chờ tôi, tôi đi làm chút chuyện.”

Tiểu Triệu sững sốt, có chút bất an: “Anh đi một mình?”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi đi tới sạp kia hỏi một chút, sẽ quay lại ngay.”

Lần này Tiểu Triệu ra ngoài, phần vì cậu lo Diệp Vinh Thu một mình hành động, phần vì không muốn bị bỏ rơi. Nhưng Diệp Vinh Thu nói sẽ không rời tầm nhìn của cậu, cậu đành phải nghe theo Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu giả vờ chọn hàng, từ từ tiếp cận quầy hàng Chu Thư Quyên vừa qua. Chủ sạp là một người đàn ông trung niên, tướng mạo phổ thông, trước đây Diệp Vinh Thu chưa từng gặp qua. Anh đi tới trước sạp, trong sạp bán đồ sứ, anh tiện tay chọn đồ, giả bộ bình tĩnh hỏi: “Có hoàng thạch không?” (Tên hán của Sulfonamide là ‘Hoàng Át’)

Chủ sạp sững sốt, cau mày quan sát anh.

Hoàng thạch là từ lỏng trong nghề. bởi hoàng át có màu vàng, làm từ lưu huỳnh – một loại đá màu vàng nên họ dùng từ này để chỉ hoàng át.

Diệp Vinh Thu không xác định được rốt cuộc người này chỉ là thương nhân bình thường hay còn là đảng viên, kinh nghiệm của anh chưa đủ để phán đoán, chỉ có thể giả bộ là khách mua hàng tiếp cận chủ sạp này, trước khi tới sạp này anh đã hỏi qua hai sạp hàng, nhưng đều thu về câu trả lời phủ định.

Chủ sạp cảnh giác quan sát Diệp Vinh Thu, sau đó gờ bàn tay lên.

Diệp Vinh Thu nói: “Năm?”

Chủ sạp gật đầu.

Diệp Vinh Thu hỏi: “Có nhiều hàng không?”

Chủ sạp không mặn không nhạt đáp: “Giá thị trường rồi, đủ cho cậu dùng ba ngày.”

Đủ dùng ba ngày thật ra cũng chỉ có mấy viên mà thôi, năm trăm đồng, quả đúng là giá trên trời. Nhưng chợ đêm còn có thứ này để bán thì đã là may mắn lắm rồi.

Nghe chủ sạp trả lời xong, Diệp Vinh Thu càng thêm hoang mang. Chỉ sợ ban nãy Chu Thư Quyên mua hoàng át thật. Nhìn nét mặt của chủ sạp, có vẻ chỉ là một thương nhân bình thường, Chu Thư Quyên tới mua ông ta bán, Diệp Vinh Thu không biết gì hỏi ông ta sẽ ra giá. Nếu như là đảng viên ngầm Chu Thư Quyên đã hẹn trước, giao dịch xong sẽ không trả lời khách khác. Nhưng nếu quả thật Chu Thư Quyên tới chợ đêm mua thuốc, vậy cô lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Mấy ngày nay anh ở Vũ Xương, đến cơm còn chẳng đủ no, chẳng lẽ Chu Thư Quyên tình nguyện không ăn cơm để lén dành dụm khoản tiền này?

Diệp Vinh Thu rơi vào trầm tư, chủ sạp nói: “Có mua hay không, quyết nhanh lên. Tôi cũng không còn nhiều hàng, ở đây trừ nhà tôi ra thì những nhà khác không có đâu.”

Diệp Vinh Thu lúng túng nhìn chủ sạp cười cười: “Thôi bỏ đi, tôi không đủ tiền.” Nói rồi liền bỏ đi. Chủ sạp cũng không vì thế mà giảm giá, không có chút ý tứ giữ lại nào.

Diệp Vinh Thu trở về bên người Tiểu Triệu.

Tiểu Triệu nhẹ giọng hỏi anh: “Chính ủy, anh vừa nói gì với người kia vậy?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không có gì, chúng ta đi thôi, đi tìm Diệp Như Nam”

Tiểu Triệu thấy Diệp Vinh Thu không chịu nói với mình, buồn bực bĩu môi, theo Diệp Vinh Thu đi ra.

Trong lòng Diệp Vinh Thu loạn cả lên. Anh thật sự không ngờ sự tình sẽ phát triển thành ra như vậy, hôm qua lúc Chu Thư Quyên nói ra hai chữ ‘hoàng át’, anh liền gạt bỏ khả năng tới chợ đêm, bởi vì anh cho rằng cô không đủ khả năng mua hoàng át. Anh cho rằng để cứu Khuru Tiến Bộ, Chu Thư Quyên sẽ phát huy bản lĩnh “Độc Thoại” một chút. Tối qua anh đã suy nghĩ rất nhiều, trong lòng anh vẫn thầm mong Hắc Cầu là người của đảng cộng sản, chỉ ít như vậy họ còn có thể đứng cùng chiến tuyến. Dù cho thân phận của Hắc Cầu có không phải là cái người đứng đầu Độc Thoại đi chăng nữa, chỉ cần là thù hạp của Độc Thoại, là thành viên đảng cộng sản thôi cũng được, như vậy là hay nhất. Anh dẫn Tiểu Triệu ra ngoài, muốn thấy rõ con người

thật của hắn, nhưng tính toán của anh đều sai lầm. Có lẽ anh đã đánh giá thấp Chu Thư Quyên. Mặc kệ dùng cách gì, mặc kệ tiền từ đâu tới, nhưng Chu Thư Quyên lấy được hoàng át, như vậy đã đủ chứng tỏ bản lĩnh cỡ lớn cỡ nào.

Diệp Vinh Thu dẫn theo Tiểu Triệu buồn bã ra khỏi chợ. Anh cũng chưa hoàn toàn hết hy vọng, vẫn muốn tiếp tục theo dõi Chu Thư Quyên, tiếc là họ vừa hoãn lại một lúc, Chu Thư Quyên đã đi được khá khá rồi. Nếu đẩy nhanh bước chân thì cũng không phải là không theo được, và có lẽ bởi do thất vọng và chán nản mà Diệp Vinh Thu càng cảm thấy văng đầu hoa mắt ù tai, đi mau một chút mà hai chân như nhũn ra. Anh cũng không phải người mạnh mẽ gì, chỉ là một chàng thư sinh nho nhã yếu đuối, lại vừa cho đi nhiều máu như vậy, thân thể sắp chịu tới cực hạn. Anh vẫn chưa từ bỏ ý định, nhưng giờ không còn cách nào khác.

Diệp Vinh Thu không thể làm gì hơn là nói: “Chúng ta trở về đi, tôi hơi mệt.”

Tiểu Triệu gật đầu liên tục: “Về thôi, về cho anh nghỉ ngơi thật tốt.” Sắc mặt của Diệp Vinh Thu khiến cậu hơi hoảng sợ.

Hai người lại ra đường lớn một lần nữa, đi không bao lâu thì rẽ vào ngõ nhỏ. Lúc đi Diệp Vinh Thu đã nhớ kỹ đường, kêu Tiểu Triệu trở về theo đường cũ. Lúc đi Chu Thư Quyên đều chọn ngõ nhỏ, để tránh quân Nhật tuần tra.

Đi được một lúc, Diệp Vinh Thu đột nhiên dừng bước.

Tiểu Triệu không hiểu cũng dừng theo: “Chính ủy, sao vậy?”

Diệp Vinh Thu ôm ngực, mặt trắng bệch: “Nghỉ ngơi một chút, tôi hơi khó chịu.” Anh đã đánh giá cao thể trạng mình, thật ra Chu Thư Quyên có dặn anh phải nghỉ ngơi ba ngày, với số máu anh cho đi, nếu có điều kiện cho phép thì tốt nhất là phải nghỉ ngơi điều dưỡng mấy tháng, nhưng đáng tiếc, điều kiện hiện tại không cho phép, chỉ sợ có cơ hội họ sẽ lập tức phải rời Vũ Xương. Nhưng Diệp Vinh Thu không tài nào an tâm nằm một chỗ, anh đã không nghỉ ngơi, lại còn đi ra nắng lâu như vậy, lúc này bắt đầu thấy hoa mắt chóng mặt tim đập nhanh, mồ hôi đổ ra từng giọt, hơn nữa họ đã mất dấu Chu Thư Quyên, hôm nay không có cơ hội tìm kiếm tung tích Hắc Cầu, điều này khiến Diệp Vinh Thu thất vọng, ý chí chống đỡ cũng giảm xuống, lúc này bao nhiêu cái không khỏe đều bộc phát, khiến anh gần như không thể cất bước nổi.

Thấy Diệp Vinh Thu như vậy, Tiểu Triệu cũng bắt đầu hoảng hốt. Cậu không ngờ sự tình lại nghiêm trọng tới mức này. Chu Thư Quyên bảo cậu chiếu cố Diệp Vinh Thu cẩn thận, cũng nói cho cậu biết thể trạng Diệp Vinh Thu xấu thế nào, chỉ là Tiểu Triệu vẫn tin tưởng Diệp Vinh Thu vô điều kiện, Diệp Vinh Thu nói không sao, cậu liền cho rằng Diệp Vinh Thu thực sự không sao. Tuy rằng Diệp Vinh Thu rất gầy yếu, nhưng trong lòng cậu anh là một nam tử hán không gì là không thể làm được.

Tiểu Triệu đỡ Diệp Vinh Thu ngồi xuống tường, người Diệp Vinh Thu lạnh như băng, không có chút ôn độ nào. Cậu bắt đầu hoảng hốt, không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi, sợ Diệp Vinh Thu cứ như vậy mà chết đi. Cậu run giọng nói: “Chính ủy, anh vẫn khỏe chứ? Hay là để em công anh về đi.”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Cậu công tôi đi sẽ khiến người khác chú ý, tôi nghỉ ngơi một lúc là được rồi.”

Tiểu Triệu không còn cách nào, chỉ đành phải đợi Diệp Vinh Thu nghỉ ngơi.

Đầu Diệp Vinh Thu quay cuồng, anh tựa đầu vào vai Tiểu Triệu, mắt nửa nhắm nửa mở.

Tiểu Triệu sợ Diệp Vinh Thu ngủ rồi sẽ không dậy được nữa nên không ngừng nói chuyện với Diệp Vinh Thu, nhưng Diệp Vinh Thu không đáp lại cậu, cậu càng cảm thấy sốt ruột, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ.

“Chính ủy, anh Diệp, để em công anh đi, em công anh ra khỏi thành, ta không ở Vũ Xương nữa, ta quay về nhà xường, tìm đoàn trưởng, nhất định đoàn trưởng sẽ có biện pháp cứu anh.”

“Ra.. ra khỏi thành?” Diệp Vinh Thu yếu ớt hỏi.

“Em, em dẫn anh đi luôn! Đi giết sạch giặc Nhật!”

“.....”

Tiểu Triệu vẫn tiếp tục lải nhải, Diệp Vinh Thu rất muốn ngủ một lúc, nhưng giọng nói bên tai làm đầu anh ong lên. Anh khẽ lắc đầu, nhưng Tiểu Triệu không cảm nhận được.

“Đừng nói gì, yên lặng một lúc, tôi sắp ổn rồi.” Diệp Vinh Thu nhẹ giọng thì thào.

Nhưng đột nhiên Tiểu Triệu lại nắm lấy cánh tay anh: “Em không nói mà.”

Diệp Vinh Thu nửa tỉnh nửa mê: “Vậy ai đang làm ồn?”

Thực ra, đúng là Tiểu Triệu đã im lặng được mấy giây rồi —— bởi cậu nghe thấy sâu trong ngõ có động tĩnh lạ.

“Chính ủy...” Tiểu Triệu nhẹ giọng nói bên tai Diệp Vinh Thu: “Trong ngõ có người.”

Diệp Vinh Thu phản ứng rất chậm: “Có.. người?”

Tiểu Triệu vểnh tai lên nghe ngóng một lúc: “Hình như có tiếng người đánh nhau.”

Tiểu Triệu đỡ Diệp Vinh Thu đứng dậy: “Chính ủy, không thể tiếp tục nghỉ ngơi nữa, hình như phía trước có tiếng bước chân, họ đang đi gần về phía chúng ta, chúng ta ra ngoài trước.”

Giờ các giác quan của Diệp Vinh Thu trở nên chậm chạp, cho nên anh không nghe thấy âm thanh, nhưng tai Tiểu Triệu rất tốt, cậu nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn. Đây không phải đường cái, xảy ra xung đột trong ngõ hẻm chỉ e không phải dân chúng bình thường. Nơi này có ba thế lực đối địch nhau, các đồng chí của họ, lính quốc quân, còn có cả giặc Nhật, kia không biết liệu có phải đồng đội của họ hay không, nhưng chắc chắn có địch của họ. Dựa vào thể trạng Diệp Vinh Thu bây giờ, nếu lộ trước mặt địch, chỉ e lành ít dữ nhiều. Tuy tính Tiểu Triệu xung động, nhưng chút đạo lý này vẫn hiểu, giờ cậu đặt an nguy của Diệp Vinh Thu lên hàng đầu, những cái khác đều không quan trọng.

Cậu khê lay người Diệp Vinh Thu, cố gắng để anh tỉnh lại một chút, nhưng Diệp Vinh Thu vẫn rất mơ màng. Tiểu Triệu sốt ruột muốn chết, không còn cách nào, cậu kéo tay Diệp Vinh Thu lên cắn mạnh một cái.

“Đau...” Diệp Vinh Thu cảm nhận được sự đau đớn, cuối cùng thần trí cũng thanh tỉnh lại.

Tiểu Triệu vội vã dẫn Diệp Vinh Thu rẽ vào một con hẻm nhỏ khác. Lúc này tiếng bước chân của đối phương đã rất gần, ngay cả Diệp Vinh Thu cũng nghe được.

Tiểu Triệu còn muốn chạy, Diệp Vinh Thu lại kéo cậu lại. Tiểu Triệu cứ nghĩ là do cơ thể anh không khỏe, không nói lời nào định công anh lên, Diệp Vinh Thu lại ra dấu dừng lại, nhẹ giọng nói: “Đừng chạy, chúng có thể nghe thấy tiếng bước chân của chúng ta.”

Tiểu Triệu sững sờ.

Diệp Vinh Thu nói đúng, họ có thể nghe được tiếng bước chân của đối phương thì đối phương cũng có khả năng nghe thấy họ. Lúc này muốn chạy trốn, nếu Diệp Vinh Thu còn khỏe thì còn có thể thử, nhưng giờ thân thể Diệp Vinh Thu suy yếu như vậy, cậu lại không thể vừa dụ anh vừa chạy được, vạn nhất đối phương cảnh giác đuổi theo thì nguy. Cách tốt nhất là tìm một chỗ trốn trước, tránh qua kiếp nạn này rồi tính sau.

Tiểu Triệu nhìn xung quanh, thấy bên cạnh có mấy bao tải chứa đầy đất cát, vội vã đỡ Diệp Vinh Thu ngồi xổm xuống.

Họ yên tĩnh lại, động tĩnh của đối phương càng trở nên rõ ràng hơn, đã có thể nghe thấy được tiếng nói chuyện.

“Cái tên Hán gian không biết xấu hổ, tao nguyên rủa mày, có chết cũng không được chết từ tế!” Họ nghe thấy tiếng mắng chửi tức giận của một người đàn ông.

“A!!” Kẻ đó tiếng kêu thảm thiết vang lên, có ai đó bị đánh.

Tuy rằng họ không hiểu rõ cục diện thế nào, nhưng dựa vào câu nói kia có thể phán đoán, chỉ sợ người vừa chửi tên Hán gian kia bị bắt, mà mấy tên Hán gian kia có nhiều người hơn.

Tiểu Triệu nhẹ giọng nói bên tai Diệp Vinh Thu: “Nghe tiếng bước chân, chắc có khoảng năm sáu người.”

Diệp Vinh Thu gật đầu, lúc này anh đã hoàn toàn tỉnh táo, để cho mình tỉnh hơn, anh cố sức lấy móng tay bấm vào lòng bàn tay mình.

“Nếu tao không thể sống tốt, không được chết từ tế cũng chẳng sao.” Sau đó họ nghe thấy tiếng một người đàn ông khác mang theo vẻ cười cợt.

Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu đều cả kinh. Tuy rằng không thấy rõ mặt, nhưng giọng nói này, dù có đang ngủ Diệp Vinh Thu cũng không thể nhận lầm! Đó chính là giọng nói của Hắc Cầu.

Mà ngày đó ở trong ngõ nhỏ Tiểu Triệu cũng từng nghe thấy Hắc Cầu nói chuyện cùng lão Quách đầu. Cậu mơ hồ nhớ ra giọng nói này, nhưng không dám xác định, nhìn Diệp Vinh Thu muốn chứng thực, biểu tình khiếp sợ của Diệp Vinh Thu đã xác minh rằng cậu đoán đúng.

“Mày! Nhất định mày sẽ bị báo ứng!” Giọng người kia có phần hoảng loạn.

“Vội mau báo ứng nhanh một chút đi, tao không chờ lâu được đâu!” Hắc Cầu cất tiếng lần nữa. Trái ngược với vẻ hoảng loạn của người kia, hắn vẫn bình tĩnh dị thường.

Sau đó vài tiếng đánh đập vang lên, nghe như dùng nắm đấm đánh tới.

“Nhẹ một chút, đừng đánh chết nó, đội trưởng của mấy cậu hẳn là muốn bắt sống đi.” Lại là tiếng của Hắc Cầu. Xem ra người mới vừa động thủ không phải hắn.

“Yamadera tiên sinh, nhờ anh nên bọn tôi mới bắt được thằng này. Không cần nhiều lời với nó, giờ chúng tôi mang nó đi luôn đây.” Người cất tiếng lần này nói tiếng Trung không được quá lưu loát, xem ra là một người Nhật. Đội trưởng mà Hắc Cầu vừa nhắc đến, chỉ sợ là đội trưởng của quân Nhật.

“Thằng khốn nạn! Quân súc sinh...” Người Trung Quốc bị đánh kia phát âm không còn rõ ràng nữa, chỉ sợ mới bị đánh gãy răng, nhưng anh ta vẫn không buông tha, không ngừng phản kích bằng những tiếng chửi.

Tiểu Triệu trợn tròn mắt, tay chạm vào khẩu súng lục dắt bên hông. Nếu như vừa rồi còn không thể xác định, thì bây giờ nghe tên giặc Nhật kia nói, quả nhiên là họ gặp phải Yamadera Kou! Nghe tiếng bước chân ban nãy, có vẻ không nhiều người lắm, nhưng cũng chừng năm sáu người. Về phần người bị đánh kia, bất kể là người của đảng cộng sản hay của đảng quốc dân thì trong lòng Tiểu Triệu họ đều là đồng bào mình! Cậu không nhịn được muốn xông lên chiếm thể thượng phong, đánh cho Nhật không kịp đề phòng, thành công giết chết lũ người đó, sau đó cứu đồng bào của mình ra!

Diệp Vinh Thu nhìn thấu ý đồ của Tiểu Triệu, nắm chặt cánh tay cậu.

Tiểu Triệu dần mù quáng. Nếu không phải vì Yamadera Kou, nếu không phải vì lũ giặc Nhật và Hán gian đáng ghét thì Sừ Đầu và Tiểu Tam đã không chết, Khuru Tiên Bộ cũng không bị trọng thương, Diệp Vinh Thu cũng sẽ không suy yếu thành ra như vậy! Đều do cái đám cận bã kia hại! Lúc này tuy Diệp Vinh Thu đã ngăn cản, nhưng cũng không thể dẹp được sự phẫn hận trong lòng cậu, cậu vùng vằng đứng lên.

“Àm!” Bao cát trước mặt bọn họ vốn không kiên cố lắm, trong lúc Tiểu Triệu và Diệp Vinh Thu đấu sức không ngờ sẽ đọng phải bao cát kia, làm nó bị trượt xuống, rơi xuống đất gây ra tiếng động mạnh.

Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu đều ngậy ra. Nhất thời tìm họ như muốn vọt ra khỏi ***g ngực. Giờ họ chỉ biết khăn cầu đám giặc kia không nghe được động tĩnh ở đây, trong lúc nguy cấp, anh nhào tới ôm lấy Tiểu Triệu, đè cậu nằm úp sấp xuống đất, tiếp tục lấy bao cát làm yểm hộ.

“Ai ở đâu vậy?” Một tên giặc Nhật mở miệng quát lớn.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần đi về phía bọn họ, lúc này Tiểu Triệu đã mất thể thượng phong, không thể đánh lên được. Cậu đành phải ôm Diệp Vinh Thu trở mình, bảo hộ Diệp Vinh Thu dưới thân mình, sau đó ngồi xổm phía sau bao cát, định lấy bao cát làm cộng sự che chắn, tính sống mái một trận cùng giặc. Đã đến nước này rồi, không còn cách nào khác!

“Mấy người trông hai tên đặc vụ này đi!” Hắc Cầu nói: “Tôi đi xem!”

Tiếng bước chân hỗn loạn ngưng lại, chỉ còn một tiếng bước chân đi về phía bên đây.

Tiểu Triệu khăn trương nuốt nước bọt, nắm chặt súng trong tay mình. Người tới là Yamadera Kou, vậy cũng tốt, hôm nay cho dù có phải chết ở đây thì cậu cũng muốn giết cái tên Hán gian không biết tốt xấu kia.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, nháy mắt đã tới đầu hẻm nơi họ ẩn thân. Tiểu Triệu xuyên qua khe hở giữa các bao cát nhìn ra ngoài, định ngay lúc Yamadera Kou lộ đầu ra sẽ bắn một phát súng giết hắn. Nhưng không ngờ tên Yamadera vô cùng ranh mãnh, hắn không tự bại lộ mà núp sau tường nhìn thoáng qua bên trong, Tiểu Triệu không bắt kịp động tác của hắn, chỉ đành phải cúi đầu lui về.

Kế đó, Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu nghe thấy tiếng ma sát kì lạ và âm thanh lẩm nhảm, không biết là phát ra từ đâu.

Lại qua vài giây, vang lên tiếng bước chân bình ổn đi về phía kia.

“Không thấy ai cả, có hai bao cát bị rơi xuống đất.” Hắc Cầu nói.

“Không có ai? Anh nhìn rõ chứ?” Giặc hỏi.

“Không có, tôi kiểm tra rồi. Không yên tâm thì tự tới mà xem.” Hắc Cầu nói.

“Haha.” Tên giặc kia cười nói: “Yamadera tiên sinh đã nói không có thì chắc chắn là không có, ai không biết anh là lợi hại nhất chứ, ngay cả con chuột cũng không qua được ánh mắt anh, anh đã giúp chúng tôi bắt được rất nhiều phần tử tạo phản đáng ghê tởm.” Hắn ta tặng bốc Hắc Cầu, biểu thị sự tín nhiệm của mình, bù cho câu hỏi xấu hổ lúc ban nãy.

Sau đó tiếng bước chân mất trật tự lại vang lên, chỉ là đi về phía bên kia con ngõ, càng ngày tiếng bước chân càng nhỏ, đến cuối cùng, họ không nghe thấy bất cứ tiếng động nào nữa. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

CHƯƠNG 109.

Đến khi không còn nghe thấy tiếng động gì nữa, Tiểu Triệu và Diệp Vinh Thu vẫn ngồi xổm dưới đất chưa hoàn hồn lại.

Bọn họ đi thật rồi sao? Cứ như vậy mà đi sao?

Đợi một lúc lâu, Tiểu Triệu nhìn không được nhỏ giọng hỏi Diệp Vinh Thu: “Có phải là bẫy không?” Cậu hoài nghi như vậy cũng là bình thường. Ban nãy tuy rằng Hắc Cầu tới con hẻm này, nhưng căn bản không đi vào kiểm tra, đứng bên ngoài không thấy động tĩnh gì sau đó liền quay đầu lại. Muốn nói Hắc Cầu không phát hiện ra bọn họ thì chí ít cũng phải đi tới liếc mắt nhìn, nhưng căn bản Hắc Cầu không làm như vậy, rất có thể Hắc Cầu đã phát hiện ra bọn họ. Hành động của Hắc Cầu có vẻ như đang tận lực bảo vệ họ vậy. Nhưng sao có thể, một tên Hán gian làm nhiều việc ác như vậy sao có thể bảo vệ bọn họ?

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không đâu.”

Cũng không phải anh chưa hoàn hồn lại, mà là quá mệt mỏi, đến khí lực để đứng lên cũng không có. Lúc ban nãy tìm anh thực sự đập rất mạnh, anh lo giặc Nhật sẽ phát hiện ra bọn họ, anh lo Tiểu Triệu xung động không nói gì đã giết Hắc Cầu. Nhưng ngoài lo lắng ra anh còn mơ hồ có chút chờ mong. Dưới cục diện như vậy, Hắc Cầu và anh ở hai phe đối lập, khi họ đối đầu với giặc, nhất định Hắc Cầu phải lựa chọn một trong hai. Hoặc là hắn sẽ cứu anh để lộ ra thân phận thật và đối đầu với giặc, hoặc là... hắn sẽ khiến anh triệt để mất hết hy vọng. Nhưng Hắc Cầu ung dung hóa giải nguy cơ này, tuy giờ đã thoát khỏi con nguy khôn, nhưng trong lòng anh có chút thất vọng.

Diệp Vinh Thu vỗ vỗ Tiểu Triệu: “Đỡ tôi đứng dậy, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Triệu còn chưa tin những gì vừa xảy ra, cậu để Diệp Vinh Thu ngồi một chỗ, rút súng ra cẩn thận men theo mép tường đi ra ngoài, sau đó ló đầu nhìn thoáng qua bên ngoài. Không có một ai cả.

Cậu tiếp tục đi về phía trước, kiểm tra từng con hẻm nhỏ ở bốn phía xung quanh, giặc đã đi thật rồi. Lúc này cậu mới thu súng lại quay trở về chỗ cũ, đỡ Diệp Vinh Thu đứng dậy.

Trong lòng Tiểu Triệu đầy ấp nghi vấn: “Rốt cuộc ban nãy đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Tôi không biết.”

Thật ra anh cũng rất thắc mắc. Ban nãy có bao cát làm yểm hộ, Hắc Cầu không thể thấy anh trốn ở đây, nhưng hắn có thấy Tiểu Triệu không, anh không rõ lắm, nhưng chưa chắc đã không phát hiện ra. Hắn không tiến đến, chứng tỏ biết rõ ở đây có người, nhưng làm sao hắn biết đối phương là ai? Không biết là ai mà cũng bảo vệ? Mà hai người đặc vụ hắn nhắc tới kia là ai?

Trong đầu Diệp Vinh Thu đầy những nghi vấn, nhưng giờ anh không có sức đâu để tiếp tục suy nghĩ, vì vậy nói: “Không cần quan tâm, về thôi, tôi sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Tiểu Triệu nghe anh nói vậy, vội nhấc tay anh lên dìu ra ngoài đường.

Đột nhiên Diệp Vinh Thu cất tiếng dặn dò: “Chuyện ban nãy đừng nói cho ai nghe.”

Tiểu Triệu sửng sốt một chút: “Sao lại thế?”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi không muốn mọi người phải lo lắng.”

Lúc này Tiểu Triệu mới gật đầu: “Em biết rồi thưa chính ủy, em không nói cho ai đâu.”

Dọc đường về họ không gặp trắc trở gì, thuận lợi đi về căn cứ.

Diệp Vinh Thu gõ cửa theo ám hiệu đã định sẵn, vài giây sau cửa được mở ra, người ra đón chính là Đường Trường Thiên. Thấy Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu trở về, anh ta thở phào nhẹ nhõm, vội vã nhường đường cho họ vào: “Mau vào đi!”

Tiểu Triệu đỡ Diệp Vinh Thu đi vào, Đường Trường Thiên đóng cửa lại, trông thấy Diệp Vinh Thu thở thoi thóp thì sợ hãi: “Anh ấy bị sao vậy?”

Tiểu Triệu lo lắng nói: “Chị Như Nam về chưa? Anh ấy khó chịu trong người!”

Vừa dứt lời, Diệp Vinh Thu đang dựa vào người cậu trượt dài, ngã xuống đất. Tiểu Triệu và Đường Trường Thiên càng thêm hoảng sợ, vội vã đỡ Diệp Vinh Thu dậy đưa vào nhà.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Diệp Vinh Thu cảm giác được Tiểu Triệu và Đường Trường Thiên đỡ anh xuống một nơi mềm mại, có lẽ đó là giường.

Anh nghe thấy tiếng Đường Trường Thiên răn dạy Tiểu Triệu, trách họ không báo trước đã ra khỏi nhà. Anh còn nghe thấy Tiểu Triệu lúng túng ân hận: “Xin lỗi, đều tại em không tốt, em muốn làm chút việc nên chính ủy mới dẫn em đi. Tại em làm liên lụy tới chính ủy.”

Lòng Diệp Vinh Thu tràn đầy hổ thẹn, anh chặt vật muốn ngồi dậy, nhưng người không có khí lực, thậm chí ngay cả mắt cũng không mở ra được. Cuối cùng anh dùng hết khí lực, nói ba chữ “Tôi xin lỗi”, sau đó hoàn toàn rơi vào hôn mê.

Lần thứ hai Diệp Vinh Thu tỉnh lại, khi đó trời đã tối rồi, trong phòng có ánh đèn mờ. Anh chống giường ngồi dậy, Tiểu Triệu vội vã chạy tới đỡ lấy anh, nước mắt lưng tròng: “Chính ủy, cuối cùng anh cũng tỉnh lại rồi.”

Diệp Vinh Thu nhìn quanh bốn phía, thấy Chu Thư Quyên đã trở về, ngoài Khuru Tiến Bộ ra thì mọi người đều ở trong phòng.

Đường Trường Thiên nhủ chặt chân mày: “Hôm nay anh..”

Chu Thư Quyên giờ tay lên ngăn anh ta lại: “Thôi, anh ấy vừa mới tỉnh, chuyện này để sau hãy nói.”

Đường Trường Thiên lắc đầu, nuốt lời bên miệng xuống.

Chu Thư Quyên đi tới bên giường ngồi xuống: “Em lấy được hoàng át rồi, đã cho tiểu đội trưởng Khuru và Lý Thất Bát uống, tiểu đội trưởng Khuru ngủ rồi.”

Diệp Vinh Thu khẽ gật đầu.

Chu Thư Quyên nói: “Chuyện hôm nay Tiểu Triệu đã nói cho em biết.”

Diệp Vinh Thu liếc mắt nhìn Tiểu Triệu, Tiểu Triệu nhìn anh lắc đầu một cái, ý bảo chuyện Diệp Vinh Thu không cho cậu nói cậu cũng không nói gì. Trong lòng Diệp Vinh Thu hồ thẹn không gì sánh bằng. Tiểu Triệu vốn là một người thành thật, sợ rằng chuyện hôm nay thực sự cậu nghĩ rằng mình không tốt, Diệp Vinh Thu muốn dẫn cậu đi cùng làm chút chuyện gì đó nên mới ra khỏi cửa. Diệp Vinh Thu vừa khó chịu trong lòng vừa cảm thấy xấu hổ, nhưng anh không biết nói gì, chỉ đành phải nói: “Xin lỗi, đều do anh không tốt, anh đảm bảo sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

Chu Thư Quyên nói: “Chuyện này nói sau đi. Anh nghỉ ngơi cho tốt, anh bây giờ cũng coi như là một người bệnh. Nếu không tỉnh dương cho tốt, nhiệm vụ tiếp theo ta không thể hoàn thành được.”

Diệp Vinh Thu cúi đầu: “Anh biết rồi.”

Chu Thư Quyên nhìn anh thật sâu, nói với Đường Trường Thiên: “Chúng ta đi thôi, để anh ấy nghỉ ngơi cho tốt.”

Chu Thư Quyên, Đường Trường Thiên và nhóm Lý Thất Bát ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại hai người Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu.

Tiểu Triệu thấp giọng nói: “Hôm nay chị Như Nam cũng gặp Yamadera Kou. Chị ấy bảo, cái tên Hán gian kia giúp Nhật bắt hai đặc vụ quốc dân.”

Diệp Vinh Thu ngăn ra: “Đặc vụ quốc dân?”

Tiểu Triệu gật đầu.

Diệp Vinh Thu trầm ngâm: “Là người của quốc dân sao..” Ban nãy ngủ xong, anh cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, suy nghĩ cũng không còn trĩu nặng như trước, có thể tự đoán được chuyện xảy ra lúc ban ngày. Mặc dù hồi sáng không thấy người, nhưng nghe họ nói chuyện cũng biết đại khái đã xảy ra chuyện gì, hóa ra là đặc vụ quốc dân bị bắt.

Tiểu Triệu nói: “Đại ca Trường Thiên nói, cái tên Hán gian kia không chỉ chĩa mũi về phía đảng cộng ta, hắn còn giúp giặc bắt vài phần tử người Trung kháng Nhật. Anh em quốc dân, chỉ cần kháng Nhật thôi thì đều là người tốt cả.”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Cậu nói đúng.” Anh đồng ý với Tiểu Triệu nhưng chỉ đồng ý về cái nhìn của Tiểu Triệu với đảng quốc dân chứ không đồng ý về cái nhìn của cậu với Hắc Cầu. Nghe tin tức Tiểu Triệu vừa cung cấp xong, anh bắt đầu thu xếp lại những suy nghĩ trong đầu.

Anh vẫn hoài nghi Hắc Cầu giống như anh, là người của đảng cộng. Cũng bởi mấy năm trước bộ đội chủ lực của đảng quốc dân rút lui khỏi Ngạc Nam, bỏ qua chiến khu này, cho nên mấy năm này thế lực đảng cộng ở Ngạc Nam phát triển rất nhanh, đã tạo được vài căn cứ. Hắc Cầu vẫn ở lại Ngạc Nam, nếu muốn kháng Nhật, khả năng lớn nhất là gia nhập đảng cộng.

Sáng nay căn bản Hắc Cầu không biết người trốn sau bao cát là ai nhưng vẫn chọn bảo vệ. Anh cố gắng đứng trên lập trường của Hắc Cầu để đoán xem suy nghĩ của hắn.

Giả như lúc đó phía sau bao cát có người, hắn không thấy rõ là ai, khi đó có ba loại khả năng. Hoặc là người nấp phía sau đó là người của đảng cộng, hoặc là người của đảng quốc dân, hoặc là dân chúng bình thường đi ngang qua. Trong thành Vũ Xương tuy có không ít giặc Nhật nhưng giặc Nhật không cần phải trốn như vậy, cho nên khả năng này bị loại bỏ. Nếu Hắc Cầu là người của đảng cộng, người trốn phía sau cũng là đảng cộng, Hắc Cầu chọn bảo vệ là chuyện thường tình. Nhưng nếu người trốn phía sau bao cát là người của đảng quốc dân thì sao? Hắc Cầu bắt đặc vụ quốc dân, để người của quốc dân biết được liệu có thành kiến gì với hắn không? Hay là căn bản hắn không quan tâm người kia có biết hay không? Cũng có thể, dù là ai đi chăng nữa, chỉ cần người trốn phía sau là người Trung Quốc, bất kể là ai hắn cũng không muốn làm tổn thương tới? Nếu là như vậy, hắn giúp Nhật bắt hai người đặc vụ, vậy trước khi hắn bắt hai người kia đã xảy ra chuyện gì?

Anh nghĩ đến sứt đầu mẻ trán. Bởi họ đã xa nhau năm năm nên những chuyện liên quan đến Hắc Cầu thực sự anh biết quá ít. Rốt cuộc phải làm sao, phải làm sao mới có thể lấp đầy khoảng trống kia? Hay là duyên phận giữa anh và Hắc Cầu đến đó thôi thì cạn, không còn...

Tiểu Triệu nhìn Diệp Vinh Thu dờ dẫm, sợ đến nhảy dựng lên: “Em không làm ồn nữa, chính ủy, anh nghỉ ngơi thật tốt, em đi ra ngoài trước.”

Diệp Vinh Thu hỏi cậu: “Lúc Như Nam quay về còn nói gì khác không?”

Tiểu Triệu lắc đầu: “Không ạ, chị ấy chỉ nói chuyện Hán gian kia thôi.”

Diệp Vinh Thu thở dài: “Vậy cậu ra ngoài trước đi.”

Tiểu Triệu xoay người đi ra ngoài, lúc chân sắp bước ra cửa, đột nhiên Diệp Vinh Thu gọi cậu lại: “Tiểu Triệu!”

Tiểu Triệu quay đầu nhìn.

Diệp Vinh Thu nói: “Chuyện hôm nay là tôi có lỗi với cậu.”

Tiểu Triệu càng thêm hoảng sợ, liên tục xua tay: “Chính ủy anh làm sao vậy, anh nói cái gì thế!”

Diệp Vinh Thu cười cười: “Cảm ơn cậu. Cậu ra ngoài đi.”

Tiểu Triệu hoang mang gãi đầu một cái, ra cửa rồi giúp Diệp Vinh Thu đóng cửa phòng lại.

Chu Thư Quyên không chỉ mang hoàng át về cho người bệnh mà còn mang về vài thuốc và thức ăn bổ máu cho Diệp Vinh Thu. Anh nằm trên giường nghỉ ngơi hai ngày, thân thể và tinh thần đều khôi phục một chút.

Sáng sớm nay Chu Thư Quyên lại rời nhà. Diệp Vinh Thu nằm giường nhiều đến độ nổi rôm, thế nên anh đi ra ngoài hóng gió. Bởi chuyện xảy ra hai ngày trước nên Đường Trường Thiên canh chừng anh rất cẩn thận, anh vừa ra sân, Đường Trường Thiên liền đi ra theo, ngồi xuống bên cạnh anh.

Diệp Vinh Thu nhìn Đường Trường Thiên cười cười, biểu thị mình không dám tái phạm, tựa vào ghế hóng gió nghỉ ngơi một chút.

Đột nhiên Đường Trường Thiên cất tiếng: “Chuyện của anh tôi đã nghe nói qua, hôm nọ anh ra khỏi nhà, chắc để tìm người bạn tên Hắc Cầu kia nhỉ.”

Diệp Vinh Thu mở mắt ra, ngạc nhiên nhìn Đường Trường Thiên, nhưng anh không phủ nhận.

Đường Trường Thiên nhìn anh thật sâu, nói rành mạch từng chữ một: “Bạn của anh, có phải đã làm Hán gian hay không? Mà tôi nên hỏi thế này mới đúng, có phải bây giờ người đó tên Yamadera Kou?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110

CHƯƠNG 110.

Đường Trường Thiên nhìn anh thật sâu, nói rành mạch từng chữ một: “Bạn của anh, có phải đã làm Hán gian rồi không? Hay là tôi nên hỏi thế này mới phải, có phải bây giờ cậu ta tên Yamadera Kou?”

Diệp Vinh Thu giật mình nhìn anh ta.

Anh vào thành tìm Hắc Cầu không phải bí mật gì, mọi người trong phòng đều đã biết. Nhưng chuyện anh đã gặp Hắc Cầu, biết hẳn chính là Yamadera Kou thì anh không nói cho ai, sao Đường Trường Thiên có thể biết được?

Đường Trường Thiên nói: “Tôi qua Như Nam về, kể chuyện cô ấy gặp Yamadera Kou, Tiểu Triệu nghe xong thốt lên, hỏi ‘Chị cũng gặp hắn ta sao?’, sáng nay tôi hỏi Tiểu Triệu chuyện này, cậu ấy lại ấp úng không chịu nói, bị tôi hỏi đến sốt ruột, nói là đi mà hỏi anh. Tôi nghĩ, có lẽ anh không cho cậu ấy nói.”

Diệp Vinh Thu bật cười. Anh cũng không biết nên nói sao về Tiểu Triệu, đúng là không có đầu óc gì cả. Nhưng anh cũng biết chuyện này là do anh không tốt, không thể trách Tiểu Triệu.

Đường Trường Thiên nói: “Tuy rằng trước đây chúng ta chưa qua lại với nhau, nhưng chuyện anh lập xưởng công binh tôi đã nghe qua. Anh là một người rất lợi hại, ở cái nơi quỷ quái này mà có thể xây dựng xưởng công binh với quy mô lớn đến thế, giác Nhật và quốc dân đảng đều hận anh đến nghiêng răng nghiêng lợi, chúng tôi đều bội phục anh.”

Diệp Vinh Thu lúng ta lúng túng nói: “Đây không phải công của một mình tôi.”

Đường Trường Thiên nói: “Anh không cần phải khiêm tốn, nếu không có anh, sẽ không có xưởng công binh, tình cảnh của chúng ta chỉ sợ gay go hơn nhiều. Mấy hôm trước tôi và Tiểu Triệu nói chuyện với nhau, nói trời nói đất một hồi xong lại nói về anh. Vừa nhắc tới anh hai mắt cậu ấy liền sáng lên, nói anh là người giỏi giang thông minh nhất cậu ấy từng gặp. Tôi tin lời cậu ấy nói là sự thật, anh là một người thông minh hơn nữa lại còn rất nội liêm, một mình công hiến của anh cho cách mạng thôi cũng hơn cả đám chúng tôi cộng lại.”

Diệp Vinh Thu trầm mặc. Anh biết Đường Trường Thiên nói mấy lời này không phải để khen anh, anh đã đoán được đại khái Đường Trường Thiên muốn nói gì.

Đường Trường Thiên nói: “Người như anh, tôi thực sự không nghĩ ra lý do gì khiến hôm trước anh phải lên đi ra ngoài để rồi thiếu chút nữa mất mạng ở ngoài đó. Tôi nghĩ, hẳn là có liên quan đến người anh cần tìm. Thật ra từ ngày đầu tiên anh tới đây tôi đã nhận ra cả người anh tràn đầy tâm sự, nghe nói mấy anh đã gặp Yamadera Kou. Lại nghe nói anh vào thành vì muốn tìm Yamadera Kou và Độc Thoại, hơn nữa còn cả chuyện ngày hôm trước, tôi nghĩ..”

Diệp Vinh Thu trầm mặc. Về chuyện thân phận của Hắc Cầu anh không thừa nhận, nhưng cũng không thể nghiêm mặt phủ nhận, sau tất cả, anh chỉ biết trầm mặc.

Đường Trường Thiên hỏi anh: “Vậy tiếp theo anh có tính toán gì không?”

Diệp Vinh Thu hỏi ngược lại: “Tính toán gì?”

Đường Trường Thiên nói: “Tôi không biết chuyện về người bạn kia của anh, nhưng tôi nghĩ đó hẳn phải là một người rất quan trọng với anh. Có lẽ như người thân vậy.”

Cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng cất tiếng, giọng nói ần ần sự khổ tâm: “Tôi tin tưởng cậu ấy.”

Đường Trường Thiên sùng sốt: “Anh tin hẳn ta? Yamadera Kou?”

Diệp Vinh Thu liếc mắt nhìn sang chỗ khác. Anh hoài nghi thân phận thực của Hắc Cầu là đảng viên, nhưng mặc kệ có phải hay không thì nhất định thân phận của hắn rất bí mật, anh không muốn tiết lộ điều gì, Đường Trường Thiên chưa chắc đã biết. Anh không biết nên giải thích thế nào, kể cho Đường Trường Thiên biết năm năm trước Hắc Cầu là người như nào sao? Nhưng như vậy có ích gì, có một số việc nếu không tự mình trải qua thì có giải thích đến đâu người khác cũng không hiểu được. Huống hồ anh lại không có bất kì bằng chứng nào, thử anh có chỉ là hồi ức trong tim.

Đường Trường Thiên suy nghĩ một chút, cố gắng để giọng mình ôn hòa lại, nhưng vẫn không khống chế nổi ngữ điệu châm chọc: “Vì sao? Bởi vì hôm qua hắn ta bắt hai đặc vụ quốc dân sao? Anh đừng quên hắn ta dẫn giặc Nhật đi bắt cùng.”

“Không phải!” Diệp Vinh Thu lập tức phủ nhận.

Đường Trường Thiên hỏi anh: “Anh nghĩ sao về quốc dân đảng?”

Diệp Vinh Thu nói: “Trước kia tôi từng ở quốc dân đảng.”

Đường Trường Thiên nói: “Vậy sao? Vậy anh có thành kiến hay có tình cảm với quốc dân đảng? Theo tôi nghĩ, mấy năm này tuy đặc vụ quốc dân hại không ít đồng chí của chúng ta, nhưng tôi cũng từng quen biết người trong quốc dân đảng, không phải tất cả bọn họ đều như vậy, về phần đến tột cùng nên kháng Nhật trước hay đánh nội chiến trước, họ cũng không khẳng khái khởi chiến nội chiến. Mấy năm này tôi vẫn cố gắng tránh giao tiếp người ở quốc dân đảng, thứ nhất là để đề phòng bọn họ, thứ hai là nếu họ nguyên ý cùng kháng Nhật, như vậy công cuộc kháng Nhật ta vẫn cần họ xuất lực. Hai ngày trước tuy Yamadera Kou bắt hai đặc vụ quốc dân, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc hắn ta cũng hướng về phía chúng ta, hẳn là tay sai cho Nhật, chỉ làm việc giúp Nhật. Mấy năm nay hắn đã hại một vài đồng chí của chúng ta. Ba năm trước cũng vì hắn mà thế lực của chúng ta ở Vũ Xương thiếu chút nữa bị giặc Nhật diệt tận gốc.”

Diệp Vinh Thu giật mình nhìn Đường Trường Thiên. Chuyện này anh chưa từng nghe nói qua.

Đường Trường Thiên nói đến đây, tâm tình có điểm kích động: “Ba năm trước, khi đó còn chưa có Độc Thoại. Lúc đó hoạt động của chúng ta ở Vũ Xương do một đồng chí gọi là lão Lâm lãnh đạo. Kết quả, trong đội của chúng ta có Hán gian, tên ấy mật báo cho giặc, tiết lộ hành tung của lão Lâm. Lão Lâm bị đánh lén, bị đạn bắn đến trọng thương. Khi đó ta đã chuẩn bị rút lui khỏi Vũ Xương, đưa lão Lâm tới một nơi an toàn. Khi ấy Yamadera Kou còn chưa nổi danh, chỉ là một dân chúng bình thường trong thành, để hỗ trợ lão Lâm ra khỏi thành phải nhờ dân chúng hỗ trợ, kết quả cũng vì vậy mà Yamadera Kou biết rõ hành tung của ông ấy, bèn đứng ông ấy cho giặc!” Nói đến đây, ngực Đường Trường Thiên phập phồng mãnh liệt, anh ta thở hổn hển mấy cái, lúc này tâm tình mới bình tĩnh trở lại, “Đầu của lão Lâm bị giặc Nhật chặt treo trước cổng thành thị uy, treo tận nửa tháng đến khi gương mặt thối rữa thay đổi hoàn toàn. Chúng ta mất đồng chí lão Lâm như rấn mất đầu, giặc Nhật truy bắt hoành hành trong thành, thiếu chút nữa bắt hết tất cả mọi người. Lúc đó Độc Thoại cũng ở trong thành, đồng chí nhận nhiệm vụ nguy hiểm, dẫn theo các đồng chí may mắn còn sống sót của chúng ta liều chết đấu với giặc Nhật, từ đó Vũ Xương mới trở thành chiến khu, bằng không thành Vũ Xương hôm nay đã sớm rơi vào tay đế quốc Nhật!”

Diệp Vinh Thu cả kinh. Hắc Cầu.. hẳn làm những chuyện này sao? Không, không thể nào! Nhất định có chỗ nào đó không đúng!

Diệp Vinh Thu hỏi Đường Trường Thiên: “Ba năm trước anh đã ở Vũ Xương rồi sao?”

Đường Trường Thiên nói: “Đúng vậy. Chỉ là khi đó tôi còn chưa gia nhập đội ngũ cách mạng. Lúc ấy tôi chỉ là một dân chúng bình thường, đầu của lão Lâm bị treo trên cổng thành, người dân thành Vũ Xương ai nấy đều xúc động, có không ít người vì bất mãn với hành động độc ác của giặc mà đứng lên phản kháng. Một năm ấy giặc giết rất nhiều người. Cũng vì chuyện này mà tôi thức tỉnh, trở thành đảng viên ngầm, tham gia kháng Nhật có tổ chức.” Khóe miệng anh ta câu lên thành dáng cười châm chọc: “Giặc Nhật nhất định không thể ngờ, hành động thị uy dân chúng của chúng lại gây hiệu quả ngược, Yamadera Kou cũng sẽ không ngờ, hẳn tưởng có thể diệt trừ hết đảng viên ngầm, nhưng cuối cùng lại khiến đội ngũ cách mạng thêm lớn mạnh. Mãi đến khi ấy giặc Nhật mới tháo đầu lão Lâm từ trên cổng thành xuống.”

Diệp Vinh Thu thất thần nhìn anh ta.

Đường Trường Thiên nói: “Nếu anh không tin tôi, anh có thể đi hỏi Như Nam. Cô ấy từng nói cô ấy và anh cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cô ấy sẽ không lừa anh. Khi đó cô ấy đã ở Vũ Xương, hơn nữa cũng đã gia nhập đội ngũ, có lẽ cô ấy còn biết nhiều chuyện hơn tôi.”

Diệp Vinh Thu trầm mặc một lúc lâu, hỏi: “Cậu ấy đã hại rất nhiều người Trung Quốc?”

Đường Trường Thiên bật cười một tiếng: “Anh vẫn chưa tin sao? Tôi có thể kể tên từng người cho anh. Sau khi hại lão Lâm, hắn ta lại giết hại đồng chí Trương Tư Nam. Trương Tư Nam là đồng chí ưu tú của chúng ta, lúc đó chúng tôi muốn liên lạc với người ở ngoài thành nên cất giữ đồng chí Trương Tư Nam đi, khi đó quân Nhật phong thành rất nghiêm, mà Yamadera Kou lại thông đồng với giặc Nhật, có bao nhiêu con đường mà hắn ta lại chọn con đường ấy, nhân lúc quốc nạn mà kiếm chác lợi lộc. Nếu có dân nhờ hắn làm việc, hắn sẽ ra giá cắt cổ, ức hiếp đồng bào mình để kiếm những đồng tiền bất nghĩa. Đồng chí của chúng ta giả làm dân thường cho hắn một khoản tiền nhờ hắn giúp đỡ, cũng không biết có phải hắn nhận ra Trương Tư Nam không hay là bình thường hắn quen thói giết người cướp của, lấy được tiền xong hắn liền sát hại đồng chí Trương Tư Nam.”

Diệp Vinh Thu cắn chặt môi, không nói nên lời.

Đường Trường Thiên nói: “Anh muốn nghe nữa không, còn rất nhiều, mỗi một mạng người tôi đều nhớ kỹ, ba năm này hắn đích thân sát hại một đồng chí của chúng ta, bắt giữ ba đồng chí giao cho giặc. Còn số dân chúng và lính quốc dân bị hắn hãm hại thì không thể đếm được!”

Diệp Vinh Thu nhắm mắt lại, quát to: “Được rồi, đừng nói nữa!”

Đầu anh loạn lên. Hắc Cầu đã bắt giữ nhiều đảng viên ngầm như vậy sao? Hắc Cầu từng giết dân chúng Trung Quốc sao? Hắc Cầu thực sự làm việc cho giặc Nhật sao?! Không thể nào, tuyệt đối không thể! Có chết anh cũng không tin!

Năm năm này, rốt cuộc Hắc Cầu đã trải qua những chuyện gì chứ? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

CHƯƠNG 111.

Thấy Diệp Vinh Thu đau khổ, Đường Trường Thiên cũng không tiếp tục nói nữa. Anh ta ngồi một hồi, cuối cùng vỗ vỗ vai Diệp Vinh Thu: “Anh suy nghĩ kỹ đi.” Nói rồi rời đi.

Đến trưa, Chu Thu Quyên mang theo thức ăn quay trở về.

Bữa trưa nấu xong rồi nhưng Diệp Vinh Thu không đi vào ăn, vẫn ngồi ngầy ra trong sân.

Một lát sau, Chu Thu Quyên bưng bát đi ra, đưa cho Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu nhìn thoáng qua, đó là một bát canh táo đỏ. Trong bát có năm quả táo khô, màu nước rất thanh, có lẽ tổng cộng trong canh cũng không có quá nhiều táo đỏ. Táo đỏ là một loại thực vật bổ huyết, ở thời chiến loạn này thật sự rất quý, trong nhà có hai người bị thương do đạn bắn và thêm Diệp Vinh Thu mới mất nhiều máu, chắc bởi vậy nên Chu Thu Quyên bộp bộp mua những thứ này về.

Diệp Vinh Thu lúng túng nhận lấy bát: “Cảm ơn.”

Chu Thu Quyên ngồi xuống bên cạnh anh: “Uống đi, uống xong em còn rửa bát.”

Lúc này Diệp Vinh Thu không có hứng ăn cái gì, có lẽ Chu Thu Quyên cũng biết nên chỉ cho anh một bát canh. Diệp Vinh Thu uống canh xong, ăn táo đỏ trong bát, trả lại bát cho Chu Thu Quyên, nhưng Chu Thu Quyên không lập tức rời đi.

“Trường Thiên kể cho em.” Chu Thu Quyên nói, “Hóa ra bạn anh chính là Yamadera Kou.”

Diệp Vinh Thu cười khổ: “Em cũng định nói cho anh biết cậu ấy xấu xa tột độ đến mức nào sao?”

Chu Thu Quyên trầm mặc trong chốc lát, hỏi: “Anh vẫn tin tưởng bạn mình sao?”

Diệp Vinh Thu sùng sốt, lập tức nói: “Anh tin cậu ấy.”

Chu Thu Quyên ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt không mang theo bất cứ cảm tình gì: “Nếu đã tin bạn mình, sao còn phải mạo hiểm đi kiểm chứng?

Nếu anh thật sự tin tưởng người ấy, không phải không nên làm bất cứ chuyện gì sao?”

Diệp Vinh Thu ngăn ra.

Chu Thư Quyên nói tiếp: “Có lẽ anh không muốn tin, không phải không muốn tin bạn mình đã trở thành hạng người gì, mà là anh không muốn tin mình đã nhìn lầm người.”

Diệp Vinh Thu đột ngột đứng lên, tâm tình kích động dị thường, hai mắt tròn to, hung hăng trừng Chu Thư Quyên: “Em không phải anh thì em biết cái gì chứ?! Em biết cậu ấy đã làm những gì cho anh không? Em biết bọn anh đã trải qua những chuyện gì không?!”

Đột nhiên Diệp Vinh Thu bạo phát như vậy, người chọc giận là Chu Thư Quyên không khỏi hoảng sợ. Nhưng rất nhanh cô bình tĩnh trở lại: “Em không biết, những chuyện kia đã qua lâu rồi, em chỉ biết hiện tại...”

Không đợi cô nói xong, Diệp Vinh Thu lại lớn tiếng cắt ngang lời cô: “Đứng! Anh sợ! Anh sợ đến nỗi không đêm nào là ngủ ngon giấc! Mỗi lần sửa chữa vũ khí anh đều hy vọng mình cũng giống như máy móc! Có thể làm việc chẳng cần lý do gì! Nhưng anh không phải! Anh là người! Là một con người! Anh cũng có cảm xúc cũng biết sợ!”

Chu Thư Quyên gạt mình, im lặng không nói gì nữa. Tâm tình Diệp Vinh Thu bị đè nén bao lâu, hiện anh cần phát tiết ra ngoài.

Diệp Vinh Thu hét to, giọng anh vốn không lớn, tiếng lại khàn khàn, giống như phải dùng hết khí lực để nói ra: “Anh tìm cậu ấy tròn năm năm, cuối cùng biết được cậu ấy còn sống, sống người không ra người quỷ không ra quỷ! Anh sợ, không thể tưởng tượng nổi năm năm qua cậu ấy đã phải trải qua những chuyện khổ cực gì mà có thể khiến cậu ấy thay đổi, đến ngay cả anh cậu ấy cũng không thể nói thật ra! Anh sợ, năm năm qua cậu ấy phải chịu khổ, khổ đến không thể nói ra, khổ vì có rất nhiều chuyện đại sự cần làm! Anh sợ năm năm này cậu ấy vẫn sống, nhưng đột nhiên lúc này lại chết đi, mà đến khi cậu ấy chết rồi anh vẫn không biết rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì! Anh sợ, sợ cái gì mình cũng không biết!!”

Chu Thư Quyên trầm mặc, một lúc lâu sau đứng lên, nhẹ nhàng ôm lấy vai Diệp Vinh Thu. Cô thấp hơn Diệp Vinh Thu một cái đầu, nhưng lúc này đây dáng cô cao ngất, nghiêm nhiên trở thành một nơi để dựa vào. Diệp Vinh Thu cúi người xuống, đầu tựa vào cổ cô, khóc thất thanh.

Nét mặt Chu Thư Quyên có vẻ không đành lòng, cô do dự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn hỏi câu hỏi tàn nhẫn: “Nếu như... nếu như người ấy thật sự thay đổi, không còn là người trong trí nhớ anh nữa, anh sẽ làm gì?”

Diệp Vinh Thu khẽ khóc, nhẹ giọng nói: “Cho dù có phải tự tay giết chết cậu ấy.. cùng cậu ấy chết.. Anh cũng không muốn cậu ấy phải chết trong tay bất cứ kẻ nào khác.”

“Có đôi lúc...” Chu Thư Quyên khe khẽ thở dài. “Anh không cần phải... ép mình như vậy. Nếu như anh cảm thấy mệt mỏi thì hãy nghỉ ngơi một chút. Còn có người thân, còn có bằng hữu, còn các đồng chí cùng chung lý tưởng, sẽ có những người thay anh hoàn thành ý nguyện.”

Diệp Vinh Thu khóc một hồi, tinh thần lại càng trở nên mệt mỏi, Chu Thư Quyên gọi Tiểu Triệu ra đỡ anh vào phòng nghỉ ngơi. Diệp Vinh Thu ngủ một ngày, không ra khỏi phòng.

Có hoàng át Chu Thư Quyên mang về, hơn nữa ý chí sinh tồn của Khuru Tiến Bộ và Lý Thất Bát đều rất mạnh mẽ, qua vài ngày, thương thể của họ dần có chuyển biến tốt. Vết thương của Khuru Tiến Bộ không còn bị rách miệng nữa, nhưng thương thể của anh vẫn rất nghiêm trọng, nếu không tinh dưỡng trong một năm rưỡi thì rất khó có khả năng khỏe mạnh hoàn toàn được. Còn tình huống của Lý Thất Bát thì đỡ hơn, Chu Thư Quyên giúp cậu cắt phần thịt rữa, vết thương không còn bị chảy máu nữa, nếu tiếp tục dưỡng tốt, có thể chân sẽ bị thọt cả đời, nhưng ít ra vẫn còn giữ được.

Còn Diệp Vinh Thu nhờ uống nhiều thuốc bổ máu, lại nghỉ ngơi trên giường vài ngày nên tình trạng đỡ hơn một chút.

Trưa nay Chu Thư Quyên ra ngoài trở về, dáng vẻ vội vội vàng vàng, vừa vào nhà liền phân phó: “Chuẩn bị một chút, chúng ta phải ra khỏi thành.”

Mọi người vốn đang nằm trên giường nghỉ ngơi đều sùng sốt, vội ngồi dậy.

Đường Trường Thiên từ phòng trong đi ra, hỏi: “Có cơ hội?”

Chu Thư Quyên gật đầu: “Buổi chiều có một đoàn thuyền ra khỏi thành, người của chúng ta đã chuẩn bị tốt rồi, chúng ta trà trộn vào đoàn thuyền cùng ra ngoài. Mau lên, lập tức đi ngay!”

Tin tức đến rất vội, nhưng không ai oán giận nửa lời. Họ đã quen bị địch đuổi giết bất cứ lúc nào ở bất cứ đâu nên không còn lạ gì những chuyện như vậy.

Tiểu Triệu và Đường Trường Thiên đỡ Khuru Tiến Bộ đi ra, tuy Khuru Tiến Bộ đang tỉnh nhưng trạng thái tinh thần rất yếu, cho dù không bị quân Nhật truy kích thì để một mình anh đi cũng không ra khỏi thành được.

Chu Thư Quyên chạy tới bên tường, chỉ vào một cái tú: “Mau, mau đỡ tiểu đội trưởng Khuru vào.”

Mọi người sùng sốt một chút, rất nhanh đã hiểu ý của Chu Thư Quyên. Họ không thể bỏ lại Khuru Tiến Bộ ở nơi này, nhưng cứ như vậy dìu Khuru Tiến Bộ ra ngoài thì sẽ bị mọi người chú ý tới, họ phải nghĩ cách giấu Khuru Tiến Bộ đi để ra khỏi thành.

Đó là một cái tú dựng chén bát, tú không lớn nên Khuru Tiến Bộ phải cuộn chặt người mới có thể trốn vào được. Chu Thư Quyên nói: “Tiểu đội trưởng

Khuru, anh cố chịu đựng một chút.”

Khuru Tiến Bộ lắc đầu: “Không sao.” Sau đó dưới sự giúp đỡ của Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu, anh núp được vào trong tủ. Tay chân và đầu đều bị vách tủ đè chặt, đến nhúc nhích cũng không thể, nhưng anh gắng chịu không hề rảnh.

Chu Thư Quyên lại hỏi Lý Thất Bát: “Cậu sao rồi?”

Lý Thất Bát khập khiễng đi hai bước: “Em không sao.”

Chu Thư Quyên gật đầu: “Được, chuẩn bị đồ rồi chúng ta đi!” Thật ra mọi người đều biết bây giờ để Lý Thất Bát đi đứng vẫn rất miễn cưỡng, nhưng họ vốn không đủ người, Khuru Tiến Bộ núp trong tủ cần hai người khiêng, Diệp Vinh Thu thì là ma ốm, còn Chu Thư Quyên thân là con gái, họ không thể giấu người tiếp, chỉ có thể đi như vậy.

Tất cả sắp xếp chuẩn bị xong, Chu Thư Quyên đóng tủ lại, Tiểu Triệu và Khuru Tiến Bộ lấy đòn gánh khiêng tủ đi, Diệp Vinh Thu đỡ Lý Thất Bát bị khập khiễng, Chu Thư Quyên đi đầu, dò xét qua tình hình bên ngoài, phát hiện tất cả ổn thỏa, lập tức kêu mọi người đi, hướng về phía tây thành. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112

CHƯƠNG 112.

Dọc đường đi rất thuận lợi, trên đường tuy gặp nguy quân tuần tra nhưng nguy quân cũng không nghiêm túc lục soát họ, Đường Trường Thiên dứt cho chúng một chút liền được thông qua.

Chẳng mấy chốc mà họ đi tới tây thành, nơi đó đã có hai người mặc đồ chèo thuyền đợi họ. Hai người đều là thanh niên trai tráng, một trong số đó ra đón, chào hỏi Chu Thư Quyên, nhìn quanh mọi người: “Mọi người đã tới đông đủ chưa?”

Hôm nay Chu Thư Quyên cũng mặc trang phục con trai, lông mày dùng bút vẽ thô ra, trên mặt trát ít bụi xám, tóc đã sớm được cắt ngắn. Cô thấp giọng nói: “Đủ cả rồi, mọi người chuẩn bị xong chưa?”

Người kia gật đầu: “Xong rồi, chúng ta đi luôn.”

Đám Diệp Vinh Thu nghe nói họ đi theo đoàn thuyền, còn tưởng rằng có rất nhiều người, không ngờ ở đây chỉ có hai người. Anh hỏi: “Đoàn thuyền ở đâu?”

Một người chèo thuyền cười nói: “Không phải chúng tôi đây sao? Nhiều người như vậy còn chưa đủ?”

Diệp Vinh Thu cả kinh. Bọn họ nhiều người như vậy trà trộn cùng hai người này để ra khỏi thành? Chẳng phải như vậy quá lộ liễu hay sao?

Người chèo thuyền kia xem chừng hiểu rõ tâm tư anh, chỉ nói: “Yên tâm, gác không kiểm tra chúng ta đâu.”

Chu Thư Quyên nhỏ giọng nói: “Theo bọn họ đi, họ có cách dẫn chúng ta ra ngoài.”

Đã tới bước này rồi, đám Diệp Vinh Thu cũng chỉ có thể tin tưởng Chu Thư Quyên và hai người chèo thuyền này, ngoài ra họ không còn cách nào khác.

Tất cả chuẩn bị xong liền đi về phía đường ra sông, Chu Thư Quyên giới thiệu cho họ hai người chèo thuyền này, hai người là anh em, từ nhỏ đã buôn bán đường thủy, người có vóc dáng cao hơn là anh, tên Trịnh Thủy, em trai tên Trịnh Ngư.

Tiểu Triệu nhỏ giọng hỏi Chu Thư Quyên: “Họ cũng là đảng viên ngầm sao?”

Chu Thư Quyên lắc đầu: “Không phải. Nhưng giờ rất nhiều dân chúng ủng hộ sự nghiệp kháng Nhật của chúng ta. Để khai thông đường thủy, mấy năm này phải nhờ không ít ngư dân chèo thuyền, có đôi khi họ cũng làm việc cho người Nhật, nhưng sẽ ưu tiên cho chúng ta hơn, cũng giúp chúng ta thoát khỏi sự truy bắt của Nhật.”

Tiểu Triệu gật đầu.

Dưới sự dẫn dắt của Độc Thoại, công tác cách mạng ở Ngạc Nam không tệ, nền tảng quần chúng tốt, dân chúng biết có người ở đảng cộng đều âm thầm hỗ trợ giúp đỡ bọn họ. Phải biết rằng các ngư dân chèo thuyền là những người có những đóng góp to lớn cho sự nghiệp cách mạng, Nhật có rất

nhiều vật tư cần họ vận chuyển qua, hơn nữa, những người chèo thuyền đều kéo bè kéo cánh, quen biết rộng, cho nên giặc Nhật không dám động tới bọn họ, nếu khiêu khích họ, họ bãi công cũng sẽ gây ảnh hưởng lớn tới công việc của Nhật.

Trịnh Thủy đưa cho họ mấy tấm thẻ chứng minh thân phận, nếu đi đường bị giặc Ngụy tuần tra, thấy họ là ngư dân sẽ không kiểm tra kỹ mà cho họ đi.

Dọc đường đi rất thuận, chẳng mấy chốc đã tới bờ sông, đoàn thuyền đã chuẩn bị sẵn sàng.

Họ đưa Khuru Tiến Bộ lên thuyền trước, Chu Thư Quyên nói với Đường Trường Thiên: “Đi đến đây là được rồi, anh về Vũ Xương trước đi.”

Đường Trường Thiên ngăn ra: “Anh về, vậy em đi cùng bọn họ sao?”

Chu Thư Quyên nói: “Phải.”

Đường Trường Thiên nói: “Như vậy không được đâu, công tác trong thành Vũ Xương còn cần em, nếu không để anh đi với họ đi, em quay về.”

Chu Thư Quyên lắc đầu: “Nhiệm vụ lần này liên quan tới nhiều vấn đề, phải để em đi.”

Đường Trường Thiên nghe cô nói vậy, đành phải đồng ý: “Vậy được rồi, mọi người đi đường cẩn thận.”

Trịnh Thủy và Trịnh Ngự đỡ mọi người lên thuyền, những người khác từ từ lên thuyền, Diệp Vinh Thu thì vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn Chu Thư Quyên như có điều suy nghĩ. Ban nãy Chu Thư Quyên nói chuyện với Đường Trường Thiên anh nghe được, Chu Thư Quyên bảo Đường Trường Thiên quay về, còn cô thì theo Diệp Vinh Thu rời thành. Dựa vào thân phận của Chu Thư Quyên, cô là Độc Thoại, cũng là đảng viên có cấp bậc cao nhất ở nơi này, có nhiều chuyện cô có thể làm mà Đường Trường Thiên thì không thể, có lẽ hành động lần này liên quan tới nhiều điều cơ mật, Đường Trường Thiên không được biết.

Diệp Vinh Thu vẫn cảm thấy Chu Thư Quyên còn giấu anh điều gì đó, nhưng Chu Thư Quyên không muốn nói thật, anh cũng không còn cách nào.

Chu Thư Quyên hỏi Diệp Vinh Thu: “Sao anh còn chưa lên thuyền?”

Diệp Vinh Thu không nói gì, xoay người đi vào buồng nhỏ.

Thuyền lái ra bến tàu thoát khỏi căn cứ của Nhật ngụy, mọi người trên thuyền đều thở phào thả lỏng người.

Khuru Tiến Bộ đã chui ra khỏi tù, ngoại trừ lúc ở trong tù hơi thiếu dưỡng khí ra thì tình trạng anh vẫn ổn cả, vết thương không bị rách miệng, thần trí cũng coi như tỉnh táo.

Chu Thư Quyên nói: “Chúng ta phải đi Ngạc Thành, theo tin tức tình báo thì ngày mai quốc quân đưa pháo tới Ngạc Thành, chúng ta phải nghĩ cách chặn chúng lại.

Tiểu Triệu nói: “Chỉ mấy người chúng ta?”

Chu Thư Quyên gật đầu: “Chỉ mấy người chúng ta thôi, không kịp đợi nhiều người hơn.”

Tiểu Triệu không lên tiếng.

Nhiệm vụ lần này rất khó khăn, ngay từ khi mới bắt đầu họ đã biết rõ điều đó.

Diệp Vinh Thu lo lắng nhìn Khuru Tiến Bộ. Với trạng thái bây giờ của Khuru Tiến Bộ thì không thể tham chiến được. Hơn nữa hoạt động liên tục cũng có thể khiến thương thể anh ấy chuyển xấu.

Chu Thư Quyên nói: “Tiểu đội trưởng Khuru không đi cùng chúng ta được, rời khỏi Vũ Xương rồi, trước tiên cho anh ấy xuống, chúng ta có cứ điểm ở thôn bên, dân thôn sẽ tạm thời giúp ta chăm sóc anh ấy.”

Lý Thất Bát vội nói: “Để em đi cùng mọi người.”

Chu Thư Quyên lắc đầu: “Tôi giao cho cậu nhiệm vụ quan trọng hơn.”

Lý Thất Bát ngăn ra, vội hỏi: “Nhiệm vụ gì?”

Chu Thư Quyên nói: “Chăm sóc tiểu đội trưởng Khuru.”

Khuôn mặt nhỏ của Lý Thất Bát lập tức cau lại. Chăm sóc Khuru Tiến Bộ, nói thật dễ nghe, nhưng thật ra là không muốn cậu tham gia nhiệm vụ lần này. Cậu nói: “Em có thể, chân em không sao rồi!” Nói rồi cậu giơ tay lên dấm xuống chân mình. Cú dấm kia rất mạnh, cậu lập tức co người lại ôm lấy chân mình, lưng cong như con tôm, trán cũng toát mồ hôi lạnh, chỉ là vẫn cố cắn chặt môi không kêu lên mà thôi.

Mọi người bật cười, đồng đội của Lý Thất Bát đỡ lấy cậu. Chu Thư Quyên nói: “Tôi biết cậu đã ổn, nhưng nhất định phải có một người của chúng ta chăm sóc tiểu đội trưởng Khuru. Những người khác không biết rõ về tình hình của anh ấy, giặc cũng có thể tiến hành lục soát bất cứ lúc nào, phải có một người đáng tin cậy của chúng ta ở lại để chăm sóc anh ấy. Tôi thấy cậu làm việc ổn trọng, có trách nhiệm, cho nên mới giao nhiệm vụ này cho cậu.” Cô

lấy một lọ thuốc từ trong ngực ra đưa cho Lý Thất Bát: “Mỗi ngày cậu đắp lên vết thương của anh ấy một lần. Dựa vào tình huống để cho nhiều hoặc ít.”

Chu Thụ Quyên nói lời này nửa thật nửa đùa, Lý Thất Bát nhìn tiểu đội trưởng bị thương nặng của mình, cắn môi một cái, cố sức gật đầu: “Em biết rồi, em sẽ chăm sóc tiểu đội trưởng thật tốt.”

Lộ trình dài đằng đặc, một lát sau, Tiểu Triệu qua chỗ anh em Trịnh gia nói chuyện giết thời gian.

Nhà Tiểu Triệu ở khu vực nông thôn ngoài Vũ Hán, rất gần Vũ Xương, khi còn bé cậu cũng từng theo thôn dân ngồi thuyền đánh cá, cho nên có rất nhiều chuyện để nói cùng anh em Trịnh gia.

Tiểu Triệu hàn huyên cùng họ một hồi, đột nhiên hỏi: “Sao giặc Nhật không kiểm tra bọn anh, sao khinh địch như vậy mà cho các anh ra khỏi thành?”

Trịnh Thủy vui vẻ nói: “Giặc cần nhờ bọn tôi vận chuyển đồ cho bọn chúng, không dám động đến chúng tôi. Đường thủy xung quanh Vũ Xương đều nằm trong tay anh em tôi, bọn chúng còn cần chúng tôi vận chuyển vật liệu và vũ khí. Nếu chúng tôi không muốn làm, cho thuyền chìm xuống, bọn chúng mới là người chịu thiệt. Bọn chúng cũng biết chúng tôi hay đưa anh em quốc cộng đi, trước đây giặc từng giết một anh em của chúng tôi, bởi vì anh ấy đưa một anh em quốc quân bị thương ra khỏi thành, anh em chúng tôi đoàn kết lại không chịu đi thuyền, chúng ép bọn tôi đi, sau đó chúng tôi đục thuyền, một tháng sau, bọn chúng đành tới nhận sai, tặng thuyền cho bọn tôi, còn tặng thêm trăm cân gạo, sau đó không dám động tới chúng tôi nữa.”

Tiểu Triệu ngạc nhiên hỏi: “Bọn chúng có lòng tốt như vậy sao? Nếu bọn anh không nghe lời, chúng không giết cả nhà anh sao?”

Diệp Vinh Thu trả lời câu hỏi của cậu: “Nếu là bốn năm năm trước, chỉ e chúng sẽ làm như vậy thật. Khi đó giặc có dã tâm xâm lược nước ta trong ba tháng, thủ đoạn vô cùng cứng rắn, diệt không biết bao nhiêu làng mạc thành trấn. Nhưng bọn chúng chỉ là một nước nhỏ thì sao có thể tiêu diệt một đất nước phồn thịnh chỉ trong ba tháng được? Đánh nhiều năm như vậy, nước Nhật sớm đã bị móc rỗng, sách lược của chúng bây giờ là ‘Dĩ hoa chế hoa – Dĩ chiến đường chiến’, chính bọn chúng bây giờ cũng không còn nhiều vật lực nữa.”

Chu Thụ Quyên gật đầu: “Nói không sai.”

Về mặt Tiểu Triệu không được tự nhiên: “Nếu như vậy dân chúng ta đoàn kết lại, không làm việc cho giặc nữa không phải như thế là được sao? Không có gạo của chúng ta, không có mỏ sắt của chúng ta thì bọn chúng chẳng làm được cái gì cả.”

Diệp Vinh Thu thở dài, trầm mặc.

Chu Thụ Quyên cười khổ: “Chuyện đơn giản như vậy, ai mà chẳng mong chứ? Tiếc là người Trung ta thiếu đoàn kết, nhiều phần tử Nhật nguy như vậy, chúng ta trốn được giặc Nhật lại không trốn được Hán gian.”

Trịnh Thủy cất tiếng nói: “Tôi không thích cái từ Hán gian này. Thật ra có một số việc nghĩ thì dễ, làm thì khó. Cũng từng có lúc tôi muốn cầm súng đánh cho bọn chúng tề ra quần nhưng tôi còn mẹ già, còn vợ còn con thơ. Tôi chết, cũng lắm thì đầu rơi xuống thôi, nhưng nếu không đuổi tận giết tuyệt giặc được thì sao, tôi không muốn vợ con mình bị liên lụy.”

Trịnh Ngự vẫn luôn trầm mặc đột nhiên cất tiếng: “Tôi không muốn giúp Nhật chuyển hàng, nhưng nếu không giúp Nhật chuyển hàng thì ngày hôm nay không thể đưa mọi người ra khỏi thành được.”

Tất cả mọi người đều lặng im không nói. Chiến tranh tàn khốc, con người rơi vào tình cảnh bất đắc dĩ, đề tài này quá nặng nề.

Trịnh Thủy và Trịnh Ngự là hai anh em. Thoạt nhìn Trịnh Thủy hiền lành, lúc nào cũng cười híp mắt, Trịnh Ngự thì trầm mặc ít nói, gương mặt cũng không để lộ cảm xúc gì. Lúc này vẫn là Trịnh Thủy phá vỡ bầu không khí nặng nề, anh cười nói: “Hai anh em chúng tôi không làm được chuyện lớn lao gì nhưng vẫn hiểu được cái gọi là đạo lý. Không đuổi được giặc ra ngoài, mệnh vợ mệnh mẹ ở trong tay giặc, chúng tôi vĩnh viễn không thể sống an ổn. Mấy anh em cộng quân có công có việc, chỉ cần là việc có thể giúp được, nhất định tôi sẽ tận lực giúp đỡ, chúng tôi mà biết tin gì thì nhất định sẽ báo cho mọi người.”

Diệp Vinh Thu dịch tới chỗ cái đệm, hỏi: “Bình thường mọi người hay vận chuyển gì cho giặc?”

Trịnh Thủy suy nghĩ một chút, nói: “Anh em tôi phụ trách con đường này, bình thường hay chở lương thực. Thi thoảng cũng chuyển người.”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Người? Vận chuyển binh lính sao?”

Trịnh Thủy lắc đầu: “Không. Chuyển người Trung Quốc, đưa tới mỏ.”

Diệp Vinh Thu sùng sốt, đột nhiên nhớ tới chuyện hôm trước ở trong thành thấy giặc Nhật áp giải dân chúng. Anh lập tức hỏi: “Đưa tới mỏ nào?”

Trịnh Thủy nói: “Mỏ hoàng thạch.”

Diệp Vinh Thu lại hỏi: “Bình thường chuyển lương thực cũng đưa tới đó sao?”

Trịnh Thủy nói: “Tôi không rõ lắm, chắc là vậy. Bọn tôi không trực tiếp vận chuyển đến mỏ, chỉ đưa được nửa đường thôi, nửa đường còn lại có người khác phụ trách.”

Diệp Vinh Thu còn muốn hỏi nữa, đột nhiên Chu Thụ Quyên cất tiếng, hỏi Trịnh Thủy: “Sắp tới làng chưa? Còn bao lâu nữa?”

Trịnh Thùy liếc mắt nhìn phía trước, nói: “Sắp tới rồi, quẹo qua khúc quanh đằng trước nữa là tới.”

Chu Thu Quyên gật đầu, quay đầu lại nói với Diệp Vinh Thu: “Anh đi xem tiểu đội trưởng Khuru đi, lát nữa đến làng phải cho anh ấy và Lý Thất Bát xuống. Anh ấy còn có chút chuyện muốn nói với anh.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

CHƯƠNG 113.

Diệp Vinh Thu vào trong khoang thuyền, ngồi xuống bên người Khuru Tiến Bộ. Đã sắp tới làng, họ phải cho Khuru Tiến Bộ và Lý Thất Bát xuống. Khuru Tiến Bộ không thể tiếp tục đi theo bảo vệ Diệp Vinh Thu. Lúc đi anh dẫn theo năm người đi cùng, đến cuối cùng thì lại bị chết và bị thương, giờ chỉ còn hai người là Tiểu Triệu và Tiểu Mã có thể bảo vệ Diệp Vinh Thu. Anh tự thấy thẹn với sự tín nhiệm của Hoàng Mộ, cũng lo lắng nhiệm vụ sau mình không thể làm, không biết Diệp Vinh Thu có gặp nguy hiểm hay không. Nhưng họ không thể vì lý do này mà dừng nhiệm vụ.

Diệp Vinh Thu nhìn thấu tâm tư Khuru Tiến Bộ, nói: “Tiểu đội trưởng Khuru, anh yên tâm. Tôi sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ. Anh nghỉ ngơi cho thật tốt, hoàn thành nhiệm vụ rồi chúng tôi sẽ quay lại tìm anh.”

Khuru Tiến Bộ thở dài, nặng nề gật đầu một cái: “Anh nên tự cẩn thận, không được cậy mạnh.” So với việc không thể hoàn thành nhiệm vụ lần này, Khuru Tiến Bộ thấy lo cho Diệp Vinh Thu hơn. Diệp Vinh Thu chính là báu vật của bọn họ, trước khi đi Hoàng Mộ cũng từng căn dặn, có thể bỏ nhiệm vụ nhưng không thể để tính mạng Diệp Vinh Thu gặp nguy hiểm.

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Khuru Tiến Bộ nhẹ giọng ho hai tiếng, cổ sức giờ tay lên vỗ vỗ vai anh: “Tôi chờ anh quay lại, đoàn trưởng cũng chờ anh. Chúng tôi đều cần anh.”

Diệp Vinh Thu ngẩn ra. Mọi người... cần anh?

Những lời này không phải lần đầu tiên anh nghe được, Hoàng Mộ cũng từng nói với anh rất nhiều lần. Xưởng công binh không thể không có anh, các chiến sĩ cần anh chế tạo và sửa chữa vũ khí. Nghe lâu thành ra anh không cảm thấy gì cả, nhưng hôm nay Khuru Tiến Bộ đột nhiên nói mấy lời này, không biết tại sao, anh đột nhiên cảm thấy rất cảm động.

Diệp Vinh Thu không nói gì, bắt đầu nhìn con sông phía trước đến ngây ra.

Đã lâu rồi anh không tới bên bờ sông, dòng nước cuộn cuộn khiến anh cảm thấy quen thuộc, năm năm qua cứ mỗi khi tâm tình suy sụp hoặc căng thẳng khó chịu anh lại chạy đến bờ sông nhìn, nhìn dòng sông khi thì chảy siết khi lại chậm rãi, anh luôn cố ngóng đợi, mong dòng chảy kia có thể đưa Hắc Cầu quay trở về bên anh, giúp anh giải quyết mọi trắc trở. Dòng nước không đưa Hắc Cầu tới, anh lại đành phải tự mình đối mặt, phải kiên trì đến khi Hắc Cầu quay lại.

Mà bây giờ, Hắc Cầu đã trở lại. Hôm nay nhìn nước sông chảy xuôi tâm tình anh không còn giống như trước kia nữa. Giờ anh đã biết, nước sông sẽ không mang tới cho anh cái gì. Không, cũng không phải bây giờ mới biết, thật ra rất lâu trước đây anh đã biết rồi, chỉ là trong lòng không muốn thừa nhận mà thôi. Anh vẫn luôn cảm thấy ông trời đối xử không công bằng với mình, để anh sinh trong thời chiến tranh khốc liệt, mẹ mất từ nhỏ, gia đạo sa sút, bị ép phải xa người thân, đang trong lúc chiến loạn lại phải xa người mình yêu. Khi đó anh toàn tâm toàn ý dựa vào Hắc Cầu, Hắc Cầu là cọng rơm cứu mạng cuối cùng trong tay anh, anh đã mất đi tất cả, nếu lại mất cả Hắc Cầu nữa, anh không biết mình phải tiếp tục sống thế nào. Cố Tu Qua không trâu bắt chó đi cày, để anh tiếp xúc với vũ khí, để anh hiểu về cái nghề sửa chữa vũ khí này, nhưng trong lòng anh luôn có cảm giác bị ép buộc sau đó Hoàng Mộ giúp anh tiến thêm một bước xây dựng xưởng công binh, khoảng thời gian ấy đã phải trải qua bao nhiêu vất vả cực khổ, mỗi lần nhớ lại anh đều thấy mờ mịt và hoài nghi, tất cả những chuyện đang diễn ra giống như con sóng triều cuốn anh đi tới, dù có thống khổ hơn thì anh cũng phải làm chút gì đó để cảm nhận được mình vẫn còn đang sống, thế rồi... anh đi được đến ngày hôm nay.

Hóa ra... anh đã làm được nhiều việc như vậy sao?

Thật ra tâm tình anh đã sớm không còn giống như năm năm trước, chỉ là chính anh cũng không ý thức rõ ràng được. Anh đã mất rất nhiều, nhưng là đã từng có nên mới mất đi, trên đời này có nhiều người vừa sinh ra đã mất cha mất mẹ, cũng chưa từng giàu có, không tìm được bạn tương tri. Nhưng có một điều sẽ không thay đổi, đó là bất luận ông trời từng cho ta cái gì, hay đã lấy đi của ta cái gì, nếu như ta có mục tiêu để phấn đấu, có lẽ sẽ được báo hồi, hoặc sẽ đoạt lại được những thứ mình đã mất.

Hôm nay anh có thể cống hiến cho sự nghiệp kháng chiến, trở thành một người quan trọng. ầu cũng bởi năm năm qua anh không ngừng nỗ lực và cố gắng, anh muốn quốc gia có thể hòa bình, anh muốn xua đuổi giặc ngoại xâm, anh muốn người thân bạn bè mình có thể sống những tháng ngày an nhàn.

Mà anh có thể tìm được Hắc Cầu ở Vũ Xương, cũng là do cơ duyên xảo hợp, cũng bởi năm năm này anh chưa từng từ bỏ, chỉ cần có một đầu mối nhỏ thôi anh vẫn sẽ lần theo. Giả như anh đã sớm buông tha quay trở về Trùng Khánh hoặc làm lưu dân chạy nạn, có lẽ giờ anh chỉ còn hai bàn tay trắng.

Đột nhiên Diệp Vinh Thu nhẹ giọng nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ không từ bỏ.”

Khuru Tiến Bộ sững sốt, ngẩng đầu nhìn sườn mặt Diệp Vinh Thu. Ánh dương chiếu lên sườn mặt anh, Diệp Vinh Thu mỉm cười, đôi mắt lặng yên nhìn về phía trước, thật giống như.. Khuru Tiến Bộ không biết phải hình dung như nào, nhưng trong khoảnh khắc ấy.. anh nghĩ mình đã thấy được một thứ mang tên “Hy vọng”.

Chẳng mấy mà thuyền dừng bên bờ, mọi người đưa Khuru Tiến Bộ và Lý Thất Bát vào trong thôn, dân chúng trong thôn đỡ lấy hai người bệnh, đồng ý sẽ chăm sóc họ tới khi có đảng viên khác tới nhận người.

Sắp xếp cho người bệnh xong xuôi, con thuyền lại đi tới mục tiêu đã định. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114

CHƯƠNG 114.

Bọn họ gấp rút đi, dọc đường cũng không nghỉ ngơi, đến tối thì đến bên ngoài thành Ngạc Nam. Nơi này cũng là chiến khu nên họ không dám tùy ý vào thành, thành trấn đều có quân Nhật canh gác, cho nên họ dừng thuyền ở bãi cỏ lau gần đó, sau đó lên bờ nghỉ ngơi.

Trước khi chuẩn bị, họ cùng bàn kế hoạch hành động ngày mai.

Quanh đây đều là chiếm khu của Nhật, quốc quân muốn vận chuyển pháo đạn cũng không thể quang minh chính đại, dựa vào tin tình báo, mai bọn chúng sẽ cải trang thành nhóm ngư dân qua sông, cho nên sẽ không có nhiều người lắm. Nhưng có ít người hơn thì cũng vẫn sẽ nhiều người hơn đám Diệp Vinh Thu, bây giờ bọn họ tính thêm cả anh em Trịnh gia thì cũng chỉ có sáu người. Tình huống lý tưởng nhất là họ có thể chiếm được sở pháo kia, không phát sinh bất cứ giao chiến gì để tránh gây kinh động tới quân Nhật ở đó. Họ không muốn xảy ra xung đột chính diện với quốc quân, tin tình báo cũng có hạn, ngày mai hành động như nào còn phải tùy hoàn cảnh, nhiệm vụ vô cùng khó khăn. (chiếm khu: khu vực đã bị chiếm)

Ngay cả người vốn không tim không phổi như Tiểu Triệu cũng ừ ừ mặt mày. Tiểu Triệu nói: “Có pháo đạn sao không mang đi mà đánh giặc, ta đỡ phải nhọc công như vậy.”

Diệp Vinh Thu nói: “Lòng người khác nhau.” Thật ra chính anh cũng có thể hiểu được đám xuyên quân đóng ở Ngạc Nam. Xuyên quân không phải bộ đội chính quy của Tưởng Giới Thạch, tuy địa vị hơn đoàn của Cố Tu Qua nhiều, nhưng cũng không được đối xử tốt. Lúc mới kháng chiến, bộ phận quốc quân, nhất là bộ đội địa phương đều tận tâm tận lực đánh giặc, dù sao thì nơi giặc Nhật chiếm cũng là quê hương của họ.

Nhưng lâu dài, mọi người phát hiện đánh đuổi giặc không phải chuyện ngày một ngày hai, thậm chí không phải chuyện một hai năm, những đội ngũ quyết tâm kháng Nhật đều đã bị tiêu diệt, cũng không còn nhiều quân đội chính quy, mà những người còn lại tâm tình cũng bất đồng. Đừng nói là quốc cộng hợp tác đánh giặc, ngay trong nội bộ quốc quân thôi các phe cũng đấu đá lẫn nhau, đánh giặc không còn là chuyện quốc gia đại sự nữa mà trở thành chuyện cá nhân, lính đánh hết, lương thực ăn xong, cái gì cũng chẳng còn, nhưng ngay cả “quân bạn” trú đóng cách đó không xa cũng không viện trợ thêm. Muốn sinh tồn thì phải dựa vào chính sức mình. Hơn nữa lại thêm chỉ thị từ cấp trên, các tướng lĩnh tập trung hết tinh lực tiêu diệt cộng, nhưng lại tận lực tránh Nhật.

Giờ Diệp Vinh Thu nói “lòng người khác nhau” cũng không phải một câu chỉ trích đau xót mà là một tiếng than dài. Năm đó không phải anh cũng như vậy sao? Người khác ra tiền tuyển bảo vệ quốc gia, còn anh chỉ muốn giữ mạng mình. Nếu không phải bị ép tới đầu thì có bao nhiêu người dám làm chuyện như vậy? Tuy Diệp Vinh Thu mong những người đoàn trưởng như Cố Tu Qua có thể sống càng lâu càng tốt, nhưng nếu không phải họ đều chết trận, chỉ e tình hình Trung Quốc càng thêm khó khăn.

Chu Thư Quyên đi tới: “Sớm nghỉ ngơi một chút đi, thân thể anh vẫn còn chưa được dưỡng tốt.”

Diệp Vinh Thu gật đầu, nằm trên bãi cỏ ngủ.

Tháng bảy ở Ngạc Nam không khí vô cùng oi bức ẩm ướt, trong cỏ đều là côn trùng, anh nằm đây có thể nghe được tiếng ve kêu trên cây, tiếng chim hót trong rừng, tiếng cỏ xanh xào xạc trong gió. Nhưng những thanh âm này lại khiến anh cảm thấy thế giới vô cùng an tĩnh.

Dưới bầu không khí an tĩnh như vậy, anh dần dần chìm vào giấc ngủ. Trong mơ, ngọn núi xanh biếc dưới ánh mặt trời vàng, anh từ từ đi lên núi. Đột nhiên trông thấy Hắc Cầu đứng ở lưng chừng sườn núi, anh lập tức vui vẻ chạy về phía Hắc Cầu. Hắc Cầu hướng anh vẫy tay, cách anh gần như vậy, tựa như anh chỉ vẫy tay ra là có thể chạm vào. Anh không chút do dự mà vẫy tay ra, nhưng vẫn chưa thể với tới. Anh tiếp tục tiến lên, nhưng lúc nào

cũng vậy, chỉ thiếu chút nữa thôi là có thể chạm vào hấn rồi. Anh toàn tâm toàn ý chạy về phía hấn vuron tay, ánh mắt trời dịu êm khiến anh cảm thấy rất ấm áp, cho dù hấn vĩnh viễn cách xa anh một chút, nhưng anh không hề nghĩ tới chuyện bỏ cuộc.

Hấn, gần ngay trước mắt như vậy.

Sáng sớm, anh bị Tiểu Triệu đánh thức.

Chu Thư Quyên phát ít lương khô và nước, sau đó họ nấp trong bụi lau lã lơ lửng.

Chừng mười giờ sau, họ thấy một đoàn tàu từ từ đi tới.

Trịnh Thủy hỏi Chu Thư Quyên: “Là bọn chúng sao?”

Chu Thư Quyên nheo mắt cẩn thận quan sát. Có hai chiếc thuyền đi tới, trên thuyền cũng không có nhiều người, tổng cộng khoảng hai mươi người. Nhìn trang phục, giống như những người dân thường, nhưng chẳng ai đại mà mặc quân trang vào chiến khu Nhật, cho nên không thể nói lên điều gì.

Tiểu Triệu dán tới nhìn, kích động nói: “Em thấy lão Quách đầu, là bọn chúng đó, tin tình báo quả không sai!”

Thị lực của Tiểu Triệu tốt nhất, cậu chỉ chỉ về phía hai con thuyền, đám Diệp Vinh Thu có thể nhìn thấy được trên mép thuyền có một ông lão đang đứng nhìn đáng vẻ, có lẽ chính là lão Quách đầu.

Trịnh Thủy hỏi: “Làm gì bây giờ?”

Chu Thư Quyên trầm ngâm không nói. Quốc quân không cho nhiều người vận chuyển pháo lăm, bởi vì chúng muốn tránh khỏi tai mắt của giặc Nhật nên đành phải làm liều. Nhưng dù có không nhiều thì nhân số của chúng cũng gấp bốn lần bọn họ, họ không thể liều mạng được mà phải dùng mưu trí.

Đột nhiên Chu Thư Quyên kéo hai anh em Trịnh Thủy Trịnh Ngự ra, nhỏ giọng rỉ tai họ.

Chốc lát sau, thuyền của họ từ bãi cỏ lau đẩy ra, hướng về phía hai con thuyền kia.

Đối phương thấy có người tới gần, lập tức thì thầm ghé tai nhau, cảnh giác quan sát người trên thuyền. Trịnh Thủy không nhanh không chậm chèo thuyền, Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên ngồi trên thuyền sửa sang lưới đánh cá, nhìn qua giống hệt ngư dân bình thường.

“Ồ, đó giờ chưa thấy qua, mấy người ở thôn nào vậy?” Trịnh Thủy bắt chuyện với người ở thuyền đối diện

Hai người ở đối diện nhìn nhau, một người trả lời: “Kim Sa.”

Trịnh Thủy vừa chèo thuyền về gần phía bọn họ, vừa hỏi: “Đánh cá à?”

Mấy người kia thấy đám Trịnh Thủy tới gần, đều tỏ thái độ cảnh giác. Có mấy người chạm tay vào túi đất bên thắt lưng như muốn lấy thứ gì đó. Lúc này lão Quách dùng tay ra hiệu họ bình tĩnh một chút, sau đó đứng bên mép thuyền cười nói: “Đúng vậy, bọn tôi đánh cá. Mấy anh thì sao?”

Trịnh Thủy nói: “Bọn tôi đi giao hàng.”

Trong lúc nói chuyện, thuyền của họ mỗi lúc một gần lại với nhau, hai chiếc thuyền của lão Quách đầu cố ý đi về phía khác, nhưng Trịnh Thủy không buông tha mà không ngừng lại gần bọn họ.

Trịnh Thủy hỏi: “Mấy hôm nay mấy người có thu hoạch gì không?”

Lão Quách đầu đã có chút không vui, cười lấy lệ: “Có chứ, có chứ!”

Trịnh Thủy liếc mắt nhìn Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu đứng dậy hỏi: “Mấy người bắt cá gì?”

Lão Quách đầu mất kiên nhẫn, tiện tay bắt một đuôi cá trong giỏ trúc ra quơ quơ, nói: “Bọn tôi còn có việc, đi trước đây, có dịp nói chuyện sau.”

Thuyền của họ đã tới rất gần thuyền của đối phương. Trịnh Thủy còn vuron mái chèo ra chạm vào đầu thuyền của lão Quách, khiến thuyền của chúng bị lắc lư.

Hai người lính quốc quân xông lên trước, bày ra tư thế công kích, Trịnh Thủy hoảng sợ thu mái chèo về: “Sao thế?”

Lão Quách đầu nhủ thầm: “Mấy cậu!”

Diệp Vinh Thu vội nói: “Thật có lỗi, mọi người còn có việc, vậy không làm lỡ mọi người nữa.” Nói rồi anh gạt đầu với Trịnh Thủy, Trịnh Thủy lui thuyền về phía sau, cách xa thuyền của lão Quách.

Bọn họ vừa mới lui về, đột nhiên nghe thấy tiếng lão Quách đầu la với một người ở phía sau: “Sao trong thuyền lại có nước?”

Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên liếc mắt nhìn nhau, hiểu ý cười. Ban nãy lúc họ chào hỏi với lão Quách, Trịnh Ngự thể hiện kỹ năng bơi xuống nước,

đục một lỗ dưới đáy thuyền lão Quách đầu. Trịnh Ngự ít nói, nhưng làm việc rất đáng tin cậy, không hổ lớn lên bên sông từ nhỏ, lặn dưới nước lâu như vậy mà không phải ngoi lên. Vốn là đám lão Quách đầu không đến mức bất cẩn như vậy, thuyền họ cách gần như vậy mà không ai phát hiện ra cũng bởi Trịnh Thủy và đám Diệp Vinh Thu không ngừng nói chuyện với lão Quách đầu phân tán sự chú ý của họ, lúc Trịnh Ngự đục thuyền cũng khiến thuyền bị lắc lư, nhưng đám bọn họ tưởng là do thuyền của Trịnh Thủy tới gần.

Trịnh Thủy vội vàng chèo thuyền về phía đầu thuyền của lão Quách: “Sao vậy, nước vào à? Hay là chuyển đồ sang thuyền của bọn tôi đi, bọn tôi không vội, có thể chờ họ một đoạn.”

Người trên thuyền vội vã xua tay từ chối: “Không cần, không cần, mọi người không cần để ý, cứ về đi.”

Trịnh Thủy giả bộ nhiệt tình: “Cái anh này, thuyền của mấy anh bị rò rồi. Đây là người Trung cả, sao lại không giúp nhau cơ chứ?”

Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên cũng đệm lời: “Mọi người định đi đâu vậy?”

Trịnh Thủy lại dụng mái chèo vào thuyền của lão Quách đầu.

Nhờ họ gây hỗn loạn nên Trịnh Ngự thành công đục đáy thuyền rồi thản nhiên không biết quý không hay bơi ra.

Lúc này đám người trên thuyền lão Quách cũng nhận ra tình hình tương đối nghiêm trọng. Vài người chạy tới giữ hàng hóa cần vận chuyển trên thuyền, vài người thì chạy tới mép thuyền khua khua mái chèo, không cho thuyền của nhóm Diệp Vinh Thu lại gần. Có người tính xung động, rút dao và gây ra, mắt lom lom nhìn đám Diệp Vinh Thu, tùy thời động thủ bất cứ lúc nào.

Trịnh Thủy nhìn đao gãy trên tay họ, ngạc nhiên hỏi: “Đây là gì vậy?”

Hai bên rơi vào thế giằng co.

Đột nhiên trong bụi cỏ thuyền tới một tiếng nổ, hai phát súng bắn về phía thuyền đánh cá của quốc quân, làm boong thuyền bị thủng hai lỗ.

Nhất thời, lính quốc quân cải trang thành ngư dân ngăn người ra.

Lúc đáy thuyền bị thủng, tuy họ đã nhận ra sự tình không ổn, nhưng không ai dám nổ súng. Dù sao đây cũng là chiến khu Nhật, khắp nơi đều có quân Nhật tuần tra càn quét, nếu nổ súng, rất có khả năng gây chú ý khiến giặc Nhật tới, khi đó sự tình chỉ e còn nguy hiểm hơn.

Người bắn súng chính là Tiểu Triệu vốn nấp trong bụi cỏ, đám Diệp Vinh Thu cũng có chung nỗi lo như quốc quân, thậm chí họ còn sợ giặc hơn cả quốc quân. Tiểu Triệu sử dụng khẩu súng đã được Diệp Vinh Thu chỉnh sửa lắp bộ phận giảm thanh, tuy rằng tiếng súng không hoàn toàn bị mất hết, nhưng cũng giảm đi ít nhiều, lúc Tiểu Triệu nổ súng lấy quần áo ướt bọc nòng súng, như vậy cũng khiến tiếng súng giảm đi đáng kể, nếu giặc không ở gần đó thì sẽ không đến mức không thể cứu vãn được.

Nhân lúc đám lính quốc quân hoảng loạn, Diệp Vinh Thu nhanh chóng giơ tay ra dấu với Trịnh Thủy. Họ giả bộ khăn trương, lớn tiếng kêu: “Giặc tới! Giặc nổ súng bắn! Chạy mau!” Trịnh Thủy vừa hô to, vừa chèo thuyền về phía bụi lau sậy.

Đám lính quốc quân nhất thời mất đi đầu mối. Chúng vốn thấy đám Diệp Vinh Thu rất khả nghi nhưng nhìn bộ dạng họ khăn trương như vậy khiến chúng cũng hoài nghi phát súng kia do giặc Nhật bắn tới.

Hai năm qua xuyên quân không đánh giặc, thậm chí lãnh đạo của chúng còn nói “Chỉ đánh Tân Tứ quân không đánh giặc”, nhưng điều này cũng không đồng nghĩa với việc chúng chung sống hòa bình với giặc Nhật. Xuyên quân không đánh đuổi giặc là để bảo tồn thực lực, nếu giặc phát hiện chuyện họ lén vận chuyển vũ khí, tháng ngày yên ổn của chúng sẽ kết thúc.

Trịnh Thủy đã giấu thuyền vào trong bụi lau, đám người kia do dự không biết có nên đuổi theo hay không, một người đứng đầu nói: “Đừng đuổi theo, hàng hóa quan trọng hơn!”

Bọn chúng có hai chiếc thuyền, một con thuyền bị thủng dưới đáy, một con thuyền thì bị trúng hai phát đạn nhưng không gây ảnh hưởng tới tốc độ thuyền chạy. Thế nên tên đứng đầu kia nói: “Mau, dời đồ kia sang thuyền khác!”

Đám Diệp Vinh Thu đã chạy vào trong bụi lau. Tiểu Mã nhìn xuyên qua cỏ lau rậm rạp, quan sát đám lính quốc quân ở giữa sông, hỏi Diệp Vinh Thu: “Chính ủy, hay là chúng ta chém chết bọn chúng đi.”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không, ta kiểm lậu.”

Dù sao quốc quân cũng nhiều người hơn bọn họ, thuyền của chúng cũng lớn hơn, nếu công kích trực diện, tuy không phải họ không có chút phản kháng nào nhưng vẫn tương đối nguy hiểm. Hơn nữa đến thời điểm nguy cấp, quốc quân sẽ không ngoan ngoãn chịu đòn, nếu họ làm ồn khiến giặc Nhật tới, như vậy cả hai bên cùng chịu thiệt. Lúc này Diệp Vinh Thu chỉ mong một thuyền của chúng không thể chứa tất cả thương hòa, như vậy sẽ phải bỏ một số thứ xuống sông. Hơn nữa trong lòng Diệp Vinh Thu cũng không muốn quân nhân Trung Quốc lại đấu đá lẫn nhau.

Tiểu Triệu bò lỏm ngỏm trở về, nhảy lên thuyền, cầm súng lên, chờ lệnh của Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu bảo cậu an tâm một chút chớ nóng vội, nếu tình hình quốc quân không khả quan, anh sẽ bảo Tiểu Triệu bắn thêm vài phát súng nữa.

Ngay lúc quốc quân đang sốt ruột vận chuyển đồ, đột nhiên Tiểu Triệu hoảng hốt kêu lên: “Chính ủy, anh mau nhìn đi, phía đối diện núi có người tới!”

Diệp Vinh Thu nhìn theo hướng ngón tay cậu chỉ, mặt biến sắc: “Nguy rồi, giật tới!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115

CHƯƠNG 115.

Diệp Vinh Thu có thể nghĩ tới tình huống xấu nhất có thể xảy ra, quân Nhật phát hiện hành tung của họ, họ chưa kịp hoàn thành nhiệm vụ thì giặc đã truy đuổi tới.

Một khi lính Nhật nhúng tay vào, đừng nói là hoàn thành nhiệm vụ, chỉ sợ các đồng chí khó giữ được tính mạng mình.

Nhất thời mọi người tiến vào trạng thái cảnh giác cao độ.

Tiểu Triệu nắm chặt khẩu súng trường trong tay. Họ đi gấp gấp rút rút, căn bản không mang theo nhiều trang bị, muốn ra khỏi thành được thì cũng không thể mang theo nhiều vũ khí, sáu người mà chỉ có bốn khẩu súng, trong đó có ba khẩu là súng cầm tay, duy chỉ có một khẩu súng trường có tầm bắn xa và lực sát thương mạnh ở trong tay Tiểu Triệu, nói cách khác, tính mạng mọi người đang nằm trong tay cậu.

Lính Nhật chạy tới bên bờ sông, hướng về hai con thuyền đánh cá ở giữa sông hét lớn: “Người Trung Quốc, mau cho thuyền vào đây!”

Quốc quân không nghe lời bọn chúng, ngược lại càng mau chóng vận chuyển vũ khí.

Lính Nhật vô cùng căm tức, càng quát lớn hơn: “Có nghe thấy không, mau cho thuyền vào đây!”

Quốc quân phớt lờ lời bọn chúng, đến lúc này, chúng mất kiên nhẫn bằng thứ tiếng Trung chẳng ra Trung Nhật chẳng ra Nhật: “Heo trung, baka!!”

Đám Diệp Vinh Thu căng thẳng nấp sau bụi lau, quan sát tình hình bên ngoài. Có tổng cộng năm tên lính Nhật tới, bọn họ nhìn chăm chăm về phía sau mấy tên lính Nhật, đề phòng viện binh của chúng tới. Nhưng không có, chỉ có mỗi năm người này. Điều này khiến họ tạm thời thờ phào nhẹ nhõm. Nếu có nhiều lính Nhật tới, họ sẽ phải đối mặt với nguy hiểm.

“Pằng!” Đột nhiên một tiếng súng vang lên, vô số con chim và côn trùng đang đậu bên bờ sông bị dọa đến bay hết lên, mọi người ngồi đây đều khẽ rung mình một cái.

Thái độ của quốc quân khiến đám lính Nhật vô cùng căm tức, thế nên một tên lính Nhật bắn súng chỉ thiên để cảnh cáo!

Mấy tên lính quốc quân đứng trên thuyền nghe thấy tiếng súng, hoảng sợ ôm đầu ngồi xồm xuống.

“Mau cho thuyền vào đây, nếu không bọn tôi sẽ tiếp tục nổ súng!”

Tiểu Mã khăn trương nuốt nước miếng, hỏi Diệp Vinh Thu: “Chính ủy, chúng ta làm gì bây giờ?”

Diệp Vinh Thu thấp giọng nói: “Giờ ta cứ núp cái đã, xem tình hình thế nào rồi tính sau.” Quân Nhật và quốc quân đã rơi vào xung đột, tuy rằng chỉ có năm tên lính Nhật tới nhưng ai biết quanh đây có bao nhiêu lính Nhật, một khi đã rơi vào trận chiến, chỉ e sẽ có thêm nhiều tên giặc tới.

“Pằng!” Lại một tiếng súng nữa vang lên. Chỉ là tiếng súng nổ kia không đến từ lính Nhật mà từ bên thuyền quốc quân! Một tên lính Nhật hét lên rồi gục xuống!

Lúc này quốc quân đã bị dồn vào đường cùng, nếu họ cho thuyền vào bờ, bị Nhật phát hiện ra họ vận chuyển pháo súng, đến khi ấy cũng chỉ có đường chết, không bằng liều mạng một lần, cố gắng bảo vệ hàng hóa trên thuyền.

Lại vài tiếng súng nữa vang lên, quốc quân liên tục ngắm bắn về phía giặc Nhật, chỉ tiếc là ngoài phát súng đầu tiên bắn chết được một tên giặc ra thì các phát súng sau đều không có thu hoạch gì.

Thấy quốc quân nổ súng, mấy tên lính Nhật vô cùng sửng sốt, nhưng rất nhanh khôi phục thần trí, lập tức nằm xuống bên bờ, nâng súng lên bắt đầu bắn trả.

Dưới đất liền còn có nơi che chắn, chứ trên sông thì không thể trốn, tuy giặc chỉ còn lại bốn tên nhưng họ lại chiếm ưu thế, dưới bão đạn dày đặc, chẳng mấy chốc vài tên lính quốc quân ngã xuống.

Đám Diệp Vinh Thu cố gắng nằm thấp xuống, mặc dù bây giờ giặc Nhật chưa phát hiện ra họ đang trốn trong bụi lau sậy, nhưng đạn không có mắt, hai bên điên cuồng bắn phá như vậy có thể đạn sẽ vô tình bay qua bên đây.

Diệp Vinh Thu căng thẳng nói: “Nếu cứ tiếp tục thế này sẽ càng nhiều giặc đi tới. Chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này.”

Chu Thư Quyên quay đầu đảo mắt nhìn địa hình xung quanh, cau mày nói: “Giờ ra ngoài cũng sẽ bị phát hiện.”

Diệp Vinh Thu mắng: “Chết tiệt!” Sao lại có giặc Nhật tới đây? Trùng hợp như vậy sao? Chẳng lẽ vận khí của họ kém tới mức này?!

Chu Thư Quyên hỏi Diệp Vinh Thu: “Anh mau xem vũ khí trong tay họ đi!”

Đề đầu lại giặc Nhật, quốc quân lấy súng đạn trong hộp đồ được niêm phong.

Diệp Vinh Thu nhận ống nhòm Tiểu Triệu đưa tới, nhìn một hồi, gạt đầu, trả ống nhòm lại cho Tiểu Triệu.

Cũng trong nháy mắt ấy, lại có thêm vài người ngã xuống. Một tên giặc Nhật lấy một quả lựu đạn ra ném về phía con thuyền, người trên thuyền nhất thời hoảng loạn. Họ không có chỗ để trốn, chỉ có thể trở mặt nhìn lựu đạn bay tới, có một người nhảy xuống nước, muốn tránh khỏi lựu đạn, nhưng anh ta còn chưa kịp nhảy xuống nước thì lựu đạn bay tới, dưới ánh lửa cháy rực, nháy mắt anh ta biến thành ‘con cá chết’, nặng nề rơi xuống sông. Quả lựu đạn kia khiến một con thuyền quốc quân bị lật, vài tên lính quốc quân rơi xuống nước, chốc lát sau thì thể nổi lên mặt nước.

Đến lúc này, thắng bại cơ bản đã định. Tuy rằng quân Nhật thắng, nhưng chúng có tổng cộng năm người, ba người ngã xuống, giờ chỉ còn hai người sống sót.

Hai tên lính Nhật núp bên bờ đợi một hồi, đảm bảo lính quốc quân đã chết hết, lúc này mới đứng lên, bàn bạc xem nên xử lý thế nào.

Chu Thư Quyên ra lệnh cho Tiểu Triệu: “Nổ súng, giết chết bọn chúng!” Lúc này chỉ còn hai tên lính Nhật, nhưng rất nhanh sẽ có thêm lính Nhật tới, giờ họ muốn đứng dậy, kiểu gì cũng sẽ bị hai tên này phát hiện, chỉ có cách giết bọn chúng trước mới có khả năng bảo toàn mạng mình.

Tiểu Triệu đã nhắm mục tiêu từ trước, vừa nghe Chu Thư Quyên ra lệnh, lập tức nổ súng bắn. Hai tiếng ‘pằng! pằng!’ vang lên, hai tên lính Nhật hoảng sợ ngã xuống. Đến tận khi đã chết chúng vẫn không biết còn có một nhóm lính cộng núp sau bụi lau sậy.

Giết hai tên lính Nhật kia rồi, họ cũng không dám ở lại nơi này lâu. Chu Thư Quyên lập tức hạ lệnh rút lui, mau chóng chạy trước khi giặc Nhật tới.

Họ vừa đi được một hai bước, đột nhiên nghe thấy một tiếng súng vang lên phía sau lưng. Mọi người không khỏi hoảng hốt, Tiểu Triệu lập tức cầm súng lên quay người, nhưng cậu không thấy bóng ai.

Diệp Vinh Thu ngồi xổm nhìn quanh, Tiểu Triệu kéo tay áo anh: “Tên giặc kia!”

Diệp Vinh Thu nhìn theo hướng ngón tay cậu chỉ, ở bên bờ sông ấy, một tên lính Nhật họ cho rằng đã chết không biết đứng lên từ lúc nào, súng trong tay giờ được một nửa. Nhưng cũng trong chính khắc ấy, tên giặc ngã xuống, súng trong tay rơi xuống mặt đất, máu ào ra khỏi lỗ hồng trên ***g ngược.

Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu đều ngẩn ngơ. Phát súng kia, không phải tên giặc bắn mà có người bắn súng về phía tên ấy! Nhưng quốc quân đã chết hết, lúc này thì thể vẫn còn đang nổi trên mặt nước, mà bọn họ không ai quay đầu lại, vậy ai bắn súng chứ? Lẽ nào ở đây còn có người đang ẩn núp?

Thấy Diệp Vinh Thu sững sờ, Chu Thư Quyên thấp giọng quát: “Đề ý làm cái gì?! Còn không mau chạy đi! Giặc đuổi tới bây giờ!”

Lúc này Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu mới hoàn hồn, vội đuổi theo Chu Thư Quyên. Tiểu Triệu mơ màng: “Chị Như Nam, vừa có người nổ súng bắn giặc!”

Khác với bọn họ, Chu Thư Quyên vô cùng bình tĩnh: “Đề ý làm gì! Chúng ta mau nghĩ cách thoát thân!”

Diệp Vinh Thu không nói gì, hoài nghi quan sát Chu Thư Quyên. Anh cảm thấy phản ứng của Chu Thư Quyên quá bình tĩnh, tựa như cô đã sớm biết có người đang ẩn núp ở gần đó, cho nên người ta nổ súng cô cũng không ngạc nhiên. Bí mật trên người Chu Thư Quyên mỗi lúc một nhiều, anh thật sự không nhìn thấu.

Mọi người chạy được một đoạn, lại nghe thấy tiếng súng vang lên sau lưng.

Mọi người quay đầu nhìn, nhất thời kêu to không ổn: Giặc Nhật đuổi tới rồi!

Lần này có một tiểu đội Nhật đuổi theo, bọn chúng cũng nhìn thấy đám Diệp Vinh Thu, tuy rằng chưa biết rõ thân phận họ, nhưng thấy có người Trung Quốc thì lập tức đuổi theo. Lúc này đám Diệp Vinh Thu không thể dừng lại, trong tay họ có súng ống, nếu giặc Nhật bắt được, chỉ e lành ít dữ nhiều, huống hồ quân Nhật sẽ điều tra ra mối quan hệ giữa chuyện ở bờ sông với họ nhanh thôi, cho nên họ phải cố gắng thoát khỏi sự truy đuổi của Nhật, tìm một nơi an toàn để ẩn náu.

Giặc Nhật phía sau không đuổi theo kịp, liên tục nổ súng xạ kích, lính cộng họ phải chạy uốn lượn đường vòng cung, thi thoảng lại quay đầu bắn trả.

Giữa tiếng súng lộn xộn, Diệp Vinh Thu thấy mấy tên giặc Nhật đang đuổi phía sau liên tục ngã xuống. Anh vội vàng quét mắt nhìn súng trong tay giặc

Nhật, Tiểu Triệu thúc cùi chỏ vào người anh một cái, kéo anh chạy bật mạng về phía trước: “Đừng ngẩn ra đó, chính ủy, mau chạy đi!”

Diệp Vinh Thu vừa chạy vừa nói: “Có người đang giúp chúng ta!”

Tiểu Triệu nhìn anh: “Ai vậy?”

Diệp Vinh Thu không lên tiếng. Anh chuyên sửa vũ khí, mấy năm này tìm tòi học hỏi, rất quen thuộc với các loại súng ống, ngay cả tiếng súng mỗi loại khác nhau thế nào anh cũng có thể phân biệt. Anh nghe thấy tiếng súng tiểu liên, nhưng trong tay đám lính kia không có súng tiểu liên mà là súng trường. Ban nãy có vài người đồng thời ngã xuống cho thấy rõ ràng là bị súng tiểu liên bắn. Chỉ là anh không biết đến tột cùng người đang ẩn nấp là ai.

Địa hình Ngạc Nam nhiều núi, Chu Thư Quyên chỉ về phía trước: “Mau, chúng ta mau lên núi.”

Trên núi có rất nhiều con đường nhỏ, đưa tới những thôn trang khác nhau, đáng cộng vô cùng quen thuộc với địa hình nơi này, mà giặc Nhật lại chưa quen lắm. Huống hồ trên núi có nhiều cây cỏ, có thể ngăn cản đường đạn của giặc Nhật, họ cũng có thể ẩn nấp mà đánh lén, dựa vào binh lực của quân Nhật lúc này, muốn bao vây quanh núi là điều không thể. Chỉ cần lên núi, khả năng trốn thoát của họ sẽ tăng lên đáng kể.

Mọi người vội vàng theo Chu Thư Quyên chạy lên núi, Tiểu Triệu cầm một quả lựu đạn rồi ném về phía sau, đám quân Nhật chạy ở hàng trước ngã ngựa. Lựu đạn nổ khiến đất cát bay mù tịt, đến khi đám giặc Nhật đứng lên tiếp tục truy đuổi thì nhóm bọn họ đã chạy lên núi.

Trịnh Ngự chạy trước dẫn đường, Trịnh Thủy chạy phía sau, họ đi vào một con đường nhỏ, con đường vô cùng chật hẹp, hai bên trái phải đầy những bụi gai sùnn dốc. Trịnh Ngự quay đầu dặn: “Nhìn đường cẩn thận.”

Trịnh Thủy nói: “Đi theo đường này sẽ tới thôn Đại Thủy, đến đó ta sẽ an toàn!”

Đang nói, đột nhiên Diệp Vinh Thu trượt chân, cả người anh mất thăng bằng ngã xuống sườn dốc. Anh sợ hãi vuron tay ra muốn nắm lấy thứ gì đó, anh thấy Tiểu Triệu nắm được góc áo mình, nhưng chỉ trong nháy mắt, tiếng vài bị rách toạc vang lên. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116

CHƯƠNG 116.

Lúc Diệp Vinh Thu mở mắt ra, toàn thân rã rời, cả người đau nhức, đau từ trong ra ngoài, từ da tới khớp xương, chỉ sợ trên người có nhiều chỗ bị thương. Trong rừng này có rất nhiều bụi gai và bụi cây, anh lăn xuống sườn dốc, bị rất nhiều gai lá đâm vào, da bị xước rất nhiều chỗ. Nhưng cũng bởi có cái này ‘giảm xóc’, nên tuy anh ngã từ trên cao nhưng không bị thương quá nghiêm trọng, chỉ là lúc thử cử động thì mắt cá chân đau nhói, có lẽ đã bị trật rồi.

Diệp Vinh Thu ngọ nguậy cố gắng ngồi dậy, đột nhiên có một bàn tay ấm áp to lớn che kín miệng anh.

Diệp Vinh Thu không khỏi hoảng sợ, không ngờ ở đây vẫn còn có người khác, thế là anh lập tức vùng vẫy, cố gắng đẩy bàn tay kia ra, lại nghe được một thanh âm quen thuộc trên đỉnh đầu, thấp giọng mắng: “Đừng lên tiếng!”

Diệp Vinh Thu cả kinh, lập tức ngồi yên bất động.

Người nọ dùng giọng nói buồn cười pha chút bất đắc dĩ thấp giọng mắng: “Đồ ngốc này, đúng là chỉ biết gây chuyện!”

Diệp Vinh Thu cau mày, lại kéo bàn tay kia ra, lúc này người kia mới để anh đẩy ra. Anh quay đầu lại, thấy Hắc Cầu ở phía sau đang ôm lấy mình.

Trên mặt Hắc Cầu quét rất nhiều bùn, trên vai còn cắm vài cành cây, hẳn là đang nguy trang đã chiến, bên chân hắn còn đặt một khẩu súng tiểu liên, chính là thứ vũ khí lúc nãy đã cứu đám Diệp Vinh Thu rất nhiều lần.

Diệp Vinh Thu nhìn chằm chằm khẩu súng kia một hồi, lại ngẩng đầu nhìn về phía Hắc Cầu. Hắc Cầu có hơi giọng gạo mà quay đầu dò đường nhìn sang chỗ khác: “Anh bị trật chân rồi, tạm thời không đi được, quân Nhật đang lục soát núi, đồng đội của anh đã đánh lạc hướng chúng chạy, có lẽ sẽ quay lại tìm anh sau.”

Diệp Vinh Thu nghe xong, cũng không phản ứng gì, chỉ nhìn chằm chằm hai mắt Hắc Cầu: “Quả nhiên là cậu.”

Hắc Cầu giơ tay lên ra dấu chó lên tiếng: “Hừ, nói ít thôi, không giặc tới đây bây giờ.”

Nhất thời Diệp Vinh Thu cảm thấy buồn cười. Đó giờ anh chỉ mới nói có bốn chữ, cũng đề thấp giọng, trong khi Hắc Cầu nói mười mấy chữ lận, giờ hán còn sợ anh dụ địch tới?! Chắc tại hán không biết cách giải thích thế nào nên tạm thời không muốn Diệp Vinh Thu mở miệng mà thôi.

Diệp Vinh Thu thờ phào một cái, thả lỏng người dựa vào lòng Hắc Cầu.

Hắc Cầu cúi đầu, dưới ánh sáng mờ tối cau mày cẩn thận kiểm tra vết thương trên người Diệp Vinh Thu. Ngoại trừ mắt cá chân bị sưng tương đối nghiêm trọng ra thì những nơi khác chỉ bị trầy da, cũng không quá nghiêm trọng.

Lúc Hắc Cầu kiểm tra, Diệp Vinh Thu cứ như vậy yên lặng nhìn Hắc Cầu. Đã rất rất lâu rồi anh không được nhìn thấy dáng vẻ an tĩnh nghiêm túc như này của hán. Bộ dạng này của Hắc Cầu thật sự rất mê người, khiến anh nhìn không được muốn nhào tới người hán hôn chụt hai cái.

Hắc Cầu kiểm tra vết thương trên người Diệp Vinh Thu xong thờ dài, chà hai lòng bàn tay mình lấy nhiệt, sau đó nâng mắt cá chân bị thương của Diệp Vinh Thu lên, nắm trong lòng bàn tay. Đối với những người bị thương mà nói, chườm nóng hoặc chườm lạnh là tốt nhất, nhưng nơi này hoang vu, không đủ điều kiện để làm như vậy, hán chỉ có thể dùng đôi bàn tay ấm áp của mình để giúp Diệp Vinh Thu tiêu sưng.

Diệp Vinh Thu an tâm dựa trong lòng Hắc Cầu. Giống như chưa từng xảy ra bất cứ gì cả, họ quay trở về ngày bị máy bay Nhật ném bom tập kích, lúc đưa Âu Dương Thanh tới Trường Lạc, khi đó anh cũng bị thương ở chân như vậy. Khi đó anh cứ ngỡ đó là khoảng thời gian khó khăn vất vả nhất mình phải chịu đựng. Mà hôm nay, tình cảnh của họ so ra còn không bằng với khi đó, họ không có lửa, không có lương thực, thậm chí xung quanh còn có giặc Nhật đuổi bắt, nhưng Diệp Vinh Thu lại không thấy khó khăn vất vả một chút nào. Thậm chí lúc này đây còn được anh cho là khoảnh khắc tốt đẹp khó có được trong suốt năm năm qua.

Hắc Cầu giúp Diệp Vinh Thu ử chân một hồi, sau đó nhẹ nhàng đẩy anh ra, cẩn trọng cầm súng đứng lên đi xung quanh kiểm tra, sau đó mới lại quay trở về bên người Diệp Vinh Thu.

Đột nhiên Diệp Vinh Thu thấy có chút tui thân, lúc Hắc Cầu quay lại ngồi xuống bên cạnh, anh cắn răng nghiêng lợi mắng: “Tiên sư nhà cậu!! Đồ con rùa, năm năm này không nhớ ông đây một chút nào sao?!”

Hắc Cầu hơi sững sốt, nở nụ cười: “Ai nói tôi không nhớ anh?”

Diệp Vinh Thu tròn to mắt trừng hán: “Thế sao lần trước gặp tôi không kích động tí gì cả?!” Hai người xa nhau năm năm mới gặp lại, tình huống ấy Diệp Vinh Thu đã tưởng tượng trong mơ vô số lần, anh cho rằng khoảnh khắc đó sẽ rất cảm động, cả đời này khó mà quên được, nhưng thái độ của Hắc Cầu khiến anh thấy mình như đứa ngốc không bằng, có mỗi anh là nhiệt tình, còn Hắc Cầu chẳng có chút kích động nào.

Hắc Cầu vẫn giữ nguyên bộ dạng lưu manh bất cần ấy: “Ai nói tôi không kích động nào?! Đồ ngốc nhà anh sao mà thấy được, tôi vui đến nỗi nhảy cẫng lên mấy cái liền!”

Diệp Vinh Thu ngẩn ra, tưởng tượng hình ảnh Hắc Cầu rẽ vào con hẻm nhỏ không có người vui sướng nhảy cẫng lên, nhất thời cảm thấy buồn cười, lại vừa thấy bất đắc dĩ. Con giận của anh xẹp xuống không ít, lẩm bầm hỏi: “Thế sao còn bày ra cái bộ dạng kia?”

Hắc Cầu cười đầy đen tối: “Tôi về xong tự làm một hồi, lâu lắm rồi không làm, suýt nữa quên cảm giác thế nào.. sướng lắm.”

Cảnh tượng Hắc Cầu nói hiện lên trong đầu Diệp Vinh Thu, mặt anh đỏ bừng, máu toàn thân dồn hết lên mặt: “Tiên sư..tổ tông nhà cậu!! Đồ... đồ xấu xa! Không thể suy nghĩ trong sáng hơn được hả?!!!”

Hắc Cầu nhìn bộ dạng xấu hổ lúng túng của Diệp Vinh Thu, giống như thời gian quay ngược lại, cười ha hả không ngừng.

Diệp Vinh Thu quên mất chân mình bị thương, giờ chân lên muốn đạp hán, vết thương bị ảnh hưởng, gương mặt đỏ bừng lập tức biến sắc. Hắc Cầu vội vã đến bên cạnh ôm lấy anh: “Đừng động đây. Nghỉ ngơi một chút đi, quân Nhật không xuống đây ngay đâu!”

Diệp Vinh Thu gật đầu, lại quay về ***g ngực hán dựa vào. Lúc này anh cảm thấy rất an tâm, nội tâm chìm trong nước sôi lửa bỏng bấy lâu nay như được người ngoại phản nào. Nếu Hắc Cầu đang âm thầm giúp họ giết giặc Nhật, có lẽ hán cũng là đảng viên ngầm. Đã đến bước này rồi, hán không cần phải giấu diếm anh nữa.

Diệp Vinh Thu nhỏ giọng hỏi: “Cậu vẫn luôn theo phía sau bọn tôi sao?!”

Hắc Cầu bĩu môi: “Tôi nghĩ lão Quách kia nhờ tôi giúp ông ta vận chuyển thứ gì đó không đơn giản, sợ sẽ gây bất lợi đến hoàng quân. Những cái khác thì thôi, nhưng nếu ông ta kéo tôi xuống nước cùng thì không tốt, tôi bán tin này cho giặc, tiện thể tới xem rốt cuộc lão ta làm trò gì.”

Diệp Vinh Thu cá kinh, vội vã quay đầu nhìn Hắc Cầu, nhìn hán đầy khó tin: “Giặc là do cậu gọi tới?”

Ánh mắt Hắc Cầu khê động, nhưng lúc này hán không trốn tránh nữa mà đón lấy ánh mắt của Diệp Vinh Thu: “Đúng vậy.”

Bầu không khí quanh hai người như ngưng đọng, yên tĩnh một cách dị thường.

Diệp Vinh Thu cứ như vậy trừng Hắc Cầu. Hắc Cầu thì vẫn thờ ơ cười nhạt, nhưng đột nhiên lúc này Diệp Vinh Thu lại cảm thấy trên người Hắc Cầu toát lên một cảm giác rất đối xa lạ —— ấy là tàn nhẫn. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117

CHƯƠNG 117.

Diệp Vinh Thu dùng ánh mắt xa lạ nhìn Hắc Cầu, Hắc Cầu không đáp lại ánh nhìn của anh nữa mà hết sức chuyên chú giúp anh xoa mát cả chân bị thương.

Một lát sau Hắc Cầu đứng dậy: “Chắc giấc Nhật đi xa rồi, để tôi dẫn anh ra ngoài. Có đứng được không?”

Diệp Vinh Thu chống vào vách núi đứng dậy, mới đứng một chút mà đã đau đến biến sắc.

Hắc Cầu thấy biểu tình đau đớn trên gương mặt anh, chân mày không khỏi cau lại, nhỏ giọng nói: “Đừng làm tổn thương đến khớp xương.” Hắn đi tới bên người Diệp Vinh Thu ngồi xôm xuống, “Đến đây đi, để tôi cõng anh.”

Diệp Vinh Thu không nói gì, một lúc sau leo lên lưng hắn.

Trong rừng hoang cây cỏ mọc thành bụi, chỗ của bọn họ hiện tại căn bản không có đường, lại rất nhiều bụi gai, Hắc Cầu cõng Diệp Vinh Thu trên lưng càng khó đi hơn. Hắc Cầu bẻ hai cành cây lớn, một cành để gạt cây cối trước mặt sang một bên, một cành để mở lối đi nhỏ dưới chân.

“Đồng đội của anh có nói cho anh biết họ định đi đâu không?” Hắc Cầu hỏi.

Diệp Vinh Thu giật mình, chợt dạ lắc đầu: “Không.”

Hắc Cầu thở dài một tiếng.

“Biết đưa anh đi đâu bây giờ...” Hắc khê thì thào.

Diệp Vinh Thu nhỏ giọng đáp: “Đến nơi nào đó không có giấc Nhật.”

Qua một lúc lâu, Hắc Cầu mới thấp giọng đáp: “Anh định rời Trung Quốc sao?”

Hắc Cầu nói truyện cười, nhưng không ai cười cả, thậm chí bầu không khí còn nhuốm vẻ bi thương. Diệp Vinh Thu ôm cổ Hắc Cầu, lại vùi sâu vào hốc cổ hắn.

Đi đến nơi nào chỉ có hai chúng ta thôi.

Diệp Vinh Thu muốn nói như vậy, nhưng anh không nói ra.

Dãy núi rất dài, đi qua vài thôn trang, Diệp Vinh Thu không nói muốn đi đâu, Hắc Cầu cũng không nói gì, hai người cứ như vậy mà chậm rãi đi trong núi.

Không biết qua bao lâu, Hắc Cầu thả Diệp Vinh Thu xuống: “Nghỉ ngơi một chút đi.”

Diệp Vinh Thu tựa vào lưng Hắc Cầu, vạt áo sau lưng hắn đã ẩm mồ hôi.

Hai người nghỉ dưới tàng cây, Hắc Cầu hỏi: “Có đói bụng không?”

Diệp Vinh Thu gạt đầu. Tối qua họ không ăn gì mấy, sáng nay lại phải chạy một đường, lúc này bụng đói đến kêu vang.

Thế là Hắc Cầu đứng dậy đi tìm đồ ăn. Vốn ngọn núi này là đất canh tác của các nông dân ở gần đó, từ khi giấc Nhật đánh tới, ngọn núi bị bỏ hoang, bởi vì từng trồng cây ăn quả nên có thể tìm thấy không ít thức ăn.

Qua một lúc, Hắc Cầu hái được rất nhiều lê và táo mang về.

Quả trên cây đều rất sạch sẽ, Hắc Cầu ném mấy quả hái được xuống người Diệp Vinh Thu, sau đó lau lau vào áo anh, đưa lên miệng gặm: “Người anh sạch.”

Diệp Vinh Thu bật cười, cũng cầm một quả táo lên lau lau vào tay áo, cắn nhẹ một miếng, vị chua lan ra.

Một lát sau, ngược lại Hắc Cầu không nhịn được mở miệng trước: “Anh không có gì muốn hỏi tôi sao?”

Diệp Vinh Thu liếc mắt nhìn Hắc Cầu, buồn bực dỗi hờn: “Tôi có hỏi cậu cũng không trả lời thật.”

Hắc Cầu nhếch môi cười: “Tôi nói thật nhưng đồ ngốc nhà anh không chịu tin.”

“Tôi không tin, tôi không tin đấy!” Diệp Vinh Thu ngồi thẳng người dậy, quả trên người đều lặn xuống đất. “Tôi không biết cậu đang tính cái gì, tôi chỉ biết cậu đã cứu tôi một lần, lại cứu lần thứ hai, rồi lại cứu lần thứ ba!!!”

Hắc Cầu quay đầu lại, thấy Diệp Vinh Thu như con nai tơ, đôi mắt to tròn nhìn hắn đắm đắm, ánh mắt viết lên sự tủi thân, lên án, còn có chút trông mong...

Hắn dời đường nhìn qua chỗ khác, thờ dài: “Anh đừng coi trọng tôi, tôi chỉ là một tên Hán gian vô nhân tính, anh ngủ với tôi mấy lần, tôi không muốn anh chết ở chỗ giặc Nhật.”

Hai từ “Hán gian” được nói ra từ miệng Hắc Cầu khiến Diệp Vinh Thu cảm thấy vô cùng xa cách. Mặc dù anh từng hoài nghi, đau xót, từng do dự, nhưng anh không tài nào liên hệ hai từ “Hán gian” này với Hắc Cầu được. Dù cho.. chính miệng Hắc Cầu thừa nhận đi chăng nữa.

Anh nhẹ giọng hỏi: “Cậu yêu tôi không?”

Hắc Cầu không ngờ trong lúc này Diệp Vinh Thu lại hỏi câu hỏi này, không khỏi sững sốt một chút, khóe môi giật giật, nhưng hắn không trả lời.

Hắn không trả lời, Diệp Vinh Thu giúp hắn trả lời: “Cậu yêu tôi. Tôi biết, cậu yêu rất nhiều người. Thoạt nhìn cậu rất xấu xa, rất vô tình, rất lạnh lùng, nhưng cậu cũng rất tình cảm, rất hiền lành. Cậu yêu tôi, yêu mẹ Nga, Âu Dương Thanh, Mạnh Nguyên, đoàn trưởng Cổ, Lưu Văn.. Ngay cả Hoàng Tam gia hại cậu nhà tan cửa nát cậu cũng không đành lòng giết ông ấy. Năm năm nay nhất định cậu đã yêu thêm rất nhiều người. Cậu chịu vì cứu tôi mà đối đầu với giặc Nhật, vì những người kia, cậu sẽ không giúp giặc hại họ.”

Hắc Cầu nhún vai nói: “Anh quá coi trọng tôi rồi. Ngủ với tôi chỉ có một mình anh mà thôi.”

Diệp Vinh Thu tự giễu nói: “Với cậu mà nói, tôi chỉ là một người cậu từng ngủ cùng thôi sao?”

Đột nhiên Hắc Cầu xoay người đè Diệp Vinh Thu dưới thân, ánh mắt sẫm lại nhìn anh: “Ở đây không có ai khác, anh ngủ với tôi nữa đi, không uống công tôi vừa cứu anh.”

Diệp Vinh Thu cố gắng giãy giụa, nhưng anh càng giãy, Hắc Cầu lại càng siết chặt.

“Năm năm nay anh vẫn ngây thơ như vậy sao? Anh đã từng thấy rất nhiều người chết chưa? Anh từng giết ai đó chưa? Anh có biết tôi đã giết bao nhiêu người rồi không? Tôi đã giết rất nhiều người Trung Quốc! Tôi nói cho anh biết, dù cho tôi có rất thích anh đi chăng nữa thì tôi cũng phải đặt mạng sống của mình lên đầu! Cái đám xích phi kia không nói cho anh biết Yamadera Kou là ai sao? Trước đây đầu lãnh đạo xích phi lão Lâm của các anh bị treo trên công thành, anh có biết là ai làm không? Là tôi làm! Có một người tên Trương Tư Nam, vì muốn giúp người của các anh ra khỏi thành mà bị giết, bị một phát súng vào đầu, anh có biết ai làm không? Chính là tôi! Ai giúp giặc bắt người đi đào mộ, ai dám phản kháng thì bị giết? Vẫn là tôi!!!”

Bộ dạng Hắc Cầu trở nên hung ác, trông như một con chó dữ có thể xông lên cắn người bất cứ lúc nào.

Diệp Vinh Thu thôi không giãy giụa: “Sao cậu lại nói với tôi những lời này?”

Hắc Cầu hung tợn nói: “Tôi chỉ mong anh đừng ngây thơ như vậy nữa!”

Diệp Vinh Thu dùng ánh mắt bi thương nhìn hắn, lại không cất lời nào. Anh không nói gì, Hắc Cầu lại không buông tay, hai người cứ giằng co như vậy.

Một lúc lâu sau, Diệp Vinh Thu nói: “Cậu đang đợi cái gì? Đợi tôi chửi sao?”

Về mặt Hắc Cầu hờ hững: “Anh muốn chửi thì cứ chửi đi.”

Diệp Vinh Thu cười khổ: “Mấy năm nay cậu ăn chửi còn chưa đủ sao?”

Những lời này của Diệp Vinh Thu giống như điểm trúng huyệt đạo trên người hắn, hắn như bị điện giật mà buông Diệp Vinh Thu ra ngồi dậy, ánh mắt xao động, ngực phập phồng kịch liệt. Hắn quay đầu sang một bên, không cho Diệp Vinh Thu nhìn thấy vẻ mặt hắn.

Diệp Vinh Thu hiểu rõ Hắc Cầu. Hắc Cầu rất biết kiềm chế, hắn thường giấu kín những cảm xúc chân thật của mình, không cho bất cứ kẻ nào nhìn thấu nội tâm hắn. Nhưng giờ khắc này, Hắc Cầu đã đánh mất sự kiềm chế của mình..

Diệp Vinh Thu đứng dậy, phui lá cây trên người xuống, sau đó nhẹ nhàng tới gần Hắc Cầu, ôm hắn từ phía sau: “Tôi đã rất hoài nghi.. Nhưng sau khi gặp được cậu, ngoại trừ tin tưởng cậu ra, tôi sẽ không suy nghĩ gì nữa.” Anh thật sự tin tưởng, có thể khiến Hắc Cầu cam chịu như vậy, nhất định là một chuyện rất hệ trọng đáng để hắn làm như thế.

Một lát sau, Hắc Cầu đẩy tay anh ra, khôi phục lại vẻ mặt bất cần: “Đứng lên đi, tôi cố anh ra ngoài.” Đăng bởi: admin

Chương 118

CHƯƠNG 118.

Hắc Cầu cổng Diệp Vinh Thu, một giờ sau họ ra khỏi núi, phía trước có đầu của thôn trang.

Hắc Cầu thả Diệp Vinh Thu xuống: “Chân của anh đã đỡ chưa?”

Diệp Vinh Thu hỏi hắc: “Cậu định đi sao?”

Hắc Cầu nhếch môi: “Thế không thì đợi xích phi tới bắt à?”

Diệp Vinh Thu khề thờ dài.

Hắc Cầu nhẹ nhàng nắm lấy mắt cá chân anh. Diệp Vinh Thu nhủ mảy lại. Hắc Cầu nói: “Cố chịu đựng.” Hắc tăng lực ở tay mà nắm chặt chân Diệp Vinh Thu, hỏi cảm thụ của anh, một lát sau đưa ra kết luận: “Bị bong gân, nhưng xương không bị tổn thương, điều trị vài ngày là tốt rồi.”

Hắc Cầu đi tới ven đường, tìm một cây thân gỗ to, bẻ gãy cành cây, lấy đá mài quanh cành, đảm bảo không có thứ gì nhô ra sau đó mới cầm về đưa cho Diệp Vinh Thu: “Tiếp theo anh tự nghĩ cách đi.”

Diệp Vinh Thu trầm mặc nhận lấy cành cây.

Hắc Cầu đứng, Diệp Vinh Thu ngồi, cả hai đều có vẻ như muốn nói rồi lại thôi, nhưng cuối cùng lại không ai cất tiếng. Giằng co hồi lâu, Hắc Cầu nói: “Tôi đi đây.”

Hắc Cầu xoay người, vừa đi được một bước, đột nhiên cảm thấy góc áo bị kéo lại. Bước chân hắc ngưng lại, cúi đầu, trông thấy Diệp Vinh Thu vì cố sức giữ mình mà bàn tay trắng bệch nổi gân xanh.

Giằng co hồi lâu, đột nhiên Hắc Cầu cúi người, một tay kéo lấy Diệp Vinh Thu, hắc dùng sức kéo anh vào lòng mình, như phát điên mà hôn môi anh. Hắc tựa như một con chó săn đang nóng giận, cướp hết hô hấp trong miệng Diệp Vinh Thu, hắc không thể nuốt sạch anh vào bụng. Mới đầu Diệp Vinh Thu hơi hoảng sợ, nhưng nhanh chóng ôm ngược lại Hắc Cầu, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắc.

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Vinh Thu cảm thấy đại não sung huyết tới choáng váng, cả người như phiêu bạt trên mây, nhờ có bàn tay ấm áp của Hắc Cầu đang đỡ lấy mới khiến anh cảm thấy thế giới này là chân thực.

Đột nhiên, Hắc Cầu đẩy Diệp Vinh Thu vì thiếu dưỡng khí mà mặt đỏ bừng ra, thấp giọng nói: “Tôi đi trước.”

Diệp Vinh Thu mờ mịt quay đầu, thấy đằng xa có bóng người. Đến khi anh quay đầu lại, Hắc Cầu đã đi rất xa, bước chân khe khẽ, dần tiêu thất trong ánh mắt anh.

Diệp Vinh Thu không thể làm gì hơn là chống gậy đứng dậy, khắp khiêng đi về phía thôn trang.

Nơi Hắc Cầu đưa anh tới vừa khéo là thôn Đại Thủy. Diệp Vinh Thu vừa đi tới miếu thôn Đại Thủy, suýt chút nữa đụng phải Tiểu Triệu đang lo lắng chạy ra bên ngoài. Tiểu Triệu thấy Diệp Vinh Thu, sững sờ một chút, không thể tin dụi dụi mắt mình, một lát sau kích động hét lên: “Chính ủy?!!!!”

Diệp Vinh Thu ra dấu im lặng với cậu: “Nói bé thôi.”

Tiểu Triệu mừng rỡ, xông lên trước ôm lấy Diệp Vinh Thu, cây gậy trong tay Diệp Vinh Thu bị rơi xuống, người đứng không vững, nghiêng ngả ngã xuống đất, Tiểu Triệu vội đỡ lấy anh: “Chính ủy, chân anh bị sao vậy?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không sao cả, chắc là bị trật thôi. Mọi người đâu cả rồi?”

Tiểu Triệu nói: “Ồ trong thôn! Anh em Trịnh Thủy đi ra ngoài tìm anh, em lo cho anh, ngồi không yên nên cũng muốn đi tìm!”

Đang nói, Diệp Vinh Thu nhìn thấy Chu Thư Quyên vội vã chạy ra ngoài: “Tiểu Triệu, mau quay về!”

Chu Thư Quyên chạy đến, trông thấy Diệp Vinh Thu thì không khỏi sững sờ: “Anh về rồi?”

Diệp Vinh Thu nhìn cô gật đầu, lại liếc mắt nhìn Tiểu Triệu. Diệp Vinh Thu biết rõ, cậu ấy tám phần mười là thấy anh lạc đường, xung động làm trái lệnh

muốn ra ngoài tìm người. Cái chuyện tìm người này, một người đi là đủ rồi, nếu để một người không biết đường đi, người cần tìm đã trở về, người đi tìm lại lạc mất sẽ không hay. Tiểu Triệu lẽ lười, ngượng ngùng cúi đầu.

Chu Thư Quyên và Tiểu Triệu đỡ Diệp Vinh Thu vào trong một nhà dân. Chu Thư Quyên kiểm tra vết thương trên chân Diệp Vinh Thu một chút: “Xương không bị làm sao, gân bị tổn thương, không nghiêm trọng, nghỉ ngơi tốt là được rồi.”

Diệp Vinh Thu gật đầu. Hắc Cầu cũng nói như vậy với anh.

Chu Thư Quyên hỏi anh: “Anh tự tìm đường sao? Có gặp giặc không?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu.

Chu Thư Quyên nói: “Trở về là tốt rồi. Anh em Trịnh Thủy tìm anh không được, buổi tối sẽ về thôi.”

Chu Thư Quyên nhờ thôn dân đun một ấm nước nóng, lấy khăn lông nóng đắp lên vết thương trên chân Diệp Vinh Thu, nhẹ nhàng giúp anh xoa bóp lưu thông máu.

Lo cho vết thương của Diệp Vinh Thu xong, Chu Thư Quyên ngồi xuống bên cạnh anh, thấp giọng hỏi: “Sáng nay anh có thấy rõ không?”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Tuy không thấy tất cả, nhưng lúc chiến đấu với giặc, bọn chúng mở rương lấy vũ khí ra, đều là hàng Anh quốc.”

Chu Thư Quyên sùng sốt: “Hàng Anh quốc? Không phải hàng của Mĩ sao?” Mĩ giúp Trung Quốc kiềm chân giặc Nhật, ủng hộ không ít vũ khí. Nếu quân trung ương coi trọng xuyên quân, đáng lẽ phát cho họ hàng Mĩ mới phải.

Diệp Vinh Thu khoanh tay: “Có lẽ bọn chúng vận chuyển vũ khí theo từng nhóm, hai thuyền kia chưa phải tất cả. Nhưng chắc chắn là hàng Anh quốc, hơn nữa còn là hàng cũ, anh chắc chắn không nhìn nhầm. Đây là hàng bị sàng lọc sau khi quân trung ương nhận được vũ khí hỗ trợ của Mĩ, chúng để trong kho không dùng tới, không bằng đưa xuống cho xuyên quân. Chỉ e không bao lâu nữa, xuyên quân sẽ bắt đầu đánh trận lớn.”

Tiểu Triệu ngồi một bên nghe kinh ngạc nói: “Cuối cùng bọn chúng cũng chuẩn bị đánh giặc sao?”

Chu Thư Quyên nhìn cậu: “Chưa chắc. Cũng có thể là để đánh chúng ta.”

Diệp Vinh Thu nói: “Đừng oán hết cái xấu lên người họ. Nếu đánh chúng ta, không cần phải đặc biệt chuyển vũ khí tới. Nhưng lúc này không có gì là chắc chắn cả. Nói chung, chúng ta hãy lên kế hoạch cho tình huống xấu nhất.”

Chu Thư Quyên nhìn anh, không nói gì nữa. Chu Thư Quyên biết trong lòng Diệp Vinh Thu từ đầu đến cuối đều có hảo cảm với xuyên quân. Đoàn xuyên quân này lịch sử lâu đời, lúc lớn mạnh nhất từng có mấy trăm vạn người, từ lúc khai chiến với Nhật đến nay, xuyên quân cũng phải chịu thương vong nặng nề nhất. Trong chiến dịch Đài Nhi Trang, nếu không phải xuyên quân hy sinh lớn, có lẽ sẽ không dành được chiến thắng, khiến quân Nhật run sợ, ra lệnh rút lui, làm chậm lại bước chân xâm lược của Nhật. Trước kia Diệp Vinh Thu từng ở trong đoàn Cổ Tu Qua, thật ra đó cũng là một chi nhỏ của xuyên quân, chỉ là không có tên hiệu chính thức, chịu đãi ngộ kém nhất, nhưng vẫn một lòng xông lên tiền tuyến. Cũng bởi vì đội ngũ của xuyên quân rất lộn xộn, mọi người lại không đồng lòng, cho nên ba mươi binh đoàn ở Ngạc Nam mấy năm này không có tinh thần kháng Nhật mà lại toàn tâm toàn lực diệt cộng. Những cái này, cô không cần phải tranh luận với Diệp Vinh Thu, dù sao đây cũng không nằm trong phạm vi chức trách của Diệp Vinh Thu.

Chu Thư Quyên vỗ vai Diệp Vinh Thu: “Anh nghỉ ngơi cho tốt.”

Mọi người ở lại thôn Đại Thủy một đêm, chân của Diệp Vinh Thu bớt sưng đôi chút, miễn cưỡng có thể đi lại được. Hôm sau, dưới sự giúp đỡ của thôn dân Đại Thủy, họ rời thôn, lên đường về Vũ Xương.

Xung quanh đây đều là chiếm khu của Nhật, để tránh bị truy bắt, an toàn trở lại Vũ Xương, Chu Thư Quyên chọn một con đường vòng, đi vào núi để tránh sự cản quét của giặc.

Bờ chân của Diệp Vinh Thu vẫn chưa khỏi hẳn, đường lại rất khó đi, cho nên Tiểu Triệu một mực ở bên cạnh đỡ lấy anh. Đi được một lúc, đột nhiên Diệp Vinh Thu nói với Tiểu Triệu: “Ở đây cách quãng mở mấy dặm, mở cũng đã bị giặc Nhật chiếm, tôi sợ giặc tuần tra quanh đây tương đối nghiêm ngặt. Tiểu Triệu, cậu nhanh chân, thử đi lên trước điều tra xem xung quanh có giặc hay không.”

Tiểu Triệu được Diệp Vinh Thu ra lệnh, lập tức nhanh chân đi về phía trước.

Tiểu Triệu vừa đi, Tiểu Mã tiến lên định đỡ Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu khoát tay từ chối.

Anh khập khễnh đi tới bên người Chu Thư Quyên, cùng cô sóng vai, mắt nhìn thẳng đường phía trước: “Hôm qua ở bờ sông, có người ẩn nấp âm thầm giúp chúng ta bắn chết giặc. Em có biết là ai không? Có manh mối gì không?”

Chu Thư Quyên lắc đầu: “Không biết nữa, chắc là dân binh ở gần đó.”

Diệp Vinh Thu lại nói: “Hình như người kia còn theo sau ta một đoạn, trước khi lên núi anh vẫn nghe thấy tiếng súng tiểu liên.”

Chu Thư Quyên đưa mắt nhìn anh: “Anh chắc là mình không nghe nhầm chứ? Không phải súng của giặc sao?”

Diệp Vinh Thu nói: “Chắc là vậy.”

Chu Thư Quyên vẫn lắc đầu: “Em không biết. Dù sao thì cũng không phải người của chúng ta, nếu là người của chúng ta thì đã sớm đi ra rồi, việc gì phải trốn? Anh không cần lo lắng gì cả, chúng ta đuổi giặc, có rất nhiều dân chúng muốn giúp chúng ta, anh phải tin, chỉ cần chúng ta kiên định không dao động, đi tới đâu cũng sẽ có người giúp đỡ.”

Diệp Vinh Thu không nói gì nữa.

Đột nhiên Tiểu Triệu ở phía trước kêu lên: “Aaa! Chị Như Nam, hình như ở đây có người chết!”

Mọi người nhìn nhau, vội vã bước nhanh về phía âm thanh truyền tới.

Chỉ thấy Tiểu Triệu đứng dưới một gốc cây, cầm trong tay một cành cây dài, một tay vịn vào thân cây, bàn tay chỉ ra xa, gọi mọi người tới đủ: “Kia kia, ở dưới đó, có thấy không?”

Mọi người tập trung nhìn kỹ, đúng là dưới sườn núi có một người đen thùi lùi đang nằm.

“Người chết?” Diệp Vinh Thu tiến lên trước: “Là người Trung hay Nhật?”

“Nhìn quần áo, có lẽ là người Trung.” Tiểu Triệu vươn dài cổ nhìn ra: “Hình như đã bị phân hủy rồi. Chúng ta có cần đào hố chôn người ấy không?”

“Vứt thứ trong tay cậu đi!” Đột nhiên Chu Thư Quyên hét lớn: “Tiểu Triệu! Vứt đi!”

Tiểu Triệu hoảng sợ, nhẹ buông tay, cành cây rơi xuống cái xác.

Tiểu Triệu quay đầu nhìn, vẻ mặt mờ mịt: “Chị Như Nam, sao vậy?”

Chu Thư Quyên tiến lên trước, kéo Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu lại: “Lui ra phía sau, đừng tới gần người kia.”

Chu Thư Quyên dùng lực mạnh, Tiểu Triệu và Diệp Vinh Thu đều bị cô kéo đến lão đảo, trên chân Diệp Vinh Thu vốn bị thương, nay bị kéo, cả người nghiêng ngả, thiếu chút nữa ngã xuống, cũng may mà Tiểu Triệu nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy anh.

Tiểu Triệu không vừa lòng nói: “Chị làm gì mà khàn trương như vậy. Không phải chỉ là một người chết hay sao? Đã chết hẵn rồi, còn đang phân hủy nữa.”

Diệp Vinh Thu cũng không hiểu nhìn Chu Thư Quyên, thái độ Chu Thư Quyên căng thẳng như vậy, nhất định cô có lý do của mình.

Chu Thư Quyên vội vã hỏi Tiểu Triệu: “Cậu đã chạm vào cái xác kia chưa?”

Tiểu Triệu lắc đầu: “Chưa có, xa như vậy mà, ở tít dưới kia. Em đang định lấy cành cây chọc.”

Chu Thư Quyên cau mày, không cần suy nghĩ mà lập tức ra lệnh: “Đi, đi mau, tránh xa một chút.”

Tiểu Triệu và Diệp Vinh Thu đều không hiểu gì, nhưng Chu Thư Quyên nói vậy, họ đành phải nghe theo.

Mãi đến khi cách rất xa cái xác kia rồi, Chu Thư Quyên mới dừng lại.

Tiểu Triệu hỏi: “Rốt cuộc làm sao vậy? Cái xác kia có gì sao?”

Chu Thư Quyên nghiêm mặt nói: “Sau này thấy xác thì tránh xa ra một chút, không được tới gần, càng không được dùng tay chạm! Trên xác có rất nhiều mầm bệnh, trước kia từng có một đồng chí của chúng ta dùng tay chạm vào xác, bị nhiễm bệnh, sống không quá hai tháng, còn có thể lây cho nhiều người khác nữa.”

Tiểu Triệu và Diệp Vinh Thu nhìn nhau, không thể làm gì hơn là đáp: “Hiểu rồi.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

Vài ngày sau, họ thuận lợi tránh khỏi sự truy bắt của quân Nhật, về tới ngoại thành Vũ Xương.

Đám Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu không vào Vũ Xương nữa, lần này nhiệm vụ của họ đã hoàn thành, vì thế đến ngoại thành Vũ Xương, họ chào tạm biệt với Chu Thụ Quyên.

Diệp Vinh Thu và Chu Thụ Quyên đi sang một bên, Diệp Vinh Thu khẽ ôm Chu Thụ Quyên: “Quay trở lại, nhớ tự bảo trọng.”

Chu Thụ Quyên gật đầu.

Hai người nói vài câu quan tâm, sau đó trầm mặc đứng một hồi, cuối cùng chào tạm biệt.

Diệp Vinh Thu nói: “Anh đi đây.”

Anh xoay người, đột nhiên Chu Thụ Quyên gọi giật lại: “Anh Mậu Thực.”

Diệp Vinh Thu quay đầu nhìn cô.

Chu Thụ Quyên nói: “Anh từng nghĩ đến chuyện về Trùng Khánh xem thế nào chưa?”

Diệp Vinh Thu khựng lại. Anh không ngờ Chu Thụ Quyên lại nói với anh câu này. Mấy năm này có đôi lần thiếu chút nữa anh quay về Trùng Khánh, nhưng luôn có việc ngăn cản khiến anh chưa thể về được, bởi vậy nên không biết người nhà mình giờ ra sao. Nhưng Chu Thụ Quyên nói cho anh biết, anh trai anh vẫn còn sống, còn đang ở Trùng Khánh chờ anh về.

Diệp Vinh Thu chần chừ trong chốc lát: “Khi nào rảnh anh sẽ quay về.”

Chu Thụ Quyên gật đầu: “Mau về xem thế nào đi. Lần trước em đến đây cũng là chuyện của ba năm trước rồi, anh trai anh nói nếu anh không trở về, anh ấy không dám rời Trùng Khánh. Thế cục Trùng Khánh đó giờ vẫn không tốt, nếu như anh gặp anh trai, hãy khuyên anh ấy xuôi nam tìm nơi an toàn ở tạm thời. Thay em gửi lời hỏi thăm anh ấy. Giờ em... cũng chỉ có các anh là người thân.”

Lòng Diệp Vinh Thu chua xót, nặng nề gật đầu: “Anh nhớ rồi.”

Chu Thụ Quyên buồn bã cười: “Anh đi đi, nhanh trở về một chút.”

Diệp Vinh Thu do dự một chút, lại tiến đến gần ôm lấy cô, anh vuốt tóc cô, khẽ nói bên tai: “Bảo trọng, em gái.” Sau đó không quay đầu nữa mà đi về phía đám Tiểu Triệu. Có đôi khi anh có xung động muốn dẫn Chu Thụ Quyên rời xa mảnh đất thị phi này. Chu Thụ Quyên chỉ là một cô gái trẻ tuổi, gánh nặng trên người cô quá lớn. Nhưng chiến tranh còn chưa kết thúc, trên người ai cũng gánh gánh trách nhiệm nặng nề, người thân gặp nhau còn có thể lại chia lìa, chỉ khi nào tổ quốc hòa bình, khi đó họ mới có thể thực sự đoàn tụ.

Tạm biệt Chu Thụ Quyên xong, đám Diệp Vinh Thu quay trở về doanh trại của mình.

Lần này Diệp Vinh Thu mất gần một tháng, một tháng này bởi vì quân Nhật phong tỏa nên tin tức trong thành Vũ Xương rất khó truyền ra bên ngoài, đối với đám người ở ngoài thành như Hoàng Mộ mà nói, thời gian ấy quả đúng là không biết Diệp Vinh Thu sống chết thế nào. Hôm nay thấy Diệp Vinh Thu bình an trở về, cũng không cụt tay cụt chân, cả đoàn đều mừng rỡ, Hoàng Mộ cố ý chuẩn bị một bàn toàn đồ ngon để mừng mọi người hoàn thành nhiệm vụ.

Diệp Vinh Thu buồn cười: “Đoàn trưởng, việc gì phải bày vẽ thế này, chỉ đi có vài ngày thôi mà.”

Hoàng Mộ mừng rỡ nói: “Giữ chứ, tôi tranh thủ cơ hội này để lấy lý do được ăn một bữa thỏa thích.”

Diệp Vinh Thu cười cười lắc đầu, lại hỏi Hoàng Mộ: “Có tin gì của tiểu đội trưởng Khâu và Lý Thất Bát không?”

Hoàng Mộ gật đầu: “Trước khi các cậu về một ngày thì có tin báo, đã phái người đi đón, nhưng hai người đều đang bị thương, có lẽ sẽ về chậm hơn một chút.”

Diệp Vinh Thu thờ phào nhẹ nhõm: “Mọi người không có việc gì là tốt rồi.”

Hoàng Mộ đốt một điếu thuốc, lại đưa bao thuốc cho Diệp Vinh Thu, thăm dò mà nhìn anh một cái. Diệp Vinh Thu dùng ngón trỏ và ngón cái để kéo điếu thuốc ra: “Cảm ơn.”

Tuy rằng Diệp Vinh Thu không nghiện thuốc như Hắc Cầu, nhưng mấy năm này áp lực lớn như vậy, anh cũng dính vào thứ này, thi thoảng hút một điếu để thả lỏng một chút.

Hoàng Mộ nhả một hơi khói dài: “Diệp Từ à, lần này tới Vũ Xương, có thu hoạch được gì không?”

Diệp Vinh Thu biết rõ trong lòng, lại giả ngơ nói: “Nhiệm vụ hoàn thành rất thuận lợi.”

Hoàng Mộ không thể làm gì hơn là ngồi thẳng người, hỏi thẳng ra: “Cậu đòi tới Vũ Xương, không phải vì muốn tìm cái người kia sao? Thế nào.. có manh mối gì không?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không tìm.” Trong lòng anh cũng có chút áy náy, anh không muốn lừa gạt Hoàng Mộ, nhưng giờ thân phận của Hắc Cầu như vậy, nếu nói thật ra, chỉ sợ sẽ khiến mọi chuyện thêm phiền phức.

Hoàng Mộ hỏi anh: “Vậy sau này có kế hoạch gì không? Vẫn định tìm tiếp chứ?”

Diệp Vinh Thu im lặng một hồi, cuối cùng nói: “Qua vụ này rồi hăng tính, trước tiên làm tốt chuyện của xướng đã!”

Hoàng Mộ nghe anh nói vậy, gương mặt liền lộ ý cười. Thật ra chuyện Diệp Vinh Thu muốn tìm người, đó giờ anh vẫn không thể nào ủng hộ nổi, nếu dễ tìm thì không nói làm gì, đằng này họ xa nhau năm năm, người kia sống chết thế nào còn không rõ, Diệp Vinh Thu lại như người điên mà tìm kiếm, đến chuyện của xướng cũng chẳng màng. Giờ Diệp Vinh Thu nghĩ thông, tạm thời không tìm kiếm nữa là tốt nhất, họ phải mau chóng phát triển công xướng, sớm đuổi giặc về nước!

Hoàng Mộ dập tàn thuốc, bắt chéo chân rung đùi hài lòng nói: “Mấy hôm nay cậu vất vả rồi, giờ về nghỉ ngơi trước đi, tôi cho người đun nước cho cậu rồi đó, tắm nước nóng rồi ngủ một giấc, tối có tiệc lớn, ăn thỏa sức thì thôi.”

Diệp Vinh Thu nói cảm ơn, Hoàng Mộ đứng dậy tự mình tiễn Diệp Vinh Thu về phòng.

Hai người vừa ra khỏi cửa, còn chưa đi được mấy bước, bí thư đoàn vội vã chạy tới: “Đoàn trưởng, đoàn trưởng, có chuyện lớn rồi!”

Hoàng Mộ cả kinh, lập tức căng thẳng: “Sao vậy, xảy ra chuyện gì vậy, từ từ nói xem.”

Biểu tình trên mặt bí thư không có chút lo lắng nào, ngược lại vui mừng nói: “Chuyện lớn, là chuyện tốt!”

Diệp Vinh Thu cũng tò mò lại gần nghe chuyện. Đúng là chuyện hiếm thấy, cư nhiên lại là chuyện tốt, lẽ nào Nhật lại chịu thua gì trên chiến trường Thái Bình Dương sao?!”

Bí thư xoa xoa tay cười ha hả nói: “Đánh nhau rồi, quốc quân với giặc đánh nhau rồi!”

Bí thư vừa nói xong, cả Diệp Vinh Thu và Hoàng Mộ đều sững sờ. Tập đoàn quân ba mươi mốt ra ở Ngạc Nam mấy năm, tuy thi thoảng cũng có đánh vài trận nhỏ, nhưng dường như không có xung đột lớn gì, có thể nói là hai bên cùng giúp nhau bảo toàn thực lực. Bí thư vội vã chạy tới vui vẻ báo tin như vậy, xem ra lần này xung đột quy mô không nhỏ.

Diệp Vinh Thu thốt lên: “Nói như vậy, lần này xuyên quân thật sự muốn đuổi giặc sao?” Tin này khiến Diệp Vinh Thu cảm thấy rất vui vẻ, anh vẫn mong xuyên quân có thể dành chút tâm tư kháng Nhật chứ đừng tích cực trừ “phiến loạn” như vậy.

Bí thư nghe Diệp Vinh Thu nói vậy thì sững sờ: “Là giặc chủ động đánh xuyên quân.”

Lần này đến phiên Diệp Vinh Thu giật mình: “Giặc chủ động nổ súng?!”

Xuyên quân không muốn đánh, nhưng giặc Nhật lại càng không. Nhật Bản đã sớm không còn như những năm 193x, chiến tranh nhiều năm như vậy, đất nước nhỏ bé kia đã sớm bị móc rỗng, hưởng hồ chiến trường ở Thái Bình Dương khiến chúng chịu nhiều tổn thất nghiêm trọng, càng họa vô đơn chí. Giờ thế lực Nhật Bản dần suy yếu, chúng chỉ có thể áp dụng thủ đoạn “Đi hoa chế hoa”. Dưới tình huống như vậy, Nhật lại chủ động nổ súng với xuyên quân sao?

Bí thư gật đầu liên tục: “Đúng vậy, là thật đó, giặc lấy pháo ra bắn vài quả về phía xuyên quân! Xuyên quân không chuẩn bị gì, bị bọn chúng đánh vài ra quần, giờ còn đang vội thu thập!”

Hoàng Mộ càng nghe càng mờ mịt: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Bí thư nhún vai: “Em cũng không biết, đã phái người đi điều tra rồi.”

Hoàng Mộ không biết chuyện gì, không thể làm gì hơn là hướng Diệp Vinh Thu phát tay: “Cậu đi nghỉ trước đi.”

Diệp Vinh Thu hoang mang trở về phòng, trong lòng vẫn còn nghĩ tới chuyện vừa rồi. Thật ra những gì anh biết so với đám Hoàng Mộ còn nhiều hơn, cho nên anh có thể đoán được một ít. Có lẽ lý do giặc chủ động nổ súng là vì đã phát hiện xuyên quân lên vận chuyển vũ khí, cho rằng xuyên quân muốn đánh với chúng, cho nên ra tay trước chiếm lợi thế, chủ động đánh khiến xuyên quân trở tay không kịp. Nếu như vậy, có lẽ trong họa có phúc. Quân Nhật chủ động ra tay với xuyên quân, lại không thể đơn giản vẫn bình về. Khi đó xuyên quân chỉ có hai lựa chọn, một là toàn tâm toàn lực đánh đuổi giặc, hai là kịp nhận thức tình hình rồi rời khỏi Ngạc Nam. Bất kể là lựa chọn nào thì cũng đều có lợi với đảng cộng của họ. Binh lực hỏa lực của xuyên quân mạnh hơn cộng quân nhiều, nếu hai bên có thể chấm dứt nội chiến mà toàn tâm toàn lực đánh giặc là tốt nhất, còn nếu họ lựa chọn bỏ chạy, không có trở ngại quốc quân, đảng cộng ở Ngạc Nam có điều kiện thuận lợi hơn để phát triển.

Diệp Vinh Thu nằm trên giường, vẫn suy nghĩ miên man về chuyện này, trong lòng vừa vui vẻ lại vừa pha lẫn khổ sở. Anh không cho mình suy nghĩ nữa, một lát sau, cuối cùng không chịu được một mồi, ngủ thật say. Đăng bởi: admin

Chương 120

CHƯƠNG 120.

Diệp Vinh Thu ngủ một giấc, đến khi tỉnh lại trời đã tối. Anh vươn mình, đúng lúc Tiểu Triệu tới gọi anh rời giường.

Tiểu Triệu cũng vừa đánh một giấc, giờ đã tới bữa tối, Hoàng Mộ chuẩn bị cho họ một bữa tiệc phong phú đón gió tẩy trần, cho nên Tiểu Triệu vội vàng tới gọi Diệp Vinh Thu dậy ăn.

Diệp Vinh Thu thay bộ quần áo, cùng Tiểu Triệu ra ngoài. Họ đi tới đoàn, com nước đều đã được bày sẵn trên bàn, Hoàng Mộ và chi thư Trương Thanh đang chờ bọn họ.

Diệp Vinh Thu và Tiểu Triệu vào chỗ, Hoàng Mộ đang rất vui, đứng dậy tự mình rót rượu cho họ: “Rượu này do một người đồng hương mang tới, uống chút đi, tối về đảm bảo ngủ rất ngon cho mà xem.” Hôm nay Diệp Vinh Thu trở về, xuyên quân và Nhật thì bắt đầu khởi chiến, quả đúng là chuyện tốt tới liên tục, anh chỉ hận không thể uống một trận say mềm.

Mọi người vội vàng đứng dậy bồi Hoàng Mộ uống rượu, sau đó vừa ăn vừa bàn chuyện về sau.

Hoàng Mộ từ từ nói chuyện, phần lớn là nói về kỳ vọng trong tương lai của anh với xưởng công binh. Xưởng công binh này không chỉ là tâm huyết của Diệp Vinh Thu mà cũng còn là tâm huyết của Hoàng Mộ, ngoài Diệp Vinh Thu ra thì Hoàng Mộ là người có nhiều cống hiến nhất cho xưởng. Mặc dù anh không có kỹ thuật, nhưng vẫn luôn nghĩ cách phát triển, anh đưa ra cách, Diệp Vinh Thu nói những điều kiện cần có, anh thỏa mãn điều kiện kia, sau đó Diệp Vinh Thu nghĩ cách hoàn thành, mấy năm này hai người họ vẫn luôn phối hợp ăn ý như vậy.

Tục ngữ nói ‘tiểu biệt thắng tân hôn’, Hoàng Mộ và Diệp Vinh Thu mới xa nhau, nay gặp lại cũng có cảm giác như vậy, từ lúc ngồi xuống Hoàng Mộ thao thao bất tuyệt, nói vô số dự định về tương lai, lại nói về hiện tại, sau đó lại bay bổng chín tầng mây. Diệp Vinh Thu không như mọi khi, không phản tích cho anh cái nào khó ở chỗ nào, hôm nay anh chỉ lặng lẽ nghe, sau đó ậm ừ lấy lệ, thoát như không yên lòng.

Trương Thanh nhận ra Diệp Vinh Thu thất thần, hỏi: “Chính ủy, anh làm sao vậy?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không có gì, chỉ hơi mệt một chút.”

Trương Thanh trừng mắt nhìn Hoàng Mộ: “Anh xem lại anh đi, chính ủy vừa mới về, còn chưa ngủ đủ giấc, anh lại thao thao bất tuyệt bắt người ta phải nghe như vậy.”

Hoàng Mộ ngượng ngừng gãi đầu, thôi kể chuyện, nâng ly lên: “Là tại tôi không tốt, nào, tôi tự phạt mình một chén.”

Diệp Vinh Thu miễn cưỡng cười cười, gơ ly lên chạm cốc.

Com nước xong xuôi, Trương Thanh đi về, Tiểu Triệu cũng bị Hoàng Mộ đuổi đi, Hoàng Mộ ôm vai Diệp Vinh Thu tản bộ trên con đường nhỏ, liên miên là nhai những chuyện còn chưa nói xong trên bàn ăn: “Diệp Tử à, sáng nay cậu hứa sẽ toàn tâm toàn ý cho xưởng, tôi rất vui, giờ quốc quân đang chiến đấu với Nhật, tình hình ta khá hơn rồi, cậu cần gì thì cứ nói, tôi sẽ nghĩ cách giúp cậu.”

Diệp Vinh Thu muốn nói lại thôi liếc nhìn Hoàng Mộ, áy mắt đầy áy náy.

Hoàng Mộ uống có chút say, cũng không để ý tới sự khác thường của Diệp Vinh Thu: “Nói một chút đi. Sao không nói gì thế. À, phải rồi, đáng lẽ nên cho cậu về nghỉ ngơi mới phải, cậu xem, tôi cứ quần lấy cậu không buông thế này!”

Hoàng Mộ thu cánh tay đang đặt trên vai Diệp Vinh Thu, đang muốn nói gì đó, lại thấy Diệp Vinh Thu cắt tiếng trước: “Đoàn trưởng.”

“Sao?” Hoàng Mộ nâng mày nhìn anh.

“Đoàn trưởng. Chuyện của xưởng, nhất định tôi sẽ tận tâm tận lực.” Diệp Vinh Thu lấy hết dũng khí, nhìn thẳng vào mắt Hoàng Mộ, “Nhưng, tôi e thì thoảng mình vẫn phải tới Vũ Xương.”

Hoàng Mộ sững sốt, ngưng bước chân. Đột nhiên một cơn gió thổi tới, mãi đến khi gió ngừng, Hoàng Mộ mới bình tĩnh cất tiếng hỏi: “Tại sao?”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi sẽ không làm lỡ chuyện của công xưởng.”

Hoàng Mộ lại yên lặng một hồi: “Tôi biết cậu cũng có chuyện muốn làm, không thể dành hết thời gian và tinh lực ở nơi đây. Không có cậu, chắc chắn

xưởng ta không thể phát triển được như ngày hôm nay. Không có cậu, điều kiện chiến đấu của các chiến sĩ có lẽ sẽ vất vả hơn bây giờ nhiều. Cái tôi lo không phải cậu không làm đủ, mà là tôi lo cho cậu. Lần này cậu tới Vũ Xương chắc cũng đã biết tình hình trong đây gian khổ hơn ngoài thành nhiều rồi phải không? Mới vài ngày mà ta đã có vài đồng chí hy sinh và bị thương. Cậu muốn vào Vũ Xương làm việc, nhưng liệu việc kia có đáng để cậu mạo hiểm tính mạng mình không?”

Diệp Vinh Thu không nói gì, chỉ gật đầu một cái.

Hoàng Mộ nặng nề thờ dài, sự cố chấp của Diệp Vinh Thu anh đã được lãnh giáo qua. Anh nói: “Cậu đã quyết định rồi?”

“Đúng vậy.”

“Được rồi, tôi đã biết, cậu quay về nghỉ ngơi trước đi.”

“Cảm ơn đoàn trưởng, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” Diệp Vinh Thu chào Hoàng Mộ, xoay người rời đi.

Lần này quân Nhật và xuyên quân xung đột, quả nhiên không giống với các trận đánh nhỏ trước kia. Mỗi ngày ở doanh trại của Diệp Vinh Thu đều có thể nghe thấy tiếng bom đạn từ xa xa vọng tới. Đám lính họ vừa nghe tiếng đạn vừa ăn cơm, ăn uống ngon miệng hơn hẳn.

Trưa hôm nay, Diệp Vinh Thu và mọi người làm việc trong xưởng cùng nhau ăn trưa, đột nhiên Tiểu Triệu hô lên: “Lại đánh rồi!”

Vừa dứt lời, từ xa vọng tới một tiếng pháo nổ.

Diệp Vinh Thu cười nói: “Tai cậu tốt thật.” Ban nãy Tiểu Triệu nghe thấy tiếng pháo bay, cho nên biết là lại đánh.

Tiểu Triệu cười ha hả, vui vẻ ăn một thìa cơm lớn.

Khang Thất nói: “Này, mọi người nói xem, sao Nhật lại đột nhiên khai hỏa với quốc quân?”

Một cậu lính tên Kim Đại Xuyên nói: “Tôi biết, tôi biết này! Tôi có một anh em ở lữ đoàn mười bốn, cậu ấy bảo chuyện này cấp trên sớm đã lên kế hoạch. Tần Tử quân chúng ta năm nay có vài chi đoàn chuyên đánh vào cứ điểm lương thảo của Nhật, phục kích các đoàn vận tải của Nhật nguy, ban đêm lên tập kích trại địch, đánh xong bỏ chạy nên chưa bao giờ bị bắt. Trong Nhật nguy có người của chúng ta, cái người ‘Da trắng tim hồng’ kia báo cáo cho giặc, nói quốc quân thường xuyên cướp đồ của họ, khiến họ không thể vận chuyển lương thực cho hoàng quân được!” Da trắng tim hồng là từ dùng để chỉ những đảng viên ngấm đội lốt Nhật nguy, trên mặt nói họ làm việc cho Nhật, nhưng thực tế thì giúp quân cộng phá trong nội bộ Nhật nguy.

“Ha ha!” Khang Thất cười nói: “Thật sự là quá tốt!”

“Đúng vậy, còn nhiều chuyện nữa cơ, không phải quốc quân phái đặc vụ vào đảng ngấm của chúng ta sao, cái người ‘Da trắng tim hồng’ kia bắt đặc vụ quốc quân giao cho Nhật. Quân Nhật bắt được đặc vụ, nghĩ là quốc quân đang muốn lật đổ họ, mà người của quốc quân bị Nhật bắt, lại tưởng giặc đang gây hấn với mình. Quốc quân không muốn đánh giặc thì ta buộc chúng phải đánh.”

“Bộp!” Đôi đũa trong tay Diệp Vinh Thu rơi xuống đất.

Mọi người đều quay đầu nhìn Diệp Vinh Thu: “Chính ủy, sao vậy?”

Diệp Vinh Thu thất thần nhìn Kim Đại Xuyên, một lát sau lắc đầu, nhặt đôi đũa lên lau vào người: “Không, không có chuyện gì.”

“À!” Tiểu Triệu reo lên, “Chính ủy, không phải hôm đó ta thấy Yamadera Kou bắt đặc vụ quốc quân giao cho Nhật sao?”

Tim Diệp Vinh Thu đập rất nhanh, miệng lưỡi khô khốc: “À...”

Tiểu Triệu suy nghĩ một chút, vỗ tay một cái, khẳng định nói: “Tên Hán gian kia nhất định đã bị chúng ta bắt! Nói không chừng tin đặc vụ này chị Như Nam tiết lộ cho tên ấy, để tên ấy đi bắt. Nhóm chị Như Nam quả nhiên rất lợi hại!”

Vài người ngồi cạnh hưng phấn lên, mọi người tranh nhau hỏi: “Yamadera Kou? Là tên Hán gian Yamadera Kou kia sao? Hai người đã thấy tên ấy trong thành sao?” “Tên ấy như thế nào? Có phải rất hung tợn độc ác không?” “Sao hai người không bắn tên ấy mấy phát?”

Diệp Vinh Thu buống bát đứng lên.

Tiểu Triệu ngẩng đầu nhìn anh: “Chính ủy, anh sao vậy?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không có chuyện gì, mọi người ăn đi, tôi no rồi, đi ra ngoài một chút.”

Diệp Vinh Thu xoay người rời đi, mọi người thấy trong bát Diệp Vinh Thu vẫn còn quá nửa, Khang Thất lo lắng hỏi: “Có phải chính ủy khó chịu trong người không? Tôi thấy sắc mặt anh ấy có vẻ không tốt.”

Tiểu Triệu lo lắng gãi đầu: “Dạo này chính ủy cứ là lạ thế nào ấy...” Đăng bởi: admin

Chương 121

CHƯƠNG 121.

Cuộc chiến giữa quân Nhật với xuyên quân cũng không duy trì bao lâu, nửa tháng sau, xuyên quân rút khỏi núi Qua Bàng và khu Đào Hoa Tiềm. Cũng như lời Diệp Vinh Thu nói, xuyên quân không phải bộ đội chính quy của Tưởng Giới Thạch, lần này tuy được tặng súng ống đạn dược mới, nhưng dù sao cũng là đồ trung ương bỏ đi, trong khi họ lại phải chiến đấu với giặc Nhật vốn liều mạng người chết ta sống, thủ trưởng tập đoàn quân ba mươi không chống trả nổi. Huống hồ trọng điểm chiến lược của trung ương không phải Ngạc Nam nên sẽ không viện trợ cho họ, cho nên thủ lĩnh đành phải cho lui binh để bảo toàn binh lực.

Quốc quân vừa đi, Tân Tứ quân lập tức thăng tiến, lập một trận địa mới, huy động quần chúng nhân dân tham gia công tác kháng Nhật.

Đảo mất năm 1942 qua đi. Bởi cuối năm xuyên quân nhường trận địa, không còn cần quét tiêu diệt quân cộng nữa, cho nên một năm này sự nghiệp kháng chiến của Tân Tứ quân phát triển rất thuận, đội ngũ lớn mạnh lên đáng kể.

Năm 1943 là một năm cực diện thế giới có nhiều biến đổi. Khỏi đồng minh chống phát xít đổi chiến lược chiến đấu từ phòng ngự sang tấn công, quân Nhật vì muốn cứu vãn chiến trường ở Trung Quốc và Thái Bình Dương nên lập ra “Chính sách Trung Quốc mới”, để dẹp yên Hán tuyến và Việt Hán tuyến, đảm bảo giữ được các khu đã chiếm được, Nhật ra sức nâng đỡ chính quyền Uông Ngụy, thúc đẩy mối quan hệ Uông Tưởng, biến Trung Quốc thành hậu phương của chiến trường Thái Bình Dương, cố vót vát trước khi thất bại.

Cũng bởi vậy mà cuộc chiến kháng Nhật càng thêm khó khăn, hoàn cảnh càng thêm gian khổ. Ở khu vực Trung Nguyên, đặc biệt là Ngạc Nam, quân Nhật đóng ở Ngạc Nam có ý thi hành chiến lược đại bản doanh Nhật, chúng tăng cường kiểm soát giao thông đường thủy, tăng lượng tàu chiến để tuần tra trên sông, tăng đồn bót dọc đường cái. Quân Nhật còn đẩy mạnh “càn quét”, “thanh hương” và “tàn thực”. (1)

Sau khi chia tay Hắc Cầu, Diệp Vinh Thu vẫn cố tìm cơ hội để lại vào thành Vũ Xương, nhưng bởi phải theo quân đoàn dời trận địa, hơn nữa Nhật cũng nhiều lần phát động các cuộc càn quét nên tình thế mỗi lúc một khẩn trương, anh vẫn chưa tìm được cơ hội.

Hôm nay, Diệp Vinh Thu tới đoàn bộ tìm Hoàng Mộ, còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng cãi vã từ trong phòng truyền ra.

“Không được! Tuyệt đối không được! Anh tìm người khác đi!”

“Nhiệm vụ lần này vô cùng quan trọng cho nên cấp trên mới chọn cậu ta chứ! Không cho cậu ta đi thì cậu tìm người nào đó thích hợp hơn đi!”

“Người thích hợp thì thiếu gì? Anh tới tìm Khang Thất ấy!”

“Khang Thất là ai?”

“Cũng là người trong xưởng công binh, là đồ đệ do cậu ấy tự tay dạy dỗ, đảm bảo không kém hơn đâu.”

Diệp Vinh Thu nghe thấy họ nhắc tới Khang Thất và xưởng công binh, không khỏi sững sờ, vội vã dấn vào cửa cẩn thận nghe ngóng. Người nói phản đối kia là Hoàng Mộ, còn người nói chuyện cùng anh ta thì Diệp Vinh Thu không biết là ai, giọng nói có điểm lạ tai, có vẻ không phải người trong đoàn họ.

“Đoàn trưởng Hoàng, nhiệm vụ lần này thật sự rất quan trọng, nếu ám sát thành công, tình hình ở Ngạc Nam chúng ta sẽ cải thiện đáng kể.”

“Được rồi, tôi biết rồi, tôi đi tìm Khang Thất tới cho ngài.”

Diệp Vinh Thu nghe thấy tiếng bước chân vang lên, vội vã lui về phía sau, nhưng lúc này muốn trốn cũng không kịp.

Cửa phòng được mở ra, Hoàng Mộ và một người đeo quân hàm thượng giáo đi ra cửa, vừa hay đụng phải Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu lúng túng, vội vàng chào hai người: “Đoàn trưởng, thượng giáo!”

Hoàng Mộ cả kinh: “Diệp chính ủy? Sao cậu lại ở đây?”

Người thượng giáo đứng bên cạnh anh ta hai mắt sáng lên, lập tức tiến lên trước, đứng trước mặt Diệp Vinh Thu nhìn từ trên xuống dưới một lượt: “Diệp chính ủy? Cậu chính là Diệp Vinh Thu?”

Hoàng Mộ lộ ra biểu tình thất vọng, cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Diệp Vinh Thu, đi lên đuổi anh: “Về đi về đi, về lo việc của cậu, chạy tới đây làm

gi?”

Thượng giáo kia vội giữ lấy tay Diệp Vinh Thu: “Khoan, đừng đi.”

Diệp Vinh Thu hết bị đuổi rồi lại được giữ, vẻ mặt càng thêm mờ mịt.

“Đoàn trưởng Hoàng.” Thượng giáo buông lỏng Diệp Vinh Thu ra, chỉnh trang y phục một chút, khôi phục lại phong độ của một quan quân, từ tốn nói: “Cậu làm như vậy là không tốt đâu! Diệp chính ủy đã tới rồi, sao không giới thiệu với tôi một chút?”

Hoàng Mộ vô cùng không tình nguyện, do dự một chút, hướng Diệp Vinh Thu giới thiệu vị thượng giáo: “Người này, là thư kí cho tham mưu trưởng, đồng chí Từ Thiếu Phương.” Sau đó lại chỉ về phía Diệp Vinh Thu: “Đây là chính ủy Diệp của chúng tôi.”

Diệp Vinh Thu lại cúi chào: “Chào thủ trưởng.”

Từ Thiếu Phương hướng Diệp Vinh Thu vờn tay, cười ha hả: “Nghe danh đã lâu, đồng chí Tiểu Diệp!”

Diệp Vinh Thu bắt lấy tay người kia.

“Cậu tới đúng lúc lắm.” Từ Thiếu Phương ôm vai Diệp Vinh Thu: “Tôi đang nhờ đội trưởng Hoàng đi gọi cậu, đi thôi, chúng ta vào nhà rồi nói.

Diệp Vinh Thu vẫn không hiểu mô tê gì. Tìm anh? Không phải tìm Khang Thát sao? Chẳng lẽ “cậu ta” mà họ nhắc tới là anh?

Hoàng Mộ nôn nóng: “Không được, không được, để tôi đi tìm Khang Thát cho anh, cậu ấy không được đâu!”

Từ Thiếu Phương uy nghiêm quét mắt nhìn Hoàng Mộ, nhấn mạnh nói: “Đây là ý của tham mưu trưởng.”

Hoàng Mộ gấp tới độ giậm chân: “Tham mưu trưởng nói không phải Diệp Vinh Thu thì không được sao? Không phải chỉ cần tìm một chuyên gia thôi hả? Xưởng công binh chúng tôi thiếu gì người, anh có dẫn bảy tám người đi tôi cũng không ý kiến, nhưng cậu ấy thì không được.”

Nói đến đây thì Diệp Vinh Thu đã hiểu một chút. Từ Thiếu Phương tới đây là muốn tìm một chuyên gia quân sự đi nhận nhiệm vụ, hơn nữa còn muốn tìm anh, e là nhiệm vụ này có độ nguy hiểm nhất định, cho nên Hoàng Mộ sống chết không đồng ý để người kia dẫn anh đi mà giới thiệu đám Khang Thát.

“Đoàn trưởng Hoàng, cậu độc tài quá rồi đấy.” Từ Thiếu Phương nói. “Ít nhất hãy nghe ý kiến của Diệp chính ủy đã.”

Hoàng Mộ liếc mắt, đi tới bên cạnh Diệp Vinh Thu âm thầm kéo tay anh: “Không phải hai ngày trước cậu nói thân thể không tốt, muốn nghỉ ngơi vài ngày sao? Cậu tới đây là muốn xin nghỉ phải không?”

Hoàng Mộ cố ý vẽ đường. Diệp Vinh Thu chưa từng nói muốn nghỉ ngơi, chỉ là mấy hôm trước có than đau đầu mà thôi. Đó chỉ là một bệnh vặt, giờ đã đỡ hơn nhiều rồi.

“Nhiệm vụ gì vậy?” Diệp Vinh Thu hỏi.

Từ Thiếu Phương rất không hài lòng với việc Hoàng Mộ ngăn cản: “Đoàn trưởng Hoàng, cậu nhất định muốn tôi nói ở đây sao? Cho người ngoài nghe thấy?”

Hoàng Mộ méo miệng, không còn cách nào, đành phải bắt đắc dĩ tránh ra nhường đường, ý bảo Diệp Vinh Thu vào phòng trước.

Ba người đi vào phòng, Từ Thiếu Phương cười ha hả chỉ ghế bên cạnh bảo Diệp Vinh Thu: “Ngồi xuống trước đi.”

Diệp Vinh Thu mất tự nhiên ngồi xuống.

Từ Thiếu Phương không nhanh không chậm cất tiếng: “Lần này tôi tới đoàn, thật ra là muốn tìm cậu. Chuyện là thế này, chúng tôi nhận được tin tức...”

“Họ định phái người đi ám sát đại tá của gác, cần một chuyên gia quân sự.” Từ Thiếu Phương còn chưa nói hết đã bị Hoàng Mộ cướp lời: “Cậu nói xem, chuyện này cậu có làm được không? Cậu chỉ biết sửa súng ống chứ có biết dùng đâu, mấy loại chuyện ám sát này cậu đi sẽ bị giết chết đầu tiên.”

Diệp Vinh Thu sùng sốt. Anh vốn cho rằng vũ khí trong quân đội xảy ra chuyện gì, cần người sửa chữa, có thể phải ra tiền tuyến, cho nên Hoàng Mộ không muốn để anh đi. Không ngờ lại là ám sát.. Tuy Hoàng Mộ nói vậy là vì không muốn để anh đi, nhưng anh ấy nói không sai, mấy việc như này anh thật sự không thành thạo.

Từ Thiếu Phương lườm Hoàng Mộ một cái, hắng giọng nói tiếp: “Ừ, đại khái chuyện là như vậy, nhưng họ cần một chuyên gia quân sự giúp đỡ thôi, chuyện ám sát không để cậu tự mình làm đâu.”

Diệp Vinh Thu do dự một hồi, nhẹ giọng hỏi: “Ồ đâu vậy?”

Hoàng Mộ tròn trĩnh mắt, há to miệng, định nói gì đó, nhưng Từ Thiếu Phương nhanh hơn anh, nói ra hai chữ: “Vũ Xương.”

Lời vừa ra, căn phòng nháy mắt trở nên tĩnh lặng.

Hoàng Mộ nhắm mắt quay đầu, vẻ mặt ‘thôi xong rồi’. Hai mắt Diệp Vinh Thu thì sáng lên, tựa như mới nghe được chuyện tốt lành.

“Vũ Xương? Trong thành Vũ Xương sao?” Diệp Vinh Thu xác nhận lại.

“Ừ, trong thành Vũ Xương canh giữ tương đối nghiêm ngặt, người bên ngoài rất khó trà trộn vào, cho nên chúng tôi không thể đưa nhiều người đi được, chỉ có thể nghĩ cách đưa một người có tài vào, hợp tác cùng các đồng chí ở Vũ Xương hoàn thành nhiệm vụ này.”

Diệp Vinh Thu bất ngờ đứng lên: “Thủ trưởng, hãy cho tôi đi, tôi sẽ cố gắng hết sức hoàn thành nhiệm vụ lần này!”

.o.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có vài chi tiết trong chương này được tham khảo từ “Hồi ức kháng Nhật ở Ngạc Nam”

(1) Thanh hương: Thanh trong thanh lọc, hương trong thôn quê, ‘thanh hương’ theo mình hiểu thì là thanh lọc các khu vực NB chiếm đóng.

Tầm thực: Tầm trong chữ tầm, tầm thực dịch thẳng ra nghĩa là ‘như tầm ăn lên’, trong đoạn này có nghĩa là từ từ từng xâm chiếm từng bước.

Uông Ngụy: Chỉ chính quyền Uông Tinh Vệ – đây là chính quyền bù nhìn do Uông Tinh Vệ đứng đầu dưới sự bảo hộ của đế quốc Nhật. Ông Uông Tinh Vệ này từng làm việc cho phe tả trong Quốc dân đảng, sau này cố gắng chống cộng và cuối cùng kết giao với người Nhật. Ở Trung, tên ông này còn dùng để chỉ những kẻ phản bội.

Uông Tinh Vệ (1883-1944)

Tính chú thích từ lâu rồi nhưng quên mất, Ngạc Nam chính là tên gọi khác của tỉnh Hồ Bắc nha. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122

CHƯƠNG 122.

Từ Thiếu Phuong nói hai chữ “Vũ Xương” ra, Hoàng Mộ biết, lần này coi như hết cách vãn hồi.

Hơn nửa năm qua Diệp Vinh Thu vẫn luôn muốn lại tới Vũ Xương tìm Hắc Cầu, nhưng thứ nhất là đoàn hộ di dời trận địa, thứ hai là tuy Hoàng Mộ đồng ý đầu môi, nhưng thực tế lại âm thầm cản trở, bởi vậy nên mong muốn của anh không thể thực hiện. Lần này Từ Thiếu Phuong nói muốn cho Diệp Vinh Thu tham gia nhiệm vụ ám sát, vốn là Hoàng Mộ không lo lắng, loại chuyện này không phù hợp với tính cách Diệp Vinh Thu, có cho cậu ta đi cậu ta cũng chẳng chịu, nhưng vừa nghe nói nhiệm vụ này ở Vũ Xương, trong đầu Hoàng Mộ chỉ có duy nhất một ý nghĩ —— thôi xong rồi!

Giờ Từ Thiếu Phuong còn chưa nói hành động thế nào, có những khó khăn gì, cần bao nhiêu thời gian mà Diệp Vinh Thu đã chủ động xin đi giết giặc! Giờ chỉ sợ có dùng mười con ngựa kéo Diệp Vinh Thu cũng không chịu quay đầu!

Từ Thiếu Phuong thấy vậy cũng sững sờ. Mới đầu Hoàng Mộ ngang ngược cản trở, Diệp Vinh Thu cũng có phần do dự, Từ Thiếu Phuong cứ ngỡ lần này thuyết phục sẽ rất khó khăn. Nhưng đột nhiên thái độ Diệp Vinh Thu quay ngoắt 180 độ, thái độ kiên định chắc chắn, khiến không ai ngăn cản được!

Diệp Vinh Thu dứt khoát như vậy, ngược lại Từ Thiếu Phuong lại có chút bận lòng: “Diệp Từ à, nhiệm vụ lần này không đơn giản đâu.”

Sống lưng Diệp Vinh Thu thẳng tắp: “Thủ trưởng cứ phân phó!”

“Ồ!” Từ Thiếu Phuong vui vẻ, đưa mắt nhìn Hoàng Mộ ngồi bên cạnh, giờ Hoàng Mộ chẳng còn kháng kháng bảo vệ nữa, đến cả thờ cũng còn lùi.

“Rất tốt. Đồng chí này tuổi còn trẻ mà tinh thần giác ngộ đã cao như vậy rồi!” Từ Thiếu Phuong tán dương Diệp Vinh Thu, “Nhưng mà tôi muốn nói cho cậu biết nhiệm vụ lần này có những khó khăn gì, nếu cậu không rành thì cũng không cần miễn cưỡng, chúng tôi không ép buộc cậu.”

Lần này, mặc kệ Từ Thiếu Phuong nói có những khó khăn gì, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa Diệp Vinh Thu cũng sẽ không rút lui.

Lần này họ muốn ám sát một đại tá liên đội của quân Nhật – Okamoto, cũng chính là thủ lĩnh quân Nhật ở Ngạc Nam. Lần này quân cộng nhận được tin tình báo, Okamoto định bí mật tới Vũ Xương. Nếu lần này có thể ám sát thành công Okamoto, quân Nhật ở Ngạc Nam như rắn mất đầu, điều này đối với sự nghiệp kháng Nhật mà nói sẽ là chiến thắng vô cùng to lớn, thậm chí có thể thay đổi toàn bộ thế cục ở Ngạc Nam.

Đương nhiên, hy vọng tốt đẹp như vậy, nhưng nhiệm vụ cũng vô cùng khó khăn.

Đại tá Okamoto muốn vào Vũ Xương, quân Nhật ở Vũ Xương đương nhiên sẽ tra thành nghiêm ngặt, tiến hành truy quét một lượt thành viên đảng cộng trong thành. Bởi vậy nên muốn đưa người và vũ khí từ ngoài vào thì quả thật khó như lên trời.

Nhưng nhiệm vụ lần này nếu chỉ dựa vào các đồng chí ở trong thành thôi thì rất thiếu thực tế, đảng cộng trong Vũ Xương không chỉ thiếu người mà còn thiếu đạn dược vũ khí, để họ ám sát Okamoto, không khác nào đưa dê vào miệng cọp, cho nên vẫn phải nhờ tới các chiến sĩ Tân Tứ quân giúp đỡ.

Từ Thiếu Phuong nói: “Trước tiên chúng tôi sẽ nghĩ cách đưa cậu vào thành. Nhưng đưa người không vào dễ hơn đưa vũ khí, cho nên cậu không được mang súng đạn đi vào..”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Nếu không mang theo vũ khí, vậy tôi vào thành sẽ phải làm gì?”

Từ Thiếu Phuong nói: “Mấy đồng chí trong thành nói mấy năm này họ tích được vài khẩu súng, nhưng phần lớn đều đã bị hư hại hoặc là không có đạn thích hợp, họ cũng tiết kiệm được một ít đạn dược, nếu chúng ta có thể đưa một chuyên gia quân sự vào thành giúp, có lẽ họ sẽ có cách hoàn thành nhiệm vụ.

Diệp Vinh Thu nghe xong, đại khái hiểu được chuyện đang xảy ra. Thật ra yêu cầu nhiệm vụ lần này tương đối mơ hồ, bởi vì người trong thành muốn liên lạc với bên ngoài cũng không dễ dàng gì, cho nên tình hình cụ thể trong thành thế nào phải đi vào mới biết được. Nhiệm vụ duy nhất của anh là phải nghĩ hết mọi biện pháp để giúp đỡ đảng viên ngấm trong thành hoàn thành nhiệm vụ ám sát. Còn cụ thể như nào, chỉ sợ đến khi đó phải tùy cơ ứng biến.

Từ Thiếu Phuong nói: “Thế nào, cậu thấy khó khăn gì thì nhanh nói cho chúng tôi. Đưa người vào không dễ, nếu không phải nhiệm vụ lần này quan trọng chúng tôi đã không bắt cậu phải mạo hiểm như vậy. Nếu không được, chúng tôi sẽ nhanh chóng thay đổi người.”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Khi nào thì xuất phát?”

Từ Thiếu Phuong nói: “Càng sớm càng tốt.”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Vậy tôi về sắp xếp hành lý.”

Trước khi gặp Diệp Vinh Thu, Từ Thiếu Phuong nghĩ không phải là cậu ấy thì không được, dù sao Diệp Vinh Thu cũng có danh có tiếng, muốn tìm một chuyên gia quân sự, sợ là trong Tân Tứ quân không có ai thích hợp hơn cậu ấy. Nhưng đến khi thấy Diệp Vinh Thu rồi, thái độ hào sảng của Diệp Vinh Thu lại khiến Từ Thiếu Phuong có phần hơi do dự.

“Khoan.” Từ Thiếu Phuong kéo anh lại, ánh mắt có phần không tin tưởng: “Cũng không cần gấp như vậy.”

Từ Thiếu Phuong không ngờ Diệp Vinh Thu trẻ tuổi như vậy, làm việc lại rất hào sảng, vốn nghĩ có lẽ Diệp Vinh Thu sẽ lưỡng lự một chút rồi mới trả lời chắc chắn, hoặc ít nhất cũng phải đưa ra yêu cầu với tổ chức, nhưng Diệp Vinh Thu không hỏi gì cả, cái gì cũng chấp nhận, nói đi liền đi luôn, trái lại khiến người ta lo lắng người này làm việc không chắc chắn.

Diệp Vinh Thu hỏi: “Còn gì nữa không?”

Từ Thiếu Phuong do dự một chút: “Cậu nhận định gì về nhiệm vụ lần này? Cậu thấy nhiệm vụ này có gì khó khăn không? Quân bộ có cần làm gì cho cậu không? Suy nghĩ kỹ một chút, đến khi xảy ra chuyện có muốn lo cũng chẳng kịp.”

Diệp Vinh Thu ngược lại rất bình tĩnh: “Khó khăn? Vậy không phải nhiệm vụ này vốn khó khăn sao? Mọi người chọn tôi không phải là muốn tôi đi giải quyết khó khăn sao? Nếu quân bộ có thể giúp tôi những gì, anh đã nói ngay từ đầu rồi.”

Từ Thiếu Phuong ngẩn người, có hơi lúng túng nở nụ cười. Anh phải thừa nhận, Diệp Vinh Thu nói rất đúng. Nếu không phải vì nhiệm vụ lần này khó khăn như vậy, họ đã không tìm Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu đứng đó, trên mặt không lộ biểu tình gì: “Nếu đã tới tìm tôi, vậy hãy tin tưởng tôi đi. Tôi không thể hứa trước mình có thể làm được những gì, nhưng nhất định tôi sẽ toàn tâm toàn lực giúp đỡ mọi người.”

Gương mặt Từ Thiếu Phuong nhất thời nóng lên, che giấu tâm tình mà sờ mũi, trầm ngâm trong chốc lát, sau đó nói: “Được, vậy cậu quay về chuẩn bị một chút, đêm nay nghỉ ngơi cho tốt. Tôi quay về báo cáo với tham mưu trưởng, sáng sớm mai phái người tới đón cậu.”

Diệp Vinh Thu tạm biệt Từ Thiếu Phuong và Hoàng Mộ, xoay người rời đi.

Từ Thiếu Phuong quay đầu nhìn Hoàng Mộ ngồi một bên. Ban nãy lúc anh nói chuyện với Diệp Vinh Thu, ngoại trừ lúc đầu Hoàng Mộ một mực ngăn cản ra thì lúc Diệp Vinh Thu xưng phong nhận nhiệm vụ, Hoàng Mộ không nói đến nửa lời.

Từ Thiếu Phuong nói: “Tiểu đồng chí này của các cậu..”

Không đợi anh ta nói hết, Hoàng Mộ xùy một tiếng: “Có phải anh không tin tưởng cậu ấy không?”

Từ Thiếu Phuong giật mình, cười xòa: “Đâu có, đâu có.”

Hoàng Mộ tức giận trợn trắng mắt: “Tôi ước gì mấy anh không tin tưởng cậu ấy, sau đó nhanh đổi người cho tôi. Nếu cậu ấy gặp chuyện gì không hay, có cho một trăm người khác cũng không bồi thường nổi.”

Từ Thiệu Phương hiểu rõ cái tính thú vị này của Hoàng Mộ, đừng nói là anh, dù cho tham mưu trưởng có tự mình đến đây, người này chưa chắc đã khách khí. Nhưng người được Hoàng Mộ nhìn trúng, nhất định có điểm hơn người.

Từ Thiệu Phương nở nụ cười, vỗ vỗ lưng Hoàng Mộ: “Thôi được rồi, đừng cáu kỉnh nữa. Lần sau tôi mời cậu một chén rượu!”

Hoàng Mộ tức giận hất tay anh ra, nhìn về phía Diệp Vinh Thu vừa đi, lặng lẽ thở dài. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123

CHƯƠNG 123.

Sớm hôm sau Diệp Vinh Thu lập tức xuất phát.

Tham mưu trưởng phái hai tiểu đội đi hộ tống anh, đồng thời sắp xếp hai tổ đi theo hai hướng khác nhau, bởi trước khi tới Vũ Xương họ phải đi qua đồn bắt của giặc Nhật. Mấy năm này trải qua nhiều đợt càn quét truy lùng, quân cộng tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm, biết nơi nào là trọng điểm càn quét, nơi nào thì kiểm tra sơ sài, cũng biết không ít đường nhỏ mà giặc Nhật không biết, cho nên họ có thể thoát khỏi những đợt càn quét với số lượng thương vong ít nhất. Phái nhiều đội đi thế này là để làm rối giặc Nhật, khiến chúng không biết đích đến thật sự của họ là nơi nào.

Tiểu Triệu cũng ở trong đội hộ tống, nhưng lần này cậu không thể theo Diệp Vinh Thu vào thành.

Trước khi trời tối, họ thuận lợi qua khu càn quét, đi tới gần Vũ Xương.

Đưa đến đây, lính cảnh vệ không thể tiếp tục theo Diệp Vinh Thu nữa.

Tiểu đội trưởng giao những thứ đồ để chứng minh “thân phận” cho Diệp Vinh Thu: “Trong thành sẽ có người giúp anh, đến đây rồi thì tự anh đi thôi. Nhớ báo trọng. Bọn tôi không đi đâu mà trốn trong thôn trang gần đó, sau khi nhiệm vụ kết thúc sẽ nghĩ cách tới đón anh.”

Tiểu Triệu vô cùng không muốn nắm lấy tay Diệp Vinh Thu: “Chính ủy, em không thể đi cùng anh được sao, trong thành nguy hiểm như vậy, để một mình anh đi, em lo muốn chết.”

Diệp Vinh Thu bắt đầu đi: “Nếu có thể trả trộn vào được, tôi mong toàn bộ Tân Tứ quân chúng ta có thể cùng nhau vào thành. Tiểu Triệu, cậu yên tâm, tôi sẽ tự bảo vệ mình thật tốt.”

Dưới sự thúc giục của mọi người, Tiểu Triệu lưu luyến buông tay Diệp Vinh Thu, đưa mắt nhìn anh đi.

Giống như lời của Từ Thiệu Phương, trong thành canh gác vô cùng nghiêm ngặt, trước khi vào thành Diệp Vinh Thu bị kiểm tra trên dưới nửa ngày, phải lột hết đồ trên người ra, để giúp đỡ anh, tổng bộ phái một đảng viên nằm vùng “da trắng tim hồng” Nhật nguy cao cấp tới. Nếu không thành công, không chỉ Diệp Vinh Thu bị lộ mà đảng cộng họ cũng sẽ mất quân cò nằm vùng này.

Cũng may mà cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng thuận lợi vào thành.

Đặc vụ “da trắng tim hồng” kia dẫn Diệp Vinh Thu đi qua hai con đường, nhẹ giọng nói: “Anh biết họ ở đâu không?”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Năm trước tôi từng tới một lần rồi.

“Da trắng tim hồng” nói: “Vậy thì tốt rồi, tôi không thể đưa anh đi tiếp, tự anh đi thôi, cẩn thận mọi việc.”

Diệp Vinh Thu gật đầu.

Lần trước tới Vũ Xương, để tìm Hắc Cầu nên Diệp Vinh Thu cố gắng nhớ kỹ địa hình nơi này. Nửa năm trôi qua, không ít nhà cửa trong thành Vũ Xương bị hủy, nhiều phòng bị sụp, nhưng anh vẫn tìm được nơi ở của đám Chu Thư Quyên.

Lúc này trời đã sắp tối, trong chiến khu Nhật, để đề phòng đảng viên ngầm của cộng tiến hành phản động trong bóng tối, tất cả các thành trấn đều cấm đi lại buổi tối, lúc này trên đường không còn nhiều người, mà quân nguy tuần tra đã bắt đầu tụ họp ở đầu đường.

Diệp Vinh Thu nóng ruột đi về phía trước, anh phải nhanh chóng tới chỗ Chu Thư Quyên trước giờ giới nghiêm.

Đột nhiên đầu ngõ có một bóng đen lay động. Diệp Vinh Thu dừng bước nhìn thoáng qua. Trong ngõ rất tối, anh không nhìn thấy gì cả. Anh chân chừ trong chốc lát, đẩy nhanh bước chân hơn.

Đi được một đoạn, đột nhiên Diệp Vinh Thu dừng lại. Anh nghe thấy loáng thoáng có tiếng bước chân, sợ có người theo mình, nhưng tiếng bước chân kia rất khẽ, anh không thể biết là thật hay là mình quá mức nhạy cảm.

Một lát sau, Diệp Vinh Thu đi tiếp, lần này anh khẽ chạy.

Vài phút sau, Diệp Vinh Thu chạy tới con ngõ nơi đám Chu Thư Quyên ở. Anh nhanh chóng đi vào ngõ.

Lại qua mấy giây, Diệp Vinh Thu bắt ngờ nhào tới miệng ngõ, đánh mạnh về phía bóng đen đang rón rén coi rình ở góc tường.

Người nọ thấy Diệp Vinh Thu nhào ra ngoài, không khỏi hoảng sợ, nhưng phản ứng rất mau lẹ, nhanh chóng lui về phía sau, nhưng vẫn bị Diệp Vinh Thu túm được góc áo.

Diệp Vinh Thu túm góc áo trong tay, như kẻ cướp mà ra sức kéo người kia về phía mình, thân thủ người kia cũng không tồi, một tay giữ chặt cổ tay Diệp Vinh Thu, kéo tay anh ra ngoài khẽ vặn một cái.

Diệp Vinh Thu cảm nhận được lực nắm tay của người kia vô cùng lớn, người kia chế trụ kinh mạch trên cổ tay khiến anh trở nên vô lực, dễ dàng bị đẩy ra.

Nhưng Diệp Vinh Thu không chịu bỏ cuộc, anh cảm giác người kia có ý muốn chạy, anh liều mình nhào tới, nặng nề ngã xuống đất, ôm chặt chân phải của người nọ. Người nọ muốn rút chân, rồi lại có vẻ do dự, cũng không dùng sức đá văng Diệp Vinh Thu ra.

Cứ như vậy, hai người quẩn lầy nhau bằng tư thế vô cùng kỳ quái.

Diệp Vinh Thu oán giận nói: “Cậu chạy thử xem, cậu mà chạy tôi liền lột quần cậu xuống.”

Sắc trời đã tối đen, trong bóng đêm Diệp Vinh Thu chỉ có thể nhìn thấy đường nét người trước mặt chứ không thấy rõ tướng mạo của người nọ. Nhưng không cần nhìn rõ, từ khi người nọ giữ lấy cổ tay Diệp Vinh Thu, anh đã biết mình không nhận nhầm người — người nọ không ai khác chính là Hắc Cầu.

Một lát sau Hắc Cầu cúi người xuống, vỗ nhẹ đầu anh, giọng đầy bất đắc dĩ: “Đồ ngốc này, buông ra đi.”

Diệp Vinh Thu vẫn khăng khăng giữ lấy: “Tôi không buông, buông rồi cậu lại chạy.”

Diệp Vinh Thu chỉ ôm hy vọng xa vời rằng trước khi hoàn thành nhiệm vụ có thể gặp được Hắc Cầu một lần, nhưng anh không ngờ lần này quá thuận lợi, vừa vào thành đã bắt được Hắc Cầu.

Giọng Hắc Cầu lại thêm bất đắc dĩ: “Tôi không chạy đâu mà. Anh mau đứng lên, không giặc tới tuần tra bây giờ.”

Diệp Vinh Thu không dám tin lời Hắc Cầu, nhưng giặc tuần tra không phải chuyện đùa, anh ôm chân Hắc Cầu từ từ đứng dậy, ôm từ bắp chân tới bắp đùi, sau đó lại ôm hông Hắc Cầu, như con lười mà gấu gao bám chặt trên người hân, sợ không để ý một chút người này sẽ chạy không thấy tăm hơi đâu nữa.

Hắc Cầu cúi đầu nhìn cái đầu đen thui dán trên ngực mình, thở dài liên tục: “Anh bắt tôi làm gì? Muốn giao tôi cho xích phi à?”

Diệp Vinh Thu không lên tiếng, anh đang tính xem tiếp sau đây nên làm gì. Cơ hội như này thật sự rất hiếm có, giờ mà để Hắc Cầu chạy, không biết lần sau gặp lại là khi nào. Người này mạnh miệng nhẹ dạ, tám phần mười là nghe được tin mình muốn vào thành, cho nên len lén đi theo âm thầm bảo vệ. Nhưng dẫn hân đến gặp Chu Thư Quyên và Đường Trường Thiên thì không ổn, giờ đứng nói chuyện ngoài đường càng bất ổn hơn, Vũ Xương lớn như vậy, rốt cuộc nơi nào có thể dung nạp hai người họ, cho họ yên tĩnh nói chuyện dù chỉ là một chút?

Đúng lúc này, đột nhiên Hắc Cầu thở dài một tiếng: “Có người đến!”

Diệp Vinh Thu nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ, hơn nữa lại có ánh sáng tới gần, trong ngõ có người cầm đèn ***g đi ra.

Hắc Cầu lập tức giữ lấy tay Diệp Vinh Thu, nhỏ giọng nói: “Mau buông ra!”

Diệp Vinh Thu cắn răng không chịu buông.

Hai người mãi giằng co, giờ thì không kịp nữa rồi, trong ngõ có người đi ra.

Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu vẫn còn đứng tại chỗ ôm nhau trong tư thế kì quái, Chu Thư Quyên nhìn họ chằm chằm, trong nháy mắt mà nét mặt biến hóa liên tục. Đầu tiên là giật mình, sau đó là giận dữ, sau đó nữa thì đầy bất đắc dĩ: “Anh, nói cho anh ấy biết?!”

Những lời này không phải là nói với Diệp Vinh Thu, mà là nói với Hắc Cầu.

Chu Thư Quyên cắt tiếng xong, Hắc Cầu thôi giãy giụa.

Giọng hần so với Chu Thư Quyên thì càng bất đắc dĩ hơn: “Không.” Ngưng một chút, lại nói: “Giờ thì em nói cho anh ấy biết rồi đấy!”

Chu Thư Quyên giật mình, nét mặt lại thay đổi liên tục.

Ba người rơi vào im lặng một hồi, tình huống lúng túng dị thường. Ai cũng đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc với chuyện xảy ra trước mắt, mà người ngạc nhiên nhất, không nghĩ ngờ gì nữa chính là Diệp Vinh Thu.

Về thân phận của Hắc Cầu, đó giờ anh vẫn luôn hoài nghi, anh đã sớm đoán Hắc Cầu là đảng viên ngầm của cộng, nhưng giờ chính tai nghe Chu Thư Quyên nói ra, ngược lại anh lại thấy mình như đang nằm mơ. Giác mơ này quá đẹp, anh sợ phải tỉnh lại.

Chuyện đến nước này, cứ tiếp tục giằng co cũng không phải cách, Chu Thư Quyên cầm đèn thấp xuống, nói với Hắc Cầu: “Anh mau đi đi, đừng ở đây, lát nữa có người tới thì nguy.”

Hắc Cầu khẽ vỗ tay Diệp Vinh Thu đang ôm lấy hần. Lúc này Diệp Vinh Thu không cố chấp nữa, nhanh chóng buông tay ra.

Hắc Cầu do dự một chút, vươn tay xoa đầu Diệp Vinh Thu, xoay đó xoay người đi, bóng hần chìm vào bóng tối.

Chu Thư Quyên tiến lên nắm tay Diệp Vinh Thu: “Ta về rồi hẵng nói.”

Diệp Vinh Thu nghe lời dị thường.

Chu Thư Quyên dẫn Diệp Vinh Thu về sân nhà bọn họ, Đường Trường Thiên ra đón: “Cuối cùng cũng tới rồi, bên ngoài sạch sẽ chứ?” Lời này là ám hiệu của bọn họ, hỏi có bị người theo dõi hay không.

Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên đưa mắt nhìn nhau, Chu Thư Quyên lắc đầu, đưa đèn ***g cho Đường Trường Thiên: “Anh vào trước đi, hâm nóng cơm cho anh ấy.”

Đường Trường Thiên ừ một tiếng, cầm đèn ***g xoay người đi vào phòng bếp.

Chu Thư Quyên dẫn Diệp Vinh Thu đi vào căn phòng đã chuẩn bị sẵn cho anh, sau đó ngồi xuống bên bàn trà mặc.

Diệp Vinh Thu lên tiếng trước: “Ngay từ đầu cái gì em cũng đã biết, có phải không?”

Chu Thư Quyên mím môi.

“Thật ra em biết Hắc Cầu, biết từ hồi ở Vũ Hán? Em biết anh muốn tìm Hắc Cầu, em biết cậu ấy là Yamadera Kou, em còn biết cả thân phận khác của cậu ấy. Nhưng em không chịu nói gì với anh.”

Chu Thư Quyên thờ dài.

“Rốt cuộc em có phải Độc Thoại hay không?” Diệp Vinh Thu hỏi.

Chu Thư Quyên gạt đầu: “Em có.”

“Hắc Cầu.. Chung Vô Mai thì sao? Cậu ấy là ai?”

Chu Thư Quyên trầm ngâm, tựa hồ như đang suy nghĩ nên nói ít hay nhiều với Diệp Vinh Thu.

Nhịp thở của Diệp Vinh Thu bắt đầu trở nên gấp gáp: “Anh biết, anh biết bọn em ở đây không dễ dàng gì! Anh biết làm tình báo phải bảo mật! Nhưng em nói xem anh nên làm gì đây? Anh sắp điên lên rồi!”

Chu Thư Quyên ngừng đầu nhìn Diệp Vinh Thu, ánh mắt tràn đầy xót thương.

“Em là người thân của anh, cậu ấy.. là người bất luận thế nào anh cũng không muốn buông tay! Năm năm, em cho rằng năm năm này anh sống rất tốt sao?! Anh không thể nào bán đứng các em, thậm chí anh nguyện chết vì mọi người! Anh chỉ muốn biết rốt cuộc Hắc Cầu đang phải đối mặt với những khó khăn gì, anh có thể làm những gì cho cậu ấy! Lẽ nào một người chiến đấu tốt hơn nhiều người sao? Hay là mọi người không tin tưởng anh?”

“Không!” Chu Thư Quyên lập tức phủ nhận, “Không phải là không tin anh, chỉ là...”

Lòng ngực Diệp Vinh Thu bởi vì kích động mà phập phồng lên xuống, nhưng anh yên lặng, đợi lời tiếp theo của Chu Thư Quyên.

Chu Thư Quyên thờ dài, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn bên ngoài một lượt, sau đó đóng cửa lại.

“Chuyện này Trường Thiên cũng không biết! Thân phận của Chung Vô Mai, cả thành Vũ Xương chỉ có bốn người biết.” Chu Thư Quyên nói, “Em là Độc Thoại, anh ấy cũng là Độc Thoại. Mọi người cho rằng Độc Thoại là một người, nhưng thật ra không phải, bọn em là một tổ chức. Chung Vô Mai là

Độc Thoại đầu tiên, thoát đầu bọn em có tổng cộng ba người, lúc nhiều nhất thì có mười người, sau này bị giặc và đặc vụ của địch giết, cuối cùng chỉ còn lại bốn người. Bốn người bọn em, mỗi người đều có một thân phận khác nhau nằm vùng trong thành Vũ Xương, dẫn dắt các đồng chí hoạt động tình báo.”

Diệp Vinh Thu cảm giác hai bàn tay mình đang run lên, cuối cùng anh cũng đã được tiếp cận gần hơn với sự thật.

“Hắc Cầu là người quan trọng trong mạng lưới tình báo này, cũng là trung tâm cho toàn bộ mạng lưới tình báo ở đây. Dù có xảy ra tình huống gì thì bọn em cũng không thể để lộ thân phận của anh ấy, đặc biệt là trong thời kì này, dù cho có phải đánh đổi bằng máu thì bọn em cũng muốn bảo vệ anh ấy. Một khi người Nhật phát hiện thân phận thật của anh ấy, đó sẽ là bước đột phá để dò soát toàn bộ mạng lưới của chúng ta, rất có thể mạng lưới tình báo ở Vũ Xương, thậm chí là ở cả Ngạc Nam sẽ bị bắt gọn.” Nói đến đây, Chu Thư Quyên hít sâu một hơi. “Không phải không tin anh, mà là dù thế nào bọn em cũng không thể mạo hiểm. Anh ấy quá quan trọng, muốn lừa được giặc Nhật thì trước tiên phải lừa được người mình. Hai năm trước, từng có một thủ lĩnh của Nhật ngụy lên liên lạc với bọn em, nói không chịu được lương tâm bị dẫn dắt, không muốn tiếp tục giúp giặc làm điều ác, hy vọng có thể đầu quân cho bọn em. Nhưng không lâu sau, người này bị Nhật biết được. Cũng không phải trong bọn em có gian tế, mà là có một người biết chuyện, kể chuyện này cho người nhà mình, người nhà lại kể cho người khác, cuối cùng người không nên biết đã biết. Anh ta bị Nhật sát hại tàn nhẫn, thậm chí những người có liên quan tới anh ấy đều bị giặc bắt đi, đến nay tung tích ra sao còn chưa rõ.”

Diệp Vinh Thu siết chặt tay: “Mọi người sợ anh sẽ nói ra sao?”

Chu Thư Quyên nói: “Không phải, nhưng bọn em không muốn mạo hiểm dù chỉ một phần một vụn, anh có hiểu không?”

Diệp Vinh Thu trầm mặc.

Chu Thư Quyên nói: “Đây chỉ là một trong các nguyên nhân, còn một nguyên nhân nữa quan trọng hơn. Đó là cả em và anh ấy đều không muốn kéo anh vào chuyện này, mong anh có thể quay về Trùng Khánh.”

Diệp Vinh Thu ngắt ra: “Cho nên em nói cho anh biết anh trai anh đang ở Trùng Khánh chờ anh?”

Chu Thư Quyên gật đầu: “Em lừa anh. Thật ra em chưa từng về Trùng Khánh, nhưng Chung Vô Mai từng về qua, anh ấy đến nhà anh, thấy bài vị của cha anh, thấy anh Mậu Xuân còn sống tốt. Những thứ khác đều là em bịa ra để gạt anh.”

Diệp Vinh Thu cắn môi. Hắc Cầu từng về Trùng Khánh, nói cách khác, sau khi Hắc Cầu sống sót, hẳn chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm anh.

“Anh phải tin em, trên đời này, người em không muốn lừa dối nhất chính là anh. Chung Vô Mai cũng như vậy. Em biết đối với anh ấy anh cũng rất quan trọng.” Nói đến đây, Chu Thư Quyên dừng lại, gương mặt nhìn trần nhà, Diệp Vinh Thu thấy trong mắt cô có sóng nước.

“Chuyện của lão Lâm, anh biết chứ?” Chu Thư Quyên hỏi.

Diệp Vinh Thu gật đầu. Đường Trường Thiên đã kể với anh, trước Độc Thoại, lão Lâm chính là thủ lĩnh của toàn bộ đảng viên ngầm trong thành Vũ Xương. Đường Trường Thiên từng kể cho anh, lão Lâm bị Yamadera Kou, cũng chính là Hắc Cầu giết chết.

Chu Thư Quyên nói: “Khi đó thành Vũ Xương không giống như bây giờ, chúng ta có rất ít đồng chí, quân chúng hiểu được và ủng hộ cũng không nhiều. Lão Lâm bị trúng đạn của Nhật ngụy, chúng ta không có thuốc, không cứu được ông ấy. Khi đó vết thương trên người ông ấy bị chuyển xấu, sống không quá ba ngày. Ông ấy nói không muốn hy sinh vô ích, muốn sự hy sinh của ông ấy có thể đổi được thứ gì đó. Lúc đó bên cạnh lão Lâm chỉ có ba người, ba người bọn em cũng chính là những Độc Thoại đầu tiên. Lúc đó có rất nhiều Hán gian Nhật ngụy, mà bọn em thế lực đơn bạc, không có cách nào đánh vào nội bộ địch được. Chung Vô Mai biết nói tiếng Nhật, nói lưu loát như giặc vậy, có mấy lần anh ấy giả vờ làm giặc để hóa giải nguy hiểm. Lão Lâm nói muốn để Chung Vô Mai đứng ra, giao ông ấy cho giặc, đổi lấy sự tin nhiệm của giặc.”

Diệp Vinh Thu yên lặng nghe. Mỗi câu Chu Thư Quyên nói anh đều suy nghĩ, khi đó tâm tình Hắc Cầu sẽ thế nào?

Chu Thư Quyên cười khổ: “Lúc đó bọn em không biết điều đó có ý nghĩa gì, bọn em phản đối, không muốn giao lão Lâm cho giặc, bọn em vẫn ôm hy vọng xa vời rằng ông ấy có thể sống sót qua con nguy kịch. Chỉ có mình Chung Vô Mai là không nói gì, anh ấy trốn ra ngoài suy nghĩ cả ngày. Có lẽ chỉ mình anh ấy mới hiểu được, một khi làm như vậy, cái giá anh ấy phải trả lớn tới nhường nào.”

Nghe đến đây, tim Diệp Vinh Thu nhói lên.

“Sau đó Chung Vô Mai quyết định như vậy, trước khi đi, anh ấy nói với lão Lâm, anh ấy tình nguyện làm người bị chết, bởi như vậy sẽ được tất cả mọi người thừa nhận. Khi đó một đồng chí khác còn mắng anh ấy mấy câu, bởi bọn em cho rằng anh ấy sợ. Sau đó Chung Vô Mai thành công, so với kỳ vọng của lão Lâm còn thành công hơn cả, anh ấy trở thành tay sai của Nhật trong mắt mọi người, mỗi người Trung Quốc đều hận không thể giết chết anh ấy. Anh ấy thu được rất nhiều tin tình báo hữu dụng, không chỉ có ích với thành Vũ Xương mà còn liên quan tới cả Ngạc Nam này. Độc Thoại trở thành một tổ chức là để đánh lừa đặc vụ địch, bọn họ hận Độc Thoại nghiền răng nghiền lợi, mỗi một lần giết được Độc Thoại, chúng sẽ buống lỏng cảnh giác, sau đó lại có một Độc Thoại khác xuất hiện tiếp tục lãnh đạo sự nghiệp kháng Nhật...”

Lúc này viên mất Diệp Vinh Thu đã uрон ướt. Giờ anh đã biết Hắc Cầu vĩ đại tới nhường nào, cũng hiểu, mấy năm này Hắc Cầu phải chịu khổ nhiều tới đâu.

Chu Thư Quyên hít sâu một hơi: “Anh ấy là người quan trọng nhất, nhưng ngược lại cũng là người chịu nhiều thiệt thòi nhất. Chuyện mấy năm này anh ấy phải trải qua, đổi lại là em —— hay bất cứ người nào khác, em tin có lẽ đã... không, chắc chắn chúng em sẽ suy sụp bỏ cuộc. Trước khi chiến tranh kết thúc, anh ấy phải chịu vô số lời phi nhủ của đồng bào, thậm chí để lấy được sự tin tưởng của Nhật mà phải tự tay cầm dao hướng về phía đồng bào

mình. Nhờ anh ấy bất hạnh mà chết trong lúc này, có lẽ đến chết cũng phải chết dưới danh nghĩa Hán gian ác tặc, tiếng xấu muôn đời, trước khi cách mạng thắng lợi, không ai có thể vinh danh cho anh ấy. Mà giả như số ít những người biết rõ sự tình đều chết đi, chỉ sợ sau khi chết, phần mộ anh ấy cũng bị người ta dẫm đạp mắng chửi, chứ không ai biết thật ra đó là một anh hùng chân chính. Mà trên con đường trở thành anh hùng này, anh ấy sẽ bị người thân ruồng bỏ, hoặc anh ấy tự ruồng bỏ người thân của mình.”

Diệp Vinh Thu biết, những lời cuối kia là cô muốn nói cho anh nghe. Cũng bởi vậy nên Hắc Cầu không thể làm như quen biết anh mà đẩy anh ra hết lần này tới lần khác. Anh chậm rãi, chậm rãi lắc đầu: “Anh, vĩnh viễn sẽ không ruồng bỏ cậu ấy.”

Căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở, không ai nói gì một lúc lâu.

Cũng không biết qua bao lâu, ngoài cửa vang lên tiếng gõ, giọng Đường Trường Thiên truyền vào: “Com nóng rồi, ra ăn chút đi!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124

CHƯƠNG 124.

Cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng biết được thân phận thật của Hắc Cầu, tảng đá lớn đè trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. Nhưng biết cũng chỉ là biết, tuy ở cùng một chiến tuyến, nhưng họ không thể gặp nhau. Nhiệm vụ ám sát lần này Hắc Cầu cũng tham gia, tin tình báo này là do hắn lấy được, nhưng hắn sẽ không quang minh chính đại tham gia nhiệm vụ ám sát mà vẫn như trước kia, âm thầm hỗ trợ đám Chu Thư Quyên, thậm chí trên bề nổi hắn vẫn phải đối địch với cộng.

Lúc Diệp Vinh Thu tới Vũ Xương trời đã tối, nhưng anh không nghỉ ngơi mà lập tức tìm hiểu tình huống nhiệm vụ lần này.

Trước khi tới, Từ Thiếu Phương từng giới thiệu sơ qua tình huống trong thành Vũ Xương. Nhưng tình hình Chu Thư Quyên nói so với Từ Thiếu Phương kể còn khó khăn hơn nhiều. Nếu không phải như vậy, họ đã không nhờ Tân Tứ quân đưa một chuyên gia quân sự vào thành. Chu Thư Quyên và Hắc Cầu vẫn luôn muốn đẩy Diệp Vinh Thu ra ngoài, lần này họ biết mời chuyên gia quân sự tới, rất có thể là Diệp Vinh Thu, nhưng tình thế bức bách, giờ phải lấy đại cục làm trọng, có không muốn cũng đành phải kéo Diệp Vinh Thu vào.

Đường Trường Thiên cẩn thận khênh một cái hòm ra, bên trong đựng toàn bộ vũ khí và hỏa dược họ có được. Có ba khẩu súng có thể sử dụng được, khoảng bảy, tám khẩu thiếu linh kiện hoặc bị hư hỏng, tổng cộng có hơn trăm viên đạn đủ loại, nhưng vấn đề là đạn không phù hợp với súng, ngoài ra thì có chưa tới một cân thuốc nổ.

Chu Thư Quyên nói: “Theo tin tình báo đồng chí của chúng ta lấy được, còn một tháng nữa đại tá Okamoto sẽ tới Vũ Xương, chúng ta còn một tháng để chuẩn bị.”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Có tổng cộng bao nhiêu người tham gia nhiệm vụ lần này?”

Chu Thư Quyên nói: “Nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có tổng cộng mười người. Tất cả hỏa dược chúng ta có được đều ở đây, còn có ba khẩu súng có thể sử dụng được đang ở trong tay các đồng chí khác.”

Diệp Vinh Thu trầm ngâm.

Đại tá Okamoto là quan chỉ huy quan trọng ở chiến khu Ngạc Nam, đến khi đó họ phải đối mặt với bao nhiêu quân địch, trong hoàn cảnh thế nào vẫn còn chưa biết. Nhưng chắc chắn một điều là địch đông hơn hẳn, nhưng với số vũ khí hiện có thì không đủ để mỗi người cầm một khẩu súng lục tự vệ, vũ khí hạng nặng lại càng không có. Số lượng hỏa dược cũng quá ít, một cân thuốc nổ có thể nổ chết một người thật, nhưng đại tá Okamoto sẽ chịu xuất hiện một mình cho họ nổ sao? Nhưng nếu chế ngự đạn đơn giản chia cho mỗi người một cái thì không đủ nguyên liệu, để lấp mìn nổ mai phục trận địa càng không đủ hơn!

Nhưng Diệp Vinh Thu cũng biết. Đám Chu Thư Quyên có được những thứ này là đã cố gắng lắm rồi. Nhiệm vụ chủ yếu của đảng viên nằm trong thành Vũ Xương không phải là chiến đấu với giặc mà là tìm hiểu tin tình báo, chỉ khi nào không tránh được mới phải chiến đấu.

Diệp Vinh Thu hỏi: “Không lấy được nhiều hơn sao?”

Chu Thư Quyên lắc đầu: “Chỉ đạn dược hay mấy thứ đầu tôm đuôi cá may ra mới lấy được. Hoặc là giành lấy, hoặc là nhờ người của ta trà trộn trong Nhật ngụy trộm ra ngoài. Nhưng muốn lấy vũ khí trong đoàn của Nhật ngụy cũng không dễ dàng, không phải ai cũng được phát súng, chỉ những người cấp cao mới có được, quân Nhật kiểm soát vũ khí của chúng vô cùng nghiêm ngặt, bọn chúng dùng bao nhiêu đạn quân Nhật đều ghi sổ, ta không thể vì lấy mấy thứ này mà để lộ chuyện trong địch có người của ta để chúng phải nghi ngờ.”

Diệp Vinh Thu trầm mặc.

Một lát sau, anh nói: “Còn một tháng nữa, tôi sẽ cố nghĩ cách. Tôi sẽ viết những nguyên liệu mình cần ra đưa cho hai người, nếu mọi người có thể lấy được những nguyên liệu này, tôi có thể chế tạo lựu đạn và thuốc nổ.”

Đường Trường Thiên lo lắng hỏi: “Có khó tìm lắm không? Bọn tôi ở đây không có nhiều nguyên vật liệu.”

Diệp Vinh Thu nói: “Đành phải liều thôi, có thể làm tới đâu thì hay tới đó.”

Chu Thư Quyên gật đầu: “Được rồi.”

Đường Trường Thiên liền lấy giấy ra đưa cho Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu suy nghĩ một chút, viết xuống các vật liệu như quặng kali nitrat, lưu huỳnh, than đá, vôi bột, gỗ,... sau đó đưa cho Đường Trường Thiên. Đường Trường Thiên kiểm tra lại một lần, nói: “Tôi sẽ cố gắng tìm kiếm, thứ nào khó tìm sẽ báo cho anh.”

Sau khi biết được đại khái tình huống và lên kế hoạch sơ bộ thì cũng đã là nửa đêm, Diệp Vinh Thu đi một ngày đường, tránh sự truy quét của quân Nhật, lúc này đã sớm mệt, rửa mặt xong lập tức đi về phòng nghỉ.

Đến khi nằm dài trên giường rồi, trong đầu anh vẫn còn nghĩ về chuyện xảy ra tối nay.

Thật ra thoát đầu Diệp Vinh Thu có chút oán giận Hắc Cầu và Chu Thư Quyên. Hai người họ một là em gái nhà bên, thanh mai trúc mã với anh từ nhỏ, người kia thì là người yêu cùng anh vào sinh ra tử, họ đều biết thân phận thật của Hắc Cầu với Diệp Vinh Thu mà nói quan trọng tới nhường nào, cũng vì sự thật này mà không dưới một lần Diệp Vinh Thu không màng nguy hiểm mà liều mình. Nhưng ngay cả khi như vậy, họ vẫn giữ kín như bưng, thậm chí thà để Diệp Vinh Thu hận Hắc Cầu cũng không muốn tiết lộ một chút để anh an lòng. Hôm nay, nếu không phải Hắc Cầu lên theo dõi anh bị anh phát hiện rồi lại bị Chu Thư Quyên nhìn thấy, có lẽ anh sẽ không biết bí mật này.

Rốt cuộc họ coi anh là gì? Mọi người cùng nhau vào sinh ra tử, nhưng trong lòng họ rốt cuộc anh vẫn là một người không đáng tin cần phải bảo vệ sao? Cho nên họ đẩy anh ra xa?

Sau khi dẹp loạn sóng lòng cuộn trào mãnh liệt, Diệp Vinh Thu không còn giận họ nữa.

Từ khi cuộc chiến kháng Nhật bắt đầu tới nay, đã năm sáu năm trôi qua, nếu như muốn hỏi mấy năm này Diệp Vinh Thu có gì thay đổi nhất, đó chính là anh đã học được cách nhìn nhận vấn đề dưới lập trường của người khác. Đây là một bước tiến vô cùng quan trọng, điều này thay đổi toàn bộ nhân sinh quan của anh. Mà nguyên nhân dẫn tới sự thay đổi này, có lẽ là bởi anh đã phải trải qua quá nhiều biến cố, thân phận của anh cũng có quá nhiều thay đổi, từ một đại thiếu gia được nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa cho tới bị bắt đi nhập ngũ, lăn lộn trong binh đoàn hỗn tạp, cho tới việc trở thành một đảng viên cộng sản tay trắng. Những chuyện trước đây anh không ưa không thể hiểu được thì ngày hôm nay anh đã thấu, chỉ cần anh đặt mình vào hoàn cảnh của đối phương.

Nếu hôm nay anh là Độc Thoại, anh cũng mong Chu Thư Quyên có thể đi tới một nơi an toàn, chứ không phải chiến đấu chịu đựng vất vả ở chiến khu đầy mưa bom bão đạn này. Mà Hắc Cầu... hôm nay Chu Thư Quyên đã nói cho anh biết Hắc Cầu cũng rất bất đắc dĩ và bị động trong chuyện này, anh biết những gì Hắc Cầu phải gánh chịu không chỉ có thế. Khi hấn giao lão Lâm cho giặc Nhật, khi hấn bị những người dân không biết rõ chân tướng thóa mạ thậm chí ám sát, hấn đã đánh cược tính mệnh, thậm chí vứt bỏ tất cả để làm công việc không ai biết cũng chẳng ai hiểu, khi ấy hấn nghĩ gì? Thậm chí hấn làm như vậy không phải để tự hào và hãnh diện, mà phải chịu đủ sự áy náy và dằn vặt!

Lúc ở trên núi, Hắc Cầu liều mạng dùng những từ ngữ khó nghe cố gắng để chọc giận anh, hấn chỉ mong anh có thể tàn nhẫn mắng chửi hấn. Trời ạ, thậm chí thứ hấn mong không phải sự động viên khích lệ, mà là mong được quở trách, chỉ như vậy hấn mới có thể thoải mái hơn một chút!

Nghĩ tới đây, tim Diệp Vinh Thu nhói lên, đau đến không thể thở nổi.

Mà tất cả những chuyện này, thật ra Hắc Cầu sớm đã đoán được, nhưng hấn vẫn không chút do dự mà thực hiện.

Diệp Vinh Thu nặng nề trở mình, ***g ngược đập kịch liệt. Anh lại bắt đầu hận, nhưng không phải hận Chu Thư Quyên và Hắc Cầu mà anh hận chính bản thân mình. Nếu anh có thể mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ hơn nữa, có thể nhanh chóng đặt dấu chấm hết cho cơn ác mộng này thì thật tốt biết bao nhiêu! Sống người không ra người quỷ không ra quỷ thế này, dù chỉ một phút, dù chỉ một giây anh cũng không muốn phải sống tiếp như vậy!

.o.

M: Còn 20 chương và 1 phiên ngoại nữa.

Nay là ngày 22, từ giờ đến cuối tuần sau mình sẽ cố hoàn chỉnh văn.

Phiên ngoại thì chỉ có 1 phiên ngoại nói về Cố Lưu, trên mạng không có. Mình đã nhờ gái nhà mình ở Trung mua truyện rồi, nhưng mà phải đến khoảng giữa tháng 6 mình mới gặp được gái, nên cho mình xin phép được tạm khát tới khi ấy. Chắc chắn sẽ làm, mọi người ráng đợi nha. Đăng bởi: admin

Chương 125

CHƯƠNG 125.

Sớm hôm sau, Chu Thư Quyên và Đường Trường Thiên rời nhà đi tìm nguyên liệu Diệp Vinh Thu liệt kê, còn Diệp Vinh Thu thì ngồi trong phòng sửa chữa số súng bị hư hỏng.

Số súng này, có cái trong quá trình sử dụng bị hư hỏng, có cái là do họ nhặt hoặc giành được, đến khi tới tay thì cũng đã sút mẻ hư hỏng, không có linh kiện để thay, căn bản không thể sửa chữa được. Diệp Vinh Thu phân loại súng theo mức độ hư hỏng, đầu tiên sắp những khẩu súng để sửa trước, sau đó là những khẩu có khả năng sửa được, còn những khẩu súng không thể sửa thì anh để sang một bên, những khẩu súng đây có thể lấy sắt và linh kiện của nó ra dùng.

Sau đó anh lại bắt đầu phân loại đạn. Đạn đám Chu Thư Quyên có cũng rất lộn xộn, có những viên đã bắn ra hoặc bị hư hỏng, mấy viên đạn này nạp vào súng, đừng nói là đánh giặc, có khi súng bị nổ hại thân mình. Có những viên đạn thì không có súng phù hợp, nhưng viên đạn này bỏ sang một bên, có thể dùng vỏ đạn sắt để chế tạo thuốc nổ hoặc dùng trong mục đích khác.

Chỉ sắp xếp thôi cũng đã rất công phu, tốn của Diệp Vinh Thu cả một buổi sáng.

Buổi chiều, anh bắt đầu sửa súng.

Diệp Vinh Thu sửa súng rất nhiều năm, Chu Thư Quyên cho rằng anh đã gặp đủ loại súng hỏng trên chiến trường, hiểu rõ cấu tạo số súng này như lòng bàn tay, nhắm bắt cũng có thể sửa được. Nhưng đến khi bắt tay làm thì không dễ dàng như vậy —— chỗ của Chu Thư Quyên có rất ít công cụ, ngay cả những thứ cơ bản như búa, kim cũng không có, những công cụ có thể tìm được chỉ là một cái giũa và một cái tua vít.

Nhưng những thứ này cũng không làm khó được Diệp Vinh Thu. Không có búa anh lấy những tảng đá có khối lượng tương đương để làm búa, không có đinh, anh lấy một đầu đạn bỏ đi ra mài nhọn thay thế đinh không có kim, anh lấy linh kiện từ mấy khẩu súng bỏ đi, vặn vít lại cùng một chỗ rồi coi như cái kim.

Bận rộn vài giờ, Đường Trường Thiên và Chu Thư Quyên đi về.

Chu Thư Quyên quay về xem thành quả ở nhà của Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu nhấc cánh tay lên lau mồ hôi trên trán: “Mới sửa được một khẩu súng.”

Chu Thư Quyên nhìn tay anh. Bởi vì thiếu dụng cụ nên Diệp Vinh Thu đành phải vận hết sức của mình, lúc này cánh tay anh nổi đầy gân. Cô thở dài: “Mệt thì nghỉ ngơi một chút đi, đừng cố quá!”

“Không sao đâu.” Diệp Vinh Thu thành thạo tháo bộ phận súng ra, “Mấy nguyên liệu anh nhờ tìm có kiếm được không?”

Hôm nay Chu Thư Quyên và Đường Trường Thiên cùng phân công ra tìm những vật liệu Diệp Vinh Thu cần. Họ báo cho Diệp Vinh Thu: “Than củi và bông thì không thành vấn đề, nhưng quặng Kali nitrát và lưu huỳnh thì không dễ tìm.”

Chuyện này Diệp Vinh Thu cũng có thể đoán được, đây đều là những nguyên liệu dùng để chế thuốc nổ, họ ở ngoài thành, xưởng công binh có Tân Tứ quân làm hậu phương hỗ trợ mà những vật này còn không dễ kiếm, vốn anh muốn thử vận may một chút, nói không chừng trong thành có cách mò từ giặc Nhật. Nhưng vận khí của họ không tốt như vậy.

Không tìm được nguyên liệu, nhưng Diệp Vinh Thu cũng không dễ dàng từ bỏ như vậy, anh trải qua trăm cay nghìn đắng mới có thể vào thành để tới giải quyết vấn đề, giờ không thể vì một câu không tìm thấy mà dễ dàng buông tay mặc kệ.

Diệp Vinh Thu nói: “Không sao, chúng ta còn nhiều thời gian, mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp, thử huy động dân trong thành xem, xem mọi người có thể hỗ trợ hay không. Không lấy được những vật liệu kia thì ta tìm cái khác thay thế.”

Buổi tối trước hôm lên đường, Diệp Vinh Thu ôn lại toàn bộ nội dung, cách thức sửa sang vũ khí và chế tạo thuốc nổ một lần, ghi nhớ kỹ trong đầu. Nhiều năm như vậy, số lần Diệp Vinh Thu chế tạo thuốc nổ đếm không xuể. Cũng không phải Tân Tứ quân cung cấp cho anh nhiều nguyên vật liệu mà phần lớn thời gian anh đều trần trụi nghĩ cách nên kiếm vật liệu ở đâu, dùng cái gì để thay thế. Trí tuệ thuộc về con người, Diệp Vinh Thu biết nguyên lý hoạt động rồi, muốn tìm vật liệu thay thế sẽ không còn quá khó khăn nữa.

Anh nói: “Trong thành hẳn không thiếu gạch vuông đi? Còn chuồng heo thì sao?”

Đường Trường Thiên gật đầu: “Gạch vuông trong thành có rất nhiều, chuồng heo thì có, nhưng bị bỏ hoang từ lâu rồi, bây giờ phần lớn dân chúng dùng chuồng heo để chứa đồ đạc linh tinh. Heo đã giết từ lâu rồi.”

Diệp Vinh Thu nói: “Đừng lo, tôi không có ý định thịt heo. Vậy đi, mọi người đi tìm vài người, đến mấy căn nhà được xây bằng gạch vuông trong thành,

thấy trên tường có một lớp bột trắng bám vào thì cạo xuống mang về cho tôi. Còn chuồng heo, lấy mấy ống trúc đẽm dưới chuồng heo, chọc đất bên trong ra mang về cho tôi.”

Đường Trường Thiên không hiểu mục đích, nhưng vật gật đầu: “Mấy cái này không thành vấn đề. Còn gì nữa không?”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi còn cần than đá, còn có, trong thành có hiệu nhuộm không? Có thể lấy được thuốc nhuộm không? Có lò đốt nào không? Tốt nhất là những nơi đáng tin cậy, tôi cần phải tới làm việc.”

Đường Trường Thiên và Chu Thư Quyên đưa mắt nhìn anh, Chu Thư Quyên nói: “Em sẽ nghĩ cách.”

Diệp Vinh Thu nói: “Còn một thứ nữa, cái này có lẽ sẽ rất khó kiếm. Anh cần bạc.”

Chu Thư Quyên sùng sốt: “Anh cần tiền?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không, anh cần bạc, nếu muốn làm thuốc nổ thì anh phải cần bạc để chế tạo ngòi nổ. Bất kể là đồ trang sức hay tiền đều được, chỉ cần có bạc.”

Chu Thư Quyên hỏi: “Cần bao nhiêu?”

Diệp Vinh Thu suy nghĩ một hồi: “Về lý thuyết thì chỉ cần vài đồng tiền bạc là đủ, nhưng anh sợ kỹ thuật mình chưa quen, điều kiện lại có hạn, có lẽ sẽ tốn nhiều hơn, hơn nữa bạc cũng cần có độ tinh khiết nhất định, tốt nhất là nên có nhiều một chút.”

Chu Thư Quyên nhủ mảy. Đùng nói là đáng cộng, mấy năm nay chiến tranh liên miên, dân chúng trong thành phần lớn đều hai bàn tay trắng, ai có tiền thì đã làm Nhật ngụy hoặc chiếm núi xung vương. Có vài người có lẽ còn cất dấu ít bạc, nhưng giữ lại như vậy nhất định là vật báu truyền hoặc cần khi hoạn nạn, có muốn dùng tiền mua lại thì họ cũng không có nhiều tiền như vậy. Nếu là sáu năm trước, trong nhà Chu Thư Quyên và Diệp Vinh Thu đều có một sọt vàng bạc, chỉ tiếc là mấy năm nay của cải đã bán hết đi lấy tiền mặt hoặc mất đi.

Chu Thư Quyên mím môi suy nghĩ một hồi: “Em sẽ cố gắng hết sức.”

Những ngày tiếp theo, ai nấy đều bẽ bộn công việc. Diệp Vinh Thu có kỹ thuật đã đành, nhưng kỹ thuật lại cần điều kiện để thực hiện. Chu Thư Quyên và Đường Trường Thiên mang ít nguyên liệu Diệp Vinh Thu yêu cầu về, nhưng làm thuốc nổ là một quá trình rất nguy hiểm, cần có máy móc để thử nghiệm, mà những thứ này họ đều không có.

Không có thì phải nghĩ cách chế tạo. Mấy ngày này chậu, bát, gạch, ngói trong nhà đều bị Diệp Vinh Thu lấy ra làm dụng cụ thí nghiệm.

Hai hôm sau, Đường Trường Thiên trở về mang theo hai giỏ đất lấy từ chuồng heo và bột trắng cạo từ tường nhà đưa cho Diệp Vinh Thu. Chu Thư Quyên cũng đã lấy được bạc và thuốc nhuộm, tình hình thuận lợi hơn cô tưởng nhiều, dân chúng trong thành đều vô cùng ủng hộ sự nghiệp kháng Nhật, Chu Thư Quyên ra ngoài thu tập vật liệu, lập tức có dân chúng mang hoa tai, vòng bạc tổ tiên để lại ra đưa cho cô.

Buổi tối, mọi người ngồi xuống cùng thảo luận kế hoạch.

Chu Thư Quyên hỏi Diệp Vinh Thu: “Với số vật liệu này, anh có thể chế tạo bao nhiêu thuốc nổ?”

Diệp Vinh Thu cười khổ: “Nói thật cũng không chế tạo được nhiều. Biết là mọi người mang về nhiều đất và than đá như vậy, nhưng những thứ này không phải nguyên liệu chính để chế tạo thuốc nổ, ở đây lại không có nhà xường, phải chế tạo bằng phương pháp thô sơ, vô cùng hao tổn nguyên liệu và thời gian. Hơn nữa, chúng ta không có bao nhiêu thời gian, từ từ chế tạo, phải thành công ngay trong lần đầu tiên.”

Sắc mặt Chu Thư Quyên và Đường Trường Thiên đều rất ngưng trọng. Chu Thư Quyên nói: “Chúng ta lại có tin mới. Ngày mười sáu tháng bảy Okamoto sẽ tới thành, ông ta còn dẫn theo một tiểu đội Nhật vào. Địa điểm phục kích thì phải đợi tin tình báo tiếp theo mới có thể lên được, nhưng nhất định ông ta sẽ được bảo vệ rất nghiêm ngặt, khó tránh khỏi xảy ra xung đột.”

Đường Trường Thiên nói: “Chế ít thuốc nổ cũng không sao, nhưng anh có thể làm một loại thuốc nổ có phạm vi rộng, lực công phá lớn không? Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, bọn tôi không sợ phải hy sinh, ngọc đá cùng vỡ cũng được.”

Diệp Vinh Thu cắn môi.

“Anh...” Diệp Vinh Thu cất tiếng nói một chữ, sau đó lại im lặng. Về mặt bản khoả, có thể tưởng tượng anh đang muốn đưa ra một sáng kiến rất mạo hiểm.

Chu Thư Quyên nhìn thấu tâm tư anh, động viên nói: “Không sao, có ý kiến thì anh cứ nói ra, dù có khó khăn đi chăng nữa bọn em cũng muốn thử.”

Diệp Vinh Thu siết chặt bàn tay, hít sâu một hơi, cố lấy hết dũng khí để nói ra: “Hai ngày anh đã nghĩ rất nhiều, anh muốn thử, anh muốn thử một phương pháp anh chưa từng thử bao giờ. Anh chỉ mới thấy qua trong sách, không biết xác suất thành công là bao nhiêu, nhưng nếu thành công, uy lực của nó lớn vô cùng.”

“Sao cơ?” Chu Thư Quyên và Đường Trường Thiên cũng khần trương, ngay cả nhịp thở cũng dần chậm lại.

Diệp Vinh Thu nói rành mạch từng chữ một: “Anh muốn thử một lần, chế tạo thuốc nổ thể lỏng.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126

CHƯƠNG 126.

Đề nghị này của Diệp Vinh Thu, thay vì nói điên cuồng và gan dạ, không bằng nói là không thể tưởng tượng nổi thì hơn. Đường Trường Thiên và Chu Thư Quyên nghe xong nửa ngày vẫn không phản ứng gì.

Họ cho rằng mình sẽ nghe được một kế hoạch cứu tử nhất sinh nào đó, thực tế, kế hoạch này của Diệp Vinh Thu cũng vô cùng mạo hiểm, chỉ là họ không tài nào lý giải nổi.

“Thuốc nổ.. thế lỏng?” Đường Trường Thiên mở lời trước.

Trong tư duy của họ, thế lỏng có nghĩa là nước, mà nước dùng để dập tắt lửa, sao có thể làm thành thuốc nổ được, thật sự họ chưa từng nghe qua bao giờ.

Chu Thư Quyên hỏi: “Cái thứ kia, uy lực thế nào?” Dẫu gì Chu Thư Quyên cũng là sinh viên y học, cũng có thể hiểu được một chút kiến thức hóa học.

“Vô cùng to lớn. Chỉ một chút như này nhưng có thể nổ banh cái nhà chúng ta đang ngồi bây giờ.” Diệp Vinh Thu lấy tay ước lượng cho mọi người nhìn, nhìn tay anh ước lượng, chỉ chừng khoảng một chén nhỏ mà thôi. Sau đó anh nhỏ giọng nói thêm một câu: “Đây là, nếu anh có thể thành công.”

Chu Thư Quyên và Đường Trường Thiên nhìn nhau. Họ đều vô thức nghĩ Diệp Vinh Thu đang nói đùa, nếu không thì chắc anh điên rồi. Tuy rằng họ đều biết rõ năng lực của Diệp Vinh Thu, thành tích mấy năm này của Diệp Vinh Thu họ đều biết cả. Nhưng lời anh nói ra, quả thật khiến người ta không thể tin nổi.

Qua vài giây, cuối cùng Chu Thư Quyên cũng cất tiếng: “... Có bao nhiêu phần thành công?”

Nét mặt Diệp Vinh Thu không thể nói là tự tin được: “Anh không chắc nữa.”

Mọi người trong phòng lại lặng như tờ.

“Vậy còn thuốc nổ bình thường thì sao?” Đường Trường Thiên hỏi, “Có thể làm nhiều hay ít?”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi có thể làm vài cân thuốc nổ đất. Nhưng thuốc nổ đất thể tích lớn, lực lại yếu, nếu ám sát, mọi người mang nó đi theo rất dễ bị phát hiện, lực sát thương cũng có hạn. Hơn nữa chúng ta chỉ còn hơn nửa tháng. Nếu như làm thuốc nổ thế lỏng thì cần ít nguyên liệu hơn, tốc độ cũng nhanh hơn.”

“Anh chưa làm bao giờ,” Chu Thư Quyên hỏi, “Anh có chắc là nó sẽ nổ được không? Uy lực của nó có mạnh như lời anh nói không?”

Diệp Vinh Thu do dự một hồi, gắng sức gật đầu một cái. Gắng sức là bởi không phải anh đang cố chứng minh sự đáng tin của mình, mà là để che giấu tâm tình mình lúc này. Lúc đề xuất ra ý kiến này, chính anh cũng cảm thấy mình điên rồi.

Chu Thư Quyên hít sâu một hơi, cuối cùng cất tiếng: “Cụ thể làm như thế nào, đều do anh quyết định.”

“Nhưng mà..” Đường Trường Thiên có chút lo lắng cất ngang. Hiển nhiên anh ta không quá tán thành việc Diệp Vinh Thu muốn thử nghiệm làm cái này.

Chu Thư Quyên gơ tay lên ngăn anh ta lại: “Bọn em mời anh tới, nhiệm vụ quan trọng này phải trông cậy vào anh. Nếu anh thực sự cho rằng nó tốt như lời anh nói, vậy thì làm đi. Bọn em sẽ cố gắng hết khả năng để đáp ứng các yêu cầu của anh. Em tin anh hiểu rõ, việc anh đang làm, đối với chúng em, đối với các đồng chí khác, còn cả.. đối với người anh quan tâm.. rất cuộc có ý nghĩa quan trọng như nào.”

Lời Chu Thư Quyên nói càng đẩy Diệp Vinh Thu vào nước sôi lửa bỏng. Nhưng dù có khó khăn trắc trở thế nào đi chăng nữa, anh vẫn phải chọn ra một hướng đi.

“Anh biết rồi.” Diệp Vinh Thu nói: “Tôi nay anh sẽ suy nghĩ xem nên làm gì.”

Chu Thư Quyên gật đầu, đứng lên, nháy mắt với Đường Trường Thiên. Đường Trường Thiên do dự trong chốc lát, cùng Chu Thư Quyên đi ra ngoài.

Qua một đêm thức trắng, cuối cùng Diệp Vinh Thu vẫn hạ quyết tâm, anh muốn đánh cược một lần.

Công thức chế tạo thuốc nổ thể lỏng kia mấy năm trước anh từng thấy qua trong chỗ sách Cỗ Tu Qua trộm của người Mỹ, lúc đó anh cảm thấy đó là một khái niệm vô cùng điên cuồng, chất lỏng mà có thể gây nổ, hơn nữa uy lực còn lớn như vậy, cho nên anh nhớ kỹ quá trình tinh chế trong đầu. Hai năm qua xưởng công binh dần lớn mạnh, điều kiện cũng khá hơn xưa nhiều, hơn một tháng trước anh đã bắt đầu nghiên cứu thuốc nổ thể lỏng này. Nhưng anh chưa từng thử làm ra thành phẩm, chỉ nghiên cứu cách làm ra acid nitric trong một thời gian, mà acid anh chế ra uy lực lớn vô cùng, kim loại cho vào cốc chứa axit bị ăn mòn hết, cho nên anh tin thành quả cuối cùng vô cùng kinh người. Hôm đó anh đi tìm Hoàng Mộ chính là muốn chuẩn bị tiến hành thí nghiệm cuối cùng, nhưng không ngờ lại nghe thấy Hoàng Mộ và Từ Thiếu Phuong nói chuyện với nhau, anh đành phải gác chuyện này sang một bên, vào thành giúp nhóm Hắc Cầu hoàn thành nhiệm vụ.

Về lý thuyết, anh chưa từng thử thí nghiệm này bao giờ, đáng lẽ ra không nên mạo hiểm. Nhưng trong lòng anh rất rõ, nếu chế tạo thuốc nổ đất, căn bản không nổ được bao nhiêu, đồng chí của họ cầm mấy thứ này đi ám sát cũng nguy hiểm vô cùng. Nếu anh có thể chế tạo thành công thuốc nổ thể lỏng, xác suất ám sát Okamoto thành công sẽ gia tăng đáng kể. Lúc ở ngoài thành anh từng thử phản ứng thí nghiệm rất nhiều lần, cho nên sẽ không tốn quá nhiều thời gian để chế tạo. Nhưng ngược lại, nếu anh thành công, uy lực thuốc nổ này lớn tới mức nào anh vẫn chưa rõ, trong quá trình chế tạo có thể sẽ tự làm thương mình.

Điều thúc đẩy anh không dùng phương thức chế tạo thuốc nổ cũ mà điên cuồng thử loại thuốc nổ không rõ ràng này còn có —— anh nóng lòng muốn hoàn thành, anh muốn nhanh chóng giải thoát Hắc Cầu, cũng là giải thoát chính bản thân mình khỏi con đường tăm tối này, thế nên anh liều mình đánh cược!

Không có nhiều thời gian cho Diệp Vinh Thu do dự, sau khi quyết xong rồi, anh lập tức bắt tay tiến hành chế tạo thuốc nổ.

Thành phần quan trọng nhất của thuốc nổ thể lỏng cũng chính là thành phần khó làm nhất, acid nitric. Cũng may mà gạch vuông được chế tạo từ đất tiêu, Diệp Vinh Thu bảo đảm Đường Trường Thiên quét một lớp bột màu trắng kết trên tường, bột trắng đó chính là kết quả của quá trình nitrat hóa còn đất lấy trong chuồng heo chính là đất tiêu. Muốn làm ra axit nitric, đầu tiên phải có một lượng axit sulfuric đậm đặc, tốt nhất là có lưu huỳnh, nhưng đám Chu Thụ Quyên không lấy được lưu huỳnh, Diệp Vinh Thu đành phải nhờ họ lấy thuốc nhuộm có chứa thành phần pyrit sắt, sau đó tiến hành chiết xuất, pyrit sắt sau khi bị oxy hóa sẽ tạo thành acid sulfuric.

Sau bước này cần phải nung ở nhiệt độ cao, sau khi nhiệt phân rồi mới có thể tiến hành các bước tiếp theo, Diệp Vinh Thu không còn cách nào đành phải tiến hành trong hầm nhà họ. Cũng may mà Chu Thụ Quyên tìm được cho anh một lò nung gốm, ông chủ ở đó cũng là người của đảng cộng nên ra sức cố gắng hỗ trợ sự nghiệp kháng chiến, cho nên mỗi ngày, cứ chạng vạng tối là anh lại tới đó làm việc.

Công đoạn chế tạo acid nitric này mất gần nửa tháng, nửa tháng sau, cuối cùng Diệp Vinh Thu cũng chế tạo thành công acid nitric. Cùng ngày hôm ấy, anh cẩn thận mang chai có một ít acid nitric đi về.

Diệp Vinh Thu vào nhà, Đường Trường Thiên và Chu Thụ Quyên đều đã ngồi xuống bên bàn, thấy anh về, Chu Thụ Quyên gọi: “Vừa mới nấu xong, vào đây ăn cơm tối đi.”

Diệp Vinh Thu cẩn thận ôm chai trong lòng mình: “Lát nữa anh ăn.”

Đường Trường Thiên chú ý tới động tác của anh, hỏi: “Kia là cái gì vậy?”

Diệp Vinh Thu thần bí cười: “Lát nói cho mọi người biết sau. Tôi sắp chế xong thuốc nổ rồi, quanh đây có nơi nào thử nổ được không?”

Chu Thụ Quyên cắn dũa. Thành Vũ Xương là chiếm khu của Nhật, ra vào thành không dễ dàng gì, trong thành thì khắp nơi đều là người, muốn tìm một nơi trống trải để thử thuốc nổ cũng không dễ. Cô hỏi Diệp Vinh Thu: “Thuốc nổ của anh rất lợi hại sao?”

Diệp Vinh Thu khiêm tốn nói: “Theo lý thuyết thì lợi hại gấp mười lần thuốc nổ bình thường. So với thuốc nổ đất càng lợi hại hơn. Nhưng mà —— cũng chỉ là lý thuyết thôi, nguyên liệu chế tạo của anh độ tinh khiết không cao, chắc sẽ không lợi hại như vậy.”

Đường Trường Thiên và Chu Thụ Quyên đều sững sờ: “Mười lần?”

Hai người họ nhìn nhau, cũng bắt đầu hưng phấn. Nếu uy lực thật sự mạnh như vậy, chắc chắn giặc sẽ không kịp đề phòng, đến lúc đó đừng nói là giết một Okamoto, có khi còn thay đổi được toàn bộ cục diện ở Ngạc Nam này.

Đường Trường Thiên xoa tay đề nghị: “Hay là tới bờ sông thử xem?”

Chu Thụ Quyên suy tư một hồi, nói: “Đúng rồi, tới bờ sông đi, cũng không còn nơi nào khác. Anh mang theo một ít thuốc nổ, chúng ta tìm vài người cùng thử.”

“Được.” Diệp Vinh Thu cất cái chai vào lòng đi xuống phòng thí nghiệm ở dưới hầm, “Hai người ăn trước đi, lát tôi lên.”

Diệp Vinh Thu chỉ mang về chút acid nitric mà thôi, vẫn chưa phải thành phẩm cuối cùng, thành phần cuối cùng của thuốc nổ thể lỏng là nitroglycerin. Nitroglycerin đã được anh điều chế từ trước rồi, anh đặt acid nitric xuống, chuẩn bị lên ăn, nhưng lòng lại ngửa ngửa, cuối cùng không nhịn được mà ngồi xuống bên bàn, đổ một chút acid nitric mang về ra.

Trên mặt đất, Chu Thụ Quyên và Đường Trường Thiên đã bắt đầu ăn cơm.

“Đề em mức bát canh cho anh ấy trước.” Chu Thụ Quyên đặt dũa xuống.

“Em xem còn nóng hay không?” Đường Trường Thiên nói, “Không nóng thì đun lại một hồi, cũng nhanh thôi.”

“Em biết rồi.” Chu Thư Quyên đứng lên, chuẩn bị đi vào phòng bếp.

“ẦM!!!” Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, sàn nhà rung lên hai cái.

Chu Thư Quyên và Đường Trường Thiên đều ngây ra.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Đường Trường Thiên hỏi, “Đây là.. khai hỏa sao? Bên ngoài có người bắn pháo?”

Chu Thư Quyên nuốt nước miếng: “Hình như... từ phía dưới truyền tới...”

Hai người lại sững sốt một lần nữa, vài giây sau, cả hai đồng thời chạy về phía hầm! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127

CHƯƠNG 127.

Chu Thư Quyên và Đường Trường Thiên vừa mới mở cửa hầm ra, khói trắng nóng hừng hực đập vào mặt, làm họ bị sặc không nhìn được mà ho khan. Đường Trường Thiên vội vã cởi áo ra, liều mạng quạt cho khói tản đi.

Chờ khói tan hết rồi, hai người cúi đầu chạy vào.

Phòng thí nghiệm dưới hầm trở nên hỗn loạn, dụng cụ thí nghiệm rơi đầy đất, vài miếng vải bông bị lửa bén cháy lên, tình cảnh vô cùng thê thảm. Đường Trường Thiên nhanh chóng đi vào dập lửa trước khi tình huống trở nên thê thảm hơn.

“Ồ kia!” Chu Thư Quyên chỉ xuống đất hét âm lên.

Đường Trường Thiên trông thấy Diệp Vinh Thu ngã xuống đất, vội vã đi tới kiểm tra tình hình của Diệp Vinh Thu. Trên người Diệp Vinh Thu đầy những bột phấn chẳng rõ nguồn gốc, trong tay cầm một cái nồi lớn, trên đầu có vết ít bị thương, nhưng dưới thân thì tình hình tương đối thê thảm, quần anh bị nổ rách tả tơi. Có lẽ lúc nổ anh cầm nồi lên che mặt, cho nên trên đầu không bị thương gì lớn.

Chu Thư Quyên hoảng sợ, vội chạy tới kiểm tra hô hấp của Diệp Vinh Thu. Một lát sau, cô thở phào ngồi xuống đất: “Vẫn còn thở.”

Đường Trường Thiên cùng Chu Thư Quyên đỡ Diệp Vinh Thu ra khỏi hầm, đặt anh nằm xuống giường. Đường Trường Thiên lập tức đi lấy nước lạnh, Chu Thư Quyên thì ngồi bên cạnh chữa trị vết thương trên người Diệp Vinh Thu.

Lúc nổ anh đứng quá gần nên bị thương không nhẹ, những chỗ quần áo rách đều bị bỏng đến đỏ lên. Lúc đầu Chu Thư Quyên cố gắng cởi quần áo trên người anh ra nhưng phát hiện có vài chỗ vải dính chặt vào da, nếu dùng sức kéo da cũng sẽ bị kéo theo, nên cô không thể làm gì hơn là đợi Đường Trường Thiên mang nước lạnh tới, nhanh chóng đổ bát nước vào người Diệp Vinh Thu để hạ nhiệt, sau đó cầm kéo cẩn thận cắt quần áo trên người anh xuống.

Đường Trường Thiên lo lắng hỏi: “Anh ấy không việc gì chứ?”

Sắc mặt Chu Thư Quyên ngưng trọng. Ở đây không có các dụng cụ y tế, rốt cuộc Diệp Vinh Thu bị thương thế nào, cô không thể kiểm tra được. Cô chỉ có thể nhanh chóng nhìn xem trên người Diệp Vinh Thu có những vết thương gì, có cái gì đâm sâu vào trong người anh không, còn về nội tạng hay đầu có bị ảnh hưởng gì không thì phải đợi anh tỉnh lại mới có thể xem được.

Chân Diệp Vinh Thu bị bỏng tương đối nghiêm trọng, hai đùi chẳng chịt vết thương, cũng may mà nửa thân trên người anh chỉ bị thương nhẹ, không có vết thương lớn gì, chỉ ít có thể đảm bảo không có vật gì đâm vào trong nội tạng anh.

Họ ở đây cũng không có thuốc trị liệu, chỉ có thể trị liệu vật lý, Chu Thư Quyên kêu Đường Trường Thiên mang muối và gừng tới, cẩn thận pha nước muối loãng, giúp Diệp Vinh Thu tiêu độc cho vết thương.

Hơn nửa giờ sau, Diệp Vinh Thu khẽ kêu.

Anh mở mắt, thấy mình đang nằm trên giường thì sững sốt một chút. Anh cố gắng ngồi dậy, nhưng vừa động nhẹ một cái thôi mà đã đau đến nhe răng

nghiên lợi, bàn tay giờ lên đỡ ót mình.

Chu Thư Quyên giữ lấy tay anh: “Đừng động đây, anh vừa bị đập đầu, bị sưng một cục lớn, em đang lấy khăn mặt đắp cho anh.”

Diệp Vinh Thu cúi đầu, nhìn những vết thương chằng chịt dưới người mình. Giờ cả người anh trần trụi, Chu Thư Quyên ngồi bên cạnh, tuy cô ấy là em gái thanh mai nhưng không khỏi có chút xấu hổ. Anh muốn đắp chăn che người mình, lại bị Đường Trường Thiên ngăn lại: “Đừng, không được chạm vào.”

Chu Thư Quyên cũng không cảm thấy có gì không ổn, mấy năm này cô chữa trị cho rất nhiều người bệnh, từng nhìn qua không ít thân thể đàn ông. Cô ân cần hỏi: “Bây giờ anh cảm thấy thế nào?”

Diệp Vinh Thu khàn giọng nói: “Cả người đau nhức.” Anh vừa cất tiếng, lại bị giọng nói của mình làm cho hoảng sợ, giọng anh bây giờ khàn như tiếng cưa mài gỗ.

Chu Thư Quyên nháy mắt với Đường Trường Thiên, Đường Trường Thiên vội vàng đứng lên đi rót nước cho Diệp Vinh Thu.

“Lúc này bị nổ dưới hàm, trên người anh có rất nhiều chỗ bị bỏng. Trong người có chỗ nào đau không? Đầu thì sao?” Bị bỏng không quá đáng sợ, cô chỉ lo Diệp Vinh Thu bị tổn thương gì trong nội tạng.

Diệp Vinh Thu nằm một hồi: “Anh không biết.”

Đường Trường Thiên bung nước trở về, cẩn cẩn trọng trọng đỡ Diệp Vinh Thu dậy, cho anh uống nước, uống được hai ngụm, Diệp Vinh Thu bắt đầu ho khan.

Đường Trường Thiên dè dặt hỏi: “Ban này thuốc nổ à?”

Hầm bị nổ rối tinh rối mù, cũng may mà những vật dễ cháy đã được Diệp Vinh Thu rời sang chỗ khác mới không đến mức nghiêm trọng không thể vẫn hồi.

Diệp Vinh Thu khó khăn gạt đầu. Anh chế tạo thành công thuốc nổ thể lỏng. Chỉ là anh đã đánh giá thấp thứ kia cho nên mới gây ra thảm họa này. Lúc đó anh trộn hai hỗn hợp acid nitric và nitroglycerin lại với nhau, nhưng không xử lý hạ nhiệt, sau đó đứng dậy định lên nhà ăn cơm. Lúc đứng dậy không cẩn thận động vào bàn, chai chứa nitroglycerin từ trên bàn rơi xuống. Cũng may mà anh phản ứng nhanh nhạy, thấy chất lỏng nóng lên liền lập tức lấy nôi che mặt. Nhờ có bàn và nôi nên anh tránh được một phần, chỉ là chân bị thuốc nổ bắn tới nên bị thương tương đối nghiêm trọng, còn lý do anh bị ngất là do lúc nổ bị hỏa lực đẩy ra phía sau, đầu đập mạnh xuống đất nên bất tỉnh.

Chu Thư Quyên cau mày hỏi: “Sao thuốc lại nổ được? Anh có lấy nhiều thuốc nổ không?”

Diệp Vinh Thu khàn khàn đáp: “Thuốc nổ thể lỏng không ổn định, chạm nhẹ vào thôi sẽ bị nổ, là do anh không cẩn thận... Khụ.. Cũng may mà anh chỉ mang một ít về thí nghiệm. vốn là muốn... mai ra bờ sông thử nổ một chút.... chỉ vài gram... khụ.. non nửa cái chén nhỏ.”

Bởi không có ống nghiệm nên Diệp Vinh Thu lấy ống inox thay cho ống nghiệm.

Đường Trường Thiên mở to mắt nhìn: “Ít vậy thôi mà có thể nổ lớn như vậy?”

Diệp Vinh Thu gạt đầu: “Tôi nói rồi. Khụ... Một chén là có thể nổ tung căn nhà này.”

Đường Trường Thiên và Chu Thư Quyên nghe xong đồng thời nuốt nước miếng. Hơn cả kích động và hưng phấn, bây giờ họ thấy khiếp sợ nhiều hơn. Trước đây lúc Diệp Vinh Thu nói ra ý nghĩ của mình, họ đều không thể tin nổi, nhưng giờ Diệp Vinh Thu thật sự thành công... họ càng thấy khó tin hơn. Ở phương diện chiến lược, Trung Hoa vẫn yếu hơn quân Nhật rất nhiều, cũng bởi vì xung đột chính diện phải chịu thiệt hại lớn nên quân cộng họ mới đánh du kích là chính. Nếu một chút vật liệu kia có thể tạo ra thuốc nổ với uy lực lớn như vậy, không phải như vậy có thể thay đổi toàn bộ hình thức kháng chiến sao?

Chu Thư Quyên dè dặt cho đỡ sợ, đứng lên: “Anh.. trước tiên nghỉ ngơi một chút. Có gì khó chịu thì mau nói, em sẽ nghĩ cách mang thuốc về cho anh.”

Tuy rằng Diệp Vinh Thu chỉ bị bỏng, nhưng bị bỏng nếu không chữa trị đúng lúc, vết thương chuyển xấu có thể dẫn tới nhiễm trùng, khi đó có thể sẽ mất mạng. Tuyệt đối không thể để Diệp Vinh Thu gặp chuyện không may, phía trước còn rất nhiều việc cần tới anh. Để chữa trị cho anh, Chu Thư Quyên dùng tất cả mọi cách, hai hôm sau mang một ít thuốc tiêu viêm về.

Chu Thư Quyên kêu Đường Trường Thiên đi làm việc, còn mình thì tới phòng bôi thuốc cho Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu hỏi cô: “Hoàng át lần trước lấy cho tiểu đội trưởng Khuru dùng, là lấy từ chỗ Hắc Cầu sao?”

Chu Thư Quyên gạt đầu: “Thuốc của anh cũng lấy từ chỗ anh ấy. Chuyện của anh anh ấy đã biết rồi, anh ấy rất lo cho anh.”

Diệp Vinh Thu cười cười: “Cậu ấy có khỏe không?”

Chu Thư Quyên thở dài: “Anh ấy rất tốt, giờ người cần phải lo lắng là anh mới đúng. Anh ấy rất muốn gặp anh. Nhưng...”

Diệp Vinh Thu cắt ngang lời cô: “Anh hiểu mà.” Trước đây có phải mạo hiểm anh cũng muốn gặp Hắc Cầu bởi vì khi đó trong lòng anh vẫn không yên tâm. Nhưng bây giờ đã biết Hắc Cầu cùng chung chiến tuyến với mình là đủ rồi. Vì tương lai, giờ họ phải kiên nhẫn.

Chu Thư Quyên giúp anh thay thuốc, hỏi: “Anh có thể xuống giường không?”

Diệp Vinh Thu thử động chân mình. Tuy rằng vết thương hành hạ anh đêm đêm không ngủ ngon giấc nhưng anh vẫn phải kiên cường. Anh còn phải đi điều chế nitroglycerin. Anh đã làm trễ hai ngày, không có nhiều hai ngày cho anh có thể chậm trễ nữa. Anh nói: “Có thể, xương không bị thương, anh vẫn đi được.”

Chu Thư Quyên áy náy nhìn anh. Cô thật sự không muốn để Diệp Vinh Thu phải chịu khổ như vậy, nhưng giờ họ không còn cách nào, chỉ có thể trông cậy vào Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu hiểu được ánh mắt cô, vươn tay lên nhẹ nhàng xoa đầu cô.

“Thuốc nổ của anh có thể nổ lớn tới chừng nào? Giờ ta đã biết Okamoto đến Vũ Xương sẽ ở nơi nào, cũng có thể đoán được đường ông ta vào thành. Giờ bố trí hành động ám sát thế nào thì phải dựa vào uy lực thuốc nổ của anh.”

Nhưng lúc này Diệp Vinh Thu lại do dự.

“Sao vậy?” Chu Thư Quyên vội hỏi.

“Anh... anh sợ sẽ xảy ra chuyện.” Diệp Vinh Thu nói, “Giờ anh bắt đầu thấy hối hận, đáng lẽ ra anh không nên làm thứ này. So với tưởng tượng của anh nó càng khó khăn chế hơn, tuy rằng ta đã biết uy lực của nitroglycerin lợi hại hơn bất cứ loại thuốc nổ gì, nhưng nó quá bất ổn, nhờ có biến cố gì, thuốc nổ sớm hơn dự kiến, kế hoạch của chúng ta sẽ hỏng hoàn toàn.”

Chu Thư Quyên trầm mặc. Điều Diệp Vinh Thu nói cô cũng từng nghĩ tới. Thuốc nổ thể lỏng nó quá mới mẻ và độc đáo, đến nỗi ngay cả Diệp Vinh Thu – người chế tạo nó thiếu chút nữa bị nổ chết, những đồng chí chưa từng tiếp xúc qua với nó, chỉ e sẽ còn nguy hiểm hơn.

“Giờ ta còn lựa chọn nào khác sao?” Một lát sau, Chu Thư Quyên hỏi.

Diệp Vinh Thu hối hận nhắm mắt lại. Theo lý mà nói, mỗi khi hành động họ đều phải nghĩ tới trường hợp xấu nhất, sau đó cố gắng hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng lúc này họ lại chỉ có thể hy vọng vào những gì tốt đẹp nhất, mà người tạo nên cục diện này, không ai khác lại chính là anh.

“Anh Mậu Thực.” Chu Thư Quyên nhẹ giọng gọi tên anh, “Đừng nghĩ nữa, cứ phóng tay làm đi. Tình huống có tệ hơn nữa bọn em cũng đã trải qua rồi, nếu không có anh, nhiệm vụ lần này còn chẳng có lấy một tia hi vọng nào. Ít nhất bây giờ ta còn có hi vọng.”

Diệp Vinh Thu lấy tay che hai mắt mình. Đã tới bước này rồi, không còn con đường nào cho họ đổi ý nữa. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128

CHƯƠNG 128.

Ngày lại ngày trôi qua, đã sắp tới ngày Okamoto vào thành.

Lần này Okamoto tới Vũ Xương có liên quan tới kế hoạch sáu tháng cuối năm của Nhật ở Ngạc Nam. Nghe nói Okamoto dự định cho xây dựng các cộng sự ở gần đây, điều chỉnh kế hoạch tác chiến ở Ngạc Nam, cho nên mới tới đây khảo sát, cũng dẫn theo các quan viên khác cùng đi họp thương thảo.

Okamoto sắp tới Vũ Xương cũng không phải sự kiện có thể giấu được. Để đảm bảo cho sự an toàn của ông ta, quân Nhật không thể giảm số lượng bảo vệ nên khó tránh bị người khác chú ý. Cũng bởi vậy nên tin tức mỗi lúc một nhiều và chính xác, nhưng ngược lại, quân Nhật phổ trương như vậy cũng khiến mọi người kinh hãi, chỉ dựa vào một vài đồng chí mà muốn hoàn thành nhiệm vụ ám sát thì quả thật khó như lên trời. Sau cùng, họ quyết định đánh lén vào buổi tối.

Đường Trường Thiên chọn một cây gỗ chắc đưa cho Diệp Vinh Thu làm gậy chống, mấy ngày này Diệp Vinh Thu khắp khiêng chống gậy qua lại giữa xương nung và hầm.

Mấy ngày này, Diệp Vinh Thu liên tục thí nghiệm sao cho có thể cải thiện tính ổn định của thuốc nổ thể lỏng, nhưng thời gian quá gấp, điều kiện của họ cũng rất hạn chế, cho nên anh không thể tìm ra cách cải tiến.

Bởi thuốc nổ thể lỏng khó giữ và vận chuyển nên Diệp Vinh Thu vẫn không tiến hành bước cuối cùng. Mãi đến ngày Okamoto vào thành, Diệp Vinh Thu mới tiến hành bước pha trộn hỗn hợp cuối cùng.

Cũng chính trong hôm đấy, họ tiến hành nhiệm vụ ám sát.

Mười người tham gia nhiệm vụ đã chờ sẵn ở bên ngoài, đợi Diệp Vinh Thu đưa thuốc nổ cho liền xuất phát.

Mấy phút sau, Diệp Vinh Thu cầm một bọc nhỏ cân cẩn trọng đi ra. Lần này làm nhiệm vụ, Đường Trường Thiên cũng sẽ tham dự, bởi thân phận của Chu Thư Quyên tương đối đặc thù, hơn nữa cô còn là con gái nên không tham gia.

Diệp Vinh Thu lấy những vật liệu thừa chế thành thuốc nổ rồi phân cho mọi người, sau đó đưa một túi cho Đường Trường Thiên, dặn đi dặn lại: “Nhất định phải cẩn thận, bảo mọi người cách xa anh một chút, nitroglycerin rất mẫn cảm với lửa, rất có thể sẽ phát nổ sớm.”

Đường Trường Thiên nhận lấy túi, cẩn thận nhét vào ngực: “Tôi biết rồi.” Mấy ngày hôm nay Diệp Vinh Thu không ngừng dặn anh, sợ dĩ chỗ thuốc nổ nguy hiểm nhất giao cho anh cũng là bởi mọi người ở đây không ai hiểu uy lực của chỗ thuốc nổ này hơn Đường Trường Thiên.

Diệp Vinh Thu nín thở một cái, hít sâu một hơi, nắm lấy tay Đường Trường Thiên: “Chú ý mọi việc, chỉ mong mọi người đều có thể bình an trở về.”

Đường Trường Thiên cố sức gạt đầu một cái. Nhưng trên mặt họ ai nấy đều đã quyết tuyệt không sợ cái chết.

Viên mắt Chu Thư Quyên ướt lệ, đi lên trước nhẹ nhàng ôm lấy Đường Trường Thiên. Họ ở đây già làm vợ chồng ba bốn năm, ba bốn năm ngày ngày kề cận, giờ họ như những người thân thật sự của nhau.

“Em sẽ đợi anh về.” Nói xong câu đó, Chu Thư Quyên buông Đường Trường Thiên ra.

Những lời cần nói và nên nói một tháng này họ đã nói rất nhiều, lúc này đây đã không còn gì để nói.

Sau khi tạm biệt, các thành viên tổ ám sát bắt đầu hành động, dưới bóng đêm mờ tối tiến vào những đường hầm phức tạp trong thành Vũ Xương, đan thành một tấm lưới, chậm rãi đi tới trụ sở tạm thời của giặc Nhật.

Chờ họ đi cả rồi, Chu Thư Quyên nói với Diệp Vinh Thu: “Vào nhà đi.”

Diệp Vinh Thu không lập tức trở vào, mà trữu lòng nhìn quanh bốn phía.

Chu Thư Quyên nhẹ giọng nói: “Anh ấy không có ở đây đâu.”

Diệp Vinh Thu cắn môi, xoay người đi vào trong sân.

Chu Thư Quyên và Diệp Vinh Thu đi vào phòng ngồi xuống, không ai nói gì cả. Họ đang lặng yên cầu nguyện.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng súng đầu tiên vang lên đánh thức thành phố đang chìm vào giấc ngủ sâu của màn đêm.

Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên đồng thời giật mình, Chu Thư Quyên đứng lên, đi tới trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Tầm nhìn của cô bị tường nhà cao chặn lại, nhưng cô vẫn đứng yên ở đó, thể như hy vọng có thể nhìn thấu thứ gì.

Sau tiếng súng đầu tiên, chẳng mấy chốc tiếng súng dày đặc vang lên, mơ hồ xen lẫn tiếng kêu ầm ĩ của mọi người.

Diệp Vinh Thu nín thở, tập trung nghe. Những tiếng súng bất đồng và tiếng nổ lớn vang tới tai anh, anh nhắm mắt lại, tựa như có thể nhìn thấy cuộc chiến kịch liệt cách đó không xa. Có người ngã xuống, đất nhuộm màu máu đỏ, những người còn lại chạy vượt qua thi thể đồng đội mình, lòng ôm sự nhiệt tâm với cách mạng và tình yêu tổ quốc sâu đậm, không màng sinh tử mà tiếp tục lao ra chiến đấu.

“Ầm!!!!” Đột nhiên một tiếng nổ mạnh vang lên, lấn át mọi thanh âm khác.

Chu Thư Quyên giật mình một cái: “A!”

Cô nhìn thấy ánh lửa to lớn do trận nổ tạo thành thấp sáng hơn nửa thành Vũ Xương.

Diệp Vinh Thu đột ngột đứng lên, chạy vọt tới trước cửa sổ. Ánh lửa đang dần rơi xuống nhưng không biến mất, khói mù màu xám tro theo gió nhẹ nhàng lan tới đây — nhất định tất cả các tòa nhà đã bốc cháy.

Trận nổ này so với dự tính của Diệp Vinh Thu còn khủng khiếp hơn nhiều, điều này làm lòng anh thất vọng — liệu thuốc nổ có thuận lợi nổ vào thời gian và địa điểm dự tính không? Liệu có lan tới chỗ của Okamoto không? Các đồng chí của họ có thể chạy thoát khỏi trận nổ này không?

Cả thành Vũ Xương loạn lên, những người dân vẫn còn mù mịt không hiểu chạy vội ra ngoài, qua một lúc, toàn thành Vũ Xương sục sôi.

Diệp Vinh Thu đứng ngồi không yên, cầm áo choàng lên khập khễnh đi ra ngoài: “Anh ra xem một chút.”

Chu Thư Quyên giữ lấy cánh tay anh: “Đừng ra ngoài! Giặc sẽ tiến hành trấn áp ngay thôi!”

Diệp Vinh Thu vội la lên: “Nhưng mà!”

Nét mặt Chu Thư Quyên vô cùng nghiêm túc: “Hãy chờ!”

Diệp Vinh Thu do dự một chút, cuối cùng đành quay về chỗ của mình.

Bên ngoài tiếng người ồn ào, những tiếng bước chân mất trật tự liên tục vang lên, xen lẫn là những tiếng đánh nhau mắng chửi khiến họ không khỏi hoang mang —— rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?

Không biết qua bao lâu, ngoài sân đột nhiên có tiếng động, Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên cùng ngẩn ra, Chu Thư Quyên nói: “Có người vào đây!”

Chu Thư Quyên cầm súng lục lên ra khỏi phòng, Diệp Vinh Thu theo sát phía sau. Bọn đi ra sân, thấy trong sân có một bóng đen.

“Là tôi đây!” Bóng đen kia thấp giọng nói.

Chu Thư Quyên lập tức thu súng về đất bên hông: “Sao anh lại ở đây?”

Diệp Vinh Thu giật mình đứng ngây tại chỗ.

Người tới kia, không ngờ lại là Hắc Cầu!

Hắc Cầu bước nhanh tới, nương theo ánh đèn mờ trong phòng, Diệp Vinh Thu có thể thấy bộ dạng hắn rất nhếch nhác, trên mặt đầy bụi đất và tro.

“Vào nhà rồi nói!” Hắc Cầu nói.

Ba người đi vào trong nhà, Chu Thư Quyên căng thẳng nhìn xung quanh: “Sao anh lại tới đây? Lát nữa Trường Thiên về...” Nói đến đây cô sững sờ một chút, câu tiếp theo như nghẹn lại cổ họng.

Hắc Cầu dậm tới đây, nói cách khác...

Hắc Cầu dời đường nhìn sang chỗ khác, trên mặt ánh lên tia không đành lòng.

Mặc dù hắn không đích thân tham gia nhiệm vụ ám sát, nhưng hắn vẫn một mực đi theo sau hỗ trợ bắn tỉa. Chuyện vừa xảy ra đều lọt vào tầm mắt hắn.

Thành viên đội ám sát dương đông kích tây, dụ lính coi giữ ra, sau đó cho nổ tung cửa bộ chỉ huy của Nhật. Nghe thấy tiếng nổ, Okamoto lập tức được vệ sĩ che chở cho, không để ý Đường Trường Thiên đã liều chết chạy vọt vào, vốn là anh muốn ném thuốc nổ xuống bên người Okamoto, nhưng thuốc vừa rời tay liền nổ tung!

Trận nổ quá mãnh liệt, ngọn lửa bắn ra như muốn nuốt trọn toàn bộ bộ tư lệnh. Hắc Cầu không biết tình hình Okamoto thế nào, nhưng Đường Trường Thiên cách nơi nổ gần như vậy chắc chắn đã hi sinh. Hắn không dám ở đây lâu, nhưng ánh lửa dày đặc khiến hắn không thể thấy rõ Okamoto ở đâu, hắn không thể làm gì hơn là bắn vài phát súng sau đó chạy đi.

Diệp Vinh Thu hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện? Sao lại âm ỉ như vậy?”

Hắc Cầu nói: “Dân chúng đang đánh nhau với Nhật ngụy.”

Dân chúng trong thành Vũ Xương bị giặc ức hiếp lâu lắm rồi, người thân của họ hoặc là bị sát hại hoặc là bị bắt đi lao động không quay về, giặc cường gian vợ con họ, họ phải chịu sự thống trị bạo ngược của giặc trong suốt thời gian dài. Đêm nay tòa nhà chỉ huy của Nhật bị nổ, dân chúng bấy lâu nay phải đè nén tâm tình cuối cùng cũng bạo phát, rất nhiều thanh niên cầm cuốc, búa, thậm chí là xẻng xông lên vây đánh quân Nhật trong nhà chỉ huy, đám Hán gian chó cựa gần nhà, gà cựa gần chuồng cũng bị vây đánh. Quân Nhật cố gắng trấn áp nhưng không biết quan chỉ huy của chúng đã đi đâu, cả thành rơi vào tình cảnh hỗn loạn.

Chu Thư Quyên thất thần ngồi trên ghế không nói lời nào.

Diệp Vinh Thu hỏi Hắc Cầu: “Cậu thế nào? Có bị thương không?”

Hắc Cầu lắc đầu, cười khổ: “Mấy ngày này tôi phải trốn đi một chút.”

Lòng Diệp Vinh Thu quặn thắt. Giờ trong thành Vũ Xương này, kẻ “Hán gian” bị hận nhất không ai khác chính là Hắc Cầu.

Chu Thư Quyên lau mặt, xốc tinh thần, đứng lên nói: “Anh tạm trốn trong hầm vài ngày đã, đi theo em.” Đăng bởi: admin

Chương 129

CHƯƠNG 129.

Diệp Vinh Thu và Chu Thư Quyên đều không ngờ, hành động ám sát kia lại đẩy lên ngọn lửa khởi nghĩa ở Vũ Xương.

Dân chúng Vũ Xương hận sự xâm lược và ách thống trị của giặc đến tận xương tận tủy, đêm ấy tòa nhà bộ chỉ huy bị nổ đã châm ngòi lửa cho bao cấm phần đề nén bấy lâu của họ. Một khi đã có người khởi đầu, họ sẽ không cố kỵ nữa mà tham gia đại quân phản kháng. Thoạt đầu giặc còn cố trấn áp, nhưng dân chúng tham gia phản kháng quá đông, cơn giận của dân chúng như một viên thuốc nổ, hành động ám sát đêm đó đã châm ngòi nổ, giờ thuốc đã nổ tung, khói súng lan khắp nơi, không thể quay về như trước kia được nữa.

Để giữ ổn định tình thế Vũ Xương, quân Nhật phải thay đổi kế hoạch, một bên trấn áp những người tích cực tham gia công cuộc khởi nghĩa, một bên vừa lấy lợi ích ra để xoa dịu lòng dân. Uy hiếp dụ dỗ, ly gián gây xích mích, để ổn định tình thế, chúng không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Mà đảng cộng họ cũng không nhân rồi, để phá hỏng quỹ kế của giặc Nhật, ngày nào Chu Thư Quyên cũng bốn ba bên ngoài, hiệu triệu dân chúng đoàn kết một lòng, xây dựng mặt trận kháng Nhật, không để những lời ngon tiếng ngọt của giặc làm cho mê muội. Trong nhà ai có Hán gian, đám Chu Thư Quyên liền đi thuyết phục người thân của họ, để người thân khuyên nhủ, cho dù không thể làm lãng tử quay đầu thì hãy trở thành ‘da trắng tim hồng’, làm việc cho người Trung Quốc.

Mà Hắc Cầu, tuy hấn cũng là những người đứng đầu đảng cộng ở Vũ Xương, nhưng bởi thân phận đặc thù cho nên trong thời gian này không tiện ra mặt, phần lớn thời gian đều ở trong nhà Chu Thư Quyên, thì thoảng chạy ra ngoài gặp mặt giặc, một là tỏ vẻ một lòng quyết trung với Nhật ngụy, hai là để hỏi thăm tin tức.

Tuy rằng kế hoạch ám sát của họ gần như thay đổi tình thế ở Vũ Xương, nhưng dựa vào mục tiêu ban đầu của mọi người mà nói, thật ra nhiệm vụ lần này thất bại nặng nề. Hắc Cầu nghe được Okamoto chưa chết, tuy rằng ông ta cũng nằm trong phạm vi nổ nhưng bên cạnh có một tên lính thân cận che chắn cho ông thoát khỏi vụ nổ. Sau đó cả phòng cháy rụi, tường nhà đổ xuống, ông ta bị một cây cột đổ đè vào chân, tuy rằng bị trọng thương nhưng vẫn được cứu ra ngoài.

Hành động đêm đó, họ có tổng cộng mười đồng chí tham gia, hy sinh tám người, thành tích thu được cũng không ít. Tuy rằng Okamoto vẫn giữ được mạng, nhưng bị mất một chân. Mặt khác, đêm đó ở tòa nhà chỉ huy không chỉ có mình Okamoto mà còn có một liên đội trưởng và một tiểu đội trưởng bị chết trong hỏa hoạn. Quan trọng hơn là họ đã thức tỉnh được lòng dân Ngạc Nam tưởng chừng như đã chết lạng, để cho mọi người biết tất cả người dân đều có thể phản kháng, họ không cần làm nô lệ và làm con rối trong tay quân Nhật.

Đường Trường Thiên đã mất, lúc Chu Thư Quyên ra ngoài, trong nhà chỉ còn lại hai người Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu.

Đã lâu lắm rồi họ không bị người ngoài quấy rối như vậy, họ ngồi lặng yên bên nhau, khi thì nói chuyện đôi câu, khi thì nhìn người kia đến xuất thần.

“Nghe Thư Quyên nói, cậu đã quay về Trùng Khánh?” Diệp Vinh Thu hỏi.

Hắc Cầu gật đầu.

“Cậu đã gặp anh tôi?”

Hắc Cầu lại gật đầu: “Anh Chu nói cho anh ấy biết lúc ở An Khánh anh gặp sự cố, chỉ sợ lành ít dữ nhiều. Anh ấy vẫn một mực chờ, không dám rời Trùng Khánh, cha anh đã không còn nữa, anh ấy sợ mình vừa đi thì anh trở về, không tìm được người nhà. Lúc tôi tới, anh ấy đã đợi được một năm, anh ấy không biết liệu anh còn sống hay đã chết, cất hết đồ đạc của anh vào trong một chiếc hộp, quan tài cũng đã đóng xong, muốn làm cho anh một cái mộ để chôn quần áo và di vật, nhưng không dám hạ táng. Anh ấy nói mình còn sống ngày nào thì sẽ chờ anh về ngày ấy, đến khi anh ấy không cảm cự được nữa... trước khi chết sẽ chôn quần áo và di vật của anh bên cạnh mộ của cha, để linh hồn nhỏ bé của anh có thể tìm được đường về nhà.”

Diệp Vinh Thu ngẩng đầu nhìn lên trần nhà. Anh không muốn khóc, không muốn lộ ra bộ dáng yếu ớt của bản thân, nhưng nước mắt chẳng ngưng được.

“Tôi nói cho anh ấy biết anh vẫn còn sống, chỉ là tạm thời tách ra khỏi tôi. Nhất định tôi sẽ tìm được anh, đưa anh trở về. Tôi quay lại nơi chúng ta xa nhau, tìm rất lâu, nhưng không tìm được anh, sau này... tôi đi tới Vũ Xương.” Hắc Cầu dịu dàng lau nước mắt trên mặt Diệp Vinh Thu, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không, cậu không cần phải nói xin lỗi.”

Hắc Cầu khe khẽ thở dài: “Là tôi đã hại anh, trước đây nếu tôi không quay lại đánh giặc mà dẫn anh bỏ chạy, có lẽ anh đã sớm được quay về Trùng Khánh, không cần phải liên lụy tới nhiều chuyện như vậy. Anh là một chàng trai tốt, anh không thích giết người, tôi...”

Diệp Vinh Thu cắt ngang lời hấn: “Không phải lỗi của cậu. Nếu cậu cho tôi chọn lại một lần nữa, tôi vẫn sẽ đi con đường này. Không phải cậu đã nói rồi sao, con người đều giống nhau, không có sinh mạng nào rẻ hèn hơn sinh mạng nào. Tôi không thể cứ mãi để người khác che chở, tôi cũng muốn trở nên

mạnh mẽ, tôi cũng có người mình muốn bảo vệ.”

Hắc Cầu trầm mặc một hồi, nhỏ giọng nói: “Nhưng nếu cho tôi chọn lại một lần nữa, tôi sẽ không đi con đường này. Tôi vốn chỉ muốn tìm anh, đưa anh về Trùng Khánh. Nhưng tôi cũng không biết vì sao càng ngày lại càng có nhiều chuyện xảy ra như vậy, tôi đã biết anh ở Ngạc Nam từ hai năm trước, nhưng không dám tới tìm anh, chuyện của tôi còn chưa lo xong, tôi không thể đi được. Tôi cứ nghĩ hai ngày nữa, hai ngày nữa rồi mình sẽ tới tìm anh, nhưng hai ngày, hai tháng, rồi lại hai năm. hai năm sau anh tìm tới trước mặt tôi, nhưng tôi không dám đối diện với anh.”

Diệp Vinh Thu lau mặt. Anh biết những lời này đã bị Hắc Cầu đè nén trong lòng từ rất lâu rồi, cuối cùng hôm nay mới có cơ hội nói ra. Trong nháy mắt anh có xung động muốn bảo Hắc Cầu buông hết tất thảy rồi xa mảnh đất thị phi này, đi tới đâu cũng được, nếu hối hận như vậy thì sao không đổi con đường khác, đừng cứ gánh hết tất cả trên vai mình, không có họ thì vẫn có người khác tới gánh mà. Nhưng anh không nói gì cả.

Mặc kệ Hắc Cầu có hối hận thật hay không, anh biết, một khi đã gánh vác trách nhiệm trên vai, nếu còn chưa hoàn thành, chắc chắn Hắc Cầu sẽ không đi. Cũng bởi vậy nên Hắc Cầu mới là người anh yêu nhất, hẳn thiện lương lại còn có trách nhiệm. Hơn cả, chính anh, chính anh cũng không thể dễ dàng buông xuôi chuyện nước việc nhà.

Chỉ cần Hắc Cầu có thể nói ra như vậy, anh đã đủ thỏa mãn và cảm động rồi.

Buổi tối, Chu Thư Quyên quay về.

Diệp Vinh Thu làm cơm tối, mấy món ăn rất đơn giản, bánh mỳ chiên thêm chút rau cải thìa, nhưng họ ăn rất ngon miệng.

Ăn cơm tối xong, Chu Thư Quyên trao đổi với Hắc Cầu: “Khi nào thì chúng ta đưa anh ấy ra khỏi thành? Okamoto đã đi rồi, mấy ngày nay Vũ Xương rất loạn, rồi thành rất dễ.”

Hắc Cầu liếc mắt nhìn Diệp Vinh Thu. Tuy rằng khó khăn lắm họ mới có thể ở bên nhau, nhưng chỉ sợ Diệp Vinh Thu không thể ở trong thành lâu được, ngoài thành còn cần anh hơn, sớm muộn gì anh cũng phải rời đi.

Diệp Vinh Thu cũng trầm mặc.

Chu Thư Quyên nhìn người này, lại nhìn người kia, thở dài. Cô hiểu ý của bọn họ, cô cũng biết họ đều là người hiểu rõ đạo lý, không cần cô nói, họ cũng sẽ suy nghĩ cẩn thận.

Đột nhiên Hắc Cầu cất lời: “Tôi muốn thêm Diệp Vinh Thu vào Độc Thoại.”

Lời vừa nói ra, cả Chu Thư Quyên và Diệp Vinh Thu đều sững sờ.

“Anh muốn thêm anh ấy vào Độc Thoại? Anh muốn giữ anh ấy lại? Không thể nào?!” Chu Thư Quyên cố giữ giọng bình tĩnh. Cô không ngờ Hắc Cầu sẽ lại nói một cách bốc đồng như thế.

Diệp Vinh Thu yên lặng nhìn Hắc Cầu.

“Không cần ở lại trong thành Vũ Xương.” Hắc Cầu nói: “Độc Thoại là một tổ chức tình báo, người của chúng ta không thể cứ mãi giới hạn trong Vũ Xương được, nếu phát triển ở toàn bộ Ngạc Nam, như vậy có lợi cho tình thế của chúng ta hơn. Huống hồ, chuyện kia, nếu chúng ta cứ ở trong thành Vũ Xương thì sẽ không thể thực hiện được.”

Chu Thư Quyên sững sờ một chút, không nói gì.

Diệp Vinh Thu vội hỏi: “Chuyện kia? Là chuyện gì vậy?”

Hắc Cầu nhìn Chu Thư Quyên, ánh mắt có vẻ thăm dò.

“Anh đã có chủ ý, vậy nói cho anh ấy biết đi.” Chu Thư Quyên dừng lại một chút, buồn bực nói, “Rõ ràng trước đây anh cũng không muốn kéo anh ấy vào chuyện này.”

Hắc Cầu cười cười. Quả thực hắn đã từng muốn đẩy Diệp Vinh Thu ra ngoài, nhưng cảm giác một mình chịu đựng thật sự không dễ chịu gì. Nếu đã khuấy hợp cùng một chỗ, vậy thì khuấy sâu hơn đi, dù cho có phải xuống địa ngục, có Diệp Vinh Thu ở bên cạnh, hắn cũng không sợ hãi.

Hắc Cầu hắng giọng một cái: “Anh biết chuyện giặc bắt người đi khai mỏ không?”

Diệp Vinh Thu gật đầu. Anh từng thấy giặc Nhật bắt người, không chỉ thanh niên trai tráng mà cụ già, phụ nữ yếu ớt và trẻ em chúng cũng không buông tha.

Hắc Cầu nói: “Chúng tôi nghĩ ngờ... Không, phải nói là chúng tôi đã xác định được, mục đích của giặc không chỉ có khai mỏ.”

Diệp Vinh Thu lập tức lên tinh thần. Chuyện này anh cũng hoài nghi, trong thành còn có rất nhiều sức lao động, giặc bắt người đi làm khuôn vác, thứ nhất là cần người lao động thay cho chúng, thứ hai là để làm suy yếu lực lượng phản kháng của người Trung, bắt những người có sức gom lại một chỗ cho dễ quản lý. Nhưng những người có sức lao động còn chưa bắt hết, sao đã lại bắt phụ nữ và trẻ em?

Hắc Cầu nói: “Rất nhiều người bị bắt đi liền mất tung tích. Từng có người của chúng ta trốn khỏi quặng mỏ cho biết, trong quá trình đưa người đến quặng mỏ, đưa một nửa đường chúng liền cho một nhóm người xuống thuyền trước. Các ngư dân và dân chúng của chúng ta ở quanh đó điều tra đều không có tin tức gì. Những người đó đi xong, sau này cũng không thấy họ nữa. Hơn nữa những người mất tích này thường là những người sống một mình, hoặc người thân bị bắt đi cùng. Tôi nghĩ, giặc làm như vậy là để không muốn mọi người phát hiện chuyện người bị mất tích. Chuyện này không chỉ có ở thành Vũ Xương mà những nơi lân cận cũng có trường hợp người mất tích, nhân số cũng không nhiều, nếu không phải lần trước tôi gặp cái người trốn ra từ quặng mỏ nên nổi lòng nghi ngờ điều tra, có lẽ sẽ không phát hiện ra được chuyện những người đó mất tích.”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Vậy họ đi đâu?”

Hắc Cầu và Chu Thụ Quyên nhìn nhau, sau đó chậm rãi nói ra bốn chữ làm Diệp Vinh Thu rét lạnh: “Thí nghiệm vi khuẩn.”

.o.

M: Chuyện Nhật thí nghiệm và sử dụng vũ khí sinh học (vũ khí hủy diệt hàng loạt dựa vào đặc tính gây bệnh, truyền bệnh của vi khuẩn) trong thế chiến là hoàn toàn có thật.

Trích bên wiki: “Năm 1940-1941 quân đội Nhật đã rải ở 11 tỉnh của Trung Quốc những trái bom chứa vi sinh vật gây bệnh dịch hạch. Họ còn thả những con rận nhiễm dịch hạch, những hạt gạo nhiễm trùng dịch hạch để thu hút những con chuột ăn vào sau đó truyền bệnh khắp nơi ở Trung Quốc.”
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130

CHƯƠNG 130.

Diệp Vinh Thu không ngờ lại là thí nghiệm vi khuẩn! Từ năm 1932, quân đoàn 731 của Nhật thiết lập căn cứ ở Cáp Nhĩ Tân, tiến hành nghiên cứu vi khuẩn tiêu diệt người, chứng thí nghiệm vi khuẩn dịch hạch, dịch thương hàn, dịch tả, bệnh nhiệt thán lên cơ thể người sống, rất nhiều thể hệ kháng Nhật trước đã chết đi trong sự khúat nhục.

Không chỉ ở Đông Bắc, quân Nhật còn thiết lập rất nhiều căn cứ nghiên cứu rải rác khắp Trung Quốc.

Cuối cùng Chu Thụ Quyên cũng lên tiếng: “Giờ chúng ta không có bằng chứng xác thực, chỉ là các manh mối đều hướng về thí nghiệm vi khuẩn. Bọn chúng bắt người, người mất tích, bọn chúng cho đốt thi thể ở gần Hoàng Thạch, tháng nào cũng đốt, lấy đầu ra nhiều thi thể như vậy? Chỉ có thể là những người đã mất tích này! Căn cứ của bọn chúng được xây dựng gần mỏ sắt Hoàng Thạch, ở đó có nhiều núi rừng, địa thế bí mật. Hơn nữa người mất tích lại bị bắt dưới danh nghĩa đi khai mỏ. Xung quanh khu mỏ đều bị phong tỏa, từng có dân chúng đi qua núi, nói là quân Nhật ở đó đều mặc quần áo bảo hộ dày kín, đội mũ đeo khẩu trang và mang găng tay, nếu không phải làm thí nghiệm thì có thể là cái gì?”

Hắc Cầu nói tiếp: “Tôi không biết giặc đã tiến hành nghiên cứu cái này được bao lâu rồi, nhưng có lẽ thời gian cũng không lâu lắm, bởi bọn chúng mới trấn áp ở quặng sắt từ năm ngoái. Tôi nghĩ... tôi mong bọn chúng thí nghiệm còn chưa đủ thành thực, có lẽ bởi vậy nên giờ vẫn chưa nghe tin chúng sử dụng vũ khí sinh học ở nơi nào. Đợi đến khi bọn chúng thí nghiệm chín muồi rồi, một khi bọn chúng tiến hành sử dụng vũ khí sinh học, hậu quả có lẽ sẽ khó mà tưởng tượng nổi!”

Diệp Vinh Thu khó khăn nuốt nước miếng. Quả thật anh không dám tượng tượng, nếu quân Nhật bắt đầu sử dụng vũ khí sinh học, Ngạc Nam này liệu sẽ biến thành luyện ngục gì?

Chu Thụ Quyên nói: “Chung Vô Mai nói rất đúng, chúng ta thế đơn lực bạc, cần nhiều lực lượng tham gia ngăn chặn âm mưu của quân Nhật. Cho nên em hy vọng anh có thể giúp đỡ chúng em!”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Chuyện này tham mưu trưởng đã biết chưa?”

Hắc Cầu gật đầu: “Chúng tôi phát hiện âm mưu này của quân Nhật, lập tức thông báo tình hình cho tham mưu trưởng. Tân Tứ quân đang điều tra chứng cứ chuyện này. Một khi chưa có chứng cứ và phương pháp ứng đối thì không thể truyền tin này đi, thứ nhất là sẽ đánh răn động cò, quân Nhật mà sử dụng vũ khí sinh học sớm, tình huống sẽ vô cùng gay go. Thứ hai là để tránh cho dân chúng hoảng loạn. Ngạc Nam có hơn triệu nhân khẩu, chuyện này không thể khinh thường.”

Diệp Vinh Thu trầm mặc một lúc lâu, hỏi: “Tôi có thể làm những gì?”

Hắc Cầu nói: “Hiện giờ thu thập và truyền tin tình báo là nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta. Chúng ta không phải lính tác chiến, chỉ khi gặp tình huống đặc thù mới tham gia chiến đấu. Bản lĩnh của anh không thể thay thế được, lần này nếu không nhờ anh chẻ ra thuốc nổ lớn vượt ngoài dự liệu của giặc, chỉ e

nhệm vụ của chúng ta đã không thuận lợi như vậy. Tiếp theo đây tôi sẽ tìm cách mở rộng Độc Thoại, đầu tiên là xung quanh thành Vũ Xương, sau đó là Ngạc Nam, rồi đến toàn bộ Ngạc Kinh, dệt thành một tấm lưới, bẫy giặc vào trong đó, từ từ xâm chiếm bọn chúng!”

Chu Thư Quyên suy nghĩ một chút, gật đầu: “Giờ Độc Thoại đã có chút danh tiếng ở Ngạc Nam, biến đây thành một tiêu chí tín ngưỡng để huy động dân chúng là một ý kiến hay!”

Hắc Cửu nói: “Giờ mọi người cần làm là truyền tin này ra ngoài. Người đứng sau của trận đánh lên vào bộ chỉ huy Nhật chính là Độc Thoại! Không chỉ trong thành Vũ Xương mà hãy truyền tin tức này ra ngoài! Chúng ta cần nhiều người hơn tới hỗ trợ! Hơn nữa càng nhanh càng tốt!”

Chu Thư Quyên và Diệp Vinh Thu đồng thời gật đầu.

Muốn ngăn chặn âm mưu của Nhật, nhất định phải hành động mau lẹ. Chiến tranh Trung Nhật đã kéo dài rất lâu, mà giờ Nhật ở Thái Bình Dương cũng liên tục chịu thất bại. Mĩ muốn dùng Trung Quốc như một cái khiên để hãm chân giặc Nhật, mà chính quyền Tưởng Giới Thạch muốn dùng không gian để đổi lấy thời gian. Giờ Nhật không thể kéo dài được nữa, các nước phát xít cũng liên tục gặp khó khăn, vốn là Nhật muốn mau chóng kết thúc cuộc chiến ở Trung Quốc, sau đó phô trương thế lực của mình tới Thái Bình Dương. Nhưng giờ bọn chúng không có năng lực làm như vậy. Cho nên bọn chúng sẽ sử dụng thủ đoạn để giành chiến thắng. Bọn chúng đã đánh mất nhân tính, trở thành ác quỷ khát máu. Một khi điều kiện chín muồi, chúng sẽ không do dự mà sử dụng vũ khí sinh học với quy mô lớn, thay đổi hoàn toàn chiến cuộc ở Ngạc Nam! Cho nên nhất định phải ngăn cản chúng càng sớm càng tốt!

Sau khi màn đêm buông xuống, Diệp Vinh Thu quay về phòng nghỉ ngơi. Anh múc nước rửa mặt, thổi tắt ngọn nến chuẩn bị lên giường, chợt nghe thấy tiếng cửa gỗ kêu kẹt, có người rón rén đẩy cửa đi vào.

Diệp Vinh Thu ngồi xuống bên giường, chờ người nọ đi vào, vỗ xuống bên cạnh mình: “Ngồi đây đi.”

Hắc Cửu ngồi xuống bên cạnh anh.

“Cậu tới làm gì?” Diệp Vinh Thu hỏi.

Hắc Cửu nói: “Tôi thăm anh một chút.”

Diệp Vinh Thu lặng lẽ cười, xoay người nằm xuống: “Ngủ chung đi.”

Hắc Cửu nằm xuống, vươn tay ra ôm anh vào lòng. Đã lâu rồi họ không cùng nhau ngủ như vậy, không có tạp niệm gì, Hắc Cửu chỉ muốn ôm Diệp Vinh Thu, như vậy có thể khiến hắn thấy an tâm. Hắn ôm chặt Diệp Vinh Thu, bàn tay thô ráp dạo chơi trên cơ thể Diệp Vinh Thu, vuốt ve da thịt anh. Cảm giác ấm áp sinh động khiến hắn cảm thấy thật tốt quá, nhờ vậy mà hắn biết hắn còn sống, hơn nữa còn có tư cách được cảm nhận hạnh phúc.

Diệp Vinh Thu nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay hắn, nhỏ giọng nói: “Đừng làm rộn.”

Hắc Cửu không nghe rõ anh nói gì, ghé mặt tới, dán lên gò má Diệp Vinh Thu, lúc này hắn mới phát hiện mặt Diệp Vinh Thu nóng rực.

“Anh bảo sao?”

Giọng Diệp Vinh Thu rất khê: “Đừng làm rộn.. Thư Quyên ở cách vách, em ấy có thể nghe thấy.”

Hắc Cửu sừng sốt một chút, nhất thời hiểu được ý của Diệp Vinh Thu. Có trời chứng giám, hắn không nghĩ tới chuyện đó, tuy đang ở cái tuổi nhiệt huyết sôi trào, nhưng cũng đâu phải hắn không biết tình cảnh bây giờ. Nhưng Diệp Vinh Thu từ chối lại khiến lòng hắn ngứa ngưa, bản tính xấu xa thích trêu đùa lại xuất hiện, hắn cắn vành tai Diệp Vinh Thu: “Thế chúng ta làm nhẹ thôi, đừng để cô ấy nghe thấy.”

Mặt Diệp Vinh Thu lại càng nóng lên, tiếc là nệm đã bị tắt, trong bóng đêm đen kịt Hắc Cửu không thấy được gương mặt đỏ bừng của Diệp Vinh Thu.

“Kiểu gì mà chẳng nghe thấy được! Cậu đừng lộn xộn!”

Hắc Cửu khê cười. Muốn nói năm năm qua có gì không thay đổi, thì chính là mỗi khi gặp Diệp Vinh Thu, hắn vẫn xấu xa muốn bắt nạt anh như vậy. Diệp Vinh Thu càng nói không được, hắn lại càng thích vò lông anh, vò cho đến khi mèo Tiểu Bạch xù hết lông lên, đến khi ấy hắn mới thỏa lòng.

Thế nên hắn không những không dừng tay mà lại càng táo tợn trêu chọc Diệp Vinh Thu.

“Cậu!” Diệp Vinh Thu muốn phát hỏa, nhưng lại chẳng giận được, ***g ngực bị nhu tình rót đầy. Nếu không phải đang ở cái nơi quỷ quái này, nếu không phải cách vách còn có người, chẳng chờ Hắc Cửu ra tay, anh sẽ tự biến thân thành con mèo phát dục mà nhảy vào lòng Hắc Cửu càn quấy.

Hắc Cửu khê hôn lên gáy Diệp Vinh Thu.

Đột nhiên Diệp Vinh Thu trở mình đè lên người Hắc Cửu, ôm chặt lấy cổ hắn.

Hắc Cửu bị dọa cho hết hồn, ôm lấy hông anh.

Một lát sau hắn cảm nhận được bên tai ướt ướt. Diệp Vinh Thu khóc.

Hắc Cửu ngẩn ra, vươn tay lên, bàn tay do dự trên không một hồi rồi nhẹ nhàng hạ xuống, xoa gáy Diệp Vinh Thu. Hắn không hỏi vì sao, cảm xúc rất

khó có thể giải thích, nhưng hần hiểu.

“Chồng à, vẫn cứ thích khóc như vậy.” Hắc Cầu nhỏ giọng nói.

Diệp Vinh Thu nâng người dậy, trong bóng đêm ảo não trừng mắt lườm hần, sau đó lại phì cười.

“Cậu vẫn cứ đáng ghét như vậy!” Diệp Vinh Thu đánh trả.

Hắc Cầu cũng cười, nâng mặt anh lên hôn một cái, sau đó nhẹ nhàng đặt anh từ trên người mình nằm xuống.

“Ngủ đi.” Hắc Cầu nói, “Không làm khó anh nữa, để em ôm là được rồi.”

Diệp Vinh Thu nhu thuận ‘ừ’ một tiếng, dịch tới gần người hần.

Hai người trán kề trán, chân kề chân, an ổn tiến vào mộng đẹp. Đêm nay họ ngủ rất ngon.

Vài hôm sau, Chu Thư Quyên tiễn Diệp Vinh Thu rời thành. Giờ tình thế Vũ Xương bất ổn, là cơ hội tốt để ra vào, mọi người ở bên ngoài đã đợi Diệp Vinh Thu mấy hôm nay, quân Nhật cũng đã tăng cường binh lực ở Vũ Xương, họ không thể kéo dài thời gian, Diệp Vinh Thu cần phải đi.

Hôm ấy Diệp Vinh Thu đi, Hắc Cầu không tới tiễn anh. Trước đó một ngày Hắc Cầu cũng đã rời khỏi nơi ở của Chu Thư Quyên, đi về đoàn Nhật ngụy.

Diệp Vinh Thu ra khỏi thành Vũ Xương, Tiểu Triệu mặc quần áo nông dân cùng một đồng chí khác đã đứng ngoài chờ anh sẵn. Thấy Diệp Vinh Thu đi ra, Tiểu Triệu lập tức tiến lên đón: “Chính ủy!!”

Diệp Vinh Thu nhìn cậu cười cười: “Đi thôi, chúng ta cùng trở về.”

Lúc họ lên núi, đột nhiên Diệp Vinh Thu dừng bước, quay đầu nhìn lại Vũ Xương. Lúc này thành Vũ Xương trong mắt anh bé xíu. Anh biết trận phong ba này sẽ không kéo dài lâu được, chẳng mấy nữa giặc sẽ tràn áp dân chúng, tiếp tục ách thống trị của mình. Giờ đất nước vẫn thiếu lực lượng vũ trang lớn mạnh và lãnh đạo có tinh thần quyết đoán. Nhưng anh cũng biết, tình hình như này cũng không thể kéo dài lâu. Sự yên tĩnh bình ổn kia chỉ là bề nổi, còn bên trong, ngọn lửa cách mạng đã sục sôi.

Bao cảm phần trong lòng nhân dân đã thức tỉnh, cách mạng thắng lợi không còn xa! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131

CHƯƠNG 131.

Rất nhanh, tin Độc Thoại lãnh đạo quân chúng nửa đêm đánh lên vào bộ chỉ huy của Nhật truyền khắp Ngạc Nam.

Các chiến sĩ ngũ đoàn độc lập thấy Diệp Vinh Thu trở về liền vây xung quanh hỏi anh chuyện xảy ra trong thành.

“Nghe nói người lên kế hoạch là Độc Thoại? Anh gặp Độc Thoại chưa?” Cậu lính trẻ hỏi.

Diệp Vinh Thu mỉm cười: “Gặp rồi.”

“Độc Thoại là người như thế nào?”

“Ừm. Là người rất tốt.”

Hiển nhiên cậu chiến sĩ không hài lòng với câu trả lời này: “Đó là nam hay nữ? Bao nhiêu tuổi? Đáng đáp ra sao?”

Diệp Vinh Thu cười ha ha nói: “Đừng nóng vội, mọi người đều có cơ hội gặp được thôi.” Theo kế hoạch của Hắc Cầu, hần muốn mở rộng Độc Thoại, sau này cả Ngạc Nam sẽ đầy những Độc Thoại, thậm chí các cậu lính trẻ hết sức sùng bái kia cũng có thể trở thành một thành viên của Độc Thoại.

Cậu lính trẻ bĩu môi, cho rằng chuyện có liên quan tới điều gì cơ mật, cũng không gắng hỏi nữa.

“Chính ủy, anh kể cho bọn em nghe đi, đêm đó bọn anh cho nổ bộ chỉ huy kiểu gì?” Cậu lính đôi mắt sáng rực nhìn Diệp Vinh Thu.

Một cậu lính khác ngồi xổm bên cạnh cất tiếng: “Chính ủy, bọn anh dùng bao nhiêu thuốc mới có thể nổ bộ chỉ huy được?”

Diệp Vinh Thu nói: “Không nhiều thuốc nổ lắm, chủ yếu vẫn là công lao của các đồng chí kia.”

Sau khi quay lại căn cứ, Diệp Vinh Thu tiếp tục nghiên cứu thuốc nổ, hy vọng có thể làm tăng tính ổn định của thuốc. Nếu có thể thành công, có thể mang ra chiến trường sử dụng, không nghi ngờ gì nữa, sức chiến đấu của họ sẽ gia tăng đáng kể. Nhưng tiến hành thí nghiệm không thuận lợi, trước đây Diệp Vinh Thu chỉ xem qua công thức chế tạo trong sách tiếng Anh, đã nhiều năm rồi, anh không thể nhớ kỹ từng câu từng từ trong đó, thành ra chẳng biết bắt đầu từ đâu. Nếu không thể thay đổi, đừng nói tới chuyện mang ra chiến trường sử dụng, chỉ riêng thí nghiệm thôi cũng đã rất nguy hiểm.

Đang trò chuyện, Tiểu Triệu chạy tới: “Chính ủy, đoàn trưởng tìm anh.”

Diệp Vinh Thu vội vã đi tới phòng làm việc của Hoàng Mộ, anh đẩy cửa đi vào, Hoàng Mộ đang ngồi trong phòng chờ anh.

“Đoàn trưởng, anh tìm tôi?” Diệp Vinh Thu hỏi.

“Diệp Tử, ngồi xuống đi.” Hoàng Mộ nói với anh.

Diệp Vinh Thu ngồi xuống đối diện Hoàng Mộ.

Hoàng Mộ nói: “Chúng ta có nhiệm vụ phải lập tức chiến đấu.”

Mấy năm này họ vẫn duy trì ‘ngươi tiến ta lùi’ với quân Nhật, Nhật ngụy và cả đám quốc quân, cho nên số trận phải đánh không tính là nhiều, nhưng cũng có không ít các trận đánh nhỏ. Chiến đấu với Diệp Vinh Thu và những chiến sĩ trong xưởng của anh mà nói không phải chuyện tốt, bởi chiến đấu thì đồng nghĩa với việc phải di chuyển. Tuy rằng xưởng công binh quy mô không lớn, nhưng cũng có rất nhiều máy móc khó vận chuyển, có đôi khi nhận lệnh di dời khẩn cấp, không thể mang máy móc đi theo được, phải đợi đánh trận xong quay về tìm. Cho nên mỗi khi gặp chuyện cần phải di dời trận địa, Hoàng Mộ đều cố gắng sắp xếp cho Diệp Vinh Thu và máy móc đi trước.

Phải biết cộng quân đánh du kích là chủ yếu, mà đã đánh du kích thì sao có nơi dừng chân cố định được? Vì xưởng công binh, rất ít khi họ ra tiền tuyến chiến đấu gian khổ, cũng cố gắng tận lực đóng doanh trại ở nơi xa trọng điểm chiến đấu nhất. Nhưng dù có vậy, một năm cũng phải di chuyển năm sáu lần, rất khó để phát triển công xưởng.

Lần này Hoàng Mộ tìm anh, đoán chừng là muốn bàn bạc với anh chuyện di dời chỗ. Diệp Vinh Thu hỏi: “Đoàn trưởng, lần này đi tới đâu vậy?”

Hoàng Mộ nói: “Lần này cậu không cần phải đi, ở đây coi như tạm thời an toàn, nhưng tôi muốn dẫn đoàn đi. Tôi để lại cho cậu năm mươi người, cậu thủ ở đây chờ tôi quay trở lại.”

Diệp Vinh Thu sững sốt một chút, nhanh chóng gật đầu: “Vâng, tôi hiểu rồi.”

Hoàng Mộ liếm môi, nét mặt có vẻ lo lắng. Nhiều năm qua phần lớn thời gian Hoàng Mộ đều ở bên cạnh trông coi Diệp Vinh Thu. Lần này nhận nhiệm vụ chiến đấu, Hoàng Mộ cần dẫn đại đa số lính đi, thuận lợi thì một hai tháng là có thể trở về, nhưng ra trận khó ai nói trước được điều gì, nếu thật sự xui xẻo, có lẽ còn chẳng thể quay về. Anh đi rồi, Diệp Vinh Thu là chỉ huy cao nhất ở đây, những người ở lại phải nghe theo sự điều khiển của anh, một khi gặp chuyện, Diệp Vinh Thu phải ra quyết định chính xác, nếu phải chiến đấu với kẻ thù hoặc di dời trận địa, gánh nặng đều đặt lên vai anh.

Diệp Vinh Thu cũng là người đã trải qua nhiều sóng gió, đã nhiều lần anh rơi vào tình thế nguy hiểm, nhưng cuối cùng đều dựa vào trí thông minh để hóa dữ thành lành. Hoàng Mộ nghĩ Diệp Vinh Thu rất thông minh, là người thông minh nhất mà anh từng gặp, nhưng thông minh không đồng nghĩa với việc có thể làm được tất cả mọi chuyện, Diệp Vinh Thu có thể chế tạo hỏa dược, nhưng điều binh không phải việc anh thông thạo.

Hoàng Mộ thật sự không muốn đi, nhưng cấp trên đã ra lệnh, anh thân đoàn trưởng, phải lấy đại cục làm trọng.

Diệp Vinh Thu nhìn thấu lo lắng của Hoàng Mộ, anh đứng dậy cung kính nói: “Đoàn trưởng yên tâm, nhất định tôi sẽ bảo vệ hậu phương thật tốt.”

Hoàng Mộ nặn ra nụ cười: “Để lại cho cậu bao nhiêu súng và lựu đạn?”

Diệp Vinh Thu nói: “Để lại ba mươi lăm khẩu súng và năm mươi lựu đạn là đủ rồi.” Dù sao họ cũng ở lại hậu phương, không phải ra tiền tuyến chiến đấu, để lại vũ khí cho anh là để đề phòng bất trắc, hoặc đám Hoàng Mộ chưa kịp trở về giặc đã tới cửa.

Hoàng Mộ suy nghĩ một chút, nói: “Nhiều hơn chút đi. Cho cậu hai mươi lựu đạn.”

Diệp Vinh Thu cười nói: “Không cần đâu, tôi ở lại đây, cũng không thể liều mạng với giặc, nếu có giặc đánh tới, tôi cũng phải mau chóng ra lệnh rút lui, không cần dùng nhiều đến thế. Mọi người đi đánh giặc, còn lo thiếu súng đạn.”

Hai người cò kè bớt một thêm hai, cuối cùng Hoàng Mộ phát tay, để lại cho Diệp Vinh Thu mười lựu đạn và mấy chục khẩu súng.

Vài ngày sau, Hoàng Mộ dẫn đoàn quân trùng trùng điệp điệp lên đường.

Hoàng Mộ đi rồi, Diệp Vinh Thu tiếp tục xử lý tất cả công việc của xưởng. Đám Hắc Cầu cũng không nhàn rỗi, Diệp Vinh Thu rời Vũ Xương được hai tháng, ngoài thành Vũ Xương đã có thêm vài Địch Thoại mới, thành lập được một mạng lưới tình báo, mạng lưới tình báo này không giống với mạng lưới tình báo của tổ chức, mà chủ yếu họ điều tra thu thập chứng cứ về việc quân Nhật thí nghiệm vi khuẩn, đồng thời tìm cách ngăn cản.

Đào mất, Hoàng Mộ đã dẫn ngũ đoàn độc lập đi được một tháng.

Sáng sớm nay Diệp Vinh Thu bị tiếng pháo đánh thức. Anh không nhanh không chậm mặc quần áo xuống giường, đi ra cửa mức nước rửa mặt.

Khang Thắt đi tới, Diệp Vinh Thu hỏi: “Sao hôm nay cậu cũng dậy sớm thế?”

Khang Thắt cười cười: “Chỗ đạn pháo kia đang cần gấp mà.” Họ đang ở hậu phương, cũng không phải nơi có thể an an ổn ổn sống qua ngày. Xưởng công binh vẫn phải tiếp tục vận hành, cấp đạn được hỗ trợ tiền tuyến.

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Còn kịp. Cậu đi trước đi, tôi đi ăn gì đó rồi tới sau.”

Khang Thắt nói: “Vừa có người đưa tin, nhóm đoàn trưởng đã đi qua Xích Bích, tới Tân Đề.”

Tâm tình Diệp Vinh Thu không tồi: “Có vẻ rất thuận lợi, có lẽ hai tháng sau là có thể về rồi.”

Khang Thắt gật đầu: “Em đi trước đây.”

Diệp Vinh Thu xua tay: “Đi đi.”

Diệp Vinh Thu ăn sáng xong liền tới nhà xưởng bắt đầu làm việc. Đến mười một giờ trưa, nhân viên nhà bếp đưa cơm tới, họ bắt đầu nghỉ ngơi, nói chuyện chiến sự ở bên ngoài.

Bữa trưa rất phong phú, có cá có thịt, là ngư dân ở gần đó đặc biệt đưa tới. Tân Tứ quân càng ngày càng được lòng dân, đến mức dân chúng tranh nhau đưa đồ tới cho họ, đám Diệp Vinh Thu ở hậu phương, bình thường cũng hay được dân chúng mang đồ tới tặng.

“Này, mọi người nghe chưa, mấy hôm trước Độc Thoại đi tới ruộng nhà Tà gia, đánh lên Vương Tiễn Ba, đoạt của bọn chúng không ít lương thực.”

“Sao? Không phải Độc Thoại ở Vũ Xương sao?”

“Không biết. Hay đã rời Vũ Xương rồi?”

Diệp Vinh Thu vừa ăn cá vừa khẽ cười. Chắc chắn Hắc Cầu sẽ không chạy tới ruộng Tà gia, có lẽ người kia là đồng chí mới của bọn họ. Cũng không biết bây giờ Hắc Cầu thế nào, chuyện mở Hoàng Thạch có tin tức gì mới không.

Ăn trưa xong, mọi người nghỉ ngơi một lúc, chuẩn bị quay về làm việc.

Diệp Vinh Thu đang chuẩn bị vào xưởng, một cậu lính liên lạc chạy tới: “Chính ủy! Chính ủy! Khoan đã!”

Diệp Vinh Thu dừng bước quay đầu lại: “Sao vậy?”

Cậu lính liên lạc chạy tới bên người Diệp Vinh Thu, thở hổn hển. Diệp Vinh Thu nói với người bên cạnh: “Mọi người vào làm việc trước đi, lát tôi quay lại sau.”

Mọi người đi vào xưởng.

Cậu lính liên lạc thuận khí xong, vẻ mặt ngưng trọng ghé tới bên tai Diệp Vinh Thu, nhỏ giọng nói: “Chính ủy, có người tìm anh, là người tham mưu trưởng phái tới.”

Diệp Vinh Thu ngạc nhiên, vội nói: “Dẫn tôi qua đó.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132

CHƯƠNG 132.

Diệp Vinh Thu chạy tới phòng chỉ huy, người tới không ai khác, chính là Từ Thiếu Phương.

Từ Thiếu Phương đang chấp tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng, có vẻ rất nôn nóng. Vừa thấy Diệp Vinh Thu liền sải một bước dài đi tới: “Giời ạ, sao

giờ cậu mới đến.”

Diệp Vinh Thu vô cùng mờ mịt: “Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Từ Thiếu Phuong vội hỏi: “Trong tay cậu có bao nhiêu người? Có bao nhiêu quân bị?”

Diệp Vinh Thu hơi sững sốt, thành thật trả lời: “Chừng năm mươi người, ba mươi khẩu súng trường, ba súng máy hạng nhẹ, mười rương lựu đạn. Sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?”

Từ Thiếu Phuong chau mày: “Chừng năm mươi người? Có bao nhiêu người có thể đánh?”

Lần này đến phiên Diệp Vinh Thu cau mày: “Có vài người bị bệnh, vài người làm hậu cần, chắc khoảng ba mươi người.”

Từ Thiếu Phuong cắn ngón tay trầm tư, trong lòng Diệp Vinh Thu chợt có dự cảm chẳng lành. Từ Thiếu Phuong hỏi vậy, xem ra có người muốn cho anh đi đánh trận. Anh hỏi: “Sao vậy? Giặc tới đây sao? Hay là quân nguy?”

“Không phải!” Từ Thiếu Phuong nói, “Hiện đang có một nhiệm vụ khẩn cấp, muốn lập tức điều quân qua, càng sớm càng tốt! Tôi phải ngồi xe cả đêm để trở về! Bộ đội chủ lực của chúng ta đều đi tới chuyên khu Gia Bồ, giờ điều binh về không kịp, mấy đoàn ở gần đây đều có nhiệm vụ khác không thể tham gia, giờ chỉ còn mỗi đoàn của cậu là có thể điều người được!”

Diệp Vinh Thu khẩn trương hỏi: “Nhiệm vụ gì mà gấp như vậy?”

Từ Thiếu Phuong nói: “Giặc ở mỏ Hoàng Thạch có một trụ sở bí mật, bắt rất nhiều người Trung Quốc, chúng ta phải mau chóng tới chỗ đó, cứu đồng bào chúng ta ra!”

Diệp Vinh Thu nghe thấy ba chữ mỏ Hoàng Thạch, không khỏi sững sốt: “Trụ sở bí mật.. Anh nói là.. căn cứ thí nghiệm vi khuẩn sao?”

Lần này đến lượt Từ Thiếu Phuong kinh ngạc: “Cậu biết?”

Diệp Vinh Thu gật đầu.

Từ Thiếu Phuong lại cắn ngón tay, vội vàng nói: “Cậu đã biết thì càng tốt, đỡ phải giải thích nhiều. Vài hôm trước giặc bắt một chi đội du kích, có khoảng bảy tám người, bọn chúng không lập tức giết người, có một người trốn ra được nói giặc đưa người tới gần mỏ Hoàng Thạch. Hai tháng nay chúng ta vẫn không ngừng điều tra chuyện mỏ Hoàng Thạch, cơ bản đã xác định được ở đó Nhật có lập một căn cứ thí nghiệm vi khuẩn, toan dùng vi khuẩn làm vũ khí sinh học để hại dân chúng Ngạc Nam. Mấy hôm trước có một thôn bị dịch tả hoành hành, tám phần mười là giặc gây chuyện!! Bọn chúng đã bắt đầu đầu độc dân chúng, giờ ta phải lập tức ngăn chặn lại! Hiện bộ đội chủ lực của giặc không ở quanh đây, chúng ta lập tức phái người đi, nhất cô tác khí đánh tan căn cứ hại người này của bọn chúng!”

Diệp Vinh Thu nghe tin Nhật bắt đầu đầu độc dân chúng, vừa sốt ruột lại vừa giận, nhưng nghĩ lại tình hình bên mình bây giờ, anh vô cùng lo lắng: “Trong tay tôi có không ít thuốc nổ, nhưng chỉ có ba mấy người, có thể đánh được không?”

“Không thể đánh cũng phải đánh! Bình thường giặc thủ mỏ Hoàng Thạch rất nghiêm, chúng ta muốn điều tra cũng rất khó tiếp cận. Giờ giặc đang bị chúng ta hãm chân, bộ đội chủ lực đều rời đi rồi, tôi nghĩ bọn chúng cũng đang sốt ruột, cho nên mới bắt đầu cho lây lan dịch tả. Giờ mà đội giặc quay về, chỉ sợ càng khó đánh hơn!” Từ Thiếu Phuong nói xong lấy một tập công văn ra đưa cho Diệp Vinh Thu, “Đây là lệnh của tham mưu trưởng, cậu xem qua một chút.”

Diệp Vinh Thu nhận lấy tập công văn Từ Thiếu Phuong đưa, đúng là tham mưu trưởng tự tay viết, yêu cầu Diệp Vinh Thu lấy đại cục làm trọng, điều binh đi phá căn cứ của giặc.

Hoàng Mộ đi, giờ Diệp Vinh Thu là chỉ huy cao nhất ở nơi này, cho nên binh lính ở lại đều phải nghe theo lệnh anh. Vấn đề nhiệm vụ của họ là ở lại bảo vệ xưởng công binh, một khi có địch tới gần, họ phải lập tức di dời trận địa. Nhưng so với chuyện căn cứ thí nghiệm vi khuẩn, chuyện của xưởng công binh tạm thời không quan trọng bằng. Tính mạng dân chúng là trên hết, nếu chậm trễ vài ngày, không biết có bao nhiêu người phải chết nữa!

Diệp Vinh Thu lập tức quyết định: “Tôi sẽ cho tập trung mọi người lại ngay bây giờ, thủ trưởng, bao gồm cả tôi ở đó, mọi người đều nghe theo lệnh chỉ huy của anh, anh bảo chúng tôi làm gì thì chúng tôi liền làm thế đó.”

Từ Thiếu Phuong lắc đầu liên tục: “Tôi không thể chỉ huy các cậu, tôi còn có nhiệm vụ khác, phải đi ngay bây giờ. Tôi tới đây là tới giao nhiệm vụ này cho cậu. Hơn nữa, tôi cũng không chiến đấu.”

Diệp Vinh Thu nhìn trân trân không nói nên lời: “Anh phải đi? Anh đi rồi thì ai chỉ huy? Tôi chỉ biết chế tạo thuốc nổ và sửa vũ khí, không biết chỉ huy người đánh giặc!!” Hoàng Mộ lưu những người này lại cho Diệp Vinh Thu chỉ huy, họ tính nếu bị địch tấn công thì Diệp Vinh Thu sẽ chỉ huy mọi người rời đi, nhưng giờ Từ Thiếu Phuong lại tới giao nhiệm vụ chủ động xuất kích, hơn nữa họ còn ít người như vậy, không thể tiến công bằng sức mạnh được, chỉ có thể dùng mưu trí, cần người có kinh nghiệm lãnh đạo. Diệp Vinh Thu không hiểu chút binh pháp nào, mấy năm này đánh giặc anh chỉ biết ‘tẩu là thượng sách’, để anh chỉ huy, không khác nào đi chịu chết. Anh lập tức nghĩ tới mấy người bên cạnh mình, nhưng cũng không nghĩ ra ai có khả năng chỉ huy.

Từ Thiếu Phuong nói: “Tôi biết cậu không biết chiến đấu, trên đường tới tôi đã dùng điện báo liên lạc với các đồng chí khác, sẽ có người tới đây thôi. Người này đã lãnh đạo đội du kích đánh rất nhiều lần. Tình huống bây giờ rất khẩn cấp, tôi cũng không tìm được người nào thích hợp hơn. Nói chung

người kia tới, các cậu nghe lời cậu ấy, để cậu ấy lên kế hoạch chiến đấu lần này.”

Diệp Vinh Thu vội hỏi: “Là chuyên gia nào vậy?”

Từ Thiếu Phuong lắc đầu: “Cậu ấy không có quân hàm. Thời kì đặc thù, mong cậu hiểu một chút, đừng đặt nặng quân hàm...”

Diệp Vinh Thu vội nói: “Tôi không có ý này.”

“Nói chung cậu ấy là người tham mưu trưởng rất coi trọng, nếu không rơi vào tình huống này cũng sẽ không nhờ cậu ấy đứng ra.” Từ Thiếu Phuong muốn nói lại thôi, có vẻ rất khó mở lời, tựa như có một số việc không thể giải thích với Diệp Vinh Thu, hoặc là không biết nên giải thích như nào.

Diệp Vinh Thu không thể làm gì hơn là hỏi: “Vậy khi nào thì người đó tới?”

Từ Thiếu Phuong nói: “Nhanh thôi, cậu ấy đã lên đường từ đêm hôm trước, nếu thuận lợi thì hôm nay sẽ tới nơi.”

Diệp Vinh Thu không thể làm gì hơn là gọi lính liên lạc tới, để cậu ta đi trước thông báo mọi người tạm thời buông công việc trong tay, kiểm tra vũ khí, chuẩn bị chiến đấu thật tốt. Sau đó anh ngồi trong phòng, cùng Từ Thiếu Phuong chờ người kia tới.

Từ Thiếu Phuong liên tục nhìn đồng hồ, có vẻ rất sốt ruột.

Diệp Vinh Thu nói: “Thủ trưởng đang vội sao?”

Từ Thiếu Phuong gật đầu: “Tôi còn phải chạy đi chỗ khác bố trí nhiệm vụ.”

Diệp Vinh Thu nói: “Vậy anh đi trước đi, anh nói cho tôi biết người đó như nào để khi người đó tới tôi còn biết đường!”

Từ Thiếu Phuong lại nhìn đồng hồ, anh đứng lên, nét mặt nghiêm túc: “Được rồi, cậu hãy nghe cho kỹ, nhiệm vụ lần này cậu phải buông mọi thành kiến xuống nghe cậu ta chỉ huy, tuy rằng có thể sẽ làm cậu ủy khuất, nhưng giờ đồng tâm hiệp lực là tối quan trọng, trăm triệu lần không được nghi kỵ lẫn nhau. Người này từ Vũ Xương tới, tên cậu ấy là Chung Vô Mai, cậu ấy...”

“Bộp!” Diệp Vinh Thu khẽ buông tay, tập văn kiện trong tay rơi xuống đất.

Trông thấy vẻ mặt kinh ngạc thất thần của anh, Từ Thiếu Phuong vội hỏi: “Sao vậy?”

Diệp Vinh Thu hoàn hồn lại, lắc đầu: “Không sao.”

Từ Thiếu Phuong lại mở miệng: “Cậu ấy là...”

Nói tới đây, bên ngoài vang lên tiếng lính liên lạc gõ cửa: “Thủ trưởng, có người tới!”

Từ Thiếu Phuong vội vã đi ra ngoài mở rộng cửa: “Vào đi vào đi!”

Cửa mở, lính liên lạc nhanh chóng tránh sang một bên, Diệp Vinh Thu nhìn thấy gương mặt quen đến không thể quen hơn, người kia đi tới, nụ cười pha chút bất cần —— chính là Hắc Cầu! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133

CHƯƠNG 133.

Từ Thiếu Phuong trông thấy Hắc Cầu, mừng rỡ ra chào đón: “Cậu là đồng chí Chung Vô Mai phải không?” Trước đây anh chưa từng gặp qua Hắc Cầu, nhưng tham mưu trưởng đã miêu tả qua tướng mạo và đặc điểm Hắc Cầu cho anh nghe nên vừa liếc mắt liền có thể nhận ra: “Đến đúng lúc lắm, đang chờ cậu đây!”

Hắc Cầu cười cười nói: “Chào thủ trưởng. Lúc tới đây gặp quân nguy nên đến hơi trễ một chút.”

“Đến là tốt rồi, đến được là tốt rồi.” Từ Thiếu Phuong đã sớm nghe qua bình thường Hắc Cầu có vẻ bất cần đời, nhưng vào thời điểm quan trọng, hần nghiêm túc hơn bất cứ ai. Anh nói: “Để tôi giới thiệu hai người một chút, đây là chính ủy của ngũ đoàn độc lập, đồng chí Diệp Vinh Thu, đây là người tôi vừa nói với cậu...”

“Không cần giới thiệu!” Hắc Cầu cắt ngang lời của anh ta.

Từ Thiếu Phương sững sốt một chút, không hiểu nhìn Hắc Cầu.

Hắc Cầu nâng mi nhìn Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu thì vừa mừng rỡ vừa bất đắc dĩ lắc đầu. Mắt công Từ Thiếu Phương nhiều lời từ nãy tới giờ, nói tên Hắc Cầu ra ngay từ đầu thì anh ta có thể đi lâu rồi!

Từ Thiếu Phương phản ứng rất nhanh: “Hai người quen nhau?”

Hắc Cầu tiến lên trước, thân thiết ôm vai Diệp Vinh Thu.

“Phù!” Từ Thiếu Phương thở phào nhẹ nhõm, “Hai người quen nhau thì tốt rồi! Tôi sẽ...”

“Thủ trưởng,” Diệp Vinh Thu cắt ngang lời anh ta, “Anh có việc thì đi trước đi.”

Hắc Cầu khoát khoát tay: “Đi đi, đi đi, chuyện ở đây không cần anh lo nữa.”

Từ Thiếu Phương cười gượng: “Hai người.. Được được, đúng là tôi có việc thật, không nhiều lời nữa. Điện báo nói...”

“Không phải anh nói không nhiều lời nữa sao?” Hắc Cầu nói, “Yên tâm đi, chuyện thí nghiệm vi khuẩn tôi biết rõ hơn anh nhiều.”

Từ đầu tới giờ Từ Thiếu Phương không nói được một câu hoàn chỉnh, câu nào câu nấy đều bị hai người này cắt ngang. Anh vừa bức mình vừa buồn cười. Nhưng Hắc Cầu nói không sai, chuyện này Từ Thiếu Phương đã nghe tham mưu trưởng nói qua một ít, lần này phát hiện được âm mưu của Nhật, Hắc Cầu là người có công đầu tiên.

Từ Thiếu Phương hé miệng, còn muốn dặn dò vài câu, nhưng nhìn thái độ của Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu, anh cũng không tự rước bực vào mình, cảm đồ đặc đi ra ngoài: “Tôi đi đây!” Ít nhất thì câu này không bị cắt ngang.

Từ Thiếu Phương ra cửa lên ô tô, Diệp Vinh Thu đi tới trước cửa chào anh ta: “Tạm biệt thủ trưởng.”

Từ Thiếu Phương phát tay với anh, để tài xế lái xe đi.

Diệp Vinh Thu quay về phòng. Giờ ở đây chỉ còn lại mình anh và Hắc Cầu. Cơ hội như vậy tuy khó kiếm, nhưng giờ không phải lúc để họ bày tỏ tình nồng ý đậm với nhau. Hắc Cầu thu đáng cười trên mặt lại, thần tình có vẻ nghiêm túc hiếm thấy: “Trong tay anh hiện có bao nhiêu người? Bao nhiêu vũ khí?”

Diệp Vinh Thu nói số liệu kiểm kê được cho Hắc Cầu.

Hắc Cầu cúi đầu trầm tư.

Diệp Vinh Thu hỏi hần: “Cậu từng tới mỏ Hoàng Thạch chưa? Có quen thuộc địa hình nơi đó không?”

Hắc Cầu nói: “Từng đi qua một lần, lúc đấy giấc vẫn chưa xây căn cứ thí nghiệm, tôi đến đó đánh du kích.” Hần lấy tấm địa đồ trong ngực ra mở trên mặt bàn, là địa đồ mỏ Hoàng Thạch, tấm địa đồ có vẽ đã nát, trên đó ký hiệu chẳng chịt, hiển nhiên chủ nhân của tấm địa đồ thường xuyên lấy nó ra đánh dấu.

Hắc Cầu chỉ vào tấm địa đồ nói: “Dựa theo tin tình báo ta lấy được, căn cứ thí nghiệm ở chỗ này. Bên anh có rất ít người, tôi không biết kinh nghiệm tác chiến của họ thế nào. Chúng ta hãy chia làm nhiều nhóm nhỏ, mỗi nhóm khoảng bốn năm người, chỉ có hai khẩu súng máy hạng nhẹ, vậy chia ra làm hai tổ súng máy. Anh đi chia người luôn, sau đó gọi các tiểu đội trưởng tới. Tôi sẽ lên kế hoạch tác chiến sơ bộ.”

Diệp Vinh Thu không nhiều lời, lập tức đi ra ngoài tìm người.

Chốc lát sau, anh dựa theo yêu cầu của Hắc Cầu, chia những người có thể tham gia chiến đấu thành nhiều nhóm, sau đó gọi các tiểu đội trưởng vào phòng.

Khuru Tiến Bộ cũng nằm trong số những người ở lại. Lần anh ta cùng Diệp Vinh Thu vào thành cũng đã là chuyện của một năm trước, giờ vết thương đã được dưỡng tương đối ổn, anh cũng làm tiểu đội trưởng, cho nên nằm trong số những người Diệp Vinh Thu gọi vào. Anh ta vừa vào phòng, trông thấy Hắc Cầu liền ngẩn ra.

“Hần.. không phải hần ta...”

Diệp Vinh Thu cắt ngang lời anh ta: “Cậu ấy là người chỉ huy kế hoạch tác chiến lần này của chúng ta, là lệnh của tham mưu trưởng.” Diệp Vinh Thu nhấn mạnh ba chữ tham mưu trưởng.

Khuru Tiến Bộ sững sốt một chút, không thể tin nhìn Diệp Vinh Thu.

Hắc Cầu nói: “Đến đông đủ rồi, tới xem địa đồ đi. Chúng ta phải nắm chắc thời gian.”

Các tiểu đội trưởng khác còn chưa hiểu đang xảy ra chuyện gì, đột nhiên nghe được tin phải đánh giặc, còn đang mê mê tỉnh tỉnh thì bị gọi tới đây, sau đó lại mờ mịt đi đến bên người Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu.

Hắc Cầu lờ đi ý nhiều mà giải thích tình hình căn cứ thí nghiệm của giặc một chút. Vừa nghe tới chuyện giặc đang nghiên cứu vũ khí sinh học, mọi người lòng đầy căm phẫn, lập tức tập trung tinh thần.

Trước đây Hắc Cầu làm thủ hạ của Cố Tu Qua, Cố Tu Qua từng có tâm muốn bồi dưỡng năng lực chỉ huy của Hắc Cầu, Hắc Cầu cũng muốn mình tiến bộ nên rất chú tâm nghe chỉ bảo, Cố Tu Qua đã chỉ dạy Hắc Cầu không ít. Trước khi vào thành Vũ Xương làm Yamadera Kou, hắn từng theo đội du kích đánh nửa năm nên càng được tôi luyện thêm, dạng địa hình nào nên đánh thế nào đều có suy tính cụ thể trong đầu. Trong thời gian ngắn đã bố trí sắp xếp xong mô hình trận địa.

Thoạt đầu các tiểu đội trưởng còn không tin nhiệm với người chỉ huy từ trên trời rơi xuống này, nghe nói Diệp Vinh Thu muốn giao quyền sinh quyền sát cho người này, mọi người đều hoang mang. Nhưng nghe Hắc Cầu bố trí sắp xếp xong, mọi người dần bị chinh phục, hơn nữa thái độ cực kỳ tin tưởng của Diệp Vinh Thu đối với Hắc Cầu cũng khiến họ bị ảnh hưởng đôi chút.

Sắp xếp xong, Hắc Cầu hỏi: “Đã hiểu cả chưa? Có vấn đề gì lập tức nói!”

Các tiểu đội trưởng đều gật đầu: “Hiểu!”

Khuru Tiến Bộ nhú mày, nhìn Hắc Cầu, lại nhìn Diệp Vinh Thu, miệng hé ra lại ngậm vào.

Hắc Cầu nói: “Chúng ta vốn ít người, cho nên thời cơ và phối hợp vô cùng quan trọng. Kế hoạch lần này mọi người không thể làm sai một lỗi nào, một khi xảy ra vấn đề sẽ ảnh hưởng tới rất nhiều người khác. Tôi cũng không hiểu tình hình đội ta lắm, nếu mọi người cảm thấy bộ phận của mình có khó khăn gì thì mau nói ra, giờ thay đổi vẫn còn kịp.”

Các tiểu đội trưởng một lần nữa xác nhận, đảm bảo không có vấn đề gì.

Lúc này một tiểu đội trưởng họ Lục lên tiếng: “Thủ trưởng, anh để chính ủy tham gia nhiệm vụ lần này, còn sắp xếp anh ấy ở nơi nguy hiểm như vậy, không được đâu!”

Trong kế hoạch Hắc Cầu sắp xếp, Diệp Vinh Thu phải làm một nhiệm vụ vô cùng quan trọng. Anh phải kích nổ các kíp mìn, để thuốc nổ đúng hạch tâm căn cứ của quân Nhật. Bởi tình hình nơi ấy như nào mọi người còn chưa rõ, cho nên cần bao nhiêu thuốc nổ, khi nào thì châm ngòi đều là dấu hỏi lớn, thậm chí có khả năng Diệp Vinh Thu phải sửa ngòi nổ ngay tại chỗ, nên nhiệm vụ này không có ai thích hợp hơn Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu bình tĩnh nói: “Mỗi người đều có nhiệm vụ của mình, tôi cũng không cần bảo vệ. Việc nên làm của chúng ta bây giờ là làm tốt nhiệm vụ của mình. Ai cũng như nhau.”

Hắc Cầu nhìn Diệp Vinh Thu, trong mắt ánh lên ý cười.

Tiểu đội trưởng họ Lục kia không nói thêm gì nữa.

Sau khi xác nhận tốt mô hình trận địa xong, Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu ra khỏi phòng, bắt đầu phân phát vũ khí, đồng thời để các tiểu đội trưởng quay về thông báo kế hoạch tác chiến cho binh lính của mình.

Nghe tin phải đánh giặc, chuyện tới quá đột ngột, mọi người đều mơ hồ. Diệp Vinh Thu đồng ý phân trận xong, mọi người nghe tin căn cứ thí nghiệm vì khuôn đều vô cùng kích động. Lính trong đoàn chủ yếu đều là người Ngạc Nam, mấy năm nay giặc làm xăng làm bậy ở Ngạc Nam, xâm chiếm nhà vườn họ, sát hại người thân của họ. Trong số họ có rất nhiều người có người thân bị bắt đi lao động, giặc lập căn cứ thí nghiệm là để hại dân chúng rơi vào cảnh lầm than, mọi người sao không phản nộ?

Diệp Vinh Thu đẩy Hắc Cầu lên: “Đây là người tham mưu trưởng phải tới chỉ huy chúng ta đánh trận lần này. Mọi người ở đây, bao gồm cả tôi đều phải nghe lệnh cậu ấy chỉ huy.”

Đoàn lính đồng thanh: “Chào thủ trưởng!”

Hắc Cầu đứng lại: “Kiểm tra vũ khí của mình lần cuối, chúng ta không còn nhiều thời gian, phải lập tức xuất phát! Từ đây tới Hoàng Thạch phải đi mất hai ngày, chậm một ngày thôi cũng không biết có bao nhiêu người phải hy sinh!”

Mọi người chuẩn bị tốt công tác cuối cùng xong liền theo Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu lên đường. Trong đoàn lính, Khuru Tiến Bộ nhìn bóng lưng Hắc Cầu băng về mặt cổ quái, như có điều cần suy nghĩ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134

CHƯƠNG 134.

Làm xong công tác chuẩn bị chiến đấu, không để chậm trễ hơn nữa, Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu lập tức dẫn người xuất phát.

Từ xưởng công binh đi tới mỏ Hoàng Thạch mất gần một ngày rưỡi, tuy nhiệm vụ khẩn cấp, nhưng họ phải đi đường núi, đường núi gập ghềnh khó đi, tới nửa đêm không nhìn thấy ngón tay, Hắc Cầu cho toàn đội nghỉ ngơi, đợi đến hừng đông sẽ xuất phát tiếp.

Lính đóng quân trên núi, Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu nhóm một ít lửa, cùng bàn bạc chiến sự ngày mai, đang nói thì Khuru Tiến Bộ cảm được đi tới: “Chính ủy.”

Diệp Vinh Thu nhìn anh ta: “Sao vậy, còn không nghỉ ngơi đi? Có chuyện gì không?”

Khuru Tiến Bộ nói: “Chính ủy, tôi có lời muốn nói với anh.”

Diệp Vinh Thu liếc mắt nhìn Hắc Cầu, Hắc Cầu khoát khoát tay: “Anh đi đi, tôi ngủ trước.”

Diệp Vinh Thu và Khuru Tiến Bộ đi qua một bên.

“Chính ủy.” Khuru Tiến Bộ hỏi, “Cái người Chung Vô Mai này, tôi từng gặp hắn ta trong thành Vũ Xương.”

Diệp Vinh Thu không lên tiếng. Chuyện này anh đương nhiên biết, khi đó Khuru Tiến Bộ nhìn thấy Hắc Cầu và lão Quách đầu nói chuyện với nhau, anh ta biết Hắc Cầu là Yamadera Kou.

Quả nhiên, Khuru Tiến Bộ nói: “Hôm đó tôi có thể thấy rõ ràng, hắn ta chính là tên Hán gian đình đám ở Vũ Xương, tôi không nhận nhầm người. Sao hắn lại trở thành Chung Vô Mai chỉ huy anh em ta chiến đấu rồi?”

Nhiệm vụ lần này quá khẩn cấp, không thể tìm ai thích hợp hơn Hắc Cầu, cho nên Hắc Cầu mới phải mạo hiểm rời Vũ Xương mà dẫn mọi người đi đánh mỏ Hoàng Thạch. Diệp Vinh Thu hiểu được sự nghi hoặc của Khuru Tiến Bộ, nhưng có một số việc anh không thể giải thích. Chuyện Yamadera Kou và Độc Thoại là cùng một người, tới giờ Diệp Vinh Thu chưa từng nói với ai, dù sao đây cũng là chuyện cơ mật, càng ít người biết càng tốt, vạn nhất chuyện này truyền ra ngoài, không chỉ Hắc Cầu gặp nguy hiểm mà đảng viên ngầm cũng sẽ bị liên lụy.

Diệp Vinh Thu không thể làm gì hơn là nói: “Cậu ấy là người tham mưu trưởng chọn, có thể tin được.”

“Chính ủy.” Khuru Tiến Bộ hỏi anh: “Có phải anh biết Chung Vô Mai?”

Diệp Vinh Thu hỏi: “Có ý gì?”

“Mấy năm trước anh vẫn luôn tìm người, từ lúc chưa vào Vũ Xương tôi đã nghe thấy anh đề cập nhiều lần chuyện này với đoàn trưởng, anh còn muốn vào thành Vũ Xương, giao hết chuyện công xưởng cho Khang Thất, chắc cũng vì người bạn anh muốn tìm phải không. Tôi nghĩ, có lẽ anh đã tìm được bạn mình rồi, hơn nữa còn ở ngay trong thành Vũ Xương. Có phải người đó chính là Chung Vô Mai không?”

Diệp Vinh Thu nhú mày: “Chuyện này không liên quan gì tới cậu. Nếu cậu muốn hỏi chuyện này, tôi không thể trả lời được, cậu về nghỉ ngơi đi, mai còn phải lên đường.”

Diệp Vinh Thu xoay người đoạn rời đi, Khuru Tiến Bộ kéo tay anh lại: “Chính ủy.”

Diệp Vinh Thu không vui nói: “Còn chuyện gì nữa sao?”

Khuru Tiến Bộ hít sâu một hơi. Ánh lửa chiếu lên gương mặt phần nộ của anh ta, anh ta cố giữ bình tĩnh, gằn từng chữ một: “Chính ủy, tôi biết anh rất tài giỏi, cũng biết anh rất vĩ đại, với ngũ đoàn độc lập, thậm chí là toàn bộ Tân Tứ quân này mà nói, anh là người không thể thiếu, đến tham mưu trưởng cũng rất coi trọng anh. Nhưng cho một tên từng theo Nhật vào quân ta.. anh có biết trong tay hắn dính bao nhiêu máu người Trung rồi không?”

Diệp Vinh Thu ngắt ra. Hóa ra Khuru Tiến Bộ cho rằng Hắc Cầu có thể từ Yamadera Kou trở thành quan chỉ huy Chung Vô Mai là nhờ dựa vào quan hệ với Diệp Vinh Thu. Anh không khỏi cảm thấy buồn cười, đáp lại: “Tiểu đội trưởng Khuru, cậu nghĩ sai rồi. Về chuyện của cậu ấy, tôi tạm thời không có cách giải thích với cậu. Nhưng cậu ấy không phải Nhật ngữ, càng không phải Hán gian, từ đầu tới cuối đều là người của chúng ta. Có thể cậu không tin nhân phẩm của tôi, nhưng chẳng lẽ phán đoán của tham mưu trưởng cậu cũng cho là sai lầm?” Anh lại nói, “Nếu cậu còn nghi ngờ, tôi có thể cho cậu xem công văn của tham mưu trưởng.”

Khuru Tiến Bộ sững sờ: “Không phải anh sao? Vậy rốt cuộc đó có phải Yamadera Kou hay không? Rõ ràng hôm đấy tôi đã thấy tận mắt.”

Diệp Vinh Thu thở dài: “Cậu không nên hỏi nhiều như vậy. Chuyện nên biết, sớm muộn gì cậu cũng sẽ biết. Giờ cậu nên buông tất cả mọi thành kiến xuống, chúng ta phải đồng tâm hiệp lực, hoàn thành nhiệm vụ chiến đấu lần này.”

Khuru Tiến Bộ không lên tiếng.

Diệp Vinh Thu vỗ vỗ vai anh ta: “Đi nghỉ sớm một chút đi.”

Khuru Tiến Bộ hé miệng còn muốn nói gì đó, Diệp Vinh Thu lạnh lùng bổ sung một câu: “Lấy đại cục làm trọng, tiểu đội trưởng Khuru, cậu phải phục tùng quân lệnh!”

Khuru Tiến Bộ nhìn anh trân trân một lúc, cuối cùng bất đắc dĩ đáp: “Vâng.”

Diệp Vinh Thu nói: “Về đơn vị, ngủ đi.”

Khuru Tiến Bộ xoay người đi.

Diệp Vinh Thu nhìn theo bóng lưng anh, thờ dài. Sự nghi hoặc của Khuru Tiến Bộ anh có thể hiểu được, Yamadera Kou là thủ lĩnh Hán gian mà dân chúng căm hận nhất, người muốn lấy đầu hắn nhiều không kể xiết, chỉ cần nói đến theo giấc, nhất định sẽ có người lôi tên Yamadera Kou ra mắng chửi. Người theo Nhật có rất nhiều, có người vì vợ con bị ép buộc, những người như vậy rất đáng thương. Nhưng Hán gian như Yamadera Kou, ngay cả tên của mình cũng không cần mà lấy một cái tên Nhật, quả thật khiến người khác giận sôi.

Đừng nói Khuru Tiến Bộ, nếu như chuyện Hắc Cầu là Yamadera Kou bị truyền đi, chỉ sợ rất nhiều người ở đây sẽ không nghe theo hắn, thậm chí còn có khả năng làm phản.

Nhưng bây giờ Diệp Vinh Thu không có thời gian giải thích với Khuru Tiến Bộ, cũng không thể nói chân tướng sự việc cho anh ta. Chỉ hy vọng anh ta có thể tự gỡ nút thắt trong lòng, một dạ tuân theo quân lệnh, hoàn thành nhiệm vụ ở đây.

Diệp Vinh Thu quay về bên người Hắc Cầu, Hắc Cầu hỏi anh: “Nói chuyện phiếm xong rồi? Ngủ đi.”

Diệp Vinh Thu dựa vào gốc cây nhắm mắt lại, Hắc Cầu liền tắt đồng lửa đi. Họ không thể đốt lửa cả đêm, vạn nhất giặc phát hiện, hành tung của họ sẽ bị bại lộ.

Lúc này đã cuối hè, buổi đêm trên núi có chút lạnh, nằm được một lúc Diệp Vinh Thu liền rung mình, để hành trang gọn nhẹ, anh không mang nhiều quần áo đi, không thể làm gì hơn là xoa xoa tay chân mình, tự nói với bản thân ngủ rồi sẽ không lạnh nữa.

Đột nhiên, một cánh tay vươn ra ôm lấy bờ vai anh, kéo anh vào ***g ngực ấm áp. Hắc Cầu ghé vào tai anh nói: “Tôi lạnh, để tôi ôm một lúc.”

Diệp Vinh Thu dịch người qua, Hắc Cầu ôm lấy anh từ phía sau, anh tựa vào lòng Hắc Cầu, được cánh tay hữu lực của hắn ôm chặt, cảm thấy ấm áp hơn nhiều. Bóng đêm tối đen, không ai có thể thấy, chỉ khi này đây Diệp Vinh Thu mới có thể gỡ lớp nguy trang kiên cường của mình xuống, dựa vào ***g ngực ấm áp rộng rãi kia.

Hai người cứ như vậy, mơ mơ màng màng trải qua một đêm, sáng hôm sau, ánh dương vừa ló dạng Hắc Cầu liền gọi mọi người đang ngủ dậy, cùng nhau thu thập hành trang, tiếp tục lên đường.

Đi một ngày đường, cuối cùng họ cũng tới gần mộ Hoàng Thạch.

Dựa theo điều tra của họ, căn cứ thí nghiệm vi khuẩn được xây cách mộ Hoàng Thạch khoảng bảy tám dặm. Xung quanh mộ Hoàng Thạch có lính Nhật canh gác, rất khó để lên vào, mà trong mộ cũng có lính Nhật coi giữ các công nhân bốc vác. Trong mộ có gần nghìn người bị bắt bóc vác và chum một trăm lính Nhật coi giữ. Đến khi ấy đánh vào căn cứ, quân Nhật canh ở mộ tới viện trợ, hành động của họ sẽ càng thêm rắc rối.

Cho nên trong chiến lược của Hắc Cầu có hai trọng điểm quan trọng, một là nắm chắc thời gian tốc chiến tốc thắng, hai là phải ngăn chặn viện binh của Nhật, nghĩ cách làm cho căn cứ thí nghiệm tử cô vô thân, khi đó họ có thể nhất cổ tác khí mà tiến công. (tử cô vô thân: một thân một mình không ai giúp đỡ nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm)

Chẳng mấy mà hơn ba mươi người bọn họ đi tới phòng tuyến thứ nhất của quân Nhật.

Họ mặc quân trang, mặt có quét bùn, trên đầu còn cắm cành cây thảo diệp, chậm rãi đi tìm nơi ẩn nấp. Hắc Cầu nấp sau một tảng đá, lấy ống nhòm ra quan sát động tĩnh của quân Nhật ở gần đó, sau đó ra hiệu cho quân cộng, điều chỉnh đội hình của mình. Giờ họ muốn tiến hành đánh lén, phải lặng yên không gây tiếng động phá thùng phòng tuyến để vào bên trong, nếu làm kinh động giặc, để chúng phòng bị được, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi. Cho nên họ phải cẩn thận và cẩn thận hơn.

Mọi người ngưng thở từ từ di chuyển, tổ súng náy hạng nhẹ phục kích trên gò núi, nếu không rơi vào tình cảnh bất đắc dĩ họ sẽ không nổ súng, nổ súng sẽ gây đánh rần động cỏ. Những người lính đi đầu đều cất súng, nắm chặt dao trong tay, nhìn thẳng mục tiêu phía trước.

Nơi đây Nhật buông lỏng cảnh gác, không có mấy ai tập trung canh gác, còn có tốp năm tốp ba tụm lại một chỗ nói chuyện phiếm, có người thì ngồi ăn, có người thì nằm ngủ trong chiến hào. Chúng đã quen việc nơi này yên bình, chỉ cần chú ý đám công nhân trong kia là được, đó giờ không có người ngoài đánh vào đây. Nhưng chúng không thể ngờ, vì sự lơ là này mà chúng mất mạng.

Hắc Cầu ra dấu tấn công, các chiến sĩ đã chờ lệnh từ trước lập tức xông lên, nhắm về phía mục tiêu của mình. Họ một đầu một, chuyện xảy ra trong thoáng chốc, mấy tên lính Nhật không biết đang xảy ra chuyện gì thì đã bị cắt cổ, ngay cả hét lên để nhắc nhở người của mình cũng không kịp. Giải quyết xong mục tiêu của mình, các chiến sĩ đi tới giúp đồng đội, có một tên giặc phản ứng rất nhanh, lính cộng vừa xông tới tên giặc đã la to, các chiến sĩ khác

lập tức nhào tới ngăn miệng tên kia lại, tên kia cố gắng muốn nổ súng, Hắc Cầu xông lên đâm một dao vào cổ tay tên kia, đoạt lấy khẩu súng. Một chiến sĩ khác cắt đứt cổ họng tên kia, tên kia gãy giữa vài cái, cuối cùng bất động.

Hắc Cầu thở phào nhẹ nhõm, thu dao về, lau vết máu bắn lên mặt, ra hiệu cho mọi người tiếp tục tiến lên.

Bất luận ở đâu và vào khi nào, trông thấy cảnh đâm chém tàn nhẫn như vậy Diệp Vinh Thu cũng đều thấy kinh hãi, nhưng chỉ cần anh dồn hết lực chú ý lên người Hắc Cầu, cảm giác căng thẳng sợ hãi liền dịu đi nhiều.

Chẳng mấy mà họ tiêu diệt xong hai hàng phòng tuyến ở ngoài sân của Nhật, lặng yên không một tiếng động đi tới gần mục tiêu của mình.

Đột nhiên Hắc Cầu dừng bước, lấy tay ra hiệu: “Chia ra!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135

CHƯƠNG 135.

Dựa theo kế hoạch của Hắc Cầu, tới đây họ sẽ chia nhau ra đi hai đường. Một đường đi thẳng tới căn cứ thí nghiệm, đánh cho Nhật trở tay không kịp đường kia đi tới mỏ Hoàng Thạch gây hỗn loạn.

Đám Hắc Cầu đã điều tra chuyên ở mỏ Hoàng Thạch mấy tháng, để thâm nhập vào hang ổ của địch, họ cài vài đảng viên ngấm làm công nhân để vào được mỏ Hoàng Thạch, âm thầm hành động ở bên trong, kêu gọi dân chúng ở trong đó đoàn kết lại, đợi thời cơ thích hợp sẽ lãnh đạo đại đội công nhân đứng lên phản kháng, nội ứng ngoại hợp đánh bại quân coi giữ của Nhật. Thật ra trong mỏ cũng không có nhiều lính Nhật, lực lượng công nhân ở đây áp đảo. Công nhân bị ép phải xa người thân, đi đào quặng sắt cho Nhật chế tạo vũ khí sát hại người thân bằng hữu mình, bọn họ đã sớm hận Nhật đến tận xương tủy.

Nhưng họ vẫn bị ép làm việc, thứ nhất là bởi quân Nhật lắp đặt dây gai thép và súng máy liên thanh, còn chôn mìn ở dưới đất, họ khó có thể chạy trốn thứ hai là trong số họ thiếu người biết lãnh đạo tổ chức, phần là người có tố thái độ phản kháng sẽ bị quân Nhật đánh đập tàn nhẫn, thậm chí sát hại, ‘lính’ mất chỉ huy khó có thể làm nên chuyện.

Cho nên đảng cài người vào mỏ làm công nhân chính là để giải quyết hai nan đề này. Họ để lại ám hiệu ở lối vào, gợi ý những đường không có mìn để viện binh bên ngoài có thể an toàn đi qua, ngoài ra ngày ngày ở mỏ lôi kéo các công nhân, kết thành một nhóm đồng tâm hiệp lực, chờ thời cơ chín muồi sẽ lập tức đập lễ đám giặc đã gây ra những thống khổ này.

Cả đoàn của Hắc Cầu chia ra làm hai nhóm, một nhóm chỉ có hai người và hai rương lựu đạn, do Hắc Cầu cầm đầu đi tới mỏ, cứu công nhân trong mỏ ra nhóm kia do Diệp Vinh Thu chỉ huy, đi thẳng tới căn cứ thí nghiệm của Nhật. Sở dĩ Hắc Cầu không dẫn nhóm người đi tới căn cứ thí nghiệm là bởi hắn quen thuộc với địa hình ở mỏ hơn, hơn nữa ám hiệu các thành viên ngấm để lại chỉ mình hắn mới có thể đọc được. Nhóm Diệp Vinh Thu tới căn cứ trước sẽ im lặng chờ đợi tín hiệu từ ngoài mỏ. Hắc Cầu sẽ cho nổ tung rào chắn ngoài mỏ, khi ấy công nhân bên trong nhân cơ hội phản kích, đợi đến khi giặc Nhật coi giữ ở mỏ và gần đó bị trận chiến trong mỏ hãm chân, không rảnh tới lo cho căn cứ thí nghiệm, khi đó nhóm Diệp Vinh Thu mới bắt đầu tiến công, tiêu diệt gọn ghẽ căn cứ thí nghiệm này!

Hắc Cầu đã giải thích cẩn thận địa hình trong căn cứ thí nghiệm và phương thức tấn công cho Diệp Vinh Thu nghe, trong lòng Diệp Vinh Thu rất căng thẳng, anh không muốn phải xa Hắc Cầu, anh sợ mình không làm được nhiệm vụ Hắc Cầu giao cho, sợ không cứu được các đồng chí bị bắt giữ, nhưng anh biết, Hắc Cầu quyết định chia ra hai nhóm bởi đây là biện pháp tốt nhất, nếu cả ba mươi người cùng chiến đấu một chỗ, dù có phá hủy được căn cứ thí nghiệm thì mọi người cũng không thể an toàn rời đi.

Lúc chia tay, Hắc Cầu nhìn thấu sự căng thẳng trong lòng Diệp Vinh Thu, hấn an ủi: “Anh cứ làm theo kế hoạch, khai chiến ở bên kia xong tôi sẽ lập tức tới đây tìm anh.”

Diệp Vinh Thu nắm chặt khẩu súng trong tay mình, gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Hắc Cầu xoay người rời đi, do dự một chút, lại quay người lại, nắm lấy tay Diệp Vinh Thu, nhìn sâu vào mắt anh, dùng giọng Trùng Khánh nói: Chồng à, bất kể anh có trốn tới đâu đi chăng nữa, em cũng sẽ lật tung trái đất này lên để tìm anh!”

Diệp Vinh Thu muốn cười nhưng mũi chưa xốt, anh hít sâu một hơi, cổ sức gật đầu: “Được!”

Lúc này Hắc Cầu mới dẫn người đi về phía mỏ.

Diệp Vinh Thu dẫn ba mươi người còn lại, dựa theo bản đồ để đi tới gần căn cứ thí nghiệm. Càng tới gần căn cứ, phòng tuyến Nhật càng tăng cường hơn

hắn. Nhóm Diệp Vinh Thu cẩn thận đi về phía trước, lại gặp một phòng tuyến. Dựa theo cách thức ban nãy, họ lặng yên không tiếng động nhảy vào chiến hào, giết những tên lính trước khi chúng kịp nổ súng, không làm kinh động tới nhiều người.

Lại qua một cửa, cả người Diệp Vinh Thu đầm mồ hôi lạnh. Ba mươi người phía trước vẫn chờ anh chỉ huy, anh lau mồ hôi một chút, hít sâu vài hơi, để cho mình tỉnh táo lại, sau đó chỉ huy mọi người tiếp tục đi tiếp. Dọc đường này họ đi coi như thuận lợi, bởi đánh lên bất ngờ vào phe địch nên ngoại trừ có hai chiến sĩ bị thương do bị giặc dùng lưỡi lê đâm ra thì chưa hi sinh ai cả. Dù như vậy nhưng Diệp Vinh Thu cũng biết, giờ không phải lúc để cao hứng, càng vào sâu, tình hình sẽ càng khó khăn hơn.

Đi được vài phút, đột nhiên cậu lính hàng đầu tiên dừng lại, khoả tay múa chân ra hiệu: Phía trước có giặc!

Diệp Vinh Thu vội vã đi lên đầu hàng. Anh nhìn qua địa hình và phòng tuyến của Nhật ở đây, nhủ mảy, lấy tấm địa đồ Hắc Cầu đưa cho anh ra nhìn. Địa đồ Hắc Cầu đưa cho anh được vẽ rất chi tiết, bởi trước đây Hắc Cầu đã từng tới, cấp dưới của hắn cũng từng điều tra qua nên nơi nào Nhật có khả năng canh giữ cũng đều được vẽ lại cẩn thận trên địa đồ. Nhưng hiện giờ những gì anh thấy trước mặt và địa đồ Hắc Cầu đưa cho có chút bất đồng.

Dựa theo địa đồ, ở đây sẽ có một gò núi, nhưng trước mặt họ chỉ có mảnh đất bằng phẳng, mười mấy tên lính Nhật cầm súng đang canh ở đó, tên thì hút thuốc lá, tên thì uống rượu, cũng có tên đang đi tuần.

Tình hình có chút khác so với dự tính, Diệp Vinh Thu liền trở nên luống cuống. Nơi này không có vật che chắn, họ muốn đánh lên quân Nhật ở phía trước, nhưng giờ đi ra sẽ lập tức bị nhìn thấy, trước mặt còn cách một đoạn, đủ để họ nổ súng. Nhưng một khi nổ súng thì bao nhiêu tâm sức của họ đều đổ sông đổ bể.

Diệp Vinh Thu lăm lét nhìn trái phải, hai bên cũng không có lối đi, hơn nữa còn dốc lên trước, giờ họ mà đi qua hai bên, rất dễ bị giặc phát hiện.

Diệp Vinh Thu rơi vào tình cảnh lưỡng nan, trầm tư trong thoáng chốc, khẽ cắn môi, ra lệnh cho mọi người lui về phía sau.

Mọi người cẩn thận lui lại một đoạn dài rồi dừng lại. Diệp Vinh Thu lấy tấm địa đồ ra nhìn, chân mày cau chặt lại. Anh chưa từng trải qua tình huống này, nếu Hắc Cầu ở đây, nhất định hắn sẽ có cách, nhưng giờ người dẫn đội lại là anh, dưới tay anh có hơn ba mươi anh em, căn cứ thí nghiệm phía trước đang nhót đồng bào của họ, thậm chí tương lai nhân dân Trung Quốc có thể sẽ bị thứ vi khuẩn kia đe dọa, tính mệnh bao nhiêu người đang nằm trong tay anh, mặc dù trên mặt anh không lộ ra tâm tình kích động gì, nhưng trong lòng nóng như lửa đốt, bàn tay bởi vì lo sợ mà run lên, gần như không thể cầm được tấm địa đồ.

“Chính ủy.” Khuru Tiến Bộ đi tới bên người Diệp Vinh Thu, “Không phải ta bị tên kia lừa rồi chứ?”

Mấy người lính xung quanh mờ mịt, nghe thấy Khuru Tiến Bộ nói, mọi người trở nên xôn xao. Vốn là họ cũng không biết Hắc Cầu là từ xó xỉnh nào chui ra, ngay cả người trong sư đoàn họ cũng chưa từng nhắc qua bao giờ, tất cả đều bởi vì Diệp Vinh Thu vô cùng tin tưởng người kia, còn nói là người tham mưu trưởng phái tới nên mới chịu nghe lời Hắc Cầu điều khiển. Giờ Hắc Cầu dẫn vài người đi, ném cục diện khó khăn nhất lại cho bọn họ, có mấy người đã chửi thảm trong lòng, giờ nghe Khuru Tiến Bộ nói như vậy, cảm giác bất an lập tức lan rộng ra.

Diệp Vinh Thu trừng mắt nhìn Khuru Tiến Bộ: “Cậu đang nói bậy bạ gì thế?”

“Tôi không nói bậy bạ, chính ủy anh cũng tự nghĩ xem! Sao giờ tình huống trước mặt không giống như trong địa đồ vẽ?” Khuru Tiến Bộ không cam lòng đáp trả, “Giờ hắn không ở đây, nhờ hắn bán anh em chúng ta cho giặc thì làm sao bây giờ?”

Đột nhiên Diệp Vinh Thu không còn tức giận nữa. Tức giận chỉ nói rõ anh đang chột dạ, nhưng anh biết Hắc Cầu tuyệt đối sẽ không lừa gạt anh, cả thế giờ này người anh không có khả năng nghi ngờ nhất chính là Hắc Cầu. Anh cười lạnh nói: “Tiểu đội trưởng Khuru, cậu cũng giỏi thật! Tin tình báo là người khác điều tra cho chúng ta, địa đồ là người khác vẽ cho chúng ta, đường trước mặt cũng là người khác chỉ chúng ta đi. Giờ gặp ít trắc trở, chúng ta không tự nghĩ cách giải quyết lại hoài nghi người ta muốn hại mình. Nếu cậu ấy muốn hại hơn ba mươi anh em chúng ta thì việc gì phải phí công toan tính đưa chúng ta tới tận đây?”

Khuru Tiến Bộ nhất thời không đáp trả lại được, chỉ đành phải trầm mặc.

Diệp Vinh Thu đeo súng lên: “Biện pháp đều do người nghĩ ra, giờ tôi đã nghĩ ra biện pháp. Chúng ta quay trở lại đường cũ, quay về chỗ những tên giặc bị chúng ta giết kia.”

Mặc kệ rốt cuộc Hắc Cầu có lai lịch thế nào, các chiến sĩ trong ngũ đoàn độc lập đều một lòng kính nể Diệp Vinh Thu, anh nói vậy, mọi người lập tức xóc lại tinh thần đi theo anh.

Chốc lát sau, họ quay về chỗ những tên lính Nhật canh gác vừa bị họ giết.

Diệp Vinh Thu vút súng và cành lá nguy trang trên đầu sang một bên, ngồi xổm xuống đất bắt đầu cời quân trang của giặc. Anh nói: “Cùng nhau ra tay, lột hết quần áo của chúng xuống.”

Anh nói vậy, mấy người nhanh trí lập tức đoán được anh muốn làm gì. Thế là mọi người quây lại, cời quần áo của mấy tên giặc tuần tra chung quanh đó ra.

Chốc lát sau, quân trang trên người giặc bị lột sạch.

Diệp Vinh Thu tự mặc vào một bộ, lại kêu mấy người có thân thủ tốt đi lên, để họ thay quân trang của giặc vào. Anh đội mũ, ôm súng của giặc trước

ngực, che đi vết máu trên áo: “Đi thôi!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Áy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136

CHƯƠNG 136.

Diệp Vinh Thu dẫn theo mười mấy người thân thủ tốt thay quân trang của giặc, những người còn lại thì yểm hộ ở phía sau. Họ cứ như vậy quay trở lại bãi đất trống lúc ban nãy.

Diệp Vinh Thu dùng ánh mắt ra hiệu cho mọi người lần cuối, mọi người đều gật đầu, tỏ thái độ đã nhớ rõ kế hoạch tác chiến của anh.

Diệp Vinh Thu hít sâu một hơi, đi ra khỏi hàng yểm thế, đi về phía những tên giặc kia. Không đợi giặc chú ý tới anh, anh hét lớn một tiếng: “Nani wo shiteiruno? Baka” (何をしているの? バカ: Bọn ngu này, chúng mày đang làm cái quái gì thế?)

Mấy tên giặc kia hoảng sợ, luống cuống tay chân, tên uống rượu thì đổ rượu đi, tên hút thuốc thì dập tàn thuốc, mấy tên đang nằm chờ ra thì vội bật dậy, còn có mấy tên hoảng sợ chính đồn lại quân trang mũ áo của mình.

Diệp Vinh Thu dẫn mười mấy người phía sau, sải bước đi về phía đám giặc Nhật đang chờ sẵn kia.

Chiến tranh lâu như vậy, giặc Nhật đều học được vài câu tiếng Trung để sai khiến nô dịch người Trung thì quân nhân Trung Quốc cũng học được vài câu tiếng Nhật thường dùng. Hắc Cầu từng dạy Diệp Vinh Thu vài câu tiếng Nhật đơn giản, để khi nào rơi vào cảnh khốn khó, anh có thể giả dạng làm người Nhật, lừa dối bọn chúng để bảo toàn tính mạng mình. Đây cũng chính là cách Diệp Vinh Thu đã nghĩ ra. Họ mặc quân trang của mấy tên giặc đã bị họ giết chết kia, không ít thì nhiều đều có vết máu, anh để những người mặc quân trang tương đối sạch sẽ đứng ở đầu, những người quân trang dính nhiều máu thì núp phía sau, giả dạng một đội ngũ Nhật đi tuần tra.

Ban nãy anh hô như vậy, tuy rằng để giặc chú ý tới mình, nhưng anh lại mắng bọn chúng mấy câu, mấy tên lính kia tự nhiên chột dạ, tưởng đây là cấp trên đi kiểm tra phiên trực của bọn chúng nên không suy nghĩ nhiều. Bọn anh vẫn dùng cách cũ, giấu dao trong tay áo, đợi khi nào đến gần một chút sẽ dùng dao cắt cổ bọn chúng, không để bọn chúng có cơ hội nổ súng gọi người tới.

Nhưng họ còn chưa kịp đi tới trước mặt, một tên giặc mất sắc đột nhiên chỉ vào vết máu trên quân trang của họ hét to một tiếng.

Một tên giặc khác cũng nhìn thấy, lập tức lên tiếng hỏi.

Diệp Vinh Thu chỉ biết vài câu tiếng Nhật đơn giản, giờ chỉ thấy môi tên kia mấp máy, nhưng không biết tên ấy đang nói cái gì, vì vậy không thể làm gì hơn là giả bộ hung ác không ngừng mắng: “Baka, baka” (バカ! バカ: Đồ ngu! đồ ngu!)

Mấy tên giặc kia cảm thấy có gì đó không đúng, một tên trong số bọn chúng giờ sùng lên, quát to: “Yameru!” (やめろ: Dừng lại)

Diệp Vinh Thu nhìn hòng sùng đen ngòm, căng thẳng đến độ lưng ướt đầm mồ hôi lạnh. Nhưng anh vẫn tiếp tục kiên trì đi về phía trước. Phải nhanh chóng xông lên, không cho bọn chúng có cơ hội nổ súng!

Cậu lính đứng bên cạnh anh có lẽ là sợ hãi, đột nhiên bước lên trước, đánh về phía tên Nhật đang giờ sùng kia. Mấy tên giặc Nhật lấy lại tinh thần, đều giờ hét sùng lên, lớn tiếng quát đám Diệp Vinh Thu dừng lại!

Sự tình đã đi đến bước này, ngoại trừ đánh ra thì không còn cách nào khác. Diệp Vinh Thu hét lớn một tiếng tiến lên trước, mấy người đi theo anh cũng theo sát phía sau, có mấy người vốn núp ở đằng xa quan sát sự tình cũng vội chạy lên hỗ trợ.

Giờ quân Nhật đã cảnh giác, lần này không thể đánh tốt như vừa rồi mà đã thành một cuộc đấu tranh sinh tử.

Mấy chuyện đánh nhau này, Diệp Vinh Thu chưa từng chỉ huy bao giờ, anh không hiểu mấy cái này, cũng chưa từng tham gia. Nhưng để lấy lòng tin cho các đồng đội, lần này anh đi đầu, trận chiến nổ ra, anh cũng chọn cho mình một tên giặc.

Diệp Vinh Thu thư sinh yếu ớt, sẽ đánh giặc như nào đây? Rõ ràng anh xông tới trước tiên, nhưng cuối cùng lại chậm một bước, thành thử tên giặc kia cầm dao lên trước chém về phía anh. Anh vội vàng lấy khẩu súng trường lên che, bịch một tiếng, khẩu súng trường tuột tay rơi xuống đất.

Tên giặc kia liền nhào tới, đẩy Diệp Vinh Thu ngã lăn xuống đất, gươm dao lên định đâm vào đầu anh. Diệp Vinh Thu sợ hãi nắm mạnh cổ tay tên kia, đến lúc sinh tử, bản năng sinh tồn bộc phát, anh vậy mà cũng có thể giữ chặt tay tên kia, không cho lưỡi dao đâm xuống.

Rất nhanh có một cậu lính chạy tới, đâm một dao vào lưng tên giặc đang vật lộn cùng Diệp Vinh Thu, tên kia kêu thảm một tiếng, từ trên người Diệp Vinh Thu ngã xuống đất, sau đó bị một người khác dùng dao cắt đứt yết hầu.

Diệp Vinh Thu được cậu lính chạy tới hỗ trợ kia kéo ra khỏi phạm vi chiến đấu, người anh đầm mồ hôi, vội phát tay: “Mau, mau đi hỗ trợ đi!”

Lực xuyên thấu của vũ khí giặc quá mạnh, nếu trận này mà nổ súng chỉ e mọi người đều ngộ thương, cũng may mà khi tiếp cận đấu tay đôi giặc cũng chọn cầm lưỡi lê để chiến đấu chứ không nổ súng. Tuy không có tiếng súng, nhưng mấy tên giặc kia cũng hô hoán rất to, khiến các chiến sĩ hoảng loạn, sợ chúng sẽ gọi lính tuần tra xung quanh tới.

Trận chiến này các chiến sĩ cộng sản vẫn chiếm thế thượng phong. Thứ nhất là bởi họ chiếm được tiên cơ, thứ hai là do có không ít tên giặc còn chưa hiểu đang xảy ra chuyện gì, cũng có chút kiêng kỵ với người mặc quân trang giống mình. Tuy vậy nhưng trận này cũng giằng co hơn một phút đồng hồ, hơn mười tên giặc đều đã bị giết chết. Nhưng bởi giặc có cảnh giác từ trước nên tình hình quân cộng cũng tương đối thê thảm, một cậu lính bị dao *** vào tim chết ngay tại chỗ, còn một cậu khác bị đâm vào bụng, máu chảy đầy đất, nằm co giật dưới đất, chỉ sợ cũng không sống thêm được bao lâu.

Ngoài ra còn có bốn người bị thương, nhưng chỉ thương ngoài da, không nguy hiểm tới tính mạng, vẫn có thể tiếp tục chiến đấu.

Diệp Vinh Thu đi về phía cậu lính bị đâm vào bụng kia, anh còn chưa kịp tới gần, Khuru Tiến Bộ đã nhanh chóng nhào tới, ôm cậu chiến sĩ vào lòng: “Luru Nhất Vân, Nhất Vân, cố gắng chịu đựng.”

Cậu lính bị trọng thương kia là lính trong đội của Khuru Tiến Bộ, tên là Luru Nhất Vân.

Diệp Vinh Thu nhìn Luru Nhất Vân bị thương dưới thân, máu nhuộm đỏ mặt đất, lại nhìn cậu chiến sĩ thân thể đã cứng ngắc kia, sắc mặt trở nên trắng bệch. Tuy mấy năm này thường xuyên phải nhìn thấy cảnh sinh tử, nhưng những cậu lính sớm chiều ở bên cạnh cứ như vậy mà chết đi trước mặt, cảm giác ấy vô cùng bi ai, vĩnh viễn không thể xem nhẹ.

Diệp Vinh Thu đi tới ngồi xổm xuống bên người cậu lính bị đâm xuyên tim, những người cùng tiểu đội với cậu diện vô biểu tình quý gởi bên cạnh thi thệ. Diệp Vinh Thu run rẩy sờ xem hơi thở và cổ của cậu lính, rồi anh thu tay về nhắm hai mắt lại.

Sau đó anh đứng lên, đi tới bên người Luru Nhất Vân.

Khuru Tiến Bộ ôm Luru Nhất Vân, bàn tay giữ chặt vết thương trên người cậu, run giọng nói: “Không sao đâu, không sao đâu, đội trưởng lập tức đưa cậu về.”

Ánh mắt Luru Nhất Vân đã dần rời rạc, cậu cố gắng chuyển động con ngươi đục ngầu, thấy Diệp Vinh Thu đi tới bên cạnh mình, ánh mắt trong suốt hơn một chút: “Chính ủy... chính ủy...”

Cậu vừa nói, bọt máu đen liền trào ra khỏi miệng.

Diệp Vinh Thu cắn chặt môi. Luru Nhất Vân là một cậu lính trẻ, mấy hôm trước vừa tròn mười tám tuổi. Bình thường cậu hay tới xưởng công binh giúp đỡ, đầu óc không tính là thông minh, nhưng làm việc rất chịu khó. Cậu ấy rất hâm mộ Diệp Vinh Thu, thường đi theo sau Diệp Vinh Thu kêu chính ủy chính ủy. Đang trong thời loạn, cho dù có là trẻ con thì trên người cũng toát lên vẻ u ám, nhưng Luru Nhất Vân thì không, ngày nào cậu cũng vui vẻ, người khác khen cậu cậu liền cười híp mắt. Diệp Vinh Thu cũng rất thích cậu lính này, thường bảo Luru Nhất Vân đừng gọi anh là chính ủy nữa, có thể gọi tên anh, hoặc gọi anh một tiếng ‘đại ca’. Nhưng Luru Nhất Vân luôn cảm thấy Diệp Vinh Thu rất thần thánh, cho nên trước mặt người khác luôn một lòng tôn kính anh mà gọi là chính ủy chỉ khi nào có hai người họ mới có thể ngượng ngùng kêu “Diệp đại ca”.

Lúc tên giặc đâm dao vào người Luru Nhất Vân, Diệp Vinh Thu cũng nhìn thấy, tên giặc ấy dùng sức xoay lưỡi lê, khuấy sâu vào trong bụng Luru Nhất Vân.

Cậu ấy sẽ phải chết. Diệp Vinh Thu không muốn thừa nhận điều đó, nhưng anh cũng biết đây là sự thật. Không thể cứu Luru Nhất Vân được nữa.

Khuru Tiến Bộ vẫn ôm chặt Luru Nhất Vân không buông, Luru Nhất Vân từ từ vươn tay về phía Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu nắm chặt tay cậu ấy. Luru Nhất Vân muốn cười, nhưng vẻ mặt như đang khóc.

“Chính ủy.” Bên cạnh có người khẽ gọi anh.

Diệp Vinh Thu cắn môi, nói: “Cởi quân trang giặc trên người Thạch Thanh ra.” Thạch Thanh là tên của cậu lính đã hy sinh.

Các chiến sĩ cùng tiểu đội với Thạch Thanh không khóc, cắn chặt răng đến nổi trán nổi gân xanh, bắt đầu cởi quân trang trên người Thạch Thanh xuống.

Diệp Vinh Thu nhìn Thạch Thanh, lại nhìn đôi mắt của Luru Nhất Vân, tự trách bản thân mà nhắm mắt lại. Anh nghĩ, chuyện vừa rồi đều là lỗi của anh, những người anh em này là do anh dẫn đi, nếu anh có thể nghĩ ra cách tốt hơn, có lẽ Thạch Thanh và Luru Nhất Vân đã không phải chết.

Diệp Vinh Thu ngoan quyết, mở mắt, nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Khuru Tiến Bộ: “Tiểu đội trưởng Khuru, chúng ta cởi quân trang của giặc trên người Luru Nhất Vân xuống đi.”

Khuru Tiến Bộ ngẩng đầu trừng mắt nhìn Diệp Vinh Thu. Anh hiểu lời này của Diệp Vinh Thu là ý gì, chính là muốn buông tha Luru Nhất Vân.

“Cậu ấy không sao cả!” Khuru Tiến Bộ cười túi đồ và đạn dược trên người mình ra đưa cho cậu lính bên cạnh: “Tôi công cậu ấy!” Anh vừa buông tay, vết

thương của Luru Nhất Vân lại bắt đầu chảy máu, Khuru Tiến Bộ lại vội vã lấy tay ngăn lại.

“Chúng ta không có thời gian!” Diệp Vinh Thu nói, “Tiểu đội trưởng Khâu, nhanh lên, nếu không giặc tới thì tất cả đều nguy!” Anh bắt đầu hận chính mình, nhưng anh buộc phải nói vậy. Giờ anh đã biết làm tướng lĩnh không dễ, làm tướng lĩnh là buộc phải quyết giữ hay bỏ, có được thì phải có mất, mặc kệ anh mềm lòng đến đâu thì anh vẫn buộc phải cương quyết buông tha.

Khuru Tiến Bộ vẫn trừng mắt nhìn Diệp Vinh Thu, không chịu buông tay.

Diệp Vinh Thu nhẹ nhàng buông bàn tay Luru Nhất Vân ra, đứng lên. Giờ anh không dám nhìn vào mắt Luru Nhất Vân, chỉ có thể quay sang nhìn Khuru Tiến Bộ: “Khuru Tiến Bộ, đây là mệnh lệnh! Chúng ta phải tiếp tục hành động, không thể đùa cợt với tính mệnh của các đồng chí khác.”

Khuru Tiến Bộ có phần mất khống chế quát: “Chúng ta nghe tên kia chỉ huy, đi tới cái nơi quý quái này vốn đã là chuyện đùa rồi! Chẳng lẽ đến giờ anh vẫn còn tin tưởng cái tên kia?”

Diệp Vinh Thu khó tin trừng mắt nhìn Khuru Tiến Bộ, nhào tới túm lấy cổ áo anh ta: “Cậu bị ngu hay sao Khuru Tiến Bộ? Cậu nghĩ tất cả chuyện này là lỗi của cậu ấy sao?? Đã tới đây rồi mà cậu vẫn còn dao động quân tâm? Cậu biết giờ chúng ta thất bại sẽ hại chết bao nhiêu người không?”

Khuru Tiến Bộ đang muốn cãi lại, đột nhiên im bặt —— bàn tay Luru Nhất Vân dẫm máu nắm lấy bàn tay anh ta.

“Đội trưởng.” Giọng Luru Nhất Vân nhẹ đến không thể nhẹ hơn, “Anh nghe Diệp đại ca đi. giúp em cởi quần áo giặc... em không muốn... mặc... đồ của giặc... chết..”

Trong khắc ấy mắt Diệp Vinh Thu mờ sương, nhưng anh lập tức xoay người. Giờ anh không thể khóc, bởi anh là người chỉ huy ở đây.

“Đưa họ vào rừng cây, chúng ta lập tức đi.” Diệp Vinh Thu hạ lệnh. Giờ họ không có thời gian mai táng cho các chiến sĩ khác, chỉ có thể tạm giấu đi, nếu có cơ hội sẽ quay về an bài cho thi thể sau.

Khuru Tiến Bộ ôm Luru Nhất Vân rơi nước mắt: “Sao cậu lại ngốc như vậy?”

Luru Nhất Vân dùng hết khí lực cuối cùng để cởi khuy áo quân trang Nhật mình đang mặc.

Cuối cùng Khuru Tiến Bộ cũng buông lỏng Luru Nhất Vân ra, run rẩy cởi quần trang trên người cậu, sau đó ôm cậu đưa vào rừng cây.

Diệp Vinh Thu không đành lòng nhìn nơi đặt thi thể đồng đội mình, cố kìm nén cho giọng không run rẩy: “Đi, chúng ta tiếp tục đi.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137

CHƯƠNG 137.

Không bao lâu sau, họ thuận lợi mai phục căn cứ thí nghiệm.

Diệp Vinh Thu nấp sau một tảng đá, lấy ống nhòm ra quan sát tình hình chung quanh. Từ đây anh có thể thấy được vị trí của căn cứ thí nghiệm, ở đó có một căn nhà màu trắng, có người ra ra vào vào, mấy người kia đều mặc áo blouse trắng và đeo khẩu trang, hiển nhiên là nhân viên thí nghiệm của giặc. Đột nhiên anh thấy có vài tên giặc khênh một băng ca từ trong phòng đi ra, anh cố nhìn rõ xem trên băng ca là cái gì, nhưng trên băng bị một tấm vải trắng che lại, một góc vải bị nhuộm đỏ, máu không ngừng chảy xuống đất —— chỉ sợ là một người dân Trung Quốc bị hại chết bởi thí nghiệm.

Diệp Vinh Thu cảm thấy máu xông lên não, khiến anh có xung động muốn lập tức nhảy vào trong liều mạng với đám giặc kia! Những con quỷ khiến người ta giận sôi.

Nhưng anh vẫn cố nhịn được.

Họ đã đi tới bước này, giờ phải tiếp tục cẩn thận hơn nữa, cố gắng phá triệt để căn cứ tàn ác này, cứu những đồng bào Trung Quốc bị giặc hãm hại ra, tiễn cái đám quái thú độc ác kia xuống địa ngục!

Một tiểu đội trưởng ghé tới, nhỏ giọng hỏi: “Chính ủy, tình hình thế nào?”

Diệp Vinh Thu đưa ống nhòm cho cậu ta.

Tiểu đội trưởng kia nhận lấy ống nhòm, nhìn một hồi, đột nhiên giờ nắm đấm lên, nặng nề nện xuống đùi mình: “Bọn khốn nạn!”

Khuru Tiến Bộ ở cách đó không xa, Diệp Vinh Thu đưa ống nhòm cho anh ta: “Cậu tự nhìn đi!”

Khuru Tiến Bộ nửa tin nửa ngờ nhận lấy ống nhòm, chốc lát sau, mặt của anh ta cũng trở nên rất khó coi. Anh trả lại ống nhòm cho Diệp Vinh Thu, không nói gì. Giờ anh đã tận mắt chứng kiến, giấc thật sự xây dựng căn cứ thí nghiệm ở đây, Hắc Cầu không lừa bọn họ, không biết đã có bao nhiêu đồng bào của họ bị hành hạ dần vật ở nơi này, thậm chí đã chết đi.

Diệp Vinh Thu nhận ống nhòm về, phát phát tay, ý bảo mọi người tiếp tục đi tới.

Chốc lát sau, họ đi về phía một bao đất nhỏ, cách căn cứ thí nghiệm khoảng trăm thước. Các tay súng máy đã chuẩn bị tốt súng của mình, nhắm về phía những tên địch đang ra vào vào kia —— giờ những tên địch kia đang nằm trong tầm ngắm bắn của bọn họ.

Nhưng họ không lập tức động thủ, họ đang chờ tín hiệu của Hắc Cầu.

Họ chia làm hai nhóm, Hắc Cầu ở bên kia khai chiến trước, cố gắng thu hút sự chú ý của các tên địch, giảm thiểu áp lực cho nhóm Diệp Vinh Thu ở nơi này. Ở đó họ có hơn một nghìn công nhân lao động, hơn nữa đều là thanh niên trai tráng, chỉ cần có người chỉ huy, nội ứng ngoài hợp, giấc không thể trấn áp được nơi này. Sau khi khai hỏa xong, Hắc Cầu sẽ lập tức dẫn người quay về bên này.

Bởi bãi đất trống ban này có chút khác biệt so với địa đồ làm chậm trễ chút thời gian, làm dọc đường đi Diệp Vinh Thu không khỏi lo lắng mình để tuột mất cơ hội, đám Hắc Cầu phát tín hiệu rồi mà họ chưa tiếp cận được căn cứ thí nghiệm thì coi như xong. Nhưng giờ họ đã đi tới, nhưng bên kia vẫn rất an tĩnh, anh không khỏi lo lắng Hắc Cầu ở bên kia tiến hành không thuận lợi.

Trong khoảng thời gian này, Hắc Cầu và các đồng chí ở trong mỏ không liên lạc qua với nhau, tổ chức trong mỏ có thuận lợi không? Hắc Cầu dẫn theo hai người của họ đi, liệu chừng ấy người có đủ thủ không? Vạn nhất bị giấc phát hiện thì làm sao? Liệu có người nhận ra thân phận của hắn không?

Diệp Vinh Thu gắt gao nhìn chăm chăm về căn cứ thí nghiệm ở phía trước, tìm lại đặt ở nơi cách đó mấy nghìn mét, không ngừng lau mồ hôi trong lòng bàn tay.

“Àm! Âm!” Đột nhiên, những tiếng nổ mạnh vang lên từ phía khu mỏ.

Cả người Diệp Vinh Thu tràn trề tinh thần, lập tức cầm ống nhòm lên nhìn về phía bên kia.

Xung quanh đều là núi đá, che cản đường nhìn của anh, tầm nhìn ống nhòm không đủ để anh thấy rõ tình cảnh ở bên kia khu mỏ. Nhưng rất nhanh, tiếng súng và tiếng nổ đan lại với nhau, hiển nhiên là hai bên đang giao đấu. Anh lặng lẽ nghĩ, xem ra Hắc Cầu đã thành công. Anh cũng nhất định phải thành công.

Giống như mong đợi của Diệp Vinh Thu, Hắc Cầu dẫn người thuận lợi lên vào trong mỏ. Lúc này công nhân trong mỏ đang làm việc, bốn phía xung quanh đều có rào chắn, cứ cách trăm mét lại có một khẩu súng máy, dùng để uy hiếp các công nhân. Hắc Cầu đợi thời cơ, dẫn người tới gần vị trí chiến đấu, sau đó buộc lựu đạn lại với nhau ném ra bên ngoài.

Lựu đạn vừa nổ, Hắc Cầu cùng các chiến sĩ khác cùng nhau xông lên.

Khói thuốc nổ tán đi, lưới sắt bị nổ tạo ra lỗ hổng, ba khẩu súng máy hạng nặng bị nổ lật đổ xuống, lộ ra một góc chết lớn. Cùng lúc đó, Hắc Cầu giết chết một tay súng máy không kịp đổi hướng họng súng, trực tiếp đoạt lấy khẩu súng máy hạng nặng!

“Pằng pằng pằng pằng!” Quân Nhật còn chưa kịp hoàn hồn, Hắc Cầu đã nổ súng, trong tiếng súng bắn phá, vài tên lính tuần tra xông lên liền ngã xuống.

Các công nhân trong mỏ thấy có người tấn công mỏ, vung tay hô lên: “Các anh em! Xông lên!”

Công nhân trong mỏ nhiệt huyết sôi trào, giờ công cụ trong tay lên, đánh về phía giấc đang cầm súng.

Mấy tên giấc ở đây còn không hiểu đang xảy ra chuyện gì. Rõ ràng chỉ là một buổi chiều rất bình thường, chúng như mọi khi quát roi la mắng những tên nô dịch Trung Quốc khai thác quặng sắt cho hoàng quân, đột nhiên thế cục thay đổi, đám công nhân chỉ biết im lặng nuốt giận vào bụng đột nhiên biến thành các chiến sĩ anh dũng, không nề hà súng và gậy gộc trong tay giấc, đáng về phần nô của họ khiến mọi người nhìn vào phải sợ hãi, không thể nào tưởng tượng đây là đám nô dịch tội nghiệp mấy tháng qua.

Trong tiếng súng hốt hoảng của giấc, có không ít công nhân ngã xuống, nhưng không ai lùi bước mà càng nhiều người hơn nhào tới, cướp vũ khí trong tay giấc, đâm lưỡi dao và bắn đạn pháo vào người những tên giấc.

Trong hỗn loạn, một gã trung tá từ trong căn phòng phía nam đi ra. Gã ta là chỉ huy cao nhất ở đây. Trông thấy cảnh tượng trước mắt, chỉ biết giương mắt dờ dẩn nhìn. Gã vốn tưởng chỉ là mấy tên côn đồ không biết tự lượng sức mình cố gắng phản kháng, không ngờ tất cả các nhân công trong đây hợp lại thành một cú đấm hữu lực, ra sức đánh về phía giấc.

Gã trung tá kia lớn tiếng hò hét, cố gắng chỉ huy thủ hạ của mình trấn áp vụ bạo động, nhưng rất nhanh gã bị một người công nhân phát hiện ra. Hơn mười người công nhân tức giận lao về phía gã ta, đám vệ binh bên cạnh lập tức nổ súng bảo vệ, nhưng không ai rút lui khỏi mưa bom bão đạn, khiến gã ta sợ run, cảm giác như mình sẽ bị bọn họ xé tan thành trăm mảnh.

Tên trung tá kia bỏ chỉ huy, xoay người muốn chạy trốn. Gã ta chạy về phía một chiếc xe hơi, chuẩn bị chạy trốn chết. Còn chưa kịp lên xe đã kêu rên thảm thiết mà ngã xuống dưới đất —— một viên đạn bắn trúng bắp đùi gã!

Trong chớp mắt ấy, đám binh lính thân cận gã ta bị sóng người giận dữ bao phủ, gã sợ hãi kêu to, nhưng không ai tới bảo vệ, những hình ảnh cuối cùng lọt vào tầm mắt gã là gương mặt giận dữ của những người dân.

Hắc Cầu bắn xong một dây đạn, kết cục toàn bộ quảng mỗ coi như đã định. Giặc trú quân không ngăn cản được công nhân phản kháng, người thì yếu ớt chống lại, người thì trực tiếp vút súng xuống chạy tán loạn.

Hắc Cầu nhìn nơi này kết cục đã định, cầm súng máy và mấy dây đạn lên, nói với người ở ngũ đoàn độc lập mình đưa tới: “Chúng ta đi, đi tìm chính ủy của các cậu!”

Hắn nhảy lên ô tô, một gã công nhân chạy tới, đó là người quen của Hắc Cầu lên vào quảng mỗ tiến hành tổ chức hoạt động ngầm. Hắc Cầu phân phó: “Nơi này giao cho cậu, tôi đi qua bên kia!”

Người kia nói: “Được, lát nữa tôi sẽ dẫn người qua!”

Hắc Cầu gạt đầu, ném súng máy ra ghế sau, đạp mạnh chân ga, lái xe về phía căn cứ thí nghiệm vi khuẩn.

Nhóm Diệp Vinh Thu ở bên này cũng đợi được thời cơ chín muồi.

Tiếng súng chiến đấu ở bên kia mờ mờ ảo ảo, giặc ở trong căn cứ thí nghiệm cũng nghe thấy được, vài tên giặc mặc áo blouse từ trong căn cứ chạy ra, nhìn về phía khu mỏ, cả tiếng nói chuyện với nhau. Chúng không biết, ngọn lửa chiến tranh không chỉ cách chúng ngàn mét mà đã lan tới tận chân chúng.

Diệp Vinh Thu dựa theo kế hoạch Hắc Cầu lên từ trước mà sắp xếp vị trí cho các chiến sĩ của mình. Thấy thời cơ đã đủ chín muồi, anh lập tức buộc lựu đạn thành chùm, dùng sức ném về phía mấy tên giặc đang đứng xem náo nhiệt kia.

Cùng lúc đó, súng máy mai phục từ trước lập tức bắn phá!

Căn cứ thí nghiệm này của giặc chủ yếu là để thí nghiệm các loại vi khuẩn lên cơ thể người, tuy rằng bên trong có cất giữ một ít vũ khí nhưng hỏa lực không mạnh. Phòng tuyến hỏa lực đều đã được bố trí ở bên ngoài, chúng không thể ngờ lại có mấy chục tên lính thân không biết quý không hay đột phá phòng tuyến này, mò tới dưới chân bọn chúng!

“Ầm!” Chùm lựu đạn nổ tung, mấy tên giặc lập tức bị nổ ngã.

“Mạnh mẽ xông lên!” Diệp Vinh Thu ra lệnh, các chiến sĩ lập tức ôm súng nhảy ra khỏi công sự, chạy về phía căn cứ thí nghiệm.

Dưới sự chở che của hỏa lực súng máy, Diệp Vinh Thu cũng ôm đồ bò ra khỏi công sự. Anh dừng lại một chỗ, lấy túi ra, lau mồ hôi trên tay, bắt đầu khăn trương bố trí thuốc nổ. Đợi các chiến sĩ cứu đồng bào bên trong ra, anh sẽ lập tức châm lửa, san bằng căn cứ của giặc này.

Vừa khai hỏa, cuộc chiến lập tức bước vào giai đoạn kịch liệt, nhưng không phải ai cũng đều tham gia chiến đấu.

Dựa theo sự bố trí của Hắc Cầu, Khuru Tiến Bộ và nhóm của anh ta mai phục ở bên một góc nghiêng.

“Đội trưởng!” Lý Thất Bát vươn dài cổ nhìn xung quanh, nhưng cậu không nhìn thấy gì cả, “Đội trưởng, giờ chúng ta làm gì đây? Ở đây làm gì nhìn thấy giặc!”

Góc nghiêng nơi họ đứng không bị giặc công kích, nhưng đồng thời cũng không thể thấy rõ tình hình trong căn cứ.

Khuru Tiến Bộ căng thẳng cầm súng, không ngừng vận óc suy nghĩ. Từ đầu tới giờ anh ta không hề tin tưởng Hắc Cầu —— Hắn vốn là tên Hán gia số một mà! Nếu không phải vì công vấn của tham mưu trưởng và Diệp Vinh Thu khẳng khái ra lệnh, anh ta căn bản sẽ không đồng ý rời xưởng công binh đi tới đây. Giờ anh ta phát hiện ở đây thật sự có một căn cứ thí nghiệm của giặc, nhưng vẫn chưa hoàn toàn xua tan nghi hoặc trong lòng.

Bởi trước đó đã có chấp niệm nên giờ không thể dễ dàng buông mọi thành kiến. Mục đích thật sự của tên Hán gian kia là gì? Điều hồ ly sơn tiêu diệt xưởng công binh sao? Giờ họ đang ở đây, có muốn quay về cũng không kịp! Hay hắn ta muốn lừa Diệp Vinh Thu tới đây, bày mưu mai phục để hại bọn họ, thậm chí bắt họ đi làm vật thí nghiệm?!

Khuru Tiến Bộ lăm lét nhìn trái phải, tiếng súng và tiếng nổ mạnh không ngừng vang tới bên tai anh ta, anh ta lo lắng không biết có bao nhiêu người tham gia trận đấu lần này, người nổ súng rốt cuộc là giặc hay người của họ, anh ta vô cùng lo lắng, lo trận chiến này chỉ là âm mưu hồng hạc chết các chiến hữu của họ.

“Mẹ kiếp!” Đột nhiên Khuru Tiến Bộ thu súng về, “Đi, chúng ta vào trong hỗ trợ!”

Lý Thất Bát sững sốt, “Nhưng đội trưởng, Chung Vô Mai và chính ủy bảo chúng ta...”

“Thằng đó đến bản đồ còn đưa sai, sao có thể tin tưởng nó được! Chính ủy có thể gặp nguy hiểm, giờ ta lập tức tới hỗ trợ!”

Khuru Tiến Bộ bất chấp tất cả xông vào, lính trong đội anh ta quay đầu nhìn nhau, không thể không nghe theo lệnh đội trưởng, đành phải thu súng về nhanh chóng đi theo. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138

CHƯƠNG 138.

Khuru Tiến Bộ nhanh chóng dẫn lính trong tiểu đội mình đi vào nơi chủ chiến.

Những người của các nhóm khác đã cầm súng chạy vào bên trong căn cứ, trong đó không ngừng truyền ra tiếng súng nổ và những tiếng la hét. Đám giặc hoàn hồn lại mau chóng cầm súng lên tiến hành phản kích, chỉ là đây vốn không phải trọng điểm quân sự, căn bản không có nhiều vũ khí sát thương, giờ bị quân cộng anh dũng đánh cho thua không còn mảnh giáp, chúng chỉ có thể hy vọng viện quân mau tới. Đáng tiếc, hy vọng duy nhất của chúng cũng không thể thành hiện thực — viện quân ở gần đó không bị tiêu diệt thì cũng đã chạy tới mô chi viện, giờ chúng chỉ có thể chiến đấu đơn độc.

Lúc bố trí thuốc nổ tay Diệp Vinh Thu run vô cùng. Anh rất căng thẳng, đây là lần đầu tiên anh phải xông vào trận địa bố trí thuốc nổ, anh phải kiểm soát tỉ lệ thuốc nổ thật tốt, đảm bảo có thể nổ banh căn cứ thí nghiệm này, nhưng vụ nổ không được quá dữ dội, tránh cho lính của mình bị thương.

Xung quanh anh không có công sự che chắn, chỉ có hai tay súng máy hạng nhẹ ở phía sau yểm hộ cho anh, giặc ở trong căn cứ gần như đã bị tiêu diệt hết, cho nên tạm thời anh an toàn. Nhưng nhất định anh phải làm cho tốt, nếu anh chưa bố trí thuốc nổ xong viện binh đã tới, người đầu tiên chịu trận không ai khác chính là anh.

Khuru Tiến Bộ dẫn mọi người đi vòng lên phía trước, Lý Thất Bát hỏi: “Đội trưởng, giờ chúng ta làm gì bây giờ?”

Khuru Tiến Bộ lăm lét nhìn trái phải, phát phát tay: “Ta chạy ào vào trong căn cứ hỗ trợ mọi người!”

Khuru Tiến Bộ chạy tới bên người Diệp Vinh Thu, Diệp Vinh Thu ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn, cả kinh hỏi: “Tiểu đội trưởng Khuru, sao cậu lại ở đây? Trận địa của cậu ở đâu?”

Khuru Tiến Bộ nói: “Chỗ bọn tôi không có ai! Tôi tới đây hỗ trợ!”

Diệp Vinh Thu mờ mờ mịt mịt. Người là do Hắc Cầu bố trí, tuy rằng Hắc Cầu không phân tích cho anh biết tại sao lại bố trí như vậy, nhưng mấy chuyện đánh giặc anh vốn không biết rõ, lúc đầu Hắc Cầu nói thế nào anh cũng không nhớ. Hơn nữa lúc này còn có chuyện quan trọng hơn cần anh phải làm, anh cần phải nói ngời nổ ổn thỏa, không gây sai lầm nào, cho nên anh cũng không quản Khuru Tiến Bộ, cúi đầu tiếp tục làm việc trong tay mình.

Khuru Tiến Bộ thấy Diệp Vinh Thu không nói gì, liền chỉ huy thủ hạ theo mình chạy vào căn cứ.

Chỉ chốc lát sau, đã có chiến sĩ lục tục diu đồng bào của họ đi ra khỏi căn cứ.

Diệp Vinh Thu không ngừng hít sâu cho mình bình tĩnh, anh đã nói ngời nổ xong, lại kiểm tra lại một lần nữa, giờ chỉ đợi thời cơ chín muồi, sau đó anh sẽ châm ngòi nổ san bằng nơi này.

“Pằng pằng pằng pằng!”

Đột nhiên, tiếng súng máy liên tiếp từ phía sau truyền tới, vài chiến sĩ ngã xuống.

Vừa nghe thấy tiếng súng bắn, Diệp Vinh Thu vô thức nằm úp sấp xuống, hai viên đạn sượt qua người anh, tuy không bắn trúng nhưng cũng khiến anh toát mồ hôi lạnh.

Anh nhìn lại, phía bên phải cách đó không xa không biết tại sao lại có một tên giặc cầm súng máy, đứng ở điểm mù trong tầm bắn của họ, hướng về phía họ điên cuồng nổ súng!

Diệp Vinh Thu không nghĩ nhiều, vội lấy thân thể bảo vệ tốt kíp nổ vừa nói xong. Một khi giặc bắn trúng kíp nổ, làm thuốc nổ nổ sớm, khi đó chính anh và các chiến sĩ ở trong căn cứ cũng sẽ bị nổ tung thành nhiều mảnh nhỏ.

Tên giặc nhận thấy Diệp Vinh Thu không tầm thường, lập tức hướng họng súng về phía anh, những viên đạn không ngừng bắn về phía chân anh, làm anh sợ đến nổi đầu óc trống rỗng — lần này anh chết chắc rồi!!

Đột nhiên tiếng súng máy hạng nặng liên tiếp vang lên, chỉ sợ viện binh của giặc lại tới thêm. Ngay sau đó, một tiếng nổ mạnh vang lên, Diệp Vinh Thu

tưởng rằng kíp nổ của mình nổ, lòng tràn đầy tuyệt vọng. Nhưng cảm giác đau đớn anh đang chờ đợi không tới — tiếng nổ mạnh vang lên từ phía bên phải.

Diệp Vinh Thu nhìn lại, chỉ thấy tên giặc cầm súng máy bị nổ tung người, một chiếc xe đổ cách đó không xa, Hắc Cầu ôm súng máy hạng nặng rảo bước về phía bên đây.

Diệp Vinh Thu trông thấy Hắc Cầu liền mừng rỡ! Tuy rằng trận chiến vẫn còn tiếp diễn, nhưng trong lòng anh không có một chút bất an nào!

“Sao giặc lại vào đây được?!” Hắc Cầu tức giận hét lớn, “Tôi dặn ai đứng canh ở góc nghiêng kia? Người đâu?! Chết hết rồi?!”

Ngay cả Diệp Vinh Thu cũng chưa từng thấy Hắc Cầu giận dữ như vậy bao giờ.

Hắc Cầu ném khẩu súng hạng nặng cho người xuống xe cùng mình, chỉ chỉ về phía cánh phải: “Mau, mấy cậu mau đứng ở góc nghiêng kia canh chừng, đừng cho giặc tới đây!”

Mấy người được ra lệnh, không nhiều lời, lập tức cầm súng chạy về phía bên đấy.

Càng ngày càng có nhiều người đi ra khỏi căn cứ, những người được các chiến sĩ cứu ra, có người vẫn còn ổn, có người bị cụt tay cụt chân, có người thì không có lấy nửa điểm giống người sống. Các chiến sĩ đeo khẩu trang đỡ những người bị bắt làm thí nghiệm sang một bên, sau đó lại quay đầu vào trong cứu những người khác.

Diệp Vinh Thu không đủ can đảm để nhìn tình cảnh bi thảm của những người được cứu ra, anh dồn toàn bộ tinh lực vào nhiệm vụ trong tay mình.

Mấy phút sau, các chiến sĩ cứu những người cuối cùng ra khỏi căn cứ, liều mạng khoa tay múa chân ra hiệu cho Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu chờ mọi người chạy tới nơi an toàn, lập tức chồm người nổ, sau đó nhanh chân chạy về phía công sự che chắn. Hắc Cầu giữ tay anh lại, cố sức kéo anh vào lòng mình, Diệp Vinh Thu nhào vào lòng Hắc Cầu, hai người lăn xuống mặt đất, cùng lúc đó, một tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ đồ đạc, dụng cụ thí nghiệm vì khuôn dáng sợ bị nổ thành tro tàn!

Khỏi nổ tàn đi cũng là lúc tiếng súng ngưng lại. Các chiến sĩ dờ dẩn mấy giây, sau đó bắt đầu lớn tiếng hoan hô! Họ thành công rồi! Họ thắng rồi! Các con tin được cứu ra an toàn, căn cứ thí nghiệm của giặc đã bị phá hủy!

Một tiểu đội trưởng họ Trương nhào tới ôm lấy Diệp Vinh Thu, kích động đến rơi nước mắt: “Chính ủy! Chính ủy! Thật tốt quá, chúng ta thắng rồi, chúng ta thắng rồi!”

Diệp Vinh Thu ôm lấy anh ta.

Trong những tiếng hân hoan, không phải mọi người ở đây ai cũng vui mừng.

Hắc Cầu cao giọng nói: “Tên khốn nào được tôi giao thủ ở góc nghiêng bên phải?!”

Khuru Tiến Bộ người đầy tro đất đi ra.

Hắc Cầu hờ hững nhìn anh ta, đột nhiên lên đạn, một giây sau, hấn chĩa khẩu súng trường về phía Khuru Tiến Bộ.

Tiếng huyền não vui mừng chợt ngưng lại.

“Anh có biết anh đã hại chết bao nhiêu người rồi không?” Hắc Cầu nhắc nhở, chỉ về phía thi thể những chiến sĩ đã hy sinh, trong số đó có vài người bị tên giặc cầm súng máy bắn chết.

Sắc mặt Khuru Tiến Bộ tái xanh, căn môi không nói gì cả.

“Anh có biết ban nãy thiếu chút nữa Diệp Vinh Thu đã bị anh hại chết rồi không?! Cả nhiệm vụ này thiếu chút nữa bị anh phá hỏng!” Hắc Cầu hung tợn nói, hấn gờ cao súng lên, Khuru Tiến Bộ trở nên nhỏ bé hơn hẳn.

Ban nãy lúc xảy ra chuyện không may Khuru Tiến Bộ ở trong căn cứ, nhưng anh ta cũng nghe qua thiếu chút nữa giặc đánh hạ trận hình của họ. Hắc Cầu sắp xếp các đội ở bốn phía xung quanh, không đầu chính diện với dụng ý ngăn chặn quân chi viện Nhật tới theo đường vòng. Nhưng từ đầu tới cuối Khuru Tiến Bộ đều hoài nghi hấn, tự ý rời trận địa của mình khiến thảm kịch phát sinh. Nếu không phải Hắc Cầu dẫn người tới đúng lúc, hậu quả khó tưởng tượng nổi!

Đó giờ Diệp Vinh Thu chưa từng thấy Hắc Cầu nghiêm túc như vậy bao giờ. Trước đây lúc Hắc Cầu chĩa súng vào đầu Hoàng Tam gia nét mặt vẫn mang theo vài phần ngỗ ngược tiêu sái, mà lúc này, Hắc Cầu như trở thành một người khác, anh sợ một khắc sau Hắc Cầu sẽ không chút do dự nào mà nổ súng bắn vào đầu Khuru Tiến Bộ.

“Thủ trưởng.” Lý Thất Bát yếu ớt lên tiếng muốn nói giúp Khuru Tiến Bộ, “Đội trưởng. anh ấy...”

“Cậu câm miệng!” Hắc Cầu quát một tiếng, Lý Thất Bát rụt cổ về, nom nóp lo sợ tránh sang một bên.

Nhất thời không ai dám lên tiếng nói chuyện.

Khuru Tiên Bộ nhắm mắt lại. Hắc Cầu mắng không sai, những chiến hữu kia đã bị anh hại chết, cho dù Hắc Cầu có giết anh thì anh cũng không thể nói gì hơn.

Hắc Cầu đưa mắt nhìn Diệp Vinh Thu.

Diệp Vinh Thu có phần do dự. Khuru Tiên Bộ làm như vậy đương nhiên là đáng trách, nhưng anh không muốn Khuru Tiên Bộ chết. Huống hồ bây giờ giết anh ta, các chiến sĩ đã chết đi cũng không thể sống lại được. Nhưng nếu không nghiêm phạt, không lấy làm bài học cảnh cáo các chiến sĩ khác, vạn nhất sau này có người cũng tự ý bỏ nhiệm vụ như vậy thì làm sao bây giờ?

Một lát sau, Diệp Vinh Thu nói: “Tự ý rời trận địa, đây là tội lớn. Trước tiên áp giải tiểu đội trưởng Khuru về. Sau này quay về căn cứ thẩm vấn rồi đưa ra biện pháp xử lý sau.”

Hắc Cầu lạnh lùng nhìn Khuru Tiên Bộ: “Nếu mày không phải lính của Diệp Vinh Thu thì tao đã giết mày từ lâu rồi.” Nói xong câu đó, hắn bỏ súng xuống.

Mọi người thờ phào nhẹ nhõm, nhanh chóng vây quanh Khuru Tiên Bộ, lấy súng và lựu đạn trên người anh ta xuống.

Các chiến sĩ thu thập đồ xong, đào đất chôn các chiến sĩ đã hy sinh, sau đó đặt các bệnh nhân lên cáng cứu thương, khiêng xuống núi.

Hắc Cầu và Diệp Vinh Thu lái xe đi trước dẫn đường, chốc lát sau, họ liền thấy phía trước có một nhóm người trùng trùng điệp điệp. Trận chiến ở mỏ cũng đã kết thúc, giặc thua triệt để, chỉ có số ít tên giặc chặt vật chạy thoát.

Hắc Cầu thấy đoàn người ở phía xa xa, nói với Diệp Vinh Thu: “Chuyện còn lại giao cho anh, anh đi thu dọn chiến trường, tôi về trước, đợi anh ở xưởng công binh.”

Diệp Vinh Thu gật đầu. Trong số các công nhân có không ít người Vũ Xương, khó tránh khỏi nhận ra Hắc Cầu, Hắc Cầu không tiện lộ diện, cho nên muốn đi trước.

Hắc Cầu xuống xe, Diệp Vinh Thu nói: “Đi đường bảo trọng.”

Hắc Cầu gật đầu, chẳng mấy mà bóng hắn tiêu thất trong rừng cây. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139

CHƯƠNG 139.

Diệp Vinh Thu không dám ở lại khu mỏ lâu, bởi anh không biết khi nào viện binh của Nhật sẽ lại tới, bên anh chỉ còn hơn hai mươi chiến sĩ được huấn luyện và vài trăm nhân dân căn bản không biết dùng súng, nếu gặp bộ đội chính quy, họ không có lấy nửa phần thắng. Huống hồ anh đã rời xưởng công binh lâu rồi, không biết tình hình ở đây thế nào, phải nhanh chóng quay về. Cho nên anh cho mọi người thu dọn qua chiến trường, cầm ít vũ khí giặc để lại, địa đồ cùng ít quặng sắt đi, thì thể những người Trung Quốc anh cho chôn ngay tại đó, sau đó dẫn mọi người rời mỏ, quay trở về xưởng công binh.

Công nhân bị bắt đi khai mỏ chủ yếu là dân chúng ở những thôn trang gần đó, những người này, lâu thì làm việc ở mỏ một năm, ngắn thì một hai tháng, họ bị ép phải xa người thân, nóng lòng muốn về nhà. Diệp Vinh Thu đưa họ tới địa phương an toàn, ai muốn về nhà thì tự về, những người không có nhà không biết đi đâu có thể theo bọn anh, đợi Hoàng Mộ dẫn đội về sẽ thu nạp họ vào đoàn cùng nhau đi đánh giặc.

Ba ngày sau, Diệp Vinh Thu dẫn hơn chục người quay trở về. Những công nhân có ý muốn tòng quân, Diệp Vinh Thu sắp xếp cho họ ở trong thôn xóm gần xưởng công binh, những người khác thì anh đưa về công xưởng.

Lúc Diệp Vinh Thu quay trở về công xưởng, Hắc Cầu đã về trước chờ anh. Diệp Vinh Thu dẫn lính về, dọc đường phải xử lý chuyện của các công nhân bị bắt đi khai mỏ, tốn không ít thời gian, cho nên Hắc Cầu về sớm hơn anh một ngày. Anh cũng không kịp kiểm tra tình huống ở công xưởng, vừa nghe nói Hắc Cầu đang ở đoàn bộ liền lập tức chạy đi tìm Hắc Cầu.

Diệp Vinh Thu đẩy cửa đi vào, Hắc Cầu đang ngồi trong phòng hút thuốc, trông thấy anh bước vào, hắn dập thuốc, mệt mỏi vuốt mắt: “Sắp xếp cho những người kia ổn thỏa chưa?”

Diệp Vinh Thu đóng cửa lại, khóa trái. Hắc Cầu nghe thấy tiếng khóa cửa không khỏi ngẩng đầu lên, giây tiếp theo Diệp Vinh Thu đã nhào vào lòng hắn.

Hắc Cửu ngẩn ra, khẽ cười một tiếng, trở tay ôm lại Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu ôm lấy cổ hắn, như con mèo nhỏ mà ngẩng đầu lên đòi hôn môi.

Anh thật sự rất thích rất thích rất thích Hắc Cửu. Lại một lần nữa Hắc Cửu cứu anh thoát khỏi con nguy khôn. Hắc Cửu là anh hùng của anh.

Hai người điên cuồng hôn môi một lúc lâu, mặt Diệp Vinh Thu đã đỏ bừng, thở hổn hển, nhưng anh vẫn ôm chặt cổ Hắc Cửu không chịu buông, dụi đỉnh đầu vào trán hắn, bộ dạng an tĩnh nhu thuận khiến Hắc Cửu không nhận được lại hôn lên chóp mũi anh.

“Đã sắp xếp cho mọi người ổn thỏa rồi, người muốn trở về thì đưa về, còn những người không có nhà để về tạm xếp cho họ ở thôn bên, chờ đại đội về sẽ thu nạp họ vào Tân Tứ quân.”

Hắc Cửu ừ một tiếng.

Diệp Vinh Thu lại nói: “Cậu định khi nào về?”

Hắc Cửu siết chặt cánh tay ôm Diệp Vinh Thu: “Tôi tính ở lại đây thêm một thời gian.”

Hai người không nói gì, lặng yên hưởng thụ khoảng thời gian bên nhau khó có được.

Tiểu là chuyện vui chóng tàn, mấy phút sau, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa: “Chính ủy, anh ở đây không?”

Diệp Vinh Thu giật bản mình, vội vã rời khỏi người Hắc Cửu. Đột nhiên Hắc Cửu ôm chặt hông anh không cho anh đi, hắn vùi đầu vào cẳng cổ anh hôn, bàn tay ôn nhu chậm rãi vuốt ve cơ thể anh.

Diệp Vinh Thu rất sợ cảnh này bị người ta nhìn thấy, khẩn trương đến hô hấp dồn dập, mặt đỏ bừng cố gắng đẩy Hắc Cửu ra, Hắc Cửu lại cười xấu xa ôm anh không chịu rời tay.

Diệp Vinh Thu vừa buồn cười vừa tức giận. Người này lại nổi tính xấu rồi!

Tiếng gõ cửa lại vang lên: “Chính ủy?” Cùng lúc đó anh nghe thấy tiếng chốt cửa bị xoay, nhất thời hoảng loạn không biết làm sao cho phải.

Nhưng mà cửa không bị mở ra, lúc này Diệp Vinh Thu mới nhớ lúc vào mình đã khóa cửa lại.

“À, tôi ở đây.” Diệp Vinh Thu điều chỉnh lại trạng thái, để âm thanh của mình không quá thất thố: “Tôi với Hắc... Chung Vô Mai đang bàn bạc, có chuyện gì không?”

“Dạ...” Cậu lính ở bên ngoài nói, “Xin lỗi đã quấy rầy, em muốn hỏi một chút, giờ nên làm gì với đội trưởng Khuru?”

Diệp Vinh Thu ngẩn ra.

Dọc đường về anh chưa từng nghĩ tới chuyện của Khuru Tiến Bộ, cũng không phải anh quên, mà là không muốn nghĩ tới. Hiển nhiên Khuru Tiến Bộ đã phạm một sai lầm lớn, làm binh lính, anh ta không tin tưởng cấp trên của mình, tâm dao động, trên chiến trường thì tự ý rời trận địa, thậm chí bởi vì sai lầm của anh ta mà đã có vài binh lính phải thiệt mạng. Trước đây Diệp Vinh Thu chưa từng gặp phải chuyện này, cho nên không biết người làm chỉ huy nên xử trí vụ này sao cho phải. Nhưng anh cũng biết, hành động bất chấp tất cả rời trận địa này xảy ra trong quân đội, có thể xử tội chết.

Trong lúc Diệp Vinh Thu còn đang trầm mặc, Hắc Cửu cất tiếng nói với người ngoài cửa: “Trước tiên giam Khuru Tiến Bộ lại, lát nữa chúng tôi sẽ đi thẩm vấn anh ta.”

Cậu lính kia vâng một tiếng rồi rời đi.

Diệp Vinh Thu rầu rĩ không vui cúi đầu, anh rất phiền lòng.

Sao Hắc Cửu không biết trong lòng Diệp Vinh Thu đang nghĩ gì được cơ chứ? Hắn vỗ vỗ vai Diệp Vinh Thu, để Diệp Vinh Thu dựa đầu vào vai mình.

“Anh không biết nên làm gì bây giờ?”

Diệp Vinh Thu buồn bực gật đầu. Có lẽ trong lòng anh đã biết nên làm gì, chỉ là không muốn làm như vậy mà thôi.

Hắc Cửu thở dài: “Đưa nhóc hay mềm lòng này.”

Trước đây cho dù là Hoàng Tam gia thiếu chút nữa hại Diệp Vinh Thu nhà tan cửa nát, Diệp Vinh Thu cũng chỉ trừng mắt nhìn ông ta chạy, cũng không làm gì cả. Trên chiến trường đối mặt với giặc, Diệp Vinh Thu cũng không bóp cò súng. Giờ người phạm sai lầm là cấp dưới của anh, anh có thể làm gì được đây?

Hắc Cửu nói: “Đi thẩm vấn anh ta trước, hỏi xem vì sao lại làm vậy.”

Diệp Vinh Thu từ trên đùi Hắc Cửu đứng dậy, vẻ mặt có chút do dự. Thường ngày ở với các chiến sĩ khác không nảy sinh vấn đề gì, tuy làm chính ủy nhiều năm như vậy nhưng anh chưa từng lấy thân phận cấp trên ra thẩm vấn ai.

Hắc Cửu nói: “Tôi đưa anh đi.”

Lúc này Diệp Vinh Thu mới thả lỏng ra đôi chút, anh mở cửa, dẫn theo Hắc Cửu ra ngoài.

Khuru Tiến Bộ đang bị tạm giam trong căn phòng đựng nhiều đồ vật hỗn tạp, Diệp Vinh Thu và Hắc Cửu đi vào, Khuru Tiến Bộ ngẩng đầu, nhìn hai người bọn họ, chân mày nhíu chặt lại. Tới bây giờ anh ta vẫn cố thành kiến với Hắc Cửu.

Diệp Vinh Thu và Hắc Cửu ngồi xuống đối diện Khuru Tiến Bộ, Diệp Vinh Thu vào thẳng vấn đề: “Tiểu đội trưởng Khuru, sao cậu lại tự ý rời trận địa?”

Khuru Tiến Bộ mặt không đổi sắc nhìn Hắc Cửu: “Tôi biết tôi làm như vậy là trái với quân kỷ, chính ủy muốn phạt tôi thế nào tôi đều không có ý kiến, nhưng sao lại cho hấn ta tới?”

Diệp Vinh Thu gạt mình, nhất thời con giận xông lên đỉnh đầu. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Hắc Cửu Khuru Tiến Bộ đã tràn đầy địch ý, tuy rằng sự thật hết lần này tới lần khác chứng minh anh ta sai, Hắc Cửu dẫn họ đi phá hủy căn cứ thí nghiệm, cứu hơn một nghìn dân chúng ra, nhưng cũng không thể xóa tan thành kiến trong lòng anh ta. Anh ta dựa vào cái gì chứ?! Anh ta có biết rốt cuộc Hắc Cửu đã làm bao nhiêu chuyện rồi không!!

Lửa giận của Diệp Vinh Thu còn chưa phát tiết ra ngoài, đột nhiên Hắc Cửu đứng lên: “Tôi đến xem thôi, chuyện ngũ đoàn độc lập tôi không thể xen vào, hai người cứ tiếp tục, tôi đi ra ngoài trước.”

Diệp Vinh Thu kéo tay hấn lại: “Nhưng...”

“Không sao đâu.” Hắc Cửu dễ dàng mà vỗ vỗ bàn tay anh, “Tôi đi xem xương của anh một chút.”

Hắc Cửu nói xong liền đi thẳng ra ngoài, đồng thời đóng cửa lại.

Hắc Cửu đi rồi, Diệp Vinh Thu cau mày bất thiện nhìn Khuru Tiến Bộ.

“Giờ có thể nói chưa?” Diệp Vinh Thu hỏi.

Khuru Tiến Bộ dời đường nhìn sang chỗ khác: “Hấn ta là Hán gian, tôi không tin hấn, cho nên dẫn người đi. Chuyện này là do tôi không làm tốt nhiệm vụ, tôi nhận. Các anh em hi sinh, là tôi có lỗi với họ, anh có bắn chết tôi tôi cũng chịu.”

Trong lòng Diệp Vinh Thu như có một chai thuốc nổ thể lỏng, chai thuốc nổ này hết nghiêng sang bên nọ lại ngã sang bên kia nhưng không nổ, nhưng hai chữ “Hán gian” của Khuru Tiến Bộ đã làm rung động chai thuốc nổ này, khiến anh bùng phát trong nháy mắt.

“Tôi nói cho cậu biết.” Diệp Vinh Thu sai bước dài xông lên, túm lấy cổ áo Khuru Tiến Bộ, dùng lực đẩy anh ta vào tường, “Cậu ấy không phải Hán gian!”

Khuru Tiến Bộ bị Diệp Vinh Thu bạo phát dọa tới hoảng sợ. Đó là lần đầu tiên anh ta thấy bộ dạng hung tợn như vậy của Diệp Vinh Thu. Xưa nay, dù Diệp Vinh Thu có tức giận đi chăng nữa nhưng cũng chưa bao giờ động thủ. Còn Diệp Vinh Thu lúc này đây giống như có thể vung tay lên đánh anh ta bất cứ lúc nào.

“Tôi công nhận!” Khuru Tiến Bộ bị đè vào vách tường, cái ghế bị đụng phải đổ sang một bên, cổ áo anh bị túm chặt, hô hấp có chút khó khăn, “Lần này hấn ta đúng, hấn ta lập công lớn. Nhưng vậy chưa đủ để chuộc cho những tội ác mà hấn ta đã làm! Hấn ta là Yamadera Kou! Anh biết hấn ta đã giết bao nhiêu người Trung Quốc rồi không? Lẽ nào hấn ta đầu quân cho chúng ta thì có thể bỏ qua cho tất cả những tội ác trước kia?!”

“Tôi nói rồi, cậu nghe không hiểu tiếng người sao?!” Diệp Vinh Thu nghiêng răng nghiêng lợi, gằn từng chữ, “Từ đầu tới cuối cậu ấy đều là người của chúng ta, cậu hiểu chưa?!”

Khuru Tiến Bộ không khỏi sững sờ.

“Năm ấy cậu ấy bị lão Lâm đẩy ra ngoài làm Yamadera Kou, cậu ấy trà trộn vào nội bộ địch chính là để làm những chuyện như ngày hôm nay! Chuyện hôm qua, chuyện hôm trước, còn có rất nhiều chuyện căn bản cậu không biết, nhưng ngày mai, ngày kia, sau này cậu sẽ biết!!!”

Khuru Tiến Bộ không thể tin nhìn Diệp Vinh Thu: “Hấn ta... là người của chúng ta?”

“Không sai.” Diệp Vinh Thu giận dữ nói.

Khuru Tiến Bộ trầm mặc.

Theo lý mà nói, Diệp Vinh Thu không nên nói với anh ta nhiều chuyện như vậy, dù cho hôm nay Hắc Cửu có giúp họ đánh một trận, nhưng vẫn chưa tới lúc công khai thân phận thật của hấn, kháng chiến còn chưa kết thúc, Hắc Cửu còn phải quay trở về Vũ Xương, nhưng hôm nay anh thật sự không nhận được. Anh không tài nào chịu nổi việc đồng đội mình chỉ trích và không tin tưởng Hắc Cửu như vậy, Hắc Cửu đã làm nhiều như vậy rồi mà vẫn bị mọi người hiểu lầm là kẻ thù. Anh hận không thể cầm loa hô to cho toàn thiên hạ biết, Hắc Cửu hoàn toàn xứng đáng làm anh hùng chân chính!

Diệp Vinh Thu buông Khuru Tiến Bộ ra, Khuru Tiến Bộ từ trên tường trượt xuống.

Diệp Vinh Thu cảm thấy mệt mỏi. Giờ anh đã nói hết ra, những điều Khuru Tiến Bộ nên biết đều đã biết, hấn anh ta đã hiểu việc làm và lời nói của anh ta

mực cười tới cỡ nào. Nhưng giờ thì có ích gì, tất cả đều đã muộn, người chết không thể sống lại được nữa. Quên đi, giờ Khuru Tiến Bộ đã biết, để anh ta tự hối hận cho tỉnh lại. Diệp Vinh Thu nghĩ một cách ngây thơ như vậy.

Nhưng Khuru Tiến Bộ lại nói một câu khiến anh có cảm giác như bị dội một chậu nước đá.

“Nhưng hán ta vẫn là Yamadera Kou! Những người bị giết bị hại Trung Quốc này.. chẳng lẽ đều là giả sao?!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140

CHƯƠNG 140.

Diệp Vinh Thu không thể tin nhìn Khuru Tiến Bộ. Anh ta đã biết rõ mục đích Hắc Cầu làm vậy là thân bất do kỷ mà vẫn còn có thể nói được những lời này? (thân bất do kỷ: phải làm những việc không theo ý mình muốn.)

“Cái tên Yamadera Kou nghe thật đỉnh tai nhức óc, đừng nói là Vũ Xương, cả Ngạc Nam này có mấy ai là không biết tên ấy? Hán dựa vào đâu để đi được tới ngày hôm nay? Chẳng lẽ là do giấc có lòng hảo tâm tán thưởng hán ta? Mấy năm qua hán đã chia rẽ bao nhiêu gia đình người Trung Quốc, hại biết bao nhiêu người, mỗi một tội ác của hán đều có người nhớ kỹ.”

“Im miệng!” Hai mắt Diệp Vinh Thu đỏ bừng, giận dữ hét lên.

“Lẽ nào tất cả những người hán ta hại, lần nào cũng đều là thân bất do kỷ? Hán ta không có cơ hội gio cao đánh khế cho?” Khuru Tiến Bộ không những không im lặng, ngược lại càng kích động hơn, “Hán sống chung cùng một chỗ với giấc, anh biết trong lòng hán đang suy tính gì sao? Tôi thừa nhận, hán ta không đơn giản! Một người làm nhiều chuyện như vậy sao có thể đơn giản được cơ chứ?!”

Diệp Vinh Thu trừng mắt nhìn Khuru Tiến Bộ, ***g ngực anh vì kích động mà phập phồng lên xuống, kích động đến nỗi không thể nói nên lời, chỉ muốn xông tới đánh cho Khuru Tiến Bộ một trận, đánh đến khi anh ta câm miệng thì thôi!

Khuru Tiến Bộ như phát điên lên mà hét lớn: “Một người Trung Quốc, thân bất do kỷ làm Hán gian, cần gì phải cố gắng như vậy?!”

Cả người Diệp Vinh Thu run lên, chỉ tay vào người Khuru Tiến Bộ: “Cậu, cậu, cậu không biết cái quái gì hết! Cậu dựa vào đâu mà ăn nói như vậy chứ? Nếu là cậu, cậu sẽ làm thế nào? Cậu cho rằng người ta nguyện ý làm như vậy sao?”

Khuru Tiến Bộ quay đầu đi, cứng cổ nói: “Tôi không biết! Tôi không thể làm được như vậy!”

Diệp Vinh Thu gần như mất hết khí lực. Trận cãi vã này không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa, Khuru Tiến Bộ chẳng khác nào gỗ mục không thể đẽo, anh ta có biết mình đã sai không, anh ta có hối hận hay không, Diệp Vinh Thu không muốn quan tâm nữa! Giờ tìm anh quặn thắt. Khuru Tiến Bộ nghĩ như vậy, còn những người khác thì sao? Liệu có bao nhiêu người cũng nghĩ như vậy nữa?

Diệp Vinh Thu hít sâu mấy hơi, vẫn không khác chế được người mình run rẩy. Anh gật đầu mạnh một cái: “Tiểu đội trưởng Khuru, thăm vấn kết thúc!” Sau đó kéo mạnh cửa đi ra ngoài rồi dùng sức đóng sập cửa lại.

Lý Thất Bát đứng bên ngoài phòng, vẻ mặt lúng túng.

Diệp Vinh Thu nhú mày, giọng nói vẫn còn run rẩy: “Cậu? Sao cậu lại ở đây?”

Mặt Lý Thất Bát đỏ lên, ngập ngừng không nói nên lời.

Giờ Diệp Vinh Thu không có tâm tình nói chuyện với cậu ta, toan muốn đi, đột nhiên bước chân anh dừng lại giữa khoảng không —— Anh thấy trước cửa có hai tàn thuốc đã hút hết. Anh ngẩn ra, vội vàng hỏi: “Chung Vô Mai đâu rồi?”

Lý Thất Bát nhỏ giọng nói: “Mới đi không được bao lâu.”

Diệp Vinh Thu vội vã truy hỏi: “Cậu ấy đi hướng nào?”

Lý Thất Bát chỉ về một phía.

Diệp Vinh Thu đang muốn đuổi theo, Lý Thất Bát kéo cánh tay anh lại: “Chính ủy, anh chờ một chút, em có lời muốn nói với anh!!”

“Lát nữa nói sau!” Diệp Vinh Thu nóng ruột nói.

“Em chỉ nói mấy câu, sẽ xong ngay thôi!” Lý Thất Bát giữ tay anh không chịu buông.

Diệp Vinh Thu không thể làm gì hơn là quay đầu nhìn cậu: “Cậu muốn nói gì?”

Lý Thất Bát cúi đầu, như một đứa trẻ vừa phạm sai lầm “Em.. vừa rồi hai anh to tiếng, em nghe được vài câu... Hán gian cái gì đấy... Em không biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì. Em chỉ muốn nói... Tiểu đội trưởng Khuru là người tốt, cha mẹ anh ấy đều bị Hán gian giết, trước kia nhà anh ấy làm bảo an thôn, giặt tời, tên thù hạ khốn khiếp từng làm việc cho nhà anh ấy đầu quân cho giặt, làm Hán gian, cướp hết tiền nhà họ, còn cưỡng gian em gái anh ấy, giết cha mẹ anh ấy.. Anh ấy vô cùng hận Hán gian...”

Diệp Vinh Thu mặt không đổi sắc gật đầu: “Ồ, tôi biết rồi.” Nếu anh nghe được câu chuyện này sớm hơn mấy phút, có lẽ anh có thể hiểu được Khuru Tiến Bộ, đồng thời thấy cảm thông cho anh ta. Khuru Tiến Bộ không thể tha thứ cho tất cả những sai lầm mà con người ta đã gây ra, bởi nếu tha thứ thì người thân của anh ta tất cả đều đã chết vô ích. Nhưng bây giờ, Diệp Vinh Thu không đồng cảm một chút nào.

Xem đi, ai cũng có nỗi khổ của riêng mình, anh không thể hiểu và cảm thông cho người khác thì người khác cũng sẽ không hiểu và cảm thông cho anh.

Diệp Vinh Thu tiếp tục đi, Lý Thất Bát chạy theo anh, lo lắng hỏi: “Chính ủy, anh định xử lý tiểu đội trưởng Khuru thế nào, em nghe tiểu đội trưởng Lâm nói, anh có thể bắn chết anh ấy.”

“Tôi không xử lý cậu ta.” Diệp Vinh Thu lạnh lùng nói, “Tôi mặc kệ cậu ta, cứ giam giữ đi. Đợi đoàn trưởng về rồi cho đoàn trưởng xử lý, tôi không quản bất cứ cái gì nữa.”

Lý Thất Bát ngăn người nhìn anh.

Diệp Vinh Thu không để ý tới cậu ta nữa, chạy nhanh về phía Hắc Cầu rồi đi.

Hắc Cầu cũng không đi xa, Diệp Vinh Thu nhanh chóng tìm thấy hắn. Hắn quay về đoàn bộ, không bật đèn, ngồi một mình trong căn phòng tối. Diệp Vinh Thu đứng ngoài phòng, nhìn thân ảnh bị bóng tối nuốt trọn, tim nhói lên, sau đó anh dè dặt đi vào, khóa cửa lại.

Hắc Cầu dụi tàn thuốc, như đứa trẻ đòi mẹ ôm mà giờ hai tay hướng về phía Diệp Vinh Thu. Diệp Vinh Thu đau đến không thở nổi, tiến lên trước ôm Hắc Cầu, Hắc Cầu nằm úp sấp, gối đầu lên chân anh.

“Nếu tôi nói lần nào cũng là tôi thân bất do kỷ, anh có tin không?” Hắc Cầu nhẹ giọng hỏi.

Đây cũng là lần đầu tiên Diệp Vinh Thu trông thấy bộ dạng yếu ớt như này của Hắc Cầu.

“Tôi tin.” Anh nhẹ nhàng vuốt tóc Hắc Cầu. Anh biết, những chuyện mấy năm này Hắc Cầu phải trải qua so với những gì anh có thể tưởng tượng còn khủng khiếp hơn nhiều. Cho nên hôm đó ở trên núi, Hắc Cầu nói bao lời khó nghe, chỉ mong Diệp Vinh Thu lắng hắn. Chỉ có lắng hắn mới có thể khiến lòng hắn dễ chịu hơn một chút.

“Tôi không biết liệu người khác có thể làm tốt hơn không. Anh ta nói không sai, tôi thật sự đã hại rất nhiều người. Có khi giặc muốn giết người, tôi liền đi chém tay của người kia, giặc thả người ấy. Có vài người giặc nhất định phải giết, không trốn được, tôi nhìn chòng chọc những người bị giết, tôi giết họ, giặc sẽ tin tưởng tôi.” Nói đến đây, giọng Hắc Cầu bắt đầu nghẹn ngào.

Diệp Vinh Thu cúi người xuống, dùng sức ôm lấy Hắc Cầu.

“Có một lần tôi phát hiện một đảng viên ngầm muốn làm Hán gian, tên ấy biết rất nhiều chuyện bí mật trong đảng, nếu để tên ấy báo cho giặc, sẽ hại chết rất nhiều người... Tôi nghĩ rất lâu, nên tố giác tên ấy, nên để người khác xử lý, hay là... Cuối cùng.. tôi tự tay giết tên ấy, chuyện tên ấy làm phản, tôi chưa từng nói cho bất cứ ai. Tôi không biết mình làm như vậy là đúng hay sai, tôi... tôi không biết nữa.”

Diệp Vinh Thu biết, tất cả những gì Hắc Cầu làm đều là đúng. Ít nhất thì anh tin như vậy. Chỉ tiếc rằng, con người không phải máy móc, không thể lạnh lùng tính toán lợi ích được mất, sau đó đưa ra phán đoán đúng sai. Con người đều chỉ nguyện ý nhìn thấy những thứ mình muốn, phóng đại nó lên, rồi lại vô tình quên những cái khác đi. Ngay cả chính Hắc Cầu cũng như vậy. Hắn nhớ mãi những việc thân bất do kỷ mình phải làm, lại không nhìn tới những gì hắn đã phải trả giá. Hắn càng cố, càng cố làm nhiều chuyện hơn, để đôi lấy cảm giác an lòng trong thoáng chốc.

Bởi vậy nên Diệp Vinh Thu không nói gì, chỉ lặng lẽ nghe. Những lời này Hắc Cầu đã giấu trong lòng quá lâu, hắn không thể giải thích những hiểu lầm này cho những người thù ghét hắn, chỉ có thể kể cho Diệp Vinh Thu – người luôn tin tưởng hắn vô điều kiện nghe. Mặc dù hắn có nói nhiều hơn đi chăng nữa cũng không thay đổi được gì, nhưng ít nhất sau khi nói ra, hắn có thể dễ chịu hơn một chút.

Thật lâu sau, Hắc Cầu yên tĩnh lại.

Diệp Vinh Thu không nhìn được hôn xuống tóc mai và chân mày hắn, đột nhiên Hắc Cầu hỏi: “Anh định làm gì với Khuru Tiến Bộ?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Tôi mặc kệ cậu ta, ai thích quản thì quản.”

Hắc Cầu khẽ cười một tiếng: “Anh ấy.. Giờ anh làm chính ủy, sau này còn có thể làm lên cao hơn, chuyện cần anh quản càng ngày càng nhiều, có thể anh còn phải dẫn lính đi đánh giặc, anh định cứ như vậy sao?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không đâu. Tôi không muốn quản chuyện người khác, tôi cũng không quản được.” Giờ anh mới biết Hoàng Mộ chỉ cho anh đảm một cái danh, ngoại trừ chuyện của xưởng công binh ra thì anh ấy không để anh phải xử lý bất cứ chuyện gì khác. Những ngày tiếp sau đây, vô luận là dẫn lính đánh giặc hay quản kỷ luật quân đội cũng đều khiến anh cảm thấy mệt mỏi và phiền toái. Căn bản anh không hợp với mấy chuyện này.

Diệp Vinh Thu hỏi: “Còn cậu thì sao? Cậu định khi nào trở về?”

Hắc Cửu cười khò: “Nếu tôi có thể sống đến khi chiến tranh kết thúc...”

Diệp Vinh Thu siết chặt vòng tay, dùng sức ôm chặt hán, nổi giận nói: “Không được nói mấy lời như vậy!”

Hắc Cửu xoa xoa đầu anh: “Được, được. Đánh giặc xong tôi sẽ quay về.”

Diệp Vinh Thu nói: “Cậu là một anh hùng.”

“Tôi không muốn làm anh hùng.” Hắc Cửu nói, “Đánh giặc xong tôi cũng sẽ đi, tôi không muốn tiếp tục ở lại trong quân đội nữa. Trên người tôi nhiều vết nhơ như vậy, chắc họ cũng biết không thể giữ tôi lại.”

Diệp Vinh Thu cố sức gật đầu: “Tôi cũng không ở lại, chúng ta cùng đi, quay về Trùng Khánh, đi tìm anh trai tôi, tảo mộ cho cha tôi và mẹ Nga, sau đó tìm một chỗ ở, hai chúng ta cùng ở chung một chỗ, cậu thích ở trong thành phố hay ra nông thôn đều được, tôi nghe theo cậu.”

“Ở trong thành đi.” Hắc Cửu nói, “Tiện chăm sóc anh trai anh.”

“Được, được, vậy chúng ta tìm một căn nhà ở gần nhà tôi, buôn bán nhỏ lẻ, tôi có thể mở nhà xưởng, làm máy móc, làm cái gì cũng được, kiếm ít tiền, bình bình ổn ổn qua một đời.”

“Được, vậy tôi sẽ làm giúp cho anh.”

Diệp Vinh Thu cười vui vẻ: “Vậy nói xong rồi nha. Chờ kiếm được ít tiền rồi, ta ném nhà xưởng cho người khác trông coi, hai ta mua một mảnh đất ở nông thôn, xây một căn nhà, nhận nuôi vài đứa nhóc, tôi dạy mấy đứa học bài, cậu kể chuyện cổ tích cho mấy đứa nghe.”

Hắc Cửu cũng cười.

Hai người lặng yên mơ về cuộc sống sau khi chiến tranh kết thúc, đơn giản như vậy, đẹp đẽ như vậy.

“Cộc, cộc, cộc.” Tiếng gõ cửa vang lên phá tan giấc mộng đẹp của họ.

Hắc Cửu ngồi dậy, Diệp Vinh Thu đi ra mở cửa, thấy cậu lính liên lạc đứng bên ngoài.

“Chính ủy, cấp trên tới.”

Diệp Vinh Thu quay đầu lại nhìn Hắc Cửu, Hắc Cửu nói: “Anh đi đi.”

Diệp Vinh Thu gật đầu: “Tôi đi đã, lát quay lại tìm cậu.”

Hắc Cửu mỉm cười với anh.

Từ Thiếu Phương lo chuyện xong xuôi từ nơi khác chạy tới. Anh ta nghe tin chiến công vĩ đại của Hắc Cửu và Diệp Vinh Thu, quả thực mừng khôn xiết.

Lần này xuất chinh, Diệp Vinh Thu dẫn ba mươi tám người đi, đưa hai mươi sáu người trở về, mười hai người hy sinh. Với số thương vong như vậy, họ đánh bại hơn trăm tên giặc, san bằng căn cứ thí nghiệm, cứu gần nghìn công nhân đi ra, không thể không nói là một trận thắng vô cùng đẹp, lập được chiến công lớn! Đây là còn chưa kể tới những công lao chính của họ, nếu để căn cứ thí nghiệm kia phát triển, con số thương vong không thể tưởng tượng nổi!

Từ Thiếu Phương vừa thấy Diệp Vinh Thu, lập tức tiến lên ôm anh một cái thật chặt: “Tốt, tốt lắm Diệp Từ, cậu đã lập được công lớn! Tôi vừa nghe tin của cậu, lập tức chạy tới đây, lát nữa tôi còn phải quay về tiền tuyến. Tối nay tôi sẽ lập tức đánh điện báo gửi tham mưu trưởng, khen ngợi thành tích của cậu và Chung Vô Mai!” Anh ta dùng lực vỗ lưng Diệp Vinh Thu ba cái, “Tốt, tốt quá rồi, để cậu một mình ở đoàn này, ủy khuất cho cậu rồi! Các chiến sĩ tham gia chiến đấu lần này đều sẽ được khen thưởng và biểu dương!”

Diệp Vinh Thu diện vô biểu tình, chỉ miễn cưỡng cong môi lên cười cười lấy lệ. Giờ anh không có hứng thú gì với chiến công và khen thưởng.

Từ Thiếu Phương thăm dò nhìn xung quanh: “Chung Vô Mai đâu?”

Ban nãy tâm tình Hắc Cửu không tốt, Diệp Vinh Thu không gọi hán tới đây. Anh nói: “Ở đoàn bộ.”

Từ Thiếu Phương gọi lính liên lạc tới: “Mau, mau đi gọi Chung Vô Mai tới đây! Tôi phấn khởi quá! Muốn nhìn kỹ mấy người anh hùng các cậu một chút!”

Cậu lính liên lạc vội chạy tới đoàn bộ, một lát sau cậu quay về, về mặt lúng túng: “Thủ trưởng, thủ trưởng Chung.. đã đi rồi.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141

CHƯƠNG 141

Tháng 8 năm 1945, lô cốt đầu cầu Ngạc Nam

“Àm!!”

Một quả pháo rơi xuống nổ bên cạnh chiến hào, Diệp Vinh Thu sợ đến ôm đầu co tròn người lại. Bụi đất rơi xuống đầy đầu anh, thuốc súng gay mũi khiến anh không chịu được muốn ho khan, nhưng căn bản không mở miệng nổi.

Một lát sau, Diệp Vinh Thu giữ đất trên đầu xuống, từ đáy hố chui ra ngoài. Tiếng súng và tiếng nổ mạnh trở nên mờ hồ, có lẽ ban nãy pháo nổ quá gần, ảnh hưởng tới thính lực của anh, hoặc cũng có thể bụi bắn vào che màng tai. Mấy chuyện này thường gặp, Diệp Vinh Thu không để ý kéo tai mình, giữ đất ra, tiếp tục bò sấp ra ngoài.

Đạn bay xuyên qua chiến trường, mặt đất bị pháo nổ làm cho liên tiếp rung lên. Diệp Vinh Thu xiêu trái vẹo phải mà bò tới chiến hào của đội, cuối cùng cũng đi tới bên người Hoàng Mộ: “Đoàn trưởng!”

Hoàng Mộ đang chỉ huy tác chiến, trông thấy anh, không khỏi sững sốt một chút, hô lớn: “Sao cậu lại ở đây?”

“Sao?”

“Sao cậu lại ở đây?”

Dưới mưa bom bão đạn, họ đều không nghe thấy rõ đối phương đang rống cái gì, chỉ có thể dựa vào khẩu hình để phán đoán.

“Tôi sửa xong súng máy hạng nặng rồi! Không kệt đạn nữa!”

“Sao cơ?! Nói to lên!!”

“Súng máy hạng nặng! Xong rồi! Có thể sử dụng rồi!”

Hoàng Mộ nghe rõ, quát: “Cánh phải 60°!”

Hoàng Mộ đẩy Diệp Vinh Thu ra: “Cậu mau về đi! Ở đây nguy hiểm lắm! Lần sau kêu người khác tới, đừng tự đi!”

Diệp Vinh Thu gật đầu, lại tiếp tục cúi người đi xuyên qua chiến hào.

Hai năm qua quân Nhật liên tiếp thất bại, quân cộng đã đoạt được không ít trận địa. Phe phát xít cũng thua thảm bại trên chiến trường Thái Bình Dương, ba tháng trước Đức đã tuyên bố đầu hàng vô điều kiện, đất nước Nhật Bản nhỏ bé kia so với Đức càng thêm ngoan cố, bọn họ vẫn không muốn buông tha chiến trường Trung Quốc, kiên trì giấc mộng trở thành cường quốc xưng bá châu Á. Nhưng giờ, Nhật đã sa cơ lỡ vận.

Diệp Vinh Thu lui về hậu phương chiến hào, nếu vũ khí của ai trên chiến trường xảy ra chuyện, lập tức đưa tới đây cho anh, nếu hỏng đơn giản, anh có thể sửa nhanh rồi tiếp tục dùng.

Một lát sau, tiếng pháo ngày càng thưa thớt. Trận chiến này đã sắp kết thúc.

“Giặc rút lui rồi!” Một tiếng hô lớn truyền vào trong tai Diệp Vinh Thu.

Những tiếng súng cũng ngớt dần.

“Đội trưởng, không đuổi sao?”

Hoàng Mộ xua tay: “Không đuổi! Phía trước còn có sư đoàn của ngụy hòa bình, gần đây chúng đang mâu thuẫn với giặc, cho bọn nó chó cắn chó một trận.”

Quân Nhật thất bại bỏ chạy, Hoàng Mộ cho người thu dọn chiến trường, rút về nơi đóng quân.

Giờ đội ngũ của họ mỗi lúc một lớn mạnh. Trải qua nhiều năm gian khổ nỗ lực, Ngạc Nam hôm nay, từ một luyện ngục nơi Nhật nguyệt hồng hách lộng hành đã trở thành căn cứ chính trị cách mạng, về cơ bản gác đã bị quét sạch, quân cực đoan đã sụp đổ, nguy quân bị tiêu diệt tan rã, mà gác Nhật cũng đang ngắc ngoải. Cùng cố xong căn cứ địa, các thôn huyện thành lập cơ quan chính quyền nhân dân, cộng quân cùng nhân dân Ngạc Nam đoàn kết hữu nghị. Ánh sáng thắng lợi đã không còn xa nữa.

Buổi tối, Hoàng Mộ triệu tập tất cả các cán bộ trong đoàn, bắt đầu thương thảo lộ tuyến tiến công ngày mai. Xưởng công binh của Diệp Vinh Thu đang được di dời, cho nên anh cũng theo đoàn tham gia chiến đấu, đợi đến khi xưởng công binh di dời xong, quy mô sẽ lớn hơn, anh sẽ quay về nhà xưởng làm việc.

“Đây là điện báo của sư đoàn.” Hoàng Mộ đưa điện báo lên cho mọi người thấy, “Mai chúng ta tiến đến Vũ Xương, hội họp cùng sư đoàn.”

Diệp Vinh Thu nghe thấy hai chữ Vũ Xương, lập tức tươi tỉnh lên, mặt cũng rạng rỡ ý cười. Lần gặp Hắc Cầu trước đây là chuyện của nửa năm trước, nửa năm qua tổ chức Độc Thoại dần trở nên lớn mạnh ở Ngạc Nam, lập được không ít chiến công hiển hách, dân chúng còn viết ca dao ca tụng Độc Thoại.

Hoàng Mộ thấy nét mặt Diệp Vinh Thu thay đổi, tức giận liếc mắt: “Tối mai ta trú quân ở gần Vũ Xương.”

Giờ Hoàng Mộ cũng đã biết Độc Thoại là một tổ chức tình báo, mà Diệp Vinh Thu là một thành viên của Độc Thoại. Vũ Xương giờ như quê hương thứ hai của Diệp Vinh Thu, chỉ cần có cơ hội là anh sẽ nghĩ cách chạy tới Vũ Xương, có thân phận Độc Thoại này, anh luôn có thể tìm cho mình lý do quang minh chính đại, chỉ cần đảm bảo tình huống an toàn, Hoàng Mộ cũng không ngăn cản được anh.

“Chính ủy, có phải anh lên cưới vợ ở Vũ Xương không?” Chi thư trêu ghẹo nói.

Mọi người cười ha ha, mặt Diệp Vinh Thu đỏ lên, anh phát tay: “Đừng nhăng cuội, nói chính sự đi.”

Cho dù anh đã biết Hắc Cầu ở đâu, nhưng gặp mặt cũng không phải chuyện dễ dàng gì, một năm họ chỉ gặp nhau được hai ba lần rồi lại phải chia xa. Mai tới gần Vũ Xương, cũng không biết có cơ hội gặp được Hắc Cầu hay không.

Mọi người mở bản đồ, bàn bạc về tuyến đường hành quân và chuyện vận chuyển vật liệu, mãi tới khi trời tối khuya Hoàng Mộ mới tuyên bố giải tán, mọi người đi về nghỉ ngơi.

Buổi tối Diệp Vinh Thu không tài nào ngủ yên giấc được, không biết bởi vì ngày mai sẽ tới Vũ Xương hay là bởi nguyên nhân gì khác. Lòng anh khi thì nhẹ bỗng khi thì trĩu nặng, giống như sắp có chuyện lớn xảy ra.

Sớm hôm sau, các chiến sĩ xếp hàng ổn định xong, mang theo hành lý, xuất phát tới Vũ Xương.

Tháng tám tiết hè oi bức, hôm ấy thời tiết tốt, sáng sớm trời hửng nắng. Hoàng Mộ dặn mọi người đi nhanh chân, tới khi trưa nắng gắt có thể sẽ phải tạm dừng, tránh cho các chiến sĩ bị cảm nắng. Nếu không nhân trời sáng đi nhanh, chỉ sợ không kịp hội họp với sư đoàn.

Dọc đường hành quân, Diệp Vinh Thu nghe thấy hai cậu lính bên cạnh mình nói chuyện.

“Ông nói xem khi nào thì cuộc chiến này kết thúc?”

“Ai mà biết được, ngày nào tôi cũng nghĩ tới chuyện này, đã nghĩ mấy năm rồi.”

“Tôi nghĩ chắc mau thôi, ngay cả Đức cũng đã đầu hàng rồi, giặc đánh một mình, để xem hăng hái được bao lâu.”

“Tôi cũng nghĩ sẽ nhanh thôi.. cơ mà mấy năm nay ngày nào tôi cũng nghĩ sắp đánh xong rồi, haha!”

Tiểu Triệu chạy tới, hỏi Diệp Vinh Thu: “Chính ủy, anh có mệt không, để em đeo đồ cho anh nhé?”

Diệp Vinh Thu lắc đầu: “Không cần, không cần đâu.”

Diệp Vinh Thu thấy Tiểu Triệu cứ cười hi hi mãi, có vẻ như tâm tình đang rất tốt. Thật ra không chỉ mình Tiểu Triệu, cả đoàn hôm nay tinh thần không tệ, trên mặt ai nấy đều rạng rỡ vui vẻ. Cũng không biết là bởi hôm qua mới thắng trận xong hay còn nguyên nhân nào khác. Anh hỏi Tiểu Triệu sao vui vẻ như vậy, Tiểu Triệu cũng không nói được, chỉ là cảm thấy hôm nay là một ngày đẹp, thời tiết tốt, cái gì cũng rất tốt.

Hoàng Mộ ngồi ô tô đi bên cạnh đoàn, qua qua lại lại tuần tra. Chiến xe này là chiến lợi phẩm họ mua lại được từ đảng quốc dân, phía trước xe có lắp một cái súng máy giả, vô cùng uy vũ, từ lúc mua lại tới bây giờ Hoàng Mộ rất thích ngồi trên xe, đến xuống xe cũng không nề.

“Chính ủy.” Lúc đi ngang qua bên người Diệp Vinh Thu, Hoàng Mộ bắt chuyện với anh, “Lên xe không?”

“Không đâu.” Diệp Vinh Thu nói, “Đường này xóc, tôi đi một chút.”

Hoàng Mộ cũng không quản anh, kêu tài xế lái xe lên trước đoàn.

Buổi trưa họ đi dọc theo một con sông nhỏ, phía bên kia sông là thôn Lương.

Trong thôn Lương ầm ầm ả ả, dân chúng đều đi ra ngoài, thấy quân đội đi qua không nhận được ghé mắt nhìn.

“Bang! Bang! Bang!”

Trong thôn đột nhiên vang lên tiếng nổ mạnh làm cả đoàn quân sợ hãi, còn trong thôn có chiến trận, cầm hết súng lên hướng về phía thôn Lương. Hoàng Mộ dừng lại, mới đầu rất căng thẳng, dần dần lại trở nên mơ hồ, khoát khoát tay: “Hình như có người trong thôn bắn pháo.”

“Đây là tiếng chiêng sao?” Diệp Vinh Thu chen vào một câu. Xen kẽ với tiếng pháo là những tiếng chiêng rộn rã.

Cả đoàn bắt đầu xì xào bàn tán. Tiếng động trong thôn khiến mọi người vừa thấy xa lạ lại vừa quen thuộc. Trước đây cứ mỗi lần có việc vui như kết hôn sinh con, mọi người thường hay chúc mừng vui vẻ náo nhiệt như vậy, nhưng sau khi chiến tranh xảy ra, chẳng mấy ai sống vui vẻ được nữa.

Mấy người trong thôn thấy ở bên kia bờ sông có đoàn quân đội, vội chạy ra: “A!! Các anh em Bát Lộ quân!” (Bát Lộ quân: tiền thân của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc)

Dân chúng quanh đây đều thân cộng, có không ít lính cộng là thôn dân trong các thôn trang, thành thử lính cũng rất thân thiết với dân chúng. Lúc này dân thấy họ đi tới, cao hứng vỗ tay với họ.

Hoàng Mộ mờ mịt hướng họ kêu lớn: “Bà con, mau đi vào đi, đi vào đi!” Dân chúng luôn đối xử khách khí khiêm nhường với quân cộng, thường thường hay tặng họ đồ ăn cái mặc, nhưng dù sao cũng đang trong chiến tranh, khắp nơi đều có lính ngấm của giặc, bình thường bà con đều lén lút lút lút, chưa từng thấy nơi nào chào đón họ lớn như vậy.

Mọi người trong thôn không đi vào, trái lại càng nhiều người hơn hờ chạy ra, có người còn muốn bơi thuyền qua sông đi tới bên bọn họ.

“Mấy anh em, sao lại tới đây vậy?” Bà con kêu to, “Tới chúc mừng sao?”

Các chiến sĩ ngẩn ra nhìn nhau, cũng không biết đang xảy ra chuyện gì.

“Chúc mừng cái gì?” Hoàng Mộ lớn tiếng hỏi lại.

“Chúc mừng giặc đầu hàng rồi! Chiến tranh kết thúc rồi!!” “Giặc đầu hàng rồi, ha ha ha ha! Mọi người vát và rồi!” “Đã tới đây rồi, anh em Bát Lộ quân vào thôn ngồi một chút đi!” Mọi người ở bên kia bờ, tranh nhau hướng họ hô to.

Trong nháy mắt cả đoàn như nổ tung, rối ráo hỗn loạn.

“Giặc đầu hàng? Chuyện khi nào vậy?!” Hoàng Mộ như bị trúng đạn, trong nháy mắt đã nhảy bắn ra, cửa xe còn chưa mở đã nhảy ra, “Thật hay giả?”

“Loa trong thôn vừa phát thanh kia! Mấy thôn quanh đây đều đã biết! Hôm nay giặc tuyên bố đầu hàng!!”

Mọi người xung quanh bắt đầu ồn ào, đầu Diệp Vinh Thu ơng lên rồi nổ tung một tiếng. Giặc đầu hàng?! Chiến tranh đã kết thúc?! Cuối cùng.. đã kết thúc?!

Có thôn dân chạy từ bên kia sông qua đây, Hoàng Mộ kích động xông lên túm lấy cổ áo anh ta, hỏi lại một lần nữa: “Thật hay giả? Giặc đầu hàng? Mọi người chắc chắn chứ?”

Thôn dân kia bị Hoàng Mộ túm cổ áo lay lay, cười đến híp tít mắt: “Loa trong thôn phát thanh! Tất cả đều nói như vậy! Sáng sớm nay có đoàn quân giặc từ bên kia đi qua, ừ ừ xiu xiu, thấy bọn tôi không đánh cũng không đoạt, ném hết vũ khí đi rồi! Giặc đóng quân quanh đây đều trốn đi hết rồi!”

Một người khác cướp lời nói: “Đúng vậy! Sáng nay có giặc đi qua, treo hết cờ hàng ra ngoài, chỉ sợ bọn tôi xông lên đánh!”

Hoàng Mộ buột lòng người dân kia ra, cố sức lau mặt. Tin này đến quá đột ngột cũng quá bất ngờ, đêm qua anh còn cùng mọi người bàn bạc xem nên đánh tan mấy trận địa cuối cùng ở Ngạc Nam thế nào, sáng sớm nay giặc đã đầu hàng. Chiến tranh nhiều năm như vậy đã kết thúc? Cuối cùng cũng đã kết thúc? Thật sự kết thúc sao? Anh thật sự không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt với tin này!

Không chỉ có Hoàng Mộ, phần lớn chiến sĩ ở đây đều ngạc nhiên không biết phải làm sao. Có người bắt đầu rơi nước mắt. Họ không tìm được cảm xúc ‘mừng như điên’.

Có một tên mặt mũi bầm dập, hai tay trời chéo sau lưng bị đẩy từ trong thôn ra, thôn dân xung quanh đều nhặt đá lên ném vào tên ấy, có người còn nhò nước miếng, chỉ vào hán ta hùng hù hô hô nã nã.

Chi thư hỏi thôn dân: “Kia là giặc sao?”

Thôn dân xua tay: “Không phải, là Hán gian! Nó chuyên đi cung cấp tin cho giặc hại dân! Giờ giặc đầu hàng rồi, nó phải chịu báo ứng!”

Có một người đá tên Hán gian kia ngã xuống đất, tên Hán gian lăn vài vòng rồi rơi xuống sông, mọi người xung quanh cười ha hả. Hán ta chặt vật muốn bỏ ra khỏi sông, mọi người đều nhặt đá lên ném hán, không cho hán lên bờ. Tên Hán gian không thể làm gì hơn là ôm đầu rúc vào trong sông.

Từ khi nghe tin Nhật đầu hàng Diệp Vinh Thu tựa như người mất hồn, đột nhiên anh giật mình một cái, hoàn hồn lại. Anh chạy lên chiếc ô tô của Hoàng

Mộ, Hoàng Mộ kêu lên: “Này, chính ủy, cậu làm gì thế?”

Diệp Vinh Thu căn bản không để ý tới anh ta, trực tiếp nhảy lên xe. Ban nãy dừng xe tài xế cũng đã xuống, Diệp Vinh Thu liền chiếm lấy ghế tài xế, tay tìm tòi trong buồng lái.

Các chiến sĩ choáng váng đứng nhìn, tài xế vội vàng chạy tới muốn mở cửa xe: “Chính ủy, anh sao vậy? Anh không biết lái xe, đừng lộn xộn, nhờ gặp chuyện không may!”

Diệp Vinh Thu tìm tòi một hồi, đạp chân ga, trực tiếp lái xe đi ra ngoài. Tài xế bám theo chạy hai bước, không thể làm gì hơn là buông tay, đứng đờ sau gương mắt nhìn.

Dẫu gì Diệp Vinh Thu cũng là tiểu thiếu gia, anh biết lái xe Ford, xe chỉ huy của quốc quân cũng không khác là bao, lái lên đường không việc gì. Chỉ là vài năm không lái, có phần không quen tay, anh đi được vài mét, xoay bánh lái quá đà, thiếu chút nữa xe đâm xuống sông. Anh vội vã chỉnh lại bánh lái, dần lấy lại được cảm giác.

Hoàng Mộ đứng phía sau gấp đến độ giậm chân: “Chính ủy? Diệp Tử? Diệp Vinh Thu! Cậu dừng lại! Dừng lại cho tôi! Cậu đang làm cái gì vậy!!”

Diệp Vinh Thu áy náy trong lòng, mắt nhìn chằm chằm đường phía trước không dám quay đầu lại, rống to: “Xin lỗi! Tôi tới Vũ Xương trước!”

Cũng không biết có phải mọi người ở phía sau không nghe thấy không, phía sau vang lên tiếng bước chân lộn xộn, vẫn có người đuổi theo anh.

Diệp Vinh Thu đành phải bất chấp, đạp mạnh chân ga lao ra ngoài! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142

CHƯƠNG 142.

Diệp Vinh Thu lái xe nhanh như tên bắn, chẳng mấy mà tới bên ngoài thành Vũ Xương. Nhật nguyệt vốn thủ ở cổng thành không biết đã đi đâu, cả thành Vũ Xương ảm ỉ những tiếng reo hò, so với thôn Lương còn náo nhiệt hơn.

Không có ai thủ thành, Diệp Vinh Thu trực tiếp lái xe vào thành, chạy tới nơi ở của Chu Thư Quyên.

Trong thành Vũ Xương rất loạn, đã có đoàn quân đi vào thành, khắp đường đều là dân chúng và binh lính. Loa đài trên đường một lần nữa phát thanh: “9 giờ sáng ngày 15 tháng 8, Nhật Bản tuyên bố đầu hàng vô điều kiện..”

Giặc Nhật đóng trong thành Vũ Xương bị đoàn quân áp giải đi ra ngoài, dân chúng dọc đường điên cuồng ném đồ về phía họ, binh lính vất vả giữ trật tự: “Đừng đánh! Đừng đánh! Giặc đã đầu hàng! Đừng đánh nữa!”

Đột nhiên, một người phụ nữ cầm dao thái xông về phía quan quân Nhật Bản bị áp giải, tên quan quân kia sợ đến mức lập tức trốn sau lưng chiến sĩ Trung Quốc, dùng tiếng Trung trúc trắc lớn tiếng nói: “Đừng giết tôi! Tôi đầu hàng! Đừng giết tôi!”

Một chiến sĩ vội vã xông lên giữ lấy tay người phụ nữ cầm dao: “Bình tĩnh một chút! Tên ấy là tù nhân chiến tranh quan trọng, phải đưa ra tòa án quân sự, không thể giết ở đây!”

Người phụ nữ kia không quan tâm vùng vẫy, nức nở khóc to: “Tôi phải báo thù cho con trai tôi! Để tôi giết nó! Đừng cho tên súc sinh này đi!”

Nhiều người chạy tới giữ lấy người phụ nữ kia, lấy con dao trong tay cô ra.

Mọi người vui vẻ chúc mừng trên đường cái, có người tóc tai bù xù khóc to. Giặc Nhật tuyên bố đầu hàng vô điều kiện, những giây đầu tiên, họ hả lòng hả dạ muốn báo thù cho thân nhân bằng hữu đã chết đi của mình, nhưng giây tiếp theo, họ phải buông vũ khí trong tay xuống. Nhật sẽ phải chịu phạt cho những tội ác của mình, nhưng đó là chức trách của tòa án quân sự, còn đau thương lưu lại lòng dân chúng họ, vĩnh viễn không thể tiêu trừ.

Diệp Vinh Thu liếc mạng nhện còi, người dân đổ hết ra đường, cản đường lái xe của anh. Anh không thể làm gì hơn là lớn tiếng kêu to: “Nhường đường một chút! Nhường đường một chút! Tôi có việc gấp!”

Cũng may mà anh đang mặc quân trang trên người, quân hàm trên vai lại không nhỏ, dân chúng cho rằng anh tới đây làm việc, mọi người thấy vậy liền nhường đường cho anh.

“Quan quân! Các anh định đưa giặc đi đâu? Có bắn chết bọn nó không?” Một người dân chạy tới bám vào cửa xe Diệp Vinh Thu.

Lại có nhiều người xông tới, một lần nữa cản đường Diệp Vinh Thu: “Đứng vậy đẩy quan quân, sẽ bắn chết giặc chứ? Không thể tha bọn nó được!”

Lòng Diệp Vinh Thu nóng như lửa đốt, thiếu chút nữa đập nát kèn xe: “Tránh ra, tránh ra!”

Đoạn đường này đông người, anh thấy dân chúng không chỉ điên cuồng thóa mạ giặc mà còn bao vây tấn công Hán gian. Họ đã đợi ngày này lâu lắm rồi, cuối cùng ngày này cũng tới. Bởi giặc đã đầu hàng, dựa theo hiệp ước quốc tế, quân đội Trung Quốc không những không được công kích quân đội Nhật mà còn phải bảo vệ cho họ không bị dân chúng tức giận giết chết, giao chúng cho tòa án quân sự thụ lý và phán quyết. Bởi vậy nên dân chúng oán hận ngập đầu không thể làm gì hơn là phát tiết lửa giận với những tên bán mình theo giặc.

Ba tên Hán gian lớn bị dân chúng Ngạc Nam hận nhất theo thứ tự là Thành Huyền, Phương Cửu Như và Yamadera Kou, Thành Huyền đã sớm ôm của dân quân của mình trốn vào trong núi, Phương Cửu Như bởi thắng trước có xung đột với giặc nên đã bị giặc sát hại, còn Yamadera Kou, cũng chính là Hắc Cầu, hiển nhiên sẽ trở thành mục tiêu của dân chúng. Diệp Vinh Thu không dám tưởng tượng nếu Hắc Cầu bị dân chúng tức giận bắt lại sẽ như thế nào! Tuy hắn là đảng viên ngầm, nhưng anh biết giải thích sao với dân chúng đang mê muội phần nộ ngập đầu đây?

Giờ anh chỉ có thể cầu mong, mong đám Chu Thu Quyên đã đưa Hắc Cầu đi ẩn nấp! Tuyệt đối đừng cho hắn ra đường.

“Quan quân, nhất định phải giết bọn chúng báo thù cho người nhà chúng tôi!!!”

Dân chúng cứ mãi dây dưa, Diệp Vinh Thu không nhịn được nữa, đành phải phanh xe lại, lấy chìa khóa ra rồi chạy xuống xe.

“Tôi không quản chuyện của giặc! Đừng tìm tôi!” Diệp Vinh Thu bỏ lại đám dân chúng ồn ã dây dưa, chạy tới nơi ở của Chu Thu Quyên.

Còn chưa chạy được bao xa, đột nhiên phía trước có một đám đông ồn ã ã ã, dân chúng vây xem che kín đường. Anh nhảy lên nhìn xung quanh, thấy trong đám đông có quân đội. Diệp Vinh Thu không biết lần này lại là tên giặc nào bị vây bắt, giờ khẳng định không thể đi đường này, anh đành phải rẽ sang đường khác.

“Pằng!” Đột nhiên một tiếng súng vang lên, khiến tất cả mọi người hoảng sợ, có vài người từ trong đám đông tản ra ngoài, có người bỏ xem náo nhiệt trốn vào ngõ nhỏ.

Diệp Vinh Thu lấy làm kinh hãi, dừng bước lại.

“Bỏ súng xuống!” Tiếng súng ban nãy vang lên làm đám đông im bật lại, Diệp Vinh Thu nghe thấy được bên trong có tiếng người kêu gọi đầu hàng: “Nếu không bỏ súng xuống, chúng tôi sẽ nổ súng!”

“Tôi có thể đi với các anh! Các anh giết tôi cũng không sao! Nhưng tôi nói thật! Giờ các anh phải lập tức tới sân bay ngăn giặc lại! Trễ nữa sẽ không kịp đâu!” Trong đám đông vang lên tiếng gào đến lạc giọng, Diệp Vinh Thu ngẩn ra, vội vã chen vào trong đám đông.

Người bị vây quanh, chính là Hắc Cầu!

“Mày đang nói cái gì đấy! Giặc đã đầu hàng rồi, chiến tranh kết thúc rồi!”

“Đừng nghe tên Hán gian này nói bậy nữa, đừng cho nó chạy! Bắt nó lại!”

“Giết nó đi! Giết nó đi!”

Hắc Cầu bị đoàn người tức giận vây bắt, mọi người không ngừng nhỏ nước bọt và ném đá về phía hắn. Một mình hắn phải đối diện với một đội quân Trung Quốc, hơn mười họng súng tới om đang chĩa vào người hắn. Nếu không phải bởi dân chúng vây xung quanh quá gần, các chiến sĩ sợ nổ súng sẽ gây ngộ thương thì trên người hắn đã đầy lỗ đạn bắn rồi. Mà lúc này trong tay hắn ôm một khẩu súng tự động, bên hông giắt một cây súng lục và hai quả lựu đạn, phát súng ban nãy hắn bắn lên trời, muốn cảnh cáo mọi người nhường đường cho mình, đáng tiếc không ai tránh ra. Sự phẫn nộ của dân chúng đã vượt khỏi giới hạn sinh tử.

“Mau bỏ vũ khí xuống đất!” Một quan quân Trung Quốc chĩa súng về phía hắn, ra lời cảnh cáo cuối cùng: “Tôi đếm ngược từ ba, nếu anh không đầu hàng tôi sẽ nổ súng bắn!”

“Tôi không phải Hán gian!” Ngoại trừ phần nộ và oan ức ra, Hắc Cầu càng cảm thấy bất đắc dĩ, “Bành Sở Hành biết tôi!” Bành Sở Hành là tên của tham mưu trưởng.

Lần này tới quan quân trước mặt hắn cũng nở nụ cười: “Anh mà không phải Hán gian thì tôi là giặc Nhật! Ba! Hai!”

Hắc Cầu gần như tuyệt vọng! Đây là lần thứ hai trong ngày hắn bị người ta chĩa súng vào người mình.

Sáng nay trung tá Nhật Yamazaki tới tìm hắn, vừa thấy hắn Yamazaki đã cầm súng chĩa vào trán hắn. Bao nhiêu năm như vậy, Hắc Cầu làm đảng viên ngầm thu hoạch được không ít tin tình báo, phá hỏng vô số hành động của quân Nhật, cho dù hắn nguy trang tốt tới bao nhiêu thì cuối cùng giặc cũng đã hoài nghi hắn.

Năm ngoái họ phá căn cứ thí nghiệm vi khuẩn Okamoto cho xây ở gần mỏ Hoàng Thạch, nhưng Okamoto vẫn không vì vậy mà buông tha ý định sử

dụng vũ khí sinh học. Hơn một năm qua giấc vẫn tiếp tục tiến hành nghiên cứu vũ khí sinh học, Hắc Cầu cũng không ngừng điều tra, hấn liên tục dẫn người đi phá hỏng các căn cứ thí nghiệm, cứu hơn trăm người Trung Quốc bị bắt đi làm vật thí nghiệm. Nhưng hấn vẫn không thể ngăn cản được dã tâm điên cuồng của Okamoto. Từ lúc Okamoto tới Vũ Xương bị cụt mất một chân, dã tâm của ông ta càng bành trướng, chỉ tàn sát mới có thể phát tiết hận ý trong lòng ông ta.

Năm 1938, quân Nhật ném bom sinh học xuống Trùng Khánh. Hắc Cầu nghe được tin Okamoto sai người chế tạo máy bay chiến đấu chuyên dụng cho bom sinh học. Vài tấn bom sinh học đã được đưa tới sân bay quân Nhật xây dựng ở Vũ Xương, ông ta muốn đánh một trận cuối cùng.

Hắc Cầu muốn lập tức ngăn cản, lại bị trung tá Yamazaki bắt lại. Hôm nay loa phát thanh tin Nhật Bản đầu hàng vô điều kiện, chuyện đầu hàng này có lẽ dân chúng Trung Quốc còn thấy ngạc nhiên nhưng các quan quân Nhật đã sớm có dự liệu từ trước. Sau khi Mỹ ném hai quả bom nguyên tử xuống Hiroshima thì chút hy vọng cuối cùng của Nhật cũng đã tan vỡ. Chúng đã thua, những tên quan quân thông minh đã bắt đầu tìm đường lui cho mình.

Cuối cùng Yamazaki thả Hắc Cầu đi, đồng thời cho hấn xem điện báo Okamoto gửi tới, hy vọng Hắc Cầu có thể dự họp tòa án quân sự giúp ông ta giải vây. Okamoto đã sớm biết tin Nhật Bản đầu hàng, nhưng ông ta vẫn yêu cầu giấu nhem tin tức, đồng thời ra lệnh cho thành viên đội cầm tù của Nhật lập tức đi tới sân bay, lái phi cơ chiến đấu tới thượng nguồn Ngạc Nam ném bom. Ông ta cũng biết đây là con đường chết, nhưng vẫn muốn ném bom sinh học xuống, để hàng triệu nhân khẩu ở Ngạc Nam này chết cùng ông ta.

Hắc Cầu lập tức lên đường muốn ngăn cản, nhưng còn chưa rời khỏi Vũ Xương đã bị đoàn người cản lối.

“Một!” Quân quân Trung Quốc kia mất kiên nhẫn, đang muốn ra lệnh nổ súng, đột nhiên một người mặc quân trang từ đám đông chạy vọt tới, che trước mặt Hắc Cầu: “Dừng tay! Không được nổ súng!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143

CHƯƠNG 143.

Đột nhiên Diệp Vinh Thu lao ra khiến tất cả mọi người sửng sốt. Anh cố sức dang rộng đôi tay, vững vàng che chở cho Hắc Cầu sau lưng mình, không sợ hãi đối mặt với họng súng đen ngòm: “Bỏ súng xuống! Máy người không được nổ súng!”

Đám lính đang chạm tay vào cò súng chuẩn bị bóp cò thì trông thấy một người mặc quân trang Bát Lộ quân chạy tới ngăn cản, họ vội vã buông lỏng cò súng ra.

Quan quân Trung Quốc nhìn Diệp Vinh Thu đến hồ đồ: “Anh ở đoàn nào tới?”

Diệp Vinh Thu nói: “Tôi ở ngũ đoàn độc lập, chính ủy Diệp Vinh Thu.”

Gã quan quân Trung Quốc kia ngăn người ra. Diệp Vinh Thu ở ngũ đoàn độc lập, Diệp Vinh Thu xây dựng xưởng công binh, người trong Tân Tứ quân không ai là không biết tới cái tên anh! Người cho nổ cụt chân của thủ lĩnh tối cao ở Ngạc Nam không phải là anh ta sao?! Quan quân kia nhìn lại cấp bậc của anh, quả nhiên đúng là cấp thượng.

“Anh.. anh là Diệp Vinh Thu? Sao anh lại ở đây? Đoàn của anh đâu?” Vị quan quân kia bán tín bán nghi.

Diệp Vinh Thu nói: “Đoàn tôi còn đang trên đường tới. Tôi tự tới trước.”

Một cậu lính của gã quan quân kia kéo kéo tay áo gã: “Liên trưởng, anh ấy là Diệp chính ủy thật đấy, lần trước anh ấy tới đoàn ta giúp sửa chữa phòng pháo, em đã thấy anh ấy!”

Gã quan quân kia vội vã đứng nghiêm: “Diệp chính ủy, anh đang...”

Hắc Cầu nói: “Không có thời gian giải thích, tôi phải nhanh chóng tới sân bay ngăn giấc hành động!”

Diệp Vinh Thu không nói gì, trừng mắt nhìn dân chúng đang tụm lại xung quanh quát: “Tránh ra, nhường đường cho tôi!”

Dân chúng tới xem náo nhiệt khúm núm trước Diệp Vinh Thu, do do dự dự nhường ra một lối nhỏ.

Hắc Cầu nhanh chân chạy, một người dân túm lấy tay áo hấn: “Đừng để cho nó chạy! Nó là Yamadera Kou, là đại Hán gian!”

Hắc Cầu không có thời gian để dây dưa với mọi người, trực tiếp dùng báng súng đập vào tay người kia. Hắc Cầu vừa nhấc súng lên, đám binh lính ban

nãy bỏ súng xuống đồng loạt giờ súng lên, Diệp Vinh Thu vừa đi theo Hắc Cầu ra khỏi đám đông, vừa dang hai tay che chở cho Hắc Cầu: “Ông đây là Độc Thoại! Giờ có nhiệm vụ đặc biệt! Con mẹ nó cút hết ra đường có mà cản đường!”

Cái tên Độc Thoại so với Diệp Vinh Thu còn hiệu quả hơn, đám đông lập tức tản ra.

“Này, chính ủy!” Gã liên trưởng kia sốt ruột: “Anh đang...”

“Xảy ra bất cứ chuyện gì ông đây chịu trách nhiệm! Giờ con mẹ nó đừng nhiều lời vô ích!” Diệp Vinh Thu thật sự nổi nóng, văn hóa nhã nhặn ngày thường vứt hết sang một bên, mở miệng ra liền chửi tục. Hiện giờ anh vẫn chưa biết âm mưu của giặc mà Hắc Cầu nói là cái gì, nhưng khiến Hắc Cầu phải gấp gáp như vậy, hiển nhiên là chuyện lớn. Mà khiến anh phát hỏa như vậy cũng còn một nguyên nhân khác, cuối cùng anh cũng nhìn thấy cảnh mà anh lo sợ nhất —— Hắc Cầu bị dân chúng đánh tới mặt mũi bầm dập, hân liều mạng giải thích nhưng không ai tin tưởng hẳn!

Hắc Cầu chạy tới một giao lộ, Diệp Vinh Thu ở phía sau gọi hắn: “Đi đây đi! Tôi có xe!”

Hắc Cầu lập tức xoay người theo anh chạy về phía chiếc xe bị bỏ lại.

Hai người lên xe, Diệp Vinh Thu khởi động xe, vừa nhấn chân ga vừa điên cuồng nhấn còi: “Tránh ra! Tránh ra! Có nhiệm vụ khẩn cấp!”

Thấy con đường phía trước bị vây kín không đi được, Hắc Cầu lập tức bắn súng chỉ thiên. Thành Vũ Xương lập tức rơi vào tình cảnh hỗn loạn, dân chúng không sợ xe nhưng sợ tiếng súng, con đường phía trước lập tức trở nên rộng rãi.

Diệp Vinh Thu lái xe, Hắc Cầu nói qua cho anh chuyện máy bay chiến đấu và bom sinh học. Quân Nhật cho xây dựng một sân bay ở hậu phương Vũ Xương, hồi mùa xuân năm nay, Okamoto điều mấy chiếc máy bay chiến đấu đáp xuống sân bay. Nhưng mấy chiếc máy bay này hầu như chưa từng được sử dụng qua. Mấy năm này Nhật Bản không khổng chế không phận độc tài như thời kì đầu kháng chiến. Nhưng các thành viên Độc Thoại luôn cảm thấy chuyện ông ta điều máy bay chiến đấu không chỉ đơn giản như vậy, sau khi điều tra ra mới phát hiện Okamoto sai người âm thầm chế tạo vũ khí sinh học.

Diệp Vinh Thu nghe xong tim nhói lên. Bom sinh học, bom sinh học, lại là bom sinh học! Bọn giặc chết tiệt! Cái tên Okamoto chết tiệt! Giờ giặc đã tuyên bố đầu hàng vô điều kiện mà cái tên quan quân kia còn chưa chịu dừng tay, bao năm qua chúng tạo nghiệt ở Trung Quốc còn chưa đủ sao! Một khi bom sinh học làm ô nhiễm nguồn nước ở Ngạc Nam, tính mạng hàng triệu người dân thường sẽ bị đe dọa.

“Chu Thư Quyên đâu? Sao em ấy không đi cùng với cậu?”

“Tôi với cô ấy chia nhau ra để hành động, cho cô ấy đi trước tìm bộ đội gần đó, nhờ bộ đội hỗ trợ. Tôi tính chạy tới sân bay kéo dài thời gian trước, không ngờ...”

Diệp Vinh Thu nghiêng đầu nhìn Hắc Cầu. Trên trán Hắc Cầu có một vết thương, máu chảy xuống ven theo chân mày, ban nãy vừa có người lấy đá đập vào đầu hắn. Hắn không để ý lấy tay lau vết máu trên mặt.

Diệp Vinh Thu siết chặt tay lái, liều mạng đạp chân ga.

Vài phút sau họ đi tới sân bay. Sân bay không có lính canh giữ, phần lớn giặc đều đã bỏ chạy, họ thuận lợi đi vào không gặp trở ngại gì, chạy tới bên đường băng.

Trong sân bay có hai chiếc máy bay chiến đấu đang đậu, còn có mấy tên lính đứng bên đường băng vung cờ hét to câu gì đó.

“Mẹ nó!” Hắc Cầu cầm súng tiểu liên lên: “Tên kia vừa nói lắp bom xong rồi, chuẩn bị cất cánh!”

Diệp Vinh Thu hướng về phía đám người kia hô lớn: “Đất nước mấy người đầu hàng rồi! Nhanh chóng dừng lại đi!”

Hắc Cầu lên đạn: “Đừng hô, bọn chúng là lính cảm tử, sẽ không đầu hàng đâu!”

Mấy tên lính kia thấy Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu lái xe đi tới, lập tức giờ súng lên hướng về phía họ bắn.

“Pằng!” Một viên đạn bắn trúng mui xe, Diệp Vinh Thu sợ hãi đạp chân phanh. Đầu xe bốc khói trắng, Diệp Vinh Thu muốn dừng xe nhưng Hắc Cầu lại hét to: “Lái qua! Lái tới gần một chút!”

Diệp Vinh Thu không thể làm gì hơn là cắn răng bỏ chân phanh ra, tiếp tục nhấn chân ga.

“Pằng! Ầm!” Lại một viên đạn nữa bắn trúng kính xe, thủy tinh nát tóe bắn tới trước mặt Diệp Vinh Thu và Hắc Cầu, anh sợ đến nỗi buông tay lái ra bảo vệ mặt mình. Xe vẫn chạy thẳng về phía trước, đâm mạnh vào gốc cây hòe bên cạnh đường băng.

Cả người Diệp Vinh Thu nhào về phía tay lái, thủy tinh đâm đầy người, đau đến ngất lịm đi!

Vì vụ va đập mà Hắc Cầu cũng bất tỉnh trong thoáng chốc, nhưng hắn nhanh chóng tỉnh lại, giãy giụa đứng lên, giờ súng tiểu liên lên bắn về phía hai tên lính Nhật đang chạy tới cầm súng bắn họ.

Giữa tiếng súng hỗn loạn, giặc liên tiếp ngã xuống.

Hắc Cầu ngừng bắn, đẩy Diệp Vinh Thu một cái: “Mau tỉnh lại đi!”

Diệp Vinh Thu rên rĩ tỉnh lại, cả người đau buốt giống như vừa bị xe cán qua.

Hắc Cầu lại như người sắt, cả người hắn bị thương nhưng thân thủ vẫn linh hoạt như trước, hắn mở cửa xe nhảy xuống, phân phó cho anh: “Chạy xe về phía đường băng, cần mấy bay của địch!”

Nói xong hắn cầm súng chạy về phía hai chiếc máy bay chiến đấu.

Thấy có người tới ngăn cản, phi công không những không bỏ lái, ngược lại còn khởi động máy bay chiến đấu chạy trên đường băng.

Tuy máy bay chiến đấu không to lớn như các loại máy bay khác, nhưng Hắc Cầu muốn một mình ngăn chặn lại, không khác nào châu chấu đá xe. Hắn lập tức nổ súng bắn về phía chiếc máy bay chiến đấu. Tuy khoang điều khiển máy bay chiến đấu của Nhật không đóng kín lại, nhưng trước khoang lái có kính chống đạn. Đạn vừa bay tới máy bay giáp sắt và kính chống đạn liền bị văng ra, không gây chút tổn hại nào.

Hắc Cầu ném súng tiểu liên sang một bên, lấy hai quả lựu đạn bên hông ra, ném về phía hai chiếc máy bay chiến đấu.

“Àm!”

Một quả lựu đạn nổ ngay trước bánh xe máy bay chiến đấu, vụ nổ khiến máy bay bị lệch hướng, chạy trượt ra khỏi đường băng, đâm vào chướng ngại vật ở hai bên đường.

Nhưng mà... quả lựu đạn còn lại không phát nổ, chiếc máy bay chiến đấu kia tiếp tục chạy trên đường băng.

Diệp Vinh Thu ở bên kia cũng đang cố gắng. Anh cố gắng khởi động xe, nhưng chỉ nghe thấy tiếng động cơ xe chứ xe không hề chạy. Cả người anh toát mồ hôi, như phát điên mà không ngừng đạp chân ga, nhưng xe vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Hắc Cầu quay đầu lại nhìn tình huống bên Diệp Vinh Thu, biết là anh không thể giúp gì. Giờ không còn kịp nữa rồi, máy bay chiến đấu bắt đầu tăng tốc, nếu không kịp nghĩ ra cách xử lý, máy bay sẽ bay lên trời cao!

Trên người Hắc Cầu không còn lựu đạn, hắn cắn răng một cái, chạy vọt về phía chiếc máy bay chiến đấu. Tốc độ máy bay chiến đấu bắt đầu nhanh dần, tạo trở lực khí lưu với bốn phía xung quanh. Hắc Cầu khom người xông tới, gắng sức nhào về phía trước —— Hắn nắm được thanh ngang ở bánh xe phía sau máy bay.

Người điều khiển máy bay vẫn không biết đang xảy ra chuyện gì, không ngừng tăng chân ga, cuối cùng máy bay cũng đi tới cuối đường băng, bay lên bầu trời xanh.

Diệp Vinh Thu bỏ chiếc ô tô lại một bên, chân nam đá chân chiêu từ trên xe bước xuống. Anh thấy hai tay Hắc Cầu ôm chặt thanh ngang dưới máy bay, cả người lơ lửng trên không trung! Cảnh tượng trước mắt khiến tim Diệp Vinh Thu như muốn ngừng đập!

Anh lao đảo đuổi theo chiếc máy bay chiến đấu: “A Hắc! A Hắc!”

Hắc Cầu không nghe thấy tiếng la của anh. Giờ hắn không thể phân tâm, sức cản không khí khiến hai cánh tay hắn như tê dại, hắn phải nhanh chóng leo lên, ngăn cản phi công, phá hủy chiếc máy bay chiến đấu mang theo bom này!

Diệp Vinh Thu sắp phát điên lên rồi! Anh nên làm gì bây giờ? Trơ mắt nhìn Hắc Cầu đến khi hắn không chống đỡ được mà rơi xuống, hay là Hắc Cầu phá hủy xong rồi đồng quy vu tận với chiếc phi cơ?!

Anh cố gắng đuổi theo chiếc máy bay kia, nhưng đôi chân anh sao so được với máy bay? Chạy được vài bước mà máy bay chiến đấu đã bay quá xa! Diệp Vinh Thu dừng bước lại, nhìn xung quanh. Anh phát hiện bên đường băng có một chiếc xe tuần tra của quân Nhật. Anh lập tức nhảy lên xe, khởi động xe phóng ra ngoài!

Hắc Cầu bám ở thanh ngang dưới máy bay, cố gắng vắt chân lên thanh ngang, như vậy áp lực ở cánh tay giảm đi đáng kể. Hắn ôm thanh ngang thở dốc, sau đó cẩn thận tiến về phía trước. Hắn thử di chuyển về phía cánh máy bay, chỉ cần có thể bò lên cánh, như vậy sẽ cách buồng lái không xa nữa. Nhưng quá trình này vô cùng khó khăn, ở dưới mặt đất leo lên máy bay chiến đấu đã không dễ, huống hồ giờ máy bay đang bay trên trời, gió thổi mạnh khiến nhiệt lượng và sức lực hắn cứ vơi dần.

Nhất định hắn phải nắm chặt thời gian. Hắc Cầu điều chỉnh lại nhịp thở, cẩn thận quan sát cấu tạo máy bay, chọn lối đi tốt nhất để leo lên. Nếu hắn không thể leo lên đúng lúc, hoặc là thể lực hắn sẽ bị tiêu hao hết, hoặc là phi công sẽ thả bom, như vậy bao nhiêu cố gắng của hắn đều đổ sông đổ bể!

Diệp Vinh Thu phóng như bay trên đường, tay lái bị anh nắm chặt như muốn kéo xuống.

Đường dưới mặt đất không dễ đi như trên bầu trời, nơi nơi đều có chướng ngại vật, hơn nữa tốc độ của ô tô cũng thua xa máy bay, căn bản anh không thể đuổi kịp chiếc phi cơ, nhưng anh vẫn kiên trì đuổi theo, không muốn chiếc máy bay chiến đấu kia rời khỏi tầm mắt mình.

Hắc Cầu đứng trên bánh xe máy bay chiến đấu, một tay vịn vào cái cột sau lưng. Đầu tiên hắn ngẩng đầu nhìn cao độ của cánh máy bay, sau đó lại cúi đầu nhìn xuống dưới chân. Máy bay chiến đấu không bay cao lắm, nhưng đây là nơi cao nhất mà hắn từng được lên. Thành trấn quen thuộc đang ở dưới

chân hần, con người chỉ bé độ một nắm tay.

Loại cảm giác này khiến hần hơi chóng mặt. Hần nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, không nhìn phía dưới chân nữa, chuyên chú nhìn về phía cánh máy bay, ra sức nhảy——!

“Rào rào!” Diệp Vinh Thu lái xe xuống một con sông nhỏ. Mắt anh dán chặt lên bầu trời, không chú ý tới đường phía trước, thậm chí anh còn không nhận ra mình đã lái xuống sông. Cũng may mà con sông này không sâu cũng không rộng, anh chỉ cần tăng tốc một cái là có thể đi lên.

Hắc Cầu nắm được phần rìa lõi ra của máy bay! Hần lơ lửng giữa bầu trời và mặt đất, hai tay Hắc Cầu bám chặt, bắt đầu leo lên trên mặt cánh.

Đột nhiên, Diệp Vinh Thu thấy phía trước cách đó không xa có một đoàn quân. Anh lập tức tăng tốc lái về phía trước.

“Diệp chính ủy?” Người của đối phương thấy anh liền kinh ngạc, “Sao anh lại ở đây? Sao người anh đâm máu thế kia?”

Diệp Vinh Thu lái xe chậm lại, quan sát đoàn quân kia, đó là người của sư đoàn ba trong Tân Tứ quân. Bỗng nhiên, một cô gái từ trong đoàn chạy ra: “Mẫu Thực?!”

Diệp Vinh Thu cũng lấy làm kinh hãi, vội phanh xe lại: “Thư Quyên?!”

Chu Thư Quyên chỉ về phía máy bay chiến đấu đang bay trên bầu trời kia: “Kia là máy bay chiến đấu của giặc, em...”

“Anh biết rồi!” Diệp Vinh Thu mở cửa nhảy xuống xe. Vết thương trên người nghiêm trọng hơn anh tưởng, chân vừa chạm xuống đất đã vô lực ngã xuống phía trước. Binh lính bên cạnh lập tức tiến lên đỡ lấy anh. Anh đẩy những người khác ra tự mình đứng vững, quát to: “Tôi vừa đưa cậu ấy tới sân bay! Mấy người còn ở đây làm cái gì, còn không nhanh chân đuổi theo?”

Lúc này một cậu lính hô: “Liên trưởng, đã nhắm vào mục tiêu!”

Diệp Vinh Thu nhìn về phía tiếng hô, thấy một khẩu chiến phòng pháo. Anh ngăn ra, nhớ lại mặt người dẫn đầu, mới nhớ ra đây là liên đội pháo binh của sư đoàn ba. Anh cả kinh nói: “Mấy người định bắn nổ chiến máy bay chiến đấu?!”

Chu Thư Quyên vội vàng hỏi anh: “Người ở trên máy bay kia có phải Chung Vô Mai không?”

Diệp Vinh Thu ngẩng đầu, trông thấy Hắc Cầu đã ngồi xồm trên cánh máy bay! Hắc Cầu cẩn thận men theo mép cánh, tiến gần về phía khoang điều khiển!

Cùng lúc đó, phi công chiếc máy bay như cảm ứng được điều gì, quay đầu nhìn thoáng qua, trông thấy Hắc Cầu cách đó không xa! Gã ta giật nảy mình, thiếu chút nữa ấn sai thao tác trên bảng điều khiển. Gã không tài nào tưởng tượng nổi, cái người Trung Quốc này lên máy bay từ khi nào, sao có thể vô thanh vô thức tiến đến gần gã?!

Diệp Vinh Thu vội đến độ giậm chân: “Đó là Chung Vô Mai, mọi người không được nổ pháo!”

“Aaa!” Đột nhiên những tiếng kêu sợ hãi vang lên.

Phi công điều khiển máy bay đột nhiên vòng ngoặt một cái trên không trung, quán tính lớn khiến Hắc Cầu không giữ được cánh, thân thể hần như điều đứt dây văng ra ngoài.

Diệp Vinh Thu ngẩng đầu đúng lúc nhìn thấy cảnh này, tim như bị ai bóp nghẹt, thiếu chút nữa ngất đi.

Thân thể Hắc Cầu nặng nề rụng phải đuôi cánh máy bay, cũng may mà hần không ngã xuống mà bị kẹt ở đuôi cánh.

“Liên trưởng!” Pháo binh lại gọi một tiếng.

“Đừng nổ pháo!” Chu Thư Quyên vội nói, “Nhìn một chút xem, có lẽ Chung Vô Mai sẽ ngăn cản được chiếc phi cơ này!” Đúng lúc cô tìm được đoàn binh này, lấy thân phận Độc Thoại ra dễ dàng thuyết phục pháo binh họ chuẩn bị công tác chiến đấu, nếu Hắc Cầu không ngăn cản được máy bay chiến đấu của Nhật họ sẽ cho nổ pháo bắn rơi máy bay địch. Nhưng cô không thể ngờ, Hắc Cầu lại leo lên chiếc phi cơ này!

Sắc mặt liên trưởng đội pháo binh có vẻ mù mịt, cậu pháo binh bắt đầu sốt ruột: “Máy bay rời khỏi phạm vi bắn mắt!” Trong tình huống không có thiết bị định vị, muốn bắn rơi máy bay chiến đấu của địch là nhiệm vụ rất khó khăn, cũng may mà chiếc phi cơ kia bay khá gần mặt đất, khoảng cách vừa đủ, xác suất bắn rơi thành công là rất lớn. Đội máy bay địch đi xa hơn, như vậy sẽ rất khó nhắm bắn.

Liên trưởng nhíu mày, hạ lệnh: “Pháo thủ chuẩn bị!” Nếu chiếc máy bay chiến đấu kia chở bom sinh học đúng như lời Chu Thư Quyên nói, đồng thời địch chuẩn bị dùng nó để làm ô nhiễm thượng nguồn Ngạc Nam, như vậy việc này rất hệ trọng, không thể vì một người mà gây ra hậu quả không thể挽回.

Diệp Vinh Thu sốt ruột, chạy về phía khẩu đại pháo, lấy thân thể ngăn ống pháo: “Không được bắn!”

Tất cả mọi người ở đây đều sững sờ, liên trưởng vội vàng kéo anh ra: “Diệp chính ủy, anh làm cái gì vậy? Mau tránh ra!”

Diệp Vinh Thu dùng cả tay cả chân ôm khẩu pháo không chịu buông. Anh mặc kệ, anh mặc kệ bất cứ thứ gì, anh đã đợi ngày này tròn tám năm, tám

năm, cuối cùng giấc cũng đã đầu hàng, anh và Hắc Cầu trải qua bao nhiêu gian khổ để sống sót tới ngày hôm nay, hẳn là phải kết thúc rồi mới phải, họ vẫn chưa cùng nhau quay về Trùng Khánh, vẫn chưa được sống cùng nhau, sao có thể kết thúc như này được?!

Tuyệt đối không được!!

Diệp Vinh Thu khóc rống lên như một đứa trẻ, máu và nước mắt cùng nhau lăn dài trên gò má anh, cả người anh bám chặt vào khẩu pháo, hận không thể khảm mình vào khẩu pháo, để khẩu pháo đưa anh lên trời xanh làm bạn với Hắc Cầu.

Tất cả mọi người đều sững ra. Trong mắt họ Diệp chính ủy ở ngũ đoàn độc lập số năm là một đại anh hùng. Trong chiến tranh hỗn loạn, một mình anh nhỏ bé gây dựng xương công binh, hạ được không biết bao nhiêu lô cốt của giặc. Tới bây giờ mọi người chưa từng thấy Diệp Vinh Thu nanh nọc bất chấp đạo lý như vậy. Họ đều không biết, sự kiên cường và mạnh mẽ suốt bấy lâu nay chỉ là lớp nguy trang của Diệp Vinh Thu, nhiều năm như vậy, anh đã chịu tới cực hạn, không thể tiếp tục kiên cường được nữa.

“Mau, mau kéo chính ủy ra!” Liên trưởng đội pháo binh gấp đến độ giậm chân. Cái người trên phi cơ kia dường như đã bất tỉnh, từ lúc đựng phải đuôi máy bay tới giờ chỉ nằm yên một chỗ bất động. Máy bay mỗi lúc một bay xa, một khi đến bờ sông, bom rơi xuống thì tất cả đều đã muộn! Dù cho bây giờ người ở trên máy bay là đoàn trưởng hay thậm chí là quân trưởng đi chăng nữa thì cũng nhất định phải bắn!

Đám lính vội vã xông lên hỗ trợ, nhưng đột nhiên Diệp Vinh Thu có lực lớn phi thường, đám lính kia lại không dám nặng tay với anh, cục diện rơi vào thế giằng co. Ngay cả Chu Thụ Quyên cũng chạy tới chắn trước người Diệp Vinh Thu, cầu khẩn nói: “Chờ một chút, chờ một chút, có lẽ Chung Vô Mai sẽ có cách!”

“Người kia động đậy rồi kia!” Một cậu lính lớn tiếng kêu lên!

Mọi người vội vàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Cú đựng ban nãy thật sự rất mạnh. Hắc Cầu bị văng xuống đuôi cánh, cả người đau đớn dữ dội, khiến hắn không tài nào nhúc nhích nổi. Giờ hắn đã từ từ tìm lại được tri giác. Hắn bắt đầu bò lồm ngồm, từ đuôi cánh máy bay bò tới khoang điều khiển.

Đám người dưới mặt đất ngưng xôn xao.

Qua một màn giằng co vừa rồi, ngay cả các pháo binh dù nhiều dù ít cũng muốn ký thác vào Hắc Cầu. Họ nắm chặt tay, nín thở, trong lòng đều thầm cầu nguyện, hy vọng có thể tiếp thêm sức lực cho Hắc Cầu.

Sắp rồi! Sắp rồi! Đã sắp thành công rồi!

Lúc này Hắc Cầu càng thêm bình tĩnh, hắn không vội vã nữa, từ từ di chuyển, không bao lâu sau đi tới khoang điều khiển.

Phi công quay đầu nhìn, thấy Hắc Cầu phía sau, sợ đến kêu to lên, lại một lần nữa chuyển hướng trên không trung!

Những người ở dưới mặt đất cũng căng thẳng hết âm lên. Trong lòng đều thầm đổ mồ hôi vì lo cho Hắc Cầu.

Chuyển ngoặt hướng trên không trung khiến Hắc Cầu cảm thấy rất khó chịu. Đầu choáng váng, cả người phải chịu áp lực. Hắn hô to một tiếng để bom hơi cho mình, kêu to cũng giúp hắn có thể giảm bớt áp lực, cảm giác không còn quá khó chịu nữa. Hắn nắm chặt bộ phận nhô ra ở thân máy bay, không để cho mình bị văng ra ngoài.

Phi công thấy làm thế nào cũng không đánh rơi được Hắc Cầu, mỗi lúc một nóng ruột, càng cố bẻ lái quay một góc lớn hơn. Một vòng rồi lại một vòng. một vòng rồi lại một vòng. Hắc Cầu như miếng hút, bám chặt vào phi cơ.

“Giỏi lắm!” Có người điên cuồng cổ vũ cho Hắc Cầu.

Càng ngày càng có nhiều người phát hiện trên bầu trời có một chiếc phi cơ chiến đấu dị thường. Mọi người dừng bước lại, buông công việc trong tay, tất cả đều ngẩng đầu nhìn về chiếc máy bay đang vật lộn với một người Trung Quốc.

“Thắng lợi là của chúng ta!” Có người thay mặt toàn bộ dân chúng ở đây hô to. Càng ngày càng có nhiều người xúm vào đoàn người nhìn lên trời cao. Họ lệ nóng quanh tròng, ủng hộ cho người anh hùng kia. Vì Hắc Cầu, cũng vì những chiến sĩ đã anh dũng chiến đấu, dù là còn sống hay đã chết.

“Bíp! Bíp! Bíp!” Chiếc phi cơ chiến đấu của Nhật phát ra tiếng cảnh báo. Động cơ cũ kỹ không thể chịu được việc phi hành như vậy.

Phi công đành phải ngừng xoay vòng. Mặt sông đã ở phía trước.

Gã không dám nhìn xem người phía sau còn bám ở đó hay không, há miệng run rẩy ấn vào nút ném bom. Máy bay vòng nhiều vòng, ngay cả gã cũng chóng mặt quay cuồng. Ngón tay cố sức ấn xuống nhưng lại ấn trật, bom không bắn ra thành công. Bởi vì căng thẳng nên ngón tay gã càng thêm run rẩy, lại một lần nữa ấn về phía nút thả bom.

Một bóng đen từ phía sau nhào tới, đẩy gã phi công kia sang một bên!

Hắc Cầu siết chặt cổ gã phi công, gã phi công ra sức giãy giụa. Mũ phi công của gã rơi xuống. Cánh tay cường lực của Hắc Cầu siết cổ gã chặt đến không thể hô hấp, gã càng giãy giụa, người càng mất khí lực. Gã chặt vật vờ tay, muốn kiểm soát máy bay. Hắc Cầu rút súng lục ra bắn một phát vào

ngực gã, sau đó nhắm súng bắn về phía bàn điều khiển máy bay!

“A!!!” Giữa những tiếng hét chói tai, máy bay mất khống chế lao nhanh xuống mặt sông!

Diệp Vinh Thu vội vã đẩy người bên cạnh ra, nhảy lên ô tô, lái về phía bờ sông!

Máy bay chiến đấu rơi xuống sông Trường Giang.

Diệp Vinh Thu không ngừng tăng lực đạp chân ga. Anh không còn tâm trí để chọn đường, bất kể đường đá hay lầy lội đều phóng xe qua. Anh chỉ muốn mau chóng tới bên người Hắc Cầu.

Tám năm. Từ khi anh hai mươi hai cho tới ba mươi tuổi, tròn tám năm, trận chiến này kéo dài tám năm, anh cũng đã quen Hắc Cầu tròn tám năm. Tám năm này, số thời gian họ ở chung một chỗ còn chưa tới một năm, còn chưa bằng một phần ba mươi cuộc sống của anh, còn chưa bằng một phần hai bảy cuộc sống của Hắc Cầu! Anh không cam lòng! Trải qua bao cơn nguy khốn cuối cùng anh cũng kiên trì chờ được tới ngày hôm nay. Dù cho anh có chiếm chín mươi chín phần trăm cuộc đời của Hắc Cầu đi chăng nữa thì anh vẫn còn thấy chưa đủ! Sao anh có thể cam lòng được! Hắc Cầu tuyệt đối không được chết!

Diệp Vinh Thu lái xe loạng choạng, cuối cùng cũng tới bên bờ sông.

Đã có rất nhiều người vây xung quanh bờ sông, chiếc phi cơ chiến đấu nổ trên mặt sông. Máy bay chiến đấu bay không quá xa mặt đất, cho nên cự ly rơi cũng không nhiều, vì muốn làm cho Hắc Cầu rơi xuống mà phi công cho máy bay xoay vòng nhiều lần, tốc độ máy bay cũng chậm lại, máy bay chiến đấu bị rơi xuống cũng không tổn thương nghiêm trọng. Nhưng từ lúc máy bay chìm xuống tới giờ, không thấy thân ảnh Hắc Cầu đâu.

Diệp Vinh Thu cởi giày, lao xuống nước giữa những tiếng hét chói tai.

Toàn bộ vết thương trên người anh bị nước sông kích thích, nhưng anh không thấy đau một chút nào. Anh ra sức bơi, thi thoảng ngẩng lên lấy đường khí, sau đó lại lặn xuống, mở to mắt tìm kiếm thân ảnh Hắc Cầu dưới nước sông.

Lại có thêm nhiều người nhảy xuống sông hỗ trợ.

Đột nhiên, dưới nước sông mờ đục, Diệp Vinh Thu mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh, anh ra sức bơi về phía đó.

Đó là Hắc Cầu đã mất ý thức.

Diệp Vinh Thu lập tức kéo Hắc Cầu lên mặt nước, kêu to: “Tới giúp! Mau tới giúp!”

Một người có kỹ năng tốt bơi tới, kéo hai người họ lên bờ.

Diệp Vinh Thu bơi tới bờ, gần như mất hết khí lực. Anh thở dốc trong chốc lát, sau đó lập tức ngồi dậy, kiểm tra tình hình của Hắc Cầu. Người Hắc Cầu rất lạnh, anh run rẩy thử sờ tay lên mũi hần, nhưng nhịp thở của Hắc Cầu quá yếu ớt, anh không thể nhận ra. Anh run rẩy cởi quần áo Hắc Cầu ra, cả người hần đầy những vết thương.

Diệp Vinh Thu lau nước trên mặt. Giờ anh không còn rõ đó là nước sông hay nước mắt. Anh đỡ người Hắc Cầu đầy những vết thương xuống, bắt đầu làm hô hấp nhân tạo cho hần.

Quân đội ở gần đó chạy tới, lập tức tiến hành trực vớt máy bay chiến đấu bị rơi xuống.

Hai bên trái phải hò hét ầm ĩ đều không vào tai Diệp Vinh Thu. Cứ một lúc là anh lại dán tai xuống ngực Hắc Cầu, thanh âm duy nhất trên thế giới này anh nghe được là tiếng nhịp tim yếu ớt của hần.

“Liên trưởng!” Một cậu lính lặn xuống sông nhô đầu lên: “Bom vẫn còn kín, không bị rò rỉ ra!” Phi công giặc đến chết vẫn không ấn được nút thả bom, vì khuôn trong bom vẫn được phong kín ở bên trong.

Diệp Vinh Thu không ngừng làm hô hấp nhân tạo và hồi sức tim phổi cho Hắc Cầu. Nước sông bị sặc phải đều được đưa ra ngoài, nhưng hô hấp và nhịp tim của hần vẫn không khôi phục được. Anh cứ mãi hồi sức cho Hắc Cầu chẳng biết mệt mỏi. Mười phút.. Hai mươi phút.. Bốn mươi phút..

Chu Thụ Quyên chạy tới đau khổ rơi nước mắt, cô muốn an ủi Diệp Vinh Thu, nhưng lại bị những người bên ngoài cản lại.

“Đề anh ấy làm đi.” Liên trưởng nói, “Cho anh ấy một cơ hội.”

Binh lính cẩn thận trực vớt máy bay chiến đấu từ trong sông. Lúc máy bay chiến đấu được đưa lên bờ, hơn ngàn người dân đứng vây xem quanh bờ sông đều reo hò ầm ĩ!

Họ thắng rồi! Thật sự thắng rồi! Từ lúc này trở đi, chiến tranh chính thức kết thúc!

Diệp Vinh Thu lại một lần nữa dán xuống ***g ngực Hắc Cầu. Những tiếng hoan hô reo hò xung quanh quá lớn, ngón tay anh nhẹ nhàng chụm lại đặt lên ngực Hắc Cầu, để anh nghe được thanh âm mà anh muốn nghe nhất. Anh lại ngồi thẳng người lên một lần nữa, tiếp tục hồi sức tim phổi cho Hắc Cầu. Nhưng lần này.. anh sức cùng lực kiệt, ý chí mạnh mẽ không thể chống đỡ thân thể đã dần mất hết khí lực, anh gục xuống lòng Hắc Cầu.

Diệp Vinh Thu cắn chặt môi, cổ ngấn lệ nóng chảy xuống, mỉm cười run giọng nói: “A Hắc, cậu có nghe thấy không, Trung Quốc đã thắng rồi. Chúng ta có thể trở về rồi.”

Anh ôm lấy hông Hắc Cầu, để đầu Hắc Cầu dựa sát vào mặt anh, dùng nhiệt độ cơ thể mình ủ ấm cơ thể lạnh như băng của hắn.

Những ước mơ họ cùng nhau vẽ ra chưa kịp thực hiện thì đã kết thúc. Họ còn chưa cùng nhau trở về Trùng Khánh, còn chưa tảo mộ cho Diệp Hường Dân và mẹ Nga, để các trưởng bối biết họ đã trở thành những người đáng tin nhiệm họ còn chưa cùng nhau xây dựng nhà máy, Diệp Vinh Thu lo kỹ thuật, Hắc Cầu làm trợ thủ cho anh, mỗi sáng chín giờ khai trương, năm giờ đóng cửa, không cần vất vả, kiếm chút tiền đủ ăn đủ mặc vậy là được rồi họ còn chưa đợi được đến khi lớn tuổi, kiếm được tiền rồi nhận nuôi vài đứa nhỏ, Diệp Vinh Thu dạy mấy đứa nhỏ đọc sách viết chữ, Hắc Cầu kể chuyện ngày xưa của họ cho mấy đứa nhỏ nghe...

Xin cậu đấy, ấm lên đi. Xin cậu đấy, tỉnh lại đi. Tôi không cần gì cả, chỉ cần cậu thôi, dậy đi, dậy đưa tôi trở về nhà.

Diệp Vinh Thu không kiềm chế được nữa, dùng sức ôm chặt Hắc Cầu khóc thất thanh! Cậu đã từng hứa rồi kia mà, giờ đã đến lúc thực hiện từng lời hứa rồi, đã đến lúc rồi... đã đến lúc rồi...

“Chúng ta... về nhà thôi.” Bên tai anh vang lên tiếng nói yếu ớt.

Cả người Diệp Vinh Thu run lên, không thể tin ngẩng đầu. Hắc Cầu yếu ớt nở nụ cười.

Về nhà thôi.

Chúng ta cùng nhau về nhà. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144

CHƯƠNG 144 – VĨ THANH.

Năm thiên hi, tôi tới Vũ Hán làm một chuyên mục. Theo bước chân cải cách, Trung Quốc càng ngày càng phát triển, có một tạp chí tôi tìm tôi, hy vọng tôi có thể đảm nhận một chuyên mục mang tên là “Hạnh Phúc”, chuyên mục lấy đề tài câu chuyện hạnh phúc của những người dân Trung Quốc.

Hạnh phúc không phải ai cũng giống nhau, nhưng thật ra chuyên mục này không hay ho như vậy, bởi vì trong lòng mỗi người, ai cũng đều có nhiều hơn những câu chuyện bất hạnh.

Tôi phỏng vấn những người thoát trông có vẻ thành công trong cuộc sống, để họ nói lên những cảm nhận của mình về hạnh phúc, không ngờ cuối cùng lại trở thành chương trình kể khổ.

Nhân vật đầu tiên là Tiểu Lợi, ba mươi hai tuổi, gia cảnh giàu có, lấy được một cô vợ xinh đẹp, sinh được một cặp long phượng, những gì những người trẻ tuổi ao ước theo đuổi anh ta đều có đủ. Tôi bảo anh ta kể lại một chút về cuộc sống của mình, anh ta bắt đầu kể khổ với tôi, vợ anh ta từ lúc sinh con xong thì chỉ biết đến con cái, lại không quan tâm tới cuộc sống của anh ta con anh thì đang tới tuổi nghịch ngợm, căn bản không chịu nghe lời bố mẹ, cậu con trai ngày nào cũng đánh nhau với bạn bè, cô con gái thì động một chút là lại khóc nhè.

Tôi nói với anh ta: “Người anh em, anh không cố tình khoe khoang đấy chứ?”

Tiểu Lợi mày chau mặt ủ dột một điều thuốc: “Khoe khoang? Tôi chỉ hận không được đổi với cậu, giờ nghĩ lại thấy một mình vẫn sướng nhất. Tự do tự tại.”

Nhân vật thứ hai là Tiểu Khải, tốt nghiệp tiến sĩ ở một trường đại học danh tiếng, từ nhỏ đã là học sinh ưu tú, nhận được không biết bao nhiêu học bổng, sau khi tốt nghiệp thì được một công ty lớn tuyển dụng, có thể nói là cuộc đời thuận buồm xuôi gió. Tôi hỏi anh ta công việc có thuận lợi không, vốn tưởng một người thông minh ưu tú như vậy thì đi làm cũng đơn giản thuận lợi như khi đi học. Không ngờ anh ta lại phàn nàn về lãnh đạo của mình với tôi. Anh ta nói mình khổ sở đèn sách nhiều năm như vậy mà bên cạnh có người cùng tuổi tốt nghiệp xong ra trường phần đầu năm sáu năm, chức vụ không kém anh ta là bao. Mà lãnh đạo trực tiếp của anh ta, tuổi tác không nhiều hơn, bằng cấp cũng thấp hơn nhiều, nhưng luôn khoa tay múa chân ra lệnh anh ta phải làm thế nọ phải làm thế kia. Anh ta thật không thể hiểu nổi về cái xã hội này.

Còn có vài người nữa, nhưng chung quy cũng đều như vậy. Có người nói với tôi một câu, khiến tôi gần như bị thuyết phục. Bất luận quả nhi loạn bất quân. Trên thế giới này có rất nhiều thứ không công bằng, có người sinh ra đã giàu có, có người trời sinh khuôn mặt đẹp. Còn mình vô luận cố gắng tới đâu cũng không thể vượt qua được người khác, như vậy thì sao có thể cảm thấy hạnh phúc được?

Càng ngày hạn chót càng tới gần, trong đầu tôi vẫn mờ mịt mù sương, mãi chẳng thể hạ bút viết, suýt chút nữa lấy mấy bài viết ở mục “Tri âm”, “Độc giả” ra, cải biên một chút để ứng phó.

Ở nhà rầu rĩ mãi không tìm được linh cảm, tôi quyết định ra ngoài một chút.

Tôi đi tản bộ trong công viên Vũ Xương, có một chiếc xe ô tô con dừng lại bên lề đường. Một cậu thanh niên trẻ tuổi ở ghế tài xế xuống xe, mở cửa sau, đỡ hai cụ ông tóc trắng xuống xe.

Tôi dừng bước lại, ánh mắt bị hai người họ thu hút.

Hai cụ ông kia thoạt nhìn ít nhất tám mươi tuổi, gương mặt đầy những nếp nhăn và những đốm đồi mồi, nhưng thoạt nhìn hai người họ vẫn tràn đầy tinh thần, gương mặt cũng rất thiện lương hiền lành. Trong đó có một người phải dùng gậy chống, người kia thì đi đứng vẫn còn rất nhanh nhẹn.

Cậu thanh niên kia hỏi hai người họ: “Đại gia gia, nhị gia gia, có cần con đi cùng hai người không?”

Cụ ông chống gậy khoát khoát tay: “Con đi chơi với bạn đi, để bọn ông tự nhiên, đến giờ tới đón là được rồi.”

Cậu thanh niên kia nhún vai, quay về lái xe đi.

Hai cụ ông dìu nhau đi vào trong công viên.

Tôi tìm một chiếc ghế dài ngồi xuống, lặng lẽ quan sát hai người họ. Thành phố này có rất nhiều người lớn tuổi, chính trong nhà tôi cũng vẫn còn ông bà nội, nhưng rất ít khi tôi chú ý tới người lớn tuổi. Ai mà chẳng thích tuổi trẻ đẹp đẽ, tràn trề tinh thần phấn chấn. Nhưng hai ông cụ kia khiến tôi không nhịn được muốn quan sát họ. Chính bản thân tôi cũng không biết có điều gì ở hai cụ ông ấy hấp dẫn mình. Có lẽ bởi thời gian gần đây tôi bị cái đề tài “Hạnh phúc” kia làm cho vướng bận. Hai cụ ông ấy, dù chỉ nhìn họ nói đùa với nhau thôi cũng có thể cảm thấy họ đang rất hạnh phúc.

Mấy phút sau, tôi quyết định đi về phía họ.

“Dạ, chào hai ông, liệu chúng ta có thể nói chuyện được không ạ?” Tôi đi tới bên cạnh họ chào hỏi.

Hai người nhìn tôi, không nói tiếng nào, nhưng đều mỉm cười. Tôi biết họ đã đồng ý.

Tôi hỏi: “Ông bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

Cụ ông da trắng nói: “Hơn tám mươi, không nhớ rõ lắm.”

Cụ ông chống gậy thờ dài một tiếng: “Năm tôi sinh ra cũng là năm Lục Kiến Chương qua đời.”

Cụ ông da trắng đành phải nói: “Tôi lớn hơn ông ấy ba tuổi.”

“Đúng vậy, già hơn tôi ba tuổi.”

Cụ ông da trắng lườm một cái, nhưng chỉ quở trách một chút, không có chút tức giận nào.

Tôi hơi sững sờ. Tôi biết Lục Kiến Chương là một danh nhân thời dân quốc, nhưng lịch sử thời dân quốc với chúng tôi mà nói rất xa vời, Lục Kiến Chương qua đời năm bao nhiêu, tôi không biết, lại không tiện hỏi lại, không thể làm gì hơn là thầm ghi nhớ trong đầu, khi nào quay về sẽ tra tài liệu.

“Nghe khẩu âm hai ông có vẻ không giống người Vũ Hán.”

“Bọn tôi tới từ Trùng Khánh.”

“Tới đây nhân dịp gì ạ?” Tôi lập tức dùng khẩu âm Tứ Xuyên để nói chuyện với họ.

“Trở lại chốn xưa.”

Cụ ông da trắng nói tương đối nhiều, tôi hỏi gì ông đều trả lời tôi, cụ ông chống gậy không nói nhiều, trong lúc cụ ông da trắng nói chuyện chỉ nhìn ông ấy.

“Hai người là anh em sao?” Tôi hỏi. Tôi nghe thấy cậu thanh niên ban nãy gọi họ là Đại gia gia, nhị gia gia.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nở nụ cười.

“Bên nhau một đời.”

“So với anh em còn thân thiết hơn.”

Tôi lại có chút mờ mịt. Bên nhau một đời, những lời này nghe xong có điểm giống như vợ chồng.

Chúng tôi lại vừa đi vừa nói chuyện với nhau, hai cụ ông đều đi rất nhanh, cho dù cụ ông kia có chống gậy thì cũng không phải khom lưng đi như các ông cụ lớn tuổi khác.

Tôi khen họ từ đáy lòng: “Hai ông đều rất khỏe.”

Hai người đều nở nụ cười.

“Đương nhiên rồi, năm đó đánh Nhật, giặc thất tiến thất xuất cũng không ngăn được tôi.”

“Thất tiến thất xuất? Ông kể chuyện cho bọn trẻ nhiều nên hồ đồ rồi!”

Hai mắt tôi sáng lên: “Hai người tham gia cuộc chiến kháng Nhật?” Giờ thì tôi đã tương đối rõ về tuổi tác của hai cụ ông. Hai cụ ông này quả thật rất lợi hại.

“Chân của ông ấy bị thương do đánh giặc đấy.” Cụ ông da trắng nói.

Tôi lại càng thêm giật mình: “Nói như vậy... hai người là chiến hữu của nhau?”

“Gi cũng đúng, anh em, chiến hữu... Cậu nói gì cũng đúng.”

Tôi cảm thấy rất hứng thú với thời kì lịch sử kia, càng quán lấy họ không muốn rời. Hai ông cụ hơn tám mươi tuổi, từng tham gia cuộc chiến kháng Nhật, trải qua những năm tháng tăm tối nhất trong lịch sử Trung Quốc, cuộc đời của họ chần chẫn có nhiều chuyện đặc sắc hơn cuộc sống của thế hệ trẻ chúng tôi. Thế là tôi không ngừng hỏi họ chuyện quá khứ.

Tôi ngồi hàn huyên với họ rất lâu, hai cụ ông thật sự rất hiền hòa, tôi hỏi gì họ cũng nguyện ý trả lời cho tôi nghe.

Hai người họ cũng không sinh con, cậu thanh niên đưa họ tới là cháu đích tôn của anh trai cụ ông da trắng. Nghe nói những năm sáu mươi, bởi trong nhà họ có thành phần bất hảo, cho nên phải chịu rất nhiều khổ cực, cuối cùng anh trai và chị dâu ông đều không chịu đựng được mà qua đời, để lại hai người con gái. Hai người họ liền nhận nuôi con gái của anh trai, coi như con ruột mình, giờ cháu chất đã đủ cả. Mấy đứa nhỏ rất có tiền đồ, cũng đều rất hiếu thuận.

Hai người họ cùng nhau trải qua gần trăm năm bấp bênh mưa gió, có thể coi như sách lịch sử sống. Tôi liên tục hỏi họ chuyện quá khứ, bởi có rất nhiều câu chuyện lịch sử hay chúng tôi không đọc được ở trong sách. Nhưng dường như họ đều không có hứng thú với đề tài này.

Tôi hỏi họ chuyện quốc cộng nội chiến, cụ ông chống gậy nhân nhạ nói: “Đánh giặc xong bọn tôi xuất ngũ trở về nhà, không tham gia mấy cuộc chiến sau.”

Tôi hỏi họ về sự kiện ‘Bê lũ bốn tên’ đã hại chết anh trai và chị dâu họ, ông lão da trắng lắc đầu: “Đều đã qua, cũng chẳng có gì. Xã hội luôn có những người xấu, để rồi qua đó mới thấy rõ còn rất nhiều người tốt.”

Họ cũng rất hứng thú khi kể về chuyện cháu chất mình, mà chuyện họ kể nhiều nhất vẫn là chuyện về đối phương.

“Lúc đó phổi ông ấy không tốt, bác sĩ nói là ho lao, trị không hết, chỉ có thể về nhà chờ chết, còn dặn chúng tôi chuẩn bị quan tài trước. Giờ ông ấy thế này thôi chứ trước kia mỏng manh yếu đuối lắm, ho ra tí máu mà đến nỗi ngồi viết di thư, còn chạy ra bên bờ ruộng cách nhà mấy dặm chờ chết, nói là không muốn liên lụy tới tôi. Tôi và bọn nhỏ đi tìm hai ngày mới tìm được ông ấy về, mãi sau này mới biết là ăn cá xương mắc vào cổ họng, làm ho ra máu.”

“Đừng có mà nói lung tung, tôi tự chạy sao? Là ai cười mà còn khó coi hơn khóc. Buổi tối đi ngủ dụ tôi ngủ xong ôm tôi khóc, nói là tôi chết ông cũng không muốn sống nữa. Hại tôi sợ đến nỗi chỉ biết chạy đi.”

“Hồi còn trẻ ông ấy hung dữ lắm, trẻ con trong thành nhìn thấy đều sợ phát khóc. Sau này già, da nhăn xúống, thế mà có người lại khen trông anh tuấn hơn.”

“Giờ tôi đi đứng không tốt, chứ trước đây tôi cống ông ấy đi đường núi một ngày một đêm, rõ ràng ông ấy đi được cơ mà lười, lười cả đời.”

“Bậy bạ! Ông cống tôi có mỗi một ngày, giờ ông đi tới đâu, tôi đỡ tới đó, tôi đỡ ông bao nhiêu năm ông có nhớ không?”

“Tôi kêu ông đỡ tôi chắc? Tôi chỉ cần nhắc một chút chứ đâu phải cụt, tới cả đi nhà vệ sinh ông cũng muốn đỡ tôi, người khác nhìn vào còn tưởng chúng ta định làm gì!!”

Tôi nghe mà cười không ngừng: “Hai người cảm tình tốt thật.”

Ông lão da trắng khoát tay: “Tốt cái gì mà tốt. Ngày nào ông ấy cũng đi chọc tức tôi, tôi bảo ông ấy làm cái gì ông ấy liền không làm cái đó.”

Ông lão chống gậy ung dung nói: “Mấy chuyện ông không biết đạo lý, tôi mới không thèm làm. Ông bảo buổi tối ông sợ lạnh, đến mùa đông đêm nào nửa đêm tôi cũng phải dậy đắp kín chăn cho ông một lần nữa. Tôi đi vén chăn ông à?”

“Ai bảo tôi không biết đạo lý, có ông không biết đạo lý thì có. Tôi nói tôi muốn ăn thịt nấu chín, ông lại làm đậu hũ mà bà cho tôi ăn.”

“Đây là bác sĩ bảo ông nên ăn ít thịt.”

“Thịt nấu chín thì còn nhiều thịt lắm chắc? Lúc ngủ ông còn thích chọc chọc tôi, tôi gối thêm cái gối lót mà ông cũng rút gối của tôi ra, không cho tôi ngủ ngon giấc.”

“Ông gối hai gối liền. Bác sĩ dặn rồi còn gì, không được gối cao quá, không tốt cho đầu.”

“Tôi thích ngủ cao như thế đấy, nếu không tôi ngủ không ngon.”

“Ông lại còn dám nói, ông ngủ không ngon á, sét đánh bên tai ông cũng chẳng tỉnh lại, hồi trước gối lên tay tôi liền ngủ li bì, quắt mông vài cái cũng chẳng thêm tỉnh. Ông mắc cái bệnh thiếu gia cái kình.”

Tôi ở bên cạnh nghe vừa buồn cười lại vừa xấu hổ. Hai người họ cãi cọ như quên mất sự tồn tại của tôi. Ngay cả chính tôi cũng tự thấy mình dư thừa, không nên quấy rầy hai người họ.

Vất vả lắm mới đợi được hai người dừng lại lấy hơi, tôi vội vàng hỏi một câu: “Hai ông, hai ông có nghĩ cuộc sống của mình hạnh phúc không?”

Hai người ngẩn ra, sau đó nét mặt vẻ như đã bừng tỉnh. Thật giống như trước đây hai người không tìm được từ thích hợp để hình dung cuộc sống của mình, nhưng giờ thì họ đã biết.

“Bình thường cháu chất có không nghe lời không? Hàng xóm có cãi nhau với hai người không?” Cũng không phải tôi cố ý gây xích mích ly gián, tôi cũng biết mình hỏi như vậy thật bất lịch sự, nhưng tôi thật sự rất tò mò, ai cũng đều có chút bất mãn với cuộc sống của mình, chẳng lẽ họ không có sao?

Hai người nhìn nhau, tự hỏi nhau: “Có không?” “Có chứ nhỉ, tuần trước...” “Chuyện đấy bình thường, không tính.” “Thế không có.”

Tôi lại hỏi một câu hỏi bất lịch sự khác: “Hai người có hài lòng về nhau không? Ban nãy nói chuyện lâu như vậy, bao nhiêu chuyện xấu đều nói qua, sao không nói về nó?”

Cụ ông da trắng cười cười: “Không phải không muốn nói, là không có gì để nói. Lớn tuổi rồi, trải qua nhiều chuyện, đã không còn nhớ nữa.”

Cụ ông chống gậy nói: “Ông ấy già rồi, đầu óc không minh mẫn, tôi vẫn nhớ rõ lắm. Nhưng nhớ thì nhớ thôi, cũng thấy không việc gì, không có gì để nói.

Tôi ngạc nhiên hỏi lại: “Không có gì để nói?”

Cụ ông chống gậy nói: “Ông ấy ở bên cạnh tôi, bao nhiêu trắc trở khó khăn gì cũng cùng nhau trải qua rồi, sau này đều coi như chuyện nhỏ.”

Cụ ông tóc trắng hừ một tiếng. Ông có vẻ khỏe miệng xuống, vẻ như không muốn để lộ ra mình đang rất vui vẻ, nhưng không ngăn được ý cười nơi khóe mắt.

Giờ đến tôi cũng tự thấy mình quá phận. Lúc người ta hạnh phúc, đáng nhẽ ra mình phải đứng bên cạnh chúc phúc mới phải, nhưng nhìn họ hạnh phúc vui vẻ như vậy, tôi lại không nhìn được muốn tìm chút gì đó tối tăm u ám. Tôi lấy câu hỏi người bạn mình nói kia ra hỏi hai người họ. Bất hoạn quả nhi hoạn bất quân, tôi muốn hỏi xem họ nghĩ gì về vấn đề này.

Cụ ông chống gậy hỏi tôi: “Này chàng trai, năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Tôi đáp: “Hai mươi bảy.”

Cụ ông chống gậy cười cười: “Lúc tôi hai mươi bảy, bị người ta hiểu lầm là Hán gian, có người lấy đá ném vào đầu tôi, có người thì nhổ nước bọt. Lúc đó tôi không có gì cả, đừng nói là xem tivi, chơi máy tính, đến sống thôi cũng đã rất khó khăn. Nhưng tôi cảm thấy ‘rất tốt’. Giờ thế hệ các cậu ngày nay thì ‘quá tốt’ rồi, nhưng để tôi trải qua, tôi cũng chỉ thấy ‘tốt’ thôi.”

Tôi kim lòng không đành hỏi: “Vì sao ạ?”

Cụ ông chống gậy nói: “Cậu vừa nhắc tới hạnh phúc phải không? Bởi tôi đã từng trải qua bất hạnh, cho nên tôi hiểu được cái gì là hạnh phúc.”

Cụ ông da trắng ở bên cạnh gật đầu: “Trước kia nhà tôi rất có tiền, lúc có nhiều tiền nhất cũng là lúc tôi chán ghét cuộc sống thực tại nhất.”

Tôi cười hỏi: “Có nghĩa là càng nghèo thì càng hiểu cái gì mới là hạnh phúc?”

“Không phải.” Cụ ông da trắng trịnh trọng lắc đầu: “Không phải có tiền là không tốt, ai mà chẳng muốn có tiền chứ. Tôi chỉ muốn nói là, có nhiều thứ không thể dùng tiền để cân đo đong đếm, cũng không thể dựa vào một thứ khác để so sánh định nghĩa. Những khó khăn ngăn trở trên đường đời, tôi thấy không có gì là không tốt, bởi sau khi trải qua khó khăn rồi, ta sẽ trân trọng cuộc sống mình đang có hơn.”

Tôi ngẩn người trong thoáng chốc. Lời ông ấy nói quả thật rất có lý, tựa như những câu chuyện tôi viết, sóng gió qua đi sẽ là thời khắc cho sự thăng hoa. Chỉ là có rất nhiều người khi bị hãm chân trong con khốn khó không thể nhìn thấy tương lai, họ từ bỏ bước tiếp, cả một đời chẳng thể chạm vào thời khắc thăng hoa.

Lúc nói chuyện với hai cụ ông, đột nhiên tôi có xung động muốn viết một câu chuyện về họ. Tôi nghĩ nếu viết xuống, có lẽ câu chuyện này sẽ có rất nhiều cái hay.

Thời gian không còn sớm, họ chào tạm biệt với tôi, con đường họ đi khác với con đường họ đến.

Tôi đứng phía sau, nhìn bóng lưng họ rời đi.

Tôi thấy cụ ông chống gậy lạng lẽ dắt tay cụ ông da trắng, cụ ông da trắng tựa hồ như đang oán trách vài câu, nhưng vẫn nắm chặt tay người bên cạnh không buông.

Không biết vì sao, đường nhìn có chút mơ hồ.

Nếu tôi viết một câu chuyện về hai người họ, có lẽ cũng như bao câu chuyện khác, sẽ kết thúc ở đây. Hoặc có lẽ vài năm sau họ sẽ rời khỏi thế giới này, nhưng tôi không muốn nghĩ tiếp, lại càng không muốn chia sẻ một kết thúc buồn với mọi người.

Đối với hai cụ ông mà nói, thời gian cho họ khảo nghiệm tàn khốc nhất, nhưng cũng tặng cho họ những gì tốt đẹp nhất, đó chính là được ở bên nhau.

Dừng ở đây thôi, vừa đủ.

.o.

Bất hoạn quả nhi hoạn bất quân: Không sợ thiếu, nhưng sợ phân chia không công bằng.

Bê lũ bốn tên: Là cụm từ để chỉ một nhóm lãnh đạo Đảng Cộng sản Trung Quốc bị nhà cầm quyền Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa cho là cấu kết với nhau lộng quyền và để sát hại những Đảng viên không theo phe cánh từ Đại hội X của Đảng Cộng sản Trung Quốc, nhưng sau đó bị bắt và xét xử năm 1976, sau khi Mao Trạch Đông mất

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Chính văn đến đây là kết thúc hoàn toàn. Đây là câu chuyện đầu tiên mà tôi không muốn viết thêm bất cứ phiên ngoại gì về hai nhân vật chính, bởi tôi đã viết hết những gì mình có trong đầu ra rồi.

Đây là tác phẩm dài nhất trong bốn năm rưỡi sáng tác của tôi, cũng là câu chuyện dụng tâm nhất, thật vui vì có thể chia sẻ nó với mọi người.

Nói qua về câu chuyện này một chút. Thoạt đầu muốn viết về thời dân quốc bởi được nghe ông ngoại bà ngoại kể chuyện Thượng Hải ngày xưa, khi đó họ đều là thiếu gia tiểu thư nhà giàu, nhưng những thập niên ấy cũng đã trải qua rất nhiều sóng gió. Lúc bắt đầu cảm thấy hứng thú với thời dân quốc, đồng thời tra tư liệu, tôi đã nghĩ ra rất nhiều câu chuyện khác nhau, có thiếu gia x hí tử, có dân quân x cộng quân, vv.. Thậm chí sau khi viết ra tôi đã phải sửa lại, nếu bạn nào nhảy hố ngay từ chương đầu tiên, chắc cũng đã biết, nhân vật chính thoạt đầu là cậu bé nhặt tàn thuốc. Nhưng có một phiên bản sớm hơn phiên bản này, phiên bản ấy chỉ lưu trong máy tính, nhân vật chính khi ấy là Cố Tu Qua.

Cố Tu Qua là nhân vật đầu tiên thành hình trong đầu tôi, tôi đã nghĩ ra rất nhiều câu chuyện cho anh ấy, nhưng cuối cùng bởi vì nhiều nguyên nhân nên đành phải từ bỏ, lấy Hắc Bạch làm hai nhân vật chính. Cũng bởi vậy cho nên Cố Tu Qua được tôi viết tương đối kỹ càng, bởi trong đầu đã lên được hình tượng một người cụ thể.

Lại một lần nữa cảm ơn mọi người đã đọc hết cổ sự này, cảm ơn mọi người =3= Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145

CHƯƠNG 145

Phiên ngoại – Đóa bạch liên ấy thật xinh đẹp (Phần 1)

Vốn Cố Tu Qua không được gọi là Cố Tu Qua, từ lúc gã có ký ức, mọi người bên cạnh đều gọi gã là Cố Lão Lục. Gã không có anh chị em, cũng không biết đây là biệt danh hay tên hiệu, nói chung mọi người đều gọi như vậy, lâu dần cũng thành tên.

Lão Lục là người Đông Bắc, vốn xuất thân mã tặc, lúc gã mười lăm tuổi, thủ lĩnh mã tặc bị đại soái Đông Bắc Trương Tác Lâm chiêu an, thế là Lão Lục trở thành một thành viên của quân Đông Bắc. Trương Tác Lâm cũng vốn xuất thân mã tặc, anh hùng bất luận xuất thân, mặc dù Lão Lục là một tên du côn, nhưng lại vô cùng có năng lực, lẫn lộn trong quân đội có thể nói là xuôi buồm xuôi gió.

Hai mươi mốt tuổi, Cố Lão Lục lần lộn lên đến chức quan đời (doanh trường). Là một chức nhỏ, nhưng từ đó mọi người không gọi gã là Lão Lục nữa, bắt đầu gọi gã là Cố quan đời.

Sau khi Cố Lão Lục thăng quan, vừa đứng dịp thiếu soái tự mình duyệt binh. Thiếu soái có ý để mắt tới đội mã tặc mà đại soái chiêu an. Cố Lão Lục biểu hiện tốt nhất. Trương thiếu soái nói chuyện với gã, hỏi gã tên là gì. Cố Lão Lục thành thật trả lời, gã họ Cố, tên là Lão Lục, Lão trong “lão tử”, lục trong “hành lục”. Trương thiếu soái nghe xong cười ha ha, nói tên này không nổi bật, nếu đã làm lính làm quan, phải đặt cho mình cái tên nào ngẫu một chút. Trương thiếu soái còn tự tay tặng gã một khẩu Mauser “nhị thập hương”.

Sau khi quay về, Lão Lục bắt đầu ngẫm nghĩ cho mình một cái tên mới, nhưng gã không biết mấy chữ, hiển nhiên cũng không tìm ra được cái tên nào tao nhã hơn cái tên Cố Lão Lục.

Hơn một năm, Cố Lão Lục theo Trương đại soái đi một vòng Quan Nội, thanh thế quân Bắc Phạt càng ngày càng lớn, mà quân Đông Bắc cũng dần rút lui. Trên đường về xảy ra sự kiện đồn Hoàng Cô, Trương Tác Lâm một đời lừng lẫy vua Đông Bắc cứ như vậy mà ra đi. (Quan Nội: chỉ miền tây Sơn Hải Quan, Trung Quốc)

Sau này nữa, những biến cố liên tiếp xảy ra, Trương thiếu soái không chống lại được, Cố Lão Lục theo đại đội mà đi, lần thứ hai tới Quan Nội. Lần này tiến quân, có lẽ chẳng quay về Đông Bắc được nữa.

Đông Bắc đã mất, giặc Nhật chiếm nhà của gã, không quay về được.

Lần thứ hai quân Đông Bắc tiến quân, lần lộn rất lâu. Đám lính Đông Bắc họ chưa bắn phát súng nào nhà đã mất, ngày đêm trông mong cơ hội có thể rửa sạch nỗi nhục trước kia. Hân từ Đông Bắc, sao có thể chấp nhận sự sỉ nhục này? Sau đó bọn họ lại bị chính quyền Tưởng Giới Thạch lợi dụng như báng súng, không đuôi giặc mà lại diệt cộng, bộ đội chủ lực trùng trùng điệp điệp xuôi nam Thiêm Cam để đánh quân cộng. Binh lính không có ý chí chiến đấu thì thắng thế nào được? Đánh ba trận, mất ba tướng. Trong khi bọn họ còn đang khóc tự vấn khi nào mới có thể trở về nhà thì đã trở thành quỷ tha hương.

May mắn là, Cố Lão Lục không trải qua những việc này. Từ lúc đội ngũ của gã đánh với quân cộng trận đầu tiên, bởi vì “lơ là nhiệm vụ” mà để đảng cộng vốn đã thoi thóp chạy mất, gã bị cắt chức.

Thủ trưởng thương gã là một nhân tài, không nỡ để cuộc đời quân lữ của gã cứ như vậy mà kết thúc, giúp gã móc nối quan hệ, điều gã tới một đoàn khác. Lúc đó vốn Cố Lão Lục đã lên tới chức đoàn trưởng đội pháo doanh, nhưng bởi vì chuyện này mà bị giáng chức, trở thành doanh trưởng, còn là doanh trưởng đội hậu cần. Mặc kệ chiến tranh, chỉ cần lo ăn uống cho mọi người.

Cố Lão Lục biết Lưu Văn cũng là ở nơi này. Lưu Văn là một liên trưởng dưới gã, làm nhiệm vụ quản lý và tu sửa binh khí.

Lần đầu tiên thấy Lưu Văn, hai mắt Cố Lão Lục đã sáng lên. Lưu Văn là người Thượng Hải, cả người toát lên phong độ trí thức, cao cao gầy gầy, trắng trắng sạch sạch, thật ra cũng có vẻ rất tháo vát, đứng ra đứng ngồi ra ngồi, quân tư cũng không kém người khác, nhưng không biết vì sao, Cố Lão Lục lại cảm thấy người nọ thật mềm mại. Đây vẫn là lần đầu tiên Cố Lão Lục tiếp xúc với con trai vùng sông nước Giang Nam, khác hẳn với những người ở Đông Bắc gã từng gặp.

“Cậu học cao lắm à?” Sau khi quen rồi, Cố Lão Lục hỏi Lưu Văn như vậy.

Lưu Văn cung kính trả lời câu hỏi của trưởng quan: “Chỉ học đến cao trung, sau đó bỏ học đi tòng quân.”

Cố Lão Lục không biết cao trung là cái gì, gã nào có đi học, mấy chữ ít ỏi kia cũng là gã tự học được. Tuy rằng Cố Lão Lục xuất thân mã tặc, nhưng gã vẫn luôn cảm thấy những người có học thức rất giỏi. Người có học thức thì thông minh, mà người thông minh thì có mưu trí, giặc quá xảo quyệt, lừa tiền người Trung Quốc rồi lại lừa ruộng đất người Trung Quốc, lấy sắt Trung Quốc để làm súng bắn người Trung Quốc. Nếu như người Trung Quốc thông minh hơn một chút thì đã không phải chịu nhiều thua thiệt như vậy, thì đã không đánh mất ba tỉnh Đông Bắc lớn như vậy.

Cố Lão Lục hỏi Lưu Văn: “Sao cậu lại tòng quân?”

Lưu Văn đáp: “Tôi đọc báo, ngày ngày tây đàn áp người Trung Quốc chúng ta. Chỉ tòng quân mới có thể bảo vệ quốc gia.”

Cố Lão Lục rất giật mình với câu trả lời của anh. Nói rất hay, nhưng gã không biết câu trả lời này là thật tâm hay chỉ là lời nói suông để lấy lòng cấp trên. Sự giác ngộ bảo vệ quốc gia này, Cố Lão Lục cũng có, nhưng mãi đến khi máu thịt chất ra cừ hận, mãi đến khi Đông Bắc rơi vào tay giặc, gã mới thật sự thức tỉnh. Mà giặc còn chưa đụng tới Thượng Hải, nghe nói chàng trai trẻ tuổi này xuất thân cậu ấm thương gia, sao có thể suy nghĩ chín chắn như vậy?

Nhưng dù là thật tình hay giả ý, lúc Cố Lão Lục nghe Lưu Văn nói ra câu trả lời này gã liền biết đây là một nhân tài, là một nhân tài có thể sử dụng được. Chỉ là không biết sử dụng như thế nào mà thôi.

Cũng không bao lâu sau, Cố Lão Lục biết tới Quách Vô.

Quách Vô giống như Lưu Văn, đều là một liên trưởng. Nhưng Quách Vô là liên trưởng trẻ nhất trong sư đoàn. Hân tốt nghiệp trường Hoàng Phố, là sư đệ của Tưởng Giới Thạch và Hà Ứng Khâm, vừa ra trường đã làm liên trưởng. Lưu Văn thì là liên trưởng hậu cần, Quách Vô thì là liên trưởng trinh sát tiền đồ vô hạn.

Liên đoàn trinh sát là liên đoàn tinh anh, nơi này cũng là nơi có nhu cầu tiếp viện cao nhất, bởi vậy nên ba ngày thì hai ngày Quách Vô phải xuống hậu cần xin thêm tiếp viện. Vấn chuyện xin tiếp viện này không cần liên trưởng phải tự thân xuất mã, nhưng lần nào Quách Vô cũng tự mình đến. Sau khi qua lại rồi, Cố Lão Lục cũng biết cái người Quách Vô này ‘nói ở đây, chết cây trên rừng’.

Quách Vô và Lư Văn, giống như tên của họ, một người nóng như pháo đốt, một ôn nhu như nước. Người trong đoàn đều nói Quách Vô và Lư Văn không hợp nhau, tuy rằng Lư Văn luôn ôn hòa với mọi người, nhưng anh cũng là một người trong cứng ngoài mềm, chưa bao giờ nhún nhường Quách Vô, hai ngày thì ba ngày cãi nhau. Quách Vô là một người nóng nảy, nhiều lúc giận lên liền chìa súng vào đầu người ta, cũng không phải chưa từng làm qua chuyện đã thương người mình. Nếu là người khác đối đầu với Quách Vô, có lẽ sẽ nhanh chóng cúi đầu, dù sao thì cũng không phải chuyện lớn gì, không cần thiết phải làm căng lên, nhưng hết lần này tới lần khác, Lư Văn chưa bao giờ nhượng bộ, cái tính ương ngạnh cố chấp của người này đến Cố Lão Lục cũng không bằng, hai người thường âm ỉ tới cùng, mà người bất tri bất giác cúi đầu ngược lại là Quách Vô.

Cố Lão Lục cũng rất tán thưởng Quách Vô. Thậm chí so với Lư Văn, gã càng tán thưởng Quách Vô hơn. Gã thích Lư Văn, bởi Lư Văn là một người thông minh từng đọc không ít sách, người thông minh có thể làm nhiều chuyện, nhưng cũng có rất nhiều chuyện chỉ dựa vào thông minh thôi thì không làm được mà cần tới những người nhiệt huyết, có quyết đoán, hơn nữa còn xung lực mới làm được, nhất là ở trong quân đội, mà Quách Vô lại là người sau.

Sau khi Cố Lão Lục vào đoàn một tháng, trong quân đội muốn viết văn chương tuyên truyền, cấp trên ném nhiệm vụ này cho lính hậu cần. Cố Lão Lục làm doanh trưởng hậu cần, nhưng lại không biết mấy chữ, sau khi nhận được nhiệm vụ, gã liền gọi Lư Văn tới.

“Biết viết văn tuyên truyền không?” Cố Lão Lục hỏi Lư Văn.

Lư Văn thẳng thắn gật đầu: “Biết ạ, trước khi trưởng quan tới, tài liệu tuyên truyền trong đoàn đều do tôi viết.”

Qua một ngày, Lư Văn cầm bài văn viết xong vội mang tới cho Cố Lão Lục nhìn, Cố Lão Lục không đọc được, bèn bảo Lư Văn đọc cho gã nghe, lúc nghe tới câu “Khi viết vô y? Dữ tử đồng bào!”, Cố Lão Lục cắt ngang lời Lư Văn: “Hay, câu này hay. Khi viết vô y, dữ tử đồng bào. Rất hay, tôi thích!”

Lư Văn cười nói: “Đây là một câu trong ‘Kinh Thi Tồn Phong’. Khi viết vô y? Dữ tử đồng bào! Vương vu hưng sư, tu ngã qua mâu. Dữ tử đồng cừ!”

Cả đời Cố Lão Lục chẳng thuộc mấy câu thơ, lúc này lại theo Lư Văn đọc lại một lần nữa bài “Vô y”.

“Bài thơ vương vu hưng sư, tu ngã qua mâu này do ai viết? Viết rất hay!”

Lư Văn trả lời: “Không tìm được tác giả, là một người lính thời xưa viết.”

Cố Lão Lục nộp bài văn này lên, lại nhờ Lư Văn chép bài thơ “Vô Y” cho gã treo lên tường, gã đọc đi đọc lại cả đêm, cuối cùng cũng nghĩ được cái tên mới cho mình — Cố Tu Qua. Tu ngã qua mâu, dữ tử đồng cừ.

Lư Văn giúp Cố Tu Qua nghĩ ra cái tên mới, nhờ chuyện này mà anh và Cố Tu Qua thân thiết hơn nhiều. Cố Tu Qua đi tới đâu cũng thích dẫn anh theo, Lư Văn chính là cánh tay trái của gã.

Chuyện đoàn hậu cần nói bận thì bận, mà nói không bận cũng không bận, sư đoàn ăn gì uống gì cũng phải tới cửa tìm, có đi vệ sinh cũng muốn tìm người chùi đít cho bọn họ, sợ người ở hậu cần ăn không quân lương. Cố Tu Qua xuất thân mã tặc, làm binh cũng là một kiêu binh, gã dạy dỗ mấy người tới gây sự vài lần, bọn họ liền sợ co giò.

Doanh trại hậu cần huấn luyện nhẹ nhàng hơn bộ đội chủ lực, thế nhưng cho tới giờ Cố Tu Qua chưa từng nghỉ ngơi, sáng sớm đội tinh anh chạy ba cây số, gã chạy năm cây số, mỗi ngày đội tinh anh luyện súng một giờ, Cố Tu Qua thì luyện nửa tiếng đồng hồ. Ban đầu Cố Tu Qua luyện một mình, sau đó Lư Văn cũng tự chủ động mà luyện cùng gã.

Cố Tu Qua hỏi Lư Văn: “Cậu tích cực như vậy nhằm mục đích gì?”

Lư Văn vẫn không quan tâm hơn thua mà trả lời bốn chữ: “Bảo vệ quốc gia.”

Cố Tu Qua cười cười, bộ dạng không đứng đắn chút nào: “Thế sau này cậu theo tôi, tôi dẫn cậu đi bảo vệ quốc gia.”

Lư Văn nhìn gã: “Được.”

Những lúc rảnh rỗi, Cố Tu Qua còn thích cùng Lư Văn nghiên cứu súng ống.

Lư Văn chuyên bảo dưỡng và phụ trách vũ khí, toàn bộ vũ khí dù tốt dù xấu đều phải qua tay anh. Đãi ngộ đoàn này tốt hơn quân Đông Bắc, đều là súng ống đạn dược do Đức cung cấp, thật sự không thể tốt hơn.

Lư Văn bảo dưỡng vũ khí, bảo dưỡng cả khẩu nhị thập hạo của Cố Tu Qua, mỗi ngày rảnh rỗi anh đều lau chùi cẩn thận cho nó. Từ khi đến tay Cố Tu Qua, khẩu súng này chưa từng bắn, thời gian ở trong tay Lư Văn còn nhiều hơn ở trong tay Cố Tu Qua.

Cố Tu Qua nói đùa với anh: “Thích đến thế thì tôi cho cậu khẩu này đây.”

Hiếm khi Lư Văn hoảng hốt: “Lễ vật Trương thiếu soái cho trưởng quan, tôi không dám nhận.”

Cố Tu Qua trêu anh: “Sao không dám nhận?”

Lưu Văn cầm khẩu nhị thập hường nhìn một hồi, lại ngẩng đầu lên nhìn Cố Tu Qua một hồi, hai tay nâng khẩu nhị thập hường lên trả lại cho Cố Tu Qua: “Tôi không xứng.”

Cố Tu Qua nói: “Súng Trương thiếu soái đưa thì cũng có gì đâu, chỉ là một thanh sắt nặng trĩu thôi mà. Để cậu làm súng của tôi, như vậy mới là tuyệt.”

Lưu Văn đáp: “Vâng.” Thế rồi anh đeo khẩu nhị thập hường lên thắt lưng Cố Tu Qua.

M: Nhà hàng cho mọi người biết M vẫn chưa quên. Hoi dài nên chia ra làm 2 đến 3 phần == Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Đóa Bạch Liên Ấy Thật Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.